

T a n g   g i ó t

*Trời đất
Tức thành*

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chuyến Tàu Bốn Mùa (1)

Mở Đầu

New York, Mỹ.

Bởi vì nằm tại phía Đông nước Mỹ, nhiệt độ ở New York không giống như Los Angeles thích hợp để ở lại, mùa lạnh nhất cả năm hẳn là vào tháng 1 và 2, nhiệt độ trung bình cơ bản khoảng -3~4oC.

Doãn Bích Giới từ trên xe bước xuống, nắm áo gió trên người thật chặt, hướng đến cửa chính của biệt thự.

Lúc đến cửa cô đã được quản gia đưa vào phòng khách, trời gần chập tối, cả thành phố New York bao phủ bởi ánh mặt trời mỏng manh.

“Doãn tiểu thư.” Quản gia đương nhiên biết cô, lúc này đóng cửa lại, cung kính cười nói, “Mời cô vào phòng khách nghỉ ngơi một lúc, Kha tiên sinh ở phòng ngủ, lát nữa sẽ đi xuống.”

Cô khẽ gật đầu, lúc này đưa ra gói to xách trong tay chuyển sang ông ta.

“Đây là?” Quản gia có chút nghi hoặc mà nhận lấy.

“Thịt xiên nướng.” Vẻ mặt cô thản nhiên, lời ít mà ý nhiều, “Bán thành phẩm, ông vào phòng bếp bảo người ta chế biến một chút.”

Trong lòng quản gia đương nhiên rõ ràng đặc quyền của cô, lập tức dựa theo ý của cô đi làm.

Cô ho nhẹ một tiếng, khom lưng ngồi xuống sofa.

Đầu bếp của phòng bếp là đầu bếp Michelin star được đặc biệt mời đến, sắc hương vị đều đầy đủ, đương nhiên hiệu suất cũng cao, không bao lâu, quản gia đã bưng thành phẩm mới từ lò bếp ra.

Cô nhận lấy cái khay trong tay quản gia, cúi đầu ngửi, khẽ cong khoé miệng, “Thơm quá.”

Đúng lúc này, từ trên cầu thang trước mặt có người chạy xuống, bước chân của người nọ nhẹ nhàng, gần như trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt họ.

Đó là một cô gái có đôi mắt thật to, chỉ thấy cô mở to mắt hướng về Doãn Bích Giới, nghiêng người ngón tay chỉ trên lầu, “Chị Bích Giới, Kha tiên sinh bảo chị trực tiếp đi lên.”

Đôi mắt Doãn Bích Giới khẽ động, bình tĩnh bưng cái khay chạy lên lầu.

“Doãn tiểu thư.” Quản gia ở phía sau gọi cô lại, vẻ mặt hơi sợ hãi, “Kha tiên sinh, cậu ấy...không ăn ở phòng ngủ...”

“Suyt.” Nhưng cô gái mắt to giơ tay ngăn quản gia lại.

Mà người bưng khay đã sớm biến mất ở chỗ rẽ tại cầu thang trong vài giây.

“Tiểu Âm, việc này?!” Trên trán quản gia đã có mồ hôi lạnh.

Cô gái gọi là Tiểu Âm cười tủm tỉm, vỗ bả vai quản gia, “Từ ngày Kha tiên sinh cho phép chị ấy tự do ra vào phòng ngủ, ông nên vui mừng hôm nay chị ấy không trực tiếp bưng lò nướng và dầu mỡ lên.”

.....

Trên lầu, Doãn Bích Giới có chút không kiên nhẫn mà gõ ba cái tượng trưng trên cánh cửa, rồi cầm nắm cửa đẩy ra.

Phòng ngủ rất lớn, nhưng cũng rất cứng nhắc lạnh lẽo, sạch sẽ gọn gàng, không dính một hạt bụi, không có bài trí dư thừa.

Hơn nữa xét theo mức độ nghiêm sạch trầm trọng của anh, mỗi ngày đều có người đến quét dọn hai lần, phân công vào đúng tám giờ sáng và bảy giờ tối.

Cô đóng cửa lại hướng vào trong, đi vòng qua bình phong thì thấy Kha Khinh Đăng đang mặc áo ngủ màu đen ngồi trước bàn, vẽ mặt bình tĩnh lật xem một quyển sách.

Ánh mặt trời mỏng manh xuyên qua cửa sổ chiếu nghiêng vào, nhợt nhạt bao phủ bộ phận dưới vai trái của anh, cho dù màu sắc quần áo tối sậm, nhưng tia sáng ít nhiều cũng nhuộm trên người anh một tí ấm áp, nhìn qua dịu dàng hơn rất nhiều so với bình thường.

Cô cũng không nói chuyện với anh mà ngồi xuống chiếc giường lớn đối diện cái bàn, rồi bắt chéo chân bắt đầu ăn thịt xiên nướng.

Mùi thịt nướng đầy dầu mỡ lập tức tràn ngập phòng ngủ gọn gàng, ngay cả máy lọc không khí cũng nhất thời không lọc được mùi vị này, cô lại cầm cái khay, càng ăn càng ngon miệng.

“Lại đây.” Một lát sau, phía sau cái bàn rốt cục truyền đến hai chữ lạnh như băng.

Cô vẫn không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, anh buông sách, hơi nhúu mày từ trên ghế đứng dậy, rồi đi đến bên giường.

“Ăn không?” Trước người có bóng mờ bao phủ sang đây, cô mới ngẩng đầu, quơ quơ thịt xiên nướng trong tay về phía anh.

Gương mặt anh không chút thay đổi mà nhìn cô, thịt nướng dính đầy mỡ trong tay cô cùng với khăn trải giường sạch sẽ dưới thân cô.

Giảng co vài giây, anh ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô ngồi trên đùi mình.

Cô ngồi vững vàng trên đùi anh, đưa thịt nướng trong tay tới bên miệng anh, “Anh đọc sách gì đó?”

“Tiệc cưới của người hiền đức.” Anh hé miệng ăn một miếng, trả lời.

“Có phải gần giống với lịch sử phật giáo Buton của dân tộc Tạng không? Sách sử của dân tộc thiểu số.” Tiếng nói của cô trong trẻo lạnh lùng có chút biếng nhác.

“Em đã đọc rồi?” Lúc này anh ngẩng đầu liếc nhìn cô, bỗng nhiên chậm rãi đưa tay vén tóc bên trái cô ra sau tai.

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào gương mặt cô nhanh chóng thu hồi, trong lòng cô khẽ động, một cảm giác không nói rõ trào dâng.

Anh không ăn thịt nướng trong tay cô nữa, cũng không nói chuyện.

Lời nói của anh luôn luôn ít ỏi, chuyện cần anh đích thân quyết định sách lược, anh sẽ tuyên bố với người khác trong một giới hạn của thời gian và không gian.

Ngoại trừ phần nhỏ thời gian cô ở bên cạnh anh, thời gian còn lại của anh vẫn chỉ để chính mình ở trong tĩnh lặng và gần như không có sự sống.

Trong phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng từ ngoài cửa sổ từng chút một chìm vào bóng tối.

Doãn Bích Giới nhìn cái bóng của chiếc mũi thẳng tắp của anh toả chiếu xuống, nhoè đi viền môi mỏng sắc nét của anh.

Ăn hết sạch thịt nướng, cô từ trên đùi anh xuống dưới, nhìn anh từ trên cao, “Em đi rửa tay.”

Cái khay trong tay đặt trên tủ đầu giường, cô xoay người hướng đến phòng tắm trong phòng ngủ, lúc này anh cũng đứng dậy đến cạnh máy hát kiểu cũ, chọn một cái đĩa rồi đặt vào.

Trong phòng tắm, cô vừa rửa tay, tầm mắt vừa buộc chặt, lướt qua bóng dáng của anh, tiếp đó lướt qua từng ngõ ngách trong phòng anh, cô quan sát hết sức cẩn thận.

Âm nhạc êm dịu còn mang theo khoảng cách thần bí chậm rãi vang lên không gian bên trong, anh xoay người, hơi hướng về cô đang vươn tay ở toilet.

Cô nâng ánh mắt, kiềm chế trái tim siết chặt, cô đóng vòi nước, dùng khăn lau khô tay.

Ra toilet, cô nhẹ nhàng đưa tay đặt trong lòng bàn tay anh.

Anh ôm cô một cách lỏng lẻo, cùng cô bắt đầu nhảy điệu vũ đơn giản nhất, không quá thành thạo, chỉ là tiến, lùi, thu, xoay.

Cô từng cùng anh khiêu vũ vài lần tại toà biệt thự này, điệu rum-ba nhiệt tình, điệu waltz êm dịu... Hầu như đã khiêu vũ các điệu nhảy.

“Em còn nhớ anh đã tuyên bố với bên ngoài là sẽ không khiêu vũ.”

Sắc trời mờ tối từng chút một, cô dần dần không còn thấy rõ gương mặt anh, chỉ có thể cảm giác được hơi thở mát lạnh hờ hững của anh xung quanh thân mình, còn âm nhạc ở bên tai trở nên nhỏ xuống.

“Lời thoại phòng thân.” Anh nói thản nhiên.

“Có anh em họ Trịnh bảo vệ anh, hơn nữa bản thân anh, còn cần phòng thân sao?” Cô cười có chút châm biếm.

Anh không trả lời, xoay người cô một cái, để tầm mắt cô vừa lúc hướng về bông hoa đặt trên cửa sổ.

Màu sắc xanh tím, xinh đẹp lại lạnh lùng. Nhưng đây không phải là hoa hồng xanh hay hoa hồng đen.

“Tuberose.” Anh bỗng nhiên nói.

“Hửm?” Cô không nghe rõ, cau mày lại.

“Hoa huệ.” Bước chân anh dần dần lùi ra sau.

Cô đi theo bước chân anh, “Khi nào thì anh thích ngắm loài hoa lãng mạn này?”

Hai má cô phản chiếu trong mắt anh, im lặng một lát mới mở miệng.

“Ngôn ngữ của loài hoa này là,” thanh âm của anh trầm thấp mà lạnh lùng, “Khoái hoạt bên cạnh nguy hiểm.”

Sắc trời hoàn toàn tối sầm, trong bóng đêm, cô hơi nhếch khoé môi, bỗng nhiên thu lại bàn tay đặt sau vai trái và trên má anh, rồi nhẹ nhàng xoa hai má anh.

Khi cô làm động tác này, có thể cảm thấy rõ ràng cả người anh lập tức kéo căng, sẵn sàng chiến đấu.

Từ ngày đầu tiên quen biết anh cô đã rất rõ ràng, anh vô cùng ghét, phải nói là chán ghét, bất cứ kẻ nào chạm đến gần.

Nhất là đến từ phụ nữ.

“Nguy hiểm...” Cô hơi kiễng chân, tới gần khuôn mặt anh, thở ah trên khuôn mặt anh, “Anh muốn nói anh hưởng thụ khoái hoạt bên cạnh nguy hiểm trong kinh doanh, hay là nói...”

Cô có thể cảm giác được cơ thể anh ngày càng căng thẳng, một cảm giác áp bức vô hình ập đến.

“Em đối với anh mà nói...là khoái hoạt bên cạnh nguy hiểm?” Cô nói xong, giơ lên một cánh tay khác, hai tay ôm cổ anh rồi hôn lên bờ môi anh.

Cô hôn lấy bờ môi anh, còn chậm rãi vươn đầu lưỡi khê liếm khoé môi anh, mà bờ môi anh khép kín, khớp hàm cắn chặt, cả người cứng nhắc đến mức rất rõ rệt.

Cô vừa hôn anh, thân thể đồng thời đến gần sát anh, bộ ngực mềm mại đón nhận thân thể anh, vùng eo và bụng cố tình nhẹ nhàng cọ sát anh.

Kha Khinh Đăng chấp nhận sự trêu chọc lộ liễu của cô, anh không đẩy cô ra, đáy mắt hờ hững hiện lên một tia sáng lạnh cực kỳ phức tạp, hai má vốn lạnh dần tăng nhiệt độ rõ ràng.

Tay anh phủ trên lưng cô đột nhiên siết chặt hơn.

Doãn Bích Giới thấy thế nụ cười càng tươi hơn, cô nhẹ nhàng cắn một cái trên môi anh, “Em biết anh đã không thể nhẫn nại muốn đẩy em ra, ừm... Thời gian kiên trì lần này coi như dài.”

Nói xong câu đó, cô nhất thời không đứng vững, cô đột ngột bước về phía trước, chỉ nghe một tiếng “phịch” nhẹ nhàng, lưng anh vừa đụng cái bàn.

Thấy vậy, đôi mắt anh khẽ động, lập tức xoay người thay đổi vị trí với cô, đè cô tựa vào cạnh bàn.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy một tia sáng ngoài cửa sổ, cô đối diện ánh mắt anh, trông thấy vẻ mặt trầm lạnh không gợn sóng không sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó, anh đột nhiên đè xuống.

Anh hôn lên môi cô, cạy mở khớp hàm của cô, tuy rằng động tác của anh trước sau lạnh như băng và cứng ngắt, nhưng vẫn nhanh chóng, liền cùng môi lưỡi cô quấn quýt với nhau.

Cô nghe lời, tách ra đôi chân mảnh khảnh, vòng quanh thắt lưng của anh.

Lúc này đã có thể cảm giác rõ ràng, đỉnh đầu cứng nóng của anh ở giữa hai chân cô.

“Thật là không thử không biết, thử một lần liền doạ mất hồn.” Cô vừa thở hỗn hển cùng anh hôn môi, cời nút áo ngủ của anh vừa nói, “Tất cả mọi người đều nói hai mươi bảy năm qua anh chưa bao giờ gần nữ sắc, em còn cho rằng... Anh không được.”

Từ đầu đến cuối, Kha Khinh Đăng không nói gì, tay anh từ đùi cô hướng lên trên, đẩy váy cô cao lên.

Trong lúc quấn quýt, cổ áo cô đã mở rộng ra, cô cố tình nằm xuống, kéo anh xuống theo.

Ánh mắt anh lướt qua bộ ngực trắng nõn phơi bày trong không khí, nhìn qua rồi hôn xuống.

Trước khi cô đến hôm nay, đã sớm tính toán nhiều lần.

Dây dưa càng mãnh liệt, hai tay cô vốn ôm cổ anh lúc này chậm rãi lơ đãng buông xuống.

Tay cô chống trên bàn, giống như vô ý tìm lực chống đỡ ở trên bàn.

Cô vừa mới thấy con chíp kia, rốt cuộc ở đâu rồi?

Bốn phía tối đen, cô dùng chân quấn anh càng chặt hơn, chỉ dựa vào hai tay trên bàn mà quờ quạng xung quanh.

Trước đó khi anh xoay người bỏ đĩa nhạc vào, cô thấy văn kiện ở bên trái bàn hình như kẹp một con chíp.

Con chíp kia hẳn là có hợp đồng tối mật nhất mà anh tham gia.

Không còn kịp rồi... Rốt cuộc ở đâu?!

Một giây trôi qua, trên trán cô dần có mồ hôi chảy ra, mồ hôi dung hợp cùng một chỗ với sườn mặt anh.

Cô có thể cảm nhận được thân thể mình có cảm giác ấm áp trào dâng dần dần xuất hiện giữa hai chân.

Tìm được rồi!

Tay cô rốt cục chạm đến một khối hình vuông cứng rắn, ngón tay cô đụng vào nhiều lần để xác nhận, đáy lòng buông lỏng.

Hẳn là... cái này.

“Em sao thế?” Anh đột nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh hơn trước đó.

Hai tay anh có vết chai do cầm súng lâu dài, lúc này đột nhiên từ đùi cô hướng lên trên, xoa nhẹ vòng eo nhỏ nhắn của cô...Tiếp đó phủ lên bộ ngực trắng nõn của cô.

Khoái cảm càng ngày rõ ràng.

Thân thể cô không thể khống chế mà hơi phát run, ánh mắt dần dần mở to nhìn anh, không trả lời.

Lúc này, tay anh rút cục nắm lấy bộ ngực trắng nõn, môi mỏng đến gần bên tai cô, lưu luyến đi xuống: “Tôi học kỹ thuật bắn súng và đánh nhau cấp cao nhất, tổng cộng dùng hai giờ đồng hồ.”

Anh đến gần cô như vậy, dựa vào thị lực tốt mà cô biết tay anh đang làm hành động gì, trái tim cô đập thành thạch, mỗi hơi trên trán càng nhiều, trong lòng bàn tay ẩm ướt một mảng.

Không sai biệt lắm, cô đã đạt được mục đích, hiện tại là lúc nên đẩy anh ra.

Cứ như vậy...kết quả tuyệt đối là chơi với lửa có ngày chết cháy.

“Học dịch dung và nhảy dù, một giờ đồng hồ.” Anh thấp giọng thông thả nói xong, trong ánh mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, ý cười giống như cô khi này.

“Em...” Lúc này một tay cô nhẹ nhàng xoa bờ vai anh, tay kia nắm con chíp bỏ vào trong ống tay áo, trong đầu cô cố suy nghĩ nên làm sao đẩy anh ra.

Nhưng ai ngờ lúc này anh bế cả người cô lên, để chân cô vòng qua thắt lưng anh, từng bước một hướng đến chiếc giường lớn.

Ngón tay cô vốn cầm lấy con chíp kia không nắm chặt, anh vừa làm một động tác, bởi vì mồ hôi trong lòng bàn tay, tay cô liền theo bản năng mà buông lỏng, con chíp từ ống tay áo rơi xuống đất.

Đầu óc Doãn Bích Giới mê mông lung, cả người nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Cô tự tin với sức tự kiểm chế của mình, càng tự phụ cho rằng dù mình đã dụ dỗ nhiều lần, với tư duy và logic của anh, anh tuyệt đối, tuyệt đối không thể muốn cô.

“...Về phần giường chiếu, trong vòng mười phút, tôi hẳn là có thể học được.” Anh ôm cô trên giường, cánh tay chống hai bên người cô, cúi đầu nhìn mắt cô thông thả mở miệng, “Em nói xem?”

Chương 1: Chuyến tàu bốn mùa (1)

Hai năm sau.

Phía Nam California nước Mỹ, vùng ngoại ô Fullerton.

Sắc trời dần tối, đoàn tàu chạy cực nhanh vẫn duy trì tốc độ xuyên qua khu rừng núi rậm rạp.

Doãn Bích Giới gác chân ngồi trên sofa rộng rãi, lắng nghe radio trong toa xe giới thiệu về chuyến tàu, cô nhú mày, có chút không kiên nhẫn mà lật qua lật lại vé xe trong tay mình.

Season.

Chuyến tàu bốn mùa.

Từ khi công ty đường sắt cao tốc Las Vegas ký hiệp nghị với công ty đường sắt Thái Bình Dương, đây là chuyến tàu chính qua lại giữa Fullerton miền Nam California và Las Vegas, một chuyến năm tiếng đồng hồ, khánh thành vào giao thừa năm nay.

Cấu trúc của đoàn tàu xa hoa, đồ ăn và thức uống đều là thượng hạng.

Lúc này người phục vụ cung kính đi tới rót thêm rượu cho cô, sau đó rời đi, cô vừa định đưa tay cầm ly rượu, bỗng nhiên có người ngồi xuống chỗ trống đối diện cô.

Thấy cô áo sơ mi màu tím nhạt của Cảnh Trạm nổi rộng, hướng đến người phục vụ cách đó không xa ngoắc tay, gọi lên vẻ tươi cười ra hiệu người phục vụ đưa thêm một ly rượu đến đây.

Tầm mắt của Doãn Bích Giới từ khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ tán tỉnh của anh ta dừng lại cổ áo có nếp nhăn và dấu son môi nhợt nhạt, cô cười lạnh một tiếng, “Đến rất nhanh.”

“Đừng...” Cảnh Trạm nhìn thấy cô đặt tay trên đùi trái, trong lòng sợ hãi, liên tục xoa tay với cô, “Có chuyện từ từ nói, đừng lỗ mồm a.”

Còn nhớ có một lần khi anh ta nói đùa với cô không chú ý có chùng mực, lấy cô ra trêu chọc, cô trực tiếp rút ra một con dao nhỏ màu bạc bên chân trái cắt bay nút áo thứ nhất của anh ta.

Cảnh Trạm nhận lấy rượu từ người phục vụ, giơ tay trái đeo đồng hồ, nháy mắt với cô, “Anh muộn nửa giờ, lần này mời em đi Las Vegas mọi chi phí đều tính cho anh, thế nào.”

“À, nhưng nên nói trước rõ ràng... Bao ăn bao ngủ bao chơi, nhưng không bao ngủ.” Anh ta làm ra vẻ xoa bóp cánh tay, thêm một câu.

Doãn Bích Giới liếc mắt khinh thường.

“Đúng rồi, toa xe thứ năm có ghế dựa, bàn đánh bạc và quán bar.” Cảnh Trạm lúc này cười mỉm nhìn cô, “Còn có máy đánh bạc, trước khi đến Las Vegas muốn chơi thử trước không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Thua vẫn tính cho anh.”

Cảnh Trạm nhún vai, hơi u oán nhìn cô, “Chỉ biết hãm hại anh, gian thương.”

“Không cần cảm ơn.” Doãn Bích Giới vén tóc, uống cạn sạch ly rượu, rồi đứng lên.

...

Tuyến xe khai trương đoàn tàu bốn mùa, hành khách đương nhiên đều là nhân vật phú hào nổi tiếng, người chơi cờ bạc chiếm đa số.

Doãn Bích Giới và Cảnh Trạm đến toa xe thứ năm, trong toa xe vô cùng huyền ảo, đủ loại máy đánh bạc và đầy người ngồi tại bàn đánh bạc, mùi thuốc lá tràn ngập, mùi rượu dày đặc.

“Em muốn đánh lớn hay đánh nhỏ?” Bởi vì xung quanh rất âm ỉ, anh ta đến gần lỗ tai cô thấp giọng nói, “Nếu không muốn đánh lớn, thì nên chơi roulette và baccarat, hoặc là blackjack cũng được, nhưng em phải biết nhớ bài.”

Cô nhìn bốn phía, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm giác có phần không thích hợp.

Bởi vì đây là thói quen dưỡng thành trong thời gian dài, cô luôn theo bản năng mà đối chiếu hoàn cảnh để đưa ra phán đoán.

Cũng chính là một loại trực giác nói với cô xung quanh có tính chất nguy hiểm hay không.

Phía sau có người đi tới, ra hiệu bọn họ tránh ra, cô vẫn không nhúc nhích, Cảnh Trạm đành phải nắm cánh tay cô kéo qua bên cạnh một chút.

“Em đang đi vào cõi thần tiên à?” Anh ta vươn tay quơ quơ trước mắt cô.

Cô liếc nhìn anh ta, “Em cảm thấy có gì đó không đúng, giống như có người đang theo dõi em.”

Anh ta ngấn ra, sau đó mỉm cười, “Em mắc chứng vọng tưởng ư? Cho dù muốn hại em cũng không nên ở đây, trên xe lửa ở bên kia Đại Tây Dương, có người nào biết Doãn Bích Giới là ai chứ?”

“Hơn nữa, hai vé xe của chúng ta là do anh đặt, nếu muốn đánh cướp, hẳn là nên cướp anh trước,” anh ta nói chậm chậm, “Nếu cướp sắc...hẳn là cướp anh trước mới đúng.”

Sau khi nghe xong Doãn Bích nhếch khoé miệng, nâng lên bàn chân mang giày cao gót, dùng sức đạp xuống giày của anh ta.

Đi một vòng, đến cuối cùng vẫn quyết định chơi máy đánh bạc không cần hao tổn nhiều trí nhớ.

Cảnh Trạm ngồi trên ghế cao phụ trách đưa tiền cho cô, còn lên tiếng an ủi, “Nếu thua hết cũng không sao, vận may của người mới thường không tốt lắm.”

“Cũng phải, huống hồ em còn có Cảnh đại thiếu gia làm kho bạc, sợ gì chứ.” Cô không chút do dự thua một trăm đô la Mỹ, “Không ép anh khô héo một chút, sao xứng đáng với thể lực tốt của anh.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Cảnh Trạm coi tất cả những lời này là lời khen.

Cũng không ngờ tới một cuộc đánh cược này, trong mười lăm phút chẳng những thu hồi phí tổn mà tiền vốn còn tăng gấp bội, cô đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Cảnh Trạm, lại dùng toàn bộ tiền vốn vào cược.

Lại là một vòng nữa, đèn trên máy đánh bạc không ngừng loé sáng, cô buông tay kéo, lúc này ấn nút lấy ra toàn bộ tiền thắng được.

“Sao không chơi nữa?” Cảnh Trạm sờ cằm, “Vận may tốt như vậy.”

“Trong vòng nửa giờ vừa mới chơi, xác suất thắng của máy đánh bạc rất lớn, nhưng chơi dài lâu sẽ thua.” Cô đưa chi phiếu đã đổi từ tiền mặt cho anh ta, “Chơi nhiều thì sẽ có kinh nghiệm.”

Cảnh Trạm nghe cô nói xong, mới bừng tỉnh hiểu ra mà vỗ đùi, “Anh thiếu chút nữa đã quên...”

Anh ta vừa mới ăn gan hùm mật gấu dám nói cô vận xui xẻo, nếu cô không nói những lời này, anh ta thiếu chút nữa đã quên cô vốn dĩ là khách danh dự của câu lạc bộ Monte Carlo.

“Đúng rồi,” trong lòng anh ta còn sợ hãi mà sờ đầu, đứng dậy đi theo cô đến toa xe, vừa đi vừa hỏi, “Trước kia em đến ba sòng bạc lớn, đều là đi cùng...người kia sao?”

Anh ta vừa dứt lời, đường cong môi dưới của cô lập tức căng thẳng.

“Nói thật, anh vẫn rất hiếu kỳ về mối quan hệ trước kia của em và người kia.” Anh ta mở cửa tách biệt toa xe, “Hai người quen biết thế nào, giữa hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao hai năm trước em lại...”

“Anh nói thêm một câu nữa, lần này sẽ không phải là nút áo anh bay đi.” Cô nghiêng người, lạnh lùng nhìn anh ta, “Anh đi chơi đi, để mình em nghỉ ngơi một lát.”

Mỗi lần nhắc đến người kia, thái độ của cô luôn lạnh lẽo gấp trăm lần so với bình thường, Cảnh Trạm cũng không có dũng khí mà hỏi tiếp, anh ta buông tay, nhìn cô trở lại chỗ ngồi phía sau, rồi đi đến toa xe khác.

...

Doãn Bích Giới trở về chỗ ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, rồi nhớ tới đi tìm toilet của đoàn tàu.

Đi qua toa xe của mình, cô quẹo một cái liền thấy bảng hiệu toilet.

Toilet biểu thị đèn đỏ “Có người”, cô đứng ngoài cửa chờ khoảng mười phút, người bên trong vẫn chưa đi ra.

Đợi thêm mười lăm phút nữa, cửa vẫn khép chặt, nhưng bên tai cô nghe thấy một âm thanh kỳ quái.

Bởi vì bên cạnh không có người khác, cô có chút nghi ngờ có phải mình ảo tưởng hay không, suy nghĩ một chút, cô nhẹ nhàng tiến lên áp sát vào cửa toilet.

Nhưng không ngờ tới lúc này cửa toilet đột nhiên được người bên trong mở ra, cô vội vàng lui về sau một bước.

Từ trong toilet đi ra một bà lão người Mỹ lưng còng rất nghiêm trọng, khi bà lão nhìn thấy cô hình như hơi ngớ ra, sau đó lập tức cười với cô, sau khi dùng tiếng Anh nói xin lỗi vì để cô đợi lâu thì chậm rãi đi ra ngoài toa xe.

Cô liếc mắt nhìn bà lão kỹ càng một lúc rồi đi vào toilet.

Mấy giây sau cô lập tức ra khỏi toilet.

Đi lên vài bước mở cửa tách biệt ra, cô chạy nhanh vào thông đạo, bóng dáng của bà lão sắp biến mất ở chỗ ngoặt, cô mở miệng kêu lên một cách lạnh lùng, “Trịnh Đình.”

Cơ thể bà lão ngừng lại, bước chân dừng ở cuối thông đạo.

Cô đứng tại chỗ, nhắc lại cái tên vừa rồi.

“Cô làm sao nhận ra tôi?”

Một hồi lâu, bà lão xoay người, giọng nói tiếng Anh khàn khàn ban nãy đã đổi thành tiếng trầm ổn của một người đàn ông trẻ tuổi.

“Dáng đi và ánh mắt nhìn người.” Cô trả lời thản nhiên.

“Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, dưới cằm anh có một vết sẹo rất lộ, đây là thứ dịch dung không thể che giấu.” Cô không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Vết sẹo này, là của riêng Trịnh Đình anh, tôi nhận ra.”

Đối phương nhìn cô một lúc, lúc này từ góc má trái chậm rãi kéo ra làn da dịch dung bao phủ gương mặt.

“Hình như kỹ thuật dịch dung cao đến đâu vẫn không thể gạt được ánh mắt của cô.” Khuôn mặt thanh lịch tao nhã của chàng trai trẻ xuất hiện trước mặt cô, “Doãn tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Cửa sổ kim loại bị cạy mở, xung quanh vách tường có vết xước.” Cô nhìn thấy lưng còng ngụy trang của Trịnh Đình trước đó đã thẳng lên, anh ta từ từ cởi áo khoác dày trên người, lộ ra một bộ âu phục vừa người, cô trầm giọng nói, “Nếu tôi đoán không sai, anh vừa ở trong toilet làm cho một người biến mất khỏi đoàn tàu này.”

Trịnh Đình cười nhả nhận, không phủ nhận.

Vạch trần và gặp mặt như vậy, trước khi cô ngồi trên đoàn tàu này quả thực không nghĩ đến, lúc này nhất thời không nói gì, cô bình tĩnh suy nghĩ trong đầu vài giây, sau đó lui ra sau một bước, xoay người muốn quay về toa xe của mình.

“Kha tiên sinh ở sương phòng của toa xe thứ tám.” Trịnh Đình nhìn cô, lúc này mở miệng nói, “Doãn tiểu thư muốn đi gặp Kha tiên sinh một lần không?”

“Không cần.” Cô nghiêng người, “Tôi không muốn gặp anh ta, anh ta hẳn là càng không muốn gặp tôi.”

“Sát thủ rút xuống xe lửa kia, mục tiêu của hắn thực ra là cô.” Trịnh Đình thấy cô xoay người trở về, không nhanh không chậm nói, “Là Kha tiên sinh bảo tôi đến giải quyết hắn.”

“Mục tiêu là tôi?” Cô dừng bước chân.

“Vâng.” Trịnh Đình nhìn bóng lưng của cô, “Khi cô chơi máy đánh bạc ở toa xe thứ năm thì đối phương đã theo dõi cô.”

“Mục tiêu của sát thủ là anh ta thì tôi không cảm thấy kỳ lạ, vì sao lại là tôi?” Tốc độ nói của cô rất nhanh, “Anh khỏi cần đưa ra lý do tốt đẹp là vì tôi để tôi đến gặp anh ta.”

“Có lẽ đối phương nhận ra cô, muốn dùng cô để uy hiếp Kha tiên sinh.” Ngữ khí của Trịnh Đình vẫn rất ôn hoà, “Dù sao tất cả mọi người đều biết, hai năm trước, cô đã ở bên cạnh Kha tiên sinh bất kể là trường hợp công khai hay là trường hợp cá nhân, ngoài tôi và Tiểu Ấm ra, cô là người duy nhất gần gũi anh ấy.”

Sau khi nghe xong cô cắn môi dưới, nhẫn nại không mở miệng, trong ánh mắt hiện lên cảm xúc cực kỳ phức tạp.

***

Toa xe thứ tám vô cùng im lặng, tổng cộng chỉ có hai gian ghế lô, hơn nữa ngay cả một người phục vụ cũng không có.

Trịnh Đình dẫn cô đến bên ngoài một gian ghế lô, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Ai đó?” Bên trong truyền đến tiếng nói trong trẻo của một cô gái.

“Là anh.” Trịnh Đình thấp giọng đáp.

Một lát sau cửa được mở ra, từ trong cửa ló ra cái đầu của một cô gái mắt to, sắc mặt phờ phạc, “Anh, em đổi cho anh vào nhé, hôm nay sau khi lên tàu, Kha tiên sinh còn đáng sợ hơn bình thường...”

Cô gái nói đến một nửa, mới phát hiện phía sau Trịnh Đình còn có một người.

“Tiểu Âm.” Doãn Bích Giới nhìn thấy cô gái, thản nhiên mở miệng.

Trịnh Âm ngậy ngấn cả người.

“Tiểu Âm, mở cửa.” Trịnh Đình mỉm cười, ôn hoà nói.

Trịnh Âm ngập ngừng ba giây, rồi mới ngấn ngơ mở cửa ra, nghiêng người để bọn họ đi vào.

Trong ghế lô có giường, còn có bàn viết.

Mà Kha Khinh Đẳng đang ngồi phía sau cái bàn.

Trước mặt anh đặt một máy tính xách tay, nhưng anh không nhìn nó, mà tay cầm ly rượu nhìn ngoài cửa sổ.

“Kha tiên sinh.” Trịnh Đình vào bên trong, hơi khom người.

Kha Khinh Đẳng nghe thấy âm thanh liền liếc nhìn qua, khi ánh mắt dừng lại Doãn Bích Giới ở bên cạnh Trịnh Đình, anh hơi đình trệ.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của cô dường như không hề gợn sóng, ánh mắt của anh cũng dần dần khôi phục lại vẻ lạnh lùng như thường.

“Kha tiên sinh, tôi đưa Tiểu Âm ra ngoài trước, chúng tôi sẽ ở cạnh cửa.” Trịnh Đình thức thời dẫn theo Trịnh Âm không biết làm sao vì sự xuất

hiện đột ngột của Doãn Bích Giới, anh ta nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Trong sương phòng khô phục lại sự yên tĩnh lần nữa, bầu không khí đông đặc khiến người ta ngạt thở.

“Đã lâu không gặp.” Cô nhìn anh, tuy rằng khoé miệng cong lên, nhưng trong ánh mắt không có chút ý cười, “Phải nên nói những lời này sao?”

Anh không trả lời, một hồi lâu, từ trên ghế đứng dậy, đưa tay mở cửa sổ của căn phòng.

Đoàn tàu ma sát trên đường ray phát ra tiếng ình ình rất nhỏ, từ ngoài cửa sổ truyền vào trong sương phòng, anh thu hồi bàn tay nắm song cửa, rồi trầm giọng mở miệng, “Cuộc sống tốt chứ?”

“Rất tốt, ngoại trừ lúc có ác mộng, tất cả đều hoàn hảo.” Cô vẫn duy trì khoảng cách nhìn anh, “Mà tôi tin, ác mộng này chỉ cần qua vài năm nữa thôi, hẳn là sẽ biến mất như là chưa từng có.”

Anh hơi gật đầu, môi mỏng đặt tại miệng ly, chậm rãi uống một ngụm rượu.

Doãn Bích Giới nhìn anh, đột nhiên cất bước hướng đến phía anh.

Bên tai đã có thể nghe rõ ràng tiếng ình ình, cô đến trước mặt anh, lại vươn ngón tay nhẹ nhàng gỡ ly thủy tinh trong tay anh, “ ‘Bữa ăn tối cuối cùng’ của Da Vinci, bức họa đó tại tu viện Santa Maria ở Milan, chúng ta đã cùng đi xem, anh còn nhớ không?”

“Chúa Giê-su và mười hai môn đồ cùng tụ tập ở một chỗ, Chúa Giê-su nói với các môn đồ của ông, bánh mì các con ăn là thịt của thầy, và rượu các con uống...là máu của thầy.” Cả bàn tay cô dần dần bọc chặt cái ly trong tay anh, cho đến khi anh buông tay, cô cầm lấy cái ly sang phía mình, uống cạn sạch rượu còn thừa lại trong ly.

Giống như hai năm trước, cô đã dụ dỗ anh như vậy.

“...Uống ngon lắm, cảm ơn.” Thật lâu sau, cô trả lại cái ly trống rỗng cho anh, cười lạnh lùng.

Trong ánh mắt cô là cảm xúc phức tạp, còn có...ý hận như ánh lửa lung lay.

Kha Khinh Đăng nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng trơn bóng của cô vừa uống hết rượu, ánh mắt rất cục đối diện tầm mắt của cô, “Vì sao em muốn lên chuyến tàu lần này?”

“Thật có lỗi, nếu biết anh ở trên chuyến tàu này, tôi tuyệt đối sẽ không đi.” Mắt cô mang vẻ khiêu khích.

Anh lại nhìn cô hai giây, đột nhiên sáp đến gần.

Có chút bất ngờ không kịp phòng bị, cô không né kịp, bờ môi anh đã tới gần vành tai cô.

Hơi thở mát lạnh quanh quẩn bên tai mình, cùng với mùi vị trong xương cốt quen thuộc như vậy, ngón tay cô khẽ run lên, cười nói, “Chúng ghét phụ nữ đã chữa khỏi rồi à?”

“Cách xa người dẫn em lên tàu một chút.” Anh nói.

“Thế nào? Ghen?” Cô nhìn ánh mắt anh gần trong gang tấc, “Cho dù anh ta là người đàn ông của tôi...cũng không có liên quan gì đến anh.”

Nói xong câu đó, cô có thể cảm nhận rõ ràng trong mắt anh phát ra một tia lạnh giá.

“Kha Khinh Đăng.” Cô thu hồi nụ cười, lúc này lui về sau một bước, lấy khoảng cách hơn một cánh tay mà nhìn thẳng anh, nhẹ nhàng nâng tay xoa lưng mình.

Anh trông thấy động tác của cô, ánh mắt như mũi sao trong đêm.

“Anh còn nhớ chứ? Tôi dùng thứ quý giá nhất để đổi lấy sự ra đi.” Một hồi lâu cô thu lại bàn tay, “Vì vậy, cho dù tôi có quan hệ với ai, tôi nghĩ tên của tôi không nên buộc vào anh nữa.”

“Đây là lần cuối cùng, sẽ không xảy ra nữa.”

Nói xong, cô không có chút nào lưu luyến mà xoay người, nhanh chóng hướng đến cửa sương phòng.

“Hiện tại đã có người biết em ở trên chuyến tàu này, hơn nữa họ cho rằng em đi cùng tôi.” Trong ánh mắt sâu xa của anh có bóng dáng của cô, “Một khi em rời khỏi phòng này, em sẽ ở vào thế nguy hiểm không có người bảo vệ.”

“Bảo vệ? Tôi cần anh bảo vệ sao?”

Tay cô chạm đến cửa, nghiêng đầu nhìn anh, “Đừng kể chuyện cười, trên thế giới này không có chỗ nào nguy hiểm hơn là đứng ở cạnh anh.”

Cô cụp mắt, cầm ly rỗng trong tay đặt trên bàn.

Bóng dáng của cô nhanh chóng biến mất ở cạnh cửa, anh giơ tay chạm vào đôi môi mỏng, khoé miệng thong thả kéo lên một độ cong như có như không.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chuyến Tàu Bốn Mùa (2)

Khi Doãn Bích Giới mở cửa phòng đi ra, vẻ mặt của Trịnh Đình và Trịnh Âm phía sau cánh cửa khác nhau.

Cô biết, với thính lực tốt của hai anh em họ, nhất định đã nghe rõ ràng toàn bộ đối thoại của cô và Kha Khinh Đăng ở trong phòng.

“Chị Bích Giới.”

Lúc này Trịnh Âm đi đến phía trước một bước, đưa tay kéo ống tay áo của cô, ánh mắt nhìn cô rất phức tạp.

Cô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt của Trịnh Âm, một lúc lâu sau khẽ thở dài, rồi xoa mái tóc xoăn của cô bé, “Xin lỗi.”

“Hai năm trước, lúc ra đi lại hỗn loạn như vậy, cũng chưa nói tạm biệt với em.” Cô rút tay về, cười tự giễu một cái, “Huống hồ, chị cũng không có mặt mũi nói tạm biệt với em và Trịnh Đình.”

“Nguyên nhân chính là vì chưa nói tạm biệt nên mới có thể gặp lại.” Trịnh Âm cắn môi, giọng điệu như là giận dữ, “Chị Bích Giới, chị không cần xin lỗi với em và anh trai, chị nên là người có ơn với chúng em.”

Sau khi nghe xong, cô không nói gì, ánh mắt lại khẽ biến đổi.

“Tiểu Âm.” Trịnh Đình đứng bên cạnh lúc này ho nhẹ một tiếng, “Em đi vào trước.”

Trịnh Âm chậm chạp thu tay lại, sau khi nhìn cô một cái thật sâu mới đi vào sương phòng.

Cô nhìn theo bóng dáng của Trịnh Âm biến mất ở phía sau cánh cửa, lúc này Trịnh Đình đi đến trước mặt cô.

“Trịnh Đình.” Cô nhìn chàng trai nhã nhặn trước mặt, nói trước, “Kỳ thật anh dẫn tôi đến gặp anh ta, thật là một chủ ý không tốt lắm.”

“Nhưng tôi cảm thấy Kha tiên sinh sẽ không nghĩ như vậy.”

Trịnh Đình nhìn cô, vẻ mặt dần dần hơi biến hoá, “Doãn tiểu thư, có lẽ cô không để ý đến những lời tôi nói tiếp theo.”

“Nhưng tôi vẫn muốn nói với cô, trên chuyến tàu lần này, bởi vì nguyên nhân nào đó, có thể tồn tại không ít người muốn mạng sống của Kha tiên sinh.” Khuôn mặt anh ta có chút nghiêm nghị, “Chuyện Kha tiên sinh ở toa xe thứ tám, cho đến giờ chỉ có tôi, Tiểu Âm và cô biết.”

“Vì vậy, tôi hy vọng cô sẽ không nhắc đến chuyện gặp Kha tiên sinh cùng với bất cứ người nào khác.”

Ánh mắt của cô khẽ động, hồi lâu sau cô lãnh đạm trả lời, “Không đáng để nhắc tới.”

Trịnh Đình đã quen với cách nói chuyện của cô từ lâu, lúc này anh ta bình tĩnh nói với cô, “Cảm ơn cô.”

Cô gật đầu coi như tạm biệt Trịnh Đình, xoay người lại đẩy cánh cửa tách biệt toa xe.

“Doãn tiểu thư,” hai tay Trịnh Đình đặt sau lưng, ánh mắt thâm sâu nhìn cô, “Cô cũng nên chú ý an toàn nhiều hơn.”

.....

Một đường đi về toa xe thứ sáu, Doãn Bích Giới trở về chỗ ngồi của mình, ngửa đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cảnh Trạm về sớm hơn cô một lúc, bây giờ đang ngồi đối diện nhìn cô, chống cằm hoài nghi hỏi, “Em vừa mới đi đâu?”

Cô mở to mắt, không có biểu cảm gì mà trả lời, “Toilet.”

“Anh trở về đã được nửa tiếng, em không phải sinh con trong toilet chứ?” Cảnh Trạm liếc xéo nhìn cô, ngón tay khẽ gõ mặt bàn.

Cô nhú mày, như là không nghe thấy lời nói của anh ta, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Đi toilet thế nào mà giống như mất hồn thế...” Anh ta dựa vào chỗ ngồi, đầu gối lên cánh tay, lười biếng nói, “Nghỉ ngơi một lúc đi, còn khoảng hai tiếng nữa.”

Trên đoàn tàu có TV đang phát sóng tiết mục tin tức, xung quanh cũng có đủ loại âm thanh.

Cảnh Trạm ngồi đối diện cô được cô không nói chuyện với cô, cô vừa nghe vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ dần dần biến mất trong bóng đêm, cảm giác bất an trong lòng lại càng rõ ràng.

Tốc độ mạch đập cũng rất nhanh, cô luôn cảm thấy hình như có gì đó sắp xảy ra.

Cô hơi buồn bực mà xoa mái tóc dài trên bờ vai, vừa định nói chuyện với Cảnh Trạm thì đột nhiên cả người hung hăng bổ nhào về phía trước, cùng lúc đó phía sau truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Cả đoàn tàu chấn động mạnh, bốn phía nhất thời truyền đến tiếng thét chói tai và hô hoán cao giọng của hành khách, vài giây sau, trong radio

cũng lập tức xuất hiện mệnh lệnh sơ tán của quản lý đoàn tàu.

Vẻ mặt bất cần đời của Cảnh Trạm lập tức tan biến, anh ta đưa tay nâng cô dậy trước rồi nửa ôm cô vào trong ngực, tiện tay bắt lấy một người phục vụ từ phía sau chạy tới, anh ta dùng tiếng Anh hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đuôi xe của đoàn tàu bị nổ...” Người phục vụ hơi run run, cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên rõ ràng một chút, “Toàn bộ toa xe thứ chín bị nổ tung, hơn nữa thể lửa đang lan tràn đến phía trước, hiện tại phải sơ tán tập thể hành khách đến ba toa xe trước, mười phút sau đoàn tàu sẽ dừng lại tại một trấn nhỏ ở đằng trước.”

Người phục vụ nói xong, lập tức vội vàng giã ra, chạy trốn chết, Cảnh Trạm trầm mặc hai giây, rồi nắm cánh tay cô lên đường, “Đi.”

Cô gật đầu, đi theo Cảnh Trạm đến phía trước, nhưng chưa được hai bước bỗng nhiên ngừng lại.

“Sao vậy?” Cảnh Trạm quay đầu.

Cô cắn răng, đầu óc xoay vòng.

Anh ở toa xe thứ tám.

Không chỉ có anh, còn có Trịnh Đình và Trịnh Âm.

Toàn bộ đoàn tàu tổng cộng có mười toa xe, cả đuôi xe và toa thứ chín bị nổ tung, mà bọn họ ở toa thứ tám cách thể lửa gần nhất.

Thế nhưng cô lại rõ ràng, với năng lực của ba người bọn họ, ngay cả tình cảnh nguy hiểm nhất... Có lẽ cũng có khả năng tránh được, hoặc là, người khởi xướng vụ nổ này, có thể chính là bọn họ.

“Xin em đẩy, Doãn Bích Giới, lúc này em còn có thể ngăn người?!”
Cảnh Trạm nóng nảy, mặt mày nghiêm nghị, túm cánh tay cô chạy đến phía

trước.

Sợ hãi, kinh hoàng, giãy dụa... Cô nhìn thấy khuôn mặt của chính mình chợt hiện lên.

Chính xác, đối với người bình thường mà nói, xảy ra chuyện bất ngờ đã đủ khiến người ta sợ hãi đến mất đi khả năng suy nghĩ.

Trên đường chạy, tốc độ của đoàn tàu có phần không kiểm soát được đang không ngừng lắc lư, bánh xe ma sát với đường rầy phát ra âm thanh khó nghe.

“Chờ một chút.”

Đến khi sắp chạy tới toa thứ ba, cô đột nhiên giãy khỏi bàn tay của Cảnh Trạm.

Con người trong lúc đưa ra quyết định thường sẽ hoàn toàn thay đổi vận mệnh của sau này.

Làm trái lời thề, bước ra ranh giới, đối mặt với chuyện...không thể nắm trong tay.

Một người không thể nắm trong tay chuyện mình muốn làm, đây mới là điều đáng sợ nhất.

Doãn Bích Giới, cô có thực sự muốn tốt hơn.

Cô không dễ dàng rời khỏi thế giới kia.

Mà hôm nay, cô đi ra bước đầu tiên, có thể đó chính là...một vạm bước của sau này.

“Em muốn làm gì?!” Cảnh Trạm kinh ngạc, ngay cả lời kéo cũng không kịp giữ chặt cô, cô đã xoay người cũng không quay đầu lại mà chạy nhanh

về hướng toa xe ở phía sau của đoàn tàu.

***

Tiếng hét sợ hãi bên tai ngày càng nhiều, cô lại đơn độc đi ngược chiều với dòng người.

Người ở trước mắt nhanh chóng ít dần, đây đã là toa thứ bảy, nhưng dọc đường cô vẫn không thấy bóng dáng của ba người bọn họ.

May nhờ bản tính đã từng trải qua những việc như vậy nên tư duy của cô cũng rất trấn tĩnh.

Chạy thêm vài bước nữa, ánh mắt cô chợt loé lên, lúa này đưa tay cầm lấy chiếc khăn bày trên mặt bàn ở bên cạnh, nhúng khăn vào nước, giơ tay dùng khăn ướt che cái mũi rồi đẩy cửa tách biệt của toa xe thứ tám.

Tiếng gió gào thét, cùng mùi khói sặc mũi phả vào mặt, trong sương khói và ánh lửa đầy trời lại mơ hồ xen lẫn vài tiếng súng.

Nghe được tiếng súng cách đó không xa, cả người cô nhất thời căng thẳng, nhưng ánh mắt bị làn khói xông lên đến đau đớn, cô hoàn toàn không thấy rõ ràng gì cả.

Bọn họ rốt cuộc ở đâu? Ai đang nổ súng?

Đôi mắt cô bị xông khói không ngừng chảy nước mắt, chỉ có thể dựa vào trí nhớ, dọc đường vịn vách tường di chuyển đến hướng của sương phòng.

Cuối cùng, trước mắt hình như có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, bước chân của cô đã hơi loạng choạng, dựa vào vách tường ho khan liên tục.

Lại một tiếng súng vang lên, cô muốn tìm phương hướng của tiếng súng, nhưng phát hiện bước chân của mình trở nên hết sức khó khăn, đôi mắt dần

đần cũng khó mở to.

“Đừng cử động.”

Một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai, cô nghe thấy giật cả mình.

Lúc này hai cánh tay đã chạm đến cô, người ở trước mặt để cả người cô dựa vào khuỷu tay của mình, sau đó bỏ xuống chiếc khăn đặt trên môi và mũi của cô.

Toàn thân là mùi lửa và khói, nhưng mùi hương độc nhất trên người anh vẫn khiến cô có thể phân biệt rõ ràng Anh là ai.

“Nhắm mắt lại.” Kha Khinh Đăng siết chặt cánh tay mình ôm lấy cô trong ngực, nói bên tai cô.

Hiểm cảnh như thế, ngữ khí của anh lại vẫn lạnh lùng bình tĩnh như trước.

Cô chôn vùi trước ngực anh, có thể gần như nghe được nhịp tim thành thịch của anh và chính mình đồng bộ.

Bên tai lại vang lên tiếng nổ sập, cô cảm nhận được anh ôm chính mình chạy nhanh vài bước, rồi nhảy xuống đuôi xe đã nổ tung.

Bởi vì quán tính xung lực mà cả hai lăn lộn vài vòng liên tục trên mặt đất.

Do cả người cô được anh che chở ở trước ngực cho nên lúc rơi xuống đất ngoại trừ chân trái đau một chút, còn lại hầu như không có cảm giác đau đớn.

Nhưng cả lưng anh trực tiếp chạm đất, cô gần như có thể tưởng tượng được lực tác động sẽ khiến anh đau hơn.

Nhưng cô không nghe thấy anh phát ra bất cứ âm thanh đau đớn nào, thậm chí nửa tiếng kêu rên cũng không có.

Đoàn tàu bị phá vỡ đang bùng cháy nhanh chóng rời khỏi trước mặt họ, từ trong ngực anh cô muốn đứng dậy, nhưng cánh tay anh vẫn không buông cô ra.

Nhịn hồi lâu, cô ngẩng đầu từ trong ngực anh, nhìn khuôn mặt của anh gần trong gang tấc vào ban đêm, lạnh lùng nói, “Để tôi đứng lên.”

Anh ngược lại nhắm mắt, không để ý đến cô.

“Kha Khinh Đăng.” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi gọi thẳng tên anh.

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng động cơ xe từ xa chạy đến, chưa tới mười giây, một chiếc xe jeep đã dừng lại cách chỗ bọn họ gần hai mét.

“Kha tiên sinh.” Trịnh Đình và Trịnh Âm từ trên xe đi xuống, mở đèn pin nhanh chóng chạy đến phía họ.

Kha Khinh Đăng nghe thấy thanh âm của bọn họ, lúc này mới buông cô ra, chống đỡ cơ thể mình ngồi dậy.

Nhưng ánh mắt anh rủ xuống, đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng cầm mắt cá chân của cô.

Tay anh vừa chạm đến mắt cá chân, cô liền đau đến mức hít vào một hơi.

“3 cm trên mắt cá chân bị bỏng một miếng da.” Trịnh Đình vừa chạy tới bên cạnh họ, thị lực rất tốt, dùng đèn pin trên tay chiếu vào miệng vết thương của cô liền nói, “Diện tích bỏng không lớn, bị bỏng độ một, chỉ tổn hại lớp da ngoài.”

“Chị Bích Giới.” Trịnh Âm cũng đến gần đây, có chút lo lắng hỏi, “Có phải rất đau không?”

Cô cắn chặt răng, nói “Không tệ.”

“Trên xe có hộp thuốc.” Lúc này Trịnh Đình nói, “Có thể thực hiện điều trị khẩn cấp trên xe.”

“Kha tiên sinh, anh không sao chứ?” Lúc này Trịnh Âm đưa tay muốn đỡ Kha Khinh Đăng đứng lên, nhưng anh giơ tay từ chối.

“Em có thể đứng lên đi không?” Anh cúi đầu, trầm giọng hỏi Doãn Bích Giới đang ngồi dưới đất.

Cô lạnh lùng liếc anh một cái, dùng cánh tay chống đỡ thân thể mình từ từ đứng lên, nhưng cái mông vừa rời khỏi mặt đất, chân trái liền tê rần như kim châm.

Trịnh Âm ở bên cạnh vừa muốn chìa tay, Trịnh Đình thấy thế, lại kéo cô ra sau.

Kha Khinh Đăng nhanh tay lẹ mắt, đúng lúc Doãn Bích Giới không chống nổi mà khom người, anh ôm ngang người cô bế cô lên.

“Đi.” Anh thản nhiên hất cằm, Trịnh Đình và Trịnh Âm lập tức mau chóng xoay người trở về xe.

Doãn Bích Giới bị anh ôm trong khuỷu tay, nhìn thấy chiếc cằm kiên nghị của anh, đáy lòng cô khẽ run lên.

“Em tín nhiệm cơ bắp tay của tôi như vậy sao?” Ánh mắt anh ở phía trước, vừa đi vừa thờ ơ nói, “Không sợ tôi buông tay?”

Cô nhắc mắt, qua vài giây, không tình nguyện mà vươn hai tay ôm lấy cổ anh.

.....

Lên xe, Trịnh Đình ngồi ghế lái, Trịnh Âm ngồi ở ghế phó lái bên cạnh giúp anh ta định vị hướng đi.

Kha Khinh Đẳng ôm Doãn Bích Giới đến ghế sau, nhẹ nhàng thả cô xuống, anh đóng cửa xe, đưa tay lấy hộp thuốc bên cạnh.

“Tự tôi làm.” Lúc này cô cứng rắn mở miệng, vươn tay về phía anh.

Anh không nói gì, đặt hộp thuốc trên chỗ ngồi rồi mở ra, chìa tay lấy vài thứ, rồi cầm một chai nước khoáng đến bên cạnh cô.

Cô thấy anh mở nắp chai, dùng nước rửa vết thương trước, sau đó lấy miếng bông gòn thấm nước muối nhẹ nhàng xoa lên vết thương của cô.

Anh làm xong xuôi, rồi xoay người khẽ nói hai câu với Trịnh Đình đang lái xe.

“Đây là điều trị ban đầu.” Anh trở lại chỗ ngồi, nói với cô, “Đợi lát nữa sau khi đến nơi sẽ bôi thuốc mỡ.”

Cô không lên tiếng.

Anh cũng không nói nhiều nữa mà dựa vào chỗ ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yên lặng trong chốc lát, qua vài giây, cô mở miệng nói, “Bây giờ sắp đi đâu?”

“Las Vegas ạ.” Trịnh Âm ngồi ghế phó lái giành trả lời trước, cô cười tủm tỉm quay đầu nhìn Doãn Bích Giới, “Nửa giờ xe chạy... Hơn nữa, chị Bích Giới à, chị yên tâm đi, bây giờ rất an toàn, sẽ không xảy ra nổ nữa đâu.”

Quả nhiên.

Vụ nổ trên đoàn tàu là do bọn họ ra tay.

Cảnh vật ngoài cửa sổ lướt nhanh không ngừng thay đổi, lúc này ánh mắt cô đột nhiên thấy được đoàn tàu không trọn vẹn bị thiêu đốt đang ở nhà ga phía trước.

Trái tim trùng xuống, cô nghiêng đầu nhìn sườn mặt trầm tĩnh của anh.

Lúc này anh giống như một cơn lốc xoáy sâu không đáy.

Mới vừa rồi khi cô lựa chọn trở về toa xe của anh, thực ra cô đã bước vào trong đêm tối vô biên này.

***

Xe jeep chạy nhanh trên đường, mau chóng chạy vào một nhà để xe.

Đậu xe vào chỗ xong, Trịnh Đình mở cửa xe xuống trước, mà Doãn Bích Giới ngồi ở bên trong, nhìn thấy anh ta thì thầm nói chuyện với mấy người đàn ông đã chờ ở đây từ lâu.

Sau khi nói chuyện xong, Trịnh Đình liền đi vòng đến cạnh xe, mở cửa ghế sau.

“Kha tiên sinh, tất cả đều chuẩn bị ổn thoả.”

“Ừm.” Kha Khinh Đăng lên tiếng, đứng dậy đến chỗ ngồi của Doãn Bích Giới, đưa tay bế cô lên.

“Anh nghiệm ôm à?” Cô nhìn anh, lạnh lùng châm chọc nói.

Ở trước mắt nhiều người anh ôm cô xuống xe, đi thẳng đến thang máy ngầm, mặt mày thản nhiên, “Trên thế giới này, thứ có thể khiến người ta

nghiện, có độc phẩm, rượu thuốc, quyền lực tiền bạc, danh dự và tình dục.”

“Mà đối với bốn loại trước, hiện nay tôi không hề có hứng thú.” Anh ấn nút cửa thang máy, rử mắt nhìn cô.

Ánh sáng lạnh trong mắt cô tức khắc bắn ra bốn phía, nhưng bởi vì cả người ở trong cánh tay anh, chân trái lại bị thương, hoàn toàn không thể động đậy.

Còn mấy người đàn ông đợi ở chỗ đậu xe trông thấy ông chủ của mình ôm một người phụ nữ vào trong thang máy, nhất thời toàn bộ giống như pho tượng đá sững sờ tại chỗ.

Trịnh Âm từ trên xe nhảy xuống, khoé miệng cong đến bên tai, vỗ vai mấy người đàn ông, cười nói, “Còn thất thần làm gì? Mau hầu hạ bà chủ của các anh đi.”

.....

Thang máy “Đình” một tiếng, ra hiệu tới tầng trệt.

Kha Khinh Đẳng ôm Doãn Bích Giới vào căn phòng đối diện thang máy, rồi đặt cô ở trên giường.

Cô chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của anh.

Chỉ thấy anh chậm rãi đi đến cạnh giường, đưa tay ấn nhẹ cái nút ở đầu giường.

Bức màn trước mặt vốn đóng kín từ từ mở ra.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên sáng ngời, cảnh đêm của cả Las Vegas dần dần hiện ra trước mặt cô.

Vật chất lan tràn, ánh sáng huyền diệu rực rỡ... Một nơi xa xỉ nhất cũng là nguy hiểm nhất.

Thành phố hoàng kim.

Kha Kinh Đăng đứng thẳng dậy, sau khi đi vài bước rồi dừng lại trước cửa sổ, anh quay đầu lẳng lặng nhìn cô.

Trong bóng tối, cô chỉ có thể nhìn thấy ngọn đèn mê ly ngoài cửa sổ, và con người đen láy trầm tĩnh của anh.

“Hoan nghênh em trở lại thế giới của tôi lần nữa.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh lúc này chậm rãi vang lên bên tai cô.

Welcome back to my world.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thành Phố Hoàng Kim (1)

Trên thế giới, có tổng cộng ba thành phố cờ bạc nổi tiếng nhất.

Macao Trung Quốc, Las Vegas Mỹ, Monte Carlo Monaco.

Mà Las Vegas, luôn có vẻ là thành phố được biết đến nhiều nhất.

Bởi vì cùng với những thẻ đánh bạc khiến những người thèm thường vật chất mê muội, là cảnh đêm xa hoa lãng phí này.

“Hoan nghênh em trở lại thế giới của tôi lần nữa.”

Cô nghe xong lời anh nói, vẫn không nhúc nhích mà nhìn anh và thành phố hoàng kim phía sau anh.

Trong phòng rơi vào yên lặng, họ nhìn nhau không nói gì.

Càng có thể nói, là một trận giằng co lặng lẽ.

Ánh mắt ngay thẳng và sắc bén của Doãn Bích Giới nhìn Kha Khinh Đăng, dường như muốn xuyên qua anh. Mà anh lại vẫn bình tĩnh nhìn cô.

Đây là điểm đáng sợ nhất của anh, cho dù hai năm trôi qua, cũng vẫn như thế.

Cô vĩnh viễn không thể nhìn ra gì từ khuôn mặt anh, hay bắt lấy bất cứ tâm tư gì của anh.

“Thùng thùng.” Đột nhiên, tiếng gõ cửa vách tường nhẹ nhàng vang lên.

Cô quay đầu lại nhìn, thì thấy Trịnh Đình đang cung kính đứng ở cạnh cửa, trong tay cầm một cái hộp.

“Vào đi.” Kha Khinh Đăng chậm rãi đi đến trước cửa.

Trịnh Đình nghe lời, ấn nút bật đèn đi vào trong phòng.

Đóng cửa lại, Trịnh Đình nhẹ nhàng mở chiếc hộp trong tay, lịch sự cất tiếng: “Kha tiên sinh, đây là vôi nước và lá trà trên núi điều thành phương thuốc thảo dược có thể bôi lên, nước lô hội, còn có thuốc tây, đều là những thứ dùng để trị phỏng.”

“Được.” Kha Khinh Đăng hơi gật đầu.

“Còn nữa, chân trái của Doãn tiểu thư phỏng nhẹ, nếu bình phục tốt, sẽ không để lại bất cứ vết sẹo nào, nếu Doãn tiểu thư cần, còn có bác sĩ đang ở dưới lầu chờ.” Trịnh Đình tiếp tục nói thêm.

“Không cần, cảm ơn.” Đợi anh ta nói xong, Doãn Bích Giới liền mở miệng ngay sau đó.

Trịnh Đình lại lắc đầu, hơi cười, “Những việc này đều do Kha tiên sinh dặn chúng tôi đi làm.”

Cô làm như không nghe thấy, ngồi trên giường gương mặt không chút thay đổi, chẳng nói lời nào.

Lúc này Kha Khinh Đăng nhận lấy hộp thuốc trong tay Trịnh Đình, xoay người ngồi xuống bên giường, muốn lấy thuốc mỡ giúp cô thoa lên vết thương, cô thấy thế, vội vàng giơ tay đoạt hộp thuốc.

Động tác của Kha Khinh Đăng dừng một chút, ánh mắt chột loé lên.

“Tôi không yếu ớt như vậy, không nhọc Kha tiên sinh đại giá.” Cô giơ tay vén mái tóc dài ra sau tai, động tác nhanh nhẹn lấy thuốc ra thoa lên, bắt

đầu giúp mình xử lý vết thương, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn anh một cái.

Kha Khinh Đẳng nhìn cô một hồi, rồi từ bên giường đứng lên.

Cảm giác được sự áp bức và sức nặng ở bên cạnh giường rất cục rời khôì, trong lòng cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tôi ở sát vách phòng em.” Thanh âm của anh trầm xuống, người cũng đã đi tới cạnh cửa.

Trịnh Đình nhìn hai người kia, lúc này cúi đầu ho nhẹ một tiếng, rồi đuối theo bước chân của Kha Khinh Đẳng.

“Kha tiên sinh, vết thương trên lưng của anh...”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, đem câu nói hạ giọng kia của Trịnh Đình nói với Kha Khinh Đẳng cắt đứt một nửa.

Sau đó không còn tiếng nữa.

Doãn Bích Giới khẽ nhú mày, động tác trên tay không dừng lại.

Thoa xong thuốc mỡ, cô thử hoạt động cơ thể một chút, chậm rãi từ trên giường đi xuống.

Đôi giày cao gót mang trên chuyến tàu bốn mùa trước đó đã chạy đi đâu mất, từ trong ngăn tủ đầu giường, cô lấy ra một đôi dép lê mang vào.

Căn phòng này to như vậy, hẳn là phòng cao cấp nhất trong toà nhà này, cô lướt mắt nhìn bốn phía, ánh mắt dừng ở điện thoại bàn trên tủ.

Giấy dán trên điện thoại viết tên của một khách sạn.

Khách sạn này là khách sạn nổi tiếng nhất ở Las Vegas, ngoài cơ sở chính là khách sạn, toàn bộ lầu một của khách sạn đủ loại sòng bạc lớn nhỏ.

Cô nhìn mảnh giấy suy nghĩ một hồi, rồi cầm lấy điện thoại kề bên tai.

Bấm nút, trong ống nghe vẫn không có âm thanh gì, hiển nhiên là đã hỏng.

Cô lạnh lùng buông điện thoại, đứng dậy ra ngoài cửa.

Vừa mới mở cửa ra, liền thấy Trịnh Âm giống như con vẹt nhỏ chọc vào cạnh cửa của cô nhìn xung quanh.

Thấy cô đi ra, vẻ mặt Trịnh Âm lập tức trở nên vui mừng, “Chị Bích Giới.”

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Kha tiên sinh bị thương.” Trịnh Âm chỉ phờng sát vách cô, “Anh em ở bên trong giúp anh ấy bôi thuốc.”

Cô không nói tiếp, qua loa nhìn bốn phía một chút, trong hành lang ngoại trừ cô và Trịnh Âm thì chỉ có cấp dưới mặt đồ đen đứng ở từng cửa ra vào, canh phòng nghiêm ngặt, phân phối đầy đủ.

Rất rõ ràng, nếu không có chỉ thị của Kha Kinh Đăng, nơi đây căn bản không có bất cứ kẻ nào có thể rời đi.

“Chân chị còn đau lắm không?” Trịnh Âm thân thiết cúi xuống quan sát.

“Không sao, qua hai ngày sẽ ổn.” Lúc này cô giơ tay, vỗ bả vai Trịnh Âm, “Chị muốn hỏi em.”

Từ trước đến nay Trịnh Âm rất sùng bái cô, thật nghe lời đứng sát vào cô một chút.

“Các người rốt cuộc đang bày trò gì?” Giọng nói của cô rất lạnh, nhưng cũng rất nhanh, “Tuy rằng vì vụ nổ do các người sắp đặt mà chị theo các người tới đây, nhưng chị vốn không liên quan đến chuyện này, chị có quyền biết được hoàn cảnh và tình trạng của chính mình bây giờ.”

Trịnh Âm nghe cô nói xong thì cắn môi, do dự một chút rồi nhìn mắt cô, “Chị Bích Giới, em nói thật với chị, ngay cả em cũng không biết Kha tiên sinh an bài chuyện lần này là vì mục đích gì, em và anh hai chỉ dựa theo căn dặn của anh ấy... Trước kia em chưa từng thấy loại tình huống này xảy ra.”

“Vậy anh ta có biết chị sẽ lên chuyến tàu lần này không?” Doãn Bích Giới hỏi ngay.

“Hẳn là biết.” Trịnh Âm gật đầu, “Bởi vì danh sách của tất cả hành khách trên chuyến tàu này, tụi em đã nắm trong tay từ ba tháng trước rồi.”

Đôi mắt cô chợt loé lên, còn muốn nói gì đó thì cửa phòng sát vách đột nhiên mở ra từ bên trong.

Trịnh Đình đang cầm hộp thuốc từ trong phòng đi ra, gương mặt nhìn cô và Trịnh Âm, vẻ mặt ngược lại không kinh ngạc chút nào.

“Doãn tiểu thư.” Trịnh Đình khép cửa hờ, không nhanh không chậm nhìn về phía cô, “Nếu cô muốn biết bất cứ chuyện gì, cô có thể đi vào hỏi trước mặt Kha tiên sinh, tôi và Tiểu Âm quả thực không thể trả lời tất cả những chuyện mà cô muốn biết.”

Ánh mắt Trịnh Đình trầm tĩnh, mà lời nói vừa rồi của Trịnh Âm cũng không như là lời nói dối, cô trầm mặc vài giây, cất bước hướng đến cánh cửa ở phía sau Trịnh Đình.

***

Đẩy cửa ra, Doãn Bích Giới phát hiện trong phòng không có bật đèn.

Anh ở trần, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần tây ngồi ở cạnh giường.

Màn cửa sổ rộng mở, cho nên ánh sáng ngoài cửa sổ có thể hoàn toàn chiếu ra khuôn mặt và thân thể của anh trong bóng tối.

Cô cố ý để tầm mắt của bản thân lướt qua nửa người trên trần trụi của anh, ánh mắt cô rơi vào trong hư không, lạnh giọng mở miệng nói, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Anh nhìn cô, một lát sau, nói: “Em nghĩ sao?”

“Muốn tôi nói ư?” Cô híp mắt, “Được, từ ba tháng trước anh biết tôi sẽ lên chuyến tàu bốn mùa, sau khi sắp đặt vụ nổ, đưa tôi từ đoàn tàu đến đây...”

Cô còn chưa nói xong, Kha Khinh Đăng liền nhẹ nhàng giơ tay ngăn cô lại.

Trong bóng tối, đáy mắt anh lại mơ hồ có một tia trêu chọc, “Tôi sắp đặt vụ nổ, nhưng không sắp đặt em sẽ quay lại toa xe thứ tám.”

Sau khi cô nghe xong, đầu “ong” một tiếng, lồng ngực đột nhiên bốc lên lửa giận, nhưng chẳng biết nên phản bác anh như thế nào.

Lúc đó, cô rõ ràng có thể đi theo Cảnh Trạm cùng đến ba toa xe trước để lánh nạn, dừng lại ở một trấn nhỏ, mà về sống chết của anh, trước đó chính cô mở miệng nói rằng là đường thẳng song song không bao giờ có bất cứ liên quan gì nữa, không có quan hệ với cô.

Nhưng cô lại ma xui quỷ khiến, trở về toa xe của anh.

Như vậy, mục đích sau lưng vụ nổ này không phải là cô thì là cái gì?

Một chút hoảng loạn, cô lại phát hiện lúc này anh đã từ cạnh giường mà bước đến trước mặt cô, đưa tay nắm giữ cánh tay cô.

Lòng bàn tay anh lạnh lẽo, cô ngấn ra, giơ lên cánh tay muốn giãy khỏi tay anh, nhưng phát hiện chẳng có kết quả, cô chỉ có thể lạnh lùng cảm tức nhìn anh, “Buông tay.”

“Giúp tôi...làm một việc, tôi sẽ để em đi.” Anh cố ý kéo dài chữ kia, tiếng nói lạnh băng như nước đá khiến cô không ngừng rùng mình.

Cô gần như nghiêng rãng nghiêng lợ, lập tức gằm lên, “Cút!”

Khoé mắt Kha Khinh Đăng co giật, dùng chút sức lực trên tay đẩy ngã cả người cô trên giường.

Tốc độ như tiếng gào thét, cô bị anh đè xuống chỉ bằng một tay, căn bản không thể nhúc nhích.

Trong bóng tối chỉ có tiếng hít thở của nhau gần trong gang tấc, thân trên không che đậy của anh sôi sục trên người cô, hai tay chống tại hai bên đầu cô, đường cong áp lực.

“Chưa từng có người dám nói chữ này với tôi.” Anh nhìn cô từ trên cao xuống, thanh âm vẫn lạnh lẽo, “Chân em bị thương, lưng tôi bị thương, tình huống trước mắt, không thích hợp làm động tác quá kịch liệt... Đừng cử động nữa.”

Cô nhìn anh, hận đến mức đáy lòng đau nhói, quả thật giận không thể kiềm nén.

Giảng co như thế một hồi, cô rít lên một câu từ trong kẽ răng, “Muốn tôi làm gì?”

Anh nhìn cô chăm chú, môi mỏng khẽ mím lại, “Bạn gái.”

“Nội dung.” Cô dùng toán bộ lý trí ép mình tỉnh táo lại.

“Những gì em làm tốt nhất.” Con người đen bóng của anh dao động.

Cô nhìn ngũ quan kiên định vô cùng anh tuấn của anh, một lúc lâu, cười lạnh, “Sở trường của tôi cũng không ít.”

“Phải không?” Tốc độ nói của anh thật chậm, bàn tay lại từ bên thắt lưng của cô dọc theo đường cong mà hướng lên trên, “Việc tôi muốn em làm, thực ra rất đơn giản.”

“Tối ngày mai, tại một nơi nào đó ở khách sạn này sẽ có một ván bài, đến lúc đó em đi cùng tôi.” Anh nhìn thấy cô bởi vì ấn nhãn cơn giận mà gân xanh khê động, dường như rất hưởng thụ.

Lực chú ý của toàn thân cô đều ở cái tay của anh đang di chuyển ở bên thắt lưng cô, đợi anh nói xong, cô đột nhiên nâng chân phải lên hướng đến phần dưới cơ thể của anh đánh tới.

Nhưng anh nghiêng người, dễ dàng tránh được sự tấn công của cô.

Chờ cô phục hồi lại tinh thần, anh đã xuống giường.

“Trước kia ở Monte Carlo, một mình em đánh bại toàn bộ, cho nên ván bài này đối với em mà nói, là khá đơn giản.” Anh đưa lưng về phía cô, cầm lấy áo sơ mi đặt ở một bên chậm rãi mặc vào.

Cô ngồi dậy trên giường, ánh mắt theo chặt bóng dáng của anh.

Mặc quần áo xong, anh xoay người lại, ở trước mặt cô tao nhã cài hai nút áo, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng vào lúc này dường như đặc biệt thả lỏng, “Về phần ‘sở trường’ khác của em vẫn tuyệt vời hay không... Chúng ta còn nhiều thời gian.”

...

Gần như là một đêm không ngủ.

Buổi sáng khi Doãn Bích Giới thức dậy, cô phát hiện trong phòng đã có bàn ăn đặt cạnh giường.

Hơi nướng người lên, cô phát hiện phần lớn điểm tâm đặt trên bàn ăn đều tinh xảo, màu sắc bắt mắt, làm người ta muốn ăn.

Hơn nữa, nhìn thấy chúng cô biết là từ tay đầu bếp riêng từ ngày trước của Kha Khinh Đăng.

Nhìn vài giây, cô trở người, cuộn chăn lại ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại lần nữa, dường như bên ngoài đã tối sầm.

Bởi vì ngần ngại vết thương ở chân trái, cô chỉ có thể di chuyển chậm chạp, kéo bước chân đến toilet rửa mặt.

Rửa mặt xong đi ra thì nghe có tiếng bấm chuông.

Cô đến cạnh cửa, thông qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, rồi đưa tay mở cửa.

“Chị Bích Giới.” Trịnh Âm cười tủm tỉm xách theo một cái túi giấy đi vào, “Rốt cục chị tỉnh ngủ rồi.”

“Ừm.” Cô hơi gật đầu, đóng cửa lại.

“Em đến đưa đồ.” Trịnh Âm lúc lắc cái túi giấy hướng về phía cô, sau đó cẩn thận mở túi ra, lấy ra một hộp giấy màu trắng đã được gói lại đẹp đẽ.

Doãn Bích Giới nhìn thấy Trịnh Âm cười mím chi mà tháo ruy băng, mở hộp giấy ra đưa cho cô, “À, đây là lễ phục, vừa mới làm xong theo yêu cầu rồi mang đến đây.”

Nhận chiếc hộp giấy, cô lấy chiếc váy màu tím trong hộp ra.

Chất liệu vải thượng hạng, vừa thấy là biết thủ công vô cùng tốt, tinh xảo lộng lẫy, thiết kế đẹp nhất là cổ áo chữ V ở ngực được khảm một vòng đá quý.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, Trịnh Âm phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy tới mở cửa.

“Doãn tiểu thư.” Doãn Bích Giới quay đầu lại, thấy Trịnh Đình lễ phép đứng ở cạnh cửa, “Kha tiên sinh bảo cô thay chiếc váy này rồi trang điểm, nửa giờ sau, anh ấy sẽ đến đưa cô xuống.”

Cô lạnh lùng mím môi, không nói lời nào.

“Chị Bích Giới, cần em giúp chị không?” Trịnh Âm nghiêng đầu hỏi.

Cô còn chưa trả lời thì Trịnh Đình ở bên kia đã ho nhẹ một tiếng, nhàn nhả mở miệng, “Tiểu Âm, Kha tiên sinh dặn chúng ta xuống dưới lầu chờ trước.

...

Trịnh Đình và Trịnh Âm đi rồi, cô đứng tại chỗ một hồi, rồi mới cầm váy hướng đến phòng tắm.

Chiếc váy quá thực rất vừa người, gần như chính xác đến từng chi tiết của cơ thể, bởi vì chân trái của cô bị phỏng nên sau khi mặc váy vào cô lười kéo phéc-mơ-tuya bên hông, dây lưng cũng không cài lại, mà kéo chân đến bồn rửa tay trang điểm trước.

Ngũ quan của cô thường ngày vốn đã xinh đẹp, trang điểm nhẹ lên là đủ.

Khi cô cầm lấy son môi suy nghĩ có muốn thoa lên không, thì đột nhiên thông qua chiếc gương trước mặt thấy có người tựa vào cánh cửa phòng tắm.

“Tôi nhớ rõ mình đã khoá cửa phòng.” Cô nhìn chăm chú vào Kha Khinh Đăng mặc âu phục màu đen ở trong gương.

Anh nhìn cô, giơ lên chiếc thẻ phòng trong tay với cô.

Doãn Bích Giới giận dữ, ánh mắt sắc bén vừa định động đậy thì đột nhiên vết phỏng ở chân trái đau đến mức phải xoay người trở về.

Lúc này anh cất thẻ phòng vào trong túi quần, đi tới từng bước.

“Đo lường trong tay của nhà thiết kế và thợ cắt may đều do tôi cung cấp.” Chỉ thấy anh đi đến phía sau cô, cuối cùng anh hơi xoay người nắm lấy phéc-mơ-tuya trên váy cô.

Cả người cô căng thẳng.

Anh kéo phéc-mơ-tuya đến phía trên cùng của ngực cô, anh vươn hai tay chống tại hai bên bồn rửa tay, bao vây cô trước người mình.

“Xem ra tất cả mọi thứ của em đều không thay đổi.”

Trong ánh mắt anh lặng lẽ phản chiếu khuôn mặt của cô trong gương.

Cô cũng nhìn anh chăm chú, bỗng nhiên nở nụ cười.

Sau đó cô làm trò trước mặt anh, luồn hai tay vào bên ngực, chậm rãi điều chỉnh vị trí của bộ ngực, đường cong của chiếc váy phác hoạ bầu ngực trắng như tuyết nổi bật hơn.

Làm xong động tác này, cô nghiêng đầu đến gần anh, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, hướng đến cảm anh khẽ hà một hơi.

“Điều này cũng không chắc chắn.”

Kha Khinh Đẳng nhìn thấy hơn phân nửa bầu ngực của cô vênh lên phơi bày trong không khí, màu sắc con người dần trở nên tối tăm.

“Thật không?” Hồi lâu sau, anh vươn một ngón tay, từ phía sau cổ cô lướt xuống xương bả vai, vòng eo... Cuối cùng rơi xuống chỗ hông, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cất lời, “Thay đổi ở đâu?”

Giác quan lảng trí như thế, cô vừa chống cự lại phản ứng của thân thể mình, vừa giả vờ không hề xúc động mà cầm lấy son môi tiếp tục chuyên tâm trang điểm.

Nhưng qua vài giây, cô đột nhiên cảm thấy mắt cá chân chợt lạnh.

Cúi đầu liền trông thấy, quả thực không thể tin.

Người đàn ông ở phía sau lúc này lại đang ngồi xổm giúp cô cởi dép lê, rồi đổi một đôi giày đế bằng đã được chuẩn bị đặt ở bên cạnh.

Hơn nữa anh bảo cô mang chúng là vì biết giày đế bằng sẽ không khiến cho vết thương ở chân phát đau khi đi, mà không phải mang giày cao gót nên phối hợp với lễ phục.

Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy phần lưng của anh hiện ra rõ ràng.

Phía sau lưng của một người thường thường là điểm yếu dễ bị công kích nhất, thân phận như anh, tuyệt đối không thể đem phía sau lưng của mình đối mặt với bất cứ kẻ nào.

Giúp cô mang giày xong, anh đứng thẳng dậy, lấy ra chiếc nơ vốn nằm trong túi.

“Đeo giúp tôi.”

Cô và anh giằng co một hồi, rồi cô xoay người, chộp lấy cái nơ trong tay anh.

Trong lúc thắt nơ giúp anh, cô cảm giác được từ đầu đến cuối anh vẫn nhìn cô.

Thắt nơ xong, cô vừa định xoay người, bỗng nhiên bị anh vươn tay ôm lấy vòng eo.

Nhịp tim bên tai ngày càng vang lên, Doãn Bích Giới cảm thấy vào lúc này cô lại không thể làm bất cứ hành động phản kích nào và dùng lời nói châm chọc để đối phó với anh.

“Chào buổi tối.” Trong bầu không khí yên lặng và ái muội, Kha Khinh Đẳng dùng tay kia nắm lấy tay trái của cô dán lên đôi môi mỏng hơi cong lên, đáy mắt sâu sắc lạnh nhạt hiện lên một tầng ánh sáng nhợt nhạt, “Bạn gái của tôi.”

Đây nhất định là lời mời không thể cưỡng lại nhất trên thế giới này.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thành Phố Hoàng Kim (2)

Đứng trước gương buộc chặt dây lưng, cuối cùng Doãn Bích Giới nhìn thoáng qua chính mình trong gương.

Ngoại trừ ngũ quan càng xinh đẹp sau khi trang điểm, mái tóc đen thẳng dài được cô tùy ý búi lên, váy dài màu tím, ngoại trừ thiết kế lộng lẫy bên ngoài, phần lưng hở đến vòng eo, làn váy có lớp ngoài và lớp trong, lớp trong dài đến bắp đùi, mà lớp ngoài dài đến mắt cá chân.

Con người hơi rũ xuống, cô nhắc lên làn váy chấm đất, chậm rãi đi ra ngoài.

Kha Kinh Đăng đứng ở cạnh cửa phòng, sau khi nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh liếc mắt nhìn cô đi sang đây.

Đối mặt chính diện, cô nhận thấy trong đôi mắt ngọc đen láy của anh nhanh chóng hiện lên một tia sáng dao động.

Chỉ vài bước ngắn ngủi cô đã đến bên cạnh anh, hai người cùng nhau đi vào trong thang máy đối diện căn phòng, cô ngẩng đầu nhìn thang máy hiển thị từ lầu 56, chậm rãi xuống lầu 1.

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra.

Ngoài cửa là sông bạc Las Vegas huyền ảo mà tráng lệ, mệnh mông bát ngát, biển người chuyển động, đầy người vây quanh đủ loại thiết bị đánh

bạc, những người này đều ăn mặc lộng lẫy nâng ly rượu, vừa cười đùa vừa cựa nhiều tiền vào canh bạc.

Bọn họ đi trên thang máy này, ở trong một góc có thể nhìn thấy sông bạc nhưng không có ai đi qua đây.

“Kha tiên sinh.” Trịnh Đình sớm đã đứng đợi ở cạnh thang máy, lúc này tiến lên, làm động tác tay mời, ý bảo bọn họ đi theo anh ta.

Từ tầm mắt của Trịnh Đình, Doãn Bích Giới mới phát hiện cạnh thang máy có một chiếc vòng kéo nho nhỏ, cô thấy Trịnh Đình vươn tay kéo chiếc vòng này.

Một cánh cửa nhỏ có thể chứa đựng một người ra vào và đi xuống cầu thang dài, không có cơ sở mà xuất hiện ở cạnh thang máy.

Thấy cảnh tượng như vậy, thần sắc của Kha Khinh Đăng không hề thay đổi, chỉ là trước khi cất bước, anh đột nhiên ngừng lại.

Cô nhìn qua anh, lại phát hiện anh vươn tay về phía mình.

Chớp mắt vài giây, cô hít sâu một hơi, gương mặt không thay đổi mà đưa tay đặt trong lòng bàn tay anh.

Trên mặt Trịnh Đình hơi có ý cười, chờ bọn họ đi xuống cầu thang, thì cửa ngầm ở phía sau mới khép lại.

Bên cạnh thông đạo có bố trí ngọn đèn, chiếu sáng con đường phía trước vô cùng sáng sủa, cầu thang không dài, khoảng ba mươi bậc, Doãn Bích Giới bị Kha Khinh Đăng nắm tay đi xuống từng bước một, họ nhanh chóng đi tới dưới đáy.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên rộng rãi hơn.

Đây là nơi che giấu ván bài bí mật, hoá ra là một đại sảnh trang hoàng xa hoa, chính giữa đại sảnh là một bàn đánh bạc, có vài người ngồi vây quanh cái bàn, mà phía sau đó là một loạt quầy rượu dài, có người phục rượu cung kính đứng đó.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, tất cả mọi người hướng sang đây.

Doãn Bích Giới nhú mày, cảm giác được những ánh mắt này dường như đều rất áp bức người.

Một người đàn ông Mỹ tóc vàng mắt xanh đứng lên hướng đến bọn họ, người này chừng 40 tuổi, dáng vẻ nhìn qua rất hoà nhã, miệng còn ngậm một điếu xì gà.

“Lâu ngày không gặp.” Đi đến trước mặt họ, người đàn ông Mỹ vươn tay, hướng về Kha Khinh Đăng cười nói, “Kha.”

Kha Khinh Đăng không đưa tay ra, chỉ là nhìn hẩn ta, môi mỏng nhếch lên, “Dell.”

“Cậu thật đúng là cố hữu.” Dell lắc đầu, cười to vài tiếng, “Chẳng lẽ không vui sướng khi gặp lại bạn cũ sao? Muốn ôm một cái không?”

Ngay cả biểu tình thừa thãi Kha Khinh Đăng cũng không cho, chỉ lạnh lùng nhướng mày, Dell lập tức tự thấy mất mặt mà sờ mũi, nhưng trong nháy mắt hẩn ta liếc qua Doãn Bích Giới ở bên cạnh anh.

“Đây là Tuberose trong lời đồn sao?” Khi Dell nhìn thấy cô lại không có bất cứ biểu tình kinh ngạc nào, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ giật mình, “Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy! Tôi là bạn cũ nhiều năm của Kha, Dell, người kinh doanh sòng bạc này.”

Cô không tiếp lời, vẻ mặt có chút đề phòng.

Lúc trước khi cô và Kha Khinh Đăng đến Las Vegas, mỗi lần đến chơi tại sòng bạc tư nhân, cũng không nghe anh nhắc tới có bạn cũ ở đây, càng chưa từng gặp mặt.

“Thả lỏng đi, cô đương nhiên chưa từng gặp tôi,” Dell hiển nhiên đã đoán được cô suy nghĩ gì, “Kha luôn luôn bảo vệ người phụ nữ của cậu ấy rất tốt, cậu ấy chỉ mang theo cô xuất hiện hai lần trong trường hợp công khai, vừa lúc tôi có việc mà không ở hiện trường.”

Nói xong, Dell còn ra vẻ tiếc nuối mà lắc đầu.

“Xin lỗi.” Lúc này cô lạnh lùng mở miệng, “Tôi không phải là người phụ nữ của anh ta.”

Dell nhìn thấy bọn họ nắm chặt tay nhau, nhướng mày, “Không thể nào.”

“Kha tiên sinh.” Trịnh Âm đã đợi rất lâu ở quầy rượu đột nhiên cười mỉm tiến lên, khom người giơ lên cái khay trong tay hướng đến Kha Khinh Đăng.

Trong khay có hai ly rượu và một lọ hoa huệ.

Kha Khinh Đăng vẫn không nói gì lúc này mới buông lỏng bàn tay nắm chặt Doãn Bích Giới.

Anh đưa ly rượu đầu tiên cho cô trước, sau đó không lập tức đưa tay lấy ly rượu thứ hai mà là chuyển hướng đến lọ hoa huệ kia.

Dưới sự chú ý của những người khác, anh lấy ra nhánh hoa huệ.

Doãn Bích Giới hoàn toàn không biết anh muốn làm gì, cứ như vậy mà trở mắt nhìn đưa nhánh hoa trong tay chậm rãi cài vào rãnh ngực trần trụi của mình.

Trong ánh sáng đá quý tôn lên bầu ngực đầy đà hiện rõ màu xanh tím tươi đẹp.

“Như vậy nhìn qua...” Làm xong động tác này, anh mới rút tay về, cầm lấy ly rượu của mình nhấp một ngụm, nâng ly với cô, “Càng xinh đẹp động lòng người.”

Hành động chiếm giữ xảo quyệt mà lại cương quyết như thế.

Đánh trả vừa rồi ở trong phòng tắm, cô dùng rãnh ngực quyến rũ anh.

Ánh mắt của Dell lướt qua một vòng giữa hai người bọn họ, vẻ mặt kinh ngạc lại biến thành mập mờ, “Người Trung Quốc không phải luôn nói rằng, đánh là tình, mắng là yêu? Kha, cậu và người phụ nữ của cậu, có phải là như vậy hay không?”

Câu tục ngữ kia, Dell dùng tiếng Trung trúc trắc, Trịnh Âm nghe được mà buồn cười, cô bật cười hì hì một tiếng.

Doãn Bích Giới mím môi, sắc mặt lạnh lẽo như là đồng thiết.

“Bắt đầu đi.” Lúc này Kha Khinh Đăng thản nhiên mở miệng, dẫn đầu đi qua ngòi xuống.

Bởi vì Doãn Bích Giới không phải người chơi nên không thể ngồi ở bàn đánh bạc, cô cùng Trịnh Âm và Trịnh Đình đứng ở cạnh quầy rượu, sau khi tất cả ngồi xuống, cô quan sát tại bàn đánh bạc có tổng cộng sáu người, ngoại trừ Dell, Kha Khinh Đăng và người chia bài, còn có hai nam một nữ.

“Texas hold 'em, ván bài không hạn chế, năm lá bài công khai, từng người chơi có hai lá bài chưa lật, tiền vốn ban đầu của mỗi người là 100 vạn đô la.” Dell cười tủm tỉm vịn bàn tay, “Ván bài hôm nay chỉ có tính chất giải trí thuần túy, không cần quá so đo thắng thua, mọi người chơi vui vẻ là tốt rồi.”

“Nhà cái của vòng thứ nhất là ai?” Lúc này, người phụ nữ duy nhất tham dự đặt câu hỏi.

Vừa lúc chỗ ngồi của người phụ nữ kia đưa lưng về phía cô nên Doãn Bích Giới không thấy rõ gương mặt của đối phương, nhưng trong lòng cô lại mơ hồ cảm thấy tiếng nói này hình như đã nghe thấy ở nơi nào đó trước đây.

“Tôi làm ông chủ, vậy để tôi làm nhà cái.” Dell sờ cằm, ra hiệu chia bài, “Bắt đầu từ tôi, sau đó theo chiều kim đồng hồ thay phiên nhau làm nhà cái.”

“Như vậy, mời Kha tiên sinh và Meri tiên sinh ở phía bên trái Dell tiên sinh đặt cược trước.” Sau khi chia bài xong, người chia bài liền nói.

Vòng thứ nhất chính thức bắt đầu, bàn đánh bạc lặng ngắt như tờ.

Bên quầy rượu, Trịnh Âm vừa mới uống một ly rượu trái cây, lúc này thần thái sáng láng vừa xem ván bài vừa nói với Doãn Bích Giới ở bên cạnh, “Chị Bích Giới, đã rất lâu em không nhìn thấy Kha tiên sinh chơi bài.”

“Hai năm.” Trịnh Đình bên cạnh điềm đạm báo ra con số chính xác, “Lần cuối cùng Kha tiên sinh chơi bài là hai năm trước ở Macao cùng với Doãn tiểu thư.”

Doãn Bích Giới vốn không có biểu tình gì mà uống rượu, nghe xong lời nói của Trịnh Đình cô suýt nữa bị sặc.

“Đúng à...” Trịnh Âm gật đầu, càng nói càng hưng phấn, “Chị Bích Giới chị biết không? Lúc mười tám tuổi, Kha tiên sinh đã là á quân đồ vương Las Vegas! Sau mười chín tuổi thì liên tục giành quán quân, hơn nữa em và Trịnh Đình đi theo anh ấy đã gần mười năm, mỗi lần anh ấy chơi bài đều đoạt giải quán quân, miễn bàn có bao nhiêu thần thánh.”

“Kha tiên sinh là giáo đồ Cơ Đốc ngoan đạo,” trong mắt Trịnh Đình cũng lộ ra chút vẻ sùng bái, “Ông trời chiếu cố.”

“Anh.” Lúc này Trịnh Âm nâng quai hàm, chớp đôi mắt to, chậm rì rì nói, “Em nghe người ta nói, tín đồ đạo Cơ Đốc, đạo Thiên Chúa và đạo Tin Lành, có phải không chấp nhận quan hệ tình dục trước khi kết hôn không nhỉ?”

Suy đoán bất chợt như thế, Trịnh Đình trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng trả lời đầu ra đấy, “Theo một ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, phải.”

“Khụ khụ khụ...”

Doãn Bích Giới ở bên cạnh rốt cuộc thành công bị sặc rượu.

“... Tôi đi toilet một chút.” Vẻ mặt của Trịnh Đình và Trịnh Âm không thay đổi, cô buông ly rượu, giận tái mặt, bước nhanh đến toilet ở phía bên phải đại sảnh.

...

Dùng toilet xong, từ gian cách ngăn đi ra, Doãn Bích Giới đến cạnh bồn rửa tay.

Không cần để ý đến tất cả ngôn luận về anh ta nữa, đừng suy nghĩ về một chút chuyện gì trong quá khứ.

Cô lặng lẽ nói với chính mình.

Đây chỉ là một cuộc giao dịch, làm xong chuyện anh ta yêu cầu, mà có thể trở lại thế giới vốn của mình, một lần nữa nhất anh ta ở phía sau cánh cửa.

Dùng nước lạnh vỗ nhẹ lên hai má, cô cúi đầu tiếp tục rửa tay.

Trong dòng nước ào ào, đột nhiên xen lẫn tiếng mở cửa.

Sống lưng cô căng thẳng, lập tức tắt vòi nước, cảnh giác mà quay đầu lại.

Là người chơi nữ duy nhất trong bàn đánh bạc kia.

Cho đến khi cô ta đến gần cô, lúc nhìn thấy rõ ràng gương mặt của đối phương sắc mặt cô lập tức thay đổi.

“

Biệt lai vô dạng*

.” Người chơi nữ kia tóc dài uốn quăn, trong hốc mắt sâu xa là con người xanh thẳm, cô ta nhìn cô, đôi mắt mang theo thâm ý, “Doãn.”

(* một dạng câu thăm hỏi sức khỏe khi gặp lại.

Cô nhìn người chơi nữ kia, “Lydia.”

“Không ngờ xa cách hai năm, cô vẫn xuất hiện cùng với hăn.” Nụ cười của Lydia hàm chứa sự nghiến ngấm, “Không phải từ trước đến nay hăn đều chia phụ nữ và đàn ông thành một loại, ra tay cũng không hề lưu tình chút nào sao? Khi nào thì trở nên nương tay như vậy, lại ưu đãi thế này đối với một người phụ nữ đã từng phản bội hăn.”

Hai chữ kia vừa thốt ra, ánh mắt Doãn Bích Giới đột nhiên trở nên lạnh hơn.

“Cô đến đây là vì muốn mạng sống của anh ta.” Hồi lâu sau, cô lạnh lùng nói.

“Hiện tại người muốn mạng sống của hăn, xung quanh Las Vegas này xếp một hàng dài cũng không đủ.” Lydia nhẹ nhàng gõ đốt ngón tay.

“Nguyên nhân.” Cô nhìn mắt Lydia.

“Bởi vì hiện tại trong tay hắn có một thứ đủ để hấp dẫn mọi người có mục đích khác nhau, tới giết hắn hàng ngàn lần.” Lydia đến gần cô, mỉm cười, “Lần này FBI chia làm hai tổ đến đây, mà bản lĩnh chơi bài của tôi là tốt nhất trong số đó, khó khăn lắm mới đến được sòng bạc ngầm này.”

Cô đem lời nói của Lydia phân tích trong đầu, cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi cười lạnh nói, “Quốc gia các người dường như luôn thích chen ngang vào bất cứ chuyện gì.”

“Nên nói là, hắn luôn uy hiếp đến chuyện của quốc gia tôi, nhưng mỗi lần... bao gồm lần đó cô tham dự, đều vừa lúc khiến cho hắn trở mình vào thời khắc cuối cùng.” Thần sắc của Lydia cũng trầm xuống, “Mà mệnh lệnh chúng tôi nhận được lần này, nhất định phải lấy thứ trong tay hắn, còn có bản thân hắn hoặc là thi thể của hắn, đều cùng mang về.”

Trong bầu không khí áp lực bức người, Doãn Bích Giới cong khoe miệng, “Tôi đoán, người của CIA hắn là cũng trà trộn trong ván bài này.”

“Tôi không rõ ràng lắm.” Lydia nhìn cô, “Nhưng hắn thật sự là thứ hàng hoá mà ai cũng muốn giành.”

“Cô không sợ tôi sẽ nói ra thân phận của cô với anh ta?” Cô gằn từng tiếng.

“Cô sẽ sao?” Lydia nhú mày, mắt lộ ra tia sáng, “Chẳng lẽ, chúng ta không phải là bạn bè sao? Hơn nữa có lẽ lần này cô trở lại bên cạnh hắn... nói không chừng cũng có mục đích giống tôi.”

“Doãn.” Lúc này Lydia vươn tay vỗ nhẹ bờ vai cô, ý sâu xa nói, “Tôi biết trong xương cốt của cô có bao nhiêu máu lạnh, cô là người phụ nữ vô tình nhất mà tôi từng gặp.”

Cô không nói gì, chỉ là không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lydia.

...

Đợi thật lâu sau khi Lydia rời khỏi toilet, cô mới trở lại đại sảnh sòng bạc.

Trịnh Đình và Trịnh Ấm chẳng biết đi đâu, cô trở về quầy rượu, sau khi cầm ly uống một ngụm rượu, liền vươn ngón tay không ngừng xoa mi tâm của mình.

Ai ngờ từ phía sau, đột nhiên có bàn tay cầm lấy ly rượu cô vừa buông xuống.

Cô ngoảnh đầu lại thì thấy Kha Khinh Đăng đang uống ở chỗ cô vừa uống qua, uống hết ly rượu của cô.

“Chứng nghiện sạch sẽ của anh đã bỏ rồi sao?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Sau khi uống cạn ly rượu, anh nhân tiện cúi đầu xuống.

Cô vốn không kịp ngăn cản, đôi môi mỏng của anh đã trực tiếp hôn lên môi cô, hơn nữa cô kinh ngạc mà mở miệng, anh cạy mở khớp hàm, tiến quân thần tốc.

Kha Khinh Đăng giữ chặt cánh tay của cô không cho cô di chuyển tí nào, anh còn đổ toàn bộ phần rượu vừa vặn chưa uống xong vào trong miệng cô, bức cô uống hết.

Thân mật như thế lại không thể kháng cự, cô mở to hai mắt nhìn, bởi vì cơ thể bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể lựa chọn bị ép tiếp nhận.

Trong khi môi lưỡi quấn quýt, cô cảm thấy cả người mình không còn hơi sức, trong giác quan chỉ có vị rượu tequila đắng chát, rượu này được gọi

là linh hồn của Mexico, đúng là rượu mạnh, trước đây cô chỉ uống một ngụm nhỏ, hiện giờ bất ngờ uống quá nhiều.

Vị rượu này rất cuộc vẫn là...tình điệu.

Một nụ hôn dài đằng đằng lại dày vò, trong đầu là một mảnh mơ hồ, không thể nói rõ là cảm giác gì, chờ đến khi cô cảm thấy cánh tay của mình có thể cử động thì mới phát hiện anh đã buông cô ra.

“Vòng thứ nhất chấm dứt, trong 20 phút, tôi là người thắng, tiền vốn tăng lên gấp ba.” Anh đặt ly rượu trên quầy, ngũ quan tuần tú lạnh lẽo như hờ hững, “Vừa rồi là phần thưởng cho giữa ván.”

Doãn Bích Giới nghẹn hơi trong cổ họng, ánh mắt nhìn anh chăm chú, “Vậy chờ ván bài kết thúc, có cần cùng ngủ để làm phần thưởng không?”

“Đương nhiên muốn làm gì cũng được.” Anh thành thơi lấy ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

Cô quay đầu bước đi.

“Nửa ván sau sẽ tiến hành ngay lập tức, em có gì muốn nói với tôi không?” Anh đưa tay giữ lấy cánh tay cô, thản nhiên nói phía sau cô.

Cô nghe xong lời nói của anh thì ngoảnh đầu, nhưng ánh mắt lại tránh né ánh mắt của anh, theo bản năng mà lướt qua anh, dừng lại trên người của Lydia và những người chơi khác tại bàn đánh bạc.

Những người này đều đang nhìn hai người bọn họ.

“Không có.”

Một lúc lâu, cả người cô căng thẳng, tay cũng dần dần nắm thành quyền, đối diện tầm mắt anh.

Kha Kinh Đăng nhìn cô thật sâu, không nói gì nữa, rồi xoay người về bàn đánh bạc.

Lời tác giả:

Tang: Kha tiên sinh, các con lặng lẽ nói với tôi, cảm thấy anh không đủ sức lực, nếu là cây gỗ thì đã sớm áp đảo nữ vương rồi ~

Kha Tử (thần nhiên): thật không?

Tang: (phát run)

Kha Tử: nói với bọn họ, một khi áp đảo, một đêm hơn mười lần, đủ sức lực chưa.

Tang (ra sức gật đầu): ngài nói phải, công năng của ngài mạnh mẽ, một đêm ngài N lần...

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sông Bạc Hoàng Gia (1)

Trên bàn đánh bạc, nửa ván cuối bắt đầu.

Trịnh Đình và Trịnh Âm vẫn chưa trở về, Doãn Bích Giới dựa vào cạnh quây rượu, ánh mắt không nháy mắt nhìn bàn đánh bạc.

Tuy rằng bởi vì khoảng cách, không thấy rõ mặt bài và số tiền đặt cược cụ thể, nhưng hành động phạm vi lớn, cô vẫn có thể đoán ra.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, sau khi đặt cược xong, chia bài theo hướng chiều kim đồng hồ, chia cho mỗi người hai lá bài úp xuống, bắt đầu tiến hành đặt cược vòng thứ nhất.

Dell vừa mới cược xong, mà Kha Khinh Đăng ngồi ở bên trái Dell lại là người chơi hành động trước.

Toàn bộ người trên bàn đang nhìn anh, chỉ thấy anh trầm mặc một lúc, thần sắc hờ hững đẩy ra thẻ đánh bạc ra giữa bàn.

Sau anh, những người khác cũng thay phiên cược vào, mà có một gã người chơi lúc này lại lựa chọn bỏ bài.

“Thật có lỗi, Lôi tiên sinh, ngài đã không còn quyền đi nữa.” Người chia bài tuyên bố nói.

Doãn Bích Giới nhìn động tác bỏ bài của người đàn ông kia, đuôi lông mày của cô hơi nhướng lên.

Lúc này người chia bài phát ra ba lá bài công khai đến giữa bàn để mọi người thấy rõ, tiếp theo mọi người lại dựa theo hướng chiều kim đồng hồ đặt cược như vòng đầu tiên.

Lại thêm một gã lựa chọn bỏ bài.

“Thật có lỗi, Lôi tiên sinh và Ronal tiên sinh đã bỏ bài, hai vị không thể tham gia ván bài nữa.” Người chia bài nói.

Doãn Bích Giới nhắm mắt, sau khi hít một hơi thật sâu, cô liền nhìn Kha Khinh Đăng.

Cặp mắt kia trước sau vẫn không gợn sóng sợ hãi.

Hai bàn tay của anh đang chồng lên nhau, dưới chiếc mũi thẳng tắp là đôi môi mỏng mím lại.

“Được rồi, bây giờ mọi người thả lỏng một chút.” Lúc này Dell cười mỉm, ra hiệu với người hầu rượu.

Doãn Bích Giới nghiêng đầu nhìn, liền thấy người hầu rượu mở ra cánh cửa phía sau quầy rượu, trong cửa có mấy người phụ nữ lần lượt bưng rượu đi ra, dáng người đẹp lại ăn mặc khêu gợi.

“Doãn tiểu thư.” Cô đột nhiên nghe thấy Dell gọi tên mình.

“Ly rượu này của Kha, có thể phiền cô đưa tới không?” Dell nhìn cô ở xa xa, đôi mắt lộ ra ý cười, lại có chút mập mờ mà sờ cằm, “Trước kia có một lần Kha đến chơi bài, tôi đã quên không thể an bài phụ nữ đưa rượu, kết quả ngày hôm sau, một nửa máy móc trong sòng bạc của tôi đều báo hỏng.”

“Phiền cô rồi.” Dell đề nghị nhiều lần.

Lúc này người hầu rượu cung kính chuyển ly rượu đến cạnh tay cô, cô căn môi, vươn tay nhận ly rượu.

Ánh mắt Kha Khinh Đăng không chớp mắt nhìn cô, thân thể nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế.

Từng bước một, tầm mắt của mọi người hướng về cô, cô đi tới bên cạnh anh.

Vừa mới buông ly rượu xuống cạnh tay anh, cổ tay cô đã bị anh nắm giữ.

Anh khẽ dùng sức, cô liền thuận thế bị anh kéo người xuống, một cái hôn vô cùng tự nhiên dừng ở bên môi cô.

“Vẫn ngon miệng như trước.” Anh kề sát môi cô, vuốt ve nói.

Mọi người nhìn họ chăm chú, trái tim của cô đập càng lúc càng nhanh, trầm mặc vài giây, cô đột nhiên nở nụ cười, “Chúc anh may mắn.”

Tươi cười như thế, ánh mắt Kha Khinh Đăng hơi híp lại.

Nói xong, cô đứng dậy muốn rời đi, nhưng anh vẫn không buông tay.

“Em nên nói thế này,” ánh mắt cô như thanh kiếm sắc bén, anh giơ tay lên chạm vào môi cô, “Anh yêu, chúc anh may mắn.”

Cô nhìn anh.

Ánh mắt anh trầm tĩnh như mặt biển đêm, lại khiến người ta kinh hãi.

Trở lại quầy rượu, cô cảm thấy hơi đau đầu, loại dự cảm nguy hiểm cấp bách quanh quẩn trong lòng cô.

Trong đầu chợt nghĩ tới gì đó, cô cúi đầu nhìn nhánh hoa huệ mà Kha Khinh Đẳng cài vào rãnh ngực của mình trước đó.

Cô nhanh chóng dùng ngón tay mở một lớp cánh hoa ra, nhìn thấy một thiết bị nho nhỏ đèn đỏ loé ra giấu ở trong cánh hoa.

Là máy nghe lén.

“Doãn tiểu thư.” Nghe ba chữ này, cả người cô giật mình, chợt quay đầu lại, phát hiện là Trịnh Đình đã biến mất thật lâu.

Anh ta mỉm cười đưa cho cô ly rượu, “Vừa mới pha xong.”

Cô giả vờ bình tĩnh nhận lấy ly rượu, uống lên mấy hớp, rồi nhìn Trịnh Đình, “Các người vừa đi đâu thế? Tiểu Âm đâu?”

Nhưng Trịnh Đình không trả lời, chỉ tỏ ý cô tiếp tục xem ván bài.

Trên bàn đánh bạc người chia bài phát ra bốn lá bài công khai đến giữa bàn, bắt đầu vòng cược thứ ba.

“Tôi bỏ bài.” Đến phiên Lydia, cô ta nói.

“Lydia tiểu thư, cô không thể tham gia ván bài nữa.” Người chia bài nói.

“Được.” Ngữ điệu của Lydia dường như không tiếc nuối chút nào, nghe đi nghe lại vẫn mơ hồ ẩn chứa sự sẵn sàng.

Không khí trong đại sảnh đã trở nên càng thêm kỳ quái, Doãn Bích Giới cẩn thận quan sát động tác của những người đã bỏ bài, cô cảm thấy đầu mình phình ra đau đớn ngày càng nghiêm trọng, liền giơ tay xoa mi tâm, không thể ngừng hít sâu.

Đến vòng cược cuối cùng.

Chỉ còn lại ba người không bỏ bài trên bàn đánh bạc.

“Tôi bỏ bài.” Một lát sau, hai tay của Dell rời khỏi bàn, gối lên sau đầu.

“Dell tiên sinh đã bỏ bài, không thể tham gia ván bài nữa.” Người chia bài nói từng câu từng chữ, “Như vậy, bốn vòng đặt cược đã kết thúc, mời Kha tiên sinh và Meri tiên sinh tiến hành so bài.”

Lúc này Kha Khinh Đăng và Meri đồng thời mở bài của mình.

“Bài của Kha tiên sinh là con bốn, bài của Meri tiên sinh là con hai.” Người chia bài nhìn kỹ mặt bài, “Chúc mừng Kha tiên sinh đã thắng toàn bộ thẻ đánh bạc...”

Ai ngờ người chia bài còn đang nói dở thì một tiếng súng vang lên, cả người ngã xuống ghế.

Toàn thân Doãn Bích Giới chấn động, chỉ kịp thấy người đàn ông gọi là Meri tiên sinh giơ súng lên, tầm mắt cô cũng bắt đầy trở nên lờ mờ, đầu cũng đau đến tê dại, cô lấy tay cố sức nắm cổ tay của mình, muốn cho mình thấy rõ cục diện của hiện tại, ly rượu trong tay lúc này lập tức “xoảng”, vỡ nát trên mặt đất.

Tiếng vỡ nát rõ ràng trong đại sảnh trống trải, thính giác nhất thời được phóng đại gấp mười lần.

“Doãn tiểu thư.”

Bên tai chỉ có thể nghe được thanh âm trầm ổn của Trịnh Đình, mồ hôi trên người cô càng ra nhiều, cảm giác được mình bị người ta nửa kéo nửa đỡ đến một chỗ nào đó rất nhanh.

Tất cả giác quan đều cách xa cô, bên tai chỉ có tiếng súng không ngừng, và tiếng rống giận dữ cao giọng, còn có tiếng va chạm vào bàn đánh bạc

ngã xuống âm âm thật lớn.

Cô hít thở từng hơi, đôi mắt đã hoàn toàn nhắm lại.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác mình được người ta ôm ngang từ mặt đất bế lên.

Sau đó là tiếng khởi động xe.

Hoàn cảnh xung quanh dường như yên tĩnh lại, mái tóc trên trán hình như được một bàn tay xoa nhẹ, sau khi cảm giác được độ ấm của đôi tay này, cuối cùng cô cảm cự không được mà ngủ thiếp đi.

***

Lúc cảm thấy có ý thức lần nữa, thì bên tai lại truyền đến tiếng sóng biển.

Cả người Doãn Bích Giới căng thẳng, lập tức ngồi thẳng người.

Tầm mắt không còn mơ hồ, sắc trời trước mắt hình như là giữa trưa, ánh mặt trời chiếu nghiêng trên mặt biển yên ả mênh mông vô bờ, tia sáng lấp lánh.

Cô có chút kinh ngạc, phát hiện bây giờ mình lại ở trên boong tàu của một chiếc du thuyền.

“Tỉnh rồi?”

Một thanh âm lãnh đạm vang lên bên tai.

Cô nghiêng đầu nhìn, trông thấy Kha Khinh Đăng đang mặc áo sơ mi đen, anh cuộn tay áo lên, tựa vào cạnh lan can ở trước mặt nhìn cô.

Hoàn cảnh phản quang, chỉ cảm thấy ngũ quan của anh càng hiện lên về sâu xa lạnh lùng, khiến cho ánh nắng giữa trưa cũng lạnh theo.

Anh thấy cô không nói gì, lúc này liền đi tới, xoay người nhặt lên tấm chăn vốn đắp trên người cô, nhưng bởi vì cô ngồi dậy mà rơi xuống.

Khi anh muốn đắp lại trên người cô thì cô đột nhiên nhìn anh rồi cất lời, “Quần áo trên người tôi làm sao mặc vào?”

Trước đó cô mặc lễ phục, nhưng hiện tại lại biến thành quần dài áo dài.

Động tác đắp chăn cho cô dừng lại hai giây, anh cong khoé miệng cười, “Doãn Bích Giới, lúc tôi còn rất nhỏ đã có thể ở trong hoàn cảnh tối tăm mà dùng kim nhọn và cây bạc hà để phá bom.”

Cô vẫn không nhúc nhích, “Anh muốn nói, anh nhắm mắt giúp tôi thay quần áo.”

“Tôi đã nhìn.” Anh lại lộ ra dáng vẻ rất kiên nhẫn.

“Nhìn thấy gì?” Gân xanh trên trán cô từ từ nổi lên.

“Tất cả.” Anh rõ ràng đem trọng lượng của toàn thân đặt trên tay vịn chỗ ngồi của cô.

Cô không nói hai lời, tay nắm thành quyền bay vụt thẳng đến hai má của anh.

Anh ung dung vươn tay cầm nắm đấm của cô, cũng là vài động tác rất nhỏ bé, đặt cô nằm trên ghế, chóp mũi đối với chóp mũi.

Thân mật.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hai chữ này.

Người đàn ông lạnh lùng tuyệt tình như thế, vì sao lại cho cô cảm giác như vậy.

Hô hấp của nhau ngay tại viền môi của đối phương, cô cắn chặt răng, thật sự không chịu nổi, dứt khoát nghiêm mặt đối diện anh.

“Em nên ngoan một chút thì tốt hơn.” Ánh mắt Kha Kinh Đăng híp lại, “Giống như hai năm trước.”

Nghe anh nói những lời này, thần sắc cô đột nhiên lạnh xuống.

“Thả tôi ra.” Thanh âm của cô không có cảm tình gì.

Lần này anh cũng không tiếp tục đè cô nữa, buông tay thả cô ra.

Lúc này cô từ trên ghế đứng dậy, nhìn anh, “Đêm qua anh bảo Trịnh Đình bỏ thuốc vào ly rượu của tôi.”

Anh cầm lấy ly rượu trên bàn, không nói chuyện.

“Những người trên bàn đánh bạc tối qua, có phải tất cả đều muốn...” Cô còn chưa nói xong, đột nhiên thấy một người từ trong khoang điều khiển của du thuyền đi ra.

Là Dell.

Thấy hắn ta mang theo thuốc lá đến bên cạnh họ, nhìn cô cười tủm tỉm, “Doãn tiểu thư, tôi là người sống.”

Cô há hốc miệng.

“Về phần bốn người khác, đều đã ngủ bình thường, đáng tiếc tôi thiệt hại một tay chia bài lão luyện, kỹ thuật của anh ta là hạng nhất.” Dell nhún vai, muốn giúp Kha Kinh Đăng châm lửa, nhưng bị anh giơ tay từ chối.

“Kha, khi nào cậu cai thuốc thế?” Dell nghi ngờ hỏi.

“Hai năm trước.” Trịnh Âm không biết từ đâu ra mà trả lời, “Chị Bích Giới ghét nhất mùi thuốc lá.”

Dell “Ồ” một tiếng ám muội.

Lúc này Trịnh Âm cười tủm tỉm kéo ống tay áo của Doãn Bích Giới, “Chị Bích Giới, muốn ăn chút gì không? Chị đã ngủ cả một đêm rồi thêm sáng nay nữa.”

Cô trầm mặc hai giây rồi gật đầu.

Ở tại chỗ đối mặt với người nào đó, cô thà tình nguyện ở cùng với Trịnh Âm.

Dell ở phía sau nhìn theo bóng dáng của Doãn Bích Giới và Trịnh Âm biến mất ở trong khoang thuyền, lúc này hắn ta xoay đầu qua, đầy hứng thú nhìn Kha Khinh Đăng, thấp giọng nói, “Từ hai năm trước đến giờ, tình trạng hai người ở cùng nhau vẫn là thế này à?”

Kha Khinh Đăng uống hớp rượu, phớt lờ hắn ta.

“Chẳng lẽ lời đồn trên phố nói, giường ở biệt thự của cậu...đã sập vài lần, là thật sao?” Trong mắt Dell lộ ra vẻ hoảng sợ.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sòng Bạc Hoàng Gia (2)

“Bên kia đã xử lý ổn thoả chưa?” Lúc này Kha Khinh Đăng ngắt lời Dell, lạnh lùng cắt lời.

“Đương nhiên...” Dell thở hắt ra, “Hiện tại có thể cho cậu ngồi thuyền này tiến thẳng vào biên giới của Monaco, còn chưa ổn thoả sao? Đoán chừng chưa tới một lúc nữa thì có thể cập bờ.”

“Nhưng may là ván bài tối qua, chúng ta đã sẵn sàng trước đó nên mới có thể thành công đưa bốn người từ các tổ chức khác nhau nhập vào, mà còn có thể thừa dịp trước khi người bên ngoài tìm được sòng bài ngầm này mà rời khỏi Las Vegas.”

“Chỉ có điều, hiện tại cậu tạm thời không thể tiến vào biên giới Mỹ nữa,” thần sắc Dell trở nên có chút nghiêm túc, “FBI và CIA đã chính thức liên danh truy nã, một khi hộ chiếu của cậu nằm trong hệ thống, cậu sẽ...”

Kha Khinh Đăng tựa hồ hoàn toàn không có phản ứng, chỉ nghiêng đầu lẳng lặng nhìn Dell một cái.

“Không cần lo lắng cho tôi.” Dell nhả ra một ngụm khói, “Tích lũy kinh nghiệm nhiều năm như vậy, không nói chuyện khác, ít nhất tôi còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian không bị theo dõi, mà trong thời gian đó cũng đủ để giúp cậu.”

Hai người nhất thời không nói nữa, Dell thấy anh vẫn bình tĩnh trầm ổn như thế, một lát sau, hẳn ta không thể kiềm chế mà hỏi, “... Vậy người phụ

nữ của cậu, rốt cuộc cậu dự định làm sao bây giờ? Không thể cứ hôn mê như vậy mà mang đi khắp nơi, cô ấy tuyệt đối không có lòng thương xót của Chúa a.”

Anh không nói chuyện, hồi lâu sau, anh đưa ly rượu không trong tay cho Dell, rồi xoay người trở vào khoang thuyền.

...

Trong khoang thuyền, Trịnh Âm chớp đôi mắt to nhìn Doãn Bích Giới ăn xong một đĩa to, cười mỉm gật đầu, “Chị Bích Giới, tay nghề của anh em có phải vẫn còn tốt lắm không? Đầu bếp không ở đây, Kha tiên sinh chỉ bằng lòng ăn thức ăn do anh em nấu.”

Cô lấy khăn giấy chùi miệng, “Ừm, nhất là làm mì ống.”

Dừng một chút, cô đột nhiên hỏi lại Trịnh Âm, “Du thuyền sẽ cập bờ ở đâu?”

“Monaco.” Trịnh Âm dường như đặc biệt hứng phấn, khoa tay múa chân, “Trăm đi không chán, tuyệt đối là nơi sau này em chọn để hưởng tuần trăng mật.”

Monaco, nằm ở miền Nam nước Pháp, có thể nói là quốc gia bỏ túi giàu có nhất của toàn cầu.

Trong đầu cô vốn suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại bị chú hề này chọc cười.

Thấy cô mỉm cười, Trịnh Âm càng nói hăng say hơn, “Những nơi như Maldives, chỉ có cảnh đẹp của hòn đảo, nếu thật muốn hưởng thụ như hoàng đế hiện đại thì Monaco tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất, khách sạn du thuyền bờ cát, hơn nữa còn một sông bạc hoàng gia.”

“Cũng đốt tiền không thương tiếc.” Doãn Bích Giới uống nước trái cây.

“Chị Bích Giới, tài sản toàn thế giới của Kha tiên sinh tuyệt đối không đếm hết.” Trịnh Âm vươn ngón tay, đặc biệt nghiêm túc, “Muốn em giúp chị đếm một chút không?”

“Không cần.” Cô lập tức giơ tay, “Để lại cho người muốn nghe đi.”

Trịnh Âm như là bị nghẹn, nhất thời có phần không cam lòng, “Chị Bích Giới, chẳng lẽ chị thật sự không nghĩ đến trở lại bên cạnh Kha tiên sinh một lần nữa sao?”

“Bất luận là hai năm trước, hay là hiện tại, Kha tiên sinh anh ấy...”

“Tiểu Âm.” Lúc này cô lên tiếng ngắt lời, “Em hãy nhớ kỹ, chị sẽ không nói lại lần thứ hai.”

Cô nhìn Trịnh Âm, “Không nhắc đến chuyện của hai năm trước, giữa chị và anh ta, từ trước đến nay không phải nối lại tình xưa và gương vỡ lại lành như em nghĩ, mà chúng tôi từ đầu đến cuối vốn là hai đường thẳng song song không giao nhau.”

Cô gằn từng tiếng, cũng như là nói cho chính mình nghe.

Trịnh Âm không nói chuyện, thần sắc ảm đạm nhìn cô một lúc, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Khoé mắt cô hơi giật, quay đầu lại.

Chỉ thấy Kha Khinh Đăng đang đứng ở cửa khoang thuyền, không biết đã đứng đó bao lâu.

“Kha tiên sinh...” Trịnh Âm lập tức đứng dậy, có chút hoảng hốt lo sợ.

“Còn hai mươi phút nữa là cập bờ.” Anh ngược mắt, “Thông báo cho Trịnh Đình.”

Trịnh Ấm gật đầu liên tục, chạy đến phòng bếp của khoang thuyền, phòng khách lớn như vậy nhất thời chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Sau khi xuống thuyền em có thể rời đi.” Kha Khinh Đăng bình tĩnh nhìn cô, mở miệng nói.

Cô nhìn thẳng anh vài giây, thu lại tất cả cảm xúc mà quyết tâm, lạnh lùng nói, “Hy vọng anh có thể giữ đúng giao hẹn.”

***

Du thuyền cập bến ở ven bờ biển Monte Carlo, Monaco.

Xuống thuyền, Dell và Kha Khinh Đăng ngồi chung một chiếc xe, Doãn Bích Giới ngồi cùng với anh em họ Trịnh.

Sau khi lên xe, Doãn Bích Giới hỏi Trịnh Ấm ngồi ở ghế phó lái, “Em có phương tiện liên lạc không?”

Trịnh Ấm trầm mặc một lúc, không trả lời.

“Tiểu Ấm.” Trịnh Đình đang lái xe lúc này ôn hoà lên tiếng.

Trịnh Ấm mới không tình nguyện lấy ra một cái hộp từ trong tủ ở trước xe.

Đáy lòng cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đưa tay nhận cái hộp đã mở ra, bên trong đặt một chiếc điện thoại di động mới tinh.

Sau khi điện thoại được nối máy, bên kia gần như lập tức truyền đến tiếng nói khẩn trương của Cảnh Trạm, “Doãn Bích Giới, hiện giờ em ở đâu?”

“Monte Carlo, Monaco.” Cô cầm di động.

Cảnh Trạm lại không hỏi cô làm thế nào đến Monaco, chỉ trầm ngâm một lát nói, “Hộ chiếu của em ở chỗ anh, anh lập tức đến Monaco, sau đó chúng ta cùng nhau về nước.”

Cô “ừ” một tiếng, đột nhiên hỏi, “Hiện tại anh ở đâu?”

“Las Vegas.” Cảnh Trạm lười biếng trả lời, “Vì tìm em, anh đã chạy quanh quần toàn thành phố này hai ngày trời, anh có thoải mái đâu?”

Không có tâm tình ba hoa với Cảnh Trạm, nói thêm hai câu nữa, cô liền cúp máy, để lại di động vào chiếc hộp rồi trả lại cho Trịnh Ấm.

“Không cần.” Trịnh Ấm quật cường lắc đầu, “Kha tiên sinh nói, để chị giữ lại di động này.”

Cô nghe thấy liền ngẩn ra, hơi chớp mắt.

...

Bởi vì thành phố Monte Carlo không lớn, đường đi từ ven bờ biển đến bên trong thành phố cũng chỉ mười phút.

Doãn Bích Giới lẳng lặng nhìn ngoài cửa xe, xa xa trông thấy một toà nhà quen thuộc cách xe ngày càng gần.

The Royal Casino.

Sòng bạc hoàng gia, còn được gọi là Monte Carlo Casino.

Đây là sòng bạc cao cấp mà bọn họ từng tới rất nhiều lần, hơn nữa, cô vẫn là thành viên của câu lạc bộ sòng bạc này.

“Sòng bạc hoàng gia là đích đến của các người?” Lúc này cô lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.” Thanh âm nhã nhặn của Trịnh Đình vang lên, “Doãn tiểu thư, sau khi đến ga ra ngầm của sòng bạc sẽ có một chiếc xe khác đưa cô tới sân bay.”

“Ừm.” Cô gật đầu, “Cám ơn.”

Xe jeep chạy thẳng đến ga ra ngầm của sòng bạc hoàng gia, xe của bọn họ đi theo chiếc xe của Kha Khinh Đăng, ai ngờ xe vừa chuyển xuống tầng tiếp theo thì lại xuất hiện rất nhiều người mặc đồng phục cầm súng.

Hai chiếc xe của bọn họ trong nháy mắt bị bao vây.

Trịnh Đình và Trịnh Âm liếc nhau, kéo thẳng lại, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Cô suy nghĩ hai giây, cũng xuống xe theo.

“Tôi có quan hệ sâu xa với ông chủ của các anh.” Chỉ thấy Dell từ chiếc xe thứ nhất đi tới, đang cau mày điều đình với người đứng đầu của nhóm người mặc đồng phục, “Tối hôm qua tôi cũng đã nói với ông ta tôi sẽ tới, chẳng lẽ ông ta không dạy các anh nên tiếp khách như thế nào sao?”

“Là tôi bảo bọn họ tới.”

Lúc này, một người đàn ông chống gậy từ thang máy ở phía sau chậm rãi đi tới.

Doãn Bích Giới nhận ra ông ta.

Người đàn ông Pháp hơn 50 tuổi, tên là Carlos, là người kinh doanh sòng bạc hoàng gia này.

Hai năm trước, khi cô và Kha Khinh Đăng tới chỗ này đều có ông ta đi cùng, coi như là một trong số bạn cũ ít ỏi của Kha Khinh Đăng mà cô nhận biết.

“Carlos.” Dell thấy ông ta, thần sắc liền thả lỏng, “Ông đây là nghĩ ra cách mới để nghênh đón chúng tôi à?”

Carlos không nói gì, cũng không ra mệnh lệnh cho thủ hạ rút lui, ánh mắt sắc bén khác thường.

Trịnh Đình và Trịnh Âm sẵn sàng đề phòng ở bên cạnh xe che chắn cho Kha Khinh Đăng, cũng cầm súng đứng đối diện với những người kia.

Đến khi Carlos thông thả đến trước mặt Dell, ông ta giơ tay vỗ vai Dell, “Kha ở trong xe sao?”

Dell trầm mặc hai giây, trong mắt ánh sáng chợt loé lên, “Ông...”

“Tôi muốn nói mấy câu với cậu ta.” Thần sắc Carlos bình tĩnh.

Cửa kính của chiếc xe thứ nhất lúc này từ từ hạ xuống.

Trịnh Đình và Trịnh Âm ở bên cạnh hơi nhường đường, để Carlos đến gần, nhưng sắc mặt vô cùng cảnh giác.

“Kha.” Carlos chống gậy, đi đến bên cạnh xe, “Đã lâu không gặp.”

Doãn Bích Giới nhìn thấy sườn mặt của Kha Khinh Đăng hiện ra trong cửa kính xe, trong lòng bàn tay cô dần ẩm ướt.

Người xung quanh Carlos bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng về phía anh, hơn nữa nếu còn ra tay phản kích tại bãi đỗ xe này, tỷ lệ trúng mục tiêu tại huyện thái dương của anh là một trăm phần trăm.

“Bọn họ cho ông điều kiện gì?” Kha Khinh Đăng lãnh đạm hỏi.

“Khá hậu hĩnh.” Carlos cười một cái, nhìn anh, “Kha, giá trị nghìn vàng, nói phải muốn đầu của cậu.”

Rất nhiều lúc, thường có thể dễ dàng đẩy bạn vào hiểm cảnh chính là bạn bè mà bạn công nhận.

“Hơn nữa, cậu nên biết rằng, cũng không chỉ có một người cho tôi điều kiện.” Carlos hơi cúi người, để nhìn anh càng gần hơn, “Nếu hiện tại tôi muốn chữa chấp cậu, giúp cậu trải đường, chính là đem đầu tôi treo trên không trung.”

“Nói nhiều như vậy, ông nhất định muốn chúng tôi đưa ra điều kiện cao hơn phải không?” Dell ở một bên nói chen vào, thần sắc có vẻ khó chịu, “Carlos, không chỉ có ông và tôi, còn có ông và Kha, tất cả mọi người đều là bạn bè nhiều năm như vậy, ông chỉ vì tiền dơ bẩn mà bán đứng chúng tôi, ông không cảm thấy thẹn sao?”

“Cậu nói rất thoải mái.” Carlos ngoảnh đầu nhìn Dell, “Tối hôm qua cậu liên lạc với tôi, qua mười phút sau thì có người của cục an ninh quốc gia tìm tôi, sau đó biệt thự của tôi bị bao vây, vợ con làm con tin bị giam lỏng, hôm nay tôi có thể đến sòng bạc cũng là kết quả thương lượng rất lâu với bọn họ.”

“Loại thời điểm này, cậu cảm thấy bạn bè nhiều năm không gặp quan trọng, hay là tính mạng của người nhà quan trọng hơn?”

Dell dừng một chút, vẻ mặt bình tĩnh không nói gì.

Không khí rơi vào bế tắc.

“Carlos.”

Doãn Bích Giới vừa rồi đã mau chóng hạ quyết tâm.

Cô hít một hơi thật sâu, từ đằng trước chiếc xe thứ hai chậm rãi đến ngoài vòng vây của chiếc xe thứ nhất.

Carlos nghe thấy tiếng cô, hơi nhú mào, giơ tay vẫy hai cái với thủ hạ.

Những người cầm súng lúc này chậm rãi nhường một con đường nhỏ, để cho cô có thể đi vào.

Thần sắc của cô không sợ hãi chút nào, bình tĩnh đi vào trung tâm của vòng vây.

Khi Carlos nhìn thấy cô, ông ta hiển nhiên có chút giật mình.

Mà ánh mắt của Kha Khinh Đăng lúc này cũng dừng lại trên người cô.

“Carlos, tôi còn nhớ ông thích nhất chơi bài 5-Card-Stud của sòng bạc.” Gương mặt cô không thay đổi mà nhìn Carlos, “Đúng không?”

Carlos hơi híp mắt.

“Một ván. Nếu ông thắng thì sẽ theo cách mà ông muốn, nếu ông thua, cứ dựa theo đàm phán ban đầu của Dell với ông.”

Cô biết Carlos là cao thủ tuyệt đỉnh của sòng bạc.

Nhưng nếu nhất định phải loại trừ gia đình ra, một nhược điểm khác của ông ta, chỉ có thói quen ghiền đánh bạc.

Bởi vậy, cô đánh cuộc với ông ta, chắc chắn ông ta sẽ không từ chối sự kích thích vào thời khắc nguy hiểm.

“Ai cược với tôi?” Thật lâu sau, Carlos nhìn cô hỏi.

Cô mím môi, không nói gì.

“Kha, ý của cậu thì sao?” Đôi mắt Carlos hàm chứa ý sâu xa nhìn về phía Kha Khinh Đăng, “Đương nhiên, nếu muốn theo ý của người phụ nữ của cậu, tôi có một điều kiện... người cùng tôi chơi bài, phải trừ cậu ra.”

“Đê tiện.” Trịnh Âm ở bên cạnh lập tức nổi giận ùng ùng mà lên tiếng, “Ông biết rõ Kha tiên sinh nhất định sẽ thắng ông.”

“Nhập gia tùy tục, ở đây tôi là chủ.” Carlos vung tay, ánh mắt sắc bén, “Lần cuối cùng, ai sẽ chơi ván bài này.”

“Doãn Bích Giới.”

Lúc này Kha Khinh Đăng đột nhiên mở miệng, gọi tên cô.

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Khoảng cách vài cm.

Thần sắc của anh trước sau không thay đổi, mà ánh mắt của cô lại có chút run lên.

“Chúc em may mắn.” Một lúc lâu sau, anh nhìn cô, gần từng tiếng nói.

Lúc này vẻ mặt của mọi người ở đây đều khó hiểu.

Doãn Bích Giới nắm chặt lòng bàn tay của mình, muốn xác nhận câu vừa rồi của anh là thật.

Anh lại thực sự đem số phận nguy hiểm đặt trong lòng bàn tay của cô.

“Được.” Lúc này Carlos bảo tất cả thủ hạ ở phía sau buông súng, hơi cong khoé miệng, “Như vậy, tôi và Doãn, một ván quyết định thắng thua.”

“Doãn, cô phải rõ ràng.” Carlos giơ tay, ra hiệu cô nhìn Kha Khinh Đăng, “Tiền đặt cược của chúng ta là, mạng của cậu ta.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sông Bạc Hoàng Gia (3)

Không khí hai phía vốn ồn ào náo động khẩn trương, sau khi Doãn Bích Giới đề ra ván bài này, không khí đã chuyển sang bế tắc im lặng hơn.

Carlos thu lại một nửa thủ hạ trước, vẫn để lại nửa kia, dùng cách khống chế một nửa, đưa đoàn người Kha Khinh Đăng vào thang máy.

Từ ga ra ngầm đến thang máy, thực ra cũng chỉ hơn 30 giây, Doãn Bích Giới đứng trong thang máy, lại cảm thấy dài như một thế kỷ.

Cô vẫn biết, trong loại thế giới này, nếu đưa ra tiền đặt cược, hậu quả là phải dám chịu một giá nhất định, mà mức giá này không phải ai cũng có thể gánh vác.

Cô không biết rốt cuộc bản thân mình thế nào, thậm chí, hai năm nay cô không chơi bài.

Nếu là mọi ngày, Doãn Bích Giới của lý trí và bình tĩnh, lựa chọn vừa rồi hẳn là làm như không thấy đối với cục diện này, nói rõ với Carlos cô và Kha Khinh Đăng không liên can, tiếp theo tìm cách khác rời khỏi sông bạc hoàng gia, đến sân bay hội họp với Cảnh Trạm.

Mà căn bản không nên giống như bây giờ, đem chính mình cuốn vào ván bài của lợi thế trí mạng, ngay cả muốn cẩn thận suy nghĩ cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Rốt cuộc đèn chỉ thị của thang máy sáng lên, biểu thị đã đến tầng một của sông bạc hoàng gia.

Cửa thang máy mở ra, cô nhú mào dừng chân tại chỗ, cho đến khi cảm giác có người đến gần người mình.

Bờ vai đột nhiên bị một đôi tay giữ lại, cô nghiêng đầu, liền thấy Kha Khinh Đằng đang đứng cạnh người cô.

“Năm lá bài mở, ba lượt đặt cược, một kết quả.” Anh nắm vai cô, ép cô nhìn hai mắt của mình, “Trí nhớ, phán đoán, phân tích, vận may, kỹ thuật chơi bài trước sau vẫn chiếu theo số mệnh của cuộc sống, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Cô khẽ cắn chặt răng.

“Còn có, đây là những điều đầu tiên tôi dạy cho em,” anh nói xong, nhẹ nhàng buông cô ra, “Cho nên em hận tôi bao nhiêu thì có xác suất cao bấy nhiêu, sẽ không thua.”

Anh là lợi thế trong tay cô.

Nhưng từ đầu tới cuối không nói đến một câu có liên quan tới an nguy của chính anh.

Carlos nhanh chóng bố trí một bàn đánh bạc trống tại góc trái của sông bạc, ông ta ngồi ở một đầu.

Trịnh Đình, Trịnh Âm và Dell thì ngồi ở ghế dài bên cạnh bàn đánh bạc, thần sắc đều căng thẳng, chung quanh còn có càng nhiều người không biết tình hình cụ thể, thủ hạ của Carlos đứng canh gác ở vòng ngoài.

Doãn Bích Giới bước lên một bậc thang, kéo chiếc ghế dựa cạnh bàn thuộc về mình.

Trước khi ngồi xuống, cô ngoảnh đầu lại.

Lúc này Kha Khinh Đăng vừa mới bước lên bậc thang, sau khi nhìn thấy ánh mắt của cô, anh chậm rãi tiến lên vài bước, đi đến trước mặt cô.

“Kha Khinh Đăng,” họ đứng đối diện nhau, cô nhìn anh, gương mặt không chút thay đổi mà cất lời, “Anh đủ khả năng đặt cược không?”

Anh là người thông minh như vậy.

Hơn nữa, cả đời anh đều đi bên cạnh nguy hiểm, cho nên cô vẫn không thể tin được anh sẽ đem vận mệnh của chính mình giao phó trong lòng bàn tay của bất cứ kẻ nào.

“Em đủ khả năng đặt cược không?” Gương mặt anh hơi hất lên, trả lại câu hỏi cho cô.

“Nếu tôi thua,” cô nói ra những lời này, đôi môi hơi run khó có thể thấy rõ, “Vậy...”

“Được.” Anh không cho cô nói thêm gì nữa, chỉ là giơ tay, nhẹ nhàng chạm vào mi tâm của cô, “Nhớ rõ, thắng hay thua, chỉ cần là kết quả của em cho tôi.”

Tôi chắc chắn đều có thể nhận đủ.

...

Five Card Stud, ban đầu phổ biến tại Trung Quốc Hong Kong, sau này càng thịnh hành ở Phillippines.

Kích thích, kịch liệt, cũng có nhân tố may mắn rất lớn, luôn luôn là trò chơi phổ biến nhất trong sòng bạc.

“Doãn.” Carlos nhìn cô ngồi xuống trước mặt mình, lúc này khẽ cười nói, “Phải nhớ là, cô từng lại bại tướng dưới tay cô.”

Cô thấy vẻ mặt ung dung trong tình thế bắt buộc của Carlos, trong lòng cảm thấy chán ghét gấp bội.

Từng là bạn bè, hiện giờ lại ở trên bàn đánh bạc lấy mạng đặt cược, số phận hoang đường như thế nhưng cũng chân thật.

Ván bài chính thức bắt đầu.

Người chia bài đầu tiên chia cho cô và Carlos một lá bài chưa lật cùng một lá bài mở ra.

Cô cup mắt nhìn lá bài chưa lật của mình, đập xuống rồi nhìn vẻ mặt của Carlos.

Cô vẫn còn nhớ, điểm đặc trưng của Five Card Stud, đó là chiến tranh tâm lý, biểu cảm của đối phương, có thể là gợi ý, cũng có thể là cạm bẫy.

“Lá bài mở thứ nhất của Doãn tiểu thư là K bích, lá bài mở thứ nhất của Carlos tiên sinh là A cơ.” Người chia bài chậm rãi tuyên bố nói, “Như vậy, mời Carlos tiên sinh đặt cược trước.”

Carlos xoa huyệt thái dương, lúc này đẩy một số thẻ đánh bạc vào giữa bàn.

“Cược thêm, năm vạn.” Người chia bài lại nhìn về phía cô, “Doãn tiểu thư?”

Ánh mắt Doãn Bích Giới nhìn chăm chăm vào Carlos, mười giây sau cô cũng đẩy thẻ đánh bạc vào.

“Cược theo, năm vạn.” Người chia bài thu thập thẻ đánh bạc, bắt đầu chia lá bài mở thứ hai.

“Như vậy... Lá bài mở thứ hai của Doãn tiểu thư là J bích, lá bài mở thứ hai của Carlos tiên sinh là A rô, như vậy Carlos tiên sinh đặt cược trước.”

Carlos tiên sinh cong khoé miệng, một lúc lâu, nhìn thấy thần thái của cô, ông ta chậm rãi đẩy mười vạn.

Nhìn từ trên mặt bài, Carlos có khả năng sở hữu bốn lá A khác nhau, vì vậy trừ khi cô có thể lấy được bài thùng phá sảnh, không thì đó là thảm bại không thể trì hoãn.

Mà nhìn thấy thần sắc nắm chắc thắng lợi của Carlos, không hề như là doạ người.

Cô ngồi trên ghế, mồ hôi đã dần phủ đầy lưng.

Bên tai tràn ngập đủ tiếng thảo luận, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở khẩn trương của Trịnh Âm ở phía sau.

Từ đầu đến cuối cô có thể cảm giác được, Kha Khinh Đăng đang ngồi ở phía sau cô, ánh mắt anh bình tĩnh và chuyên chú dừng lại trên người cô.

Cô hít một hơi thật sâu, lại cược theo.

Lúc này người chia bài bắt đầu chia lá bài mở thứ ba.

“Doãn tiểu thư, 10 bích, Carlos tiên sinh, A bích.”

Tiếng cảm thán và kinh hô liên tiếp chồng chất lên nhau trong sòng bạc.

“Doãn.” Lúc này Carlos cười, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hai tay chống trên bàn đánh bạc, “Hiện nay trên tay tôi có ba lá A, mà xác suất lấy được thùng phá sảnh của cô là 17,4%.”

“Muốn bỏ bài không?” Trong mắt Carlos, tuy là cười nhưng chứa sự tàn khốc, “Bây giờ bỏ, có thể đến lúc thua sẽ không đến nỗi mất mặt.”

Trên trán Doãn Bích Giới dần dần có mồ hôi chảy xuống khoé mắt, hai tay cô đan vào nhau đặt dưới cằm, cô hít sâu một hơi nhắm mắt lại.

Lúc này, trong đầu bỗng hiện lên hai năm trước tại biệt thự của Kha Khinh Đăng, anh dạy cô chơi bài.

Ngay từ đầu cô luôn thua, mà khi đó kỹ thuật chơi bài của anh đã xuất thần nhập hoá từ lâu, chẳng sợ cô tính toán thế nào, đều căn bản không phải đối thủ của anh.

Nhưng có một lần cô lại phá lệ thắng anh.

Cô chỉ nhớ rõ ngày đó, trên mặt anh có ý cười nhẹ hiếm thấy, sau khi dừng chơi bài, anh cúi đầu kề sát cô, đặt trán cô lên trán mình mà nói, “Nhớ kỹ, chỉ cần ở bên cạnh tôi một ngày, em sẽ luôn được chăm sóc.”

Lời nói coi thường tất cả mà lại nhìn từ trên cao xuống, khiến cô dù đến bây giờ ký ức đó vẫn còn mới mẻ.

Trong tiếng nhắc nhở của người chia bài, cô mở to mắt lần nữa.

Carlos thấy cô khôi phục lại thần sắc, chỉ cười cô sắp chết còn muốn vùng vẫy, ông ta khinh thường đẩy tất cả thẻ đánh bạc vào giữa bàn, “Cược toàn bộ.”

Cô buông hai tay, cũng đẩy tất cả thẻ đánh bạc trước mặt lên trước bàn.

“Chị Bích Giới...” “Doãn tiểu thư...”

Lúc này phía sau đồng thời truyền đến tiếng hơi run của Trịnh Ấm và tiếng căng thẳng của Dell.

“Cược toàn bộ.” Cô chỉ nhìn Carlos, gằn từng tiếng nói.

“Last round.” Người chia bài thu lại tất cả thẻ đánh bạc, lúc này chia hai lá bài mở cuối cùng, đẩy đến trước mặt bọn họ.

Trong phút chốc lá bài đặt trước mặt cô, Doãn Bích Giới cắn chặt viền môi, từ từ có tơ máu chảy ra.

Thứ cô nắm trong tay chính là mạng sống của anh.

Đặt chân vào thế giới màu đen hơn mười năm, cô chưa bao giờ gặp phải hiểm cảnh như thế, thậm chí còn sợ hơn mạng sống của người khác.

Một dấu ấn sâu sắc cũng từng một lần khắc vào trong cuộc đời cô, khiến cô không thể ngủ yên, khiến cô hận, cũng khiến cô chôn dấu thật sâu vào chỗ sâu nhất trong trái tim trong cuộc đời mình.

Sinh mệnh treo trên dây.

“Doãn tiểu thư, Q bích, Carlos tiên sinh, A chuồn.”

Sau khi nghe xong, Carlos cong khoé miệng mở ra lá bài chưa lật, bởi vì cho dù lá bài này là gì, ông ta vẫn có 4A liên hoàn tuyệt vời.”

Doãn Bích Giới nhìn lá bài mở cuối cùng, ngón tay khẽ chạm vào lá bài chưa lật có chút phát run, cô chậm chạp chưa mở ra.

“Doãn, mở bài đi.” Sau khi mở bài của mình, Carlos tựa vào lưng ghế, lấy ngón tay gõ trên mặt bàn, “Cho dù là thua, cũng phải nhìn thấy kết quả cuối cùng, không để lại tiếc nuối, cô nói xem đúng không?”

Cô vẫn không nhúc nhích, lúc này lại có một bàn tay nhẹ nhàng phủ trên lưng cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt của Kha Khinh Đăng vẫn bình thản như cũ.

Anh không nói gì, chỉ là nhìn ánh mắt của cô, nắm ngón tay cô, giúp cô từ từ lật lá bài lên.

“Lá bài chưa lật của Doãn tiểu thư là A bích, năm lá bài mở, thùng phá sảnh lớn.” Người chia bài nhìn các lá bài của cô, rất bình tĩnh mà cười, “Thùng phá sảnh lớn cao hơn tứ quý*, Doãn tiểu thư thắng.”

(* Thùng phá sảnh lớn: Dây đồng chất với Xì là lá bài cao nhất (A♠ K♠ Q♠ J♠ 10♠)

Tứ quý: Bốn lá đồng số (A♥ A♦ A♠ A♣)

“Không có khả năng...” Carlos gần như không thể tin, ông ta ngồi trên chỗ ngồi, cả người đều đang phát run, “Tuyệt đối không có khả năng...”

Lúc này Trịnh Âm từ phía sau bước dài lên đến cạnh bàn, cách ba mét nhìn thấy mặt bài của cô mà hét lên.

“Quá tuyệt vời!” Ngay cả Dell cũng nhin không được, vừa vỗ tay vừa đến cạnh bàn đánh bạc, “Vận khí của cô, thật sự quá tốt...”

“Carlos tiên sinh,” vẻ mặt của Trịnh Đình trước sau vẫn bình tĩnh lúc này nhìn Carlos, “Mời ông thực hiện lời hứa của mình, dựa vào kết quả thương lượng của Dell tiên sinh và ông trước đó, cung cấp chính trị bảo vệ chúng tôi.”

Carlos suy sụp dùng hai tay ôm trán, vẫn còn rơi vào trong nỗi khiếp sợ to lớn.

Doãn Bích Giới từ đầu đến cuối không nói gì lúc này đột nhiên đứng lên từ chỗ ngồi.

Cô đẩy ghế ra, không nhìn bất cứ ai, chỉ xoay người chạy ra ngoài sòng bạc.

Tất cả âm thanh đều vụt sau tai cô, cô chạy ra khỏi sòng bạc hoàng gia, mới phát hiện sắc trời đã tối sầm.

Sau khi dừng lại vài giây, cô dọc theo đèn đường chạy tới ven bờ biển Monte Carlo.

Mặt biển chìm vào bóng đêm, tối đen một mảnh, tất cả quần áo trên người đều ướt đẫm, cô đứng tại chỗ không ngừng thở hổn hển, trong đầu trống rỗng.

Tiếng sóng biển bây giờ rất nhỏ ở bên tai, cô muốn cất bước hướng đến bờ cát, phát hiện lòng bàn chân đã mềm nhũn muốn động cũng không được.

“Sợ hãi?”

Phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp mà quen thuộc.

Nhịp tim cô bị kiềm hãm, cắn môi.

Kha Khinh Đăng đi theo cô, lúc này chậm rãi từ sau người cô đến trước người cô, tầm mắt cô hơi mơ hồ, chỉ có thể cảm giác được ngón tay anh chạm đến đôi môi bị cô cắn đứt khi ở ván bài vừa rồi, “Đau không?”

Cô nhìn anh, còn chưa mở miệng đã bị anh vươn tay ôm vào trong ngực.

Anh bắt đầu hôn môi cô như không muốn lưu lại chút đường sống, vết thương trên miệng cô trước đó bị chính mình cắn đứt, lúc này vì nụ hôn kịch liệt mà lại tràn máu ra.

Anh đang ép cô tiếp nhận, bức cô phản kích.

Thân thể hai người dán chặt vào nhau, cô cảm giác được một tay anh xoa tóc cô làm cho cô càng tới gần anh, một tay ôm trọn vòng eo của cô, ở trong khoang miệng cô đòi lấy.

Trong khoang miệng có vị máu, cũng có hơi thở giao hoà lẫn nhau.

Trong bóng đêm, cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của anh.

Giống như một cơn lốc xoáy, một hố đầm lầy, dễ dàng ép ra tất cả tình cảm trong lòng cô.

Ôm hôn càng nồng nhiệt, ánh mắt anh hơi nheo lại, lúc này cả người ngửa về phía sau, cứ như vậy mà ôm cô lăn trên mặt đất.

Dây dưa.

Ngón tay anh lúc này tạm hoãn tìm làn da trong góc áo của cô, thân thể cô run lên, ôm chặt cổ anh, cũng không chịu yếu thế mà cuộn áo sơ mi của anh lên trên.

Có phải chỉ có kháng cự tranh đoạt thân thể hiện tại như vậy mới có thể giúp cô quên đi sự run rẩy trong xương cốt vừa rồi hay không?

“Đừng sợ.”

Anh cúi đầu, từ môi cô dần dần dao động đến xương quai xanh của cô, sức lực hôn cô vừa phải, đồng thời dùng một bàn tay đan vào năm ngón tay của cô, “Tôi ở đây.”

Cô nghe thấy thanh âm trầm thấp của anh ở bên tai, đáy lòng run lên, hốc mắt bắt đầu căng lên.

Có thể lúc ván bài vừa chấm dứt, ngay cả chính cô cũng không nói rõ lúc ấy rốt cuộc cô có cảm giác gì.

Không phải hưng phấn, không phải vui sướng, chỉ có thể cảm giác một loại phóng thích sau áp lực trí mạng, một loại thoải mái thoát thân trong hiểm cảnh.

Mà chỉ có anh biết, đó là sợ hãi.

Là loại sợ hãi ngay cả đau đớn cũng không thể giảm bớt.

Là loại sợ hãi cảm thấy sai một bước, sai một giây, cả thế giới sẽ bị sụp đổ.

Đây là ván bài cô đề ra, đây là thắng thua do cô quyết định, một phút sai lầm, đó là trao đổi anh.

Tiếng hít thở càng thêm dồn dập, lúc này anh đã cởi bỏ quần áo chỉnh tề của cô, tháo móc áo ngực của cô, từ xương quai xanh của cô xuống chút nữa, hôn lên ngực cô.

“Còn nhớ không?”

Hô hấp của anh trên làn da cô, cũng lưu lại một dấu hôn trên bầu ngực của cô, ngón tay uốn éo ở bụng cô, “Chỉ cần ở bên cạnh tôi một ngày, em sẽ luôn được chăm sóc.”

Cô đã có chút động tình, nghe xong lời nói của anh, trong cơ thể không thể khống chế mà có thủy triều ấm áp dần trào ra.

Áo sơ mi đen của Kha Khinh Đăng bởi vì dây dưa và cọ sát mà đầy nếp nhăn, anh dứt khoát đưa tay cởi áo rồi ném sang một bên, lật người cô qua, cúi người xuống, bao phủ trên lưng cô, hôn hai bên tai cô.

Cô cắn ngón tay của mình, không cho bản thân phát ra tiếng rên rỉ từ cổ họng vì thân mật với anh.

Đồng tử của anh càng lúc càng tối, lúc này vén đuôi tóc của cô, từ trên cổ cô dần dần hôn đến xương cột sống.

Vòng eo mềm mại mảnh khảnh của cô, cả ánh trăng chiếu lên sống lưng trần trụi của cô.

Dưới ánh trăng có thể nhìn thấy, bên cạnh xương cột sống của cô lại có một vết sẹo rõ rệt.

Dài khoảng 7 đến 8 cm, trên làn da mịn màng, có vẻ càng nhìn thấy mà đau lòng.

“Doãn Bích Giới.”

Anh bình tĩnh chăm chú nhìn vài giây, đột nhiên trong nỗi kinh hãi của cô, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo này.

“Trở về bên cạnh tôi.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tốc Độ Chết Người (1)

Bởi vì sợ hãi, con người có thể trong trường hợp thế này mà tỏ ra yếu đuối khác với thường ngày.

Cho đến khi lời nói của Kha Khinh Đăng và nụ hôn dừng ở vết sẹo trên lưng cô thì trong đầu Doãn Bích Giới mới rốt cuộc có chút khôi phục lại lý trí và trấn tĩnh của trước kia.

Gió lạnh trên đường ven biển bao phủ sống lưng trần trụi của cô, dấu vết của anh để lại trên người và trước ngực cô vẫn còn sót lại, đều rõ ràng nói với cô, cô đang bị anh đưa vào tình triều.

Từng tiếng từng tiếng, nhịp tim đập kịch liệt, cô hoảng sợ phát hiện vừa rồi mình lại thật sự sơ xuất đáp lại trong xao động, bởi vì tiếp xúc của anh mà ý loạn tình mê.

Doãn Bích Giới cắn chặt răng, lúc này dùng ngón tay cố sức bóp chặt lòng bàn tay của mình, tránh né nụ hôn anh đang kéo dài, cô mau chóng trở người.

“Sờ đủ chưa?” Trong nháy mắt, cô đã đứng lên từ mặt đất, với tay lấy quần áo của mình rồi mặc trên người, vẻ mặt lạnh lùng, “Xem đủ chưa?”

Lúc này Kha Khinh Đăng nhìn cô, cũng từ mặt đất đứng lên, vẻ mặt lại không thấy biến hoá gì, chỉ vươn tay chậm rãi cài nút áo sơ mi của mình.

Mãi đến khi cô mặc quần áo xong, anh mới bình tĩnh đối diện với cô, “Cho tôi câu trả lời của em.”

Cho dù mặc quần áo chỉnh tề, cô vẫn có thể cảm thấy chỗ vết sẹo bị anh hôn lên có một cảm giác nóng rực không thể sao nhãng, loại cảm giác này khiến cô sốt ruột, hoảng hốt, càng làm cho cô mâu thuẫn hơn.

“Câu trả lời gì.” Ngữ điệu của cô tức khắc trở nên lạnh lẽo.

“Trở về bên cạnh tôi.” Anh hết sức kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Bởi vì những lời này của anh, cổ họng của cô lại trở nên hơi thắt chặt.

“Kha Khinh Đăng.” Qua hồi lâu, cô mới chậm rãi cất lời. “Anh sai lầm rồi.”

“Đã qua lâu như vậy, trong lòng anh hẳn là vẫn rất rõ ràng, ngay từ đầu, tôi bất ngờ quen biết anh, tiếp cận anh, tất cả đều có mục đích, mỗi một ngày của hai năm trước, từng phút từng giây kỳ thật tôi sống trong dẫn vật.”

Cô gằn từng tiếng, “Mà theo tôi thấy, người như anh, có thể dễ dàng tha thứ một người phụ nữ tiếp cận trong thời gian dài, tuyệt đối không thể vì nhân tố tình cảm.”

“Lúc ấy tôi còn tự cho là mình che giấu rất tốt, nhưng chỉ vì anh đã biết lý do tại sao tôi tiếp cận anh từ lâu rồi, giống như anh đang coi một chuyện hài, xem tôi tự biên tự diễn.”

Dáng vẻ tươi cười của cô lạnh lùng mà xa cách, “Như thế, chẳng qua là một trò chơi, một âm mưu, hiển nhiên, kết quả anh vẫn là người chiến thắng, mà sau cùng còn đòi lấy hai thứ quý giá nhất của tôi...”

Doãn Bích Giới luôn biết rằng diện mạo của anh rất tuấn tú, nhưng bởi vì quá lạnh lùng hờ hững mà luôn khiến người ta không dám đến gần nhìn

chăm chú ngữ quan của anh.

Nhưng lúc cô nói chuyện bấy giờ, lại ép buộc chính mình nhìn ánh mắt anh.

Doãn Bích Giới.

Cô nói thế này với mình, mà không thẹn với lương tâm, tất cả những gì nợ anh ta mà đã trả xong, hiện tại, mà có thể đường đường chính chính rời khỏi.

“Nói xong chưa?”

Kha Khinh Đẳng đột nhiên ngắt lời cô.

Ánh mắt cô khẽ run lên.

“Tôi tin đạo cơ đốc.”

Trong gió đêm, áo sơ mi đen của anh bay phấp phới theo gió biển, “Vì vậy, cả đời này, tôi chỉ có một người phụ nữ.”

“Tôi chỉ phát sinh quan hệ với cô ấy, tương tự, cô ấy là vợ của tôi, là mẹ của con tôi, từ nay về sau đồng cam cộng khổ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, suốt đời ở bên tôi.”

Cô nói không nên lời.

Lần đầu tiên, khi cô đối mặt với anh, lại không nói nên lời, ngay cả chàm chọc cũng không thể.

Kha Khinh Đẳng thản nhiên nhìn cô chăm chú, đột nhiên bước đến gần cô, “Em đang run.”

Cô nghe được ngón tay run lên, càng theo bản năng mà lùi một bước ra sau.

“...Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Sau cùng, như là tổn hết sức lực cuối cùng của toàn thân, Doãn Bích Giới mới ngẩng đầu, hờ hững nói, “Tôi chỉ còn nhớ giao hẹn trước đó anh đã hứa, sau khi xuống thuyền, lập tức để tôi rời khỏi.”

Nói xong, cô không nhìn anh lần nữa.

“Được.”

Như là qua một thế kỷ dài đằng đằng, Kha Khinh Đăng hơi gật đầu, “Đợi lát nữa tôi bảo Carlos sắp xếp xe, đưa em đi sân bay.”

Cô nhắm mắt, lập tức xoay người bước đi.

“Doãn Bích Giới,” Kha Khinh Đăng đứng sau cô, đôi mắt lúc này sâu sắc lại sáng như ngôi sao trong đêm đen, “Nhớ kỹ, nếu tiếp theo em lựa chọn quay lại lần nữa.”

“Em sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nữa.”

...

Trở lại ga ra ngầm của sông bạc hoàng gia, đã thấy bọn người Trịnh Đình đang chờ ở bên cạnh xe.

“Carlos đã bắt đầu cung cấp bảo vệ cho chúng ta,” Dell thấy cô trở về, vỗ bụng cười mím chi mà gật đầu, “Cám ơn cô lần nữa, Doãn.”

“Chị Bích Giới...” Trịnh Âm ở bên cạnh cũng biết cô sắp rời đi, hốc mắt của đôi mắt to đỏ bừng, cổ họng hơi khàn.

Cô lẳng lẳng nhìn Trịnh Âm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Doãn Bích Giới thừa nhận, cô không phải là người con gái thùy mị, thái độ đối với bất cứ kẻ nào, cho dù là người thân thiết, cô vẫn khá tự kiềm chế.

Nhưng dù sao Trịnh Âm cũng ở chung với cô suốt hai năm.

Mỗi khi nhìn thấy Trịnh Âm, cô sẽ nhớ tới Nghiêm Thấm Huyền, bạn thân của mình ở thành phố S, cũng là con quý lang lợi đáng yêu giống vậy, lương thiện, chân thành, càng không che giấu gì với cô.

Không như cô, từ ban đầu đã thẹn trong lòng vì tình bạn này đối với Trịnh Âm.

Mà thành phố S...

Kỳ thật chỉ có thời gian vài ngày ngắn ngủi, nhưng cuộc sống bình thường tại đất nước của cô, dường như đã cách cô rất xa.

May mà chuyến đi lần này ngắn hơn dự kiến, rốt cuộc có thể kết thúc.

“Bảo trọng.” Lúc này cô vươn tay chậm rãi sờ đầu Trịnh Âm.

Trịnh Âm nhìn cô, nhanh chóng quay đầu chạy đến một góc ở phía sau mà đứng, ngay cả một câu cũng không nói.

Dell thấy Kha Khinh Đăng không xuất hiện, nghĩ thầm rằng anh đúng là không thể giữ được người, bản thân hẳn ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hơi tiếc nuối mà gật đầu với Doãn Bích Giới.

“Doãn tiểu thư.” Trịnh Đình mở cửa xe, “Bây giờ tôi đưa cô đến sân bay.”

Cô nhắm mắt lại, xoay người ngồi vào trong xe.

Mang dây an toàn xong, Trịnh Đình liền khởi động xe, xoay tay lái vững vàng, chạy ra ngoài cửa lớn.

Chiếc xe chạy thẳng ra khỏi bãi đỗ xe, cô nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên trông thấy cạnh đèn đường ở phía trước có một người đang đứng.

Là Kha Khinh Đăng.

Hoàn toàn đối lập với sự cô độc của ban ngày, thân thể anh như là đã ẩn trong bóng đêm.

Nghe thấy tiếng xe, anh nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt của cô.

Cơ thể cô bất giác run lên.

Trịnh Đình ở bên cạnh cũng thấy anh, mặc dù tốc độ xe hơi chậm lại, nhưng vẫn không ngừng mà lướt qua người anh.

Một cửa xe, cô và anh, đã ở hai thế giới khác nhau.

***

Monaco không có sân bay đi thẳng, Trịnh Đình theo bảng dẫn đường, đưa cô đến sân bay Nice của Pháp cách gần Monaco nhất.

Chiếc xe theo dòng xe cộ mà hướng đến sân bay, sau khi lên xe cô vẫn duy trì một tư thế mà không nhúc nhích, cánh tay đã hơi tê.

Lúc này, âm nhạc đàn dương cầm vốn mở bên tai đột nhiên im bật.

Trái tim cô nhảy lên, nhúu mày quay đầu lại.

“Doãn tiểu thư.”

Cô thấy Trịnh Đình thu lại bàn tay vừa tắt nhạc, rồi đặt trên bánh lái, anh ta nhìn cô, “Không biết cô còn nhớ hay không, khi nãy ở sông bạc hoàng

gia, bài của cô và Carlos.”

Cô ngân ra.

“Chơi Five Card Stud, 10, J, Q, K, A, tổng cộng chỉ có năm loại bài này, mà mỗi loại bài phân biệt bốn màu sắc và hoa văn.” Trịnh Đình dường như không chút hoang mang, “Cô lấy được thùng phá sảnh lớn giành chiến thắng, có toàn bộ năm lá bài mở này, mà Carlos lại thua với 4A...”

Cô lắng nghe kỹ càng, vừa nhớ lại, sắc mặt dần dần thay đổi.

“Trong bộ bài này, nên có tổng cộng 4 lá A mới đúng, nếu Carlos đã lấy được 4 lá A, sao cô còn có thể có thêm một lá A để gom thành thùng phá sảnh lớn?”

Tiếng nói lạc giọng, sắc mặt của cô đột nhiên trở nên trắng bệch.

“Vì lúc đó Carlos nắm chắc phần thắng ngay từ đầu, sau đó quá kích động nên cảm xúc suy sụp, vì vậy ông ta đã bỏ qua sai lầm rõ ràng này.” Lúc này Trịnh Đình giẫm xuống thắng xe, để xe dừng lại ở ven đường, “Tuy rằng Kha tiên sinh không thông báo trước với tôi và Trịnh Âm, nhưng người chia bài lúc ấy cho hai người hiển nhiên là người của Kha tiên sinh.”

Ngoài xe có dòng người ra vào sân bay, cô ngồi trong xe, mạch suy nghĩ hơi ngưng trệ.

Trịnh Đình nhìn thấy thần sắc cứng đờ của cô, tiếp tục êm tai nói, “Lúc ban đầu, vụ nổ của đoàn tàu bốn mùa, khi đó tuy rằng là trốn bọn sát thủ ở trên đoàn tàu, nhưng Kha tiên sinh nên dựa theo kế hoạch mà cùng chúng tôi rời đi trước khi nổ, nhưng anh ấy không có, mà bảo chúng tôi đi trước, một mình anh ấy ở lại trên xe, kết quả khi chờ chúng tôi chạy tới thì phát hiện cô đã ở bên cạnh anh ấy.”

“Sau đó ở Las Vegas, thực ra anh ấy đã sớm thương lượng xong xuôi với Dell tiên sinh, đưa bốn người từ bốn tổ chức khác nhau vào sòng bạc ngầm, mà lúc diễn ra ván bài thì tôi và Tiểu Âm bỏ đi một thời gian, một là sắp xếp tuyến đường rời khỏi Monaco, hai là nghe trộm cuộc đối thoại của cô và Lydia qua máy nghe lén giấu trong hoa huệ, mặt khác, tôi đưa ly rượu kia cho cô, quả thực có thành phần thuốc mê, nhưng không tổn hại sức khoẻ.”

“Về phần ván bài của cô và Carlos, có thể lúc ấy cô không đề ra, Kha tiên sinh cũng sẽ nêu ra, bởi vì hai người đều rất rõ ràng thói mê đánh bạc của Carlos, cho dù tỷ lệ đồng ý của ông ta chỉ có 50%, cũng đáng giá bí quá hoá liều.”

“Mà kết quả, tất nhiên Kha tiên sinh dễ dàng thiết lập ván bài trước để đẩy ông ta.”

Mỗi một chi tiết và hình ảnh, theo thanh âm nhã nhận thận trọng của Trịnh Đình, lúc này toàn bộ ăn khớp với nhau trong đầu cô... Bao gồm nụ cười sâu xa cuối cùng của người chia bài trong ván bài của cô và Carlos.

Cô vốn không nghĩ tới, Kha Khinh Đăng lại tính toán tất cả đến giai đoạn này.

Thậm chí chuẩn xác đến mức...tính ra từng phân đoạn, nhân tố tâm lý của mỗi người có thể thay đổi.

Đáng sợ nhất chính là, ngay cả tâm lý và hành động của cô, đều có thể bị anh tính toán rõ ràng như thế.

Tính đến cô nhất định quay về toa xe của anh, tính đến cô không nói với anh nội dung câu chuyện với Lydia, lại tính đến cô đề ra ván bài với Carlos, cùng với thắng bại cuối cùng.

Ánh mắt cô không ngừng nhấp nháy, ngón tay bấu chặt trong lòng bàn tay, thậm chí tràn ra chút tơ máu.

Kha Khinh Đăng.

... Rốt cuộc anh là người đàn ông có lòng dạ và lối suy nghĩ sâu đến mức nào?

Mặt khác, anh chứa tôi trong bố cục này, đến bây giờ, thật sự đã kết thúc rồi chứ?

“Doãn tiểu thư, những lời này, cô không cần truy đến cùng, coi như là quà tặng tôi gửi cho cô sắp chia tay.” Lúc này Trịnh Đình cười với cô, sau khi xuống xe anh ta đi vòng qua bên cô, giúp cô mở cửa ra.

Cô dờ dẫm nhìn Trịnh Đình rồi bước xe ra ngoài.

“Chúc cô mọi việc đều bình an thuận lợi.” Trịnh Đình thấp giọng nói.

Cô gật đầu với Trịnh Đình, bước chân có chút vội vã, chỉ máy móc đi từng bước hướng đến đại sảnh của sân bay.

“Doãn tiểu thư.”

Cho đến khi cô đến cạnh cửa chính, bên tai lại vang lên thanh âm của Trịnh Đình, thận trọng lại dường như ẩn chứa sức mạnh, “Kỳ thật rất nhiều lúc, có một số việc đều đã định trước, có thể tốn nhiều sức lực, kết quả cuối cùng vẫn như cũ.”

Destiny, đây chính là vận mệnh.

Vận mệnh của một người, rất nhiều lúc, không đặc biệt của riêng mình.

Tất cả rồi đi, đến cuối cùng, chung quy cũng quay về.

Doãn Bích Giới nghe thấy trong lòng lại run lên, cô quay đầu nhìn nụ cười dường như có chút đăm chiêu của Trịnh Đình dưới ánh trăng.

“Cô nói xem đúng không?”

...

Tạm biệt Trịnh Đình, vừa mới vào đại sảnh sân bay, điện thoại của cô cùng lúc vang lên.

Tiếp điện thoại đặt ở bên tai, đó là thanh âm tự phụ lại biếng nhác của Cảnh Trạm, “Bây giờ em ở đâu?”

“Sân bay Nice.” Cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, suy nghĩ lý trí bởi vì nghe được thanh âm quen thuộc của Cảnh Trạm mà khôi phục một ít.

“Anh ở quầy D làm thủ tục đăng ký, bây giờ em đến tìm anh đi.” Cô lắng nghe kỹ càng, có thể nghe được Cảnh Trạm dùng tiếng Pháp tao nhã mà trao đổi với cô gái ở quầy.

“Được.” Cô gật đầu, hít sâu một hơi, đi đến bảng hướng dẫn D.

Nhanh chóng tìm được quầy D, xa xa thấy Cảnh Trạm mặc áo sơ mi xám, tao nhã dựa vào cạnh quầy.

Cô đến bên cạnh anh ta, vỗ nhẹ bờ vai của anh ta.

“Rốt cuộc em tới rồi.” Sau khi thấy cô, ánh mắt xinh đẹp của anh ta đột nhiên sáng ngời, “Bà cô à, rốt cuộc em muốn đi đâu cướp bóc hay là lang thang?”

“Hộ chiếu.” Cô lười nói nhảm với anh ta, trực tiếp vươn tay.

“Nhiều ngày chưa gặp như vậy, chẳng những không tỏ vẻ dịu dàng cảm ơn gì đó lại còn hung tàn hơn trước kia...” Cảnh Trạm đau lòng xoa ngực,

lặng lẽ lấy hộ chiếu trong túi ra đưa cho cô, “À, còn nữa, túi xách và hành lý của em đều ở chỗ anh, anh bảo quản giúp em.”

Cô không nhiều lời, đưa hộ chiếu cho cô gái.

“Phiền cô giúp tôi đặt chỗ ngồi của cô ấy cạnh tôi, cảm ơn.” Cảnh Trạm cười tủm tỉm nhìn cô nhân viên.

Cô gái cũng cười gật đầu, lần lượt xác nhận hộ chiếu của bọn họ.

Trong đầu cô rất hỗn loạn, không để ý Cảnh Trạm ở bên cạnh tự quyết định, mà gác khuỷ tay lên quầy nhìn cô nhân viên kia làm thủ tục đăng ký, nhưng nhiều lần thất thần.

Khoảng chừng năm phút đồng hồ, đột nhiên từ bên phải quầy có người hướng đến chỗ họ.

Đó là hai người đàn ông cao lớn răn rỏi, mặc đồng phục bảo vệ sân bay.

Doãn Bích Giới nhìn bọn họ đến đây, thấp giọng nói với cô nhân viên mấy câu.

“Hai vị này là bảo vệ an ninh ở sân bay, bọn họ muốn vị tiểu thư này theo bọn họ đến phòng làm việc phía sau, thẩm tra đối chiếu một số thông tin có liên quan đến hộ chiếu.” Cô nhân viên nói với Cảnh Trạm.

Anh ta nhíu mày, nói lại với cô.

Cô nghe xong, trong lòng mơ hồ hiện lên một cảm giác khác thường.

“Có thể là hộ chiếu quá thời hạn, hoặc là bọn họ nhầm từ lúc đầu? Khẳng định không có vấn đề gì lớn, em đi theo bọn họ xem thử, anh ở đây chờ em.” Cảnh Trạm nhìn ánh mắt tôi, tốc độ nói hơi chậm.

“Ừm.”

Qua hồi lâu, cô gật đầu, cất bước đi theo hai người bảo vệ kia đến sau quây.

Đọc đường đi hai người đó không nói chuyện với nhau, càng không mở miệng nói gì với cô.

Sau quây đăng ký có một thông đạo dài nhỏ, cô đi theo bọn họ, chỉ cảm thấy thông đạo dường như im lặng khác thường, không có bất cứ ai đi ngang qua, ngọn đèn trên đầu cũng dần dần trở nên mờ tối.

Trái tim đập thình thịch, dự cảm càng lúc càng trầm trọng.

Dây thần kinh trong đầu cô đã kéo căng, ánh mắt không chớp mà nhìn bóng lưng của hai người bảo vệ kia.

Thông đạo này như là không có điểm cuối, vĩnh viễn không đi hết.

Rốt cuộc Doãn Bích Giới dừng bước chân.

Hai người bảo vệ đằng trước cô khá cảnh giác, đi hai bước, phát hiện phía sau không có tiếng bước chân, họ lập tức quay đầu lại.

“Rốt cuộc các người là ai?” Cô nhìn bọn họ, mặt không thay đổi mà dùng tiếng Anh mở miệng hỏi, “Muốn mang tôi đi đâu?”

Lúc này cẩn thận quan sát mới phát hiện hai người này tướng mạo bề ngoài phương Tây, vốn không giống như người Pháp.

Cho dù là người da trắng, nhưng con người của mỗi quốc gia đều luôn tồn tại sự khác biệt.

Diện mạo của hai người kia càng giống như người của quốc gia đó.

Hai người đàn ông nhìn cô, bỗng nhiên, một người trong đó mỉm cười với cô.

“Doãn tiểu thư.”

Người đàn ông nhìn cô, lúc này từ sau thắt lưng chậm rãi lấy ra một khẩu súng, giơ lên, nhắm ngay mi tâm của cô thật chuẩn xác.

“Vì lo lắng cho an toàn của mạng sống cô, tôi hy vọng hiện tại cô có thể tiếp tục đi theo chúng tôi.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tốc Độ Chết Người (2)

Mười một giờ đêm.

Cả thành phố Monte Carlo đã gần như rơi vào trong sự yên lặng hoàn toàn.

Mà dọc theo ngã tư đường là ven biển xanh thẳm, nhưng có bốn chiếc xe jeep đen tuyền đang chạy nhanh như bay trên đường.

Trong chiếc xe thứ ba ở giữa bốn chiếc xe, Trịnh Âm đang hết sức chăm chú lái xe, lúc này di động ở bên cạnh đột nhiên vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi tới biểu thị trên màn hình, vẻ mặt trở nên có chút căng thẳng, “Kha tiên sinh, điện thoại anh tôi gọi đến.”

Kha Khinh Đăng ngồi ở ghế sau, ra hiệu cho cô ấn nút mở loa.

“Kha tiên sinh.” Điện thoại nổi máy, tiếng nói của Trịnh Đình ở bên kia vẫn nho nhã ôn hoà, “Doãn tiểu thư không có làm thủ tục đăng ký, quả thực bị bọn họ mang đi.”

“Tôi đoán chừng người tới lần này ít nhất có hai tổ, mỗi tổ hẳn là có tám người, hiện tại vẫn chưa rõ ràng rốt cuộc là người của bộ phận nào.”

“Rất có thể là người của SWAT.” Sau khi Kha Khinh Đăng nghe xong, mặt mày hơi trầm xuống, “Có xác định rõ ràng phương hướng bọn họ mang cô ấy đi không?”

“Đại khái đã nắm rõ.” Trịnh Đình trả lời vững vàng, “Tôi đang ở trong quán cà phê gần lối vào của thông đạo kia.”

Kha Khinh Đẳng ngược mắt, “Bốn mươi phút sau hội họp, dựa theo kế hoạch định từ trước mà tiến hành.”

Cúp điện thoại, ngón tay Trịnh Âm lập tức nhanh chóng ấn mấy nút trên xe, “Kha tiên sinh, ngoại trừ kết nối với anh tôi, còn có Dell tiên sinh, hiện tại tôi muốn bắt đầu làm nhiều sóng tín hiệu kiểm soát của sân bay bên kia...”

Anh lại hơi giơ tay lên.

Trịnh Âm nghi ngờ nhìn anh.

“Không cần làm nhiều sóng, đợi lát nữa tôi cần nói chuyện thẳng với bọn họ.” Ánh mắt anh u ám như bóng đêm.

Vẻ mặt Trịnh Âm không thể hiểu nổi, nhưng bởi vì cô luôn nghe lời anh nên không đưa ra bất cứ nghi hoặc nào, chỉ càng cẩn thận nhìn chăm chú vào tình hình giao thông ở phía trước.

Xe nhanh chóng rẽ vào một chỗ ngoặt.

Đôi mắt của Kha Khinh Đẳng hơi híp lại.

Chỉ thấy lúc này, chiếc xe thứ hai chạy đằng trước bọn họ đột ngột chuyển hướng, như là mau chóng chạy vào một con đường nhỏ.

Người lái chiếc xe này là Dell.

Mà chiếc xe thứ nhất ở trước xe của hắn ta đã biến mất đột nhiên quay đầu về, lập tức theo sát tiến tới không ngừng.

Trịnh Âm thấy thế, cong khoé miệng, “Trò chơi bắt đầu.”

Vừa dứt lời, cô liền đạp mạnh chân ga, hướng đến ngõ hẻm trái ngược với ngõ mà xe của Dell biến mất, không ngoài dự đoán, chiếc xe thứ tư chạy sau bọn họ cũng lập tức theo sát mà đuổi tới đây.

“Kha tiên sinh, xin anh mang dây an toàn.” Trịnh Ấm nháy mắt, “Đợi lát nữa, tôi sẽ tăng tốc, hơn nữa liên tục tăng tốc.”

Kha Khinh Đăng hơi gật đầu, đưa tay chậm rãi cài dây an toàn, vẻ mặt lại thanh thản.

Trịnh Ấm bẻ lái quẹo ra ngõ nhỏ kia, lại hoàn toàn không giảm tốc độ, tốc độ xe từ 100 dần dần nhảy tới 140.

Chiếc xe chạy theo sau bọn họ cũng bám riết không tha, còn từ giữa kẽ hở mà vượt qua mặt.

“Quẹo lần ba.” Vẻ mặt Trịnh Ấm phấn khởi, lại mạnh mẽ bẻ tay lái.

Bởi vì ban đêm nên đèn đường không sáng lắm, chạy trên đường với tốc độ xe như vậy nhất định là hành vi hoàn toàn có nguy cơ bùng nổ.

Phía cuối con đường dần dần hiện ra trước mắt, tốc độ xe như gió bão đã tới 160, cả chiếc xe gần như muốn nhẹ nhàng bay lên.

“Lần quẹo cuối cùng.” Trịnh Ấm huýt sáo, khoé miệng gần như cong tới quai hàm.

Lúc này đằng trước xe có một ánh đèn chói mắt đột nhiên chạy hướng đến bọn họ.

Thấy Dell đang lái xe, đối diện bọn họ chạy như bay sang đây.

Đáy mắt của Kha Khinh Đăng lúc này nổi lên một tia sáng rất nhợt nhạt.

Càng ngày càng gần, ngay cả gương mặt của Dell cũng thấy rõ, trong khoảnh khắc hai chiếc xe sắp đụng vào nhau, Trịnh Âm và Dell đối mặt nhìn nhau cười, hai bên đều tự bẻ lái.

“Bang ——”

Sau đó là một tiếng nổ ngập trời, hai chiếc xe phân chia nhau bám sát theo sau bọn họ trong nháy mắt biến mất trong ánh lửa của vụ nổ mạnh.

Trận pháo hoa hoàn mỹ.

“Game over.”

Trịnh Âm nhẹ nhàng giảm thắng xe, khi nhảy xuống xe còn tự vỗ tay hoan hô mình.

Kha Khinh Đăng cũng tháo dây an toàn, xuống xe đi từng bước đến chỗ xảy ra vụ nổ.

Dell ở bên kia cũng đã hướng đến đây, hẳn ta đi tới bên cạnh Kha Khinh Đăng, sờ cằm, sáng khoái nói, “Đã lâu không chạy xe thoải mái như vậy!”

“So với tôi, ông vẫn còn kém hơn một chút.” Trịnh Âm nhảy đến, lắc lắc ngón tay về phía Dell, “Quán quân của vùng địa cực xuyên quốc gia ở đây, tôi chỉ là đạo chơi trên núi tuyết thôi, dừng đề tài này ở đây được không?”

“Được được được, cô lợi hại nhất.” Dell bất đắc dĩ nhìn về ra oai hiện ra rõ ràng trên sắc mặt của cô bé.

Kha Khinh Đăng ở bên cạnh vẫn không nói gì, anh bỗng nhiên xoay người, nhặt lên một vật trên mặt đất.

Đây là máy truyền tin, bên trong vẫn phát ra tiếng cấp bách của Carlos, “Xe số 1, hiện tại tình huống bình thường không? Còn bao lâu mới tới đích đến?”

“Carlos.”

Kha Kinh Đăng cầm máy truyền tin, hồi lâu sau lạnh lùng mở miệng, “Cảm ơn hộ tống của ông, nhưng mà nên dừng ở đây.”

Carlos vốn không nghĩ đến anh nói chuyện trong máy truyền tin, trong nháy mắt ông ta như bị bắn chết mà không có âm thanh, một lát sau, thanh âm run rẩy mở miệng, “Cậu...”

“Tôi vẫn giữ tín điều thứ nhất.”

Ánh mắt anh dừng ở chiếc xe đang thiêu cháy, “Một khi làm ra chuyện phản bội, sự lựa chọn lệch lạc của con người sẽ không nhận được sự tín nhiệm của tôi lần nữa.”

Hai chiếc xe đụng vào nhau gây ra vụ nổ này, là bởi vì Carlos thua ván bài, phải đi theo hộ tống bọn họ tới địa điểm, theo danh nghĩa đẹp đẽ bên ngoài là che chở, kỳ thật là muốn đưa bọn họ vào miệng hùm.

Âm mưu bị vạch trần, ông ta thở dồn dập lại không nói ra được một câu.

“Thật có lỗi, xem ra người của ông phải lẻ loi ở ven biển canh giữ du thuyền một đêm.” Lúc này anh buông máy truyền tin, giơ tay ném vào trong đồng lửa.

“Kha, tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?” Dell hỏi.

Kha Kinh Đăng đứng tại chỗ hồi lâu, một lát sau, chìa tay về phía Trịnh Âm.

Trịnh Âm phản ứng nhanh nhẹn, gần như lập tức xoay người, trở về đem di động sang đây.

“Nói trước với Trịnh Đình, còn hai mươi phút nữa, sau đó bấm dây số này.”

Anh đứng lảng lạng, đậy mắt ánh lên ánh lửa hừng hực.

Tựa như một con sư tử hùng dũng đang chờ ra sức.

...

Cuối thông đạo của sân bay Nice tại Pháp, Doãn Bích Giới đi theo hai người đàn ông quốc tịch Mỹ vào một căn phòng khép kín.

Trong phòng chỉ có một cái bàn và hai ghế dựa, mà trên một cái ghế có một người đang ngồi, đó là người đàn ông tóc vàng anh tuấn cường tráng, mặc đồng phục đặc chế màu đen.

Hắn ta vừa thấy Doãn Bích Giới liền từ từ đứng lên, đậy mắt nhanh chóng hiện ra một tia sáng, “Doãn.”

Doãn Bích Giới trông thấy hắn ta, hồi lâu sau, gương mặt không chút thay đổi mà nói, “Robinson.”

“Các anh ra ngoài trước đi.” Robinson nghiêng đầu, nói với hai người đàn ông giả mạo nhân viên bảo vệ, “Sau khi đến địa điểm chỉ định thì chờ tin của tôi.”

Cánh cửa nhanh chóng được đóng lại, Robinson nhìn cô đầy cảnh giác, vô cùng thân sĩ mà xoay người, cười với cô, “Mời ngồi.”

Trong lòng cô mau chóng có tính toán, sau khi ngồi xuống, cô nhìn Robinson, thản nhiên châm chọc, “Tôi đang suy nghĩ, tôi làm sao có bản lĩnh lớn như vậy, có thể dời chuyển đội trưởng của phân đội SWAT ngàn dặm xa xôi chạy tới, giúp tôi xét duyệt hội chiếu.”

SWAT, phụ thuộc đơn vị liên bang Mỹ, cũng được gọi là lực lượng vũ trang chiến thuật đặc biệt, được hưởng tất cả những ưu tiên cao nhất, cùng cấp bậc với lính đặc công cao cấp.

Robinson ngược lại không bị lời nói của cô chọc giận, thay vào đó là nụ cười thật sâu, “Tôi cho rằng cô nên hỏi người đàn ông của cô, tôi biết trong người Châu Á, chỉ có hãn mới có năng lực này, khiến cho cấp trên trực tiếp phải ba tổ khác nhau đến đây.”

Ba tổ người, ít nhất có gần hơn 30 đặc công có kỹ năng đặc biệt.

Trong đầu cô nhớ kỹ tin tức này, khiến cho tư duy của mình càng tỉnh táo hơn.

“Tôi muốn lặp lại lần cuối cùng, anh ta không phải là người đàn ông của tôi.” Lúc này cô giương mắt nhìn Robinson, “Hình như bây giờ các người nên ngừng quần tôi vào anh ta, đừng quên, người lấy đi đồ vật của các người cũng không phải tôi, logic của các người lúc nào thì đã bẻ cong thế này rồi?”

“Trong một quá trình làm việc, luôn có một vị trí then chốt, muốn hoàn thành quá trình này, trước tiên phải tùy bệnh hốt thuốc.” Cơ thể Robinson dựa vào lưng ghế, “Theo hiểu biết nhiều năm của chúng tôi về Kha, người duy nhất có thể khiến hãn đổi xử đặc biệt chỉ có cô, điểm này, cho dù là quá khứ hay là hiện tại vẫn không hề thay đổi.”

“Các người hiển nhiên đã suy nghĩ quá nhiều.” Cô dừng một chút, trả lời một cách mỉa mai, “Khi nào thì anh ta là ông già KFC hiền từ hả?”

Robinson nhún vai, “Doãn, quá vô tình cũng không phải là thói quen tốt, cô đừng quên, hai năm trước chúng ta từng có quan hệ hợp tác.”

Mặt mày cô nhăn nhó, “Đầu tiên là Lydia, sau đó là anh, dùng lý do cũ kỹ không biết buồn chán sao?”

“Tập đoàn Doãn thị ở Trung Quốc làm giao dịch dầu mỏ, hiện tại cô là giám đốc điều hành, cô nên rõ ràng, trong lợi nhuận hàng năm của công ty cô, có bao nhiêu công lao thuộc về chúng tôi.” Robinson nghe tin đồng đội

liên bang đã chết, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, tới gần cô, “Người Trung Quốc căm ghét qua cầu rút ván, chúng tôi cũng vậy.”

“Hiệp ước tôi đã ký kết với các người có hiệu lực bốn năm, qua thời hạn sẽ mất đi hiệu lực, chính là ngày hôm qua.” Cô cười lạnh lùng, “Cho nên, bất luận là Doãn thị hay là tôi, hoàn toàn không có hứng thú hợp tác với các người lần nữa.”

Ánh mắt của Robinson nhấp nháy hai giây, “Thật không?”

“Cho dù các người đưa ra điều kiện hậu hĩnh bao nhiêu.” Cô bổ sung, “Thả tôi đi.”

“Được...”

Trên khuôn mặt Robinson dần dần mất đi ý cười, “Như vậy, cô không muốn lựa chọn con đường lớn quang minh này, tôi cũng chỉ có thể cho cô lựa chọn một con đường mòn khác...”

Trong lòng cô trầm xuống, đồng tử dần dần khuếch đại, độ mạnh yếu của tay chân đã cứng đờ.

“Ring...” Đột nhiên điện thoại của Robinson đặt trên bàn vang lên.

Cô nghe tiếng chuông của di động, bỗng nhiên có cảm giác.

Người kia, dường như đang từng bước đến gần cô.

Robinson cúi đầu nhìn thoáng qua biểu thị trên màn hình, hắn ta lộ ra một nụ cười sâu xa.

“Doãn, tôi và cô đánh cuộc.” Hắn ta vươn tay ấn nút mở loa, “Cuộc gọi này, tuyệt đối đến từ người mà cô luôn miệng muốn chối bỏ quan hệ.”

Trái tim cô đột nhiên đập loạn một nhịp.

“Robinson.” Điện thoại nổi máy, một thanh âm lạnh lùng vang lên ở bên trong.

“Kha.” Hai tay Robinson chống trên mặt bàn, tuy là cười nhưng trong đáy mắt không có độ ấm, “Có thể trực tiếp trò chuyện với anh, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

Doãn Bích Giới nghe tiếng hít thở đều đều ở đầu dây bên kia, trong đầu như bị gõ mạnh một cái.

“Dẫn cô ấy ra đây.” Anh nói ngắn gọn.

Robinson nhíu mày, “Muốn dẫn cô ta ra hay là đàm phán, hình như không phải do anh quyết định.”

“Thứ kia đang nằm trong tay tôi, hai mươi phút sau, gặp tại đường bay F của sân bay.” Anh trả lời hai câu như máy móc rồi ngắt máy.

Trên mặt Robinson dần dần giãn nở, nhưng cố gắng kiềm chế.

Cô nhìn nhất cử nhất động của Robinson.

“Hiển nhiên, hiện tại hẳn đã giúp cô chọn một con đường.” Sau một lúc lâu, Robinson đến bên cạnh cô, nắm cánh tay cô kéo cô ra khỏi ghế, trong đáy mắt đầy tia máu, “Chúng ta phải đi gặp hẳn, tiểu thư con tin.”

***

Hai mươi phút sau, Doãn Bích Giới đi theo Robinson tới đường bay F của sân bay.

Xa xa liền thấy hai chiếc xe đậu bên trái đường bay, trước xe có ba người đang đứng.

Mà phía bên phải đối lập cũng đậu năm chiếc xe, cùng với hơn hai mươi người mặc đồng phục SWAT, trong tay tất cả đều cầm súng, nhắm ngay ba người kia.

Xung quanh, ngoại trừ hai chiếc máy bay ra thì không có một bóng người.

Bầu không khí hết sức căng thẳng.

Khoảng cách càng ngày càng gần, trong đêm tối mờ mịt, tầm mắt của cô giao với Kha Khinh Đăng.

“Kha.” Lúc này Robinson dừng bước chân, đem hai tay của Doãn Bích Giới bắt chéo ra sau, nhìn anh, “Tin tôi, sau này anh tuyệt đối sẽ trở thành người Châu Á đầu tiên được nằm trong hồ sơ mật nhất của liên bang.”

“Quá khen.” Thần sắc anh bình thản.

“Chẳng qua chỉ là tấm ảnh trắng đen mà thôi.” Người của SWAT chăm chú nhìn Kha Khinh Đăng ở bên kia, Robinson không kiên nhẫn nữa, âm thanh lạnh lùng nói, “Giao ra thứ trong tay anh.”

“Để cô ấy sang đây trước.” Tiếng nói của anh cũng lạnh như băng.

Robinson cười lạnh một tiếng, lúc này rút ra khẩu súng ở bên hông, chĩa vào huyết thái dương của Doãn Bích Giới, “Người của liên bang đã chết rất nhiều trong tay anh, tôi tuyệt đối không thương lượng bất cứ điều kiện gì với anh, tôi nói lần nữa, giao ra thứ trong tay anh.”

Trịnh Ấm đứng sau Kha Khinh Đăng lúc này lấy ra một cái thẻ nhỏ, cất bước hướng đến Robinson.

“Không cần thủ hạ của anh đưa tới.” Robinson híp mắt, “Tự anh đưa tới.”

Ngắn ngủi trong một giờ, hai lần bị họng súng tối om chĩa vào ót, lúc này Doãn Bích Giới lại không biết sợ hãi bao nhiêu.

Từ hai năm trước bước vào thế giới này, cô đã không còn sợ sống chết.

Hiện tại điều cô sợ hãi chỉ có vận mệnh và anh.

Kha Khinh Đăng nghe Robinson nói xong, một lát sau, anh vươn tay về phía Trịnh Âm.

Tiếp nhận tấm thẻ, anh không nhìn bất cứ kẻ nào, chỉ nhìn một mình Doãn Bích Giới rồi chậm rãi đến gần.

Cô cũng nhìn anh chăm chú.

Cho đến khi khoảng cách chỉ bằng một cánh tay, Kha Khinh Đăng đưa tấm thẻ cho Robinson, hẳn ta lập tức giao tấm thẻ cho nhân viên kỹ thuật ở phía sau, “Lập tức xét duyệt có phải tư liệu thật hay không.”

Khoảng cách gần trong gang tấc, cô chỉ có thể nghe thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh, cùng với anh ở trước mặt, đôi mắt vẫn trầm tĩnh.

“Đội trưởng, xét duyệt chính xác.” Lúc này nhân viên kỹ thuật nói, “Không phải ngụy tạo.”

Cả người cô chấn động, chỉ thấy Robinson mặt không thay đổi mà chuyển họng súng từ cô ngắm sang Kha Khinh Đăng.

“Răng rắc.” Tiếng lên đạn vang lên.

“Cám ơn.” Robinson nhìn anh, ngón tay chậm rãi cong ở cò súng, “Nhưng không ngờ nhanh như vậy lại nói tạm biệt.”

Thần sắc của anh vẫn bình thản như lúc đầu.

Cò súng sắp bị kéo, trong nháy mắt, cô gần như phản ứng theo bản năng, nhìn ra thời cơ mà đột nhiên cúi người xuống, cố sức đá chân ra sau.

Đây là một kỹ thuật vật lộn, hai tay bắt chéo phía sau giãy dụa, khi vừa nhìn thấy ánh mắt của anh, cô chợt ý thức được anh muốn cô tìm cơ hội.

Robinson bị cô đạp một cước mà lui ra sau vài bước, vừa định muốn bắt cô thì cô đã được Kha Khinh Đăng ôm trong ngực.

“Nhắm mắt lại.” Trong thanh âm của anh lại có ý cười.

Ba chữ quen thuộc, ở trên chuyến tàu bốn mùa anh cũng từng nói, cô còn chưa phản ứng thì đã cảm giác được anh dùng lưng che chắn người cô, đem cả người cô hoàn toàn đè xuống trên mặt đất.

Sau đó một tiếng nổ mạnh kịch liệt vang vọng trên bầu trời tại sân bay.

Quả bom mini lúc đầu giấu trong tấm thẻ nhỏ kia đưa cho Robinson.

Dùng người nhân viên kỹ thuật kia làm trung tâm phạm vi, năm chiếc xe SWAT trong nháy mắt bị nổ tung ba chiếc, Robinson vì phản ứng nhanh chóng mà nằm xuống nên không bị thương.

Qua vụ nổ vài giây, người bên SWAT vẫn còn chưa phản ứng, thì anh đã dẫn cô đứng lên từ trên mặt đất, chạy tới chiếc xe bên kia.

Phía sau nhất thời vang lên tiếng súng không ngừng, viên đạn ma sát rít gào trong gió, cô chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng anh tuấn của anh trong ánh lửa.

Trịnh Đình và Trịnh Ấm xem tình thế mà chia nhau lên hai chiếc xe, Dell lái một chiếc đã nhanh chóng chạy ra ngoài sân bay như gió, anh vừa muốn đẩy cô vào chiếc xe do Trịnh Ấm lái thì bỗng nhiên nghe thấy có người kêu tên cô.

Xe của Robinson đang đuổi theo bọn họ, hơn nữa không ngừng có tay súng bắn đến phía họ, cô vừa né đạn vừa nghiêng đầu nhìn lại, cách đó không xa trông thấy Cảnh Trạm đang ló đầu ra từ trong xe nhìn cô.

Khuôn mặt tươi cười từ trước đến giờ chưa từng căng thẳng, “Em mau tới đây! Đến bên anh, bọn họ sẽ không tổn thương em!”

Kha Khinh Đẳng đứng ở sau cô, ánh mắt u ám nhìn Cảnh Trạm.

Đôi mắt của hai người đàn ông lần đầu tiên giao nhau ở không trung.

Lúc này thực ra Doãn Bích Giới không muốn suy nghĩ quá nhiều, nghiên cứu kỹ lời nói của Cảnh Trạm, nhưng lại nghĩ đến những lời Robinson nói với cô khi áp giải cô đến đường bay.

“Chỉ cần hăng giao ra tư liệu thật kia, cô có thể rời khỏi, mục tiêu của chúng tôi là hăng, đương nhiên, nếu cô muốn chết cùng hăng, chúng tôi cũng không để ý.”

Cô quay đầu lại nhìn anh, còn có họng súng và xe đang cách họ ngày càng gần.

Hiểm cảnh như vậy, hình như anh không hề sốt ruột, lại còn buông lỏng cánh tay nắm giữ cô, như là cho cô quyền tự lựa chọn.

Hờ hững thế này, nhìn từ trên cao xuống, lại nắm chắc thắng lợi.

“Doãn Bích Giới, nhớ kỹ, nếu tiếp theo em lựa chọn quay lại lần nữa, em sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nữa.”

“Doãn tiểu thư, kỳ thật rất nhiều lúc, có một số việc đều đã định trước, có thể tổn nhiều sức lực, kết quả cuối cùng vẫn như cũ.”

“Doãn Bích Giới, trở về bên cạnh tôi.”

.....

“Bang bang bang ——” Cửa kính của chiếc xe ở phía sau cô đã bị vỡ nát.

“Doãn Bích Giới —— !” Cảnh Trạm nhú mày, lớn tiếng gào thét.

“Chị Bích Giới, lên xe!” Trịnh Âm ở trong xe cũng lo lắng mà hô lên.

Vài giây cuối cùng, cô nhắm mắt lại, nhanh chóng chui vào trong xe.

Kha Khinh Đăng cũng theo sau ngồi vào trong, đóng cửa xe lại, “Chạy đi.”

Trịnh Âm lái xe, lập tức chạy như mũi tên ra ngoài.

Tiếng động cơ, tiếng súng truy đuổi không bỏ, cùng với tiếng của Cảnh Trạm ở phía sau dường như bị ngăn cách ở ngoài xe.

Trái tim cô còn chưa bình tĩnh lại thì đột nhiên bị anh nắm tay.

Lúc này Kha Khinh Đăng đã túm cô đến trước người mình, ép cô nhìn hai mắt của anh.

Cô cắn chặt môi, chỉ có thể nhìn thẳng anh.

Tiếng hít thở và nhịp tim của hai bên đều mạnh mẽ, cô nhìn cặp mắt sâu sắc kia, đôi mắt nhiều lần xuất hiện trong mộng của cô, bên trong chỉ có hai chữ.

Số mệnh.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tốc Độ Chết Người (3)

Thời khắc chết người như thế đã không kịp để Doãn Bích Giới tiếp tục rơi vào hố sâu trong mắt của Kha Khinh Đăng.

Theo sát sau xe của bọn họ là hai chiếc xe không thể bắn phá của SWAT do Robinson lái dẫn đầu, cô vốn bị cánh tay anh ép cô nhìn thẳng, nhưng thấy mắt anh đột nhiên nhú lại, rồi chột ôm cô cúi đầu tránh ở chỗ ngồi.

“Pằng pằng pằng ——”

Ba phát súng liên tục, trực tiếp xuyên qua bản vỡ kính xe sau, sau đó kính nằm phía trước xe cũng vỡ nát.

“Súng!” Doãn Bích Giới phục hồi lại tinh thần thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cô nhú mày vươn tay với Kha Khinh Đăng.

Anh buông cô ra, nhanh chóng đưa tay xuống dưới ghế trước lấy ra một khẩu súng rồi đặt trong lòng bàn tay cô.

Cô nhận lấy, đột nhiên ngẩn ra.

Khẩu súng ngắn màu bạc này là quà anh tặng cô hai năm trước.

Desert Eagle*, tuyệt đối không phải bất cứ ai có thể dễ dàng kiểm soát sức lực để bắn ra, cũng là khẩu súng lục nhỏ nhắn linh hoạt có lực sát thương vô cùng lớn.

(*) Desert Eagle là một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi nhà máy IMI (Israel Military Industries, nay là Israel Weapon Industries) cho công ty Magnum Research. Nhờ đặc điểm là vẻ ngoài mạ kền bóng bẩy và cỡ đạn lớn, khẩu Desert Eagle trở nên nổi tiếng trong các game và phim ảnh.

Bởi vì cửa kính phía sau đã bị vỡ nát, giờ phút này bọn họ gần như nằm trong trạng thái không có sự phòng thủ, cô không suy nghĩ nhiều nữa, sau khi lên đạn cô liền giơ súng lên nhắm vào đặc công đang ló đầu ra bắn vào xe họ, cô nheo mắt lại bình tĩnh bắn trả.

Lúc còn bé cô có thể cầm súng ống nặng nề, cũng ở sân huấn luyện dần dần rèn luyện kỹ năng bắn súng của mình, cô biết kỹ thuật vật lộn, cũng biết sử dụng dao găm, Nghiêm Thẩm Huyền đã nói từ lâu, cô không có nửa điểm chung với những cô gái bình thường.

Máu lạnh, cương quyết, gần như ngang bằng với năng lực của đàn ông, điều này thật ra cũng là một trong những yếu tố vì sao năm đó liên bang tìm cô hợp tác.

Mà cô hiểu rõ, vào thời điểm này đây, không phải sống thì là chết, không có hối hận, không dễ dàng tha thứ, không có nhân từ.

Đây là quy tắc cô học được tại cái thế giới màu đen này vào hai năm trước.

“Kha Khinh Đăng,” sau khi bắn chết hai người đặc công, cô nghiêng đầu đột nhiên phát hiện anh vẫn không lấy súng ra, mà chỉ ở một bên nhìn cô, Doãn Bích Giới gần như phấn nộ quát lên, “Anh đang làm gì đó?!”

Trong thời điểm mạng sống nguy ngập như vậy anh lại còn có thời gian rảnh rỗi mà bình tĩnh quan sát cô? Huống hồ, anh vốn là người gây nên!

“Tôi cho rằng một mình em có thể xử lý bọn họ.” Anh chỉ thản nhiên tựa lưng vào ghế, thần sắc lạnh nhạt.

Trong lúc cô quay đầu lại nói với anh, cửa kính ở phía trước xe cùng với lưng ghế trước lại dày đặc vết súng, cô vừa ôm đầu ngòm xồm xuống né tránh, vừa giận đến mức khuôn mặt đỏ lên, “Kha Khinh Đăng, lấy súng ra, bằng không tôi liền nhảy xuống xe!”

Tối om như vậy, hoàn cảnh khẩn trương, cô dường như có thể cảm giác được đáy mắt anh lại hiện lên ý cười.

“Em sẽ không nhảy.”

Anh nhìn chăm chăm xuống cô, rồi mới chậm rãi lấy ra khẩu súng thường dùng dưới chỗ ngồi, “Con người không thể hai lần bước vào cùng một nhánh sông.”

Mà em, sau khi được tôi cảnh báo nhưng vẫn bước vào.

Lúc cô còn chưa phản ứng thì Kha Khinh Đăng đã hơi cong khoé miệng, ngồi thẳng nổ súng vào lớp xe của chiếc xe ở phía sau.

Tiếng bánh xe nổ tung chói tai, gương mặt anh không chút thay đổi, rồi bắn bốn phát vào lớp xe khác.

Chiếc xe thứ nhất bởi vì lực xì hơi của lớp xe mà không khống chế được tốc độ, xoay vòng thẳng đến trên cỏ của đường bay, nhanh chóng đâm vào hàng rào bảo vệ, rồi phát ra tiếng nổ thật lớn.

Ánh lửa ngút trời, chiếc xe thứ hai do Robinson cầm tay lái lại tránh khỏi tầm bắn của anh, ngược lại dùng tốc độ nhanh hơn thẳng hướng đến xe của bọn họ.

“Doãn Bích Giới.”

Thần kinh của cô đã căng thẳng đến cực hạn, vừa mới bắn một phát trúng cửa xe trước của Robinson, lại bỗng nhiên nghe thấy anh ở bên cạnh gọi tên cô.

Quay đầu lại, cô phát hiện anh đã ném súng qua một bên, ánh mắt sâu thẳm đang nhìn cô.

“Anh!...” Truy binh ở phía sau gần trong gang tấc, anh lại bỗng nhiên đưa tay mở hai cửa sổ ở ghế sau, rồi xoay người đặt cô ở dưới thân mình.

Tốc độ xe của Trịnh Âm đã đột phá 150, cả chiếc xe gần như đang bay, anh lại như ngọn núi đặt trên người cô, làm cho cô ngay cả một tí động đậy cũng cảm thấy khó khăn.

“Trịnh Âm.” Anh vừa khống chế cơ thể của cô vừa lạnh giọng hô lên.

“Kha tiên sinh!” Trịnh Âm trả lời nhanh chóng, trong thanh âm lại có một chút thoải mái.

“Đừng quay đầu lại nhìn ghế sau.” Anh vừa nói xong, đôi môi mỏng đã đến gần môi của Doãn Bích Giới, “Không thích hợp với trẻ em.”

“Vâng.” Trong thanh âm của Trịnh Âm đều là tiếng cười sang sảng.

Tiếng súng, tiếng ma sát bánh xe, tiếng rống giận dữ... Trong tiếng nền hỗn độn chấn động, anh nhìn ánh mắt giận dữ của cô nhìn anh, rồi cúi đầu hôn cô.

Một nụ hôn sâu sắc khiến người ta ngạt thở, làm cho cả người cô phát run, làm cho cô không nói được gì chỉ có thể làm theo.

Người đàn ông này như mang theo tất cả của cô...vào một lỗ đen vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời.

Hai năm trước, anh cho phép cô đến gần anh, cho phép cô trở thành sự tồn tại đặc biệt trong lời nói của mọi người, nhưng lúc anh biết được chân tướng, anh không lưu tình chút nào cho cô, cũng tùy ý cướp đi thứ trân quý trên người cô.

Hai năm sau, anh lại cuốn cô vào thế giới của anh lần nữa, chẳng qua lần này anh hỏi ý nguyện của cô, dẫn cô trải qua mọi việc cô vốn không nên trải qua.

Anh nhất định biết, một khi cô bước vào, cô vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi.

Anh nhất định cũng biết, cho dù anh thả cô đi, cô vẫn sẽ quay trở về.

Trong lòng Doãn Bích Giới có sợ hãi, có hận, cũng có sự nồng nhiệt không thể khống chế, mà anh ở trước người, tựa như cọng rơm cứu mạng duy nhất, cô chỉ có thể bắt lấy.

Đạn liên tiếp bay qua đỉnh đầu bọn họ, mọi thứ bên trong xe đều phát ra tiếng nổ, xe của bọn họ dường như để mặc cho người ta xâm lược làm bia bắn, nhưng dựa vào kỹ thuật lái xe xuất sắc của Trịnh Ấm mà họ giành được cơ hội sống cuối cùng.

Cô nhìn anh, lúc này lại vươn hai tay vòng qua cổ anh, bắt đầu ngẩng đầu hòa theo anh.

Cô cảm thấy mình và anh đều điên rồi.

Trong ánh mắt sâu không đáy của Kha Khinh Đăng rõ ràng là ảnh phản chiếu của khuôn mặt cô, bàn tay vốn khống chế tay cô nay từ ngoài quần áo của cô dò xét vào bên trong.

Tiếng thở dốc, cảm thấy thân thể run rẩy, lại quá rõ ràng quanh quẩn bên tai nhau.

“Còn nhớ không?”

Anh cuộn quần áo của cô đến dưới cổ cô, cúi đầu hôn lên ngực cô, bụng cô... Một đường thẳng xuống, hai tay không ngừng xoa nhẹ làn da mịn màng trơn bóng của cô.

Loại tình dục quen thuộc mà xa lạ này gần như khiến cô không thể chịu nổi.

Nút quần của cô nhanh chóng bị cởi ra, ngón tay anh lạng lẽ chui vào.

“Két ——”

Trịnh Âm đột nhiên queo gập, bởi vì bọn họ không có điểm tựa nên lăn thẳng xuống dưới ghế ngồi.

“Kha tiên sinh, chị Bích Giới, em xin lỗi!” Trịnh Âm cố gắng chịu đựng ý cười mà lớn tiếng nói, “Em không nhìn lên!”

Dưới cảnh tượng như vậy bị người ta vạch trần, sắc mặt của Doãn Bích Giới ở trong đêm tối có chút ửng đỏ, nhưng lại khiến vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một của cô sống động hơn một tí, anh nhìn mắt cô, ngón tay đã chuẩn xác tìm đến nơi tư mật nhất của cô.

“Kha tiên sinh.” Cô vừa hít một hơi muốn giữ tay anh, lúc này Trịnh Âm ngồi ở ghế lái lại đột nhiên cao giọng nói, “Hiện tại cách đích đến theo kế hoạch còn có ba phút, khi tôi và anh tôi lập ra kế hoạch đã nghĩ đến thắc mắc mà anh đưa ra, ba phút hoàn thành một lần lắc xe thật sự hợp lý sao?”

Kha Khinh Đăng không trả lời câu rắp tâm trêu chọc của Trịnh Âm, chỉ là hôn Doãn Bích Giới sâu hơn một chút, sau đó ngón tay tiến thẳng vào cơ thể của cô.

Chỗ tư mật nhất lúc này thật sự bị ngón tay của anh đâm vào.

Cảm giác như vậy cũng không phải là giao hợp chân chính, nhưng càng sâu giác quan càng khoái cảm.

Cô mở miệng, muốn hô hấp, anh lại hôn cô càng sâu, ngón tay còn dần dần bắt chước tần suất khi hoan ái chân thật.

Vào, ra, tốc độ của động tác vừa mau chóng lại có sức lực, tất cả các góc cạnh của ngón tay anh dường như có thể đạt đến, làn da trên người cô cũng dần ửng đỏ.

Càng lúc càng nhanh.

Anh vốn sắp đưa cô lên đỉnh, lại phát hiện cô đột nhiên híp mắt, bàn tay vốn ôm cổ anh nay đã rơi xuống dây nịt của anh, rồi dùng sức tháo ra.

“Còn nhớ không?”

Cô lặp lại những lời mà anh vừa nói, khoé miệng dần cong lên một nụ cười trên tức lại quyến rũ, cô không chút do dự mà dùng tay mà nhẹ nhàng cầm lấy vật nóng cứng của anh đã bùng bùng phẫn chấn.

“Như thế nào,” Anh bị cô cầm chỗ kia, cũng không có chút kinh hoàng, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn ngược lại có chút ý vị sâu xa, “Em muốn tôi...nhớ tới cái gì?”

Đôi mắt giống như có ánh lửa lập loè, cùng với sự cảm dỗ trí mạng.

“Kha tiên sinh...”

Lúc này thanh âm của Trịnh Ấm truyền đến có chút uể oải, “Tôi chạy nhanh quá, đã tới trước thời hạn...”

Vừa dứt lời, Doãn Bích Giới đột nhiên cảm thấy cả chiếc xe đã treo lơ lửng giữa trời, như là từ trên cao rơi thẳng xuống.

Rơi xuống vách núi.

Trong đầu cô chỉ hiện lên một ý nghĩ này, cả người đã hướng xuống dưới, cùng với tiếng sóng biển càng ngày càng gần, cô biết rõ chỗ mình sắp sửa rơi vào.

“Nhớ kỹ.”

Lúc này Kha Khinh Đăng vươn tay ôm chặt cô trước người, trong quá trình quay cuồng, trong gió thét gào, anh vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Sau khi xuống nước, ngừng thở, theo tôi bơi ra ngoài cửa xe.”

Cô mở to hai mắt nhìn.

“Nhớ chưa?” Anh dán bên tai cô, lạnh giọng lặp lại.

Cô không kịp đáp lại, nước biển lạnh lẽo đã tràn ngập vào tất cả khe hở của chiếc xe.

Tầm mắt hoàn toàn trong hoàn cảnh tối tăm, cô theo bản năng ngừng hô hấp.

Khoảng chừng hai đến ba giây, tư duy đọng lại, nước biển từ bốn phương tám hướng dồn nén về phía cô, trong nháy mắt làm cho cô có chút trở tay không kịp.

Trong lúc cô giãy dụa nín thở, cô đột nhiên cảm giác được một đôi tay có lực nâng cô lên, không ngừng đẩy cô chui ra ngoài cửa xe.

Từ nhỏ kỹ năng bơi lội của cô rất tốt, nhưng nước biển quả là lạnh thấu xương, trong khi tầm mắt không nhìn rõ, cô dùng hết toàn lực bơi lên mặt biển, khó khăn lắm mới tiếp xúc với không khí trong lành.

“Bên này.” Cô vừa mở miệng hít thở không khí trong lành, thanh âm của Kha Khinh Đăng truyền đến từ bên trái.

Cô nghiêng đầu, phát hiện đồng hồ trên tay của Trịnh Âm đã phát sáng ở phía trước đang giúp họ làm đèn dẫn đường, bơi đến ven biển bên kia.

“Bơi theo hướng của Trịnh Âm, em có thể kiên trì không?”

Anh nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Cô trầm mặc hai giây, làm ra tư thế bơi tự do tiêu chuẩn, rồi bơi qua người anh, “Đùa à.”

Anh cũng không nói nữa mà bơi theo cô, tư thế như là bảo vệ cô, cùng nhau bơi đến phía trước.

Cùng lúc đó, xe đuổi theo bọn họ đã đến vách núi, Robinson nhìn bóng dáng của bọn họ rời xa, mắng chửi một câu.

“Đội trưởng, nên làm sao bây giờ?” Hai tên đặc công may mắn còn sống sót ở bên cạnh lo lắng lên tiếng hỏi, “Lần này tổn thất nhiều người như vậy, cấp trên nhất định sẽ tức điên mất!”

Chỉ thấy Robinson trầm mặc một lát, cong khoé miệng rồi nói, “Bước tiếp theo ôm cây đọt thỏ, tôi tin có một ngày nào đó con thỏ sẽ không còn đôi mắt.”

***

Kỳ thật vào loại thời điểm này, thử thách cũng không phải là kỹ năng bơi, mà là có thể chịu đựng nước biển lạnh thấu xương hay không.

Doãn Bích Giới vừa điều chỉnh hô hấp cùng cách bơi lội của mình, vừa quan sát mặt biển, khoảng chừng mười phút sau tại đường ven biển xuất hiện một chiếc du thuyền.

“Lên du thuyền kia.” Lúc này Kha Khinh Đăng nói ở phía sau cô.

Trước mắt là đích đến cuối cùng, cô cắn chặt răng, dùng tốc độ nhanh hơn bơi đến phía trước.

Rốt cục, cách chiếc thuyền ngày càng gần, Trịnh Âm đã xoay người lên thuyền, lúc này Trịnh Âm và Trịnh Đình thả xuống một sợi dây thừng hướng đến phía cô, “Chị Bích Giới, giữ chặt dây thừng!”

Cô đưa tay nắm chặt dây thừng, nhanh chóng được kéo lên du thuyền, Kha Khinh Đăng ở phía sau cũng đồng thời rời khỏi mặt biển.

“Kha tiên sinh, Doãn tiểu thư, khăn mặt.” Trịnh Đình lập tức đưa đến hai chiếc khăn mặt.

Doãn Bích Giới gần như lạnh cóng đến sắc mặt trắng bệch, cô vừa dùng khăn lau người ướt sũng, vừa nhìn Kha Khinh Đăng ở bên cạnh cho dù rơi xuống nước vẫn trầm tĩnh.

“Bọn họ đến rồi?”

Lúc này, trong khoang thuyền truyền đến một giọng nam biếng nhác.

Cùng với giọng nói trong veo này là một dáng người cao gầy, diện mạo của người đàn ông trông tinh xảo hơn phụ nữ, anh ta cầm ly rượu từ khoang thuyền đi ra.

“Vị này chính là người phụ nữ của Kha lão đại à? Xin chào,” cô thấy người đàn ông kia coi nhẹ ánh mắt sắc bén của cô, anh ta đã vươn tay bắt tay cô, “Tôi là Phong Trác Luân, bạn tốt nhiều năm của người đàn ông của cô.”

Không đợi cô bỏ tay ra, người đàn ông tên là Phong Trác Luân còn nói tiếp, “Nghe nói hai người vừa mới lắc xe?”

Cô hơi sặc cổ họng, cùng Kha Kinh Đăng gần như đồng thời mở miệng, lạnh lùng nói, “Lắc không thành.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quốc Trung Chi Quốc (1)

Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng gần như cùng lúc nói ba chữ này, sau khi nói xong, cô nhướn mày, anh cũng nhìn cô với ý sâu xa.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, Trịnh Đình, Trịnh Âm và Phong Trác Luân ở đây đều như có cảm giác nghẹn lời tại cổ họng, hơn nữa khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp của Phong Trác Luân quả thực giống như là diễn kịch.

“Cái gì? Cái gì lặc không thành?” Lúc này Dell cầm ly rượu đi ra khỏi khoang thuyền, nghi hoặc dùng tiếng Trung trúc trắc hỏi.

Phong Trác Luân thấp giọng ho khan, vỗ vai Dell nói, “Người Mỹ các anh không hiểu đâu, tôi dùng ví dụ khác, là muốn gắn ốc vít vào nhưng tua vít bị hỏng vì yếu tố bên ngoài, cho nên chưa kịp gắn vào...”

“Vì sao muốn gắn ốc?” Dell hiển nhiên không đuổi kịp đoạn này, nghi ngờ mà sờ óc.

Trịnh Âm trợn mắt há hốc mồm vì lời giải thích hèn hạ không có giới hạn của Phong Trác Luân, cô nắm lòng bàn tay ướt đẫm đứng tại chỗ.

Vẻ mặt Doãn Bích Giới cũng như nuốt phải ruồi bọ, lại có chút nhịn không được mà nổi gân xanh.

“Da lại ngứa à?” Lúc này Kha Khinh Đăng trả khăn mặt cho Trịnh Đình, lạnh như băng nhìn Phong Trác Luân.

Phong Trác Luân xoa tay liên tục, “Kha lão đại, đừng như vậy, cậu phải nhớ chúng ta là bạn tốt nhiều năm...”

“Nói thêm một chữ nữa.” Trong nháy mắt Kha Khinh Đăng đi tới bên cạnh anh ta, trong lời nói không có chút ấm áp nào, “Tôi liền ném cậu vào Địa Trung Hải cho cá ăn.”

“Cá sao nở ăn người đẹp như hoa là tôi?” Phong Trác Luân trả lời chậm chạp.

.....

Tất cả mọi người trầm mặc không nói mà quay vào trong du thuyền.

Chỉ có Dell ở lại vì nghe không hiểu câu thành ngữ kia, hắn ta cười tủm tỉm vỗ vai Phong Trác Luân, “Tuy rằng tôi nghe không hiểu, nhưng tôi cảm thấy hình như cậu bị khinh thường...”

.....

Trong du thuyền có hai gian phòng tắm, Doãn Bích Giới và Trịnh Ấm lần lượt tắm trong một gian, Kha Khinh Đăng thì một mình ở gian kia.

Đợi sau khi Doãn Bích Giới tắm xong, cô không lập tức ra ngoài, mà chờ lúc Trịnh Ấm vào rồi đóng cửa lại.

“Tiểu Ấm, từ giờ trở đi, chị hỏi em trả lời.” Đôi mắt cô có chút hơi nước vì vừa tắm xong trông vẻ đặc biệt có thần, nhưng cũng có chút sắc bén.

Trịnh Ấm hoảng sợ, nhưng như là sớm biết trước nên nghe lời gật đầu.

“Thực ra ngay từ đầu Kha Khinh Đăng không hề tin nhiệm Carlos, đúng không?”

“Vâng, lúc đầu em và anh em còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng cuối cùng chứng minh suy đoán của Kha tiên sinh là đúng.”

“Nếu không tín nhiệm, vì sao còn muốn đến sông bạc hoàng gia tìm bảo hộ.”

“Kỳ thật ngay cả em và anh em cũng không rõ ràng về khâu này, lấy người chia bài kia ra mà nói, chính là do Kha tiên sinh trực tiếp sắp đặt, sau đó em mới cảm thấy có thể là vì Kha tiên sinh biết chị nhất định muốn rời đi, lại cũng biết Carlos biết thời biết thế mà thay đổi nên dùng ông ta để cảnh cáo với liên bang.”

“Trước khi chị rời khỏi, anh ta đã biết bọn người Robinson sẽ ở sân bay chặn chị, đúng không?”

“Phải.”

“Vậy vì sao anh ta không ngăn cản?”

“Bởi vì anh ấy biết không có cách ngăn cản, cho nên đã sớm lập kế hoạch giúp chị thoát khỏi vòng vây.” Trịnh Âm nói tới đây, cũng không chịu đựng mà thở dài một hơi, “Từ đường bay của sân bay đến chiếc đĩa bom, rồi rơi xuống vách núi, bơi trong biển, lên du thuyền, tất cả đều được lập kế hoạch xong xuôi từ trước, thật đáng sợ có phải không? Chính xác đến từng chi tiết sẽ xảy ra trong tương lai.”

“Thậm chí, dù cho chị do dự lần nữa, hay là sẽ mạo hiểm, từ nay về sau cũng gánh vác dấu vết truy nã của liên bang mà đi theo tụi em, anh ấy cũng tính toán được.”

Cô nghe mà không nói được lời nào.

“Chị Bích Giới.” Lúc này Trịnh Âm nhìn cô, “Cả đời này người em kính nể nhất là Kha tiên sinh, cho dù anh ấy làm công việc không phù hợp với

nhận thức về quan niệm luân lý của người đời, nhưng em biết, anh ấy đối với em và anh em, còn có chị, luôn thật lòng tín nhiệm.”

Cô nhắm mắt, thản nhiên nói, “Nhưng hai năm trước chị đã phản bội anh ta.”

“Kha tiên sinh biết chị bất đắc dĩ.”

Trịnh Âm lắc đầu, giọng nói trở nên nghiêm túc mà trước nay chưa từng có, “Lúc chị mang theo mục đích đến bên cạnh anh ấy, chị vốn không biết anh ấy, đương nhiên chị cũng sẽ không ngờ đến có một ngày, người như anh ấy sẽ nảy sinh tình cảm với chị.”

Câu cuối cùng khiến cô đột nhiên mở mắt.

“Chị Bích Giới, thực ra những lời này không nên để em nói với chị.” Trịnh Âm giơ tay, nhẹ nhàng chạm vào vai cô, “Hai năm trước, giữa chị và Kha tiên sinh có một khúc mắc, nhưng tuyệt đối không phải là một sai lầm.”

“Kha tiên sinh cũng sẽ không phạm sai lầm, nhưng anh ấy đối với một mình chị là điểm mấu chốt không thể kiềm chế.”

Cho dù quá khứ của cô, hiện tại của cô, tương lai của cô, sự rời khỏi của cô, sự do dự của cô, sự sợ hãi của cô.

Anh nhìn thấy cô, hơn nữa dung túng cho sự tùy ý của cô, bao dung tất cả của cô.

Đôi môi Doãn Bích Giới hơi giật, trong vài ngày rồi ren hỗn loạn tại đây, lần đầu tiên cô á khẩu không trả lời được.

Bởi vì trong lời nói của Trịnh Âm, không có một chữ là giả.

Cho dù cô không muốn tin tưởng đi chăng nữa.

***

Ban đêm vô biên, du thuyền chạy êm xuôi.

Mọi người, cho dù sôi động như Phong Trác Luân lúc này cũng đã đi vào giấc ngủ.

Cho dù trải qua bắn nhau và chạy trốn kịch liệt như vậy, một mình Doãn Bích Giới lúc này lại không có chút buồn ngủ.

Lại nằm ở trên giường một hồi, cô mặc thêm áo khoác rồi chậm rãi đi xuống giường.

Đi thẳng ra khỏi phòng ngủ của mình, cô đi dọc theo hướng ra ngoài, muốn đi đến boong tàu, nhưng dọc đường đi qua phòng của Kha Khinh Đăng, cô lại dừng bước chân.

Cửa phòng anh khép chặt.

Nhưng một lát sau, cô lại ma xui quỷ khiến mà giơ tay cầm nắm cửa mở ra.

“Răng rắc” một tiếng, cửa nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong phòng là một mảnh tối đen, cô nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ vì bức màn không kéo lại, mà nhìn thấy trên giường không có người.

Bước chân đứng tại chỗ, cô liếc sang bên cạnh, mới phát hiện anh ngồi trên sofa trong góc.

“Không ngủ được?”

Anh đã sớm phát hiện sự xâm nhập của cô, cho đến lúc nhìn thấy cô mới thông thả hỏi.

Cô không nói gì, chỉ đi đến bên cạnh anh, từ trên cao nhìn xuống mà thản nhiên mở miệng, “Lưng của anh sao thế?”

Anh ngồi lưng rất thẳng, có thể là vì thương tích ở lưng nên không thể nằm xuống.

“Không sao, bệnh cũ.” Anh trả lời như thế.

Trong lúc anh nói chuyện, cô đã mở ngọn đèn nhỏ, thuận tiện cầm lấy thuốc mỡ đặt trên ngăn tủ.

“Đưa lưng về phía tôi.” Cô cúi đầu, như là ra lệnh.

Lúc này đáy mắt anh hiện ra một tia sáng rất nhạt, anh chậm rãi xoay người, đưa lưng đối mặt cô.

Cô nín thở rồi hô hấp lại, lúc này xoay người, dùng tay nhẹ nhàng cuộn áo của anh lên.

Dưới ngọn đèn, có thể nhìn thấy lưng anh rõ ràng, cô không hề biết có đủ vết sẹo, sâu có nông có đan xen nhau, có một số đã đóng mào thật lâu, cũng có vết thương cũ tái phát, thoạt nhìn thấy ghê người.

Cho dù địa vị của anh như vậy, nhưng phải ở trong nguy hiểm trước kia mới đi tới ngày hôm nay.

Trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng tại sân bay, nhìn thấy những vết sẹo này, cô dùng ngón tay cẩn thận mà chậm chậm bôi thuốc trên lưng anh.

Chạm đến những vết lồi trên làn da, đáy lòng cô lại không có cảm giác sợ hãi, ngược lại có chút khó chịu không thể giải thích.

Những vết sẹo này hẳn là có vài vết bởi vì cô mà tăng thêm.

Cô hỏi chính mình nhiều lần, cảm giác này trong đáy lòng rốt cuộc là cái gì?

Trong phòng yên lặng đến mức ngay cả tí xíu tiếng động cũng không có, sau khi bơi xong, cô vừa mới đứng dậy đặt thuốc lại trên tủ thì bị anh ôm lấy từ phía sau.

“Cám ơn.”

Bởi vì chiều cao, cánh tay anh vòng qua eo cô, thanh âm mát lạnh giống như sáng sớm của mùa đông.

“Cám ơn cái gì? Bơi thuốc mỡ sao?” Lòng mi của cô hơi run, nhưng cố gắng khiến cho thanh âm của mình lạnh lùng như thường ngày.

Trong cổ họng anh phát ra giọng trầm rất nhỏ, như là cười lại như là ho khan, “Phải.”

Được thúc đẩy bởi trái tim, linh hồn được dẫn về.

Anh chỉ muốn cảm ơn em đã trở về bên cạnh anh một lần nữa.

Cô vốn tưởng rằng vào lúc không người, anh sẽ tiếp tục chuyện trên xe vẫn chưa làm xong khi vượt qua tốc độ 150.

Nhưng không ngờ anh chỉ lặng lẽ ôm cô như thế, từng lúc hôn lên vành tai và cổ cô, nhưng động tác không có tiến thêm bước nữa.

Đây là một sự dịu dàng khác thuộc về anh.

Cô đưa lưng về phía anh, cảm nhận trong lòng mình hơi phát run.

Đến cuối cùng cô buồn ngủ, cảm giác dường như anh ôm mình ngồi trên sofa, đầu cô tựa vào trên vai anh.

“Sau khi xuống thuyền, anh định đi đâu thế?” Trong lúc buồn ngủ mẫn liệt, cô không quên hỏi anh.

“Vatican.” Anh đáp, “Ngủ đi.”

Trong đầu cô vẫn nghi ngờ vì sao anh muốn đi Vatican, nhưng âm cuối cùng muốn thốt ra thì cô đã nhắm mắt lại.

.....

Ánh nắng sáng sớm dao động trên mặt biển, chiếu vào phòng ngủ trong khoang thuyền.

Cô từ từ tỉnh dậy, mới phát hiện mình đang nằm trên sofa, trên người còn khoác một tấm chăn.

Trên chăn dường như còn lưu lại hơi thở của anh, trong đầu cô suy nghĩ một hồi, đặt tấm chăn sang bên cạnh rồi đi ra phòng ngủ.

Đi thẳng đến phòng khách của khoang thuyền, nhưng phát hiện không có một bóng người, cô giương mắt hướng đến boong tàu, cũng không thấy ai cả.

Cô hơi nhú mày, bước đến chỗ lên bờ.

Du thuyền đã cập bến tại bờ biển, Dell và Phong Trác Luân đang đứng đối diện nhau hút thuốc, anh em họ Trịnh và Kha Khinh Đăng không có ở đây.

“Cô tỉnh rồi?” Bởi vì bản khoản đến Dell nên Phong Trác Luân cố ý dùng tiếng Anh, giọng nói có vẻ biếng nhác lại êm tai, “Ngủ thẳng một giấc đến Ý, cô thật là có thể ngủ ha.”

Cô liếc nhìn anh ta, “...Bọn họ đâu?”

“Đi Vatican.” Phong Trác Luân chỉ ra phía sau, “Bọn họ để xe lại cho cô, cô theo máy chỉ đường mà chạy, không xa đâu.”

Cô gật đầu.

“Tôi và Dell không đi, anh ta quê mùa không có hứng thú với tranh vẽ của toà thành này, tôi muốn để dành Venice sau này đi cùng phu nhân của tôi.” Ánh mắt xinh đẹp của anh ta híp lại.

“Phu nhân?” Dell hiển nhiên không tin lắm, “Cậu sẽ kết hôn ư? Hoa bướm như cậu không phải theo chủ nghĩa độc thân sao?”

“Thế sự khó liệu.” Anh ta cười hút thuốc, nhún vai, “Ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

Mấy câu kia, người nói vô tình, nhưng nghe ở trong tai Doãn Bích Giới, mãi cho đến khi đi trên đường tới Vatican vẫn còn lặp lại trong đầu cô.

Dựa vào máy chỉ đường, cô nhanh chóng lái xe tới Vatican.

Vatican, đây là quốc gia nhỏ nhất trên thế giới, cũng ít dân cư nhất, nhưng trên quốc gia này chính là vật báu vĩ đại nhất, bảo tàng và tác phẩm tôn giáo quý báu không kể xiết.

Cũng là một quốc gia tín ngưỡng.

Quan trọng hơn là, đây là nhà thờ Thánh Phêrô, trung tâm giáo đường của Cơ Đốc Giáo ở Rome, cô từng cùng anh tới một lần.

Đậu xe xong, cô dọc theo quảng trường Thánh Phêrô chậm rãi đi vào nhà thờ.

Trên thế giới vì sao lại có nhiều người như vậy, lựa chọn tín ngưỡng của mình mà không chùn bước?

Có, có thể là truyền thừa của gia tộc; có, có thể là bị tông chỉ của tôn giáo này hấp dẫn; cũng có người phá vỡ thuần khiết mà muốn mù quáng tiến vào cửa lớn của thánh điện trên thiên đường.

Cô ngẩng đầu, ngắm tranh vẽ trên tường vừa lớn lại tinh xảo trên trần nhà của giáo đường, trong lòng rung động khó có thể dùng lời nói rõ.

Từ buổi đầu sáng tạo, Chúa Giê-su có rất nhiều bí mật đáng để suy nghĩ.

“Chị Bích Giới.”

Bỗng nhiên cô nghe được một tiếng nói rất khẽ.

Đi dạo qua một vòng, cô mới nhìn thấy Trịnh Âm cách đó không xa đang đi khập khiễng vẫy tay với cô.

Chỗ Trịnh Âm đứng dường như là một phòng thánh trống trải, từ trong khe hở nhìn vào có thể mơ hồ trông thấy có tín đồ mặc giáo phục đang làm lễ.

“Kha tiên sinh ở bên trong.” Trịnh Âm chỉ cánh cửa với cô, “Anh em ở bên cạnh anh ấy, Kha tiên sinh nói, chỉ cần chị đến thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào.”

Sau khi nghe xong, cô liền đến trước cửa.

Mở cửa ra, bên trong có tiếng nói trầm thấp của tín đồ, cô đứng tại chỗ nhìn xung quanh không thấy anh, nhưng lại thấy Trịnh Đình đứng ở trước một chiếc đèn tường.

“Kha tiên sinh và Đức Giám Mục đang ở trong phòng nói chuyện.” Trịnh Đình khẽ mỉm cười nói với cô, “Cô ở cạnh cửa chờ một lát, có thể Kha tiên sinh sẽ nhanh chóng đi ra.”

Cô gật đầu, đi tới trước gian phòng rồi đứng lại.

Cửa phòng không khép lại, bên trong cũng im lặng như là không có ai.

Nín lặng đợi thật lâu, cô mới nghe được giọng nói trầm thấp lạnh nhạt của anh vang lên, “Đức Giám Mục, con muốn sám hối.”

“Sám hối cái gì?” Người kia có thanh âm khàn khàn của ông lão.

“Sám hối bất trung với tín điều.”

Anh gằn từng tiếng, tốc độ nói thật chậm, như là muốn cho ông lão nghe rõ, “Con làm trái với luật hôn nhân của Cơ Đốc Giáo, trước khi kết hôn lại làm ra hành vi chỉ thích hợp cho sau khi kết hôn, hơn nữa, vẫn là hai năm sau mới đến đây.”

“Nhưng ở trong lòng của con, con lại không hề hối hận đối với hành vi này.”

Cô nghe thấy, sắc mặt hơi trắng bệch, cắn chặt môi.

Những lời này từ anh nói ra lại có cảm giác khác biệt cùng với bất cứ ai khác.

Cô vẫn cho rằng anh gần như không có gì là không làm được, tựa như thần linh, không có cảm tình, không phạm sai lầm, công chính, lạnh như băng.

“Ý loạn tình mê?” Lúc này Đức Giám Mục lại thấp giọng nở một nụ cười, “Kha, tha thứ cho cha, nhưng mà rất hiếm thấy nghe con nói như vậy.”

Qua thật lâu, anh mới mở miệng, “Số mệnh.”

Số mệnh ăn vụng trái cấm.

Tựa như thần Giê-hô-va tạo nên Adam và Eve, thiện ác, cám dỗ, nguyên tặc, tự do.

Cô lắng nghe, thân thể hơi phát run, gót chân suýt nữa đứng không vững, nhưng cô cố gắng bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Cho đến giờ phút này, buổi tối hôm đó ở New York vào hai năm trước, lại dùng tốc độ dời núi lấp biển trào dâng trong đầu cô.

Cô còn nhớ rõ ràng, ở trên giường trong phòng ngủ của anh, bởi vì cô lầm tưởng mình đã nắm được bí mật, nên đem thân thể của mình trao đổi toàn vẹn cho anh.

Quấn quýt, dung nhập, đau đớn, kích thích, khoái cảm, cô vẫn không có cách nào quên.

Phải, anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Cũng là anh lấy đi vật trân quý nhất trên người cô.

Bởi vì cơ thể không thể khống chế sự run rẩy, ngón tay cô không cẩn thận đụng phải cánh cửa, cửa bằng gỗ vốn không khép lại, lúc này bị cô nhẹ nhàng đẩy ra, lập tức phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

Kha Khinh Đẳng ngồi ở băng ghế dài và Đức Giám Mục đứng trước người anh, họ đều quay đầu nhìn về phía cô.

“Là cô ấy sao?” Trong ánh mắt của Đức Giám Mục có vẻ sâu xa lại sụp xuống, dần dần hiện lên ánh sáng nhạt, “Người cám dỗ con hướng đến nguyên tội.”

Anh chăm chú nhìn cô đang cực lực cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, thật lâu sau anh từ trên ghế đứng lên.

“Không.”

Đi vài bước dài, anh đến trước mặt cô, trong tia nắng mặt trời chiếu rọi toà thánh quốc trung chi quốc này, anh nhẹ nhàng giơ tay xoa lông mày của cô.

“Cô ấy là cốt trung chi cốt của con.”

(*) giải thích một chút về câu cuối của anh Đăng và tựa của chương này, Vatican là một quốc gia có chủ quyền với lãnh thổ bao gồm một vùng đất được xây tường bao kín, nằm trong lòng thành phố Rôma, Ý, cho nên tác giả đã đặt tên chương là “Quốc trung chi quốc”, ý chỉ một quốc gia nằm trong một quốc gia khác. Tương tự như câu cuối anh Đăng nói “cốt trung chi cốt” có nghĩa là xương cốt của chị nằm trong xương cốt của anh.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Quốc Trung Chi Quốc (2)

Doãn Bích Giới nhìn đôi mắt trầm tĩnh của anh trong nắng mai, mặc cho ngón tay lạnh lẽo của anh dừng trên trán, cái mũi và đôi môi của mình.

Trong Kinh Thánh, một mảnh xương sườn của Adam đã tạo thành Eve.

Mà trên thế giới này, phần lớn lời tỏ tình nhất định có một câu thế này — yêu đến tận cùng, em là một mảnh xương sườn trong cơ thể anh, không thể rút ra.

Nhưng cô quá hiểu, với anh và cô mà nói, ý nghĩa của bốn chữ cốt trung chi cốt này.

Tuyệt đối không phải là lời tỏ tình.

Mà là một cái gông xiềng đã niêm phong rất lâu, là gông xiềng mà anh giam cầm chặt chẽ linh hồn của cô.

Cảm giác được cơ thể của cô hơi run, ánh mắt anh càng càng thêm thâm sâu, anh lại thu tay về.

“Đức Giám Mục.” Anh ngoảnh đầu lại, mỉm cười với vị Đức Giám Mục già kia, “Con đi trước.”

“Được.” Đức Giám Mục chấp tay, cho đến khi anh muốn rời khỏi phòng, ông lại mở lời, “Kha.”

“Tuy rằng người đời đều phạm tội, làm mất vinh quang của Thiên Chúa, nhưng trong lòng con luôn phải phân rõ thiện ác, không thể bị che mắt.”

Bước chân anh dừng lại một chút, thật lâu sau hơi gật đầu.

“Ta đang suy nghĩ, không biết lần sau con đến đây ta có còn ở trên thế gian này hay không.” Nụ cười của Đức Giám Mục hiền từ, dường như hoàn toàn không giống như đang tiên đoán cái chết của chính mình.

Cô đứng bên cạnh anh, nghe lời nói khàn khàn của ông lão, trái tim lại bình tĩnh xuống.

Cho dù cô không có tín ngưỡng, nhưng cô cũng rõ ràng, đây là sức mạnh của tôn giáo và tín ngưỡng, là một sự bình an lâu dài từ lễ rửa tội.

“Không có luân hồi, nhưng có linh hồn.” Anh thản nhiên mở miệng, bỗng nhiên nắm bàn tay của cô đang buông xuống ở một bên, rồi đặt trong lòng bàn tay mình, sau đó quay đầu nhìn Đức Giám Mục.

“Lần sau, con sẽ dẫn cô ấy cùng tới gặp cha.”

...

Lúc đi ra từ nhà thờ Thánh Phêrô thì đã đến giữa trưa tại Ý.

Trên đường quay về bến tàu Doãn Bích Giới vẫn không nói gì, cô ngồi trên xe do Trịnh Âm lái, phía trước là xe của Trịnh Đình và Kha Khinh Đăng.

Nhìn con đường phía trước, trong đầu cô lúc này không ngừng nhớ lại động tác và lời nói của Kha Khinh Đăng đối với cô tại giáo đường.

Cô từng nghĩ rằng mình luôn có thể duy trì được thái độ bàng quang đối với tất cả, bởi vì đối xử với bất cứ ai, cô đều không đặt mình vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng cô hiểu, chỉ khi đối mặt với anh, cô không thể làm được như thế, cho dù là trước đây hay là hiện tại, từng lời nói từng hành động của anh vẫn luôn dễ dàng ảnh hưởng đến cô.

Mà bản thân cô, hiển nhiên từ khi lên chuyến tàu bốn mùa đã lựa chọn đi trên con đường do anh kéo đi, càng chạy càng xa.

“Cộc cộc.”

Xe dừng tại đèn đỏ, đột nhiên có người nhẹ nhàng gõ cửa xe.

Cô quay đầu lại, trông thấy một cô bé rất nhỏ tuổi.

Hạ cửa kính xe xuống, cô bé nhìn cô, lúc này lấy ra một đoá hồng từ phía sau rồi đưa cho cô.

Cô không biết nói tiếng Ý, nhưng thấy vẻ mặt của Trịnh Âm ở bên cạnh hưng phấn mà gật đầu với cô bé, dường như nói cảm ơn với cô bé.

“Anh kia.” Lúc này cô bé nhìn cô, đột nhiên nói bằng tiếng Anh hơi trúc trắc, “Chính là cái anh ở trong xe trước xe hai chị, lúc sáng anh ấy đến liền dặn em, tới mười hai giờ trưa gõ cửa xe của chiếc xe đằng sau anh ấy, đưa hoa cho một chị.”

“Anh ấy còn nói, nếu có hai chị, vậy thì đưa cho chị không có cười.”

Doãn Bích Giới cầm hoa hồng trong tay, nhất thời ghen lời, đến khi đèn xanh sáng lên, cô dùng tiếng Anh nói câu cảm ơn cứng đờ.

Chiếc xe chạy một lần nữa, Trịnh Âm nhìn nét mặt của cô, dấu không được nụ cười, “Chị Bích Giới, Kha tiên sinh anh ấy thật sự không biết lãng mạn, chị cũng đã thấy hồi đó, anh ấy từng tặng súng và dao cho chị, nào có người đàn ông lại tặng những thứ như thế cho người phụ nữ của mình chứ?”

Vì vậy, ngày hôm nay, chị trở thành người phụ nữ đầu tiên được Kha tiên sinh tặng hoa.”

Anh lạnh lùng như thế, gần như là sinh vật máy móc không có cảm tình, nhưng lại hao phí tâm tư vì cô.

“...Em không phải là muốn bảo chị nên thoả mãn chứ?” Cô cố gắng dùng giọng điệu lạnh như băng che đậy sự mất bình tĩnh của mình.

Trịnh Âm lắc đầu liên tục, muốn cười nhưng kiềm nén, “Nếu chị hỏi Kha tiên sinh muốn một con tàu chở máy bay, anh ấy cũng có thể hứa với chị làm được, cho nên, một đoá hồng nhỏ thì làm sao mà đủ chứ?”

Cô nghe ra sự trêu chọc của Trịnh Âm, hồi lâu sau, cô như có như không cong lên khoe miệng nhìn đoá hồng.

***

Đi thẳng về bến tàu, Phong Trác Luân đợi bọn họ từ sáng nói phải rời khỏi.

“Tôi vốn đến đây thuận buồm xuôi gió, nếu không phải trở về công tác thì đã có thể đi cùng với những cô gái xinh đẹp.” Hôm nay Phong Trác Luân mặc áo sơ mi màu tươi sáng, nhìn qua đặc biệt khiến người ta say mê, “Tiểu Kha Kha, đừng quá nhớ tôi nhé.”

Kha Khinh Đẳng đang tựa vào lan can hút thuốc, nghe thấy biệt danh anh ta gọi, gương mặt anh không chút thay đổi mà quay lại nhìn anh ta.

Toàn thân Phong Trác Luân căng thẳng, vội vàng trốn sau người Doãn Bích Giới, “Doãn nữ vương, mau cứu tôi!”

Doãn Bích Giới nhú mày, lập tức đưa ra vẻ mặt khinh thường mà tránh ra.

Phong Trác Luân lại bị ghét bỏ và khinh thường lần thứ hai, anh ta đen mặt ỉu xiu, “Vì sao người bị thương luôn là tôi, tôi chỉ muốn bày tỏ một chút tình cảm sâu sắc đối với Tiểu Kha Kha thôi...”

“Nếu sau này anh có cơ hội đến thành phố S.” Doãn Bích Giới vừa mới ghét bỏ anh ta, lúc này suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

Nghe thấy cô nói chuyện, ánh mắt Kha Khinh Đẳng chuyển động.

“Tôi giới thiệu một người bạn của tôi cho anh.” Cô nhìn Phong Trác Luân, có chút dăm chiêu, “Có lẽ cô ấy có thể chữa khỏi bệnh của anh.”

“Bệnh gì?” Phong Trác Luân hoa dung thất sắc.

“Hội chứng miệng mồm trâu đũa hèn hạ.” Doãn Bích Giới không lưu tình mà thốt ra.

Phong Trác Luân ngẩn người, không hề quay đầu lại mà giận dữ rời khỏi bến tàu.

Đợi Phong Trác Luân rời đi, Dell và anh em họ Trịnh đã lên du thuyền chuẩn bị, lúc này Dell đứng trên boong tàu, ở xa xa cất giọng hỏi Kha Khinh Đẳng, khi nào thì định quay về thuyền xuất phát.

Anh không trả lời Dell, chỉ nghiêng đầu nhìn cô đang đứng bên trái anh ngắm mặt biển.

“Tôi biết, tôi là một người phụ nữ không biết khó mà lui, thậm chí dạy mãi không sửa.” Cô không nhìn anh, “Tôi chỉ làm chuyện có lợi cho mình, cũng vì vậy, hai năm trước, tôi tự cho mình thông minh nên phải trả một giá đắt.”

“Lúc đó tôi không biết, đối với sự hiếu kỳ về anh, tôi đã vượt qua tất cả suy nghĩ hợp lý.” Cô ho khan một tiếng, “Cho nên, ngay lúc đó mọi hành vi

của tôi đều dùng góc độ tâm lý học để phân tích thấu đáo.”

“Đương nhiên, những chuyện tôi làm đối với anh, tôi không cần sự tha thứ và khoan dung của anh, nhưng tôi sẽ không xin lỗi anh.”

Anh nhìn cô, vẻ mặt vẫn trầm ổn.

“Điều tôi muốn nói với anh là, cho dù đã qua hai năm, lòng hiếu kỳ của tôi vẫn đem bản thân mình đi vào con đường chết, cho dù lúc này tôi định bỏ đi, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị thủ đoạn đê tiện của anh trói chặt, như vậy từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không chống lại vận mệnh của tôi.”

Những lời này là kết quả từ dòng suy nghĩ của cô lúc trưa.

Không thùy mị, không có một chút ý cảm động, chỉ là tác phong thuần túy của Doãn Bích Giới.

Cô không biết bản thân mình rốt cuộc ôm cảm tình gì đối với anh, nhưng cho dù là hận hay là cái khác, có một điểm cô đã khẳng định, giờ phút này cô không còn muốn thoát khỏi anh, cũng không còn cách để thoát khỏi anh.

“Đương nhiên, những chuyện anh làm đối với tôi, tôi sẽ không khoan dung anh, cũng không cần anh đền bù.” Cô nói xong, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, “Tôi chỉ có thể gọi hành vi này của bản thân mình là mạo hiểm làm liều.”

Anh nhìn cô, thật lâu sau, nhẹ nhàng dập tắt điếu thuốc trong tay.

“Một, tôi cho rằng thủ đoạn của tôi đều không phải đê tiện, chỉ là chuyên dùng để ứng phó với thủ đoạn của em; hai, hành vi của em không phải gọi là mạo hiểm làm liều...”

Kha Khinh Đăng nói tới đây, dừng một chút, “Tôi có thể hiểu là tùy tâm sở dục?”

Tùy tâm sở dục cũng chính là động lòng.

Trái tim Doãn Bích Giới nhất thời lồi nửa nhịp theo lời nói của anh, gần như qua hồi lâu, cô mới cứng rắn trả về một câu, “Đích đến kế tiếp của anh là ở đâu?”

“Somalia.”

Anh tao nhã thu lại cánh tay đặt trên lan can, không truy hỏi cô mà nói sang chuyện khác, “Hiện tại, khí hậu ở bên kia rất thích hợp để phơi nắng trên bãi cát.”

“Ồ.” Cô thản nhiên lên tiếng, xoay người muốn lên du thuyền.

“Xem ra hoa hồng có tác dụng đối với bất cứ phụ nữ nào.”

Anh ở phía sau cô nói sâu xa, giọng điệu mang theo chút ý hài hước, “Cho dù là phụ nữ không có tình thú, không có nửa phần đáng yêu.”

Cô nghe thấy, sắc mặt liền cứng đờ, lập tức nhanh bước hướng lên du thuyền.

“Còn có,” Kha Khinh Đăng không buông tha cô, ngược lại đuổi kịp bước chân của cô.

Bàn đạp dưới chân bởi vì thêm sức nặng của một người mà trở nên trùng xuống, cô vừa đứng vững thì nghe thấy thanh âm lãnh đạm biếng nhác của anh vang lên ở sau người.

“Hai năm trước em hao tổn tâm tư muốn lấy được thứ kia, chuyển đi lần này và mục đích của tôi nhất định có thể thoả mãn lòng hiếu kỳ của em.”

...

Trên du thuyền không có những người khác, trên boong tàu sau giữa trưa, quả thực có cảm giác thoải mái khiến người ta vô cùng dễ chịu.

Dell giữ chức thuyền trưởng, Trịnh Đình phân công đầu bếp và người phục vụ, mà Trịnh Ấm thì nhàn rỗi, ngồi trên ghế nằm, mặt tươi như hoa thảo luận với Doãn Bích Giới lần này đi Somalia nên mua loại áo tắm nào.

“Anh em không cho phép em mặc bikini hở hang,” Trịnh Ấm nâng quai hàm, rất không vui mà bĩu môi, “Em đã 22 tuổi, anh ấy còn không cho phép em làm cái này cái kia, chị xem ngay cả bản thân anh ấy, đã 25 rồi vẫn còn một mình, sao không thể rộng rãi với em chút chứ...”

Doãn Bích Giới nghe thấy mà buồn cười, “Trịnh Đình còn chưa có bạn gái sao?”

Nói đến buôn chuyện của anh trai, hứng thú của Trịnh Ấm nhất thời nâng cao, “Đừng nói nữa, mỗi lần cùng Kha tiên sinh ra ngoài, các tiểu thư giàu sang không dám nói chuyện với Kha tiên sinh, chỉ có thể như ong vỡ tổ vây quanh anh em, em còn nhớ lần trước có một cô gái người Nga eo thon mỏng đẹp, anh em lại chẳng đả động gì...”

“Tiểu Ấm.”

Thanh âm nhã nhặn của Trịnh Đình từ trong khoang thuyền truyền đến.

Trịnh Ấm dựng tóc gáy, lắp bắp “A” một tiếng.

“Bữa trưa xong rồi, đưa đến phòng Kha tiên sinh đi.” Bị coi là đề tài câu chuyện ở sau lưng, Trịnh Đình vẫn rất có phong độ.

“Đến đây.” Trịnh Ấm thè lưỡi với Doãn Bích Giới, chạy vào bếp nhanh như chớp.

Bên cạnh không còn tiếng cô gái líu ríu, Doãn Bích Giới cảm thấy thanh nhàn một chút, cô muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, lại thấy Kha Khinh Đăng mở cửa, từ khoang thuyền đi tới boong tàu.

Cô vừa nhìn thấy khuôn mặt anh, cảm giác căng thẳng trong đáy lòng càng mãnh liệt.

Anh luôn luôn ít nói, lúc này đi tới, cũng chỉ ngồi xuống ghế nằm bên cạnh cô.

“Kha Khinh Đăng,” nhin một hồi, cô nhíu mày, “Kỳ thật mấy ngày nay, tôi luôn có một thắc mắc, các người rốt cuộc là đang chạy trốn hay là đang nghỉ phép?”

Cho dù mỗi lần đều cực kỳ nguy hiểm, nhưng trước sau cô luôn cảm thấy, chất lượng cuộc sống của anh vẫn vô cùng ưu việt, hưởng hồ đích đến tiếp theo lại là bờ biển Somalia muôn màu muôn vẻ, ánh mặt trời, bãi cát, bikini...

“Chạy trốn.” Anh thấp giọng ho một tiếng, nói ngắn gọn.

Cô liếc nhìn anh một cái, tỏ vẻ không tin.

Từ đầu đến cuối thái độ của anh bình tĩnh như là đang nghỉ phép, ai sẽ tin tưởng anh đang chạy trốn?

“A? Kha tiên sinh đâu?” Dạo một vòng trong khoang thuyền rồi đi ra, Trịnh Ấm mới phát hiện Kha Khinh Đăng ở trên boong tàu, “Kha tiên sinh, bữa trưa đã chuẩn bị xong.”

“Đem lại đây đi.” Anh thản nhiên dặn dò, “Mang bàn xếp tới.”

Lúc này Doãn Bích Giới trông thấy vẻ mặt của Trịnh Ấm ngày càng quý dị, cô chợt có dự cảm không tốt.

Thấy Trịnh Ấm không đi lấy bàn xếp mà cười như hoa hướng dương bước nhanh đến bên cạnh cô, vô cùng thản nhiên giao cái đĩa trong tay cho cô, “Này, chị Bích Giới.”

Cô cứng đờ tại ghế nằm.

“Kha tiên sinh, bàn xếp hư rồi.” Thanh âm của Trịnh Đình vô cùng chân thành từ trong khoang thuyền truyền ra.

Đúng là hai anh em thông minh...

Trán cô nổi gân xanh, gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nhận lấy cái đĩa, rồi đi tới bên người Kha Khinh Đăng.

Anh rõ ràng không giơ tay lên, tiếp tục lãnh đạm nhìn mặt biển.

Hồi lâu sau, cô dùng một bàn tay nhanh nhẹn lấy khẩu súng từ bên hông đặt trên đùi anh, rồi lại lấy cái nĩa xúc mì trong đĩa, đưa tới bên miệng anh, lạnh như băng nói, “Tự anh ăn mì, hoặc là ăn đạn.”

Dell từ phòng điều khiển đi tới muốn hút thuốc, nhìn thấy cảnh tượng này, miệng hẳn ta há hốc, điếu thuốc rơi xuống đất.

Trịnh Ấm lại hận không thể trực tiếp lấy bắp rang ra ăn, vừa vỗ tay vừa xem.

Kha Khinh Đăng nhìn cô, đột nhiên ra tay.

Cô còn chưa phản ứng, anh vậy mà đã bỏ súng từ trên đùi xuống, nhân tiện ôm Doãn Bích Giới ngồi trên đùi mình, rồi dùng tay cô để ăn mì.

Động tác lưu loát như mây bay nước chảy.

Mà cô cứ như vậy bị anh ôm trên đùi, tiếp xúc thân mật.

“...Công lực như vậy, dù cho ông luyện thêm ba mươi năm nữa cũng không thành.” Lúc này Trịnh Âm đã đến trước mặt Dell đang chờ người ra, bùi ngùi mà vỗ vai hắn ta.

“Tôi biết.” Dell đáng thương lắc đầu, “Nhưng cho dù tôi luyện thành, cũng sẽ không lựa chọn yêu người phụ nữ như vậy...”

Doãn Bích Giới vừa bị Kha Khinh Đăng ép dứt anh ăn hai miếng, khoe mắt cô chột giật nhẹ, nhìn thấy một con thuyền cách đó không xa đang tiếp cận thuyền của bọn họ.”

“Người trên thuyền có súng!” Trịnh Âm cũng thấy được, vội vàng đẩy Dell vào phòng điều khiển, “Mau tăng tốc độ!”

Lúc này Kha Khinh Đăng từ ghế đứng dậy, nhìn thoáng qua chiếc thuyền kia, anh đột nhiên khoát tay với Dell.

“Thế nào? Không cần tăng tốc?” Dell vội vàng hỏi, “Xem vị trí này, có phần như là cướp biển a!”

“Không phải cướp biển.” Anh thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói, “Là thuyền Ai Cập vận chuyển dầu mỏ.”

“Chiến đấu trực diện, ngược lại không thể được.” Anh nói xong, ngồi trở lại trên ghế nằm.

Doãn Bích Giới nghe ra ý tứ án binh bất động của anh, chờ thuyền của đối phương đuổi theo, cô không khỏi nhú mày.

“Cầm lấy.”

Lúc này anh nhặt khẩu súng trên mặt đất đặt trong lòng bàn tay của cô, nhìn ánh mắt của cô nói, “Đợi lát nữa, em theo sát phía sau tôi, không cần nói gì.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hành Trình Sa Mạc (1)

Chiếc thuyền này tiếp cận rất nhanh.

Khi thuyền đến gần, Doãn Bích Giới mới phát hiện lời nói trước đó của Kha Khinh Đăng không có nửa phần sai, đích thật là một con thuyền Ai Cập vận chuyển dầu mỏ.

Hành động của anh em họ Trịnh và Dell rất nhanh, trước khi chiếc tàu kia đến gần thì họ đã chuẩn bị súng ống, toàn bộ tinh thần đề phòng, chỉ duy nhất Kha Khinh Đăng, sau khi trả lại súng cho cô thì không có hành động nào khác.

Không quá một lúc, thuyền vận chuyển liền dừng ở cạnh du thuyền của bọn họ, trong tay mấy người Ai Cập cầm súng, hai bên đối đầu lẫn nhau, những người kia đứng trên thuyền dùng tiếng Ả Rập lớn tiếng nói gì đó với bọn họ.

“Kha tiên sinh, chiếc thuyền này dọc theo vịnh Ba Tư đến Ai Cập, bọn họ hỏi nhóm người chúng ta tiếp cận khu vực biển Ai Cập có ý đồ gì?” Trịnh Đình hiểu được tiếng Ả Rập, lúc này quay đầu thấp giọng nói với Kha Khinh Đăng.

“Du thuyền tư nhân, nghỉ phép.” Kha Khinh Đăng mở miệng.

Trịnh Đình truyền đạt ý tứ của anh cho người Ai Cập.

Doãn Bích Giới cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt những người kia, hình như phần đông không quá tin lời nói của anh.

“Đừng kéo dài để bại lộ tin tức của chúng ta, hỏi tình hình cục diện nội bộ sắp tới ở Ai Cập.” Kha Khinh Đăng thản nhiên dặn dò Trịnh Đình, sau đó vô tư ngồi xuống ghế nằm.

Trịnh Đình gật đầu, điềm tĩnh nói với những người kia, hỏi tình huống tại Ai Cập.

“Kha tiên sinh, bọn họ nói, gần đây tình hình bên trong Ai Cập rất hỗn loạn, quân phiệt muốn bầu cử tổng thống mới, lên tiếng kháng nghị không ngừng, hơn nữa người dân vì vấn đề tín ngưỡng tôn giáo mà nổi lên xung đột.” Trịnh Đình suy nghĩ một lát, thuật lại với Kha Khinh Đăng, “Và lại, theo ý của bọn họ, thuyền bè không đăng ký tên thật chỉ cần gần biên giới Ai Cập, ví dụ như du thuyền của chúng ta, đoán chừng sẽ lập tức bị rời bến, quân đội tạm giữ tịch thu.”

“Ô? Vậy làm sao bây giờ?” Trịnh Ấm ở một bên vội vàng hỏi.

Kha Khinh Đăng lấy ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn của ghế nằm, hồi lâu sau, ánh mắt hờ hững, “Bỏ thuyền, đi theo bọn họ đến Ai Cập trước.”

Doãn Bích Giới nghe xong có chút kinh ngạc, cô quay đầu nhú mào nhìn anh, đã thấy vẻ mặt của anh vẫn không thay đổi quá lớn.

Cô ở chung với anh lâu như vậy, đương nhiên rõ ràng mỗi câu nói ra từ miệng anh, tất nhiên đều được suy nghĩ cặn kẽ nhiều lần.

Mà anh em họ Trịnh và Dell, xuất phát từ sự tín nhiệm đối với anh cũng sẽ không dị nghị với quyết định anh đã đưa ra.

Trịnh Đình lại nói với người Ai Cập vài câu, trong đó có một người nhanh chóng xoay sang chỗ khác cầm dây thừng, sau khi buột lại liền ném

sang đây, cột chặt đầu du thuyền của bọn họ.

“Bỏ súng xuống.”

Đợi sau khi từng người một bọn họ thay phiên nhau từ du thuyền qua thuyền vận chuyển, trong đó có một người Ai Cập hình như là đầu sỏ dùng tiếng Anh trúc trắc để cho bọn họ nghe hiểu.

Một đường từ Las Vegas đến hiện tại, nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng hết sức căng thẳng, nhưng đây là lần đầu bị người khác ra lệnh phải bỏ vật phòng thân, lông mày của Dell lập tức nhíu lại.

“Các người có quyền gì mà buộc chúng tôi bỏ vũ khí?” Dell không giao súng ra, vẻ mặt trở nên mất kiên nhẫn, “Chúng tôi chỉ tiện đường ngồi thuyền của các người đi vào trong biên giới Ai Cập mà thôi, các người cần bao nhiêu phí đi đường, tôi có tiền trả, nhưng không được ép tôi bỏ súng.”

Tên đầu sỏ hình như hiểu được chút ít tiếng Anh, hơn nữa lúc này hành động của Dell không phối hợp, tên đầu sỏ lập tức giơ súng nhắm ngay đầu hắn ta, những người Ai Cập khác ở bên cạnh tên đầu sỏ lại phản ứng nhanh chóng mà vây quanh bọn họ.

“Dell.” Lúc này Kha Khinh Đăng mở miệng lạnh như băng, kêu tên Dell.

Chỉ một tiếng này, Dell liền nhịn xuống cơn tức giận muốn phát tác.

Cẩn thận suy xét, dù sao hiện tại họ đang ở trên thuyền và khu vực biển của quốc gia khác, quyền chủ động không thuộc về bọn họ, lúc này dùng phương thức hoà bình để nói chuyện, luôn dễ dàng hơn là đối chọi cứng rắn.

Cho dù không tình nguyện, cuối cùng Dell vẫn khom lưng, đặt súng trên mặt đất.

“Hiện tại, bọn họ bảo chúng ta tiến vào kho chứa dầu mỏ.” Trịnh Đình lắng nghe lời nói của tên đầu sỏ rồi nói lại, “Trong hai giờ, thuyền sẽ đến cảng Ai Cập.”

“Nói với bọn họ, viết xuống tiền thù lao mà bọn họ yêu cầu.”

Kha Khinh Đăng nói một câu với Trịnh Đình, rồi dẫn đầu bước lên bậc thang, đi vào kho chứa dầu mỏ.

“Thật đáng tiếc, một phút trước em còn nghĩ đến bãi biển ở Somalia, bây giờ lại phải ở trong đống dầu...” Người Ai Cập dưới thang lâu cầm súng chĩa vào bọn họ, Trịnh Âm ở phía sau Doãn Bích Giới nhỏ giọng oán trách.

Doãn Bích Giới không nói thêm gì, chỉ là trước khi lên cầu thang, cô quay đầu nhìn thoáng qua bầu trời.

Xa xa có thể nhìn thấy được phía chân trời, dường như bị kín bởi một lớp khói mờ, kéo dài đường chân trời.

Nhìn qua lại có chút dữ tợn đáng sợ.

...

Đi vào kho chứa dầu mỏ, Doãn Bích Giới chọn một chỗ khá sạch sẽ rồi ngồi xếp bằng.

Trong thời gian vài phút này, kỳ thật cô luôn suy nghĩ về cảnh ngộ tiếp theo bọn họ sẽ lọt vào.

Thời kỳ đầu, quan hệ giữa Ai Cập và Trung Quốc có thể được gọi là khá tốt, thậm chí Ai Cập là quốc gia Ả Rập Phi Châu đầu tiên thừa nhận thiết lập quan hệ ngoại giao với Trung Quốc, nhưng đến thời kỳ sau, bởi vì Ai

Cập ngày càng gần Mỹ, quan hệ giữa hai nước, hiện tại cơ bản là mức độ dân dụng.

Vì vậy, sau khi tới Ai Cập, thân phận của Kha Khinh Đăng tuyệt đối không thể bị người ta nhìn ra, đây không chỉ bởi vì anh là đối tượng truy nã người Châu Á đầu tiên của liên bang Mỹ, còn vì trong tay anh nắm giữ tài nguyên dầu mỏ không thể đo lường.

Đối với những quốc gia Ả Rập này, dầu mỏ là gốc rễ hoạt động tồn tại của bọn họ, mà ba chữ Kha Khinh Đăng này, một khi công bố tại những quốc gia này liền đủ để thay đổi một cục diện.

Nhưng cô cũng không rõ ràng, mục đích của chuyến đi này của anh có thể chính là vì thay đổi một cục diện hay không?

“Khát nước không?” Cô suy nghĩ mê mẩn, lại nghe thấy tiếng của anh truyền đến bên cạnh.

“Cũng ổn.” Nhìn thấy con người ảm đạm của anh, trong tay còn có một cốc nước, cô không do dự mà đưa tay nhận lấy.

Có thể bởi vì năng lực đàm phán xuất sắc của Trịnh Đình, thái độ của những người Ai Cập trên thuyền đối với người Trung Quốc tóc đen mắt đen bọn họ cũng không quá tệ, tuy rằng chưa nói tới vẻ mặt ôn hòa, nhưng không bao lâu, tên đầu sỏ vẫn sai người đưa một chút nước cho bọn họ đang ở trong kho dầu.

“Tôi thề, đời này không bao giờ coi trọng tin tức xăng dầu nữa!” Trịnh Âm ở một bên ngồi xếp bằng dưới đất ai oán nói.

“Tôi thề, đời này không bao giờ đến Ai Cập nữa, tuyệt đối không!” Dell cũng không có vẻ tươi vui.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người bọn họ quá rộng, Dell khoa tay múa chân lại lật đổ cốc nước chưa uống ngụm nào của Doãn Bích Giới trên mặt đất.

“Ss...” Dell hít một hơi, không nhìn cô mà lại xem sắc mặt của Kha Khinh Đằng trước.

Chỉ thấy anh có vẻ không muốn gây sự, qua vài giây, anh đưa cốc nước trong tay mình cho Doãn Bích Giới.

“Cám ơn.” Cô hơi gượng gạo mà lên tiếng, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình bình tĩnh mà nhận lấy cốc nước của anh.

Dell và Trịnh Âm liếc nhau, lập tức đứng dậy quả quyết rời xa chỗ hai người đang ngồi mà chạy tới góc kia ở bên cạnh Trịnh Đình.

Uống nước xong, Doãn Bích Giới cầm cốc nước trong lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn những thùng dầu mỡ nói, “Thứ mà quanh năm suốt tháng mang đến tài sản lớn cho anh hiện giờ đang ở bên cạnh anh, anh có cảm tưởng gì?”

“Mùi hôi.” Anh trả lời không chút do dự.

Câu trả lời này rất phù hợp với phong cách của anh, cô nhin không được mà cong khoé miệng, “Anh có nghĩ tới sẽ có một ngày anh bị nhốt trong kho hàng của thuyền Ai Cập vận chuyển dầu mỡ không?”

Từ khi anh làm ăn tại thành phố kim tự tháp nguy hiểm này, đã nhiều năm không đích thân đi làm một chuyện, càng khỏi phải nói đến rời xa cuộc sống chất lượng cao.

“Không có.” Anh dừng một chút, “Nhưng mà nếu không thử thì làm sao biết có đáng để thử không.”

Cô nghe thấy thanh âm trầm ổn của anh có thể khiến người khác yên tâm, cô từ từ nghiêng đầu nhìn mặt anh, ánh sáng mờ tối của kho hàng cũng không làm phai nhạt sắc thái vốn có trên gương mặt anh.

“Để tôi đoán thử.” Cô cảm thấy yết hầu của mình giống như có chút không thoải mái, ho khan vài tiếng rồi mới nói, “Hạng mục hai năm trước của anh và thứ hiện tại trong tay anh khiến cho Mỹ như hổ rình mồi, có phải liên quan đến những quốc gia Ả Rập không?”

Anh nhếch môi nhìn cô, “Phải.”

“Các quốc gia Trung Đông, các quốc gia Phi Châu, còn có khả năng bao gồm Nga, Trung Quốc, cũng bị cuốn vào, đúng không?” Cô cũng nhìn anh.

“Phải.” Anh lại cho đáp án khẳng định.

Chỉ cần hai câu trả lời này cũng đủ làm cho lòng cô run sợ, cô kéo dài mạch suy nghĩ, còn muốn hỏi gì đó thì lại nghe tiếng nói lãnh đạm của anh vang lên trước.

“Chẳng những có liên quan đến nguồn năng lượng dầu mỏ, càng có quan hệ với chiến tranh.”

Cô nghe được, cả người chấn động, khẽ nheo mắt lại.

Chiến tranh.

Chuyện này có thể dùng từ to lớn vậy để đo lường, khiến trong lòng cô từ từ dâng cao một tia sợ hãi.

Thứ dầu mỏ này quả thực rất dễ dàng gây ra chiến tranh, năm đó chiến tranh Iraq, đó là do nước Mỹ nguy trang vì dầu mỏ của Iraq.

“...Vậy tại sao anh không làm tốt chuyện làm ăn của mình, đừng tham dự vào những chuyện nguy hiểm như vậy?” Cô nhin không được, lúc này

dùng giọng điệu lạnh hơn để che giấu bối rối của đáy lòng và sự sợ hãi không thể giải thích, “Anh muốn chết ư?”

Cô biết đứng trước mọi nguy hiểm anh dường như có đầy đủ bản lĩnh đối phó, nhưng trong chiến tranh, thậm chí sống chết cũng chỉ là sự tồn tại nhỏ bé.

Chẳng lẽ anh không sợ sao?

Ánh mắt Kha Khinh Đẳng sâu xa, nhưng không trả lời cô, cho đến khi cô vì áp lực cảm xúc mà uống một hộp nước, anh mới đột nhiên nghiêng mặt mình hướng đến cô, cúi đầu hôn cô.

Trên cằm là ngón tay lạnh lẽo của anh, trong khoang miệng là mùi vị của anh, cốc nước trong tay cô rơi xuống đất, cô ngửa mặt bị ép thừa nhận nụ hôn của anh, không cho phép cự tuyệt.

Triền miên, tiến lùi... Như là một phương thức anh đang trấn an cô, cô biết, anh nhất định đã hiểu được ý nghĩ trong lòng của cô vào lúc này, anh làm vậy là vì muốn cô đừng quá lo lắng.

“Cám ơn.” Trong lúc mật thiết thờ gập, cô chỉ nghe anh nói vậy.

Vì em lựa chọn quay đầu lại ở đoàn tàu bốn mùa, vì em lựa chọn quay đầu lại ở sân bay Nice, vì hai năm sau...em vẫn lựa chọn quay đầu lại.

Vì...em ở bên cạnh anh vào giờ phút này, chân thành lo lắng cho anh.

Cô nhắm mắt lại, lông mi hơi run run.

Nụ hôn này cùng với nụ hôn lúc trước ở Las Vegas, và sau đó ở bãi biển Monaco đều khác nhau rất nhiều.

“Nước không tệ.”

Qua thật lâu, anh uống xong một nửa nước trong miệng cô, mới rời khỏi môi cô, anh nhẹ nhàng giơ tay lau vết nước đọng trên môi cô.

“Kha!” Dell cách đó không xa lúc này giả bộ giơ tay che mắt, làm ra vẻ la hét, “Chúng tôi sáu con mắt đấy, đây vẫn là ở trên thuyền, cậu cũng nên hạn chế chứ!”

Doãn Bích Giới xoay mặt qua chỗ khác không nói gì, cảm thấy cả người không dễ chịu.

“Nếu hôn môi là giới hạn.” Chỉ thấy Kha Khinh Đăng vô cùng bình tĩnh mà điều chỉnh tư thế ngồi một chút, “Giới hạn càng sâu hơn, anh muốn mở mang kiến thức không?”

Chứng kiến nụ hôn kích thích của Kha lão đại đã đủ rồi, nếu còn dám bàng quan chuyện lẩn lộn trên giường của Kha lão đại, thì đứng đó đợi anh bắn một phát vỡ đầu là được rồi!

Giờ phút này cả người Dell phát run, liều mạng lắc đầu, “Không muốn, không muốn, tuyệt đối không muốn...”

“Không muốn là tốt rồi.” Kha Khinh Đăng thu hồi ánh mắt dừng lại trên người Dell.

“Răng rắc.” Khi họ nói chuyện, cửa kho dầu mở đột nhiên bị người bên ngoài mở ra, tên đầu sỏ Ai Cập đi đến, nói mấy câu với Trịnh Đình ở một góc.

“Hắn nói, cập bến ngay lập tức.” Trịnh Đình phui quần áo, từ trên mặt đất đứng lên.

Tất cả mọi người đứng dậy đi theo tên đầu sỏ đi ra khoang thuyền, đến trên boong tàu.

Qua chừng mười phút, thuyền vận chuyển dừng lại ổn định tại bến cảng Alexandria.

Trước khi xuống thuyền, Kha Khinh Đăng bắt tay với tên đầu sỏ.

“Vừa nghe người trên bến tàu nói, mấy ngày nay ở Ai Cập có thể xảy ra bão cát.” Trịnh Đình ở một bên, thuật lại lời của tên đầu sỏ, “Hắn nói cho chúng ta biết để có thời gian chuẩn bị, tốt nhất kịp thời tránh né.”

Thuyền vận chuyển rời khỏi, người đến người đi trên bến tàu, Trịnh Ấm bị nhiệt độ làm cho mất kiên nhẫn mà bước đi thông thả, “Kha tiên sinh, bây giờ làm sao? Thuyền không có, xe cũng không có, chẳng lẽ chúng ta phải đi bộ đến Somalia sao?”

Kha Khinh Đăng lẳng lặng đứng, không nói gì.

“...Không phải chứ?!” Trịnh Ấm sắp khóc, “Thật sự cứ vậy mà đến Somalia ư?! Thám hiểm sa mạc không chơi vui đâu a...”

Từ Ai Cập đến Somalia, theo thứ tự đi qua Sudan, cùng với Ethiopia.

Huống hồ khí hậu ở Châu Phi, ở bên ngoài lâu dài thật sự là hành vi liều mạng.

“Đi nội địa Cairo trước.”

Sau khi nói lời này, Kha Khinh Đăng đột nhiên xoay người hướng đến một sạp hàng nhỏ ở cạnh bến cảng.

Doãn Bích Giới vốn đứng dưới ánh nắng chói chang liên tục đổ mồ hôi, chưa đến một lúc, khi ngẩng đầu lên bỗng nhiên phát hiện anh choàng một lớp vải đen trên người cô.

Chiều cao của anh vừa lúc có thể giúp cô ngăn chặn ánh nắng chói chang chiếu nghiêng vào, lúc này cô hơi giật mình ngậy ngốc nhìn mặt mũi

của anh, tùy ý anh giúp cô choàng tấm vải.

“Vì sao đũa ngộ lại khác như vậy...” Dell trông thấy Kha Khinh Đăng tự tay phục vụ cho cô, ở bên cạnh không ngừng lắc đầu, “Kha, cậu quả thực chính là điển hình của trọng sắc khinh bạn.”

“Anh cũng muốn làm người phụ nữ của tôi?” Anh không quay đầu lại.

“Phốc...” Trịnh Âm cười đến bờ vai run rẩy, vỗ vai Dell, “Ông đừng tự rước lấy nhục.”

Cho đến khi Kha Khinh Đăng giúp Doãn Bích Giới mặc xong lớp vải đen, anh mới nắm tay cô, thấp giọng nói, “Đi thôi.”

***

Từ bến cảng Alexandria tiến đến Cairo, lái xe chừng 30 phút, đi bộ thì cần khoảng hai tiếng.

Dọc đường đi, Doãn Bích Giới cảm nhận được dân chúng náo động theo như lời nói trước đó của tên đầu sỏ trên thuyền vận chuyển.

Ánh mắt của con người thường thường có thể tiết lộ tâm trạng trong lòng.

Cô có thể nhìn thấy, trong ánh mắt của những người đi đường này phần lớn tràn ngập sự hoảng hốt và sợ hãi.

“Đa số người Ai Cập thờ phụng Hồi Giáo.” Anh nắm tay cô, lúc này bỗng nhiên cúi đầu nói với cô, “Đạo Hồi Giáo ở đây có thể còn hơn các giáo phái khác, càng dễ dàng đẩy lên sóng lớn.”

“Vì sao?” Cô hỏi.

“Rất nhiều nguyên nhân, cũng có thể nói không phải là giáo phái hỗn loạn, mà là quốc gia loạn.” Anh hiếm khi mở miệng nói nhiều như vậy, thanh âm có vẻ hơi khàn khàn, “Cục diện như thế, cũng là cục diện mà các nước phương Tây, như là Mỹ, muốn nhìn thấy.”

Cô vừa muốn nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy nơi cách bọn họ vài bước xa, có mấy người Ai Cập đang giơ bình thủy tinh ném qua vài người khác.

Máu thịt và tiếng vỡ thủy tinh vang lên gay gắt ở bên tai, cô còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì Kha Khi Đăng vốn nắm tay cô, đã bị đám người Ai Cập không biết ở phía sau lao tới đụng phải làm họ tách ra.

Ngã tư đường nho nhỏ, không biết sao lại thế này, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, cô không hề có cách khống chế, đã bị đám người phần nộ hoảng loạn chen chúc đẩy ra khỏi chỗ vốn đang đứng, dần dần không thể nhìn thấy gương mặt của Kha Khi Đăng.

Trong miệng của những người Ai Cập này đều phát ra một từ, cô dùng hết sức thoát khỏi vòng vây ra ngoài, liều mạng chen đến một góc nhỏ.

Vừa mới đứng vững chưa được vài giây, cô muốn tìm một chỗ cao hơn tí để thấy rõ vị trí của mình, nhưng đột nhiên bị tiếng hô hoảng sợ vang dội ngắt ngang mạch suy nghĩ.

Cô theo bản năng ngước mắt lên, chỉ có thể nhìn thấy xa xa có một vòng lố xoáy cát vàng cao ngất đang tiến đến, xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của cô.

Bão cát.

Tiêu kịch trường

Tang: Ấn Thích, hôm nay tôi muốn phỏng vấn cậu, hỏi một chút về ba cậu Kha Tử, Tâm Tâm đã phê chuẩn!

Ấn Thích: ...Hỏi đi.

Tang: trên thế giới này, người cậu khâm phục nhất là ai?

Ấn Thích: ba tôi.

Tang: vì sao?

Ấn Thích: bởi vì ông ấy có thể khống chế mẹ tôi.

Tang: quan hệ của ba mẹ cậu tốt không?

Ấn Thích: vô cùng tốt. (dừng một chút) nhưng hồi nhỏ có một lần, khi tôi trở về phòng, nửa nóc nhà đều rơi xuống, mà phòng họ ở tầng trên.

Tang: ....cậu có ý kiến gì đối với việc này không?

Ấn Thích: ba tôi thật có thể mười lần một đêm, hơn nữa không ngừng nghỉ.

Tang: ...mẹ cậu không mệt sao?

Ấn Thích: đùa à, trong mười lần này, có hơn một nửa là bà ấy ở trên!

Tang: (rơi nước mắt)... Nữ vương Kha Tử, hai người rốt cuộc là ai? Kiệt sức mất mạng không liên quan đến hai vị sao?!

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hành Trình Sa Mạc (2)

Con người không tự mình trải qua tai hoạ thiên nhiên thì rất khó có thể cảm nhận được loại sức mạnh vượt qua mọi thứ này.

Động đất, sóng thần, núi lửa phun trào... Đây là một hoàn cảnh nguy hiểm, không cho phép loài người dễ dàng chạy trốn, nhất định phải dùng sinh mệnh để đổi lấy sự tức giận của thiên nhiên.

Từ nhỏ Doãn Bích Giới đã sinh sống tại vùng ven biển thành phố S ở Trung Quốc, thậm chí trong hai năm đó cô đi theo Kha Khinh Đăng đến nhiều quốc gia, cô cũng chưa gặp phải tình huống tương tự thế này.

Vừa nảy tên đầu sỏ của thuyền vận chuyển đoán trước sẽ có bão cát, nhưng lại đúng lúc vào hôm nay, bọn họ còn chưa đến Cairo thì đã bị đột kích.

Cát vàng đầy trời giống như một lớp xoáy thật lớn, ở trong phạm vi tầm mắt của cô, cách cô càng ngày càng gần, mà bên cạnh là tiếng hét sợ hãi lớn tiếng cùng với dòng người hoảng loạn chen chúc đẩy nhau, lại càng có cảm giác nguy hiểm uy hiếp đến gần.

Cô suy nghĩ hai giây, ngoảnh đầu lại nhìn phía sau của mình.

Bởi vì góc cô đang đứng vừa lúc ở trước một dãy dân cư, ánh mắt của cô nhanh chóng nhìn qua một cửa sổ nhà dân, thấy được bên trong nhà hình như có người ở.

Tiếng gào thét ở phía sau thật lớn và rõ ràng đến mức đầu cô đau nhức, xa xa trên mặt đất càng ngày càng nhiều đồ vật, không chút lưu tình nào mà cuốn đi, cảnh tượng đó quả thật chấn động đáng sợ.

Cô không do dự nữa, đột nhiên đưa tay đẩy cửa căn nhà kia.

Trong nhà là một người đàn bà trung niên Ai Cập, bà ta đang cố gắng dời chuyển đồ đạc trong nhà, mà cạnh cái bàn còn có một cô bé khoảng chừng ba bốn tuổi, đang ngây ngẩn nhìn mẹ của mình.

Người đàn bà nhìn thấy cô lập tức sửng sờ, nhưng cô không cho bà ta thời gian để kinh ngạc, cô nhanh chóng đi qua, bắt đầu giúp đỡ người đàn bà dọn đồ.

Bà ta hình như không biết nói tiếng Anh, dùng tiếng Ả Rập nói nhanh với cô vài câu, cô lắc đầu tỏ vẻ mình không hiểu, chỉ trở ngoài cửa sổ, rồi lại chỉ mặt đất, ý là bọn họ phải nhanh chóng trốn xuống dưới.

Khoảng chừng một phút đồng hồ, cửa nhà lại bị đẩy ra, một người đàn ông Ai Cập bước vào, hẳn là ông chủ nhà của gia đình này.

Người đàn ông vừa mới thấy cô cũng hơi ngẩn người, nhưng thấy cô giúp vợ mình dọn dẹp, ông ta hiểu rõ mà gật đầu với cô, đi tới ôm cô bé đến một bên rồi giúp hai người kia cùng nhau dời chuyển.

Toàn bộ đồ dùng trong nhà được nhanh chóng dời đi, có một tấm ván gỗ cũ xuất hiện trước mặt họ, người đàn ông mạnh mẽ xốc tấm ván lên, lộ ra một nhà kho dưới đất nho nhỏ.

Bởi vì trở ngại ánh sáng, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trong nhà kho cất giữ một số đồ đạc, chỉ có một góc rất nhỏ có thể để chỗ cho người khác đứng.

“Go.” Ông chủ nhà lúc này nhìn cô, nói một từ tiếng Anh với cô.

Cô nghe rõ ràng, dùng tay ra hiệu với người đàn ông, ý bảo nên để bà chủ nhà và cô bé xuống trước.

Trên ngã tư đường ngoài phố đã sớm không còn bóng người, tất cả mọi người ở chung quanh đều tìm kiếm nơi náu thân, bởi vì trên mặt đất, cho dù là nhà cửa, nhưng vì phần lớn không xây dựng vững chắc nên có thể dễ dàng bị cuốn đi.

Sau khi toàn bộ một nhà ba người này đi xuống, cô nhìn thấy rõ ràng căn nhà đối diện đã bị cuốn đi, khoảng cách từ đầu cái thang đến dưới đất khoảng ba mét, với tốc độ hiện tại của bão cát, nhiều nhất là mười giây có thể thổi đến căn nhà cô đang ở.

Trong nháy mắt vài giây, cô cầm tay vịn của tấm ván gỗ, cả người vừa men theo trượt xuống cái thang, vừa mạnh mẽ giơ tay khé chặt tấm ván gỗ.

Lưng cô vì trượt xuống mà rất đau đớn, nhưng cô như không có cảm giác, trượt nhanh xuống dưới nền đất.

Thế giới bên ngoài tấm ván gỗ đã hoàn toàn bị cát vàng thổi quét, cho dù cách xa ba mét, cô vẫn có thể nghe được tiếng gió khùng khiếp và tất cả âm thanh của đồ vật bị xé tan.

Mà dưới đất tối om, cô vừa mới nhảy xuống liền khẽ thở dốc, sau đó cô cảm nhận được một bàn tay mềm nhỏ nhẹ nhàng đặt trên lưng cô.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy một cặp mắt.

Là cô bé kia.

Bà chủ nhà trông thấy con gái mình tiếp xúc với người khách tị nạn xa lạ thì có một tia lo lắng, bà ta muốn xoa người ôm con gái, nhưng cô lại chuyển động ngón tay, giơ tay lên khẽ xoa hai má của cô bé.

Đứa trẻ nhỏ như vậy gặp phải tình huống thế này, cho dù có người lớn bảo vệ nhất định cũng sợ hãi.

“Chúng ta rất an toàn.” Mặc kệ cô bé có hiểu hay không, lúc này cô hạ giọng, dịu dàng cất tiếng.

Cảnh ngộ khó khăn trước mặt, không có biên giới, tuổi tác phân biệt, nhân loại có thể cho nhau sự ấm áp.

Cô bé để mặc tay cô xoa má của mình, rồi đột nhiên hé ra một nụ cười tươi với cô, nụ cười như vậy ở trong hoàn cảnh thế này, lại khiến cô cảm thấy yên tâm khó hiểu.

Trong mắt cô chứa đựng một tia ôn hoà nhìn cô bé, trong đầu cô nhanh chóng hiện lên một ý nghĩ, cả người lập tức căng thẳng.

Bọn người Kha Khinh Đăng có phải cũng giống cô hay không, cũng trốn trong một chỗ an toàn thế này chứ? Thông minh như anh, có thể lựa chọn cho mình một chỗ lánh nạn tốt nhất?

Còn nữa, anh có thể... tìm được cô sau trận bão cát này hay không?

Lo sợ bất an trong lòng vẫn liên tục quanh quẩn trong đầu cho đến khi bão cát chấm dứt, thời gian chờ đợi dưới đất, một giây như là một giờ, tương đương với khổn khổ.

Thậm chí có một phút, cô mơ màng giống như muốn đi vào giấc ngủ, trong đầu lại suy nghĩ, nếu lát nữa sau khi bão cát kết thúc cô có thể gặp lại anh, cô có thể thử duy trì mấy giờ không nói lời chàm chọc anh.

Không biết qua bao lâu, âm thanh khủng khiếp kia rốt cuộc rời khỏi màng tai của bọn họ.

Lúc này ông chủ nhà dẫn đầu một bước, dọc theo cái thang đi lên, chậm rãi xốc tấm ván lên.

Ông ta đứng trên cái thang, lúc này quay đầu lại dùng tiếng Ả Rập nói hai câu với bà chủ nhà, Doãn Bích Giới nghĩ rằng hẳn là nói về tình huống ở bên ngoài đã ổn định, ý bảo bọn họ đi ra khỏi nhà kho dưới đất.

Bà chủ nhà nghe xong lời nói của chồng mình, lúc này ôm lấy cô bé bảo cô bé đi lên cái thang, bản thân mình thì theo sát phía sau trông chừng.

Doãn Bích Giới thấy cả nhà họ đều rời khỏi nhà kho, lúc này cũng đứng dậy, chậm rãi theo cái thang trèo lên trên.

Ánh sáng bên ngoài ngày càng sáng, khi một nửa người cô ra khỏi nhà kho lộ ra trên mặt đất thì bỗng nhiên cảm giác có một đôi tay nhẹ nhàng nâng hai cánh tay của cô.

Hơi thở lành lạnh quen thuộc, cho dù ở trong mùi vị cát bụi cô cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Cô hơi bất ngờ, bởi vì dòng người bạo loạn mà họ bị bắt buộc chia lìa, chẳng qua chỉ trong thời gian bão cát nổi lên, anh đã tìm được cô rồi.

Lòng ngực Doãn Bích Giới đập thành thạch, đột nhiên không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ có thể tùy anh ôm mình ra khỏi hầm ngầm.

“Em ổn chứ?” Kha Khinh Đăng ôm cô trên mặt đất, lúc này thấp giọng nói bên tai cô.

Cô phủi bụi đất trên người mình, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn anh, “Trận bão cát này kéo dài bao lâu?”

“Bốn giờ bốn mươi sáu phút.” Anh giơ tay, chạm vào hai má cô, “Mặt xám mày tro.”

Bốn chữ tính từ ngắn gọn, trong hồ hững có ý tứ sùng nịch, cô nhất thời tưởng mình nghe nhầm.

Không đợi cô nói gì, anh đã quay đầu lại, dùng tiếng Ả Rập nói mấy câu với ông chủ nhà.

Trong lúc họ nói chuyện, cô có thể nhìn thấy ánh mắt của ông chủ nhà nhìn họ vô cùng thiện ý, chờ anh nói xong, anh liền nắm tay dẫn cô rời đi.

“Chờ chút.” Khi sắp rời khỏi căn nhà, cô đột nhiên vỗ nhẹ trên mu bàn tay của anh.

Anh không hỏi nhiều, buông tay cô ra, tùy cô đi vòng trở về.

Doãn Bích Giới trở về bên cạnh cô bé kia, khom lưng xuống, nhẹ nhàng ôm cô bé, cuối cùng dùng tiếng Ả Rập nói cảm ơn bên tai của cô bé.

“Khi nào thì em học được?” Đợi cô ra khỏi căn nhà lần nữa, anh nghiêng đầu nhìn cô, “‘Cảm ơn’ của tiếng Ả Rập.”

“Lời này hẳn là để tôi hỏi anh.” Cô nhướn mày, “Khi này anh nói gì với ông chủ nhà?”

“Cũng là ý tứ bày tỏ lòng biết ơn.” Anh đi vài bước rồi dừng lại, “Tiếng Ả Rập là ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới, trước đây Trịnh Đình siêng năng học tập bốn năm, khi cậu ta học, tôi ngẫu nhiên nghe qua vài câu.”

“Vậy khi ở trên thuyền vận chuyển, sao anh không nói gì?” Cô hỏi.

“Tôi mở miệng nói tiếng Ả Rập,” anh nói thế này với cô, “Chỉ bởi vì gia đình này đã giúp đỡ em.”

Cô giật mình ngây ngốc một lát, đáy lòng chợt hiện một tia ấm áp nhợt nhạt.

“Bởi vì bão cát, khu dân cư ở đây hẳn là trở nên vô cùng hỗn loạn, bây giờ chúng ta đi bộ đến Cairo trước, sau khi tới rồi sẽ tìm xe, từ biên giới Sudan đi Somalia.” Ngữ khí anh thản nhiên, đưa tay kéo cô vào trong ngực của mình, “Giữ chặt tôi, đừng bị dòng người tách ra lần nữa.”

Tiếp xúc thân mật như vậy khiến cho tư duy của cô hơi ngưng trệ, lúc định châm chọc anh vài câu thì nhớ lại nỗi lòng của mình trong lúc có bão cát trước đó, cô cảm thấy làm vậy có chút quá già mồm nên dứt khoát mím môi không nói.

Mà lúc này anh cúi đầu nhìn cô một cái, trong ánh mắt khẽ hiện lên ý cười.

Đi một hồi dọc theo ngã tư đường đã bị bão cát làm tổn hại đến mức hoàn toàn thay đổi, cô mới đột nhiên nhớ tới, “Trịnh Đình, Trịnh Âm và Dell đâu?”

Lúc này không nhìn thấy bọn họ, chỉ có một mình anh đến tìm cô.

“Sau khi gặp phải dòng người và tránh né bão cát, chúng tôi đã phân tán.” Ngữ khí của anh ngược lại rất bình tĩnh, “Bọn họ đều biết được đích đến cuối cùng, sẽ biết đến đó hội hợp với chúng ta.”

Cô hơi hoài nghi nhìn anh.

“Bọn họ đều là người rất thông minh.” Như là sợ cô lo lắng, anh lại kèm thêm một câu.

Cô không hỏi nhiều, trong lòng lại cảm thấy, anh như là cố ý tách ra với ba người kia, một mình dẫn cô đi Somalia trước.

“Đương nhiên, một mình hành động quả thực tiện hơn quần thể hành động một chút.” Anh lại chậm chậm ném ra một câu.

***

Bọn họ nhanh chóng tới Cairo, dù sao cũng là thủ đô của Ai Cập, phong cảnh thành phố sa mạc quả là đặc sắc khác biệt, nhưng bọn họ không phải đến đây du lịch, hiển nhiên không có dư thừa an nhàn thoải mái mà thưởng thức phong cảnh ven đường.

“Bây giờ tôi đi tìm xe cho thuê, đồng thời tìm cách liên lạc với bạn người Trịnh Đình.” Khi tới trung tâm quảng trường Cairo, anh để cô chờ anh ở trong một quán cà phê, “Em tạm thời ở chỗ này đợi tôi một lát.”

Cô gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Gần như chờ không bao lâu, cô vốn tưởng anh sẽ lái xe thẳng đến cửa quán cà phê, nhưng không ngờ anh vẫn đi bộ vòng trở về.

“Chúng ta ở lại đây một đêm, sáng mai lên đường.” Anh trở lại bên cạnh cô, thản nhiên nói.

“Vì sao?” Cô có chút nghi ngờ, nhíu mày, “Chẳng lẽ không phải nhanh chóng rời đi mới tốt sao?”

Anh vẫn không trả lời, dẫn cô theo lên đường, lúc này họ lại trực tiếp đi vào một khách sạn xa hoa của trung tâm thành phố Cairo.

Cô đi theo phía sau anh, trong lòng ngày càng không yên, chỉ thấy anh nói mấy câu với cô gái ở bàn tiếp tân, cô gái kia cũng không bảo anh đưa ra giấy tờ gì, trực tiếp giao thẻ phòng cho anh.

Sau đó, bọn họ cùng nhau đi thang máy lên lầu, anh cầm thẻ vào phòng.

“Kha Khinh Đăng.” Cô thực sự không nhịn được nữa, đứng ở cửa phòng gọi anh lại, “Bây giờ anh muốn làm gì?”

“Nghỉ ngơi.” Anh đặt thẻ phòng trên ngăn tủ, ngoảnh đầu lại nhìn cô, vẻ mặt dĩ nhiên.

Doãn Bích Giới bị nghẹn một hơi, mày nhướng lên, “Chẳng lẽ anh không vội đi Somalia sao? Hay là không thuê được xe? Đã liên lạc với bọn Trịnh Đình chưa?”

“Em hỏi hơi nhiều đấy.” Anh để cửa mở, bắt đầu pha cà phê cho mình, “Chỉ là nghỉ ngơi một đêm thôi.”

Cô nhìn sườn mặt thờ ơ của anh, há hốc miệng, không lời nào để nói.

Anh cũng không vội vàng thúc giục cô vào trong, cho đến khi pha xong cà phê, sau khi rửa tách anh rót cà phê vào, rồi mới nghiêng đầu liếc nhìn cô, “Phong cảnh ở cửa đẹp lắm sao?”

Anh lạnh nhạt như vậy lại có vẻ mặt nắm chắc tất cả, cô luống cuống, “Cho tôi một phòng nữa.”

“Chỉ có một phòng.” Anh uống một ngụm cà phê, “Hai cái giường.”

Cô gần như khó thở.

Qua thật lâu, cô mới hít một hơi thật sâu, rồi đi vào trong phòng.

Khép cửa lại, cô vừa đi vừa cởi bỏ áo choàng đen, cho đến khi đi qua bên người anh, toàn thân cô đã cởi ra hết chỉ còn lại một chiếc áo lót hai dây.

“Anh để ý không?” Đến khi tầm mắt anh dừng lại trên người cô, cô thản nhiên nói một câu.

Tầm mắt anh từ xương quai xanh xinh đẹp của cô rơi xuống đường rãnh ngực như ẩn như hiện, anh chậm chậm lắc đầu.

“Tôi đi tắm.” Cô xoay người, rất vừa lòng mà cong lên khoé miệng.

...

Cho đến khi cô tắm xong đi ra thì phát hiện trên ghế ở cạnh cửa phòng tắm đã đặt sẵn chiếc váy đóng gói mới tinh.

Cô mặc áo choàng tắm trên người, lúc này cầm chiếc váy, muốn quay về phòng tắm để thay.

Nhưng cô vừa khép cửa lại, thì có một cánh tay giữ lại động tác đóng cửa của cô.

“Em để ý không?”

Chỉ thấy Kha Khinh Đăng ở trần, khoanh tay tựa vào cạnh cửa nhìn cô.

Cô ngẩn ra, theo bản năng cầm váy lùi ra sau nửa bước.

Hơi thở anh từ bốn phương tám hướng bao quanh cô, tựa như màn tán tỉnh vừa rồi trước khi tắm rửa mà cô làm đối với anh.

Mà ánh mắt của anh lại giống như nhìn con mồi đã có âm mưu từ lâu, tao nhã mà bình tĩnh.

“Thế thì tôi liền bắt đầu.”

Hình dáng cao lớn của anh lúc này đến gần cô, không cho phép cô từ chối, anh vây quanh cô ở vách tường phòng tắm.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hành Trình Sa Mạc (3)

Cô nhìn ánh mắt anh gần trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy bản thân lại như là hoàn toàn đánh mất khả năng khiêu khích và dụ dỗ không thể không dùng với anh trước đây.

Bởi vì cô biết, từ trước đến nay anh chỉ là bỏ mặc cô làm càn với anh, nếu một khi anh thực sự muốn khống chế cô, cô vốn không có cơ hội để thực hiện phản kích.

Hết thầy gọi là bản lĩnh và kỹ năng hơn người của cô, khi ở trước mặt anh vẫn chỉ là trò đùa.

Anh chính là một người đàn ông đáng sợ thế này, có thể không lưu lại chút tình mà ép bức cô, chiếm giữ cô, thậm chí phá huỷ cô.

Trong bầu không khí yên lặng, lúc cô đang bất ngờ, Kha Khinh Đăng đã cúi đầu hôn cô.

Lúc này đây, cô có thể cảm giác được, anh không hề lãng phí thời gian, tay anh thậm chí đã cởi bỏ dây thắt lưng áo choàng tắm của cô.

Cô không cự tuyệt, nhưng cũng không đáp lại, nội tâm đang trải qua sự vùng vẫy mà trước nay chưa từng có.

Doãn Bích Giới, mày bằng lòng giao chính mình cho người đàn ông này lần nữa sao?

Trong nháy mắt môi lưỡi vừa quán quýt, đột nhiên một hồi chuông cửa nổi tiếp vang lên.

Cô ngây người ngơ ngác, động tác của Kha Khinh Đăng trong phút chốc bỗng dừng lại, giống như sư tử thu hồi móng vuốt đi săn, sắp khiến cho người ta hoa mắt, không cam lòng, nhưng lại hết sức ung dung.

“Đáng tiếc.” Anh đặt trán mình lên trán cô, nói như thế, nhưng trong âm thanh dường như không có phần tiếc nuối.

Anh nhanh chóng mở cửa rời khỏi phòng tắm, cô như là được ân xá trước tai hoạ, dựa vào vách tường phòng tắm, cố gắng làm cho hô hấp của mình bình thường lại.

Cô không thể phủ nhận, vừa rồi thiếu chút nữa cô cũng đã thoả hiệp.

“Thay váy rồi trở ra.” Lúc cô chưa còn lấy lại tinh thần thì anh đột nhiên vòng trở về, bỏ lại một câu, rồi trở tay đóng cửa phòng tắm.

...

Khi Doãn Bích Giới đi ra, phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Kha Khinh Đăng, mà anh cũng đã mặc quần áo vào, đang đứng ở bên cửa sổ đưa lưng về phía cô.

Trong phòng ngoài anh ra còn có hai người đàn ông xa lạ khác, nhìn thấy cách ăn mặc của bọn họ, hình như là lính Ai Cập, trong đó có một người đàn ông trông vẻ là sĩ quan đứng đầu, còn dùng tiếng Anh chào cô, “Xin chào.”

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cô vẫn lịch sự gật đầu với bọn họ.

Nghe thấy thanh âm, Kha Khinh Đăng nhanh chóng quay đầu lại, rồi đi đến bên cạnh cô.

“Kha tiên sinh,” người sĩ quan đứng đầu lúc này nhìn anh nói, “Xin hỏi khi nào thì chúng ta có thể rời khỏi đây?”

“Ngay bây giờ.” Anh nói.

Người sĩ quan gật đầu, một người lính đi theo cũng nghe lệnh ra ngoài cửa, sĩ quan kia làm ra động tác tay vô cùng cung kính hướng về Kha Khinh Đăng, mở miệng nói, “Mời.”

“Đi thôi.” Anh nhìn cô, cũng không cần sự đồng ý của cô liền vươn tay ôm vai cô, dẫn cô đi ra khỏi cửa phòng.

Sau khi ra khách sạn, bọn họ nhanh chóng lên một chiếc xe, chiếc xe này là kiểu xe việt dã rất nặng và cứng chắc, hai người lính ngồi ghế trước, còn bọn họ ngồi ở ghế sau.

Sau khi lên đường, hai người lính Ai Cập không nói gì, thực ra cô cũng không có ý muốn hỏi anh, nhưng đôi mắt cô hơi liếc qua đã thấy anh nhìn mình chăm chú.

“Em có gì muốn hỏi sao? Anh trầm giọng nói.

“Anh sẽ trả lời ư?” Cô hơi nhướn mày.

“Biết thì sẽ nói.” Anh bình tĩnh đối diện cô.

Cô suy nghĩ một hồi, nói, “Hai tên lính Ai Cập này hẳn là một phe quân phiệt đứng phía sau chính phủ Ai Cập, có thể từng làm một số giao dịch với anh, xem như là bạn bè của anh, anh cố ý đăng ký tên thật ở khách sạn để tiết lộ thân phận, sau khi bọn họ nhận được tin tức, trước khi phe kia đến thì đã tìm anh trước.”

“Tiếp tục.” Anh không cản trở lời nói của cô.

“Phe kia hẳn là ủng hộ Mỹ, hiện nay Ai Cập và Mỹ dường như đạt được một số hiệp nghị về nguồn cung ứng tài nguyên, chẳng lẽ anh không sợ phe bên kia đến khách sạn tìm anh trước sao?” Giờ phút này cô mới nghĩ đến tai họa đến nơi.

“Sẽ không.” Một bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên cạnh cửa kính xe, “Tư duy của phe kia cùng với người đi theo bọn họ gần giống nhau, trong khoảng thời gian ngắn, không thể xoay chuyển, huống hồ, thế cục hiện tại của bọn họ cũng đủ loạn rồi.”

Cô nghe mà buồn cười.

“Bây giờ, hai tên lính Ai Cập này sẽ đưa chúng ta đến biên giới Sudan, sau đó, tôi sẽ tìm cách liên lạc với người ở bên Sudan, đi qua Ethiopia rồi gián tiếp đến Somalia.” Lúc này anh giơ tay, nhẹ nhàng xoa mi tâm, “Hơn nữa quốc gia Sudan này rối loạn hơn Ai Cập, cho nên chuyến đi này có thể sẽ khá vất vả.”

“Vất vả bao nhiêu?” Cô đột nhiên cảm thấy, bộ dáng nói dong dài của anh vô cùng mê người.

“Hết sức vất vả.” Anh thu hồi cánh tay, rồi đặt lên đầu gối của mình, “Trèo non lội suối, mửa dậm trường chinh.”

“Có cần đến mức độ ăn thịt người không?” Cô cong khoé miệng, cười nhạt.

“Tôi không ngại cho em mượn cánh tay của tôi.” Anh cũng cong khoé miệng.

Lời nói của hai người, mỗi một câu như là đấu kiếm anh qua tôi lại, cô nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh của anh lại vẫn cảm thấy rất hưởng thụ.

Cô suy nghĩ, có thể đây là lúc ban đầu cô không hiểu vì sao mình sa vào ánh mắt này, hơn nữa hai năm trước sau khi vội vàng bỏ đi, cô cũng không có nguyên do thoát khỏi anh.

Chiếc xe nhanh chóng chạy ngang qua phố lớn ngõ nhỏ của Ai Cập, cô ngủ một chút, khi tỉnh lại thì trông thấy áo khoác của anh đang đắp trên người mình.

“Xe còn chạy nửa giờ nữa.” Thanh âm của anh vang lên bên cạnh, có vẻ ấm áp lại rõ ràng.

Cô dụi đôi mắt, phát hiện trong tầm mắt của mình đều là sa mạc hoang vu, đã đến gần dưới bầu trời tối tăm, mênh mông vô bờ, trống trải.

Sau khi thích ứng với cảnh tượng trước mắt, cô vừa định nói thì đột nhiên cả người ngã mạnh về phía trước.

“Lốp xe bị nổ!” Người lính Ai Cập lái xe lúc này gào một tiếng, muốn cố hết sức đánh tay lái để cho xe ổn định.

Nhưng ai ngờ tiếng gào kia vừa hô lên thì kính hậu ở hai bên cũng đã lần lượt vỡ nát, cô muốn khom lưng cúi người nhưng bị Kha Khinh Đăng vươn tay kéo về trước ngực, mang cô cùng nằm úp sấp nằm ở sau ghế trước.

Xe việt dã lúc này tựa như con quay không thể khống chế, không ngừng trượt bay 360 độ, tiếng súng chi chít cũng thuận theo mà tụ tập bắn lại đây, cô nghe được mà lỗ tai run lên, cảnh tượng trước đó ở sân bay Nice, Robinson dẫn đầu đội đặc công SWAT đuổi bắt lại hiện ra trong đầu.

Rất đáng sợ, cô bị loại tốc độ không thể khống chế gần như khiến cô lập tức nôn mửa, hơn nữa những viên đạn kia đã xuyên qua cửa xe sau, dừng lại xung quanh người cô, đến gần trái tim cô.

“Hai giây sau tôi sẽ mở cửa xe, mang em cùng nhảy xuống, chuyện em phải làm là ôm chặt tôi.” Trong hoàn cảnh nguy hiểm đáng sợ, đôi môi anh kề sát bên tai cô, “Nhớ chưa?”

Cô gắng sức gật đầu, theo hai tiếng đếm xong và động tác mở cửa xe của anh, hai tay cô lập tức ôm chặt thắt lưng anh, cùng anh nhảy xuống xe.

Lăn lộn liên tiếp, cô chỉ cảm thấy toàn thân phát đau, ngay cả thân thể anh bao bọc cô dường như cũng có thể làm cho cô cảm thấy đau đớn, nhưng cô vẫn cảm giác được, trong tốc độ quay cuồng siêu nhanh này, anh luôn theo bản năng ôm lấy cô, tránh cho cô va chạm đau đớn.

Không biết qua bao lâu, khi cả người cô đau đến run lên, bọn họ mới ngừng lại ở cạnh một gốc cây khô héo.

Cô vừa mới có thể hô hấp không khí thì đã bị hạt cát làm sặc mà ho lên.

Lúc tay cô muốn dụi mắt, lại bị tay anh giữ lại.

“Đừng dụi.” Anh ngồi dậy, nhẹ nhàng lấy tay cô ra, “Nhắm mắt lại, để nước mắt chảy ra là được.”

Cô không lên tiếng, dựa theo lời nói của anh, dùng nước mắt mình ép hạt cát ra.

Trong quá trình nhắm mắt, cô rõ ràng nghe thấy tiếng nổ vang lên tận trời cách đó không xa.

Chiếc xe kia ban nãy còn chở cô, lúc này đã biến thành tro tàn trong nháy mắt.

“...Bây giờ, phải làm sao?”

Một lúc sau cô mở mắt ra, nhìn anh.

“Hắn là do phe kia của quân phiệt Ai Cập,” một tay anh ôm vai cô, ánh mắt bình tĩnh dừng lại tại làn khói bốc lên cách đó không xa, “Xem ra tốc độ của bọn họ cũng không coi như quá chậm.”

Vừa nói xong anh liền đứng dậy kéo cô lên, họ khom người, dùng tốc độ thật nhanh chạy đến một toà nhà kiểu kim tự tháp dùng gạch xếp thành, có đỉnh nhọn cách đó không xa.

“Còn khoảng 15 phút chỗ này sẽ đi vào đêm tối.” Mắt anh nhìn đồng hồ, vừa dẫn cô chạy trốn, vừa không nhanh không chậm nói, “Sau khi hoàn toàn tối đen, bọn họ sẽ không có cách nhanh chóng tìm chúng ta, chúng ta có thể thừa dịp bóng tối, suốt đêm chạy vào trong biên giới Sudan.”

Dựa theo logic của lý trí, đây thật là con đường chạy trốn duy nhất có hữu hiệu, nhưng cô luôn cảm thấy, tất cả những gì mình đang trải qua đều như là đang nằm mơ.

Cả đời này của cô, cho dù là hai năm trước, cũng chưa từng có giây phút nào giống như hiện tại, ở trong sa mạc Phi Châu xa xôi, nhận thức cảm giác sinh tử tồn vong.

Mà càng làm cho cô kinh ngạc chính là, trong lòng cô sợ hãi, kinh hoảng, nhưng lại...muốn ngừng mà không được.

“Kha Khinh Đăng.”

Sau khi anh dẫn cô vào trong toà nhà to lớn kia, cô bị anh ôm ở trước ngực, rốt cục mở miệng gọi tên anh.

“Nếu tôi không lên chuyến tàu bốn mùa kia, anh còn có thể cuốn tôi vào trong hoàn cảnh như ngày hôm nay không?”

Lần đầu tiên cô nói thật chậm ở trước mặt anh.

Anh lắng nghe lời của cô, đáy mắt sâu xa nhanh chóng hiện lên một tia sáng.

Bên tai có thể nghe thấy tiếng nổ của xe và tiếng súng, phe kia muốn đuổi giết binh lính Ai Cập, hẳn là cách chỗ bọn họ ẩn náu không xa.

“Nếu lúc ấy tôi không đồng ý với giao ước của liên bang, nếu bốn năm trước tôi không đến bên cạnh anh, nếu hai năm trước tôi không phản bội anh, nếu ở sân bay Nice tôi không đi cùng anh...”

Anh có thể nào vẫn không cho phép tôi cự tuyệt, đem tôi tiến vào trong sinh mệnh của anh, buộc chặt tôi, ép tôi cùng anh trải qua tất cả nguy hiểm và khó khăn.

Anh nhìn cô, từ từ giơ tay, chạm vào mi tâm của cô, “Bất luận nhân quả của mọi chuyện, tôi chỉ biết, hiện tại em ở đây.”

Sắc trời trong mắt anh dần mờ tối, cô nhìn anh, hàng vạn lời nói giống như tích tụ lại bên miệng.

“Hai năm trước, em hỏi tôi thích theo đuổi khoái hoạt của sự nguy hiểm trong việc làm ăn, hoặc là khoái hoạt do em mang đến cho tôi.”

Ngón tay anh thành linh vắt ngang chiếc váy của cô, từ bắp đùi mịn màng của cô dần dần hướng lên trên, khiến cho cả người cô không tự chủ mà run rẩy.

“Mà lúc ấy tôi cũng chưa trả lời em.” Anh vừa hỏi, bàn tay kia đã lướt qua vòng eo của cô, thuận tiện hướng lên nhẹ nhàng cầm lấy bầu ngực của cô.

Hấp dẫn trí mạng giữa thân thể và cảm xúc tựa như thuốc độc, từ thâm nhập chậm chạp cho đến bệnh nguy kịch, làm cho cô không thể cự tuyệt giống như mấy lần trước.

Cô biết, bắt đầu từ giờ phút này cô đã không còn cách kháng cự anh.

“Anh có chứng ghét phụ nữ...” Sự tiếp xúc không ngừng của anh khiến trong cơ thể cô dần dần có thủy triều ấm áp trào ra, nhưng cô vẫn phí công, nhìn ánh mắt anh, thấp giọng thở dốc, vì chính mình tranh thủ hoãn án cuối cùng.

Bóng đêm ngày càng tối tăm, cô như là nghe được anh khẽ cười một tiếng.

“Hoàn toàn chính xác.” Lúc này anh đã cởi xuống chiếc váy của cô, ném sang tảng đá sạch sẽ bên cạnh, cùng lúc đó anh cũng cởi dây thắt lưng của mình.

Cô nhìn anh, trên thân thể hiện lên màu hồng nhợt nhạt, cơ thể trần trụi dưới ánh trăng đẹp đến giật mình.

“Vì vậy cả đời này của tôi không thể thương thức những người phụ nữ khác, mà việc làm ăn của tôi cũng không hề cung cấp cho tôi thứ gọi là kích thích, cho dù là mọi việc chúng ta vừa mới trải qua.” Anh giơ tay, nhẹ nhàng cầm một chân của cô vòng qua bên hông mình, “Đều không thể cho tôi khoái hoạt chân chính.”

Cô có thể cảm giác được vật nóng cứng của anh đã rõ ràng đặt ở giữa hai chân hơi ướt át của cô, chỉ chờ có một giây liền có thể hoàn toàn thâm nhập vào cơ thể cô, ép cô nhận lấy tất cả của anh.

“Mà chỉ có em.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau khi sa mạc hoàn toàn chìm vào bóng đêm, anh mới cúi đầu, trong khoảnh khắc anh hôn lên môi cô, cuối cùng dùng sức đem chính mình đẩy mạnh toàn vẹn vào trong thân thể cô.

“Có thể cho tôi, thậm chí nếu yêu cầu tôi dùng sinh mệnh để trả giá cho sự khoái hoạt này.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cơn Bão Mê Tình (1)

Câu nói kia của anh đồng thời xâm nhập vào trái tim cô, cả người cô như bị rạn nứt hoàn toàn.

Đã lâu lắm rồi cô chưa từng trải qua cảm giác như vậy, mà anh cũng không cho cô đủ thời gian của màn dạo đầu để hơi thở cô chậm lại, cứ như vậy mà đem chính mình xâm nhập toàn bộ vào trong cơ thể cô, thẳng đến chỗ sâu nhất.

Trong bóng đêm, cô chỉ có thể nhìn chăm chú đôi mắt anh gần trong gang tấc, trong đáy mắt sâu thẳm kia có đục vọng, cũng có cảm tình sâu không đáy, rất nhạt nhưng cũng đủ để cô thấy rõ.

“Em hận tôi không?” Anh cúi đầu hôn môi cô, vừa nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo của cô, vừa bắt đầu thong thả luật động.

Bởi vì yên tĩnh cho nên từng chút âm thanh đều có thể được phóng to đến mức tận cùng, dù là tiếng anh nói chuyện, tiếng của cơ thể va chạm lẫn nhau, còn có thanh âm nói chuyện lớn tiếng của người Ai Cập truy đuổi bọn họ cách đó không xa, tất cả đều hết sức rõ ràng.

Để cho mình không phát ra âm thanh vì đau đớn, móng tay của cô lúc này nhẹ nhàng bấu vào bờ vai của anh.

Anh hôn lên đôi môi, gương mặt, xương quai xanh, bầu ngực của cô, còn có ý xấu đem chính mình rút ra một chút, rồi đẩy vào lần nữa, nơi mềm mại trong cơ thể cô bởi vì động tác của anh mà tiết ra chất dịch vì kích tình.

Cô vẫn không trả lời, chỉ dùng hai chân vòng chặt thắt lưng của anh, cho dù đau đến môi trắng bệch nhưng cô vẫn cố gắng buộc anh xâm nhập sâu hơn vào trong cơ thể cô.

Anh thấy thế, đôi mắt hơi nhúu lại, nhìn sự phối hợp của cô, anh đột nhiên phá lệ tăng thêm.

“Uhm...” Cô cắn môi, miễn cưỡng không cho mình phát ra rên rỉ, nhưng trong lòng thở gấp, nhìn thấy anh có thể dễ dàng khiến mình mê muội.

“Hai năm tôi vắng mặt...” Không ai nói nữa, anh chỉ là từng chút một theo quy luật mà xâm nhập chiếm giữ cô, mà cô bầu vú vai anh, theo tiết tấu của anh, cũng bắt đầu dùng chính mình bao bọc anh, “Anh giải quyết thế nào?”

Tựa như cuộc đua, cô nhìn anh, rất muốn phá vỡ biểu tình lạnh nhạt của anh vẫn như xưa cho dù đang làm tình.

Sau khi anh nghe xong, hình như có thể cảm giác được sự khiêu khích trong giọng nói của cô, anh chỉ cúi đầu tới gần bên tai cô, “Không giải quyết.”

Cô ngẩn ra, bỗng nhiên cong khoé miệng, một tay vốn bầu vú bờ vai anh thuận thế đi xuống, cuối cùng bao phủ ở nơi bọn họ giao hợp.

“Phải không?” Cô hà hơi, thì thầm bên tai anh, “Chẳng lẽ, anh không tự mình giải quyết sao?”

“Bởi vì không tự mình giải quyết.” Tia sáng ở đáy mắt anh trong bóng tối ngày càng rực cháy, lúc này anh đột nhiên rút chính mình ra, xoay cả người cô đưa lưng về phía anh, lại nghiêng người tiến vào cô từ phía dưới, “Cho nên bây giờ cần em đèn bù gấp đôi.”

Sau đó, một hồi hoan ái hoàn toàn do anh nắm tiết tấu.

Thực ra cô không thích tư thế như vậy, bởi vì cô có vẻ ở vào thế yếu, nhưng anh chỉ cần một tay thì có thể khống chế cô, tùy ý đòi lấy cô, mà cô vì đau đớn cũng không còn sức lực chống cự.

Đó như là sự trả thù cho sự cười nhạo của cô vừa rồi, anh dùng tốc độ mãnh liệt hơn mấy lần so với trước đó mà va chạm vào cơ thể cô.

Chất lỏng dính nhầy giữa cơ thể càng tăng nhiều, cô đã không còn cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy từng đợt tê dại trong thân thể, cô muốn cắn ngón tay của mình nhưng bị anh nắm lấy, dùng nụ hôn sâu để trao đổi.

Trong đêm khuya tại biên giới của Ai Cập và Sudan, phía trước có sa mạc mênh mông, phía sau có người lần theo dấu vết đến gần họ, nhưng anh lại lựa chọn thời điểm này để cho cô nếm trải sự kết hợp của thân thể sau hai năm xa cách.

“Em hận tôi không?” Cô cảm thấy mình sắp lên đỉnh cao nhất, trước mặt là mảng trắng lớn mê muội, lại nghe anh bình thản hỏi lần thứ hai.

Cô gắng sức suy nghĩ vấn đề của anh trong cực quang tại đây.

Cô hận anh không?

Hai năm trước khi thoát khỏi anh, cô hận hai năm không thể ngủ ngon, cô cũng hận anh không thanh minh mà đưa cô vào thế giới của anh, cô vẫn có thể cảm giác được nỗi hận của mình.

Thế nhưng trong vài ngày sinh tử tồn vong này, khi cô định trào dâng nỗi hận mà cô cho rằng ngập trời, lại thấy được một sự thật hoàn toàn không khớp với trong tưởng tượng.

Cô căn bản không dám nói với chính mình, đằng sau nỗi hận ấy, cô rất cuộc ập ủ tình cảm gì đối với anh.

Trong đợt lụt động nhanh chóng cuối cùng, Kha Khinh Đẳng cúi đầu hôn lên vết sẹo trên lưng cô, lúc cô đang run rẩy, anh đem cô và chính mình cùng nhau lên tới cực đỉnh.

“Đừng cử động.”

Sau một hồi hoan ái kích thích lâu ngày, cô không còn sức lực nào để nghe theo, anh đã mặc lại quần tây của mình, tiện tay giúp cô mặc váy, rồi ôm ngang người cô đứng lên.

Giác quan của cô vẫn còn chút mơ hồ, chỉ có thể nghe thấy hình như có tiếng bước chân cách đó không xa liên tục hướng đến gần nơi này, mà anh ôm cô, hơi khom người, bắt đầu lặng lẽ đi về phía trước.

Tuy rằng anh ôm cô, nhưng bước chân giẫm trên cát rất nhẹ nhàng, cô được anh ôm trong khuỷu tay, cơ thể lại có chút không thoải mái, chỉ có thể ở trong xóc nảy mà kiềm chế hơi động đậy.

“Không thoải mái.” Anh vừa đi nhanh vừa thấp giọng hỏi.

“Anh cảm thấy thoải mái à?” Cô ôm lấy cổ anh, vừa cảnh giác nhìn phía sau bọn họ, trong tiếng nói hơi khàn có sự châm chọc, “Chứng nghiệm sạch sẽ nghiêm trọng của anh đi đâu rồi?”

Hoan ái ở trong sa mạc, xong rồi còn không có cách để tắm rửa, thậm chí xử lý vệ sinh đơn giản cũng lược bỏ, cô càng nghĩ vậy càng cảm thấy chỗ kia ở trên người rất dính nhầy không thoải mái, cô đồng thời ngạc nhiên chứng nghiệm sạch sẽ của anh khiến mọi người kính nhi viển chi lại hoàn toàn biến mất vào giờ phút này.

“Đáp án cho câu thứ nhất của em, không hoàn toàn.”

Lúc này đôi mắt anh dừng ở phía trước, chiếc cằm thanh tú có vẻ đặc biệt kiên nghị, nói ra lời không lạnh lùng như máy móc theo quán tính bình

thường, ngược lại có chút hấp dẫn, “Về phần đáp án của câu thứ hai...”

Gần như không qua bao lâu, anh đã bỏ lại đám người lần theo dấu vết của họ ở phía sau tại mê cung phổ biến trong sa mạc.

“Em nên biết rằng, từ khi tôi cho phép em tự do ra vào phòng tôi, sau đó cũng ăn thịt xiên nướng trên giường tôi...”

Anh ôm cô đến cạnh một thân cây gần đó nhẹ nhàng buông cô xuống, một tay anh chống trên thân cây, kề sát đôi mắt cô, “Chứng nghiện sạch sẽ của tôi đã hoàn toàn mất đi hiệu lực đối với em.”

Ánh trăng rải rác trong sa mạc dừng lại trên khuôn mặt anh, cô nhìn anh, đột nhiên cảm thấy vào lúc này mình khó mà tỉnh táo.

Người đàn ông lạnh lùng, một khi mở miệng, đem nhiệt tình của phái nam càng gợi cảm, bởi vì khó có thể đoán ra.

Nhưng anh không chỉ có lạnh lùng, mà sâu không lường được, anh cho cô ngày càng nhiều đặc quyền, dùng những đặc quyền đó để dụ dỗ cô tiến vào thế giới nội tâm chân chính của anh.

Đây là thủ đoạn dụ dỗ cao minh nhất, bởi vì bản thân anh cũng đủ gợi cảm, thậm chí gợi cảm đến nguy hiểm.

“Tôi có một vấn đề.” Cô tựa lưng vào thân cây, nhìn anh chăm chú.

Anh không nói gì, chỉ là chờ cô tiếp tục cất lời.

“Vừa rồi ở Cairo, sau trận bão cát, anh làm sao tìm được tôi ngay lập tức?” Cô gần như tiếng hỏi, “Đừng nói cho tôi biết anh lắp đặt GPS trên người tôi, tôi không nói đùa đâu.”

Hình như anh hơi nhíu mày, như là suy nghĩ nên trả lời cô thế nào.

“Lúc ấy khi bị dòng người bạo loạn tách ra, tôi định đi tìm anh, nhưng mà điều kiện của tầm mắt không cho phép, sau đó gặp phải bão cát, tôi nhanh chóng vào một nhà dân, cùng gia đình kia tiến vào nhà kho dưới lòng đất.” Giọng nói của cô lạnh lẽo mà vội vàng, “Trong cả quá trình này, anh vốn không có cách nào biết được hành tung của tôi...”

“Không có cách gì cả.”

Lúc này anh chợt ngắt lời cô, “Tôi tìm được em, không dùng bất cứ phương tiện nào, cũng không sử dụng bất cứ thủ đoạn nào.”

Cô có phần không dám tin.

“Nếu nhất định muốn tôi nói ra một lý do,” anh giơ tay, nhẹ nhàng xoa nốt ruồi ở khoé mắt cô, “Chính là trực giác.”

Cô hé miệng, muốn châm chọc anh một câu, hỏi anh bây giờ có phải bắt đầu chuyển qua con đường lãng mạn để kích động chiến tranh hay không?

Quả thực trực giác có thể ở trình độ nhất định giúp anh phán đoán, nhưng tuyệt đối không đủ căn cứ để trở thành sự thật.

“Doãn Bích Giới.” Anh dường như biết cô muốn nói cái gì, lúc này lấy ngón tay nhẹ nhàng giữ lại lời nói tiếp theo của cô, “Em còn nhớ không, tôi đã nói gì với em ở Vatican?”

Cô hơi sụp mắt xuống, ngón tay khẽ cuộn lại.

Trong nắng sớm tại Vatican, anh đưa lưng về phía Đức Giám Mục, nói một câu gông xiềng đối với cô.

Bởi vì em là cốt trung chi cốt của tôi.

Ý nghĩa của xác thịt gắn liền, tựa như Chúa Giê-su với mười hai môn đồ của ông, bất luận em có phản bội tôi hay không, bất luận em đang ở đâu...

Tôi vẫn có thể biết được, hơn nữa, tìm được em.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cơn Bão Mê Tình (2)

Tiếc là, về câu hỏi sau cùng của cô vì sao anh lại tìm thấy cô nhanh chóng sau trận bão cát, cô đã không còn thời gian truy hỏi tới cùng nữa, bởi vì giờ phút này tại một lều trại dân cư cách bọn họ không xa có một người chậm rãi đi tới.

Bởi vì ban đêm, cô đương nhiên không thấy rõ mặt người kia, nhưng dựa vào quần áo, cô có thể mơ hồ đoán ra đó là một người Ai Cập.

Anh cũng thấy được, lúc này vươn tay ôm cô vào trong lòng, rồi đi thẳng hướng đến người kia.

Lúc người Ai Cập trông thấy bọn họ từ trong sa mạc đi tới, anh ta sững sốt, rồi khi nhìn thấy rõ ràng diện mạo người Châu Á của bọn họ thì lại hơi kinh ngạc.

Họ đối diện người kia, cô đứng ở bên cạnh Kha Khinh Đăng, nghe anh nói mấy câu với người Ai Cập.

Người Ai Cập ngay từ đầu hình như không hiểu cho lắm, anh đặc biệt nói chậm lần nữa, người kia có vẻ như hiểu được một nửa.

Ngay sau đó cô thấy người kia nói huyền thuyên một ít, vừa nói vừa lấy ngón tay chỉ chỉ một cái lều nhỏ nằm bên trái ở phía trước.

“Người Ai Cập này là dân du mục tại vùng biên giới, bây giờ anh ta sẽ mang chúng ta đến lều trại chứa thức ăn.” Lúc này anh nghiêng đầu, lãnh

đạm nói với cô, “Chúng ta tạm thời ở trong lều trại kia một đêm.”

“VẬY ĐỢT LÁT NỮA NGƯỜI CỦA QUÂN PHIỆT AI CẬP TÌM ĐẾN ĐÂY THÌ LÀM SAO?”
Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Vị dân du mục này sẽ coi như chưa thấy chúng ta.”

Khi nói chuyện, anh đã dẫn cô đi theo người Ai Cập kia hướng về phía trước, “Hơn nữa, tôi đã hứa với anh ta, sau này nhất định sẽ bồi thường tiền cho anh ta.”

“...CÓ TIỀN CÓ THỂ SAI KHIẾN MA QUỶ, QUẢ THỰC KHÔNG GIẢ.” Cô lắc đầu, có chút thốn thức, “Nhưng mà chỉ có lời hứa suông, có thể đủ để khiến anh ta tin tưởng không?”

“TÔI CHỈ NÓI VỚI ANH TA, CHÚNG TA LÀ VỢ CHỒNG MỚI CƯỚI, BỞI VÌ NGƯỜI TRONG NHÀ CÓ THỂ LỰC RẤT LỚN LẠI KHĂNG KHĂNG PHẢN ĐỐI CHO NÊN LỰA CHỌN BỎ TRỐN TRONG KHI ĐI DU LỊCH.”

Anh bình tĩnh nói xong, như là có chút cảm giác cái gì không ổn, “Sau đó, thuận lý thành chương, người nhà của chúng ta liên lạc quân phiệt Ai Cập tới tìm chúng ta, mà chúng ta không muốn bị tìm ra.”

“AI CẬP KHÔNG HOÀN TOÀN XEM LÀ QUỐC GIA DÂN CHỦ, NHẤT LÀ QUÂN PHIỆT, ĐỐI VỚI DÂN CHÚNG MÀ NÓI HẸN LÀ SỰ TỒN TẠI CAO NHẤT, ĐỐI MẶT VỚI SỰ TRA HỎI CỦA QUÂN NHÂN, CHẴNG LẼ ANH TA KHÔNG SỢ SAO?” Cô đưa ra nghi vấn.

“SẼ.” Anh không phủ nhận, “Nhưng em đừng quên, trong quốc gia kiểu này, tín ngưỡng tôn giáo càng có thể hơn tất cả, thậm chí là sự chỉ trích và ràng buộc trên thân thể.”

Cô bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao trước đó anh nói bọn họ là vợ chồng mới cưới.

Đa số người dân Ai Cập đều thờ phụng Hồi Giáo, tín đồ đạo Hồi đối với hôn nhân của nam nữ vô cùng coi trọng, hơn nữa, tuân theo chế độ một vợ một chồng, tín ngưỡng, tôn trọng, hai bên tự nguyện là điều kiện trước tiên, cho dù là cha mẹ hai bên cũng không có quyền can thiệp, tuyệt đối công bằng.

Cho nên, anh lấy lý do như vậy, rất dễ dàng cảm động vị dân du mục Ai Cập này.

Không lâu sau, người dẫn bọn họ đi liền dừng bước chân, chỉ thấy anh ta giơ tay xốc lên tấm màn của lều trại, để hai người họ đi vào.

Đèn đốt sáng lên, cô nhìn xung quanh, quả nhiên cất giữ một ít thức ăn và đồ vật linh tinh, tuy rằng không sắp xếp ngăn nắp, nhưng ít ra có một chỗ khá sạch sẽ có thể dùng để nghỉ ngơi.

Nhìn xong hoàn cảnh bốn phía, cô nghe thấy Kha Khinh Đăng ở phía sau nói một tiếng cảm ơn với người Ai Cập.

Suy nghĩ một chút, cô cũng lập tức xoay người, bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với người kia.

Người Ai Cập nhìn hai người bọn họ, dần dần lộ ra một nụ cười tươi.

Sau đó Kha Khinh Đăng còn nói mấy câu, sau đó người kia mới buông màn rời khỏi.

Đợi người Ai Cập đi rồi, lúc này anh bắt đầu chậm rãi cởi áo khoác của mình, lộ ra áo sơ mi đã bị cát nhuộm có chút ố vàng.

Cô nhìn anh, tiện tay nhận lấy áo của anh, đặt ở một bên, “Anh không đói bụng sao?”

“Cũng ổn.” Anh đi đến một bên, cầm một miếng bánh mì lại đây, đưa cho cô.

Cô nhận bánh mì, có phần không muốn ăn mà nhúu mày.

“Đợi chút, tôi đi hỏi mượn anh ta cái nồi, rồi lấy chút nước.” Anh quan sát vẻ mặt của cô, “Ở đây có một ít thịt dê, chúng ta luộc ăn, so với bánh mì thì sẽ có khẩu vị hơn.”

Cô gật đầu, thừa lúc anh đi mượn nồi, ở trong lều trại cô tìm được miếng vải bố sạch sẽ, trải ra trên mặt đất, sau đó đặt áo khoác của anh lên trên.

Anh nhanh chóng quay trở về, sau khi thành thạo đặt nồi lên, anh đột nhiên nhìn cô nói, “Em cần tắm rửa trước không? Đi vài bước ra khỏi lều trại thì có nguồn nước sạch.”

Cô ngẩn ra, có chút lãnh đạm mà xoay đầu, để che giấu vẻ mặt tự nhiên trên mặt mình, “Không cần, ăn trước rồi tắm sau cũng được.”

Anh nhìn cô một cái, cúi đầu tiếp tục nhóm lửa, đáy mắt lại hiện lên ý cười.

Trong lều trại, ngoài tiếng vang do anh nấu thịt dê ra phát ra thì không còn âm thanh khác, cô nhìn anh, trong lòng cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Rất kỳ quái, sa mạc cách quê nhà của mình rất xa, cô trông coi một nồi thịt dê nấu ra bằng phương pháp nguyên thủy lại không cảm thấy thất thường chút nào.

Rốt cuộc anh là một người như thế nào, lại có thể khiến cõi lòng cô trở nên kỳ lạ như thế?

“Em không phải muốn hỏi tôi, vì sao dưới bất cứ hoàn cảnh nào, hình như tôi đều có thể tự nhiên ứng phó.” Anh không ngẩng đầu lại chột lên

tiếng.

Bị phát hiện ra tâm tư, cô ho nhẹ một tiếng, “Ừm.”

“Trong phim điện ảnh, lão đại hắc bang hoặc là sát thủ máu lạnh dường như luôn bị đặt trong hoàn cảnh bị vứt bỏ, cô nhi không cha không mẹ, sau đó được những tổ chức và cơ quan nhận nuôi từ bé, sau khi huấn luyện mới học được đủ loại kỹ xảo, cùng với sự vô tình.” Thanh âm của anh và tiếng cháy lửa đôm đốp truyền vào lỗ tai của cô, “Trên thực tế, đều không phải như vậy.”

“Tôi cũng từng có một gia đình hoàn chỉnh, nhưng mà sau khi ba mẹ tôi qua đời vì tai nạn xe, tôi đã đến Nhật Bản, rồi thông qua một số thủ đoạn phi pháp mà thu được tài chính ban đầu, dần dần quan sát phát hiện ra việc kinh doanh hiện tại.”

Anh bỏ thịt dê vào nồi, “Một số kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất, tôi không bận tâm đi tìm hiểu, có thể là bởi vì từng đọc sách, xem một lần có thể nhớ rõ, rơi vào trong thực tế thì cũng không khó.”

Đây là lần đầu tiên anh phóng khoáng nói về thân thế của mình với cô, cho dù là hai năm trước anh cũng chưa bao giờ nhắc tới, cô lắng nghe say sưa, ngay sau đó liền hỏi, “Luc đầu anh ở Nhật Bản, chủ yếu là làm những gì?”

“Sòng bạc.”

Lúc này anh chậm rãi dùng vải bố lau tay, nhìn cô, “Ban ngày ở trong sòng bạc học đủ loại kỹ xảo chơi bài, buổi tối từ kho hàng đi vào sòng bạc mở máy móc, điều chỉnh để làm cho nó nhả tiền ra liên tiếp, sau đó ráp lại nguyên xi, đợi ngày hôm sau đến sòng bạc, chiếm dụng cái máy đã chỉnh sửa, rồi thắng được rất nhiều tiền.”

“Khó trách kỹ thuật chơi bài của anh đã đến tình trạng xuất thần nhập hoá.” Cô nói sâu xa.

“Loại phương pháp này không cần duy trì lâu dài, có thể tích lũy được một số tiền nhất định, sau đó tôi liền đến các quốc gia Trung Đông, bắt đầu tính toán ghép lại mỏ dầu và vũ khí cùng kinh doanh, vì vậy sa mạc đối với tôi chẳng xa lạ gì.”

Anh lau khô tay, đặt vải sang một bên, “Một câu trên đây có thể khái quát việc làm ăn của tôi.”

“Thảo nào người Mỹ ghét anh như vậy.” Doãn Bích Giới nghe xong, chậm rãi chuyển động thân thể, “Anh cắt đứt việc làm ăn vui vẻ của bọn họ, mà ở giữa hai phe bọn họ trai cò tranh chấp, anh lại là ngư ông đắc lợi.”

Anh hơi nhướng mày, dường như rất thưởng thức sự thông minh của cô, “Có thể ăn rồi.”

...

Ăn no bụng, cô cầm lấy bộ quần áo nữ mà anh mượn từ người du mục, đi đến giếng nước ở chỗ những tảng đá chất cao bên ngoài mà tắm rửa.

Giếng nước cách đó không xa, chính là chuồng dê bò, mùi quả thật không dễ chịu lắm, nhưng trong lòng cô biết vào giờ phút này tuyệt đối không thể coi mới và coi trọng quá nhiều, dưới hoàn cảnh này cô đã rất may mắn rồi.

Sa mạc vào đêm vô cùng yên lặng, xung quanh không có một bóng người, cô ung dung cởi bỏ quần áo, bắt đầu dùng nước giếng sạch tắm rửa cơ thể của mình.

Cơ thể tắm trong nước sạch trở nên thư thái rất nhiều, mà suy nghĩ của cô vào lúc này cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cô bỗng nhiên suy nghĩ rất nhiều.

Nghĩ tới anh chưa từng có thời gian ngây ngô, sau khi anh mất đi cha mẹ có bị đánh bại hay không, nghĩ đến sau khi anh lẻ loi một mình đến Nhật Bản, nghĩ đến anh sinh sống tại những quốc gia Trung Đông nổi tiếng loạn lạc, anh còn phải liên tục chạy trốn lỗ đạn của người Mỹ.

Anh đã suy nghĩ gì vào những thời điểm đó?

Nếu cuộc sống của một người vĩnh viễn đầy rẫy sự hồi hộp ngạt thở như vậy, anh phải có tâm trí mạnh mẽ cỡ nào mới có thể ứng phó với tất cả những điều không biết, trước sau vẫn bình tĩnh như núi Thái Sơn.

Cô suy nghĩ, cuộc sống của anh, ngoài màu đen ra thì không có màu sắc nào khác.

“...Đang nhớ tôi.”

Thình lình, cô chợt cảm giác một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên xương bả vai của cô từ phía sau.

Cô hoảng sợ, vội vàng xoay người, theo bản năng phòng vệ làm ra động tác phản kích, nhưng bị anh nhẹ nhàng bắt lấy tay trước khi nó di chuyển đến trước ngực anh.

“Em còn muốn biết gì nữa?”

Chỉ thấy Kha Khinh Đăng không biết khi nào lặng lẽ đến bên cạnh cô, trên người anh không còn thứ gì, dưới ánh trăng, thân hình cường tráng trần trụi của anh tựa như một biểu ngữ gợi tình đang hiện rõ tất cả trước mặt cô.

Kể cả liếc nhìn một cái, cô cũng không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Lúc này đây không hề giống vừa rồi, mà là ở dưới ánh trăng càng thấy rõ dáng vẻ của nhau mà không có giới hạn.

Đôi mắt cô run rẩy, chỉ cảm thấy thân thể mình bắt đầu trở nên ngày càng nóng.

“Nước ở đây hơi lạnh.” Anh thương thức vẻ mặt biến sắc khó lường của cô cùng với cơ thể trắng nõn, anh hết sức tự nhiên đến gần cô, đem thân thể cô kề sát anh, “Cùng nhau tắm, có lẽ không dễ dàng bị cảm lạnh.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cơn Bão Mê Tình (3)

Gió đêm lạnh lẽo nhẹ nhàng bao trùm lên người bọn họ, nhưng chỉ có thể rõ ràng cảm nhận được lửa nóng trong lòng.

Lúc này Doãn Bích Giới kéo đến gần sát trước người, bị anh đối đãi như vậy, cơ thể cô cứng đờ ản nhẫ, trái tim lại như treo giữa không trung.

Một đôi tay cầm súng quanh năm, thậm chí nhuộm máu tươi, bây giờ lại dịu dàng đối đãi với cơ thể cô.

Cô chưa từng cùng người đàn ông nào thân thiết da thịt như thế ngoại trừ anh, đáy lòng cô hết sức hoảng sợ.

“Còn lạnh không?” Vải bố ảm ướt trên tay anh lúc này rơi xuống sau thắt lưng cô, anh hơi cúi đầu, nhìn mắt cô hỏi.

“... Không lạnh.” Cô ghen ra vài tiếng qua kẽ răng, muốn đoạt lấy tấm vải trong tay anh, “Tôi tự mình làm.”

Anh hầu như lập tức chặn tay cô lại, đồng thời đem cơ thể cô dán chặt vào mình hơn, bàn tay anh dừng ở sau thắt lưng cô đã xuyên qua tấm vải trực tiếp trượt vào giữa bắp đùi của cô.

“Ở đây...có phải còn chưa tắm qua hay không?” Cả người cô đột nhiên khẽ run lên, anh nhẹ nhàng hỏi.

Rất nhanh, ngón tay của anh lúc này đã từ giữa đùi cô trượt xuống nơi tư mật có chút dính nhầy, cô gắng gượng cản rằng không cho mình phát ra âm

thanh.

Nhưng anh không có ý thu tay về, còn ngày càng táo tợn vuốt ve.

Doãn Bích Giới thật không thể chịu nổi cảm giác như cá nằm trên thớt gồ đọi làm thịt, cô chỉ có thể dùng một tay hung hăng bắt lấy tay anh ở phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi đánh trả, “Ở đây tôi có thể tự mình tắm, không phiền anh lo tới.”

“Ồ?”

Một chữ của anh mang theo ý sâu xa, sau đó trong lúc cô còn chưa phản ứng, tay anh đã rời khỏi đùi cô, rồi đem bụng dưới của mình chôn vào trong.

“Em xác định bây giờ sẽ tắm sao?”

Lúc cô chưa kịp ngăn cản, anh đã sớm dùng góc độ vừa đúng này, đem vật cứng nóng của mình đẩy vào trong cơ thể của cô.

“Anh!” Hơi thở của cô như bị nghẹn ở cổ họng, ho khan dữ dội, Kha Khinh Đăng vừa lấy tay vỗ nhẹ lưng cô vừa không nói gì mà đẩy vào sâu hơn một chút.

Sau lần đầu vừa mới trong sa mạc, kỳ thật cô vẫn rất đau, thậm chí có chút sưng đỏ.

“Anh sao thế hả?!” Cô bị anh đẩy tựa vào cạnh giếng nước, một tay chống trên giếng, sau đó theo động tác phía sau của anh, cố gắng đứng vững gót chân, cô không quên nói châm biếm, “Tần suất của anh thế nào hả? Đã bao lâu chưa ăn mặn?”

“Không lâu.” Anh không giận cũng không cău, hôn phía sau tai cô, chậm rãi nắm thắt lưng cô để vuốt lấy chính mình nhiều thêm một chút,

“Cũng chỉ có hai năm.”

Thái độ bình tĩnh như núi của anh làm cho cô bùng lên lửa giận hừng hực, trong lòng cô vừa suy nghĩ, vừa bắt đầu cố gắng chịu đựng đau đớn co rút, “Anh có biết không, màn dạo đầu đối với tình dục vô cùng quan trọng?”

Lần này, anh nhảy vọt qua màn dạo đầu, nếu trí nhớ của cô không nhầm, hình như hai năm trước anh cũng không làm màn dạo đầu.

Kha Khinh Đăng không trả lời, chỉ là cho cô đầy đủ từng chút một.

“Màn dạo đầu không chỉ có thể khiến thân thể phụ nữ cảm thấy thoải mái, mà còn có công dụng giúp để dung nhập trong hoan ái, hơn nữa còn có thể khiến thể xác và tinh thần của phụ nữ sung sướng, xúc tiến sự trao đổi chất.” Cô dùng thanh âm như máy ghi âm, cố ý phá hỏng bầu không khí triền miên này, “Chỉ cần nói từ điểm này, anh đã không thích hợp làm bạn tình...”

Những lời này vừa nói ra, cô đột nhiên cảm giác, anh ở trong cơ thể mình lại căng lớn mấy phần.

“Trong tình dục, rên rỉ của phụ nữ cũng có thể khơi lên tác dụng khuyến khích đối với đàn ông.” Lúc này anh nghiêng người cô, để cô mặt đối mặt, nửa ngồi trên một chân anh, ép cô nhìn ánh mắt của anh, “Em đủ tư cách không?”

Ký ức hoan ái vào hai năm trước là mơ hồ, cô luôn cho rằng khi anh hoan ái, cũng không có biểu tình gì ngoài hờ hững.

Nhưng hiện tại, dưới ánh trăng nhợt nhạt, cô lại phát hiện, lúc này đây ánh mắt của anh hơi khác với ngày thường.

Như là trong một lớp sương mù, sao sáng xuất hiện sau đám mây mù.

Cô cười lạnh lùng, đột nhiên giơ tay ôm lấy bờ vai của anh, điều chỉnh tốt tư thế, rồi ở trên người anh dựa theo tốc độ nhất định mà di chuyển, “Anh nói...tôi có đủ tư cách hay không?”

Anh không nói lời nào, dường như đặc biệt vui vẻ khi thấy cô chủ động như vậy, anh dứt khoát thuận theo cô.

Dần dần, mồ hôi trên người cô ngày càng nhiều, cũng có thể cảm giác được trên khuôn mặt lạnh lùng của anh rơi xuống giọt mồ hôi, khoái cảm từ ngón chân truyền lên, từng đợt lại từng đợt, cô nhịn không được, rốt cuộc phát ra một tiếng thở dốc từ cổ họng.

“Xem ra, em đủ tư cách.” Lúc này anh nối tiếp cô, ôm cả người cô, bắt đầu chuyển động bên cạnh, “Đến phiên tôi, hửm?”

Đem một trận hoan ái...làm thành trận đấu, đoán chừng trên thế giới này cũng chỉ có hai người bọn họ làm ra được.

Doãn Bích Giới nghe được thì ánh mắt nhú lại, vừa định khiêu khích lại anh vài câu thì anh đã bắt đầu nặng nề đẩy từ dưới lên.

Bởi vì cô bị anh ôm như vậy khiến cả người nhẹ nhàng, va chạm giữa đùi lại có vẻ rõ ràng hơn, anh gần như một đẩy hai lùi, cô cũng đã run rẩy rồi.

“Với nguyên tắc của tôi, bất cứ màn dạo đầu quanh co nào, đều không trực tiếp và hữu hiệu bằng tiến vào.”

Cơ bắp toàn thân anh hơi căng cứng, lúc này nâng cô lên, hôn môi cô, rồi lại đưa cô vào đợt chinh chiến thứ hai.

Làm sao để ngừng, phía chân trời của sa mạc đã hơi có ánh sáng, tuy là cô rất mệt mỏi, nhưng cũng không chịu cúi đầu nhận thua trước, nhưng mà cô cảm thấy không thể mở mí mắt ra nổi.

Bởi vì ánh mắt của anh luôn dừng lại ở trên mặt cô, anh thấy được vẻ mệt mỏi của cô, sau khi dùng hai cú nhấn cuối cùng đưa nhau lên đỉnh, anh liền nhanh chóng rút ra.

“Ngủ đi.”

Anh sờ mái tóc ẩm ướt trên vai cô, thanh âm trầm thấp mà điềm tĩnh nói bên tai cô.

Cô không nói chuyện, cảm thấy lúc này hình như anh lại cầm tấm vải bố ẩm ướt cạnh giếng, bắt đầu nhấn nặn giúp cô rửa sạch thân thể.

Trong cơn buồn ngủ, cô nhìn thấy một bên mặt của anh khi giúp mình tắm rửa, cô nghĩ thầm, cả đời của anh cho đến nay, cô là người duy nhất được anh đối xử thế này.

Suy nghĩ một chút, cô tựa vào vai anh, trong bình minh ở sa mạc, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

...

Thực ra cô cũng không ngủ yên giấc, cho nên chẳng ngủ lâu.

Lúc thức dậy, cô phát hiện mình đang ngủ trên miếng vải bố trải trong lều trại, trong đó còn tràn ngập hương vị thịt dê luộc mà họ ăn trước đó.

Nhiều năm như vậy, lần đầu sau hai năm, cô vẫn cảm thấy mình như bị người ta tháo dỡ lần đầu tiên, động một chút cũng cảm thấy đau.

Lần đầu sau khi cấm dục hai năm...quả thật là hồi tưởng không tốt chút nào.

“Dậy rồi?” Kha Khinh Đẳng ngồi cạnh chân cô, dường như đang cúi đầu cẩn thận nghiên cứu cái gì đó trong tay.

“Anh không ngủ ư?” Cô ho khan một tiếng, chống tay, nhanh chóng ngồi dậy.

“Không muốn ngủ.” Anh lắc đầu, nhìn cô, “Em ổn chứ?”

Ánh mắt anh đặc biệt sâu thẳm, ba chữ này ẩn chứa nhiều hàm nghĩa, cô không nhìn mắt anh, chỉ cứng rắn nói, “Tôi không yếu ớt như vậy.”

“Ồ?” Anh chậm rãi vươn tay hướng đến cô, “Là em không yếu ớt, hay là đêm nay tôi vẫn chưa dùng đủ sức?”

Một đêm tùy ý phóng túng dục vọng, cô giống như bị sặc, nghẹn cổ họng, trừng mắt nhìn anh, “Kha Khinh Đăng, gần đây anh hẳn là chưa thanh toán tiền ăn phải không?”

Anh buông vật trong tay, lúc này ôm cả người cô đặt trên đùi mình, “Thịt dê luộc trong sa mạc, cộng thêm dã chiến, em nói tôi thanh toán cái nào.”

Tiếng nói lạnh lẽo của anh khi nói những lời này thật có vẻ vui sướng, cô nghe được nhin không được mà cong khoé miệng, trong đầu suy nghĩ tròn đũa dai, thật nên để tất cả mọi người nghe được tên anh mà phát run, cũng lại đây nghe một chút.

“Em ngủ hơn hai tiếng, hiện tại ở đây khoảng năm giờ.” Anh nhìn cô chăm chú, “Có thể lên đường chứ?”

“Nếu không thì sao?” Cô đảo mắt khinh thường, “Anh cũng tôi?”

Đáy mắt anh hiện lên một tia cười, thanh âm trầm thấp nói, “Sau này sẽ không chọn chỗ như vậy nữa.”

Đầu óc cô phản ứng rất nhanh nhẹn, lúc này chợt nhận ra ý ngầm trong lời nói của anh.

Người nào đó đang có lòng từ bi nói với cô, đợt hoan ái tiếp theo, ít nhất...sẽ không ở trong sa mạc.

Nhưng vậy chẳng lẽ là trong đầm lầy sao? Hoặc là, trong rừng rậm?

“Tôi cần cảm ơn anh không?” Cô cắn chặt răng, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú mà bình tĩnh của anh.

Kha Khinh Đẳng bế cô từ mặt đất đứng lên, tiện tay đưa vật gì đó cho cô, “Nếu em muốn, tôi không ngại.”

Sau khi đứng vững, nhận thứ anh giao cho, cô cúi đầu thì thấy lại là một hòn đá.

“Đây là cái gì?” Cô có chút nghi ngờ nhìn anh.

“Hòn đá.” Lúc này anh xoay người thu lại miếng vải bố trên mặt đất rồi xếp ngay ngắn đặt sang một bên.

“Tự tôi có mắt...” Trên trán cô đầy vạch đen, trừng mắt nhìn hòn đá trong tay, “Ý tôi là, hòn đá này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

“Không có.” Anh mặc áo khoác vào, khoát vai cô, bước đi ra khỏi lều trại, “Vừa nhặt được trong bãi cát.”

Doãn Bích Giới nghe thấy, chiếc cằm thiếu chút nữa là rơi xuống, cô nhìn anh với ánh mắt không tin, suýt nữa nghi ngờ có phải mình nghe lầm không.

“Vật kỷ niệm của hành trình Ai Cập lần này.” Anh dẫn cô ra lều trại, thản nhiên bổ nói sung, “Thích không?”

Cô nhìn chăm chăm hòn đá tầm thường trong tay, trong lòng lập tức nhớ tới lời nói của Trịnh Âm trước đó.

Một người đàn ông như anh lại lặng lẽ bố trí tặng hoa hồng cho cô ở Ý, đủ để chứng minh cô đáng vinh hạnh bao nhiêu.

Nhưng nếu bây giờ gặp được Trịnh Âm, rốt cuộc cô có thể tìm được cơ hội phản bác.

Sau khi đã chiến trong sa mạc, nhận được một hòn đá làm quà tặng, có phải cô cũng nên cảm thấy rất vinh hạnh không?...

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hương Thảo (1)

Ra khỏi lều trại nghỉ ngơi, Doãn Bích Giới phát hiện, quân nhân Ai Cập tối qua lần theo dấu vết của họ, bây giờ hình như không thấy bóng dáng.

Quả thực, ở trong sa mạc mờ mịt muốn tìm hai người thật tình là chuyện rất khó khăn, cho dù người Mỹ theo dõi chặt chẽ, hỗn loạn của chính người Ai Cập lúc nào cũng đặt hàng đầu, do đó nói cách khác, nguy cơ trước mắt đã tạm thời xua tan.

Sau khi hiểu được tình huống hiện tại, quyết định bước tiếp theo liền thoải mái hơn nhiều, mang theo nước sạch do vị dân du mục cung cấp, bọn họ nhanh chóng khởi hành.

“Tôi rất hiếu kỳ, trên tay anh không có bản đồ, không có di động, cũng không có dẫn đường.”

Cô suy nghĩ nhìn cát vàng tầng tầng lớp lớp phía trước, bị Kha Khinh Đăng nắm tay, đi theo phương hướng của anh, thản nhiên đặt câu hỏi, “Anh làm sao biết hướng nào đi đến Sudan?”

Vẻ mặt anh ung dung, suy nghĩ một lát, rồi cho cô một câu, “Cảm giác tuyến đường.”

Cô nghe xong nhú mày nói, “Lúc tôi học cao trung, ngoài địa lý ra thì mỗi một môn đều đứng nhất lớp... Cho nên, xin anh đưa ra lý do không phải trừu tượng.”

Anh sờ cảm, “Trước khi đi Nhật Bản, tôi học trung học ở Mỹ, mỗi một môn đều đứng nhất lớp, kể cả môn địa lý.”

Cô bị nghẹn lời không nói được, đang suy nghĩ nên dùng câu nào xảo quyệt hơn để đánh trả, thì anh chợt nhẹ nhàng nắm chặt tay cô.

“Sáng sớm mặt trời ở hướng Đông, giữa trưa ở hướng Nam, chập tối ở hướng Tây, sớm hay muộn đây là cách thông dụng toàn cầu, vào buổi trưa ở hướng Nam này, chỉ áp dụng cho khu vực phía Bắc của vĩ độ Bắc.” Thanh âm lạnh lùng của anh trong nắng sớm nghe ra có cảm giác hiện thực, “Khi lạc đường, có thể dùng điều này để phán đoán ước chừng phương hướng, mà trước kia tôi từng ngồi xe đến Châu Phi, cho nên càng để lại ấn tượng.”

“Mấy năm trước anh đã đến?” Cô hỏi.

“Khoảng năm, sáu năm trước.” Anh trả lời con số cụ thể, “Trong mười hai tháng.”

Cô không nhắc lại, chỉ là âm thầm cảm thán trong lòng, hai năm trước cô chỉ biết trí nhớ của anh rất tốt, hiện nay lại hiểu rõ khả năng của anh tốt đến mức nào.

Phần lớn đàn ông câu thả, thế nhưng năm chắc chi tiết, thường thường có thể quyết định thành bại, hơn nữa, cũng đủ để cảm động phụ nữ.

Trên đường đi, ngoại trừ uống nước ra, bọn họ không trao đổi những mặt dư thừa khác, đi khoảng đến giữa trưa thì mới thấy trạm phòng vệ của biên giới Sudan.

“Không có chứng cứ thân phận gì, cứ như vậy mà trực tiếp đi qua, sẽ không bị súng bắn loạn giết chết sao?” Cô nhìn bên kia, dừng bước chân mở bình nước, ngửa đầu uống nước, “Tôi sẽ không đi theo anh chịu chết đâu.”

Anh nhìn cô uống nước xong, lúc này cúi đầu qua, lặp lại mảnh cũ mà căn môi cô rồi uống nước trong miệng cô, sau khi uống xong, anh dắt cô tiếp tục đi, “

Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo.*

”

(*) Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp. [nguồn: Sâu Siu Nhưn]

Doãn Bích Giới nhìn một bên gương mặt anh, trong lòng đột nhiên xuất hiện một câu rất kịch tính.

Không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hoá...

Lúc đến gần trạm phòng vệ cách một khoảng cách nhất định, bọn họ đã bị binh lính phát hiện.

Kha Khinh Đẳng dường như đoán trước từ sớm, anh cũng không đi tiếp về phía trước, dẫn cô đứng chờ tại chỗ, không lâu sau, một chiếc xe quân dụng xanh thẫm chạy tới trước mặt họ.

Có mấy người binh lính Sudan cầm súng nhảy xuống xe, gương mặt không chút thay đổi, lấy súng chĩa vào bọn họ, ra hiệu bọn họ giơ hai tay lên đầu.

Trên tay đối phương có súng, cô suy nghĩ hai giây định nghe theo, nhưng bị anh giơ tay ngăn lại.

Chỉ thấy anh hờ hững nhìn đám binh lính này, sau đó nói vài câu Ả Rập.

Nghe xong lời của anh, vẻ mặt của những người lính kia đột nhiên thay đổi, đưa mắt nhìn nhau, trong đó có một người phản ứng mau lẹ, xoay người cầm bộ đàm trong xe, nói quang quác một hồi.

Sau khi nhận được chỉ thị bên kia, người binh lính nọ vòng trở về, lập tức kêu những người khác buông súng, đôi mắt lộ ra vẻ cung kính nói mấy câu với Kha Khinh Đăng.

Sau khi anh nghe xong thì gật đầu, rồi nghiêng đầu nhìn cô, “Bây giờ chúng ta lên xe.”

Cô theo anh ngồi trên xe quân dụng, trong lòng không khỏi kinh ngạc về sức ảnh hưởng của anh, giống như mỗi chỗ đều hơn hẳn người thường, cô nhin không được hỏi, “...Bây giờ đi đâu?”

“Chỗ ở của một người bạn hợp tác.” Lúc này anh cởi áo khoác trên người ra, nhẹ nhàng choàng trên người cô.

Bạn hợp tác ở Sudan, Sudan là vùng đất dầu mỏ trù phú, nếu cô đoán không sai, hẳn là người cùng anh liên minh trong giao dịch dầu mỏ.

Doãn Bích Giới suy nghĩ xong, mới phát hiện mình bị anh dùng áo khoác bọc chặt, trong lòng hơi ấm áp, nhưng ngoài miệng vẫn không bỏ qua, “Xem ra nếu sau này muốn đi du lịch vòng quanh trái đất thì phải tìm anh dẫn đường, không chừng đến từng chỗ đều có người tiếp đãi, ngay cả chi phí nghỉ lại và ăn uống cũng không cần.”

Anh lắng nghe, khoé miệng hơi cong một chút, “Nếu em muốn, bất cứ lúc nào cũng được.”

“Hiện tại không phải là vậy sao?” Cô híp mắt.

Anh vươn tay vén tóc rối ra sau tai cô, lẳng lặng nhìn cô chăm chú, “Ý tôi là, sau này, ở trong tình huống không có những người khác can thiệp.”

Bên trong xe quân dụng, bên cạnh là lính Sudan cầm súng, nhưng con mắt đen nhánh của anh như có thể phủ lên tất cả bình tĩnh, thậm chí khiến

cô cảm thấy, dường như bất cứ nơi nào trên thế giới cũng không có ai có thể khiến trong lòng cô yên tĩnh như anh.

“Nơi nào cũng được chứ?” Vì cảm kích lời nói của anh, tận sâu đáy lòng cô có chút xúc động, nhưng cố gắng khống chế để giọng nói của mình bình tĩnh, “Bắc cực, Nam cực cũng được sao? Tôi rất hứng thú với người Eskimo, gấu Bắc cực, báo biển, chim cánh cụt.”

Kha Khinh Đăng nhìn cô, ý cười trong đáy mắt lại lộ vẻ sáng ngời.

Cho dù biết rõ cô cố ý làm khó dễ, nhưng anh biết, cô thật là một người phụ nữ rất đặc biệt —— không thích phong hoa tuế nguyệt, chỉ thích

thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây)

.

“Gấu Bắc cực ăn thịt người, mà ở Nam cực càng có thể sẽ mất nửa cái mạng.” Hồi lâu sau, anh đưa ra đánh giá đúng trọng tâm, “Nếu em thật sự muốn đi, tôi sẽ tháp tùng.”

Nhìn thấy anh nói nghiêm túc như vậy, cô ngược lại nhú mày, “Vậy anh cảm thấy đi chỗ nào mới tốt? Đừng nói với tôi hòn đảo gì đó thông thường, gu của tôi rất nặng.”

Xe vượt qua biên giới Sudan, chạy vào trong ranh giới Sudan, ánh mắt anh có chút xa xăm, “Phía Bắc Na Uy, ngắm mặt trời nửa đêm, nếu may mắn còn có thể nhìn thấy

cực quang*

.”

(*) Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm,

được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Các cực quang mạnh nhất thường diễn ra sau sự phun trào hàng loạt của Mặt Trời. Các dải sáng này liên tục chuyển động và thay đổi làm cho chúng trông giống như những dải lụa màu trên bầu trời. Đây có thể coi là một trong những hình ảnh đẹp của tự nhiên.

Na Uy ở Bắc Âu, hợp lưu của ban ngày vùng cực và ban đêm vùng cực, lại có màu sắc đẹp đẽ rực rỡ của ánh sáng cực Bắc.

Tựa như đời người, luôn luôn có một cực hạn như vậy, làm cho người ta thần hồn điên đảo, rồi lại muốn ngừng mà không được.

Nghe ra thật sự không tồi.

“Vừa ý chứ?” Dừng một chút, anh nói.

“Được.” Thật lâu sau, cô nghiêm túc trả lời, hé miệng nhưng không nói tiếp.

Nếu như, chờ con đường chạy trốn thiên nhai này chấm dứt, mọi thứ đều có thể có cái chết yên lành.

Nếu như, chờ kế hoạch của anh toàn vẹn, chúng ta... còn có thể có sau này.

...

Chiếc xe quân dụng chạy thật nhanh, đi thẳng tiến vào trong thành phố Sudan.

Doãn Bích Giới cẩn thận quan sát kiến trúc của trung tâm thành phố thủ đô Sudan, cô phát hiện lại không khớp với tưởng tượng trong đầu mình.

“Sudan chia làm hai phần, em biết không?” Kha Khinh Đăng đặt một tay sau lưng ghế của cô, lúc này tới gần cô một chút nói.

“Sudan và Nam Sudan.” Cô nhanh chóng trả lời.

“Phải,” anh dường như sợ cô lạnh, lúc này nhẹ nhàng cầm bàn tay cô đặt trên đầu gối bỏ vào trong lòng bàn tay của anh, “Sudan từng bị phê bình là quốc gia không ổn định nhất thế giới.”

Cô phát hiện, anh không keo kiệt mà nói với cô một số điều cô không biết, nội dung đầy hứng thú.

“Bây giờ em đang nhìn thấy Sudan, Sudan và Nam Sudan một trời một vực với nhau, Sudan sung túc hơn, có thể gọi là ca múa cảnh thái bình, nhưng Nam Sudan lại có sấp xỉ tám triệu người sinh sống dưới mức nghèo đói của tiêu chuẩn quốc tế.”

Anh nêu ra một ví dụ, “Một quốc gia tách rời Nam Bắc, tựa như trẻ sinh đôi làm giải phẫu tách thân thể, phía Bắc muốn dựa vào quân sự và dầu mỏ thu được ích lợi lớn hơn nữa, nhưng càng dễ bị Mỹ khống chế, mà phía Nam, chưa bao giờ có nửa phần quan hệ cùng với những ích lợi đó, cho nên hai đứa trẻ này đều không sống tốt.”

“Đáng tiếc.” Cô hiểu ý của anh, “Một quốc gia muốn lớn mạnh, không thể mạnh mẽ đơn lẻ.”

Anh vừa định nói gì nữa với cô thì xe đột nhiên dừng lại vững vàng trước một toà nhà Trung Đông phong tình.

Hắn là đã tới đích đến.

Những người binh lính đưa bọn họ đến đây, cũng không có ý lưu lại lâu, sau khi để bọn họ xuống xe liền rời đi ngay lập tức.

Đi lên bậc thang, Kha Khinh Đăng gõ cửa, cánh cửa nhanh chóng được mở ra, một người Sudan tướng mạo hiền lành, ăn mặc có chút lộng lẫy mà

vuốt râu, cười tủm tỉm nhìn anh, dùng tiếng Anh chuẩn mực nói, “Hoan nghênh cậu, bạn của tôi từ xa đến.”

Vẻ mặt anh như thường, chỉ là hơi gật đầu, “Hedda.”

“Mời vào.” Hedda khom người mở cửa ra, để bọn họ tiến vào phòng khách.

Cả phòng khách trang hoàng hoa lệ mà rất khác biệt, không khí dường như rất tốt, bên trái có vài người đàn ông đang vây quanh chiếc bàn đánh bài, bên phải là một bàn trà có hai người đàn bà, dẫn theo ba đứa nhỏ đang chơi đùa.

“Kha.” Hedda dặn dò người làm đóng cửa lại, rồi đi đến trước người anh, đối diện với anh, “Tôi thật sự hiếm khi thấy cậu như vậy...bộ dáng phong trần mệt mỏi.”

Doãn Bích Giới nghe Hedda nói vậy, đột nhiên suy nghĩ chuyển lữ hành này, thật không chỉ có một mình Hedda đánh giá anh như vậy.

Trong lòng mọi người, anh thường ngày hẳn là hình tượng như thần thánh không thể xâm phạm, cho dù là hai năm trước bản thân luôn ở với anh, nhưng cô cảm thấy mình chưa bao giờ đến gần anh, nhưng hiện tại, cô lại cảm giác được, anh đang trở nên chân thật, có thể tới gần.

Kha Kinh Đăng vẫn không nói tiếp lời, chỉ thản nhiên hỏi Hedda, “Có quần áo nữ và chỗ tắm gội hay không?”

Sau khi nghe xong Hedda sửng sốt, nhìn thấy Doãn Bích Giới bên cạnh anh, ông ta lập tức vịn tay, cười đến mức có phần quá trớn, “Có, có, đương nhiên là có.”

Cô nhìn ánh mắt Hedda hiểu rõ trong lòng ông ta, cô suy nghĩ, một số người có thể biết anh, phần lớn đều biết được sự tồn tại của cô.

“Em đi theo người của ông ta, đi tắm trước rồi thay quần áo.” Lúc này anh nghiêng đầu nói với cô.

Lời nói của anh cũng hợp ý cô, cô không phản bác, trực tiếp đi theo người nữ giúp việc trong nhà Hedda đi lên lầu.

Bởi vì thần kinh căng thẳng trong thời gian dài, cô vừa đi vừa thử nới lỏng, nhưng đi qua bậc thang dài, cô mới cảnh giác mà cảm thấy, hình như có một ánh mắt vẫn chật chẽ dõi theo cô từ sau khi cô vào phòng khách.

Theo trực giác, cô quay đầu hướng đến tầm mắt kia.

Quả nhiên, trong bàn đàn ông chơi bài kia có một tầm mắt chưa kịp thu hồi lại.

Kỳ quái chính là, người nhìn cô là một người Sudan, bề ngoài người kia cũng không có gì thay đổi, cô đương nhiên cũng chưa từng gặp người này.

Sau khi bị cô phát hiện, người nọ cũng mau chóng trấn định mà chơi bài trong tay, như là chưa từng nhìn cô, tuy nhiên cô chôn tâm tư trong lòng, bước chân cũng không dừng lại, nhanh chóng đi theo người nữ giúp việc vào phòng tắm trên lầu.

...

Sau trận tập kích trong sa mạc, dùng nước ấm thư giãn tắm một lúc, quả thực là đãi ngộ của thần tiên, sau khi tắm xong cô lau khô thân thể, thay quần áo mới, cảm thấy cả người sáng khoái, để tóc ướt bước ra phòng tắm.

Cũng gần với dự đoán của cô, một người nào đó ban nãy còn ở dưới lầu, hình như đã tắm sạch sẽ thay quần áo, đang bắt chéo chân, ngồi trên giường của phòng ngủ này.

“Anh làm gì đó?” Cô đi đến một bên uống nước, giả vờ lơ đãng hỏi.

Qua thật lâu lại không nghe được câu trả lời của Kha Khinh Đăng, cô vừa định ngoảnh đầu nhìn, lại bị một chiếc khăn tắm sạch sẽ chụp lên đầu.

“Đừng cử động.” Thanh âm của anh xuyên qua chiếc khăn mà truyền đến ổn định.

Ngón tay cầm ly nước của cô lập tức nắm thật chặt, cảm giác được anh bắt đầu cẩn thận lau tóc cho cô, độ mạnh yếu xoa tóc cũng vừa đúng.

“...Sao mỗi lần anh chỉ biết nói câu này?” Bầu không khí trong phòng im lặng, lại đặc biệt mập mờ, cô rốt cục nhìn không được, phá tan trước sự rung động khiến tim cô đập loạn.

“Câu nào?” Anh biết mà vẫn hỏi.

“Vụ nổ trên đoàn tàu bốn mùa, ở sân bay Nice gặp thuốc nổ, trong sa mạc...” Lúc cô nói đến câu thứ ba, quả quyết ngậm miệng lại.

Cô không nói gì nữa, sau trận hoan ái

cửu biệt trọng phùng*

trong sa mạc, lúc anh phải giúp cô mặc quần áo, dẫn cô tránh né truy binh.

(*) cửu biệt trọng phùng: gặp lại sau nhiều năm xa cách

“Em sai rồi.” Tiết tấu của ngón tay anh buộc chặt đuôi tóc của cô, giọng điệu lãnh đạm, âm cuối lại có ý sâu xa, “Lúc ở trên giường, tôi sẽ không nói câu này với em.”

...

Gân xanh nổi lên trán của Doãn Bích Giới, cô muốn giành lấy cái khăn tự mình lau, nhưng bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa.

Quay đầu nhìn lại, người nữ giúp việc của Hedda đang bưng một mâm đựng trái cây đi vào, sau khi nhẹ nhàng đặt trên bàn, cô ta cung kính dùng tiếng Anh nói với Kha Kinh Đăng, “Kha tiên sinh, Hedda tiên sinh phái tôi đến hỏi ngài, có muốn mang theo Doãn tiểu thư đến tham gia hội đấu giá không?”

“Hội đấu giá?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

Chỉ thấy anh gật đầu với người làm kia, dường như muốn xác định gì đó, đôi môi mỏng khẽ mở, “Hàng đấu giá cuối cùng có thay đổi không?”

“Không có.” Cô gái kia lắc đầu, “Vẫn là vật ngài muốn trước đó.”

“...Hàng đấu giá?” Doãn Bích Giới nhìn khuôn mặt anh, trong lòng mơ hồ lại có dự cảm không tốt, “Là cái gì?”

Sau khi người nữ giúp việc chuyển lời xong thì biết điều đóng cửa lại rời đi, chỉ còn lại hai người họ trong căn phòng thật lớn, lúc này anh đến cạnh cái bàn, ngắt lấy một quả nho, vô cùng lạnh nhạt mà nhìn cô, nói bảy chữ.

“

Xuân cung đồ*

, có hứng thú không?”

(* Xuân cung đồ: tranh vẽ nam nữ giao hợp

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hương Thảo (2)

Cho đến khi xuống lầu đi theo Hedda rời khỏi căn nhà, cùng nhau đi đến biệt thự đấu giá cách đó không xa, sắc mặt của Doãn Bích Giới vẫn khó coi.

Trước đó cô không thể nào đoán ra anh lại đến Sudan tham gia hội đấu giá, hơn nữa sau khi nghe anh nói hàng đấu giá mà anh muốn mua, cô lại cảm thấy vô cùng vỡ vụn.

Xuân cung đồ.

Cũng chính là bách khoa toàn thư trá hình về tư thế làm tình.

“Kha, có một điểm tôi khâm phục cậu nhất, chính là cậu dường như có thể đoán trước cuộc sống tương lai của cậu.”

Đọc đường đi, trong đầu cô vẫn không ngừng suy nghĩ về mục đích anh tham gia hội đấu giá này, Hedda đi theo lại rất hăng hái tự mình nói, “Cậu từ Châu Âu sang đây, ngay cả bão cát cũng đã gặp, còn nán lại trong sa mạc một đêm, cũng có thể đuổi kịp hội đấu giá đã quyết định phải tham gia hai tháng trước một cách chính xác, tại hạ thật tình bội phục.”

Không biết Hedda có phải có chút hứng thú với Trung Quốc hay không, cô luôn cảm thấy cách nói chuyện và động tác của ông ta đều học tập hơi hướng của người Trung Quốc.

Phát hiện ánh mắt của cô dừng trên người mình, Hedda lập tức có ý không tốt, cười lộ liễu, “Doãn tiểu thư, cô nhất định biết hàng đấu giá mà

Kha muốn lần này là cái gì nhỉ?”

Thần sắc của cô cứng đờ, cảm giác được bên cạnh là tầm mắt của Kha Khinh Đăng, gần như không cần nghĩ ngợi mà lạnh lùng nói, “Không biết?”

“Hả?” Hedda ngần ra, có phần không cam lòng yếu thế nói: “Chẳng lẽ cậu ấy không nói với cô, cậu ấy tìm tòi hàng đấu giá từ hơn nửa năm trước, chính là chờ vật quý hiếm thấy trên đời Xuân cung đồ sao?”

Cô gần như lập tức nghiêng đầu lướt nhìn Kha Khinh Đăng một cái.

“Vào thời nhà Thanh, Xuân cung đồ tinh xảo thường xuyên được làm quà biếu cao cấp để tặng quan to quý nhân, cổ nhân Trung Quốc hoàn toàn không kém hơn người hiện đại, trong quyển sách Xuân cung đồ này, luôn đặc biệt nhấn mạnh sự thay đổi tư thế...” Hedda nói năng sinh động.

Doãn Bích Giới càng nghe, gân xanh trên trán càng nổi nhiều, ai ngờ Hedda rất tốt bụng, sau khi giới thiệu Xuân cung đồ còn bổ sung một kích cuối cùng, “Doãn tiểu thư, vì nghĩ cho sự an toàn của mạng sống cô, sau khi Kha lấy được Xuân cung đồ, tôi sẽ bảo người chuẩn bị nhiều thuốc bổ cho nữ dùng một chút để cô mang đi.”

“Cám ơn.”

Kha Khinh Đăng vẫn tiết kiệm lời nói lúc này rất cuộc chậm chậm cất tiếng.

Hedda hình như đối với câu tỏ lòng biết ơn sâu sắc của anh có chút thụ sủng nhược kinh, thậm chí hơi hoảng sợ, mắt thấy đã tới biệt thự bán đấu giá, ông ta vội vàng đi nhanh bước vào cửa chính của biệt thự trước.

“Kha Khinh Đăng.”

Trong cửa chính của biệt thự, dần dần có thể thấy rất nhiều người, cô đang muốn bước vào cửa thì đột nhiên dừng bước chân, lạnh lùng cất tiếng, “Anh không phải thực sự cho rằng tôi tin anh từ xa ngàn dặm đến hội đấu giá ở Sudan, chỉ vì lấy được một bộ Xuân cung đồ chứ?”

Bên trong cánh cửa, biển người di chuyển, ngoài cửa lại giống như ngăn cách, lúc này anh hơi hạ cằm, đối diện với cô, bình tĩnh hỏi lại, “Không thì?”

Cô bực bội cười lại, “Tôi đây chỉ có thể nói, anh thật sự là tinh trùng lên não.”

Vẻ mặt anh không hề phát cáu, lúc này nhận lấy một ly rượu được người phục vụ ở cửa đưa đến, uống một ngụm rồi nói với cô, “So với bốn chữ này, tôi càng thích câu khác.”

“Miệt mài quá độ.” Dừng một chút, anh nói.

“...Tôi đã từng nói qua, anh không phải là bạn tình lý tưởng của tôi, tôi nghĩ đối với anh tôi cũng không phải.” Cô lại thực sự đứng tại cửa chính có người qua lại mà cùng anh thảo luận vấn đề cấp bậc giới hạn, “Nếu mấy tháng trước anh bắt đầu chú ý hội đấu giá này chỉ là vì làm cho cuộc sống tình dục của anh càng thêm hài hoà, tôi nghĩ, trái lại tôi sẽ nhìn anh với cặp mắt khác xưa.”

Hedda bên kia đang ngoắc tay ý bảo bọn họ đi hướng này, Kha Khinh Đẳng không nhanh không chậm uống hết ly rượu, nhìn về phía cô, “Tôi còn nhớ, ở trong sa mạc em đã nói, không có màn dạo đầu thì sẽ phá hoại khoái cảm trong quan hệ tình dục.”

“Nền tảng non yếu, sau này bồi dưỡng, tôi thành kính hiếu học như vậy, chẳng lẽ không được ư?”

Anh nhìn thấy biểu tình trợn mắt của cô, dường như cảm thấy cực kỳ thú vị, còn giơ tay khẽ chạm vào vành tai của cô, rồi mới tao nhã tiến vào hội trường.

...

Tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy mục đích anh tham gia hội đấu giá này tuyệt đối không đơn giản, nhưng cô không hỏi nhiều nữa, chỉ lên đường lặng lẽ theo sát anh vào hội trường.

Hedda hình như vẫn duy trì quan hệ tốt với công chức địa phương, quân phiệt và thương nhân, chỗ ngồi sắp xếp cho bọn họ cũng là ở chính giữa, nhưng bởi vì cả hội trường hầu như đều là người phương Tây và Trung Đông, bọn họ là hai người Châu Á tóc đen mắt đen, đương nhiên nổi bật.

“Ở nơi có nhiều người muốn mạng anh như vậy, anh ngồi đây lộ liễu làm bia bắn, thật sự thích hợp sao?” Cô ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy nhân viên đang chuẩn bị công tác cuối cùng, yếu ớt nói.

“Nơi nguy hiểm nhất, thường thường chính là nơi an toàn nhất.” Anh tùy tiện kéo tay áo lên, “Sát thủ thông minh sẽ không chọn trường hợp thế này mà tiến hành ám sát, hoặc là ít nhất, sẽ không dùng dao súng giết người lộ liễu.”

Cô muốn nói gì đó, anh lại đột nhiên tới gần.

Bởi vì thói quen cảnh giác, cô theo bản năng muốn lùi lại, nhưng anh khoát một cánh tay lên vai trái của cô, thoáng tới gần cổ cô, hỏi, “Em không phải dùng tinh dầu chứ?”

Cô không phủ nhận, “Sau khi tắm, nhìn thấy trong phòng đặt một chai nên tiện tay dùng.”

Anh gật đầu, ngồi thẳng trở lại tư thế ban đầu, không nói thêm gì nữa.

Hội đấu giá nhanh chóng bắt đầu.

Hôm nay phần lớn đều là quan to hiển hách ở hiện trường, ra tay xa hoa mà hào phóng, bầu không khí của mấy vòng bán đấu giá trước cũng đạt tới mức độ hết sức sôi nổi, Doãn Bích Giới nhớ rõ ràng, chỉ là một đồ gốm thời nhà Thanh, lại được một người kinh doanh đồ cổ London, dùng giá 2.3 triệu nhân dân tệ để lấy được.

Mà Kha Khinh Đăng ở bên cạnh vẫn bình tĩnh mà quan sát cả cuộc đấu giá, gần hai tiếng đồng hồ, anh không mở miệng nói ra một câu.

Trong lòng cô thật sự không đoán được rốt cuộc anh suy nghĩ gì, trong lúc nghỉ ngơi giữa cuộc, cô từ chỗ ngồi đứng dậy, thản nhiên nói với anh, “Tôi đi toilet.”

Anh hơi gật đầu.

Bởi vì hai người cách nhau rất gần, trước khi cô rời đi, lại phát hiện trên trán anh có lớp mồ hôi mỏng.

Hơi lạnh trong hội trường vừa đủ, theo lý mà nói không khiến người ta có cảm giác đổ mồ hôi, nhưng người luôn luôn tĩnh tâm như anh lại ra mồ hôi.

Chẳng lẽ anh đang lo lắng lấy không được cuốn sách vẽ kia?

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy nghi ngờ càng sâu.

Từ toilet đi ra, có một góc đối diện, cô vừa xoay người qua thì đột nhiên bị người ta dùng sức khống chế cổ tay.

“Ai?!”

Trong đầu cô có chuông cảnh báo nổi dậy, sức lực đối phương dùng không lớn lắm, cô có thể giãy ra, nhưng còn vì quán tính mà bị người kia ép

vào một góc che khuất.

Cơ thể theo bản năng làm ra động tác phòng vệ, nhờ ngọn đèn trong hành lang, cô phát hiện người này đã giữ hai bên người cô, dĩ nhiên là tên đàn ông bị cô phát hiện nhìn mình chăm chăm tại chỗ của Hedda lúc này.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cô lấy khoảng cách một cánh tay đối diện với người đàn ông kia, dùng tiếng Anh lạnh lùng chất vấn.

Người kia lặng lẽ nhìn cô một lúc, bỗng nhiên mở miệng, lại nói tiếng Trung, “Là anh.”

Khi Doãn Bích Giới nghe thanh âm kia, toàn thân găng như giật mình.

“Cảnh Trạm?!” Hồi lâu sau, cô nhìn gương mặt hoàn toàn khác biệt mà thốt lên.

Chỉ thấy đối phương yên lặng nhìn cô, gật đầu.

Sudan xa lạ, gặp lại xa lạ, tất cả dường như là một trận lốc xoáy không phân rõ ràng.

Vì sao Cảnh Trạm ở đây? Hơn nữa thay đổi gương mặt? Anh ta cũng biết Hedda sao? Anh ta tới đây, chẳng lẽ có quan hệ với Kha Khinh Đăng?

“Cảnh Trạm.” Trong đầu cô có hàng ngàn suy nghĩ, sau khi ép mình tỉnh táo lại, cô nhìn anh ta chăm chú, “Thiếu chủ tịch tập đoàn Cảnh thị đứng đầu thành phố S, tốt nghiệp đại học cùng với tôi, quen tôi bảy năm, ngoại trừ ăn chơi đàn đúm thì không có sở thích đặc biệt, quan hệ cá nhân chỉ giới hạn ở Trung Quốc, không có bạn gái, trước đây chưa từng tham gia bất cứ hoạt động phi pháp nào.”

“Tôi nói có sai không?” Sau khi nói xong, cô lạnh lùng nhìn anh ta.

“Không có.” Cảnh Trạm nhẹ nhàng kéo ra dịch dung da mặt của người Sudan, mở miệng trả lời.

“Lý do anh đến đây làm dịch dung là gì?” Cô quan sát người bạn tốt lâu năm ở trước mặt mình vốn không nên xuất hiện ở nơi này, lại cảm thấy xa lạ, “Nơi này là Sudan, không phải Tô Châu.”

Cảnh Trạm nhìn cô chăm chú, qua thật lâu, tiếng nói rốt cuộc không có nửa phần biếng nhác và thoải mái như mọi khi, “Chuyện này rất phức tạp, trước mắt anh chỉ có thể nói với em, anh đến đưa em rời khỏi đây.”

“Rời đi đâu?” Cô hung hăng.

“Về nước.” Lúc này anh ta tiến một bước lên phía trước, nhẹ nhàng giữ tay giữ vai cô, “Tin anh, em không thể tiếp tục cuốn vào trong kế hoạch của hắn, những việc này em vốn không nên trải qua, mặc dù ở sân bay Nice em đã đưa ra lựa chọn sai lầm, nhưng hiện tại em còn có cơ hội và đường sống để quay trở về.”

“Hắn? Kế hoạch của Kha Khinh Đăng?” Cô chỉ nắm được từ then chốt, lập tức hỏi lại, “Anh biết kế hoạch của anh ta là gì sao?”

Vẻ mặt Cảnh Trạm vùng vẫy, qua thật lâu mới chần chừ nói, “Anh chỉ biết... Hôm nay hắn muốn bán đấu giá thứ hàng kia, chính là thứ mà người Mỹ muốn giành lấy, hắn muốn bán ra thứ có khả năng đủ để thay đổi vận mệnh của thế giới.”

Suy nghĩ của cô đột nhiên bị kích thích, cô lắng nghe ngay cả đồng tử dần dần phóng lớn.

“Doãn Bích Giới.” Tay Cảnh Trạm giữ vai cô lúc này càng nắm càng chặt, “Anh với em quen nhau bảy năm, tuyệt đối sẽ không làm chuyện bất lợi với em, mà em và hắn, chỉ có hai năm tràn đầy tổn thương và lừa gạt, em không thể vì hiện tại hắn đang mê hoặc em và ích kỷ muốn kéo em

xuống nước cùng nhau, mà đem mạng sống của mình chôn vùi trong chuyến đi đã sắp đặt tỉ mỉ từ lâu này!”

“Bây giờ theo anh rời khỏi.” Anh ta gằn từng tiếng, “Anh sẽ đưa em bình an trở về Trung Quốc, không bao giờ đi vào vũng bùn nữa, anh thề.”

Một bên là người bạn tốt nhiều năm của bạn, từ trước tới nay không có chí lớn và không có nguyên tắc, đột nhiên liên tiếp xuất hiện trong dáng dấp hoàn toàn xa lạ, hơn nữa hình như không có liên quan trong chuyện này, định đưa bạn trở về cuộc sống vốn của bạn.

Mà bên kia là một người bạn không thể chống cự, anh ta từng làm bạn tổn thương, nhưng có thể chiếm giữ cơ thể của bạn, cũng trói chặt linh hồn của bạn, đồng thời, sau lưng anh ta tất cả đều là lưỡi kiếm sắc bén, có thể liên lụy sẽ đâm bạn tan xương nát thịt.

Bạn sẽ lựa chọn như thế nào?

Trong đầu Doãn Bích Giới tích tắc tràn ngập rất nhiều ý nghĩ, rồi lại dường như trống không, trước mặt rõ ràng là gương mặt quen thuộc của Cảnh Trạm, nhưng cô vẫn nhìn thấy dáng vẻ đầy mồ hôi trên trán của Kha Khinh Đăng.

“Bây giờ em... không có cách nào tin tưởng bất cứ ai.”

Thật lâu sau, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng chuông báo hội đấu giá tiếp tục, cô nhìn ánh mắt Cảnh Trạm nói, “Cho em một chút thời gian suy nghĩ, em nhất định phải gặp anh ta hỏi rõ ràng chân tướng.”

Cảnh Trạm thấy gương mặt căng thẳng lại kiên định của cô, đáy mắt hiện lên tia âm đạm, “...Em nhất định phải quay lại đây trước khi hẳn lấy được thứ hàng kia, nếu không tính mạng của em sẽ nguy hiểm, nhớ không?”

Cô chẳng trả lời, xoay người rời đi.

“Anh ở đây chờ em.” Anh ta nhìn bóng lưng của cô, lại nói thêm một câu.

...

Một mạch trở lại hội trường đấu giá, có giả vờ như lúc này chưa từng xảy ra chuyện gì, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Kha Khinh Đăng.

“Mệt không?” Vừa ngồi xuống, anh ở cạnh cô thấp giọng hỏi.

“Không.” Cô lắc đầu, ánh mắt lại ở phía trước, “Kha Khinh Đăng, tôi muốn biết một chuyện.”

Anh nhìn về phía cô.

“Anh có từng đem kế hoạch chôn trong lòng mình, hoặc là bí mật, nói với bất cứ ai chưa?”

Hội trường đấu giá huyên náo, cô lại cảm thấy anh có thể nghe rõ từng chữ của cô, thậm chí ý tứ chân chính ẩn chứa trong lời nói của cô.

“Không có.” Anh nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

Sau khi nghe xong, cô cắn chặt răng, thật lâu sau lại hỏi, “Tôi còn muốn biết, nếu tôi ở trong lòng anh thật sự có một chút khác biệt với những người khác, anh có thể nói cho tôi biết bảo tàng anh nắm trong tay, toàn bộ kế hoạch của anh...thậm chí mọi thứ về anh hay không?”

Cô không biết lời nói thăm dò của mình có được gọi là cảm tính không, rốt cục là vì chứng minh cái gì.

Đem tâm tình và ý tưởng của mình dễ dàng tiết lộ trước mặt đối phương là chuyện vô cùng không có lý trí, cùng với hành vi thất sách, rất dễ dàng

có thể bị đối phương nắm lấy nhược điểm, tùy ý điều khiển.

Nhưng cô chỉ biết là, vào giờ phút này, cô chỉ muốn cấp bách nghe được điều gì đó, để giúp bản thân kiên định đưa ra quyết tâm cuối cùng.

“Chìa ra một ngón tay đến trước mặt tôi.” Anh đột nhiên nói như thế.

Cô ngần ra, nhưng vẫn nhanh chóng nghiêng người, làm theo ý anh.

Cô chỉ có thể nhìn thấy, mồ hôi trên gương mặt anh ngày càng nhiều, khuôn mặt lạnh lùng đã có chút tái nhợt khác với bình thường.

“Hiện tại, tôi có thể nói với em, ánh mắt của tôi tạm thời không trông thấy gì cả.” Nửa cuộc đấu giá sau sắp bắt đầu, thanh âm của anh lại có thể xuyên vỡ tất cả hoàn cảnh, “Nhưng tôi phải lấy được thứ hàng sau cùng kia.”

Cô nhìn đôi mắt anh hình như đã thật sự mất đi tiêu cực, trong lòng không ngừng phát run.

Hoá ra khi này anh liên tục đổ mồ hôi là bởi vì đôi mắt sắp không thấy rõ, nhưng cô thật sự khó tin, rốt cuộc vì sao anh đột ngột xuất hiện tình trạng mù như vậy?

Theo ý của Cảnh Trạm, tính mạng của anh sắp sửa gặp nguy hiểm, nhưng hiện tại thế giới trước mắt anh là một mảnh tối đen, anh nên làm gì bây giờ?

Mà cô lại nên làm gì bây giờ?

“Đừng lo lắng, hiện tại tôi không cần em lo lắng, hãy suy nghĩ những chuyện khác.”

Lúc này anh đột nhiên giơ tay, dưới hoàn cảnh mù tạm thời, nhưng lại cầm ngón tay cô một cách chính xác, “Tôi chỉ cần em làm đôi mắt của tôi

trong cuộc bán đấu giá này.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hương Thảo (3)

Sau khi Kha Khinh Đăng nói xong câu đó, nửa cuộc sau của hội bán đấu giá liền chính thức bắt đầu.

Doãn Bích Giới không biết hiện tại hai mắt anh mù tạm thời, rốt cuộc cả người trải qua nỗi khổ như thế nào, nhưng ngoài khuôn mặt lạnh lùng có một tí mồ hôi ra thì cô hầu như không nhìn ra anh có một tia gấp gáp nào.

Thời gian từng giây một trôi qua, hàng hoá của nửa cuộc bán đấu giá sau cũng được mua từng vật một.

Trên bục đang tiến hành giao dịch, cô luôn cảm thấy, mỗi một gương mặt xa lạ đều có thể đột nhiên biến thành khuôn mặt dữ tợn của sát thủ.

Trái tim càng đập càng nhanh, trong đầu sinh ra dự cảm nguy hiểm khiến cô khó có thể hô hấp đều đặn.

“Doãn Bích Giới.” Ai ngờ lúc này anh bỗng nhiên mở miệng, gọi tên cô.

Cô run lên, nghiêng đầu muốn nhìn anh, nhưng bị anh cầm lấy tay trước một bước.

“Em còn nhớ không, lúc ở trên đoàn tàu bốn mùa, tôi bảo em rời xa người đàn ông ở bên cạnh em.” Anh bình tĩnh nói, “Cảnh Trạ, khi này hẳn tìm em, đúng không?”

Thần sắc cô căng thẳng, một lát sau mới nheo mắt nói, “Anh...”

Doãn Bích Giới thừa nhận, chính mình vào lúc này, đáy lòng thực sự sợ anh, cô không có cách nào tin được, dưới tình huống mắt bị mù, anh lại có thể nắm tất cả những chuyện đã xảy ra với cô đến nước này.

“Hắn muốn em cùng hắn rời đi.” Lúc này ngón tay anh nhẹ nhàng vỗ có tiết tấu trên lưng cô, “Để tôi đoán một chút, hắn nhất định cũng đã nói với em mục đích tôi tham gia hội đấu giá này.”

“Tôi muốn nghe từ trong miệng anh.” Dường như không muốn nghe anh nói tiếp, cô đột nhiên giơ tay ngắt lời anh, “Tôi muốn nghe tất cả, toàn bộ, đầy đủ đáp án chân thật.”

Cô nói xong rồi nhìn gương mặt anh, cảm giác trái tim đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trên thế giới này, hắn là chưa từng có người dám dùng kiểu nửa uy hiếp mà nói chuyện với anh như vậy.

Thế thì anh sẽ nói với cô sao?

“Năm thế.” Anh nhanh chóng trả lời.

“Cái gì?” Cô lập tức không phản ứng, nhúu mày.

“Năm thế đầu tiên của Xuân cung đồ.” Lúc này anh đối mặt với cô, mặc dù tầm mắt không có tiêu điểm, nhưng đôi môi mỏng lại hơi cong một cái.

Đây là điều kiện của anh.

Nếu muốn biết tất cả, như vậy cần trao đổi ngang giá.

Cô trầm mặc một lát, lắc đầu, “Có màn dạo đầu không?”

“Tôi sẽ nỗ lực học tập.” Anh trả lời thật chậm, ngữ khí lại đặc biệt nghiêm túc.

Cô nhìn anh, ánh mắt tuy lãnh đạm, nhưng rõ ràng hiện lên tình điệu và ý cười ngay cả cô cũng không có cách nào phát hiện, “Kha Khinh Đăng, anh thật là lưu manh đẳng cấp cao, thế gian hiếm thấy.”

Anh chỉ nhìn cô, nhìn cô như là không có mù.

Bầu không khí tại nơi bán đấu giá khẩn trương, hai người bọn họ cứ như vậy ngồi chính giữa của hàng thứ nhất, không coi ai ra gì mà đối mặt và đối thoại với nhau.

“Kha.”

Hedda ngồi ở chỗ cách bọn họ vài người lúc này đột nhiên lặng lẽ khom lưng đi đến trước mặt họ, “Tôi vừa mới xem danh sách, còn năm món hàng nữa thì đến cuốn tranh vẽ mà cậu muốn.”

“Được.” Chỉ nghe Kha Khinh Đăng thản nhiên trả lời.

“Vậy tự cậu quan sát thời cơ, tôi sẽ ở một bên hỗ trợ.” Lúc này Hedda ngược lại không còn vẻ linh hoạt như trước, chỉ luôn nhìn chăm chú vào đôi mắt của Kha Khinh Đăng.

Doãn Bích Giới nhìn kỹ nét mặt của ông ta, phát hiện hình như ông ta có áp lực và sự khẩn trương không rõ nguyên do, cảm xúc trong ánh mắt cũng rất phức tạp.

Sau khi đợi Hedda trở về chỗ ngồi của mình, cô càng nghĩ càng thấy bất thường, vừa định muốn nói gì đó với Kha Khinh Đăng, lại chợt cảm thấy anh nắm tay cô, ánh mắt anh hơi hướng về phía trước.

“Đừng sợ.”

Dù cho mất đi thị giác, anh vẫn có thể đoán ra trạng thái của cô dựa vào thính giác tốt của mình.

Cô nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, hô hấp lại bắt đầu trở nên dồn dập hơn.

“Em cũng biết, hai năm trước đã từng phát sinh loại tình huống thế này.” Anh đem tay cô bao bọc trong lòng bàn tay của mình, nắm lấy không chặt không lỏng, làm cho cô không có cách nào giãy dụa, “Cho nên, em đừng sợ.”

Vừa nói đến hai năm trước, cô liền sa sầm mặt, kèm thêm phía sau lưng cảm giác được một đợt đau đớn ray rứt.

Tất cả bị bức màn phủ đầy bụi, tựa như cảnh phim mau chóng xuất hiện trước mắt.

Rất nhiều hồi ức khiến toàn thân cô run rẩy, rốt cuộc cô đã nhìn thấy... đáng vẻ từng mù loà của anh.

“Nhưng lúc này khác với hai năm trước.” Không cho cô thời gian tiếp tục suy nghĩ sâu hơn, anh thấp giọng nói, “Em có đoán được gì không?”

Cô vừa điều chỉnh hô hấp, vừa nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Tĩnh đầu.” Vài giây sau, cô lập tức mở mắt.

Anh không nói gì, thái độ cũng coi như ngầm thừa nhận.

Cô quả thực như ngồi trên gai, hoàn toàn không thể tin được, mình tiện tay xẹt tinh dầu lên cổ lại là đầu sỏ khiến anh mù.

Cô lại trở thành công cụ bị lợi dụng để đối phó anh.

“Trong tinh dầu hàm chứa vật chất đặc biệt, hẳn là trùng hợp trung hoà với chất vải quần áo trên người tôi, làm cho thị giác tạm thời tê liệt.” Anh khẽ ho khan một tiếng, “Về phần bọn họ rốt cuộc hạ bao nhiêu liều lượng, sẽ duy trì trạng thái mù bao lâu, tôi không thể dự tính.”

Cô nghe xong lời nói của anh, theo bản năng nhìn Hedda, bàn tay lập tức bị anh nắm chặt.

Không thể rút dây động rừng.

Cô nhanh chóng hiểu được ý anh, chỉ có thể tiếp tục nhìn phía trước không chớp mắt.

Quả nhiên, biểu hiện vừa rồi của Hedda đã có thể giải thích sơ lược.

Nhưng mà, chân tướng thật sự quá đáng sợ, vài phút trước cô còn cảm thấy vị phú thương Sudan hiền hoà thân thiết, dường như có giao tình rất tốt với anh, thế nhưng đã đứng ở vị trí làm hại anh.

Cô không khỏi nghĩ đến, trong chuyến đi này, đầu tiên là Carlos, sau là Hedda, bạn làm ăn từng hợp tác với anh, thậm chí là bạn bè, trước sau đều làm ra hành vi phản bội, muốn dồn anh vào chỗ chết.

Hiện tại, anh em họ Trịnh và Dell phân tán với bọn họ, hai mắt anh lại mù, toàn bộ tình hình càng trở nên cực kỳ nguy hiểm.

“Trong bất kỳ tình huống nào, đều không có bạn bè hoặc là kẻ thù tuyệt đối.” Ngược lại anh có vẻ rất thản nhiên, “Huống chi dưới sự thúc đẩy của ích lợi và cường quyền.”

Doãn Bích Giới cắn môi rồi hỏi, “Anh có Plan B hay không?”

Thông minh như anh, nhất định ở trong bất cứ tình huống nào cũng để lại cho mình phương án thứ hai.

“Bắt đầu rồi.” Anh không trả lời vấn đề của cô, chỉ ra hiệu với cô, lượt bán đấu giá của Xuân cung đồ đã chính thức bắt đầu.

Sau khi người chủ trì giới thiệu hàng đấu giá xong, thì lần lượt có người ra giá.

Vô cùng hiếm thấy, cuốn Xuân cung đồ này, giá ban đầu lại chính là 300 vạn đô la Mỹ.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, nếu thật như theo lời của Cảnh Trạm về ý nghĩa chân thật sau lưng cuốn tranh vẽ này, giá cả thành giao cuối cùng, không hề nghi ngờ là một con số thiên văn.

“Phía sau bên trái 45 độ, người Tây Âu ra giá 500 vạn.” Trong đầu cô không ngừng tính toán, vừa thấp giọng nói với anh.

“Phía sau bên phải 60 độ, người Phillipines ra giá 800 vạn.”

“Ngay phía sau, người Nga ra giá một nghìn vạn.”

“Người Ai Cập ra giá hai nghìn vạn.”

“Người Trung Đông, có thể là người Kazakhstan, ra giá hai nghìn năm trăm vạn.”

...

Kha Khinh Đăng vẫn lắng nghe mà không nói gì, ngón tay trái nhẹ nhàng gõ từng cái trên đầu gối.

“Năm nghìn vạn.” Cô bỗng nhiên nghe được thanh âm ra giá có chút quen tai.

Đi tìm kiếm thanh âm này, đồng tử của cô đột nhiên phóng to.

Phía sau bên trái cô lại là Robinson đang ngồi, khoé miệng hơi mang theo ý cười.

Cô sớm nên nghĩ tới người Mỹ bám riết không tha, nhưng không ngờ bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Ngoài dự đoán, nhưng cũng trong dự đoán, bọn họ quả nhiên đã mua chuộc Hedda trước, khiến Kha Khinh Đăng mù, cuối cùng đến lấy hàng đầu giá trước anh, ở trong này cướp giết anh.

Liên bang ra mặt mua cơ mật của liên bang, thật sự là một bàn tính hoàn hảo.

Cô và Robinson lặng lẽ đối diện vài giây, rất nhanh, Robinson hơi gật đầu với cô, còn làm động tác như chào trong quân đội mà chào cô.

Hành động khiêu khích mà lại hung ác.

Từ từ xoay chuyển tầm mắt, cô đã nhìn thấy những đặc công SWAT lần trước truy đuổi bọn họ ở sân bay Nice, những người này đang mặc thường phục, ngồi lẫn lộn trong đám người.

Cô biết, những người vừa ra giá kia đại diện cho các thế lực khác, nếu ngay cả bọn họ cũng không thể đưa ra giá cao hơn Robinson, điều đó đại biểu cho, dù đối mặt với cuộc làm ăn mê người này họ cũng không dám lựa chọn chống lại người Mỹ.

Thế thì Kha Khinh Đăng trợ trợ, bất lực đối mặt với thiên la địa võng mà chuẩn bị chờ chết.

“Năm nghìn vạn, lần đầu tiên.” Người chủ trì nói.

“Nói cho tôi biết,” cô nghe Kha Khinh Đăng ở bên cạnh đồng thời lên tiếng, “Trước kia khi còn ở trung học, em dùng bao nhiêu thời gian chạy 800 mét.”

Cô sửng sốt, “Ba phút hai mươi giây.”

“Đối với phái nữ mà nói, xem như là nhanh.” Anh như có chút dăm chiêu, “Xấp xỉ với thời gian tôi chạy 1500 mét.”

Cô như là ghen lời, ngay cả nói cũng không ra lời.

Bên cạnh có bao nhiêu người đang chờ lấy mạng anh, anh lại còn có thời gian hỏi cô vấn đề như vậy.

Thế nhưng ngay sau đó, cô đoán được mục đích anh hỏi cô.

“Năm nghìn vạn, lần thứ hai.” Lúc này người chủ trì tiếp tục nói.

Trong tĩnh lặng khiến người ta ngạt thở, tia sáng trong con mắt cô chợt loé lên, nhìn thấy Cảnh Trạm vừa gặp ở chỗ rẽ, bây giờ anh ta đã đứng ở lối ra cạnh cửa.

Anh ta bất động nhìn cô, hơi giơ tay phải hướng về cô, ánh mắt sắc bén mà cô chưa từng thấy qua.

Anh ta muốn cô đến bên cạnh anh ta, anh ta muốn cô rời khỏi Kha Khinh Đằng trước khi hàng hoá thành giao.

Cô đã cảm giác được, một số họng súng đồng thời nhắm vào bọn họ.

“Doãn Bích Giới.” Trong hội đấu giá tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng của Cảnh Trạm, “Lại đây, đến bên cạnh anh.”

Cho dù người ở đây ôm mục đích gì, có lẽ thuần túy đến tham gia hội đấu giá, lúc này cũng không phát hiện ra bất cứ âm thanh hỗn loạn cùng tiếng nói chuyện với nhau.

Tất cả mọi người đã cảm giác được sự yên lặng cuối cùng trước cơn bão tố.

Cô hít một hơi thật sâu, không động đậy.

“Doãn Bích Giới.” Cũng ba chữ này, nhưng lại từ Kha Khinh Đằng thấp giọng gọi ra, cô cảm thấy lúc này anh hơi buông lỏng tay cô, “Ở trong mắt

em, tôi là một người như thế nào?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh là một người như thế nào?

Mỗi người đều có mặt đen tối, có thể là yếu đuối, đáng sợ, tự ti, ghen tị... Nhưng mặt đen tối này, có thể được người bên cạnh chấp nhận hay không?

Mà anh lại khác với tất cả những người cô từng gặp qua trong cuộc đời.

Anh không có mặt đen tối, bởi vì bản thân anh chính là một hố đen, anh có bí mật mơ hồ, anh có tất cả thủ đoạn để khống chế, anh sẽ không sợ hãi, sẽ không bị đánh bại, anh gần như không có gì là không làm được, lại có sức mạnh lớn nhất trong bóng đêm.

Anh mặc áo giáp cứng rắn nhất, không ai có thể xâm phạm.

“Đen.” Nghĩ đến điều này, cô chỉ nói một chữ.

Sau khi nghe xong, anh cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười kia nhanh đến mức ngay cả cô cũng không nghe thấy.

“Doãn Bích Giới!” Cảnh Trạm không nhịn được nữa mà lớn tiếng quát khê, lúc này trực tiếp vào hội trường, bước về phía cô.

Cô còn đồng thời nghe thấy vài tiếng lên đạn, nhưng cô lại cảm thấy anh ở bên cạnh không sợ hãi hoặc là khẩn trương.

“Năm nghìn vạn, lần thứ ba.” Người chủ trì nói.

Câu kia vừa dứt lời, trong nháy mắt, cô theo bản năng bổ nhào về phía Kha Khinh Đăng, đặt cả người anh trên mặt đất.

Tiếng súng sơ xuất liên tiếp và tiếng kêu thảm thiết vang lên, cùng thời gian, “Răng rắc” một tiếng, tất cả đèn của hội trường đột nhiên tắt ngấm, toàn bộ rơi vào một mảng tối đen không thấy gì.

Bên tai nhất thời vang lên tiếng quát lớn của Robinson, còn có đủ loại ngôn ngữ khác thay nhau cao giọng hô hoán lên.

Cô thở gấp, bởi vì cả người bổ nhào về phía trước mà ngồi trên bụng anh.

“Đừng cử động.” Trong lòng vui mừng vì có sự giúp đỡ của bóng tối, cô khống chế anh, lúc này nói thấp giọng và nhanh chóng, “Bên trái có một cánh cửa ngậm, tôi dẫn anh đi, bây giờ chúng ta theo cánh cửa kia mà rời đi.”

“Được.” Anh quả thật không nhúc nhích tí nào, “Tư thế này không tồi.”

Trong lúc nguy ngập thế này anh lại còn tâm tư đùa giỡn với cô, Doãn Bích Giới hậm hực, thừa dịp lúc hỗn loạn, cô vội vàng kéo anh đứng lên, nắm lấy cánh tay anh, chạy nhanh về hướng cô đã nhắm tới trước.

Vừa mới chạy đến cánh cửa, ánh sáng đèn pin trong tay của đặc công SWAT đã chiếu trên người bọn họ.

“Đội trưởng, bọn chúng ở đây!”

“Đừng để bọn chúng chạy trốn!”

“Chặn lại!”

...

Cô không dám dây dưa, gằn như điều động tất cả tế bào của cơ thể, nắm chặt cánh tay anh, mở cửa ra, chạy bạt mạng về phía trước.

“Anh có thể chứ?!” Cô vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi Kha Khinh Đăng ở bên cạnh.

“Cũng không tệ lắm.” Thanh âm của anh chạy nước rút trong gió, tiếng súng ở đằng sau, trong tiếng kêu la truy đuổi, cũng có vẻ rất rõ ràng lại lãnh đạm, “Hình như cảm thấy tốt hơn so với lúc còn nhìn thấy.”

“VẬY anh vẫn chưa nhìn thấy!” Trong lòng cô kỳ thực vừa lo lắng lại sợ hãi, nghe anh nói vậy, gần như giận hờn mà lạnh giọng phản bác.

“Phải.” Anh đột nhiên xoay tay cô lại.

Cả người cô chấn động, cho rằng anh giận nên lập tức nghiêng đầu nhìn anh.

Trong bóng tối, cặp mắt trầm tĩnh đen như mực kia giống như đen tối và cái chết, ánh sáng duy nhất trong tầm tay.

Tại khoảnh khắc này, cô cảm thấy mình lắng nghe rõ ràng một tiếng
trần ai lạc định*

đá nặng trong lòng.

(*) trần ai lạc định: bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Sợ hãi, mơ hồ, bàng hoàng, hồi ức, đau khổ... Hết thảy của tất cả đều biến mất trong đôi mắt này của anh.

Cuối cùng cô cũng biết, vì sao lúc này khi Cảnh Trạm vươn tay về phía mình cô lại lựa chọn nhào đến bảo vệ anh.

“Như vậy, em có thể trở thành ánh mắt của tôi.”

You are my eyes.

Em là ánh sáng duy nhất trong bóng đêm này, để anh dừng lại, dẫn anh đi đến phía trước.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vết Thương Của Chiến Tranh (1)

Cảm giác chạy như bay trong bóng đêm, cùng với một khắc trước khi chìm xuống nước, thoáng có chút tương tự.

Hô hấp lại càng ngày càng khó để lấy cân bằng, đen tối mờ mịt trước mắt cũng dần dần khuếch trương trong đầu óc.

Đặc công SWAT dùng tốc độ truy đuổi cách bọn họ khoảng 20 mét ở phía sau, hơn nữa đang không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Trong giây phút khẩn cấp, lúc này Doãn Bích Giới rốt cuộc nhìn thấy cuối hành lang của hội trường hiện ra ánh sáng.

Là cửa sau của biệt thự đấu giá.

“Sau khi ra khỏi cánh cửa này, chạy về phía Đông Bắc 800 mét sẽ có một chiếc xe.” Thanh âm của Kha Khinh Đăng vang lên bên tai cô, “Chìa khoá xe ở trong túi áo sơ mi bên trái của tôi.”

Trong đầu cô nhanh chóng tiếp thu tin tức này, sau vài giây, cô đẩy mạnh cửa lớn ở cuối hành lang, đợi khi hai người ra phía sau thì dùng tốc độ nhanh nhất khoá cánh cửa từ bên ngoài.

Bên trong cánh cửa lập tức phát ra tiếng mắng chửi và đạn bắn xuyên qua cửa của đặc công, cô dẫn Kha Khinh Đăng lùi ra sau vài bước, ở trong đêm tối nhận ra chút vị trí cơ bản, rồi dựa theo phương hướng mà anh mới chỉ định tiếp tục chạy đi.

Cánh cửa này ít nhất có thể tranh thủ thêm thời gian cho bọn họ.

Bởi vì loại thời điểm này, một giây đồng hồ chính là chậm lại một phút đồng hồ của mạng sống.

Ban đêm có ít người Sudan đi đường, giống như mấy lần trước, sông bạc, bờ biển, sa mạc... Cô lại cùng anh nhận thức sự kích thích và mạo hiểm của cảnh thoát chết lần nữa.

“Em hối hận không?”

Thần kinh cô kéo căng, lúc này đột nhiên nghe thấy câu hỏi lãnh đạm của anh.

“Hối hận gì chứ?” Cô biết rõ vẫn hỏi, thái độ như hờ hững.

Thanh âm của anh rất ổn định, hầu như tiếng thở gấp không nặng nề, “Hối hận phải dẫn một người mù chạy 800 mét tại Châu Phi.”

Câu này bị anh nói ra dưới tình huống như vậy, cảm giác khá thích thú, cô nhin không được muốn cười, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng, “Là tôi muốn tự mình rèn luyện thân thể, không liên quan đến anh.”

“Rèn luyện thân thể kỳ thật có nhiều loại phương pháp.” Lúc này anh vừa chạy, vừa cởi nút cổ áo của mình, “Mặt khác tôi có thể giúp em?”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cô vẫn hiểu được, sự ăn ý giữa cô và người nào đó quả thật sinh ra đã là vậy, hơn nữa trước sau ngày càng gia tăng mãnh liệt, nhất là... vấn đề về phương diện nào đó.

“Tôi không thích lắc xe.” Thật lâu sau, cô thấy chiếc xe việt dã xuất hiện trong tầm mắt, nhanh chóng trả lời, “Ít nhất cũng không phải ở thời điểm có khả năng bị đạn đánh thành tổ ong mà chơi trò lắc xe.”

Cách chiếc xe thoát thân ngày càng gần, anh đột nhiên lặng lẽ nắm tay cô, xuyên qua áo khoác của anh, dán lên ngực trái áo sơ mi của anh.

Cô kinh ngạc quay đầu lại, “Làm gì đó?!”

“Lấy chìa khoá xe.”

Anh cầm tay cô lấy chìa khoá từ trong túi áo, thanh âm nghe ra đặc biệt nghiêm túc bình tĩnh, “Em cho rằng tôi muốn làm gì? Chẳng phải em không thích lắc xe sao?”

...

Trong nháy mắt, trong đầu Doãn Bích Giới gần như đem anh lộn ngược mà bắn chết ba trăm lần.

Không đợi cô có thời gian tiếp thu trò đùa giỡn của anh, tiếng động cơ ô tô ở phía sau đã dồn tới, cô nhanh chóng lấy chìa khoá mở cửa xe việt dã.

Nhưng khi cô vừa định mở cửa xe muốn ngồi vào thì đã thấy Kha Khinh Đẳng xoay người ngồi trên ghế lái chính xác trước một bước, rồi ôm thắt lưng cô, bế cô vào trong xe.

Doãn Bích Giới bị anh ôm lấy và ngồi trên đùi anh trong tư thế mặt đối mặt, còn chưa mở miệng, anh đã đóng cửa xe nhấn nút khởi động, nhân tiện từ dưới chỗ ngồi lấy ra hai khẩu súng đưa cho cô.

“Anh xác định đôi mắt của anh hiện tại thật sự không nhìn thấy sao?” Cô trông thấy anh làm ra một loạt động tác lưu loát sinh động, cô nhận súng, không nhịn được nghi ngờ mà hỏi.

Anh nhanh chóng bắt đầu khởi động xe, hai tay nắm vô lăng, giẫm trên chân ga, “Tôi nhắm mắt cũng có thể chạy qua đường núi tuyết.”

Cô còn chưa kịp nghĩ đến giả thiết khác, tiếng súng “Pằng pằng pằng” liên tục đã bắn vào đuôi xe việt dã.

Cùng loại súng đạn, nhưng lúc này tình huống lại hoàn toàn khác biệt với lần trước ở sân bay Nice.

Lần kia có Trịnh Âm quán quân xuyên quốc gia lái xe, có hai người bạn họ đồng thời nổ súng bắn trả, hơn nữa kỹ thuật bắn súng của anh xuất thần nhập hoá, nhưng lúc này đây, dưới tình huống anh bị mù lái xe, chỉ có một mình cô nổ súng bắn.

Kha Khinh Đẳng lái xe rất nhanh trên con đường chính, đoàn xe của đặc công SWAT ở phía sau theo đuôi không bỏ, mà còn muốn bọc đánh từ bốn phía.

Những tiếng súng dày đặc này cảm thấy như có con dao đặt ở cổ họng, Doãn Bích Giới gần như máy móc dựa theo bản năng bắn trả, không lưu tình chút nào, mỗi phát súng đều trí mạng.

Cả đời cô cho đến lúc này chưa bao giờ dính quá nhiều máu tươi trên tay mình như vậy.

Là anh dẫn cô đi vào thế giới

huyết vũ tinh phong*

, là anh dạy cô kỹ thuật bắn súng tinh vi hơn, cũng là anh, trong khoảnh khắc này đem cô tức nước vỡ bờ, làm đồng bọn với anh, cùng anh sống chết.

(*) trong gió mưa mang theo mùi máu tanh, hình dung hoàn cảnh điên cuồng giết chóc nguy hiểm.

Cảnh Trạm nói lựa chọn của cô ở sân bay Nice là sai lầm, vậy thì lựa chọn lúc này thì sao? Là đúng, hay là sai?

“Kha Khinh Đăng.” Cô ngồi trên người anh, hai tay cầm súng tách ra lướt qua bờ vai anh, đáy mắt rét lạnh, ở trong tiếng súng, cô gần từng tiếng nói với anh, “Nhớ kỹ, cho dù hiện tại tôi và anh da thịt gần gũi, tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng anh, tôi trước sau vẫn giữ lại điểm mấu chốt của mình đối với anh.”

“Bây giờ tôi ở đây, chỉ là bởi vì rất nhiều chuyện, tôi muốn đích thân chứng thực với anh, bởi vậy cho dù tôi ở bên cạnh anh lúc này, tự tay làm cho rất nhiều người thực ra vốn không có nửa phần quan hệ lợi hại với tôi mất đi mạng sống, cũng không đại diện tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.”

Kha Khinh Đăng khống chế tốc độ của chiếc xe, cũng dựa vào thính giác phân biệt điểm dày đặc của tiếng súng mà di chuyển chiếc xe, tiếng nói của anh lạnh lùng mà trầm ổn, “Như vậy, cho dù lòng hiếu kỳ của em đã uy hiếp đến mạng sống của em, em cũng muốn yêu cầu chứng cứ sao?”

Cả người cô run lên.

Phải, cho dù anh đưa cô vào hiểm cảnh lần nữa, ép cô trở thành kẻ địch của mọi người, cô vẫn như cũ muốn ở lại bên cạnh anh, chính miệng chứng thực toàn bộ với anh.

Phải, cho dù cô sẽ tin lời những người khác, cô có suy nghĩ độc lập bình tĩnh, nhưng cô vẫn không bỏ xuống được tất cả những bí ẩn trên người anh.

Doãn Bích Giới, suy nghĩ lâu như vậy, rốt cuộc mà có đưa ra kết luận cuối cùng hay không?

Ngoại trừ lòng hiếu kỳ và tính cách không chịu an phận trời sinh, còn có cái gì đang thúc đẩy mà khẳng khái một mực như thế mà ở lại bên cạnh anh ấy?

Còn có cái gì đáng giá để mà vì anh ấy mà vứt bỏ cuộc sống an nhàn, nếm trải cảm giác đe dọa của cái chết?

Huống hồ, mạng sống của con người chỉ có một, không có cách nào bắt đầu lại.

“Khi em nhấn mạnh lý trí của em nhiều lần, thì em đã không còn lý trí.” Anh thản nhiên bổ sung một câu.

Cô nhắm mắt lại.

Kha Khinh Đăng nói xong, lúc này đột nhiên đánh tay lái mạnh mẽ vòng qua chỗ ngoặt, dùng tốc độ nhanh hơn bão tố mà chạy, bởi vì cô không đeo dây an toàn và sợ bị văng ra, nên chỉ có thể ôm chặt cổ anh.

“Tôi vĩnh viễn không thể cho em cuộc sống yên ổn.” Cô tựa vào cạnh cổ anh, nghe thấy tiếng nói vững vàng của anh lúc này truyền vào trong tai cô.

Mang theo sự cường thế, lạnh lùng và trấn tĩnh trước sau như một của anh.

“Tôi biết.” Cô cũng bình tĩnh trả lời.

“Có thể sau này còn có khả năng ở trong hoàn cảnh khó mà tưởng tượng.” Trong tốc độ xe gần như trôi nổi như thế, anh lại còn có thể giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa tóc cô, “Em cũng có thể mất mạng bất cứ lúc nào, giống như bây giờ.”

“Tôi biết.” Cô thừa dịp lúc nói chuyện với anh, đồng thời bắn ra một phát súng chính xác, bắn nổ lốp xe của chiếc xe cách bọn họ gần nhất.

“Không có lãng mạn tuyệt mỹ, cũng không vĩnh viễn là cuộc sống xa hoa, càng không hề có nền tảng của ấm áp nhàn hạ.”

“Tôi biết.”

“Em có thể sẽ bị bức bách, mất đi người nhà, bạn bè, tất cả những thứ em có trong hai mươi mấy năm qua.”

“...Tôi biết.”

“Cho dù như vậy, em vẫn muốn ở lại sao?”

Mỗi chữ mỗi câu, cô chưa từng nghe anh nói nhiều như vậy, thế cho nên đến câu cuối cùng, cô nhất thời vẫn chưa phản ứng lại.

“Ở lại, anh có thể cho tôi cái gì?” Hồi lâu, khoé miệng cô chầm chậm cong lên nụ cười, nụ cười này lại khiến cho cả gương mặt cô có vẻ sống động, “Hãy cho tôi một điều kiện giao dịch tốt.”

Anh dường như thật sự nghiêm túc suy nghĩ, “Màn dạo đầu tinh xảo, hơn nữa trọn bộ Xuân cung đồ?”

“Sau khi thử qua cảm thấy không tốt thì có thể trả hàng không?” Cô cầm lấy băng đạn mà anh đưa cho, sau khi nạp đạn, cô nhanh chóng bắn xe phía sau.

“Không thể.” Cô không nhìn thấy gương mặt chính diện của anh cũng hơi cong khoé miệng, “Vừa đóng gói đã gỡ niêm phong.”

Cô vừa định nói thêm câu gì đó, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gầm rú của xe tăng.

Cô quay đầu nhìn hướng giữa, phát hiện con đường trống trải ở đằng trước bỗng nhiên có rất nhiều xe tăng vũ trang đang ngừng lại cách đó không xa, tiếng súng hỗn loạn, lửa đạn, tiếng nổ mạnh, thi thể của binh lính nằm trên mặt đất. Sự tồn tại của những người tấn công khát máu, bụi đất bốn phía, khói súng cuồn cuộn.

Lúc này bọn họ lại gặp phải giao chiến của lực lượng vũ trang.

“Đây là vùng biên giới của Sudan và Nam Sudan.”

Kha Khinh Đăng dựa vào những âm thanh kia liền đưa ra phán đoán, “Hẳn là giao chiến của Sudan và vũ trang của Nam Sudan.”

Cô nghe thấy, đáy lòng lạnh lẽo, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ về hành động của bước tiếp theo.

Phía sau có người của SWAT truy kích, phía trước lại trong tình huống có vũ trang giao chiến, chẳng lẽ hôm nay bọn họ thực sự phải giao ra mạng sống ở nơi này?

“Thực ra đây là một cơ hội rất tốt.”

Cô suy nghĩ vài giây, đột nhiên nói, “Sau khi dẫn tất cả xe của SWAT qua đây, chúng ta bỏ xe, để cho lửa đạn của lực lượng vũ trang nhắm ngay bọn họ.”

Kha Khinh Đăng híp mắt, vẻ mặt hiện ra vẻ tán thưởng, “Được.”

Đây là thủ đoạn tốt mượn dao giết người, lực lượng vũ trang của Châu Phi từ trước đến nay đã hiểu chiến, nhìn thấy người của liên bang Mỹ, hẳn là càng muốn làm ra chút huyết vũ tinh phong.

Ý kiến của hai người nhất trí, anh lái xe quẹo một vòng, sau khi chạy qua trước trận vũ trang giao chiến, ngược lại dừng trên mặt đất.

“Đi.”

Cô mở cửa xe, xoay người nhảy xuống, kéo anh qua, không hề quay đầu lại mà chạy nhanh hướng đến rừng rậm bên cạnh.

Phía sau quả nhiên vang lên tiếng đấu súng càng kịch liệt, cô gần như không dám tạm dừng một khắc, vội vàng dẫn anh hướng vào chỗ sâu trong rừng cây.

Không biết chạy bao lâu, bởi vì trên mặt đất có nhiều nhánh cây rải rác, cô không để ý, đột nhiên đạp lên nhánh cây trượt trên mặt đất.

Nhưng động tác của anh nhanh hơn động tác trượt chân của anh.

Trước khi cô trượt chân anh đã vượt lên trước một bước, giữ tay cô kéo về phía mình.

Kết quả, anh dùng lưng mình làm đệm, bảo vệ cô, để cô nằm úp sấp trên người mình.

“Có bị xước da không?” Doãn Bích Giới biết trong rừng rậm có bao nhiêu thứ có thể đả thương người, cô vội vàng muốn kéo anh lên để nhìn vết thương trên lưng anh.

Nhưng nhanh chóng bị anh giữ tay ngăn lại.

Lửa đạn đầy trời cách đó không xa, trong tiếng súng và giao chiến, trong cảnh ngộ không biết khi nào thì sẽ xuất hiện truy binh, lúc này anh lại giữ tay xoa vòng eo mảnh khảnh của cô.

Cô nhìn thấy rõ ràng, trong con mắt lạnh lẽo mất đi tiêu điểm của anh, lúc này lại phản chiếu biểu tình bối rối mà lại dung túng của chính cô.

“Nữ ở trên, tư thế thứ nhất, làm thế nào?”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vết Thương Của Chiến Tranh (2)

Doãn Bích Giới chưa từng trải qua chiến tranh chân chính, cũng là lần đầu bản thân gặp được vũ trang giao chiến với quy mô lớn như vậy.

Mưa bom bão đạn, hoả lực tung toé, rừng rậm ở biên giới Sudan lớn như thế nhưng chỉ có cô và anh đang mù.

Loại tâm trạng này, nhất thời rất khó để diễn tả bằng ngôn từ, thậm chí từ sợ hãi cũng không thể lấy ra khái quát toàn bộ.

Một câu này của Kha Khinh Đăng vừa chấm dứt, một tiếng nổ của lửa đạn tựa như sấm sét rơi vào bên tai của bọn họ.

Cô vốn nhìn thấy vẻ mặt của anh có chút mê loạn, lúc này nghe được tiếng vang cả người cô khẽ run lên, còn chưa kịp cử động thì đã bị anh kéo người xuống một cách chính xác, nằm úp sấp trên người anh và hôn anh.

Môi lưỡii quấn quýt, trong hơi thở còn có mùi hương trong lành của cây cối, hô hấp của anh trước sau không dồn dập tí nào, lúc này đôi bàn tay to lớn dọc theo vòng eo của cô, nhẹ nhàng vén quần áo của cô lên, xâm nhập vào thân trên trần trụi của cô.

“...Bọn Robinson có thể sẽ nhanh chóng tìm đến.” Lần đầu tiên cô không có kháng cự anh, hai tay ngược lại hướng xuống dưới nhanh chóng cởi dây nịt của anh.

“Tôi biết.” Một tay anh đã nhẹ nhàng cởi móc áo ngực của cô.

“...Giao chiến của vũ trang Sudan chấm dứt, có thể họ sẽ nhanh chóng đến tìm kiếm lính đào ngũ.” Cô khẽ thở dốc vài hơi, lại duỗi tay nhanh chóng giúp anh cởi áo.

“Tôi biết.” Sau khi tháo áo ngực của cô ra, hai tay anh đồng thời phủ lên bầu ngực trắng như tuyết của cô, vuốt ve vừa nhẹ nhàng vừa chậm chạp.

“...Tôi chưa tắm rửa, trên người còn dính bùn.” Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, vừa cởi quần dài của mình, vừa lạnh giọng nói với anh.

“Tôi biết.” Chỉ thấy anh hơi cong khoé miệng, bàn tay phủ lên bầu ngực, lúc này dần dần đi xuống, sau khi vô cùng khéo léo cởi bỏ quần dài của cô, còn lưu loát rút quần lót của cô ra.

Ánh mắt cô nhìn về mặt anh không chớp mắt, nhịn không được mà cảm thán trong lòng, thế gian có thể có người đàn ông đồng thời làm được trong loại trường hợp này, ần nhẫn mà lại phóng thích, gợi cảm mà lại trầm mặc.

Thật là đáng sợ, tựa như thuốc phiện khiến cho con người lún sâu, càng khiến người ta phạm tội.

Rất nhanh, cơ bụng của Kha Khinh Đẳng căng cứng, anh liền ngồi thẳng dậy từ mặt đất, nâng hông cô lên, để cô ngồi trên vùng bụng dưới cách quần lót đã dâng cao, bắt đầu từ đôi mắt của cô, anh tỉ mỉ hôn lên mỗi một chỗ trên gương mặt cô.

Hai tay Doãn Bích Giới ôm lấy bờ vai dày rộng của anh, không thể kìm lòng mà vuốt ve lưng anh, trên bờ lưng kia ngoại trừ những vết sẹo thì còn có vết máu đỏ tươi rất nhỏ chảy ra sau khi bị nhánh cây vừa rồi xước trúng.

Cô suy nghĩ, trên người anh rốt cuộc có bao nhiêu vết sẹo là vì bảo vệ cô mà bị thương?

Cơ thể là môi giới biểu đạt tình cảm chân thật nhất, mỗi lúc không thể bày tỏ bằng ngôn ngữ thì chỉ có cảm giác của cơ thể mới có khả năng giải toả.

Lúc này ngón tay anh di chuyển thành thạo trong cơ thể cô, đôi môi ở xương quai xanh của cô đã khẽ xoay vòng, cô rõ ràng tận hưởng phản ứng của cơ thể mình đối với anh, tình triều từng chút một đã thuận theo âm ước dánh vào quần lót của anh.

“...Kha Khinh Đăng.”

Tư chất học tập của anh thật là làm cho người ta thấy đủ, lại vì hoàn cảnh căng thẳng, cô gần như chưa tới một hồi đã đến một lần từ ngón tay anh, lúc này cô không cam lòng yếu thế mà cầm lấy vật cứng nóng của anh, ai oán nói, “Anh...thích dã chiến như vậy sao?”

Một lần ở sa mạc, lúc này đây rõ ràng là ở rừng rậm.

Trước đây cô cho rằng anh có yêu cầu rất cao đối với chất lượng của cuộc sống, nhưng cô phát hiện, trong quá trình chạy trốn lần này, anh ngược lại có chút vui vẻ thử nghiệm đủ loại hoàn cảnh gay go mà thân mật với cô.

“Quả thực yêu thích, chẳng lẽ em đã quên, giường của biệt thự trước kia, cho dù thay đổi vật liệu, sau đó vẫn sập sao.”

Cuối cùng anh mở lời, trong tiếng nói lạnh lùng còn mang theo một tia dịu dàng rất nhạt, cùng lúc đó, anh cũng đem vật nóng cứng của mình đẩy toàn vẹn vào giữa hai chân cô, “Sau khi kết thúc, nhớ chấm điểm cho người mới bắt đầu học là tôi.”

Bên tai lại là một tiếng nổ của lửa đạn, thân thể cô cũng đã bị anh lấp đầy.

Vật nóng cứng kia ở trong người cô là sự hiện diện của mới mẻ, cô không biết đau, chỉ cảm thấy từng đợt tê dại, loại cảm giác thân mật khảm vào thân thể lẫn nhau, làm cho cô hưởng thụ mà lại e ngại.

Loại cảm giác thân mật này, khiến cô rất sợ bản thân mình sẽ trở nên ngày càng ỷ lại anh, ỷ lại thân thể của anh, thậm chí...ỷ lại trái tim của anh.

Anh như là sợ cô lạnh, một mặt vây quanh cơ thể mềm mại của cô trong cánh tay mình, dưới thân cũng không lưu tình chút nào, từng cú một đẩy vào chỗ sâu nhất của cô.

Thân thể lấp đầy phát ra âm thanh lay động ám muội có tiết tấu.

Ngay từ đầu cô có chút không theo kịp tiết tấu nhanh chóng mãnh liệt của anh, nhin một hồi, cổ họng rất cuộc không nhin được nữa mà phát ra tiếng rên rỉ, giọng của cô luôn trong trẻo lạnh lùng, bởi vì động tình mà có vẻ quyến rũ, vật cứng nóng của anh nhanh chóng lại bưng bưng phấn chấn lên, càng nặng nề va chạm trong cô, ép cô vừa đến một chút đã bay nhanh lên đỉnh.

Càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ của cô nghẹn ở cổ họng vì động tác kịch liệt của anh, gần như muốn điên, cô mở mắt ra, trong tầm mắt mơ hồ là khuôn mặt tuấn tú của anh có chút mờ hôi, trong đầu chợt loé, hai tay cô đột nhiên khống chế bờ vai anh, từ lúc anh lên đỉnh rồi đi xuống, cô co rút nhanh khi anh vừa xuống.

Hình như anh không đoán trước, cuối cùng ở trong sự khiêu khích của cô, anh phát ra một tiếng thở trầm thấp.

Cô nghe thấy tiếng trầm thấp khêu gợi kia mà cảm thấy trong lòng thoả mãn, thừa dịp anh đang hưởng thụ sự thắt chặt của cô, cô bắt đầu vắn vẹo chiếc eo nhỏ nhắn, lắc lư có tiết tấu trên người anh.

“Sau khi kết thúc, cũng nhớ kỹ chấm điểm cho người mới bắt đầu học là tôi.” Lúc này cô cố ý nhẹ nhàng liếm môi, ý thức được anh không nhìn thấy mà nghiêng người về phía trước, khẽ liếm bờ môi của anh.

Anh nhận lấy từng đợt sóng khiêu khích của cô, bỗng nhiên tới gần bên tai cô, thấp giọng nói, “Nếu không phải trong hai năm nay, tôi biết em ở thành phố S không có người khác phái tới gần, tôi nhất định sẽ nghi ngờ, em có phải ‘mới bắt đầu học’ không.”

Cô nghe thấy mà toàn thân chấn động, qua hai giây cô phản ứng lại, lập tức ngừng động tác, “Hai năm nay anh theo dõi tôi?!”

Kha Khinh Đăng dường như không hài lòng việc cô đột nhiên ngừng động tác, lúc này hai tay anh giữ thắt lưng của cô, ép cô nhẹ nhàng chuyển động trên người anh, “Nếu tôi nói phải?”

“Nếu tôi nói, hai năm nay, ở chỗ mà em không nhìn thấy, luôn có người duy trì khoảng cách 50 mét, sẽ báo cáo cho tôi tất cả những gì có liên quan đến em.” Anh không đợi cô tiếp lời, vừa không nhanh không chậm dẫn dắt cô di chuyển, vừa tiếp tục nói, “Cho dù em ở đâu, đang làm cái gì.”

Doãn Bích Giới như là bị người khác ngăn cản động tác, qua vài giây, trên khuôn mặt đột nhiên bốc lên nổi giận mà đỏ ửng, “Kha Khinh Đăng, anh đê...”

Cô tưởng rằng trong hai năm nay mình đã hoàn toàn thoát khỏi thế giới và lòng bàn tay của anh, thế nhưng vẫn giống như bị người ta lột bỏ hết quần áo, dưới sự theo dõi như hình với bóng của anh, toàn bộ mọi thứ đều bị anh nắm rõ chặt chẽ trong lòng bàn tay.

Ý nghĩ hận thù hai năm nay khiến cô đau đớn và khó có thể loại bỏ nỗi đau khổ giày vọt, ở trong mắt anh, chẳng lẽ cô như một trò đùa lừa mình dối người sao?

Ai ngờ chữ “tiện” của cô còn chưa thốt ra thì đã bị anh đột nhiên đẩy vào chỗ sâu nhất, ép cô nuốt chữ kia trở về.

“Nhớ rõ, hai chữ đê tiện này, không phải dùng tại nơi tròng trọt tại đây.”

Anh hôn môi cô, không cho cô nói chuyện tiếp, “Duy trì sự hiểu biết rõ ràng về tình hình của người phụ nữ của tôi bất cứ lúc nào, có chỗ nào không đúng chứ?”

“Ai là người phụ nữ của anh!” Cô trợn mắt, “Ít khoe khoang bản thân mình chút đi, tôi chưa bao giờ gặp qua người đàn ông vô sỉ như anh!”

Anh ngược lại không phản nộ với cô, không đáp lại gì cả, thay vào đó anh bắt đầu đem ngôn ngữ đối lại một trận đả đọa dày đặc như gió bão, khiến cô rối cuộc nói không ra câu nào.

Mà tất cả ý tưởng, suy đoán và sự bình tĩnh trong đầu cô, đều bị trận hoan ái khiến người ta ngạt thở này hung hãn cắt ngang ngay lập tức.

Nếu anh thật sự muốn làm vậy, thì cô sao có thể là đối thủ của anh?

...

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức hai chân cô đều run lên, sau một cú nhấn thật mạnh anh bắn vào trong cơ thể cô.

Tuy rằng toàn thân cô vô cùng mệt mỏi, nhưng nghĩ đến hành động theo dõi và sự giấu giếm của anh đối với mình, gương mặt cô lúc này gần như lạnh lẽo, nhanh chóng muốn xoay người từ trên người anh đi xuống.

“Khoan đã.” Anh lập tức giữ lại cánh tay cô, vẫn buộc ấm áp của cô bao vây lấy mình, thản nhiên nói, “Em đã quên chấm điểm.”

“Xéo đi.” Cô quả nhiên nổi trận lôi đình, trên gương mặt còn có vẻ ửng đỏ khác thường, “Tôi không có lời nào nói với kẻ tiểu nhân tụ tập đê tiện và

vô sỉ làm một thể, không có điểm mà chấm!”

Không ai không ghét cay ghét đắng sự lừa dối, nhất là cho dù bị lừa gạt cũng không thể đánh trả.

Suy cho cùng hai năm kia đã là quá khứ, sau khi gặp lại, cô từng có cơ hội rời đi, nhưng nhiều lần vòng vo, vẫn lựa chọn ở bên cạnh anh như cũ.

Cô hận anh nắm mọi thứ trong tay mà nhìn từ trên cao xuống, nhưng càng hận chính mình cam tâm tình nguyện sa đọa.

Một lúc lâu, cô vẫn không đợi được câu trả lời của anh, liền nghiêm mặt lặng lẽ cầm lấy quần áo cởi ra lúc nãy, tự mình nhanh chóng mặc vào.

May mà bọn họ không gặp phải gián đoạn bất ngờ trong lúc miệt mài tại trận thiên la địa võng này, sau khi cô mặc xong quần áo mới cảm thấy hơi sợ, đứng dậy cảnh giác quan sát bốn phía, sau khi phát hiện không ai tới gần cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại nhìn anh, cô vốn tưởng rằng anh đã mặc quần áo, nhưng lại thấy anh vẫn ung dung ngồi tại chỗ, giữ dáng vẻ hoan ái khi nãy, vẫn không nhúc nhích.

Cô thấy anh như vậy, rất rõ ràng ý thức được anh muốn cô giúp anh mặc quần áo.

“Kha Khinh Đăng,” cô khoanh tay nghiêng răng nghiêng lợi, trán nổi gân xanh, “Nói cho tôi biết, rốt cuộc anh bị mù hay là tay chân bị chặt đứt?”

Anh vẫn ngồi bình tĩnh, “Mù sẽ ảnh hưởng sự điều phối hoạt động của toàn thân.”

“...Nếu mù sẽ ảnh hưởng sự điều phối hoạt động của toàn thân, vừa rồi người ở trên quốc lộ chạy với tốc độ 150 vô cùng trôi chảy là ai?!” Cô hạ

giọng, hung tợn nói.

Đương nhiên cô còn chưa nói ra khỏi miệng, lúc này khi hoan ái, người có động tác lưu loát mãnh liệt thậm chí còn hơn lúc không thấy rõ là ai?

Anh như không nghe thấy, trên khuôn mặt trầm tĩnh lại có cảm giác nhàn nhã, bày ra dáng vẻ, em không giúp tôi mặc quần áo thì tôi sẽ ngồi tư thế này cả đời.

Bởi vì sợ truy binh ở phía sau tìm đến, lúc này Doãn Bích Giới không còn tinh lực tiếp tục so đo với anh, cô chỉ có thể cau mày ngồi xõm xuống, cầm lấy quần áo rải rác, động tác thiếu kiên nhẫn mà bắt đầu mặc quần áo giúp anh.

Nhanh chóng mặc xong quần áo cho anh, cô vừa định đứng dậy thì đột nhiên bị anh kéo xuống ngồi trên đùi anh lần nữa.

“Doãn Bích Giới.” Tay anh nắm lấy cổ tay cô, đôi mắt hờ hững ở trong sắc trời trở tối lại vẫn ánh ra tia sáng, “Nhớ kỹ lời tôi nói.”

“Tôi tuyệt đối sẽ không để em hối hận vì sự lựa chọn của mình.”

Từng câu chữ có vẻ như châu ngọc.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vết Thương Của Chiến Tranh (3)

Bất cứ lời nói nào phát ra từ miệng anh luôn có thể làm cho nội tâm bình tĩnh của cô không thể che giấu sự trào dâng gợn sóng.

Anh nói anh sẽ không để cô hối hận vì sự lựa chọn của mình, có ý nghĩa gì chứ, đây là một hứa hẹn anh cho cô.

Như vậy lời hứa này rốt cuộc có quan hệ với điều gì? Sự an nguy của mạng sống? Hoặc là...tình cảm của bọn họ?

Lúc này Doãn Bích Giới ngồi trên đùi anh, gần anh trong gang tấc, mặc dù anh không nhìn thấy cô, nhưng cô luôn cảm thấy, anh như là chỉ cần như vậy đã vô cùng đơn giản nhìn thấu nội tâm của cô.

“Có người.”

Trong đầu hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, còn chưa đợi cô nói chuyện, Kha Khinh Đăng đột nhiên ôm sát cô tựa trên người mình lăn lộn vài vòng, nhanh chóng ẩn trong đám cỏ dại tại bên đường.

Quả nhiên, vài tiếng súng bắn qua, chỉ chốc lát, trong tầm mắt hạn chế của cô hiện ra vài người cầm súng, bởi vì giao chiến mà binh sĩ đầy bụi đất, bọn họ đang lớn tiếng đối thoại gì đó, dường như đang tìm kiếm người nào đó.

“ Binh lính Sudan?” Cô thấp giọng hỏi.

“Không,” anh nhanh chóng phủ nhận, “Nghe tiếng súng ống, là binh lính Nam Sudan.”

Không biết dưới tình huống này, người của SWAT có đuổi theo hay không, lúc này bọn họ lại đụng phải quân phiến loạn trước.

Con rồng cứng cỏi không bằng rắn độc địa phương, cho dù với phạm vi thể lực như anh, nhưng đối với những vũ trang Sudan ở vùng biên giới này, không có sự giúp đỡ của bên ngoài, anh căn bản không có khả năng trở mình.

Doãn Bích Giới thấy thế, toàn thân hơi căng thẳng, càng bởi vì cơ thể kề sát anh mà có vẻ cứng ngắc, nhưng dựa vào tiếng hít thở đều đặn của anh mà phán đoán, cô phát hiện cho dù vào thời khắc loại này, anh vẫn duy trì sự bình tĩnh bất vi sở động.

Lúc này tưởng tượng đến hai năm nay anh theo dõi mình, vừa rồi lại còn không coi ai ra gì trong hoàn cảnh gay go mà cùng cô hoan ái, trong lòng cô tất cả đều là sự nén giận không nói nên lời.

Cô phát hiện, thậm chí lúc bộc phát tình cảm vô cùng mãnh liệt với cô, trong đôi mắt anh cũng không có cảm xúc phập phồng quá lớn, vẫn giống như một người đứng xem bình tĩnh, nhưng anh lại luôn dùng một câu khiến cho cô không thể bình tĩnh.

Vì sao anh vĩnh viễn có thể nắm vững tất cả, đồng thời tùy tâm sở dục cũng không có chút hoang mang?

“Em có từng nghe một câu chuyện xưa không?”

Binh lính Sudan từ từ đến gần, lúc này anh ôm cô, đột nhiên tới gần bên tai cô, hô hấp mát lạnh quanh quần cô, “Hai người đàn ông đi vào rừng cây gặp phải con gấu, một người trong đó vứt bỏ bạn mình leo lên cây sau đó

không may rơi xuống gặp nạn, người nằm trên mặt đất giả chết tránh được tai nạn.”

...

Nói đến câu chuyện này trong tình cảnh như vậy quả thực có chút kỳ lạ, nhưng ý nghĩ trong đầu cô chợt loé, lập tức hiểu ra.

Ý của anh là, chờ những người lính Nam Sudan sang đây, bọn họ liền nằm trên mặt đất, giả vờ mê man bất tỉnh, để những binh lính kia đưa bọn họ ra khỏi nơi này.

“Giữa SWAT và vũ trang Nam Sudan, rõ ràng cái thứ hai có tính up hiếp thấp hơn đối với chúng ta hiện nay.” Ánh mắt anh trầm tĩnh, “Sau khi bị bọn họ mang đi, dựa vào nơi bọn họ sẽ mang chúng ta đi, chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.”

Cô không lên tiếng, nhưng trong lòng đã lặng lẽ đồng ý với quyết định của anh.

“Còn chuyện trong lúc chúng ta xa cách hai năm, nếu em muốn biết tường tận.”

Khi cô còn chưa phát hiện thì một ngón tay của anh đã nhẹ nhàng dừng ở vị trí hơi lõm xuống sau gáy cô, “Chờ chúng ta bình an đến Somalia, tôi có thể từ từ nói tất cả với em.”

Đôi mắt Doãn Bích Giới run lên, còn chưa kịp nói chuyện, cô chỉ cảm thấy hơi đau nhói, trong nháy mắt toàn thân mất đi ý thức.

...

Thời gian ngắt đi này, nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn.

Cô dường như bị xếp trên một chiếc xe quân dụng, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự xóc nảy dọc đường đi.

Bên cạnh hình như không có ai, lúc này trong đầu óc hỗn loạn của cô không ngừng lặp lại câu nói kia của Kha Khinh Đăng trước khi ngắt.

Đến Somalia, anh sẽ nói với cô, tất cả mọi chuyện cô muốn biết.

Như vậy bây giờ anh đang ở đâu? Có gặp nạn hay không?

Anh không còn thị lực, có bình an rời khỏi khu rừng kia không?

...

Cho đến khi ý thức hoàn toàn tỉnh táo, xe rốt cuộc dừng lại.

Vì thận trọng, lúc này cô vẫn giả vờ chưa tỉnh lại.

Nhanh chóng có người mở cửa xe, sau khi nghe thấy những người đó nói tiếng Ả Rập mà cô không hiểu, cô bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng quen thuộc.

Là Kha Khinh Đăng.

Chỉ nghe anh thản nhiên nói mấy câu, những người binh lính Nam Sudan kia cũng đáp lại mấy câu.

Trái tim chợt buông lỏng, có một loại cảm giác thân thuộc quyết đoán, cũng không tránh được trái tim bắt đầu đập thành thịch, bởi vì vừa tỉnh dậy có thể nhận thấy anh vẫn ở bên cạnh cô mà cảm thấy trái tim yên lòng không có căn nguyên, đồng thời cũng vì tò mò anh đang mù, làm sao bình an theo sát cô và những người lính Nam Sudan bên cạnh.

“Em có thể dừng giả vờ ngủ nữa.”

Hồi lâu sau, bên tai cô bỗng nhiên truyền đến mấy chữ, “Hô hấp không đều đặn.”

Sau đó, một đôi bàn tay mạnh mẽ ôm ngang người cô từ trên chỗ ngồi.

Doãn Bích Giới bị anh ôm như vậy vào trong ngực, cô rất cuộc không nhịn nữa mà hơi mở mắt ra nhìn anh, trong hoàng hôn, khuôn mặt kiên nghị mà lại lạnh lùng của anh được ánh sáng nhạt chiếu vào, nổi bật vẻ không thể xâm phạm.

“Hiện tại chúng ta đang ở Nam Sudan.” Anh vừa đi vừa điều chỉnh tư thế, không để cô quá khó chịu.

Ý nghĩ trong đầu cô vừa chuyển động liền bắt đầu ném ra một loạt thắc mắc của chính mình, “Trước đó anh ở trong trạng thái tỉnh táo mà lên xe quân dụng.”

Anh hơi gật đầu.

“Vậy tại sao tôi lại đột nhiên ngất đi?” Cô lập tức lạnh lùng nhướn mày.

“Huyết Phong Trì.” Anh thong dong điềm tĩnh, “Chỉ cần thủ pháp thoả đáng, có thể gây hôn mê trong thời gian ngắn ngủi.”

Hoá ra đau nhói bất ngờ trước khi hôn mê là từ tay anh.

Một lát sau, cô nhăn nhin tức giận mà hỏi, “...Nếu thủ pháp không đúng?”

“Gây tử vong.” Anh trả lời rất đúng trọng tâm.

Gân xanh nổi lên trán của Doãn Bích Giới, bởi vì không rõ hoàn cảnh hiện tại nên cô chỉ có thể cố hết sức đè nén, “Vì sao anh dùng tình trạng tỉnh táo để đối mặt với bọn họ, mà tôi lại phải ngất đi?”

Cô vừa dứt lời, bước chân của Kha Khinh Đăng lúc này cũng dừng lại, dường như đã tới đích đến.

Chỉ thấy anh nhẹ nhàng thả cô xuống, hơi cong khoé miệng, “Bởi vì bọn họ muốn tìm kiếm một kẻ phản bộ chạy vào rừng rậm, tôi giúp bọn họ tìm được, làm trao đổi với bọn họ đem chúng ta đến đây... Mà em không cần tham dự vào chuyện thế này.”

“Anh nghi ngờ trí tuệ của tôi?” Cô cử động cổ mình, đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh chăm chăm, “Hay là muốn nói cho tôi biết, tôi ở bên cạnh anh là kéo dài tiến độ kế hoạch của anh?”

Anh lắc đầu, “Không kéo dài, chỉ là sẽ phân tâm.”

Tám chữ.

Cô phát hiện, anh vĩnh viễn chỉ cần lời nói ít ỏi liền có thể làm cho cô á khẩu trong nháy mắt, không trả lời được, hơn nữa điều này khiến cô suy nghĩ số lần trì trệ đang trở nên ngày càng nhiều.

“Huống hồ, em có thể ở bên cạnh tôi ở chỗ khác.” Trên khuôn mặt anh lúc này hiện lên một tia cười như có như không.

...

Cô hoàn toàn không nghĩ để ý đến ý nghĩa khác trong lời nói của anh, tâm trạng trì hoãn, cô bắt đầu nhìn về nơi bọn họ đến.

Vùng đất hoang vắng mà lại rộng lớn, có một số lều vải cao to đang đứng sừng sững, có vẻ cũ kỹ mà lại lộn xộn, rất nhiều người gầy gộc không ngừng chậm rãi qua lại, đi qua lều vải, dắt bò dê, hoặc là làm những công việc khác bằng tay.

Mà bọn họ đồng thời làm cùng một việc.

Trong miệng bọn họ đều nhẹ nhàng ngâm nga một bài hát, cô không nghe rõ ca từ, nhưng chỉ có thể cảm giác được có sự nặng nề trong bài hát đấy.

“Vết thương của chiến tranh.” Kha Khinh Đăng đứng ở bên cạnh cô, trong tiếng ca vừa nghiêm túc vừa thê lương, anh nặng nề mở miệng, “Vì thương tiếc những người đã qua đời bởi chiến tranh, cho nên họ muốn hát bài này.”

“Hiện tại ở trước mặt em chính là doanh trại dân chạy nạn của Nam Sudan.”

Nghe xong lời nói của anh, đồng tử của cô giãn ra.

Cả đời này cô chưa bao giờ đến Châu Phi, đương nhiên cũng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy.

Mọi người ở đây gần như đều là người da đen, họ đều rất gầy yếu và trông có vẻ không khoẻ mạnh, mà hoàn cảnh ở đây, thậm chí cả nghèo rớt mồng tơi cũng không hình dung ra loại nghèo khó này.

Những người dân chạy nạn này, sinh mệnh của bọn họ vĩnh viễn chỉ có giới hạn trong năm tháng sống ở đây, duy trì bản thân không vì đói khát, bệnh tật... hay bất cứ yếu tố nhỏ bé nào mà bỏ mạng.

Ngay cả thời gian đối với bọn họ cũng là xa xỉ vô giá, trong khi những người giàu có ở bên trong biên giới Sudan lại có thời gian rảnh rỗi dùng để chơi đùa, nhưng mọi người ở đây muốn tranh thủ thêm chút không khí trong lành chỉ có ở trong mơ.

Cảnh tượng này với cô mà nói chắc chắn là chấn động.

Cô đã thấy qua tất cả sự xa hoa lãng phí, đối lập với những gì cô chứng kiến trước mắt là một thế giới trái ngược tàn khốc.

Kha Khinh Đẳng tùy cô đứng yên tại chỗ thật lâu, lúc này anh nhẹ nhàng vươn tay khoát trên vai cô.

“Cuộc sống bất công.” Cô cảm giác được tay anh, nhìn thấy tất cả trước mắt, cô cố gắng tìm từ thích hợp.

“Phải.” Anh trả lời.

“Những người này chịu khổ gặp khó khăn, không có cách nào lựa chọn số mệnh của chính mình, chỉ có thể bị ép thừa nhận.” Cùng với hô hấp hơi gấp rút, cô hình như cố gắng khống chế ngữ khí của mình, “Trong thời đại hoà bình, vì sao còn cần bắn nhau và chiến tranh?”

“Trận vũ trang giao chiến mà em gặp khi nãy.” Tiếng nói của anh cũng trở nên lạnh lùng hơn, “Đó là Sudan và Nam Sudan vì tranh giành nguồn dầu mỏ của vùng biên giới mà phát động, tôi đã sớm nói qua, bất cứ sự vật nào có lợi đều có thể trở thành cái cớ của chiến tranh, chỉ cần có chiến tranh cũng tất nhiên sẽ có tử vong và nghèo khó.”

“Nói cách khác, anh cảm thấy bọn họ xứng đáng có số mệnh như vậy?” Cô ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn anh, “Tầng lớp thấp nhất là xứng đáng, xứng đáng bị tùy ý lãng nhục, xứng đáng tùy tiện chết đi?”

Ánh mắt anh xa xăm dừng ở trên dân tị nạn, thật lâu sau mới nói, “Tôi không tin số mệnh, tôi chỉ tin chính mình.”

Cô nghe xong lời anh nói, cảm thấy tức giận trong lồng ngực âm ỷ càng sâu, tuy biết là kiềm nén và giận chó đánh mèo là buồn cười, nhưng cô vẫn thốt ra, “Xem tôi thiếu chút nữa đã quên, anh cũng có năng lực có thể gây ra tất cả những thứ ở trước mắt tôi.”

“Lấy tài liệu bí mật anh nắm trong tay làm cho chúng ta bây giờ sống đầu đường xó chợ ra mà nói, chỉ cần nó cũng đã khiến cho bao nhiêu người

mất mạng? Chờ anh làm xong giao dịch, còn muốn gây ra sóng to gió lớn dạng gì nữa?”

Bàn tay cô vì kích động mà cuộn lại, thanh âm sắc bén lại lạnh lẽo, “Tôi biết, tôi là người không có tư cách nói đến những điều này, kể từ khi tôi đồng ý với hiệp nghị của liên bang Mỹ mà tiếp cận anh, quan điểm thế giới của tôi cũng đã sụp đổ.”

Lúc đó cô bởi vì lợi nhuận lớn và sự hiếu kỳ đối với thế giới màu đen mà đến bên cạnh anh.

Nhưng từ khi đặt chân vào, cô đã sớm là đồng lõa của anh, không thể rửa sạch nữa.

Ai có thể hiểu được tâm trạng thất vọng của cô vào lúc này?

Mỗi một bước, cô đều bị anh kéo đi, khi cô chứng kiến càng nhiều điều không thể đoán trước, cũng chỉ có thể dần dần cảm thấy tê dại đối với tất cả những đen tối này, vì sự sinh tồn của mình mà lánh nạn.

Cô biết hiện tại cô không nên dùng đạo đức giả để mô tả cảm xúc, ngay từ đầu cô đã biết anh là người như thế nào, nhưng cô lại liên tục đắm chìm trong mê hoặc, mưu tính muốn dùng sức lực cuối cùng để vùng vẫy làm mình tỉnh lại.

“Tôi không có cách nào an ủi em.”

Lúc này anh giơ tay, nhẹ nhàng xoa trán mình, ánh mắt hờ hững không ánh sáng, “Thế giới của tôi không có đồng tình, cũng không có từ bi.”

Đúng rồi, đây mới là anh.

Từng tí dụ dàng và ôn hoà sưởi ấm lòng cô khi ở cùng nhau chỉ là biểu hiện giả dối do anh tạo ra mà thôi, trái tim của một người lạnh lùng đến

mức là một đao phủ ở phía sau thì làm sao có được tình cảm thật sự?

Cô hiểu rõ con người của anh, anh là thần thánh không gì làm không được, nhưng đối với người khác anh chính là một cơn ác mộng.

“Vậy thì xin anh giơ cao đánh khẽ với tôi.”

Thật lâu sau, cô để lại mùi chữ, mặt không biến sắc mà bước đi, hướng đến doanh trại dân chạy nạn ở trước mắt.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sống Lương Châu Phi (1)

Khi Doãn Bích Giới để lại một mình Kha Khinh Đăng mà đi đến cửa doanh trại dân tị nạn thì chỉ có thể dừng lại bước chân.

Bởi vì cô không có chứng thực thân phận thông hành, không thể bước vào trước.

Những người binh lính Nam Sudan chịu ơn của Kha Khinh Đăng nhanh chóng đuổi kịp từ phía sau, cô quay đầu lại liền thấy khuôn mặt lãnh đạm của anh.

Không ai mở miệng trước.

Cũng đúng, bọn họ vừa có một đoạn đối thoại chẳng vui vẻ gì mấy, nhưng cô không hối hận đã nói lời mình muốn ra khỏi miệng.

Sau đó, những người binh lính này dẫn họ đi qua từng chỗ ở tạm thời, rồi hướng đến chỗ ở sâu bên trong doanh trại dân tị nạn.

Trên đường đi, trước mắt Doãn Bích Giới không ngừng lướt qua những dân tị nạn của Nam Sudan, cô trông thấy rõ ràng, mỗi khi những người đó nhìn bọn họ, trong ánh mắt không tự chủ được mà biểu lộ ra vẻ bi thương và sợ hãi.

Đây là một loại kính sợ và sinh tồn cách xa với sức sống.

Nhìn một hồi, cô thu lại tầm mắt, không muốn lại chạm vào những ánh mắt đó.

Người binh lính dẫn đường mau chóng ngừng lại, gõ cửa một căn nhà nhỏ được xếp chồng từ rơm rạ.

Vài giây sau, cửa căn nhà nhỏ được mở ra từ bên trong, có một cô gái trẻ Nam Sudan đi ra, mặt mày thanh tú, cũng coi như là có dáng dấp thướt tha.

Chỉ thấy người binh lính dẫn đầu lúc này nói chút gì đó với cô gái kia, ánh mắt của cô ta liền dừng lại ở cô và Kha Khinh Đăng ở bên cạnh, mang theo sự đánh giá và quan sát.

Ánh mắt kia không nói tới hữu nghị, nhưng cũng không xem như căm thù.

Cô nghĩ thầm rằng, những binh lính này hẳn là đang nhờ cô gái kia để bọn họ tạm thời ở nhờ.

Không đến một lúc, binh lính và cô gái kia dường như nói chuyện xong rồi, cô gái như là đồng ý với yêu cầu của binh lính, làm động tác cụp mắt gật đầu.

Binh lính kia lập tức xoay về hướng Kha Khinh Đăng, khoa tay múa chân mà nói chuyện với anh, lúc này Doãn Bích Giới mới phát hiện, những người lính này hình như không biết đôi mắt của anh đang ở trong tình trạng mù loà.

Mà mặt mày anh vẫn thản nhiên, đợi sau khi bọn lính nói xong mọi chuyện, anh mới hơi gật đầu.

“Tên người Châu Phi đọc ra có chút phiền phức, em có thể gọi thẳng cô chủ nhà này là Jaa.” Lúc này Kha Khinh Đăng ngoảnh đầu lại, thấp giọng mở miệng, “Hơn nữa, hình như cô ta cũng biết một ít tiếng Anh.”

Cô không nói gì cũng không nhìn anh, chỉ gật đầu với cô chủ nhà gọi là Jaa kia.

Hai bên chào hỏi lẫn nhau, lúc này Jaa đưa tay mở cửa, ý bảo bọn họ vào nhà.

Mấy binh lính kia hình như không có ý tứ rời khỏi mà theo bọn họ cùng đi vào nhà, rồi tùy tiện ngồi trực tiếp trên mặt đất.

Cả căn phòng chỉ có một cửa ngăn cách, Jaa liền đưa bọn họ vào phòng trong.

Phòng trong rất nhỏ, ban đầu bày đặt chút đồ lặt vặt, sau khi dọn dẹp xong thì để lại chỗ trống, nhiều nhất chỉ đủ cho hai người ngồi xuống và nằm, không làm được bất cứ việc nào khác, nhưng có một chỗ nương thân ở đây đã rất đáng để bọn họ cảm kích.

“Cám ơn.” Lúc này Kha Khinh Đẳng hướng đến chỗ Jaa đứng nói với cô ta.

“Không có gì, tôi đi chuẩn bị một chút thức ăn cho các người.” Trên mặt Jaa thoáng hiện lên nụ cười, mở miệng nói tiếng Anh cũng không thành thạo lắm.

Doãn Bích Giới trầm mặc đứng ở một bên nhìn bóng lưng của Jaa rời đi, trong lòng lại không biết có mùi vị gì.

Cô vừa nói với anh giọng cao đánh khề với chính mình, hiện tại lại ở cùng một phòng với anh, sớm chiều đối lập nhau.

Không đợi cô suy nghĩ nữa, lúc này anh đã cởi áo khoác trải trên mặt đất, rồi nhanh chóng nằm xuống.

Khoảng cách trong này có một cửa sổ rất nhỏ, bây giờ ngoài cửa sổ là thời khắc cuối cùng mặt trời lặn, cô nhìn ánh sáng này lướt qua khuôn mặt anh, từng giây một sa vào trong tối tăm.

Hít thở một hơi thật sâu, một lúc lâu sau, cô đến bên cạnh anh rồi nằm xuống.

...

Từ sau khi bước trên con đường lánh nạn, cô gần như không thể yên ổn đi vào giấc ngủ.

Lúc này đây cũng như vậy.

Trong giấc mơ hỗn loạn có rất nhiều phân đoạn, có chạy xe nhanh như bão tố, có tiếng nổ mạnh, có ánh lửa tận trời, cũng có cát bụi thổi quét, đều là con đường mà họ đã trải qua.

Nhưng trong tất cả phân đoạn, cặp mắt sâu xa bình tĩnh kia lại chưa từng thiếu vắng, nhìn cô chăm chú, cũng có thể dễ dàng xuyên thấu trái tim cô.

Cô đột nhiên rất thất vọng với bản thân, bởi vì cho dù cô ở cùng anh gần trong gang tấc, lại vĩnh viễn nhìn không rõ phía sau ánh mắt này.

Không tiếp tục đi vào cảnh trong mơ nữa, bởi vì cô đột nhiên nghe được mấy âm thanh kỳ lạ.

Cô hơi mở mắt ra, bên cạnh là khuôn mặt im lặng ngủ say của Kha Khinh Đăng, cô nín thở nghe lại lần nữa, phát hiện âm thanh vừa rồi cũng phải tới từ anh.

Trong âm thanh này có phụ nữ và đàn ông, như là rên rỉ trầm thấp, cũng có thở dốc nặng nề.

Cô nghe thấy, lỗ tai dần dần ngày càng nóng, nhưng lại không thể tin được mình đang lắng nghe cái gì.

Cô nhú mày, nhanh chóng nhẹ nhàng đứng dậy, kéo cửa ngăn giữa ra một khe hở nhỏ.

Sau đó là một màn kia ở trước mắt cô, mà cả đời này cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy.

Chỉ thấy trên mặt đất trong căn nhà tranh mờ tối, Jaa nằm trần trụi trên đó, mà đang có một người đàn ông đè trên cô ta không ngừng cử động kịch liệt, mồ hôi đổ như mưa, cùng lúc đó, hai tay của cô ta còn giúp hai người đàn ông khác giải toả, còn có một người đàn ông không mặc gì, hình như ở bên cạnh chờ đợi.

Nhờ ngọn đèn yếu ớt, cô phát hiện mấy người đàn ông này là binh lính Nam Sudan cùng đến đây với bọn họ.

Đây rốt cuộc là thay phiên bắt buộc làm tình, hay là cam tâm tình nguyện của hai phía?

Cảnh tượng sôi máu này khiến người ta không thể nào chấp nhận, sau khi nhìn vài giây, cô hơi mâu thuẫn, sau đó nhanh chóng rút về muốn đóng cửa lại, nhưng Jaa vốn đang không ngừng rên rỉ lại nghiêng đầu phát hiện ra cô.

Cách một chút khoảng cách, cô không nhìn rõ cảm xúc trong mắt Jaa, nhưng cô biết rằng, cô ta không phát ra tín hiệu hoặc ngôn ngữ gì để cầu cứu.

Còn chưa kịp làm hành động khác, khe hở trước mắt cô đã biến mất.

Cô đột nhiên quay đầu lại.

Hoá ra Kha Khinh Đăng lúc này còn đang ngủ say, không biết khi nào thì đã tựa vào sau người cô, hai tay chống trên cánh cửa ở hai bên cô mà khép cửa lại, nhưng ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

“Thì ra em thích xem thứ này.”

Anh dùng câu khẳng định, hơn nữa bởi vì mới tỉnh ngủ, trong tiếng nói lạnh nhạt còn mang theo chút khàn khàn mờ ám, nghe ra càng hấp dẫn hơn, cũng có chút yếu tố trêu tức.

“Đối với anh, tôi biến thái như vậy.” Cô ổn định tâm trạng, bình tĩnh phản bác.

“À?” Lúc này anh ở trong bóng tối, đến gần gương mặt cô, “Tôi đã làm chuyện gì rất biến thái với em sao? Làm sao chính tôi lại không biết.”

Hơi thở đàn ông nóng rực phả trên gương mặt cô, ám chỉ trong lời nói kia khiến cô nhẹn không được mà hơi phát run, nhưng cô cười lạnh một tiếng, tiếp tục khiêu khích anh, “Cũng đúng, anh không dám làm gì với tôi.”

Kha Khinh Đăng nhìn cô, tạm dừng một lúc mới chậm rãi nói, “Doãn Bích Giới, em phải tin rằng, bất luận tôi làm gì với em, cũng tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ở bên ngoài cửa.”

“Bởi vì tôi sẽ không cho phép có bất cứ thằng đàn ông nào ảo tưởng đến em, nhìn trộm em, càng miễn bàn đến chia sẻ em.” Anh tổng kết đưa ra đáp án.

Trong hoàn cảnh tối tăm mà lại cũ kỹ, chỉ có tiếng hít thở của hai bên, cô nghe xong tuyên ngôn chiếm hữu của anh, trái tim đập nhanh hơn một chút.

Ai nói anh không biết phong tình, không biết nói lời tình tứ?

Nếu anh thật sự muốn biểu đạt ý cô không muốn suy nghĩ, như vậy từ sau khi gặp lại, mỗi một câu của anh nói với cô ngắn gọn mà có sức lực, cũng đủ khiến trái tim cô không đủ khả năng gánh vác.

Đối thoại vào lúc sáng không vui vẻ lúc này chậm chậm hiện lên trong đầu, cô bóp chặt lòng bàn tay của mình, nghiêng đầu đi, cách hô hấp của

anh xa một chút, cô lạnh lùng nói, “Tình huống bây giờ của Jaa có cần nhúng tay vào hay không?”

Tuy rằng cô không muốn nghĩ lại cảnh tượng kia, nhưng chung quy sợ rằng tính mạng của cô chủ nhà này gặp nguy hiểm.

“Không cần.” Lúc này Kha Khinh Đăng cũng tương ứng mà lùi về sau một chút, duy trì khoảng cách một cánh tay nói chuyện với cô.

Cô nhú mào.

“Ở quốc gia Nam Sudan căn cõi thế này, giao dịch của gái điếm và ngành công nghiệp tình dục kỳ thực khá bình thường.” Thanh âm của anh lúc này vang lên trong không khí, “Trao đổi ngang giá, anh tình tôi nguyện, thậm chí cũng là một loại phương thức an ủi lẫn nhau.”

“Giống như binh lính ngoài cửa và Jaa.” Ngoài cửa liên tục vang lên âm thanh khiến người ta tai đỏ tim đập, nhưng cô lại phát hiện hình như anh không bị ảnh hưởng chút nào, tiếng nói không có một tia thay đổi, vẫn như máy móc không có tình cảm, “Sau khi bắn nhau vì chiến tranh, binh lính sợ hãi và muốn phóng thích dục vọng, Jaa cũng vì cô độc và phát tiết cảm xúc, thậm chí có thể có yếu tố của tiền tài.”

“Rất nhiều người trên thế giới này nhìn qua ngấn nắp sáng sủa, có lẽ sau lưng là một vũng đầm lầy, nhìn qua nghèo rớt mồng tơi có lẽ sống ở vực thẳm.”

“Cho nên đừng dùng tiêu chuẩn của em để đánh giá bất cứ ai, bất luận là trắng hay đen cũng là thế giới cân bằng, có bao nhiêu không công chính, có bao nhiêu công bằng, tất cả đều kiểm soát lẫn nhau, mọi người là vì sinh tồn, cho dù dùng loại cách thức nào.”

Cô nhìn anh, nhìn gương mặt của anh như ẩn như hiện trong bóng tối, cô ý thức được anh dùng lời nói dài dòng này để trả lời cho đối thoại lúc sáng

của bọn họ.

Trong nháy mắt, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một câu.

Anh có được thân phận tối tăm, nhưng lại đồng thời có được tâm hồn thuần khiết đơn giản.

Doãn Bích Giới cảm thấy, hiện tại mọi chuyện anh làm, tất cả lời anh nói, giống như là vì dần dần làm cho cô hiểu anh hơn, hiểu được ý nghĩ thật sự trong lòng anh.

Cho dù những ý nghĩ đó nhất thời chỉ hiểu một nửa, có phần khiến người ta khó chấp nhận, thậm chí khiến người ta lùi bước.

“Hiện tại hẳn là chín giờ tối giờ Nam Sudan.” Lúc này anh rút tay về, chậm rãi quay về nằm trên mặt đất lần nữa, “Chuyện ngoài cửa, hẳn là 15 phút nữa sẽ chấm dứt.”

Cô sửng sốt, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Loại chuyện này, làm sao anh có thể tính được thời gian chấm dứt vào lúc nào.

“Em ngủ khoảng hai giờ, sau khi em vừa ngủ thì bọn họ bắt đầu không bao lâu, đến bây giờ, dựa vào thể lực của hai bên mà phân tích, cơ bản phải chấm dứt.” Tâm tình của anh hình như không tệ lắm, mà rất kiên nhẫn giải thích với cô.

“...Anh không ngủ ư?” Cô càng cứng nhắc.

“Ừm.” Anh thoáng gật đầu, “Vì vậy em phải vui mừng vì hiện tại quần áo của em còn nguyên vẹn.”

Cô lập tức đảo mắt, dùng khoảng cách xa nhất có thể mà nằm lại bên cạnh anh.

Nằm cạnh nhau như vậy lại để ý rõ ràng bầu không khí không ấm muội và dục vọng.

Cô chỉ cảm thấy toàn thân anh vẫn lạnh lẽo như trước, trong lòng cô còn nghi hoặc, bình thường nếu đàn ông nghe được “hiện trường trực tiếp”, chẳng lẽ không nên nhiệt huyết sôi trào sao?

Tuy nhiên hô hấp của anh lại rất ổn định, dù rằng ban nãy trên cô vài câu, nhưng anh vẫn kiên nhẫn nói nhiều chủ đề có bề sâu liên quan đến tính người.

“Ngủ đi.”

Khi nhắm mắt lại trong đầu cô vẫn còn đủ loại suy nghĩ, anh đã lấy áo khoác làm đệm dưới người, lật một mặt sạch sẽ mà nhẹ nhàng đắp trên người cô.

Cô không nhìn thấy, trong bóng tối, màu mắt của anh dần dần phát ra ánh sáng có phần khác với bình thường, rõ ràng và có tiêu điểm.

“Tôi ở bên cạnh em.”

...

Đêm nay, Doãn Bích Giới quả nhiên ngủ thẳng đến bình minh.

Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, cũng có thể là bởi vì trước khi ngủ đã cùng anh bình tĩnh nói chuyện.

Đêm nay không có mộng, cũng không có gì khác, chỉ có thuần túy ngủ say.

Khi cảm thấy ý thức rõ ràng, cô có thể cảm giác được, ánh mặt trời toả sáng ngoài cửa sổ rất chói chang.

Cô cử động tay, phát hiện bên cạnh không có người, cô mở to mắt, dời chiếc áo khoác mà Kha Khinh Đăng đắp trên người cô trước khi ngủ, rồi ngồi dậy.

Lúc này ngoài cửa truyền đến mùi thức ăn, cô sờ bụng, cảm thấy mình thật hơi đói.

Mở cửa ra, phát hiện trong phòng cũng không có ai, chỉ thấy thức ăn đặt trên bàn, như là vừa nấu xong không bao lâu.

Jaa không ở đây, Kha Khinh Đăng cũng không ở đây?

Cô xoa tóc, vẫn cảm thấy trong lòng thấp thoáng có chút bất ổn.

Vừa định ngồi xuống cạnh bàn đợi người trở về, cô nhờ vào thính giác nhạy bén mà phát hiện góc phải tại bếp lò có tiếng động rất nhỏ.

Không chút do dự, cô lập tức đứng dậy hướng đến phía bên đó.

Rất nhanh, sau vài bước, cảnh tượng ở góc kia đập vào tầm mắt cô.

Đường nhìn chính xác, thần sắc của cô lập tức thay đổi.

Chỉ thấy ở chỗ nhỏ hẹp kia, Kha Khinh Đăng mặt không có biểu cảm đứng ở cạnh bếp lò, mặt đối diện phương hướng của cô.

Nhưng trong đây không chỉ có một mình anh.

Vị trí cách gần cô nhất là Jaa đưa lưng về phía cô, thân trên trần trụi, dáng vẻ đang khom lưng chậm rãi cởi bỏ thắt lưng quần.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sống Lưng Châu Phi (2)

“Mặc quần áo lại.”

Vẻ mặt Doãn Bích Giới lạnh lẽo nhìn cảnh tượng trước mắt, còn chưa mở miệng nói thì chợt nghe một câu tiếng Anh vô cùng lạnh băng của Kha Khinh Đăng.

Động tác cởi quần của Jaa, theo lời của anh mà dừng một chút.

Anh chẳng phải không nhìn thấy sao? Vậy làm sao anh biết Jaa đang cởi quần áo?

Cô vừa nhẹ nhàng lui về phía sau cửa, vừa nhìn kỹ đôi mắt anh.

Nhưng cô khó hiểu mà phát hiện ra, đôi mắt anh trông vẻ không có tiêu điểm, dường như thị lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ.

“Kha tiên sinh.” Lúc này Jaa đột nhiên mở miệng, động tác trên tay tiếp tục, “Tôi biết anh cần, hơn nữa, cô gái đồng hành với anh hẳn là không giúp được anh.”

Bởi vì Jaa nói tiếng Anh, cho dù trúc trắc, cô cũng có thể nghe hiểu.

Vì thế những lời này vừa thốt ra, trong lồng ngực cô lập tức cuộn cuộn lửa giận.

Tốt lắm, tối hôm qua cô còn động lòng xót thương muốn giải cứu đối tượng, sáng sớm hôm nay lại bắt đầu đem bàn tính gõ trên đầu cô?

Còn nói cô không giúp được Kha Khinh Đăng, lời này quả thực nhất tiễn song điệu, vừa tô bóng giữa cô và anh không có tình cảm, vừa tô bóng năng lực của cô không thể thoả mãn anh.

Như vậy anh sẽ trả lời thế nào?

Cô vốn muốn tự mình mở miệng đánh trả Jaa, nhưng hiện tại, cô lại đột nhiên rất muốn nghe anh trả lời thế nào.

“Là một người đàn ông bình thường, quả thực tôi cần.”

Ánh mặt trời giữa trưa ở Nam Sudan chiếu vào gương mặt anh càng lộ vẻ anh tuấn hơn, “Nhưng đáng tiếc, chỉ có cô gái đồng hành với tôi mới có thể giúp được tôi.”

“Vì sao?” Jaa ngược lại đầy hứng thú, “Không có đàn ông nào muốn cự tuyệt đồ đưa đến tận cửa, tôi và cô ta cùng là phụ nữ.”

Doãn Bích Giới cách cánh cửa trông thấy đôi môi mỏng khẽ khép mở, “Chúng ghét phụ nữ.”

Jaa hình như nghe không hiểu, qua vài giây mới thử hỏi, “Anh không thích phụ nữ, anh thích đàn ông ư?”

...

Cô nghe được thiếu chút nữa đã bị sặc.

Coi như hết, thích đàn ông chuyện như vậy, có lẽ đôi là hoa hồ điệp Phong Trác Luân diêm dúa lẳng lơ thì còn có thể, nhưng Kha Khinh Đăng, từ trong xương cốt chính là một người đàn ông vô cùng bảo thủ truyền thống lại hết sức cường thế.

Lúc này Kha Khinh Đăng hiển nhiên đã chẳng còn kiên nhẫn, chỉ thấy anh không trả lời, mà nhúu mày lại, bưng đồ trong tay, lách qua Jaa ở trước

mặt một cách chính xác rồi hướng đến cửa.

“Anh yêu cô ta sao?” Đáy mắt Jaa lúc này hiện lên một tia sáng, cô ta nhặt quần áo từ trên mặt đất lên, lại mở miệng, “Yêu và tình dục kỳ thật có thể tách ra, với tôi mà nói, tôi chỉ cần tiền và tình dục.”

Anh thoáng dừng lại bước chân, tiếng nói lạnh lùng rõ ràng từng chữ, “Với tôi mà nói, hai thứ này là nhất thể, về phần vấn đề thứ nhất, cô có thể trực tiếp hỏi cô ấy.”

Trái tim Doãn Bích Giới đập mạnh.

Cho dù biết anh có chứng ghét phụ nữ và nghiện sạch sẽ, cô vẫn kinh ngạc với sự cự tuyệt từ đầu đến cuối một cách nhanh nhẹn của anh.

Cho đến khi cô vẫn còn ngơ ngác với câu trả lời của anh mà đứng tại chỗ, thì anh đã đi ra cửa.

“Nhớ rõ, trả lời thật tốt.”

Lúc anh đi qua người cô, cô trơ mắt nhìn anh hướng đến phía mình, nghiêng người rồi nhẹ nhàng ném ra một câu.

Sau đó, anh ung dung bước đến cạnh bàn, khoé miệng thấp thoáng cong lên.

...Rốt cuộc lúc nào anh đã phát hiện ra cô ở ngoài cửa?

Tâm trạng trở lại bình thường, lúc này cô cất bước vào phòng bếp.

Jaa vẫn còn đứng ở phòng bếp vừa mới mặc quần áo xong, đang cài khuy áo, lúc quay đầu lại thì bốn mắt nhìn nhau với cô.

Jaa nhìn thấy cô thì ngẩn ra, hình như hiểu được cô đã trông thấy cảnh tượng vừa rồi, nhưng cô ta không chút hoang mang, cũng không có ý hỏi

hận, chỉ nhìn cô nói, “Tôi sẽ không xin lỗi cô.”

“Tôi cũng không cần cô xin lỗi.” Cô bình tĩnh nhìn lại.

Có lẽ Jaa không nghĩ tới cô sẽ trả lời như vậy, ngỡ ngác vài giây, cô ta mới nói, “Cho nên, cô không yêu anh ta, nhưng anh ta yêu cô?”

Chữ kia được Jaa dễ dàng nói ra miệng, ngược lại khiến cô có chút khó chịu không thể nói rõ.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, tình cảm của cô, hoặc là nói tình cảm giữa bọn họ, có thể liên kết với chữ kia.

“Cho dù anh ta có yêu tôi hay không,” sau vài giây trầm mặc, cô thẳng lưng, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, “Ít nhất, anh ta sẽ không cần sự giúp đỡ của người phụ nữ khác.”

Jaa nhìn mặt cô, hồi lâu sau cười cười, “Anh ta tự tay nấu bữa sáng cho cô.”

Cô không nói gì.

“Cô rất may mắn.” Lúc này Jaa xoay người bắt đầu thu dọn bếp lò, “Anh ta có thể chống lại sự cám dỗ, bởi vì đối với anh ta mà nói, ngoài cô ra thì tất cả cám dỗ trên thế gian này không hề hấp dẫn.”

Cô đối với anh là sự cám dỗ duy nhất có hiệu lực.

Những lời này từ trong miệng của một người xa lạ như Jaa nói ra, hiệu quả lại đạt đến gấp trăm lần.

Doãn Bích Giới đứng tại chỗ, trong lúc này cô khó bình tĩnh trở lại, suy nghĩ hai giây, cô bước ra phòng bếp, đến phía bên cạnh bàn.

Kha Khinh Đẳng đang ăn bữa sáng, cô kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, đặt trước mặt cô là món anh còn sót lại do anh nấu, hợp với khẩu vị bữa sáng của cô.

“Ở sân sau có nước sạch.” Lúc này anh đột nhiên mở miệng.

Cô ngẩn ra, vừa bắt đầu cúi xuống ăn bữa sáng vừa nói, “Bây giờ tôi không khát nước.”

“Không phải dùng để uống nước.” Chỉ thấy anh chậm rãi tựa lưng vào ghế, trong tiếng nói lại mang theo sự biếng nhác, “Là dùng để tắm rửa.”

Cô ngẩng đầu liếc anh, liền thấy lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hiện lên một tia nhàn nhã tự đắc.

Tên gian thương này.

...

Có lẽ là vì buổi sáng trải qua cảnh tượng anh cự tuyệt Jaa, có thể là bị bữa sáng ân huệ của anh, cũng có thể là suy nghĩ của cô nảy sinh hỗn loạn, cô lại thật sự không từ chối yêu cầu giúp anh tắm rửa.

Ăn xong bữa sáng, tự cô tắm rửa trước rồi mới mở cửa ra, lấy một cái ghế đến sân sau, để anh ngồi xuống.

“Ở trong tình trạng mù, anh chạy xe như gió bão rơi bọn SWAT, hơn nữa giúp binh lính Nam Sudan tìm được kẻ phản bội.” Gương mặt cô không thay đổi mà giúp anh cởi áo.

“Còn cùng em dùng thế thứ nhất của Xuân cung đồ trong rừng rậm.” Anh mặc cô làm, thấp giọng hỏi, “Vì vậy, em muốn chứng minh cái gì?”

Cô hít một hơi thật sâu, động tác cởi dây nịt quần tây của anh hơi thô bạo, tức giận nói, “Cho nên vì sao anh không tự mình tắm rửa?”

“Cho dù anh ta có yêu tôi hay không, ít nhất, anh ta sẽ không cần sự giúp đỡ của người phụ nữ khác.” Anh thông thả lặp lại lời cô đã nói với Jaa, “Vì vậy chính miệng em thừa nhận, tôi chỉ cần sự giúp đỡ của em.”

Doãn Bích Giới bị thính lực chết tiệt vô cùng tốt của anh làm cô á khẩu không trả lời được, cô vừa khắc chế bản thân đừng có ý tưởng dư thừa khác, vừa xao lãng giúp anh cởi quần tây.

Cô còn nhớ một lần tắm rửa ở sa mạc Ai Cập, hơn nữa trong quá trình anh có “lòng tốt” giúp cô tắm rửa, bọn họ còn ở giếng nước làm một hồi.

Lấy khăn thấm nước, cô vén mái tóc dài ra sau tai, rồi khom lưng bắt đầu giúp anh lau người.

“Lần sau, đừng lúc nào cũng mặc màu đen.” Khi lau đến ngực anh, cô bỗng nhiên nghe anh nói vậy.

Suy nghĩ hai giây, cô cúi đầu, nhìn đến quần áo hơi lỏng lẻo của mình lộ ra nội y màu đen, nhất thời hiểu rõ, “Thị lực của anh đã khôi phục?!”

“Không có.” Thần sắc anh trấn tĩnh, “Trước khi đến chỗ bán đấu giá, tôi đã từng thấy ở biệt thự của Hedda.”

Đối với lý do thoái thác của anh, cô nửa tin nửa ngờ, cẩn thận nhìn chăm chú mắt anh một lúc, cô vẫn không phát hiện ra manh mối gì.

“Còn nữa, quần lót, lần sau có thể thử quần chữ ‘T’ một lần.” Không đợi cô nói chuyện, anh lại mở miệng nhẹ nhàng như mây gió, “Lúc nào em cũng mặc màu đen.”

Doãn Bích Giới bị một câu này của anh chọc giận, “Bộp” một tiếng ném khăn ướt lên vai anh, “Vậy xin hỏi hiện tại anh có thấy rõ nét mặt của tôi không?! Muốn tôi thay đổi nét mặt không hả?”

Khoé miệng anh từ từ cong lên, vừa định muốn nói gì thì anh đột nhiên nhú mày, từ trên ghế đứng lên.

“Sao thế?” Anh làm cô hoảng sợ.

“Có người qua đây.” Anh nhanh chóng mặc quần tây, khoác áo vào, “Đi.”

Cô không nói gì, biết anh sẽ không vui đùa với loại chuyện thế này, cô đi trước một bước muốn mở cửa ra.

“Không đi cửa này.” Anh giữ cổ tay cô, “Bên ngoài sân sau là cái gì?”

Cô quay đầu lướt nhìn qua, “Vài căn nhà rải rác.”

“Ra hàng rào, đi vòng ngoài.” Anh nói với cô.

Cô không nói hai lời, kéo cánh tay anh đi vòng ra ngoài, vượt qua hàng rào.

Ngay lúc bọn họ vừa vượt qua hàng rào, cửa sân sau liền lập tức phá mạnh ra.

“Đội trưởng, bọn chúng ở đây!”

Quả nhiên, phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc của đặc công SWAT, Doãn Bích Giới ngậy người, gần như dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước.

“Sau khi chạy 200 mét, trước mắt em sẽ xuất hiện chỗ ở tạm thời lớn nhất của bọn họ ở nơi này.” Trong tiếng gió gào thét, thanh âm của Kha Khinh Đăng vang lên bên tai cô, “Sau đó...”

“Chạy vào, tranh thủ kéo dài thời gian.” Cô cong khoẻ miệng, nói ra chính xác lời anh muốn nói.

Cô không nhìn thấy, nghe xong câu nói kia của cô, người ở phía sau bị cô kéo đi, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng hoàn toàn khác với trước kia, thậm chí có chút biểu tình có thể nói là dịu dàng.

Cùng lúc đó, người của SWAT đang được Robinson dẫn đầu, chạy theo sát phía sau họ, thậm chí có vài người đặc công đã nổ súng cảnh cáo, dân chạy nạn Nam Sudan ở bên cạnh hình như bị cảnh tượng như vậy dọa choáng váng, giống như mất hồn chạy tan tác khắp nơi, ngược lại đã mở một con đường trống trải cho bọn họ.

Doãn Bích Giới nhanh chóng làm theo lời Kha Khinh Đăng đến chỗ kia, cô không chút do dự mà vén màn vải lên, vọt vào bên trong.

Trong đây không ít dân tị nạn, những người đó hình như đang chuẩn bị ăn trưa, nhìn thấy bọn họ vọt vào như vậy đều hoảng sợ.

Doãn Bích Giới kéo Kha Khinh Đăng vừa chạy vừa nhanh trí di chuyển, lúc này cô vươn tay nắm lấy hai chàng trai tị nạn trẻ tuổi, trong ánh mắt khiếp sợ của đối phương, cô không nói gì đã cởi áo khoác của bọn họ ra.

“Cám ơn!” Cô dùng tiếng Anh lưu loát nói một tiếng cảm ơn, cũng chẳng quản bọn họ có hiểu hay không, sau khi tự cô mặc một cái vào, thì liền giúp Kha Khinh Đăng mặc chiếc kia lên.

Anh hình như hiểu được mục đích của cô, trong tiếng nói trầm thấp có một tia tán thưởng, “Rất thông minh.”

“Kha Khinh Đăng.” Truy binh SWAT cũng đã vọt vào tới nơi, cô kéo anh tách ra dòng người, chạy đến một cánh cửa khác, “Nhớ kỹ, bây giờ tôi không dựa vào anh, là tôi dẫn dắt anh.”

Chạy ra khỏi chỗ kia, ánh mắt trời chiếu nghiêng vào mặt cô, rọi lên vẻ mặt cô không có chút hoang mang mà lại nắm chắc thắng lợi.

Thực ra cô rất giống anh.

Trong xương cốt cô là người hết sức tự tin, chẳng qua ở bên cạnh anh nên mới có thể che giấu tia sáng trên người cô.

Vì vậy, cô nhất định có thể giống như anh đưa cô chạy ra cảnh nguy hiểm, dẫn anh thoát khỏi thiên la địa võng.

Đường nhìn tập trung, đáy mắt cô lúc này hiện lên ý cười, “Trời cũng giúp tôi.”

Chỉ nhìn thấy ở phía trước đúng lúc có một số dân tị nạn trẻ tuổi đang vây quanh lửa trại cùng nhảy múa vũ điệu thuở xưa. Kha Khinh Đăng hình như cũng nghe thấy âm thanh này, anh nhanh chóng đưa ra đánh giá đối với bốn chữ kia của cô, “Hoàn toàn chính xác.”

“Anh biết nhảy múa không?” Cô kéo anh đi qua dòng người, chạy về phía những người trẻ tuổi đang nhảy múa.

“Em nên rõ ràng.” Anh thản nhiên trả lời.

“Tôi hỏi là, ngay cả điệu múa thuở xưa của Châu Phi anh cũng biết sao?” Trong thời gian vài giây ngắn ngủi, cô đã kéo anh đi vào nhóm người nhảy múa, cô nhanh chóng nhìn thoáng qua những người khác, liền lắc lư tư thế nhảy múa giống họ, một tay anh vươn ra nhẹ nhàng khoát bên hông cô.

“Em nói sao.” Đôi môi mỏng của anh hơi cong lên, lúc này chột vươn tay đến sau cổ cô, kéo chiếc mũ ở đằng sau áo khoác kia lên, đội trên đầu cô.

Doãn Bích Giới không chú ý động tác của anh, ánh mắt cô vẫn chuyên chú nhìn phía sau anh, rất nhanh sau đó, cô trông thấy khuôn mặt u ám của Robinson, còn có bóng dáng của các đặc công SWAT khác.

Cô có thể tưởng tượng được, nhóm dân tị nạn nhất định sẽ rất sợ những đặc công này, tiếp theo dựa vào mệnh lệnh của SWAT mà phân tán và kiểm tra từng người một, cứ như vậy, Robinson sẽ tìm ra bọn họ.

Cô nhanh chóng động não, hồi lâu sau thu hồi ánh mắt, vừa định nói gì với anh thì thấy anh cũng kéo mũ mình lên, trong ánh nắng chói mắt, anh cúi đầu khẽ hôn cô.

“Nếu có thể luôn cùng em chạy trốn như vậy, đó nhất định là một chuyện rất lãng mạn.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sống Lưng Châu Phi (3)

Ánh mắt của cô mở to ra theo lời nói của anh.

Bởi vì mở to mắt cho nên ánh mặt trời sáng chói đến mức cô thậm chí cảm thấy hơi choáng váng đầu, cô cố gắng muốn phán đoán tính xác thực lời nói của anh, nhưng chỉ có thể cảm giác được nụ hôn mật thiết ngày càng triền miên sâu sắc.

Tại thời khắc khẩn trương thế này, cách đó không xa còn truyền đến tiếng hét ra lệnh lớn tiếng của Robinson.

Anh thật sự là...đã tùy tâm sở dục, tự cao tự đại tới mức tận cùng rồi.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh rời khỏi môi cô, nhưng vẫn gần kề cô, nhẹ nhàng dùng chóp mũi vuốt ve làn da của cô.

Những người thanh niên Nam Sudan bên cạnh vẫn nhảy múa như cũ, mà anh ôm cô cũng múa cùng điệu với mọi người, nhẹ nhàng xoay tròn qua lại.

“Em còn nhớ điệu nhảy của hai năm trước không?” Lúc này anh thấp giọng cất tiếng.

Cô còn chút ngần ngại, bởi vì câu nói của anh trước đó, cũng vì nụ hôn kia, cho đến một lát sau cô mới trả lời, “Chúng ta không chỉ khiêu vũ một lần.”

Hai năm trước, quả thật cô và anh đã khiêu vũ mấy lần, hơn nữa mỗi một lần là một điệu khác nhau, cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ anh khi nhảy,

thậm chí ngay cả phụ nữ đẹp cũng không có cách nào nhảy ra về gọi cảm lạnh nhạt như anh.

“Ý tôi là điệu nhảy cuối cùng trước khi em đi.” Anh thấp giọng nói, “Khi vừa bắt đầu điệu nhảy kia, thực ra tôi đã biết em muốn dự định rời khỏi.”

Đây là lần đầu tiên anh nói thẳng chuyện của hai năm trước ở trước mặt cô.

Cô không khỏi nhớ tới, sớm tối ngày đó tại New York, khi bản nhạc trầm lắng vang lên, cùng với chậu hoa huệ xinh đẹp kia.

“Trên thực tế, ngay từ đầu tôi đã biết vì sao em đến và muốn cái gì.”

Lúc này anh kéo cô nhẹ nhàng xoay một vòng, tiến vào chính giữa nhóm người nhảy múa, “Em giúp liên bang tính kế từng bước với tôi, tôi đã sớm tính toán bước tiếp theo trước rồi, cho nên đây là vì sao bọn họ dốc hết tâm huyết, cuối cùng vẫn không lấy được tư liệu trong tấm thẻ kia.”

Lời nói thản nhiên mà lại kiêu ngạo như thế, cô trầm mặc lắng nghe, nhưng lại cảm thấy vào giờ phút này trong lòng không bốc lên bất cứ vui giận nào.

Rõ ràng lúc ấy cô hận anh lừa gạt mình, hận sự tuyệt tình của anh, hận đến mức trái tim đau nhói.

“Em có thể cho rằng tất cả mọi chuyện đều là lừa gạt và biểu hiện giả dối.” Tay anh nhẹ nhàng xoa bên hông cô, là sự vuốt ve dịu dàng nhất, không hề có tính công kích, “Tuy nhiên em hãy nhớ kỹ, cho dù ở trong mắt tôi bất cứ ai cũng là trò chơi cá lớn nuốt cá bé, nhưng em là ngoại lệ.”

“Tất cả những việc tôi làm đều chỉ vì sự bình an của em.”

Một câu ngắn gọn này rút cuộc khiến cô không thể bình tĩnh, hai mắt như tia chớp liền ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt hồn xiêu phách lạc của anh ở trong ánh nắng đang thản nhiên chuyển động óng ánh.

Chẳng lẽ, anh...

“Pằng” ——

Một tiếng súng thình lình vang lên.

Vùng đất khô cằn và bầu trời của Nam Sudan dường như bị tiếng súng kinh thiên này tách ra một khe hở.

Doãn Bích Giới nghiêng đầu nhìn lại, trông thấy bên ngoài đám người nhảy múa là Robinson đang đứng nổ súng cảnh cáo, mà khiến người ta kinh ngạc chính là, trong khuỷ tay hắn ta còn ghì chặt một người đang không ngừng giãy dụa.

Là Jaa.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, thậm chí ngay cả những người thanh niên Nam Sudan vốn đang nhảy múa đều ngừng động tác, cô trông thấy rõ ràng, các người dân tị nạn như chim sợ cành cong, cố gắng bắt đầu bỏ chạy ra xa khỏi chỗ của đặc công SWAT.

“Kha, Doãn, tôi biết hiện tại hai người đang ở trong đám đông.”

Robinson vừa dùng sức kìm hãm Jaa, vừa lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Xem chúng tôi từ Mỹ truy đuổi đến Châu Phi, chúng tôi hẳn là đã cho hai người đủ thể diện, hiện tại, ngày hôm nay hai người đừng hòng nghĩ đến mình còn có thể chạy trốn, vì truy bắt các người, cả doanh trại dân tị nạn đã bị người của chúng tôi bao vây.”

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp cầm súng đặt ở huyệt thái dương của Jaa.

Doãn Bích Giới trông thấy trên khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của Jaa đều là sợ hãi, mà tay của Robinson đã đặt trên cò súng.

“Nếu các người không đứng ra.” Trên khuôn mặt Robinson lúc này đều là vẻ nghiêm nghị, “Những người ở trước mắt sẽ lần lượt chết từng người cho đến khi hai người đứng ra mới thôi.”

Tàn nhẫn như thế mà lại uy hiếp có hiệu quả.

Cho dù không nghe hiểu tiếng Anh, rất nhiều dân tị nạn xung quanh nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm nghiêm túc của những đặc công SWAT, họ vừa cầu nguyện vừa bi thương mà quỳ xuống.

Đám người nhanh chóng quỳ rạp xuống một mảng, như là cầu xin số phận bố thí lần cuối cùng.

Trông thấy cảnh tượng này, Doãn Bích Giới cảm giác trái tim mình như bị co rút.

Sự khẩn cầu trong những đôi mắt kia, loại áp lực và thống khổ khổng lồ trong thời gian lâu dài của cô, tất cả khiến cô không biết giây tiếp theo mình sẽ làm ra hành động như thế nào.

Phải đứng ra sao?

Cô và Kha Khinh Đăng chỉ cần bước ra một bước này, đối mặt chính là tử vong, thậm chí có thể càng sâu hơn tử vong, tình huống mà cô gặp phải có lẽ là bị áp giải về nước, phối hợp điều tra, hoặc tạm giam, mà Kha Khinh Đăng sẽ đối mặt với nghiêm hình bức cung, đánh tàn nhẫn, tra tấn dong dài, bất cứ cách đối xử nào cũng đau đớn hơn cái chết.

Cô biết người của liên bang căm ghét anh bao nhiêu, cũng có bao nhiêu người muốn xử trí anh ngay lập tức.

Nhưng mà, nếu không đứng ra, Jaa, thậm chí là những người tị nạn Nam Sudan khác sẽ trở thành vật hy sinh vô tội dưới họng súng vô tình của Robinson, cuộc sống của bọn họ vốn nhỏ bé mà mong manh, vì sao còn phải bị giết hại bởi không liên quan đến cô và anh, chấp nhận giá phải trả là cái chết?

Thế thì cô bước ra một bước này trước, tranh thủ thời gian để anh nghĩ cách.

Mỗi một lần anh đều bảo vệ cô trước, nếu thật sự như lời anh nói, tất cả những việc anh làm đều là vì sự bình an của cô, như vậy, cô cũng cần trả lại bình đẳng.

Thế nhưng bồi hoàn, không quan hệ đến đồng tình, không quan hệ đến bảo vệ, không quan hệ đến những mặt khác, cũng không quan hệ đến...tình yêu.

Cô nói với chính mình như vậy.

Nhưng lúc cô muốn di chuyển bước chân thì đột nhiên bị hai tay của Kha Kinh Đăng giữ chặt tại chỗ.

Cô kinh ngạc nhìn thấy anh nhẹ nhàng kéo mũ áo xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng mà lại bình tĩnh.

“Đứng tại chỗ, đừng cử động.” Anh nói một câu với cô, rồi xoay người bước ra khỏi đám đông.

“Kha...” Trái tim cô giống như ngừng đập, lập tức tiến lên một bước hé miệng muốn gọi tên anh, nhưng lại bị động tác của anh ép đứng tại chỗ.

Trong đám người trùng điệp, cô nhìn thấy lúc này anh vươn tay phải, đưa lưng về phía cô nhẹ nhàng dùng tay ra hiệu.

Yên tâm.

Động tác này cô đã từng nhìn thấy, là ý “Yên tâm” trong thủ ngữ.

Phải, cô biết, từ trước đến nay anh đều có thể trở mình trong mọi hoàn cảnh nguy hiểm, mấy lần chạy trốn trước chính là ví dụ chứng minh tốt nhất.

Nhưng hiện tại, bọn họ quả thật không có đường lui, phía trước lại có thiên la địa võng của kẻ địch, cô thật sự không thể tưởng tượng được anh còn có cách nào, có thể dồn đến chết rồi sau đó sinh tồn.

Dù cho anh không có gì là không làm được đi nữa, nhưng anh cũng không phải thần thánh.

Anh vẫn sẽ chết, chỉ cần một phát súng trí mạng, cô sẽ không gặp lại anh nữa.

Nguy hiểm thật ở trước mặt, cuối cùng anh bảo cô đứng tại chỗ, để anh yên lòng, đừng đi theo anh, đem cơ hội sống giao cho cô, lựa chọn một mình đi đối mặt với thiên la địa võng đã bày sẵn.

Doãn Bích Giới.

Cô rõ ràng nghe thấy tiếng nói mạnh mẽ từ đáy lòng mình.

Hiện tại mà có dám nói với bản thân, sự dục dằn ở phía sau tất cả lạnh lùng và tuyệt tình của anh, rốt cuộc để lại cho ai hay không?

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tình Yêu Trước Công Nguyên (1)

Cách đó không xa là Robinson đang kèm giữ Jaa, một khắc khi hắn ta nhìn thấy Kha Khinh Đăng đi ra khỏi đám đông, đáy mắt rớt cuộc lộ ra một nụ cười khinh miệt lại đặc ý.

“Truy đuổi lâu như vậy, rốt cuộc không phải nhìn thấy mặt sau của mày, mà là mặt trước của mày.”

Lúc này Robinson cong khoé miệng, ánh mắt sắc bén đối diện với anh ở không trung, “Thế nào, trốn thoát khỏi sự truy lùng của liên bang nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng chịu tự mình bước ra, cải tà quy chính à?”

Doãn Bích Giới nhìn bóng lưng của Kha Khinh Đăng, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lùng của anh vang lên vững vàng, “Mặc dù người Mỹ giàu có lớn mạnh, nhưng bị nhân dân của rất nhiều quốc gia trên thế giới xem thường, quả thực có đạo lý.”

Sắc mặt Robinson cứng đờ, chợt nghe thấy trong lạnh lùng mang theo ý châm chọc của câu tiếp theo, “Thật là tự đại đến không logic đáng nói.”

Thời khắc như vậy, tuy là lúc mạng sống gặp nguy cơ, nhưng cô vẫn nhịn không được mà muốn cười ra tiếng.

Nghe anh làm trò trước mặt kẻ địch, bình tĩnh châm biếm đối phương như thế, đích thật là một loại hưởng thụ, cùng lúc đó cô cũng thật sự phải thừa nhận, trí tuệ của anh quả thực mạnh mẽ đến không có gì phá nổi.

“Mạnh miệng trước khi chết,” lúc này Robinson vẫn đặt họng súng trên huyết thái dương của Jaa, “Ôi, xem tao thiếu chút nữa đã quên, người phụ nữ của mày còn chưa hiện thân.”

“Không liên quan đến cô ấy.” Anh nhìn Robinson, gằn từng tiếng nói, “Thả con tin mày đang khống chế, một mình tao đi theo mày.”

Ánh mắt Robinson nhìn anh chăm chú, một lát sau hẳn ta mới nói, “Kha, với sự hiểu biết nhiều năm của tao về mày, mày thật sự không giống như người dễ dàng nghe lời đầu hàng như vậy.”

“Hiển nhiên, tao cũng có một ngày bị ép đến đường cùng.” Anh ung dung nhìn Robinson.

Doãn Bích Giới nghe đoạn đối thoại của bọn họ, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng cô kinh ngạc Kha Khinh Đăng bình tĩnh như thế, cũng hiểu được anh chủ động đứng ra như vậy, quả thật còn để lại một đường lui.

Nếu nhắc tới thế gian này có một người, có thể hoàn toàn thoát khỏi tất cả giới hạn khả thi, làm được điều có thể trong sự không có thể, cũng chỉ có anh.

Kha Khinh Đăng, đây chính là kinh hỉ sống sót trong đường cùng mà anh cho tôi lần nữa sao?

“Tụi tao muốn thứ kia, hiện tại rốt cuộc ở trong tay mày hay là trong tay của kẻ thứ ba?” Robinson lại hỏi.

“Từ đầu tới cuối đều ở trong tay tao.” Anh đáp.

Cô lắng nghe đối thoại của bọn họ, luôn cảm thấy chính mình dường như bỏ lỡ chút chi tiết đã xảy ra trước đó.

“Tốt lắm, bây giờ mày đứng tại chỗ, đừng nghĩ đến bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào, sẽ có hai đặc công đến bên cạnh mày.” Robinson híp mắt, vừa định dùng tay ra hiệu với đồng bọn ở phía sau, lại nghe thấy thanh âm của Kha Khinh Đăng vang lên.

“Tao cần một phút đồng hồ.”

Anh nói xong, cứ như vậy mà lặng lẽ xắn tay áo lên, hoàn toàn không để ý Robinson có đồng ý hay không, anh mở miệng nói câu đầu tiên.

Là một câu tiếng Ả Rập, ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Doãn Bích Giới nhanh chóng nhìn thấy tất cả dân tị nạn Nam Sudan ở bên cạnh đều lần lượt đứng lên từ trên mặt đất, trong tay không ngừng làm động tác tay cầu phúc của tôn giáo, trong miệng đọc gì đó, rồi bắt đầu đi về phía chỗ mình lánh nạn.

Trên mặt đất vừa nãy còn chật ních người, nhanh chóng trở nên trống trải, đặc công SWAT đưa mắt nhìn nhau, thấy Robinson không phát lệnh, hình như không biết có nên tiến lên ngăn cản hay không.

“Doãn Bích Giới.”

Sau đó, cô liền nghe thấy anh đang đưa lưng về phía cô, dùng tiếng Trung gọi tên cô.

“Tôi ở đây.” Cô không do dự, lần đầu tiên rõ ràng nhanh chóng đáp lại anh.

“Cho em một cơ hội nữa, hai năm trước em vẫn muốn đến bên cạnh tôi chứ?”

“...” Cô không ngờ anh lại hỏi vấn đề thế này trong thời điểm như vậy, qua vài giây như tia chớp, cô mới hơi cứng nhắc mà trả lời, “Sẽ không?”

“Cho em một cơ hội nữa, em vẫn lên đoàn tàu bốn mùa chứ?” Tiếng nói anh vẫn hờ hững mà lại mang theo ý sâu xa.

Cô trả lời càng như đinh đóng cột, “Sẽ không.”

“Cho em một cơ hội nữa, ở sân bay Nice, em vẫn lựa chọn đi theo tôi chứ?”

“Sẽ không.” Cô nhìn những dân tị nạn bên cạnh nối tiếp nhau chạy đi, cuối cùng chỉ còn một mình cô đứng trên mặt đất trống trải, lộ ra trước phe cánh của đặc công SWAT.

“Cho em một cơ hội nữa, em vẫn động lòng với tôi chứ?”

Đám đặc công SWAT nghiêm túc rồi lại nhìn chăm chú lạ lùng, anh cứ như vậy công khai ném ra vấn đề cuối cùng.

Nhắm mắt lại, cô cảm thấy thời gian do dự của mình có thể đã hơn mười giây, nhưng cô vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Số phận đã định bọn họ dây dưa với nhau, hai năm từ khi cô đến bên cạnh anh, rồi hai năm sau đó rời khỏi anh, tổng cộng là bốn năm.

Tất cả trong bốn năm, bọn họ từng gắn bó làm bạn, cũng từng như người đứng, nhưng cô biết rằng, trong bốn năm nay, cô chưa bao giờ quên anh một phút nào.

Trong nỗi nhớ không thể quên, không chỉ hàm chứa oán hận, đau khổ và vứt bỏ, cũng có hấp dẫn, mê tình và lún sâu.

Phải, giờ phút này, bọn họ có thể thật sự sắp phải ly biệt mãi mãi, cô không thể không thừa nhận, cô thật sự động lòng với người đàn ông này, mạnh mẽ nhưng chỉ để lại sự dịu dàng cho cô, thu hút bởi sự nguy hiểm của anh khiến người ta muốn ngừng mà không được.

“Mười giây cuối cùng.”

Robinson ngược lại thật cho Kha Khinh Đăng một phần tôn trọng, lúc này hẳn ta cúi đầu nhìn đồng hồ, báo thời gian, “Mày và người phụ nữ của mày, mười giây lãng mạn cuối cùng của cả đời.”

Mười giây cuối cùng.

Cô vừa định muốn mở miệng, nhưng nghe thấy anh giành trả lời trước một bước, “Tôi đã biết đáp án của em.”

Thời khắc ánh sáng ở phía chân trời sắp sửa bắt đầu nhạt dần, thanh âm của anh trong gió có vẻ mờ ảo nhưng lại đặc biệt kiên định, trong tiếng nói kia loáng thoáng ý cười chỉ đối với cô.

Mí mắt của cô không ngừng giật giật, kể cả nhịp đập của trái tim đều đã không thể chống đỡ, rất nhanh mười giây trôi qua, bên kia Robinson nhẹ nhàng vung tay lên, từ trong đội đặc công đi ra hai người đến bên cạnh Kha Khinh Đăng.

Chỉ thấy hai tên đặc công một trái một phải kiềm chế tay anh, một người trong đó còn lấy ra còng tay, nặng nề khoá cổ tay anh.

“Kha Khinh Đăng.” Cổ họng cô nghẹn lại, đôi mắt bởi vì gió mạnh mà có vẻ hơi đỏ ngầu.

“Nhớ rõ,” trong tầm mắt của cô, anh bị hai đặc công áp chế, chậm rãi hướng đến phe SWAT, “Đợi đến lúc chúng ta đến bờ biển, em đừng chọn bikini màu đen.”

Sau khi nghe xong cô ngơ ngác vài giây, dường như còn chưa phản ứng lại.

Thế nhưng, trong nháy mắt khi anh vừa dứt lời, trên bãi đất trống trước mắt cô đã xảy ra biến hoá kinh người.

Chỉ thấy Jaa ban nãy còn ở dưới sự áp chế của Robinson mà không ngừng giãy dụa nay đã dùng tốc độ mắt thường khó có thể thấy, hai tay bắt chéo sau lưng thoát khỏi khống chế của Robinson, hơn nữa còn xoay người đánh thẳng một quyền thật mạnh vào mắt phải của hắn ta.

Những đặc công SWAT khác thấy thế liền nhanh chóng lấy súng ra bắn về phía Jaa, nhưng cô ta đã lăn vài vòng trên mặt đất, còn thuận tay lấy ra một vật từ trong quần áo, hướng về chỗ những đặc công kia đứng mà dùng sức ném qua.

Vật kia sau khi rơi xuống mặt đất liền đột nhiên nổ tung, thả ra một mảng khói màu đỏ lan rộng, toàn bộ người của SWAT trong nháy mắt bị lớp khói bao phủ, dường như không có cách nào để hành động.

“Đi.”

Doãn Bích Giới đứng tại chỗ nhìn thấy đột biến trước mặt còn chưa cử động, cô thấy Jaa đang chạy về hướng của mình, đối phương vừa chạy vừa xé ra dịch dung trên mặt, nhanh chóng lộ ra một gương mặt của người đàn ông phương Tây xa lạ nhưng anh tuấn.

Đàn, ông.

Cô hoàn toàn trọn tròn mắt.

Chuyện này xảy ra trước mắt cô, Jaa ở trong mắt cô là một người phụ nữ Nam Sudan xinh đẹp tay trái gà không chặt, nhu mì, sinh hoạt cá nhân phóng đãng.

Nhưng hiện tại đột nhiên lại biến hoá nhanh chóng, không chỉ xoay chuyển quốc tịch, còn biến thành khuôn mặt anh tuấn, người đàn ông bản

lĩnh xuất sắc phi phạm.

Chỉ thấy Jaa chạy đến bên cạnh cô, thuận tay giữ cánh tay của cô, kéo cô chạy như bay về bên trái ở phía trước, còn không quên ném ra một từ, “Arthur.”

Doãn Bích Giới trì hoãn vài giây mới nhận ra Jaa nói với cô tên thật của chính mình.

Cô theo Arthur chạy bạt mạng về phía trước, trong tiềm thức cảm thấy anh ta hẳn là người của Kha Khinh Đăng.

Dựa vào tốc độ chạy trốn, cô quay đầu lại, thấy hình như ở phía sau thấp thoáng có bóng người đi theo bọn họ.

Rất nhanh, Arthur bảy ngỗ tám ngoặt không biết làm sao dẫn cô chạy ra doanh trại dân tị nạn, cách đó không xa ở đằng trước đang đậu một chiếc xe quân dụng, Arthur mở cửa người lái nhảy lên ngồi, cô phản ứng nhanh chóng, đầu tiên mở ghế phó lái ra, sau đó mở cửa xe ghế sau rồi chui lên xe.

Động tác của Arthur nhanh nhẹn, lúc này đã khởi động xe, đánh tay lái rẽ ngoặt một cách lưu loát, vừa vặn có thể để người đi theo sau bọn họ thuận tiện lên xe.

Doãn Bích Giới ngồi ở ghế sau, vừa hồi phục nhịp tim của mình vừa nhìn chăm chăm vào bọn người vừa chạy đến cạnh cửa.

Khi này đi theo sau bọn họ chính là Kha Khinh Đăng sao?

Thời gian không để lại chỗ trống cho cô tiếp tục đoán.

Mười lăm giây sau, cô trơ mắt nhìn thấy từ bên cạnh cửa có ba người chạy đến, rõ ràng là Kha Khinh Đăng và hai đặc công SWAT áp chế anh trước đó.

Kha Khinh Đăng cùng một người đặc công lên xe ngồi bên cạnh cô, người còn lại thì ngồi ở ghế phó lái.

Arthur vừa thấy toàn bộ cửa xe đóng lại thì lập tức đạp chân ga, cả chiếc xe như dường như mũi tên rời dây cung mạnh mẽ xông ra ngoài.

Một loạt biến hoá kinh người gần như xảy ra cố định trong vài phút, vì thế cô đã nhanh chóng làm những ứng biến trước, vào giây phút xe chạy nhanh như bay về phía trước cô liền lập tức trở nên thả lỏng.

Tất cả mọi việc thật sự xảy ra quá mau chóng, rất đáng sợ, cũng...rất kỳ lạ, cô thề, cả đời này của cô chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Hầu như trong nháy mắt cô đã nghiêng mặt nhìn Kha Khinh Đăng ở bên cạnh, một giây trước kia dường như sẽ vĩnh viễn xa rời cô.

Chỉ thấy anh đang cúi đầu, nhẹ nhàng dùng chìa khoá mở còng tay trên tay mình, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng không có vẻ vất vả mệt mỏi chút nào, cả người ngược lại nhìn qua có cảm giác thoải mái nói không nên lời, giống như chuyện anh vừa đối mặt không phải là tử vong.

Ánh mắt của cô vừa chuyển động nhìn về phía đặc công ngồi bên cạnh anh, người đó và đặc công ngồi ở ghế phó lái đều đang nhìn cô.

“Chị Bích Giới.” “Doãn tiêu thư.”

Trong lòng cô gần như có một tia cảm ứng, hai đặc công kia đã cùng kéo xuống dịch dung trên mặt mình.

...Quả nhiên là Trịnh Đình và Trịnh Âm.

Quả thật tất cả đều nằm giữ trong lòng bàn tay của anh.

“Chị Bích Giới, em sắp nhớ chị muốn chết rồi!” Ngồi ở ghế phó lái chính là Trịnh Âm, cô bé chớp đôi mắt to nhìn cô, cao giọng nói, “Hai ngày

nay chị nhất định vừa mệt vừa khốn khổ lại đói phải không? Chị có nhớ em không?”

“Doãn tiểu thư.” Trịnh Định ngồi ở bên cạnh Kha Khinh Đăng lúc này nói lỏng vài khuy áo, nhã nhặn nhìn cô, cũng mở miệng, “Thật có lỗi, để cô và Kha tiên sinh mấy ngày nay phải trải qua rất nhiều cực nhọc và hiểm cảnh, chúng tôi đã tới muộn.”

“Hey, lại nói.” Trịnh Âm đợi Trịnh Đình nói xong, khuôn mặt lập tức xoay qua, tò mò nhìn chăm chăm vào Arthur đang lái xe, “Kha tiên sinh, anh ta rốt cuộc là...?”

Doãn Bích Giới cũng cảm thấy hiếu kỳ đối với nhân vật mấu chốt Arthur hoàn thành việc nghịch chuyển kinh thiên, không chỉ bởi vì sự biến hoá của anh ta, càng bởi vì anh ta lại là quân cờ tuyệt diệu mà Kha Khinh Đăng sắp đặt trước, ngay cả anh em họ Trịnh cũng không hoàn toàn không biết gì.

“Arthur.” Từ khi lên xe, Kha Khinh Đăng không nói gì, rất cục tích tự như kim mà cất lời, “Tự giới thiệu.”

“Được.” Arthur cong khoé miệng.

“Kỳ thật trong toàn bộ quá trình, tôi luôn đi theo các người, đầu tiên tại sòng bạc hoàng gia ở Monte Carlo, người chia bài giúp Doãn tiểu thư giành được 4 lá A thùng phá sảnh là tôi, sau đó tại hội đấu giá ở Sudan, làm cho đên của toàn hội trường đều tắt đi, tạo chướng ngại, trộm lấy xuân cung đồ, cũng là tôi.”

Arthur vừa lái xe vừa nói rõ ràng mạch lạc, giọng nói có chút lười biếng vang lên trong xe, “Doãn tiểu thư, bao gồm cả tối qua không cần thận để cô nhìn thấy, cùng bốn binh lính Nam Sudan làm tình để đổi lấy chiếc xe này vẫn là tôi.”

“Tôi thông thạo thuật dịch dung, kỹ thuật vật lộn, kỹ năng ám sát, nhảy dù, lái xe, máy bay, gần như tất cả hạng mục công việc, trước kia tôi là sát thủ đứng đầu toàn thế giới, bắt đầu từ năm nay, tôi là trợ thủ cá nhân vô giá chuyên trách cho Kha tiên sinh.”

“Ồ, đúng vậy, xét thấy bản thân tôi vừa nam vừa nữ, giới tính của tôi cũng theo khuynh hướng vừa nam vừa nữ.”

...

Cả chiếc xe đều rơi vào trong sự im lặng kỳ lạ.

Trịnh Âm nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, tay suýt nữa không đỡ được cầm của mình, Trịnh Đình trái lại có vẻ ung dung, nhưng trong ánh mắt ít nhiều có một tia kinh ngạc, mà Doãn Bích Giới thì không biết mình nên đưa ra biểu tình gì.

“Đúng rồi, Doãn tiểu thư, tôi cần làm sáng tỏ một chuyện với cô.” Lúc này Arthur không quên tiếp tục ném bom, “Vì sáng nay Kha tiên sinh nhìn thấy tôi ở trần, tuy rằng lúc ấy tôi là thân phận Jaa, nhưng sự thật là vì tôi là đàn ông nên anh ấy mới có thể để tôi tới gần.”

“Arthur.” Lúc này Kha Khinh Đăng nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Doãn Bích Giới ở bên cạnh, anh đột nhiên mở miệng gọi tên Arthur.

Arthur hiểu ý tứ của anh, liền không nói nữa, lập tức thò tay xuống dưới chỗ ngồi cầm lên một thứ đưa cho anh.

“Cho em.”

Kha Khinh Đăng nhận thứ kia rồi đưa tới trước mặt cô.

Cô hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình đừng giận tím mặt trước mà nhìn thứ anh đưa tới trước mắt mình.

Là một hòn đá.

Nên nói...vẫn là một hòn đá.

Lúc này anh hoàn toàn không để ý tới phản ứng của cô, chỉ đem hòn đá đặt trong lòng bàn tay cô, còn nhẹ nhàng nghiêng người, tới gần bên tai cô, thấp giọng nói, “Hòn đá này là vật kỷ niệm chúng ta hoan ái ở biên giới Nam Sudan.”

Trán cô nổi gân xanh trong nháy mắt.

“Đúng rồi,” anh hơi cong khoe miệng, trong con mắt đen như mực là tia sáng không thể che dấu, trong tia sáng kia còn có một tia xảo quyệt tài tình, “Cảm ơn em đã nói rõ, còn có, đôi mắt của tôi đã hồi phục thị lực.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tình Yêu Trước Công Nguyên (2)

Doãn Bích Giới nhìn đôi mắt sáng trong của Kha Khinh Đăng đã hoàn toàn khôi phục, lại nguyên rủa đôi mắt sâu sắc không thấy đáy kia, qua vài giây, thanh âm thấp đến mức đóng băng mà cất lời, “Đôi mắt anh hồi phục thị lực vào lúc nào?”

Anh mấp máy môi, không lên tiếng.

“Nói thật.” Cô nắm chặt hòn đá trong tay, gần như chất vấn anh từng chữ một, “Kha Khinh Đăng, tôi muốn nghe lời nói thật.”

Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, một lát sau mới chậm chạp mở miệng nói, “Ở khu rừng tại biên giới Nam Sudan.”

Cô há hốc miệng.

Hoá ra đôi mắt anh đã hồi phục thị lực vào lúc đó.

Cho nên nói cách khác, anh không chỉ chứng kiến rõ ràng cô chủ đạo toàn bộ quá trình bọn họ hoan ái ở trong rừng rậm, hơn nữa còn sau đó làm bộ như mù giành được sự đồng tình của cô, bảo cô giúp anh tắm rửa.

Hoá ra cô lại hoàn toàn bị anh trêu chọc một lần nữa.

“Em cần nghe phiên bản chính xác hơn không?” Anh hình như rất hài lòng với phản ứng của cô, khoé miệng hơi cong lên, “Kỳ thật đang lúc chúng ta...”

“Đừng nói nữa!” Cô lập tức cao giọng ngắt lời, quả thực như là một con mèo bị giẫm lên cái đuôi, lòng bàn tay đỏ bừng, trong ánh mắt có thần lộ vẻ tức giận, “Anh quả thực chính là...”

“Đê tiện, vô sỉ, bỉ ổi?”

Cả người anh tựa vào ghế, có vẻ tao nhã lại ung dung, tâm tình trên khuôn mặt lạnh lùng nhìn qua khá tốt, “Em cho rằng em hình dung một người có khả năng gây khoái cảm cực hạn cho em ở vùng hoang dã như vậy, thật sự được sao?”

Ai ngờ anh vừa dứt lời, tay trái của cô đã giương lên hướng đến mặt anh.

Xe chạy nhanh như bay, lần đầu tiên toàn thân Doãn Bích Giới đều phần nộ mà phát run, căn bản không thể khống chế, cô biết có thể cả đời này chưa từng có ai dám đối xử với anh như vậy.

Thế nhưng cô thật sự không dễ dàng tha thứ, từ khi biết hai năm nay anh theo dõi cô, hơn nữa bất ngờ liên tiếp và anh có ý định giấu giếm giả vờ mù, cô không có cách nào bình tĩnh hoà nhã.

Tuy nhiên cô làm sao có thể là đối thủ của anh, lòng bàn tay cô còn chưa hạ xuống, anh chỉ híp mắt, giữ lại cổ tay cô một cách chuẩn xác.

“Trước khi làm bất cứ hành động nào, nên suy nghĩ rõ ràng trước hết.” Anh nắm cổ tay cô, vẻ mặt lại trở nên hờ hững lạnh như băng, “Doãn Bích Giới, tôi sẽ không nhượng bộ em đến mức không nguyên tắc.”

Đôi mắt cô khẽ run lên.

Trên con đường lánh nạn này, tuy rằng anh không nhu tình như nước đối với cô giống như đàn ông bình thường đối với phụ nữ, nhưng cũng có thể

khiến cô cảm thấy anh đã khác trước, không hề tức giận lạnh lùng, để lộ sự dịu dàng độc đáo thuộc về anh chỉ đối với cô.

Nhất là sống chết trước mắt vừa rồi, sau khi cô xác nhận trái tim của mình đối với anh.

Nhưng hiện tại, cô nhìn ánh mắt anh, lại có cảm giác xa xôi ngàn dặm, khoảng cách xa vời không thể chạm vào.

Bầu không khí trong xe đông cứng lại.

Sau khi đưa hòn đá cho bọn họ, Arthur vẫn tập trung lái xe, hoặc là nói, trên cơ bản không muốn dây vào, Trịnh Đình và Trịnh Ấm ở một bên trông thấy họ như vậy nhưng lại không dám nói câu nào.

Doãn Bích Giới cùng anh giằng co không biết bao lâu, sau đó cô cụp mắt xuống, nhẹ nhàng giãy khỏi tay anh, lấy hòn đá trong tay ném về cho anh.

“Thật sự có lỗi, tôi nghĩ tôi không cần sự nhượng bộ của anh.”

Nói xong câu đó, mãi cho đến khi trước lúc xuống xe bọn họ vẫn không nói gì, mà Kha Khinh Đăng ở bên cạnh nhìn cô, hàm dưới hơi buộc chặt, thần sắc lại trở nên nhìn không ra vui vẻ tức giận.

...

Từ Nam Sudan đến Somalia, ở giữa còn cách nhau một quốc gia cuối cùng, Ethiopia.

Arthur chạy vào trong biên giới Ethiopia, sau khi tìm được trạm xăng dầu liền đậu xe ở một bên đổ xăng, Kha Khinh Đăng không xuống xe, Doãn Bích Giới thật sự không muốn ở trên xe nữa, nên mở cửa xuống xe.

Đất nước Ethiopia này là một trong những quốc gia nghèo khó nhất thế giới, thu nhập bình quân của đầu người hàng năm chỉ có 1965 đô la Mỹ, có thể trước đó ở doanh trại Nam Sudan đã thấy căn cỗi, cùng với cả quốc gia căn cỗi này vẫn có khác biệt rất lớn.

“Chỗ này thật là hỏng rồi...” Trịnh Âm vừa được Kha Khinh Đăng chỉ thị cùng xuống xe với cô nhanh mồm nhanh miệng cảm thán ở phía sau, “Chị Bích Giới, chẳng lẽ chị không cảm thấy ngay cả Nam Sudan cũng tốt hơn chỗ này sao?”

“Chiến tranh xâm lược của phát xít Ý và cuộc đảo chính ủng hộ người Liên Xô, cách mạng ngày trước làm cho cuộc sống của nhân dân tại quốc gia này trở nên khó khăn, hơn nữa phần lớn tài nguyên của quốc gia này đều dùng cho quân sự.” Trịnh Đình cũng đứng ở một bên bảo vệ, kiên nhẫn giải thích cho cô và Trịnh Âm, “Chính phủ đối với quyết sách tương lai của quốc gia rất quan trọng, đáng tiếc cũng không phải mỗi quốc gia có thể có vận may.”

Cô nhìn một căn nhà thấp bé suy đồi trước mắt, còn có những người đi đường đen gầy đi ngang qua trước mặt bọn họ, nhất là đứa bé rất nhỏ, cặp mắt gần như lồi ra, nhút nhát được mẹ ôm đi, khi đi qua còn nhìn bọn họ một cái.

Sau khi tới Châu Phi, trước đây cô luôn cảm thấy xa lạ với vùng đất này, nay cảm nhận được một số cảm giác chấn động mà mình chưa từng cảm nhận.

“Không phải trời sinh mỗi người đều có mạng tốt.” Một lát sau cô mới thông thả mở miệng, “Có người sinh ra đã ngậm chìa khoá vàng, còn có người nhất định gian khổ cả đời.”

Cô không khỏi nghĩ đến số phận tốt đẹp của mình do trời ban.

Từ nhỏ cô đã trưởng thành trong hoàn cảnh sung túc mà lại nhàn hạ.

Tập đoàn Doãn thị là tập đoàn mậu dịch tự do đứng đầu thành phố S, cô có thể nhận được sự giáo dục tốt nhất, cuộc sống vượt trội tất cả, gần như chưa từng chịu khổ, hơn nữa có ba mẹ đầy đủ, nhưng bởi vì bận rộn nên họ ít có thời gian ở cùng cô, nhưng mọi thứ còn lại cô cũng không thiếu.

Theo như lời trong miệng của rất nhiều người, cô là con gái cưng của trời, nhưng cô không dùng thân phận quang vinh này, vì vậy, sau đó cô bị dính vào thế giới màu đen này, cũng đang ở chỗ này bây giờ.

“Nói tới lúc trước, hồi bé em và anh trai đã đi theo bà nội mà trưởng thành, sau khi bà nội qua đời, tụi em sang Nhật làm công mới gặp được Kha tiên sinh, rồi bắt đầu đi theo bên cạnh anh ấy.”

Trịnh Ấm liếc nhìn chiếc xe đậu cách đó không xa, rồi quay đầu lại, bắt đầu chuyển đề tài sang Kha Khinh Đăng, “Chị Bích Giới, có thể lúc chị gặp Kha tiên sinh anh ấy đã có cuộc sống rất tốt, nhưng lúc ban đầu anh ấy chịu đựng rất nhiều khó khăn mà người khác hoàn toàn không thể chống đỡ.”

“Ngay từ đầu anh ấy đặt chân đến Nhật, mỗi ngày đều làm công từ sáng sớm đến đêm khuya, thời gian ngủ mỗi ngày chỉ khoảng bốn giờ, nhất là sòng bạc, hoàn cảnh quả nhiên rất tồi tệ om sòm, anh ấy vốn đã ít nói, sau một đoạn thời gian mài dũa liền trở nên ít nói hơn.” Trịnh Đình hình như cũng nhớ tới một chuyện, ở bên cạnh bổ sung, “Nhiều năm như vậy, ngoài tôi và Tiểu Ấm ra, còn thỉnh thoảng giao tiếp với một số người hợp tác, anh ấy ít khi tiếp xúc với bất cứ ai.”

Lần đầu tiên cô nghe được những chi tiết về đoạn thời gian anh mới đến Nhật dốc sức làm việc.

“Cho nên chị Bích Giới, có đôi khi ở phương diện biểu đạt, Kha tiên sinh có phần khiếm khuyết.” Lúc này Trịnh Ấm thu lại vẻ hoạt bát thường ngày, cố gắng chọn lời giải thích với cô, “Có lẽ anh ấy coi trọng sự biểu đạt

bằng hành động hơn, anh ấy chỉ biết làm chuyện anh ấy cho là đúng, nhưng lúc thực hiện anh ấy không nhất định muốn cho chị biết.”

Trịnh Đình cũng quan sát vẻ mặt của cô, thấp giọng ôn hoà nói với cô, “Không thể phủ nhận, tôi và Trịnh Âm đều đứng trên góc độ của Kha tiên sinh, nhưng tôi nghĩ điều Kha tiên sinh hy vọng nhất, chính là cô có thể hiểu được mọi việc anh ấy làm.”

Cô biết anh em họ Trịnh là nhân chứng của vương mắc trong bốn năm nay của họ, về công về tư, nhất định đều hy vọng cô ở bên cạnh anh, bao dung tất cả của anh, không bao giờ rời xa anh nữa.

Nhưng để kéo trái tim của bọn họ gần nhau, không có người bên ngoài nào dễ dàng thúc đẩy, anh che giấu quá sâu, cô cũng không muốn đánh đòn phủ đầu.

Hơn nữa trước hết anh đã thiếu cô rất nhiều lời giải thích.

“Lên xe đi.”

Thật lâu sau, cô không trả lời, chỉ cất bước dẫn đầu hướng đến chiếc xe.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tình Yêu Trước Công Nguyên (3)

Đợi khi sắc trời hoàn toàn tối dần, bọn họ dừng chân tại một ven sông.

Sau khi Arthur đậu xe ổn định thì chẳng biết đi đâu, Trịnh Đình và Trịnh Âm từ trên xe quân dụng lấy ra một ít công cụ dùng để nhóm lửa, cô cũng giúp đỡ, Kha Khinh Đăng thì một mình ngồi trên tảng đá.

“Chị Bích Giới, chị có nghĩ tới em và anh em làm sao trà trộn trong đội đặc công của SWAT không?” Trịnh Âm vừa bắt đầu làm việc, vừa tìm đề tài nói chuyện với cô.

“Sao?” Thật ra cô có chút tò mò đối với vấn đề kia, lúc này ngẩng đầu nhìn Trịnh Âm.

“Sau khi bọn họ truy đuổi hai anh chị từ hội đấu giá ở Sudan, rồi giao chiến với vũ trang Nam Sudan khiến cho mặt xám mày tro mới đến Nam Sudan, sau đó nán lại một chút, em và anh em vẫn đi theo bọn họ, tìm được cơ hội liền kéo đi hai người gần như có tầm vóc giống tụi em, may mà Robinson bị công kích nặng nề nên không phát hiện cái gì khác thường.”

Trịnh Âm nói đến quá trình ly kỳ này, vẻ mặt vẫn khá kiêu ngạo, “Liên bang tự xưng là thế giới đẳng cấp đặc công, chẳng qua chính là trình độ bị tụi em trói tay sau lưng ném vào sông mà thôi...”

“Chờ một chút.” Lúc này cô nghe ra một số điều khác thường, “Tiểu Âm, sau khi em và Trịnh Đình phân tán với tụi chị vì trận bão cát ở Ai Cập thì làm những gì?”

“Chị muốn nghe lời nói thật.” Cô trịnh trọng bổ sung.

“...Thực ra tụi em luôn ở bên cạnh hai người.” Trịnh Âm ăn ngay nói thật.

Lông mày cô dần dần chau lại.

“Tiểu Âm.” Lúc này Trịnh Đình nhin không được, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trịnh Âm, thần sắc có phần bất đắc dĩ.

“Tiểu Âm, em hãy nói tiếp.” Cô ngừng động tác trong tay, sắc mặt lạnh lùng, “Chị muốn biết.”

“...Được,” Trịnh Âm rất cuộc ý thức được đề tài mà mình vừa tìm là hành vi đổ dầu vào lửa, nói năng cũng bắt đầu nơm nớp lo sợ, “Lúc gặp bão cát ở Ai Cập, Kha tiên sinh nói anh ấy biết chị ở đâu, bảo em và anh em đi cách xa hai người sau trận bão cát, dựa theo Plan B đã sắp đặt trước đó, vào trong thành phố tìm xe và thiết bị, vừa đi theo hai người, vừa theo dõi tình huống của liên bang ở phía bên kia, Dell thì một mình tới Somalia trước.”

“Hơn nữa, trong thời gian đó Kha tiên sinh có liên lạc với tụi em, nhưng không nói đến tình hình cụ thể của chị và anh ấy, thời gian hai người ở trong sa mạc kéo dài hơi lâu, em và anh em đến Sudan trước.” Trịnh Âm vắt hết đầu óc để tìm từ, nghĩ nói thế nào sẽ không chọc giận cô.

Nghe được “thời gian ở trong sa mạc kéo dài hơi lâu”, lông mày của cô không thể kiềm chế mà nhướng lên, còn có chút đỏ sạm trên mặt không thể nhận ra.

“Sau đó hai người tới Sudan, trước đó Kha tiên sinh còn dự đoán Hedda sẽ làm phản, nhưng chẳng ngờ ông ta không chỉ làm phản, còn hợp tác với SWAT hạ độc làm anh ấy mù, lần đó ở hội đấu giá em và anh em nhin không được muốn ra bảo vệ hai người, nhưng đối với mệnh lệnh của Kha

tiên sinh, tụi em luôn luôn nói một không hai, chỉ có thể dựa theo kế hoạch của anh ấy, tiếp tục ở chỗ bí mật gần đó.”

“Nói cách khác, sau đó tụi chị đến doanh trại dân tị nạn Nam Sudan cũng là nằm trong kế hoạch?” Lúc này cô ngắt lời Trịnh Âm, “SWAT truy đuổi chặn đường ở doanh trại cũng là nằm trong dự đoán?”

“Vâng.” Trịnh Âm đành gật đầu, “Tuy rằng em và anh em đều cảm thấy kỳ lạ, vì sao Kha tiên sinh muốn chọn một con đường trắc trở hao tổn lớn như vậy, còn muốn dùng thân mạo hiểm để dẫn dụ SWAT, nhưng bình thường tụi em không hề nghi ngờ sự sắp đặt của anh ấy.”

Một loạt tin tức quá lớn này, cô nhất thời nghe xong lại không biết nên trả lời như thế nào.

Thế nhưng cô biết rằng, trong hàng loạt sắp đặt khổng lồ tại đây, cô bị anh cho đảm đương vai diễn chẳng hay biết gì.

“Chị Bích Giới...” Trịnh Âm nói xong, gần như nước mắt lưng tròng mà nhìn cô, rồi lại nhìn Kha Khinh Đăng ngồi cách đó không xa, rồi lại quay đầu nhìn về mặt bất đắc dĩ của Trịnh Đình, “Em...”

“Em không có lỗi.” Cô giơ tay, “Em chỉ là nói chân tướng sự thật với chị, người nói thật vĩnh viễn không có lỗi.”

Không như anh, vĩnh viễn không nói thật, cũng không nói dối, chỉ là để cô không ngừng suy đoán sự sắp đặt của anh, rồi chấp nhận một cách tàn khốc.

...

Khi trở về, hai tay Arthur xách theo rất nhiều thứ, bọn họ đã nhóm xong lửa.

Trịnh Âm không chút che giấu sự hứng thú của mình đối với vị sát thủ kì ba*

vừa nam vừa nữ này, cô chủ động tiến lên nhận đồ trong tay Arthur, sau khi nhìn rõ ràng đồ đạc, cô vô cùng ngạc nhiên, “Những thứ này anh kiếm ở đâu ra thế?”

(*) kì ba: nghĩa là đoá hoa xinh đẹp kỳ lạ, thường dùng để so sánh với sự vật hoặc con người phi thường xuất chúng.

Doãn Bích Giới vốn đang uống nước, nghe tiếng kêu của Trịnh Âm cũng quay đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy Arthur chẳng những mang về đây một số món ăn dân dã, còn cầm mấy tấm vải bố và chăn mền sạch sẽ, cùng với một ít đồ dùng cho dã ngoại.

“Arthur, tôi cảm thấy anh quả thực tựa như có túi của Đôrêmon.” Sau khi Trịnh Âm giao món ăn dân dã cho Trịnh Đình, cô xoay người, giơ ngón cái với Arthur.

Arthur trái lại có chút hứng thú với sự đánh giá này, anh ta kiên nhẫn hỏi, “Cái gì là túi của Đôrêmon?”

Trịnh Âm vừa nói chuyện với anh ta, đôi mắt to vừa trộm nhìn, không chút che giấu mà quan sát bộ ngực và vị trí dưới kia của anh ta, “Chính là một cái túi bảo bối thần kỳ, muốn cái gì đều có thể lấy được.”

“Ngại quá.” Arthur hiển nhiên không hài lòng với đánh giá này, anh ta đến bên cạnh tảng đá nằm xuống, lười biếng nói, “Tôi không phải thần trộm, là sát thủ.”

Trịnh Ấm ngược lại không ba hoa, tiếp tục hết sức chuyên chú quan sát cấu tạo cơ thể của anh ta.

Doãn Bích Giới ở một bên có phần không nhin được, lúc này cô rửa tay, đi đến bên cạnh Arthur, nhìn anh ta từ trên cao xuống mà lạnh lùng nói, “Anh nói anh chính là vừa nam vừa nữ, rốt cuộc là ý gì, đem đó bốn tên lính Nam Sudan kia chẳng lẽ không biết sao?”

“Tôi biết rồi, anh là gay!” Trịnh Ấm quan sát hồi lâu, rốt cục đưa ra kết luận.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Arthur nổi gân xanh, qua vài giây, anh ta có chút thiếu kiên nhẫn mà nhìn các cô, “Vì sao tôi phải giải thích những điều đó với hai người?”

“Vì sao? Rất đơn giản.” Trịnh Ấm lại bắt đầu phát huy trí tuệ của mình, “Đầu tiên, tôi là cấp dưới tâm phúc của Boss anh, mà chị ấy...”

Trịnh Ấm chí khí ngất trời chỉ Doãn Bích Giới ở bên cạnh, “Là phu nhân tương lai của Boss anh.”

Ánh mắt của Arthur đảo quanh trên người hai cô, qua một hồi lâu anh ta mới mở miệng, “Tôi không phải yêu quái, tất cả sinh lý của tôi đều là đặc trưng thuộc về đàn ông, đem đó sau khi bốn gã kia cởi quần áo tôi ra, phát hiện tôi là nam, nhưng vẫn muốn thượng...”

Nói tới đây anh ta dừng một chút, cố ý nhìn về phía Doãn Bích Giới, “Sau đó cô không thấy được thôi, tôi cũng thượng bọn họ.”

“Phốc...” Trịnh Ấm không tiếp thu được khẩu vị nặng như vậy, tròng mắt như sắp rơi xuống.

“Có thể biểu đạt trước đó của tôi có chút sai sót,” Arthur nhún vai, “Tôi cũng không phải vừa nam vừa nữ, tôi là song tính luyện ái mà thôi.”

Doãn Bích Giới xưa nay bình tĩnh, sau khi nghe xong cũng không cảm thấy gì, để lại Trịnh Âm tiếp tục cùng thảo luận với Arthur vấn đề bộ phận quan trọng, cô xoay người, muốn giúp Trịnh Đình nướng thức ăn.

Nhưng một khắc xoay người kia, cô liền thấy ánh mắt của Kha Khinh Đẳng dừng ở trên người cô.

Nơi này cách nhau cũng không xa, trong bóng đêm, cô có thể cảm giác được ánh mắt trầm tĩnh của anh, nhưng mơ hồ mang theo hàm ý khác.

***

Khi ăn xong món ăn dân dã, nam nữ ngăn cách một mặt sông mà tắm rửa, tất cả mọi người trở về xe chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong xe có thể ngủ ba người, đầu tiên Arthur muốn một mình ngủ bên ngoài, Trịnh Đình cũng tỏ vẻ ở ngoài xe gác đêm.

Trịnh Âm ngồi ở ghế người lái, nhanh chóng ngủ say, Kha Khinh Đẳng ngồi ở ghế phó lái, mà Doãn Bích Giới thì một mình ngủ ở ghế sau rộng rãi.

Đây là vị trí rộng rãi nhất, cũng là anh ngầm để lại cho cô, cô nằm thẳng như thế lại làm sao cũng không ngủ được.

Bọn họ từ từ rời xa nguy hiểm, dần dần bước tới đích đến Somalia, nhưng lòng cô lại ngày càng khó bình tĩnh lại.

Nhắm mắt như vậy không bao lâu, cô rất cục nịnh không được, phải mở cửa xuống xe.

Ở bờ sông đứng lẳng lặng một hồi, trong lòng cô lặng lẽ đưa ra một quyết định.

Hiện tại đang là đêm khuya, cũng là thời điểm con người ngủ say nhất, cô đi lại nhẹ nhàng, trong đầu cố gắng nhớ lại con đường xe chạy hôm nay,

tính toán mình nên làm sao trở về thủ đô Ethiopia.

“Cô muốn rời khỏi?”

Đang lúc cô vừa đi về phía trước vài bước, chợt nghe phía sau có người gọi cô lại.

Ngoảnh đầu nhìn là khuôn mặt cảnh giác nhưng tuấn tú của Arthur.

“Không liên quan đến anh.” Sau khi liếc nhìn một cái, cô vẫn đưa lưng về phía Arthur, thản nhiên đáp lại.

“Không liên quan đến tôi,” Arthur không bỏ qua, “Nhưng có liên quan đến Kha tiên sinh, lúc chiều Trịnh Âm đã nói, cô là phu nhân tương lai của Kha tiên sinh.”

“Cô ấy không biết tình huống thật sự,” bởi vì ban đêm gió mát, cô nắm quần áo trên người thật chặt, “Tôi sẽ không tiết lộ bất cứ hành tung gì của các người, tôi chỉ muốn một mình rời khỏi, cũng không làm tổn hại đến người anh muốn bảo vệ.”

“Vậy cô cũng có thể chính miệng nói với bọn họ cô muốn rời khỏi.” Arthur nhay bén híp mắt.

Sát thủ kì ba song tính luyện ái này thật là khó chơi, Doãn Bích Giới không muốn nói nhiều với anh ta nữa, cô chẳng muốn đánh thức những người khác, vừa định muốn nói lại nghe thấy thanh âm hờ hững, “Để cô ấy đi.”

Cô nghe được thân thể run lên, dùng khoé mắt nhìn qua.

Không biết khi nào thì Kha Khinh Đăng đã xuống xe, anh đứng ở khoảng cách không xa như vậy mà nhìn bọn họ đối thoại.

Arthur không nói gì, nhìn thấy anh, anh ta liền thức thời trở về chỗ nghỉ ngơi của mình, để lại không gian cho bọn họ.

“Lúc này tôi sẽ không ép buộc em ở lại.” Anh nhìn bóng lưng của cô, nói.

Ánh mắt cô dừng ở mặt trăng phía chân trời, lắng nghe lời anh, chỉ cảm thấy chỗ sâu nhất trong đáy lòng mình giống như bị người ta dùng tay bóp chặt.

Không phải rất đau, ít nhất, giờ phút này, cô không cảm giác được đau đớn.

Đột nhiên nghĩ đến lúc ở sân bay Nice, anh kéo cổ tay cô, đẩy cô vào trong xe, vào lúc chỉ mảnh treo chuông anh nói với cô, nếu cô lựa chọn ở lại lần nữa, anh vĩnh viễn sẽ không thả cô đi nữa.

Nhưng hiện tại, anh không hề truy cứu lời hứa ngày đó, cho nên, cô được tự do, đúng không?

Cô rất cuộc có thể trở về đất nước của mình, người nhà của mình, bạn bè bên người, làm phó chủ tịch tập đoàn Doãn thị của cô, làm con gái cưng của ông trời, ở tại thế giới màu trắng, sống những ngày bình an lại thoải mái, đúng không?

Nhưng vì sao cô không cảm thấy giải thoát, cảm giác của phóng thích, dù cho vừa rồi đứng yên ở bờ sông đưa ra quyết định, cô cũng không có lý trí, như là vôi vàng ép buộc chính mình chạy trốn.

“Bảy giờ sáng mai, chúng tôi sẽ rời khỏi nơi này, chưa đến nửa ngày thì có thể tới Somalia.”

Thừa dịp tâm tư cô rối loạn, anh ở phía sau người cô, tiếp tục nói, “Sau khi tới đó, tôi sẽ đem thứ trong tay đặt trên bàn tiến hành mặc cả với những

người đại diện từ khắp nơi.”

“Mà cả hành trình lánh nạn anh truy tôi đuổi với SWAT cũng tuyên bố chấm dứt, sức lực của SWAT đã chịu tổn thương lớn, căn bản không thể tiến vào bàn đàm phán cuối cùng ở Somalia, sau khi bán lại vật kia, tôi sẽ nghỉ ngơi vài ngày rồi trở về New York.”

Cô không biết vì sao anh lại có lòng tốt nói cho cô biết kế hoạch tiếp theo của mình, nhưng lắng nghe lời nói hờ hững của anh, cô cảm thấy cảm giác bị bóp chặt dần dần trở nên rõ ràng.

Đau đớn chầm chậm.

Đúng vậy, cuộc sống của anh chính là mạo hiểm lại đáng sợ như vậy, nghe vào trong tai người thường như là chuyện huyền ảo, nhưng anh lại có thể sinh sống tùy ý, như giẫm trên đất bằng, hơn nữa cũng chỉ có anh có thể đem liên bang lớn mạnh đưa bõn trong tay.

“Tôi sẽ cam đoan em bình an trở về Trung Quốc, sau khi biết em hạ cánh an toàn, tôi sẽ thu lại tất cả những người ở bên cạnh em.”

“Từ nay về sau, em không cần lo lắng bên cạnh em sẽ có người của tôi theo dõi, em cũng không cần lo lắng tôi lại xuất hiện trong thế giới của em lần nữa.”

Anh vẫn như hổ đen trong thế giới, mà cô cũng sẽ trở lại quỹ đạo của cuộc sống trước kia, không hề đồng thời xuất hiện.

“Nếu mọi việc tôi làm khiến em cảm thấy áp lực, khiến em cảm thấy bị lừa gạt, khiến em cảm thấy phẫn nộ, vậy đều là sai lầm của tôi.” Trong mắt anh phản chiếu ban đêm yên lặng này, “Nhưng tôi sẽ không xin lỗi, bởi vì tôi không hối hận.”

Môi cô hơi phát run.

Ai ngờ lúc này anh đột nhiên chuyển đề tài.

“Bốn năm trước, tập đoàn Doãn thị vì vấn đề tài chính xoay vòng mà cần gấp đầu tư đổ vào, liên bang Mỹ dùng danh nghĩa của một công ty đăng ký ngoại cảnh mà tìm em —— ngay lúc đó tổng giám đốc của Doãn thị đề xuất có tiền vốn hậu hĩnh rót vào, nhưng điều kiện trước tiên là muốn em tới New York, tiếp cận tôi, giành được thứ trong tay tôi.”

“Sau đó, dựa theo kế hoạch của bọn họ rất thuận lợi, em và tôi gặp nhau, khiến tôi nảy sinh hứng thú với em, trở thành một người đặc biệt ở lại bên cạnh tôi hai năm trời.”

Cô lắng nghe lời nói của anh, bỗng nhiên mặt mũi nhấp nháy, vài giây sau, cô xoay người nhìn anh với vẻ không tin.

Năm đó lúc liên bang tìm được cô, cô luôn cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng bởi nguyên nhân nào đó về bối cảnh gia đình cô, quả thực có một chút dính dáng với thế giới màu đen, nhưng dù sao cô vẫn sống trong thế giới màu trắng hơn hai mươi năm.

“Vì vậy, em có nghĩ tới hay không, nếu liên bang vẫn ở trong sự khống chế của tôi, năm đó bọn họ tìm được em, để em đến bên cạnh tôi, tôi sẽ không biết tình hình sao?”

Ngón tay của Doãn Bích Giới bắt đầu hơi phát run.

Cô vốn cho rằng, anh biết cô tiếp cận năm đó, là sau này mới nhận ra, nhưng hôm nay, anh lại nói với cô, lúc cô còn chưa tiếp cận anh thì anh đã biết cô sẽ vì anh mà đến.

Năm đó cô có ý định tiếp cận anh lại đến từ sự ngầm đồng ý của anh.

“Vì sao?” Cô nhìn anh, “Là vì lợi dụng tôi, coi như một bạt tai trả lại cho liên bang, làm cho bọn họ giống như trò cười, tự làm tự chịu sao?”

Anh lắc đầu, lại ném một quả bom, “Không, là tôi dẫn dắt bọn họ lựa chọn em.”

“Doãn Bích Giới,” anh và cô bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt như đá vỡ chai lóng lánh nhất, “Vào lúc em còn chưa biết tôi thì tôi đã trông thấy em.”

Cô đứng tại chỗ, nhìn chăm chú khuôn mặt anh, cả người từng đợt nóng lạnh luân phiên nhau.

Vừa rồi không bao lâu, cô vì anh nắm giữ tất cả, vì sự theo dõi của anh, vì anh lừa gạt, vì cái bẫy của anh mà cảm thấy phẫn nộ, muốn hoàn toàn rời khỏi anh, nhưng giờ phút này, những thứ đó lại đều có vẻ nhỏ bé.

Bởi vì thậm chí ngay cả sự bắt đầu của bọn họ, từ đầu đến cuối sớm đã ở trong lòng bàn tay anh.

Anh trăm phương nghìn kế thiết lập màn trời, hoàn toàn bao phủ cô, cô vốn không có chỗ trốn.

“Vì sao là tôi?” Tiếng chất vấn của cô sắc bén, trong thanh âm còn mang theo một tia run rẩy, nhưng càng giống như đang che giấu cảm xúc cuộn cuộn trong lòng mình, “Vì sao không phải người khác? Hoặc là, vì sao anh muốn tìm tôi?”

Anh nói anh đã gặp cô từ lâu trước kia.

Rốt cuộc là lúc nào, mà ở đâu chứ?

Mỗi lần anh đều công bố một bí ẩn với cô, rồi dẫn đến cái tiếp theo.

Lúc cô nói chuyện, Kha Khinh Đăng đã đi từng bước đến gần phía cô, cho đến khi cô nói xong, anh đã tới trước mặt cô.

“Tôi đã nói với em, tôi không tin số phận, tôi chỉ tin chính mình.” Trong gió đêm, anh giơ tay vén tóc rối của cô ở huyệt thái dương ra sau tai, “Mà

em, chỉ cần tin tôi.”

Tôi chính là số phận của em, cả đời này của em nhất định dây dưa cùng tôi.

Anh đã tự tin đến mức như vậy, sự thật đáng sợ này là kết quả đích thực theo sự mong muốn của anh.

Ban đêm tại Ethiopia, trong không khí là hương cỏ cây thiên nhiên thấm vào ruột gan, cũng có thể xoa nhẹ tất cả mũi nhọn, trong lòng cô hiểu được, hiện tại tất cả sự vùng vẫy và đào thoát của cô, ở trước sự thẳng thắn của anh đều là phí công vô ích.

Tất cả sắc bén của cô đều đâm vào mặt biển yên ả của anh, biến mất không còn tung tích.

Không biết qua bao lâu, cô khẽ cong khoé miệng, ngữ khí dường như bất đắc dĩ, thanh âm khẽ khàng, “Anh thật sự tập hợp tất cả đỉnh cao của không biết xấu hổ.”

Anh vừa đâm vừa xoa như vậy, thậm chí dùng hết mưu kế và tính toán, cô làm sao còn có thể rời khỏi? Cô làm sao còn có cách nào có thể bỏ đi?

Kha Khinh Đăng nhìn cô, lúc này khẽ cúi đầu.

“Anh nói anh sẽ không dung túng em đến không nguyên tắc,” lúc này cô thu lại tất cả cảm xúc đang dâng trào, lộ ra vẻ mặt lý trí mạnh mẽ thuộc về cô, “Như vậy nói cách khác, lúc anh đối mặt với em, anh vẫn ẩn náu đằng sau áo giáp của anh, phải không?”

Anh nhìn cô một lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

Trên khuôn mặt luôn không hề tức giận lại hiện lên nụ cười thân nhiên này, giống như tia sáng lướt qua phía chân trời, làm cho ánh mắt cô không

thể lưu lại lâu hơn.

“Con người của em thật sự chẳng có kiên nhẫn gì.” Cô không cho anh mở miệng mà nói tiếp, “Em suy đoán lâu như vậy, bây giờ không muốn đoán nữa, bất cứ chuyện gì em cũng coi trọng sự công bằng, chỉ có đầy đủ thành ý mới có thể chân chính thuyết phục em, vì vậy anh cũng phải có biểu hiện.”

“Không phải Trịnh Âm đã nói với em, anh không khéo biểu đạt sao?” Anh khẽ nhướng mày.

“Ngược lại em cảm thấy anh biết biểu đạt hơn bất cứ ai.” Cô cũng nhướng mày.

Chỉ bằng những lời vừa rồi anh nói ra một cách tự nhiên đã khiến cô thay đổi quyết định, cũng làm nổi bật anh có bao nhiêu năng lực sử dụng ngôn ngữ.

“Gian thương.” Đôi môi mỏng của anh khẽ mở.

Đêm nay anh cười liên tục không keo kiệt chút nào, làm cho cô không giống như thường ngày, ngay cả tốc độ nói chuyện cũng chậm lại, “...Anh cũng vậy, hơn nữa thuyết phục em, gần đây là sở trường của anh, không phải sao?”

Anh chờ cô nói xong, bỗng nhiên chậm rãi vươn tay kéo cô vào trong ngực, “Ở bãi biển Somalia, phong cảnh rất đẹp, thích hợp từ từ tâm sự.”

Hơi thở mát lạnh là độc nhất trên người anh ùn ùn kéo đến vây quanh cô, trong đầu cô ong ong, tựa vào trong ngực anh, trong nhịp tim như sấm, cô bật ra từng chữ rõ ràng, “Em muốn nghe tất cả, không sót một chữ, nhớ rõ, đừng bao giờ có ý muốn gạt em nữa.”

“Thật là một người phụ nữ khó chơi lại không biết điều.” Anh thì thầm nói bên tai cô.

“Như vậy, nghe tốt lắm.”

Lẳng lẳng ôm nhau như vậy, không biết duy trì bao lâu, anh gần từng tiếng, nói trong nhịp tim thành thịch của cô, “Doãn Bích Giới, em đã sớm cởi bỏ áo giáp của anh.”

“You come for me. I’m yours.”

Em đã sớm cởi bỏ áo giáp của anh, thậm chí lúc em còn chưa nhìn thấy anh.

Vì vậy, bất luận anh còn lại gì, bất luận anh còn có gì, tất cả những thứ này, toàn bộ đều thuộc về em.

Em là sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Em vì anh mà đến, anh dẫn dắt em đi vào tối tăm.

Anh là của em.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Biển Xanh Cát Vàng (1)

Lúc thức dậy vào sáng hôm sau, Doãn Bích Giới phát hiện mình đang nằm thẳng ở ghế sau, trên người còn đắp một chiếc áo khoác.

Trên áo khoác vẫn vương lại hương vị mát lạnh của anh, giống như cái ôm tĩnh lặng mà lâu dài đêm qua.

Cô nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, cảm thấy bản thân lúc này lại có chút phập phồng sốt ruột, cô vội vàng chống cánh tay từ ghế ngồi dậy, rồi hít một hơi thật sâu.

Tối hôm qua, đoạn đối thoại dài kia, cho dù cô kiềm nén rung động trong lòng, hình như cũng không thể quên đi, hơn nữa, một câu cuối cùng kia, giống như cực quang xinh đẹp chấn động, khắc thật sâu vào trong đầu, ép cô hồi tưởng một lần nữa.

Loại cảm giác này rất khó hình dung.

Cho dù là bị bố trí trong ván cờ này lâu như vậy, cho dù biết đây hoàn toàn là một kịch bản, nhưng sau buổi nói chuyện tối qua với anh, tất cả phần nộ đều như dần phai nhạt.

Chẳng lẽ, cô cũng biến chính mình thành loại phụ nữ không có nguyên tắc đáng khinh bỉ nhất sao?

May mà trong xe ngoài cô ra thì không có những người khác, cô rồi rắm một hồi, rồi cầm lấy áo khoác của anh ở trên người mình, sau khi xếp gọn

gàng thì đặt trên chỗ ngồi, sau đó cô mở cửa xuống xe.

Trịnh Đình, Trịnh Âm và Arthur đang đưa lưng về phía cô, đứng ở chỗ cách xe không xa, mà Kha Khinh Đăng thì đứng một mình ở bờ sông.

Cô còn chưa đến gần thì đã nghe được giọng nói vô cùng vui vẻ của Trịnh Âm cách đó mấy mét, “Arthur, tôi dùng mười thế xuân cung đồ đánh cuộc với anh, đêm qua lúc tôi ngủ say nhất định đã xảy ra chuyện gì đó!”

Chỉ thấy Arthur xinh đẹp kiêu ngạo khẽ nhú mào.

“Hãy nghe tôi nói, sáng sớm hôm nay, khoảng chừng bốn năm giờ sáng, Kha tiên sinh không ở trên xe, sau đó tôi nghĩ rằng anh ấy xảy ra rủi ro gì nên vội vàng xuống xe tìm anh ấy...” Trịnh Âm chớp đôi mắt to xinh đẹp, quả thực mặt tươi như hoa, “Kết quả hai người người đoán xem, tôi đã thấy gì?”

Arthur không vui vẻ phản ứng với cô, chỉ có Trịnh Đình tính tốt, ở bên cạnh nhã nhặn thuận theo ý cô, “Em nhìn thấy gì?”

“Kha tiên sinh, anh ấy ở bờ sông, ngắm cá.” Trịnh Âm vừa lắc đầu, vừa nói rõ từng chữ nhiều lần, “Biết không? Rạng sáng bốn năm giờ anh ấy không ngủ được, ở bờ sông ngắm, cá! Tâm trạng phải tốt lắm mới có thể khiến anh ấy làm ra loại chuyện như vậy đấy!”

Nói tới đây, đề tài nói chuyện của cô chuyển sang cái khác, cô đột nhiên duỗi tay ra, nắm cổ áo của Arthur, “Arthur, tính cảnh giác của anh tốt nhất, đêm qua anh gác ở bên ngoài, có nhìn thấy gì hay không? Ví dụ như...Bờ sông cấm mười tám tuổi?”

“Không có.” Arthur khoanh tay, mặt mũi nhăn nhó.

Trịnh Âm quan sát vẻ mặt của anh ta, tiếp tục nghiêm hình bức cung, “Đừng có trốn trốn tránh tránh, anh khẳng định nhìn thấy gì đó, nói mau!”

Trịnh Đình thấy không ổn, em gái lại đối xử với sát thủ cao cấp chỉ cần ba ngón tay có thể giết chết một người như vậy, lúc này anh ta ở bên cạnh, vội vàng vươn tay giúp Arthur nới lỏng cổ áo từ tay Trịnh Âm.

“Tôi không thấy cái gì.” Arthur đã thấy Doãn Bích Giới bước tới gần, chỉ hơi vểnh môi, cười như không cười, “Tôi chỉ là nghe được chút gì đó mà thôi.”

“Nghe được cái gì?” Trịnh Âm tò mò truy vấn.

Kha Khinh Đăng vốn đứng tại bờ sông dường như là có mắt ở sau lưng, lúc này anh ngoảnh đầu lại, thấy Doãn Bích Giới đang đi tới bên cạnh nhóm người Trịnh Âm.

Tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, vẻ mặt anh vốn hờ hững lại lạnh lùng của thường ngày, nay mặt mũi lập tức như băng tuyết hoà tan, vô cùng khoan khoái, qua vài giây, anh lững thững đi thẳng tới.

Doãn Bích Giới thấy anh từng bước một đến gần, trong lòng cô lại không tự chủ mà cảm giác được một luồng ấm áp chưa bao giờ có, gãi trong lòng, khiến hơi ngứa ngứa.

“Đêm qua em ngủ ngon không?” Anh đi đến trước mặt cô, thấp giọng hỏi.

“Không tệ.” Cô nhúu mày, cũng không biết tại sao mình lại làm ra hành động thế này, cô giơ tay nhẹ nhàng phủi áo anh.

Trong đồng tử của anh phản chiếu khuôn mặt cô, tùy ý động tác của cô, “Hãy tin anh, trong cuộc sống sau này, giấc ngủ của em sẽ không bị ác mộng quấy nhiễu nữa.”

Cô nghe được, những lời này của anh là đang trêu chọc lúc ở trên đoàn tàu bốn mùa, cô

khẩu thị tâm phi*

mà nói với anh, bản thân cô không chút nào lưu luyến anh, trong hai năm rời khỏi anh, hàng đêm cô đều bị ác mộng quấy nhiễu không thể ngủ yên.

(*) khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường suy nghĩ một nẻo.

Kỳ thật sao lại vì ác mộng quấy nhiễu mà không ngủ được chứ?

Chính là vì khó quên tất cả lưu luyến đối với anh mà thôi.

“Nói cũng không thể nói quá vẹn toàn,” cô suy nghĩ một lát, đột nhiên kiễng chân, tới gần vành tai anh, thổi hơi vào, “VẬY...bị mộng xuân quấy nhiễu giấc ngủ thì thế nào?”

“Ồ?” Anh cực kỳ phối hợp với cô, “Có anh ở đây, em còn cần giải toả mộng xuân ư?”

“VẬY cũng phải xem, anh có thể đạt tới hiệu quả của mộng xuân trong thực tế hay không?” Cô rời khỏi bên tai anh, mỉm cười.

Vẻ mặt khá biếng nhác của Kha Khinh Đăng, sau lời nói của cô càng trở nên rõ ràng hơn, cô cũng không cho anh cơ hội nói chuyện nữa, khoé mắt giương lên nhìn anh một cái, rồi xoay người chậm rãi trở về trên xe.

“Lên xe.” Anh nhìn bóng lưng mảnh khảnh thướt tha của cô, ngay cả vẻ mặt lúc quay lại đối với bọn người Trịnh Âm dường như thoáng có hai phần dịu dàng, “Arthur, sau khi đến Somalia, lập tức giao thứ kia cho tôi.”

Arthur là người tinh anh, đương nhiên biết “thứ kia” trong miệng ông chủ là cái gì.

Chờ khi hai vị một trước một sau lên xe, Trịnh Âm đứng tại chỗ đã hoàn toàn hoá đá, cô nắm tay Trịnh Đình ở bên cạnh, dùng sức vỗ trán mình,

“Anh, mau nói cho em biết, em không phải đang nằm mơ...”

Một buổi sáng, bạn học Trịnh Ấm đáng thương không chỉ thấy Boss nhiều năm lạnh lùng như người máy lại kỳ lạ ngăm cá ở bờ sông, còn lần đầu tiên trong đời thấy được Boss lộ ra một biểu tình có thể gọi là mỉm cười.

Thật là đáng sợ, chẳng lẽ mặt trời muốn mọc ở phía Tây sao?

Trịnh Đình mỉm cười, tuy cô nói lảm nhảm, mà Arthur thì không lưu tình chút nào, bấn ngón tay vào trán cô, “Cô không phải đang nằm mơ.”

“Vậy đêm qua rốt cuộc anh nghe được những gì?” Trịnh Ấm bụm trán, yếu ớt nói.

Arthur hình như suy nghĩ nên trả lời thế nào, qua một hồi lâu, anh ta mới mở miệng nói sâu xa, “Kha tiên sinh nhất định là người đàn ông biết dỗ dành phụ nữ nhất thế giới.”

Dừng một chút, anh ta bổ sung nói, “Bất cứ phụ nữ nào, dù cho là phụ nữ có trí tuệ như đàn ông cũng không nói lại.”

Tỷ như, một câu ngăn ngùn liền dễ dàng hạ gục nữ vương kiêu ngạo.

...

Giữa trưa, bãi biển Somalia.

Doãn Bích Giới từ trên xe bước xuống, thích ý hít một hơi, cảm giác được trong hơi thở tràn ngập mùi gió biển.

Quả thực theo như lời của Kha Khinh Đăng đêm qua, xe chạy từ Ethiopia đến Somalia khoảng nửa ngày là tới nơi.

Biển Ấn Độ Dương tuy rằng mặn hơn, nhưng phong cảnh của bãi biển Somalia lại không thua kém những bãi biển khác.

Biển xanh cát vàng, đường chân trời.

Người của Kha Khinh Đăng đã sớm chờ tại chỗ bọn họ xuống xe, trật tự lại chặt chẽ cẩn thận mà chờ đợi, sau khi xuống xe Trịnh Đình liền đi qua nói chuyện với người dẫn đầu bên kia, dường như đang hỏi tình hình.

Dell, người đàn ông Mỹ hơn 40 tuổi đã tách biệt với bọn họ trước đó đang đưa ra mặt mày tươi tắn, cái bụng bia nhô lên, hẳn ta đi lên đón tiếp bọn họ, “Đọc đường đi thật sự vất vả các người rồi, hoan nghênh từ địa ngục đi vào thiên đường!”

“Dell, ông xem bụng ông kìa, quả thực như mang thai đứa bé sáu tháng ấy.” Trịnh Âm đi qua, vươn tay vỗ bụng Dell, “Cơ mà hải sản của tôi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong, tiểu tổ tông.” Dell cười bất đắc dĩ với cô, còn cố ý nói tiếng Trung.

Trịnh Âm khoái trá búng ngón tay, nghiêng đầu nhìn về phía Kha Khinh Đăng, “Kha tiên sinh.”

Kha Khinh Đăng thờ ơ đứng đó, lại không trả lời.

Trong mắt anh giờ phút này, rõ ràng chỉ có bóng dáng của một người.

Doãn Bích Giới ở cách đó không xa, vì nóng mà cởi áo khoác, cô chỉ mặc một chiếc áo không tay hơi mỏng, thật lâu chưa tới bờ biển, cô ngược lại bỏ đi vẻ hờ hững của thường ngày, giống như một cô gái bình thường, lộ vẻ nghịch ngợm mà giẫm lên cát chơi đùa, tùy ý hưởng thụ sự mềm mại của bãi biển.

Dáng vẻ cô lơ đãng duỗi thắt lưng của mình, dừng ở trong mắt của người nào đó, lại trở thành phong cảnh đẹp hơn cả bãi biển.

“Kha tiên sinh.” Arthur thông minh tuyệt đỉnh lúc này nhanh chóng mở cốp xe sau, đem vật gì đó được bọc hoàn mỹ đưa cho Kha Khinh Đăng.

“Ai vậy?” Dell chưa bao giờ gặp Arthur, vừa quan sát, vừa hạ giọng hỏi Trịnh Âm.

“Kì ba.” Trịnh Âm từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Nhưng là một kì ba có thể được Kha tiên sinh chọn thưởng thức.”

“À...” Dell gật đầu, không hỏi nhiều nữa, đáy mắt đột nhiên lướt qua một tia sáng nhạt.

Mà Kha Khinh Đăng nhận lấy thứ Arthur đưa qua, ngay cả đầu cũng không quay lại, anh thản nhiên nói, “Dell, chuẩn bị chỗ ở xong chưa?”

“Chuẩn bị xong xuôi!” Dell chuyển tầm mắt, cười đến mức quả thực giống như con mèo lén ăn vụng cá, “Đối diện bãi biển, phong cảnh tuyệt đẹp, thiết bị hoàn hảo, nhất là giường, đặc biệt củng cố, lăn qua lăn lại thế nào cũng tuyệt đối không sập!”

“Kha tiên sinh,” Trịnh Đình ở bên kia đã dặn dò nhiệm vụ cho cấp dưới xong cũng đi tới, ôn hoà mở miệng, “Đại diện khắp nơi đều đã tới rồi, không ai vắng mặt, hơn nữa, tất cả khả năng biến động đều nắm vững.”

“Tốt.” Kha Khinh Đăng cong khoé miệng, rồi bước đi, hình như anh không còn lòng dạ nào mà đứng ở chỗ này nữa.

***

Tại vùng biển này, bởi vì dưới sự khống chế của Kha Khinh Đăng nên chẳng có bất cứ người nào không có nhiệm vụ đến quấy nhiễu.

Doãn Bích Giới suy nghĩ, dọc đường lánh nạn lâu như vậy, hiện tại rốt cuộc xem như bước vào lãnh địa thuộc về anh, cuộc sống có chất lượng, có tính riêng tư bí mật, thoáng cái nâng lên cấp bậc cao nhất.

Bãi biển to như vậy, cô đi tới đi lui hồi lâu, vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của một mình cô.

Nhưng ngay sau đó, còn có thêm một bóng người tiến vào.

“Không nóng à?” Kha Khinh Đăng đi đến phía sau cô, khuy áo sơ mi đã tháo ra hai cái, lồng ngực cường tráng chiết xạ màu sắc của ánh mặt trời.

“Nóng.” Anh đến gần kỳ thật nằm trong dự đoán của cô, lúc này cô thư thái, ngoảnh đầu lại nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, tâm tình đặc biệt tốt còn bổ sung một câu, “Anh thì sao?”

“Nóng.” Ánh mắt anh ôm trọn cô và mặt biển ở phía sau.

“Nóng thì cởi quần áo.” Cô trả lời rõ ràng lưu loát.

Anh cong khoé miệng, quả thật tháo toàn bộ khuy áo rồi cởi chiếc áo sơ mi ra.

“Cám ơn.” Cô nhận lấy, trải áo sơ mi trên bãi cát, rồi xoay người ngồi xuống.

“Bây giờ anh nên nói cho em biết, rốt cuộc anh đoạt lấy thứ gì của người Mỹ thế, có thể làm cho bọn họ vừa đánh vừa giết anh chứ?” Cô ngồi trên áo sơ mi của anh, nhìn thân trên của anh trần trụi mà nhàn nhã hỏi.

“Em cho rằng đó là cái gì?” Anh như là sợ cô bị phơi nắng khó chịu, lúc này liền dùng lưng thay cô chắn ánh nắng chói chang.

“...Mắt em cũng không phải tia X quang.” Cô lắng nghe tiếng nói trầm thấp của anh, dần dần ở trong tiếng sóng biển yên ắng, hậu tri hậu giác cảm

thấy thân thể khô nóng.

Tất cả biến hoá của thần thái cô tự nhiên thu hết vào đáy mắt của anh, lúc này anh trầm mặc một lát, đột nhiên khuôn mặt hướng đến cô, ngời xồm xuống.

“Em thật muốn biết sao?” Thanh âm của anh càng trầm hơn.

“Sao bây giờ anh lại trở nên dong dài như vậy.” Cô nhìn đôi mắt anh, lại cam chịu cảm thấy khí thế của mình yếu đi một đoạn.

Thật sự là quá yếu, sau tối hôm qua, cô cảm thấy bản thân ngày càng không nói nên lời đối với anh.

Hoặc là, khí thế của cô, ở trước mặt anh, chưa bao giờ có lúc thẳng qua.

“Muốn biết thì trao đổi.” Cánh tay anh lúc này chống ở hai bên người cô, “Còn nhớ anh đã nói không? Năm thế, đổi tất cả bí mật.”

“Để anh suy nghĩ, lần trước ở rừng rậm Nam Sudan đã dùng tư thế thứ nhất.” Hô hấp của hai bên đã từ từ dồn dập, cô nhìn anh vừa nói chuyện, đôi môi mỏng vừa tới gần mình, “Còn bốn tư thế.”

“Một đêm bốn lần, anh được không?” Cô nhú mào, vươn cánh tay ôm cổ anh, “Hửm?”

Cũng thế, tất cả những hiềm nghi đó, những phần nợ tích lũy nhiều năm kia, còn có rất nhiều rất nhiều tình cảm nói không rõ ràng, chính cô không muốn bản thân mình bị quấy nhiễu nữa, như vậy không bằng hãy giao cho anh, dùng thân thể mình yêu cầu cùng nhau thấy rõ.

Anh rất hài lòng với sự chủ động và thuận theo hiềm thấy của cô, môi mỏng đã tự nhiên đè lên môi cô.

Ánh nắng vấy đầy màu vàng trên bãi biển, anh ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, cô cũng ghì chặt cổ anh, một loại ấm áp thân mật từ ngón chân truyền lên, khác với sự lạnh lùng trước đây, quyến rũ đến mức làm người ta say mê.

Anh vừa hôn môi cô, vừa kéo cô lăn nhẹ trên bãi cát, bởi vì hạt cát nhỏ mịn dính trên người nên cô vừa ngứa vừa cảm thấy khó chịu, dần dần nhịn không được mà cười ra tiếng ở bờ môi anh.

Anh trông thấy nụ cười của cô, sự lạnh lùng vốn tích góp nhiều năm ở đáy mắt đen láy tự cao tự đại thật sâu, nay như hoàn toàn bị vẽ nguệch ngoạc.

Đây là một nụ cười không có đề phòng đối với anh, đương nhiên phát ra từ đáy lòng, không còn sự đề phòng của trước kia, thậm chí chính cô cũng không phát hiện.

Cứ như vậy hôn nhau, đến cuối cùng, cảm giác của hai bên đã không thể lơ là, hô hấp của anh thoáng trở nên nặng nề, bàn tay cũng sắp trượt vào trong đùi cô.

“Kha Khinh Đăng...” Cô nhẹ nhàng thở dốc vài tiếng, nhưng bắt lấy tay anh ngay lập tức, trừng anh, “Anh đừng hòng chơi dã chiến nữa.”

Từ sau khi gặp lại, hai lần hoan ái không ở chỗ nào mà lại là ở rừng núi hoang vắng, cô thật sự không thể chịu đựng hoan ái tại hoàn cảnh ngoài trời như vậy.

Ánh mắt sâu xa của Kha Khinh Đăng nhìn cô, sau một lúc lâu, anh cười yếu ớt, ôm ngang người cô từ trên bãi cát, đi nhanh đến biệt thự nhỏ cách đó không xa, “Được, chúng ta nên đi thử giường xem.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Biển Xanh Cát Vàng (2)

Căn biệt thự nhỏ chỉ cách bãi biển vài bước ngắn, ánh sáng mặt trời phản chiếu còn chưa tan hết, Kha Khinh Đăng đã đẩy cửa biệt thự ra, ôm cô tiến vào bên trong.

Doãn Bích Giới sao có thể ngoan ngoãn bất động an phận như vậy ở trong lòng anh, vừa bước vào phòng riêng, cô lập tức giãy xuống từ trong khuỷu tay của anh.

Vùng vẫy như thế anh nhất định bị mất trọng tâm, trong đầu cô đã sớm tính toán, híp mắt lại, giả vờ ngã xuống đất.

Kết quả, đương nhiên anh phải với tay đỡ cô, cô nhìn thấy đúng cơ hội liền ôm cổ anh, kéo cả người anh xuống đất.

Bởi vì ánh nắng mà sàn nhà không lạnh lẽo, có một lớp ấm áp rất nhạt, do quán tính anh và cô lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng cô dứt khoát ngồi trên bụng anh, cúi đầu nhìn anh.

Đôi mắt anh rất xinh đẹp, không phải dịu dàng như nước, cũng không phải quyến rũ lạnh lẽo, chính là như sa mạc băng hà, lại có ánh sáng cực quang, quả thật là sản phẩm của sự kết hợp hoàn mỹ.

“Anh không được cử động.” Cô nhìn một lúc, rồi vươn ngón tay đặt lên đôi môi mỏng của anh, thấp giọng dặn dò, “Kha Khinh Đăng, đừng cử động.”

“Được.” Anh cho cô một chữ.

Nhận được sự đồng ý của anh, cô thoải mái vươn tay cởi áo, rồi cởi bỏ nội y, cơ thể mịn màng xinh đẹp hoàn toàn lộ ra.

Sau đó, cô kiêu ngạo mà cong khoé miệng, cởi quần lót của mình ra.

Hô hấp của anh lúc đầu đều đặn mà ổn định, nhưng từng chút một bị dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của cô trên người anh mà làm cho dần dần nặng nề.

Quả thật anh có chứng ghét phụ nữ, cả đời này bất cứ phụ nữ nào ở trước mặt anh đều là thùng rỗng kêu to, nhưng cô không giống vậy, như lời Arthur nói, cô đối với anh mà nói là sự hấp dẫn duy nhất hữu hiệu.

Trên người Doãn Bích Giới không còn thứ gì, cứ như vậy giống như một mỹ nhân trần trụi bóng, hôn dọc theo hầu kết của anh rồi đến lồng ngực và bụng anh, cô vừa hôn vừa cởi quần anh ra, lấy tay chạm đến bộ phận đã thức tỉnh của anh.

“Không tồi.” Cô dùng lòng bàn tay, tinh nghịch mà nhẹ nhàng nắm lấy anh, vân vê di chuyển lên xuống, trả về sự đánh giá, hoàn toàn là tư thế ngự trị của một nữ vương.

Đôi mắt anh thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, chỗ kia cũng tương ứng mà trở nên nóng hơn.

Quá trình đùa giỡn với anh cũng không lâu, đơn giản là cô không chịu đựng được lâu lắm, lúc này cô cởi quần lót của anh, đột nhiên xoay người lại trên người anh, đưa lưng đối diện với anh.

Anh không nhúc nhích tí nào, nhưng cả người đã căng cứng, đáy mắt sâu thẳm nóng rực như lửa.

“Rất nghe lời,” cô ngồi tư thế đưa lưng về phía anh, nghiêng đầu cười quyến rũ với anh, tiếp theo cô liềm nắm lấy anh, cúi đầu trợn bóng chỗ ướt át của mình, rồi đẩy anh hoàn toàn vào trong cơ thể mình.

Bởi vì ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, giác quan của cơ thể đặc biệt rõ ràng mẫn cảm, vật nóng cứng của anh thật to lớn, cô chỉ nuốt vào một nửa liền bị trướng có chút không chịu nổi.

Nhưng cô một lòng muốn anh khuất phục, sao có thể dễ dàng đem quyền chủ động giao cho anh chứ?

Cô ngồi trên người anh thở chậm lại, hai tay chống ở thắt lưng anh, dùng sức tiếp tục nuốt anh vào trọn vẹn.

Dòng nước ấm trong cơ thể vì lấp đầy mà phát ra âm thanh ám muội nhất, cho đến khi đỉnh đầu của anh vào chỗ sâu nhất của cô, cô run rẩy sắp không chống nổi, chỉ có thể khẽ rên rỉ.

“Còn muốn tiếp tục không?” Trong lúc cô điều chỉnh hô hấp, hai tay anh đã nhẹ nhàng phủ bên hông cô, khẽ vuốt ve.

Cô cảm nhận được anh ở trong cơ thể mình, thanh âm bất giác trở nên khàn khàn, nhưng vẫn còn nhớ mà khẽ quát, “Đương nhiên... Anh đừng động đậy!”

“Được.” Anh vẫn nói một chữ như trước, nhưng âm cuối đi theo có phần kéo dài.

Trong lòng cô tràn đầy ao ước chinh phục, sau khi anh nói xong, cô bất chấp cơ thể như nhũn ra, bắt đầu lắc vòng eo nhỏ nhắn, cười trên người anh.

Cô ra sức chuyển động từng chút một, làm cho anh tràn đầy ở mỗi một bộ phận trong cơ thể mình, cả người dần có nhiều mồ hôi, cô nắm tiết tấu

trong tay, còn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi giao hợp ướt át của bọn họ, dùng để gia tăng khoái cảm cho nhau.

Trí tuệ và sự nhanh nhẹn của cô không hạn chế ở bất cứ phương diện nào.

Kha Khinh Đăng ngửa mặt nằm trên mặt đất, nhìn người con gái đang ngồi vắt ngang, cười trên người anh, bờ lưng kia xinh đẹp như một bức tranh, cho dù có một vết sẹo dữ tợn, nhưng càng thêm mỹ cảm rung động lòng người, tầm mắt anh dần dần đi xuống, dưới chiếc mông đầy đặn trắng nõn kia, bởi vì động tác lên xuống của cô mà hơi lộ ra một đoạn của anh.

Cô mau chóng đến, nhưng đột nhiên cảm giác được phía sau có hơi thở cực nóng kề sát qua đây.

Không hề phát hiện, anh đã ngồi dậy.

“Kha Khinh Đăng!” Cô nghiêng đầu, trong đôi mắt sáng tỏ xinh đẹp sắp phun ra lửa, “Đã bảo anh đừng nhúc nhích mà!”

Anh không đáp, trên khuôn mặt lạnh lùng có nụ cười rất nhạt, cực kỳ gợi cảm, lúc này anh ôm cô từ phía sau, hai tay đã nâng đỡ đôi chân mảnh khảnh của cô lên từ dưới rồi tách ra, bởi vì ngồi thẳng mà anh có thể lập tức tiến vào thật sâu.

Ấy mà đầy đủ, có thể tiến đến chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể cô.

Cô nhịn không được mà thở một hơi thật dài, trước mắt có cực quang phù phiếm, nơi giao hợp nhất thời tuôn ra luồng nhiệt lớn.

“Biểu hiện tốt lắm.” Anh bị một đợt thít chặt làm cho thiếu chút nữa là tước vũ khí, anh kiềm nén cúi đầu nói bên tai cô, “Rất tốt.”

Khi cô còn đang thờ đốc làm dịu một đợt cực hạn vừa rồi thì anh đã nâng hai đùi của cô, hai người ngồi tư thế như vậy, nặng nề xô xuyên cô từ dưới lên.

Cô vẫn còn run rẩy, bị một cú nhấn như vậy, đẩy vào đến mức ngay cả tiếng hét cũng nghẹn ở cổ họng.

Anh thở dài thoải mái, trên khuôn mặt lạnh lùng là vẻ hoan ái chưa có ai thấy qua.

Tư thế này vốn đã vào sâu, do anh chủ động khống chế lại càng đẩy đến chỗ sâu nhất, trước đó anh bị cô chủ đạo, đương nhiên là không đủ, lúc này đặc biệt sâu hơn, cô lại cắn răng không hé miệng, liều mạng thắt chặt.

Thân thể triền miên, xác nhận tình cảm.

“Kha tiên sinh.”

Bên trong cánh cửa chính là dây dưa kịch liệt, ngoài cửa lại truyền đến vài tiếng gõ cửa, còn có tiếng nói nhã nhặn của Trịnh Đình, “Đại biểu khắp nơi đều đã chờ ở đại sảnh.”

“Được.” Kha Khinh Đăng nghe xong sự quấy rầy đột nhiên tới, anh có ác ý nghiêng mặt cô hướng về phía mình, trong lúc hoan ái bình tĩnh đáp lại Trịnh Đình, rồi há miệng cắn môi cô.

Trịnh Đình là người thông minh, nói xong liền lập tức rời khỏi, Doãn Bích Giới chợt cảm thấy xấu hổ buồn bực, rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, lại càng dây dưa môi lưỡi với anh.

Đến cuối cùng, cô đã có vài lần, anh miễn cưỡng cho một lần, cô mệt kinh khủng, anh liền ôm cô vào phòng tắm, gọi rửa lẫn nhau một chút, sau đó anh ôm cô lên giường, dùng chăn bọc cô thật chặt.

“Anh đi trước.” Anh bắt đầu mặc quần áo sạch sẽ, đứng ở bên giường cúi đầu nhìn cô.

“Anh đi được sao?” Mặc dù cô rất mệt, nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn chỗ đó của anh dường như có thể chiến đấu vài lần nữa, cô nhú mày, “Thất thố trước mặt chỗ đông người cũng không tốt lắm.”

Anh mặc áo xong, cong khoé miệng bắt đầu mặc quần, ngược lại thật sự đem chỗ nóng cứng kia ép dần không cho dữ tợn như vậy, “Không vội, buổi tối còn ba thế, có thể tiếp tục đòi lại.”

Sự tự chủ và thể lực của người đàn ông này thật sự là kinh người...

Cô nhin không được lấy chặn trùm đầu, than thở bi thương, cho dù làm nhiều lần liên tiếp, anh đều có thể duy trì sức lực tốt nhất.

Lẳng lẳng rồi rằm một hồi, cô tưởng rằng anh đã rời khỏi phòng, đi gặp các thể lực từ khắp nơi, cô xúc chấn lên thì thấy anh vẫn áo mũ chỉnh tề đứng ở bên giường nhìn cô chăm chú như trước.

“Em hãy ngủ một lát đi, sau khi thức dậy có thể đến đại sảnh tìm anh.” Lúc này một tay anh chống tại đầu giường, khẽ hôn lên mắt cô một cái.

Cô run lên, cổ họng hơi thắt chặt, không gật đầu cũng không nói chuyện.

“Như bây giờ, tốt lắm.” Anh nhìn cô, nhìn thấy cô đã không còn sự đối chọi và sắc bén của ngày xưa, dường như đã nhận ra vẻ xấu hổ xưa nay chưa từng thấy trên người cô.

Đôi mắt cô càng rủ xuống thấp hơn.

“Yên tâm, phần buổi tối, anh nhất định sẽ không chọn chỗ ở bên ngoài giường nữa.” Anh lại nhìn cô một lúc, giúp cô đắp chăn, lấy tay khẽ gõ mép giường, môi hơi cong lên rồi đứng thẳng dậy.

Đợi anh rút cuộc rời khỏi, cô mới cảm thấy lòng bàn tay mình ướt đẫm.

Cả đời này, cô chưa bao giờ cùng bất cứ ai thân mật đến mức độ như thế.

Không nói đến thân thể dây dưa, khăng khít với nhau, càng đơn giản là tứ chi tiếp xúc, nhưng lại có thể dễ dàng khiến trái tim cô rung động.

Phải, cô thừa nhận, cô là người lạnh nhạt, từ bé ngay cả ba mẹ cũng không gần gũi bao nhiêu, cùng bạn thân tri kỉ cũng không trực tiếp biểu lộ tình cảm.

Nhưng khi đối mặt với anh, cô luôn bất tri bất giác mà dao động tình cảm, từ nhỏ cô chưa từng trải qua bất cứ tình cảm trai gái nào, lúc đầu mang theo mục đích đến bên cạnh anh, không nghĩ tới trải qua rồi ren sợ hãi nghi hoặc như thế, thậm chí còn đánh mất trái tim cho anh.

Sau đó, cô bị anh kéo vào thế giới của anh lần nữa, cô cũng từng sợ hãi bản thân mình một phía tình nguyện, cho nên luôn châm biếm anh, cũng tách rời tấm lòng chân thật của mình.

Cô cũng từng cho rằng trong xương cốt lạnh đến đóng băng của anh, đối với bất luận kẻ nào cũng sẽ không có tình cảm, nhưng hiện giờ chứng kiến anh chỉ có sự dịu dàng ngày càng tăng lên ở trước mặt mình, cô cuối cùng biết được anh dùng cả thế giới và sinh mệnh của anh, dẫn dắt cô thật sự mở lòng.

Sự dịu dàng này là thành tâm thành ý đối xử với nhau, là sau khi cởi bỏ áo giáp đối với sự xuất hiện của cô, cũng không lừa gạt và đổ dành, cô trông thấy được.

Suy nghĩ tỉ mỉ hồi lâu, ngay cả mỗi mọt của hoan ái ban nãy cũng trở thành hư không.

Cô nằm trên giường một lúc nữa, rồi chịu đựng giữa hai chân khó chịu mà từ trên giường trở mình xuống, đi đến cạnh tủ quần áo mở ra.

Tủ quần áo to như vậy hiện ra trước mắt, cô quan sát kỹ càng một cái, khoé miệng dần dần cong lên một nụ cười xinh đẹp lại có ý sâu xa.

...

Tại đại sảnh của toà biệt thự duy nhất ở cạnh bãi biển.

Kha Khinh Đăng ngồi ở ghế đầu, trong mỗi chiếc ghế của chiếc bàn dài đều có người với màu da và quần áo khác biệt ngồi xuống.

Người đứng đầu của vũ trang tự do, người đứng đầu của tổ chức phản chính phủ, cục an ninh quốc gia, lực lượng quân đội... đến từ các quốc gia khác nhau, có đủ loại bối cảnh, bất cứ người nào cũng nguy hiểm đến mức đủ để nổi dậy một trận tranh đấu, thế nhưng những người này ngồi ở đây, dáng vẻ lại nghiêm túc cẩn thận.

Trịnh Đình và Trịnh Ấm đứng phía sau anh, Arthur và Dell thì ngồi trên sofa bên cạnh.

Cả đại sảnh có nhiều người như vậy, nhưng yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống cũng nghe được.

Nhìn đại sảnh có vẻ rộng rãi không người, kỳ thật bốn phía khắp ngõ ngách đều là cấp dưới của anh, toàn bộ biệt thự nằm trong hình thái phòng bị khép kín, thậm chí có thể chống lại sự tấn công liên tiếp của bộ đội đặc chủng.

“Thế thì bắt đầu đi.”

Anh lấy ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

Tiếng nói lạnh lùng chấn động đến tư tưởng của mỗi người.

“Mặc cả tại lần đấu giá ở Sudan vì bên ngoài quấy nhiễu nhiều mà mất hiệu lực, làm phiền các vị tề tựu lần nữa.” Anh nói, “Có vấn đề gì khó hiểu có thể tiến hành trước.”

“Xin hỏi Kha tiên sinh,” một lát sau, trong đó một người đàn ông hình như có dáng vẻ Trung Đông nâng cằm, mở miệng nói, “Anh trăm phương nghìn kế lấy được thứ kia tới tay, rốt cuộc hiệu ứng phát sinh lớn bao nhiêu?”

Trầm mặc hồi lâu, anh trả lời, “Có thể hoàn toàn làm xáo trộn bố cục của thế giới.”

Thần sắc của tất cả mọi người ở đây đều biến đổi nhanh chóng.

“Đã có hiệu ứng như thế, hẳn là vật được liên bang bảo quản cẩn thận nhất, sao anh lại dễ dàng lấy được?”

“Cơ mật.” Môi mỏng của anh khẽ nhếch, “Không phải chi tiết các người nên quan tâm, các người nên quan tâm đến rốt cuộc ai có thể lấy được thứ này.”

Tất cả đều trầm mặc, anh nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của vài người ngồi cuối bàn đều lặng lẽ nhìn về một chỗ.

“Bích...” Trịnh Âm đứng phía sau anh lúc này che miệng, nhin xuống không kêu tiếp.

Kha Khinh Đẳng híp mắt, theo phương hướng kia nhìn qua, tầm mắt đột nhiên giống như bị dừng hình ảnh.

Mặt chính của đại sảnh hướng tới bãi biển, cho nên toàn bộ thiết kế chính là cửa sổ lớn sát đất, giờ phút này mọi người có thể thấy rõ ràng, cách chỗ cửa sổ không xa là một người đang đứng.

Là Doãn Bích Giới.

Bãi biển không một bóng người, cô đương nhiên là sự tồn tại loá mắt duy nhất đưa lưng về phía mọi người, chỉ thấy lúc này cô cầm mũ, nhẹ nhàng duỗi cơ thể, sau đó đưa tay tháo chiếc khăn dài vốn vẩy quanh bên hông.

Quần bikini, chiếc mũ vểnh lên hoàn mỹ, chân dài thẳng tắp, đối với đàn ông mà nói, là biểu ngữ dụ dỗ hữu hiệu nhất, nhưng cô hình như còn chưa thấy đủ, một bàn tay thoa kem chống nắng, bắt đầu thoa trên người tỉ mỉ, vừa thoa vừa lơ đãng liếc nhìn về phía đại sảnh một cái.

Cố ý dụ dỗ, quả nhiên trên người đến không có cách nào hình dung.

Đại sảnh lặng ngắt như tờ, nhất thời truyền đến tiếng nuốt nước miếng.

Ngay cả Dell cũng nhất thời nhìn có chút ngây người, hắn ta sờ cằm, lúc này quay đầu nhìn về phía Kha Khinh Đăng, cảm thán nói, “Kha... Tôi thật chưa phát hiện, người nhà cậu, vậy mà ngoài hung hãn ra, còn có thể dụ dỗ người như vậy...”

Arthur kiêu ngạo xinh đẹp cũng lộ ra vẻ tán thưởng hiếm thấy, “Quả thật không tồi.”

Trịnh Đình ở bên cạnh lại hiểu rõ tâm tư của Kha Khinh Đăng, lúc này anh ta ho nhẹ một tiếng, nói với Arthur và Dell, “...Đừng nhìn.”

Trịnh Ấm nhảy lên nhảy xuống, miệng không ngừng nhắc tới “Chị Bích Giới có dáng người như nữ thần”, nhưng giây tiếp theo chợt nghe một tiếng nghiêm nghị vừa trầm vừa lạnh như băng của Kha Khinh Đăng, “Kéo màn lại!”

Sự lạnh lùng bình thường của anh người lạ không dám đến gần, nhưng hiện tại lại như lạnh băng phần nộ, đáng sợ hơn nhiều, mấy cấp dưới không

nói hai lời, nhanh chóng bước lên kéo màn cửa sổ ngay tức khắc, tất cả người ngồi cạnh bàn đều im bật, đưa mắt nhìn nhau.

Đồng tử của Kha Khinh Đăng lướt một vòng trên người những người kia, màu đen của đáy mắt hơi thay đổi.

Khoảng chừng một phút đồng hồ trầm mặc, anh đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

“Trước khi tôi chưa trở về, không cho phép bất cứ ai đi ra.” Anh nghiêng đầu lạnh giọng dặn dò Trịnh Đình một câu, cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi đại sảnh dưới con mắt nhìn chăm chăm của đám đông.

Người ở đây, ai không phải nhân vật lớn hô mưa gọi gió, tuy rằng họ đều sợ Kha Khinh Đăng, nhưng không có cách nào tin tưởng bàn đàm phán quan trọng này, thế nhưng lại bị gạt sang một bên ở trong đại sảnh.

“Kha tiên sinh đi làm cái gì?” Có đại biểu quân đội của một quốc gia không nhận được mà lớn tiếng hỏi Trịnh Đình.

“Xin các vị yên tâm đừng nóng nảy.” Trịnh Đình bình thản, tao nhã mà cúi đầu, mỉm cười, “Kha tiên sinh có chút chuyện nhà cần xử lý gấp, hẳn là sẽ nhanh chóng trở về.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Biển Xanh Cát Vàng (3)

Ánh nắng tại bờ biển Somalia lúc này rất tốt, phơi nắng vừa ấm áp lại thoải mái, Doãn Bích Giới đứng trên bờ cát, chăm chăm dùng kem chống nắng thoa đều lên hai cặp đùi, trong lòng tính toán người nào đó có thể sắp hiện thân.

Quả nhiên, gần như trong vòng mười giây, phía sau lập tức truyền đến bước chân nặng nề mà kiên định.

Cô khẽ cong khoé miệng, ngay cả người cũng lười quay lại, cô liền cảm giác được một đôi tay đã giữ chặt cô từ phía sau ở trong lồng ngực rắn chắc.

“Quả nhiên chỉ có một thể không thể thoả mãn em.” Kha Khinh Đăng ôm cô sát trước ngực, đôi tay không chút khách khí mà nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới bụng cô, “Ngủ ngon không?”

“Sao anh hỏi tới hỏi lui cũng chỉ có một câu thoại này thôi vậy?” Cô cảm thấy vừa rồi mình làm trò chọc ghẹo nhiều người như vậy, thật sự trêu được anh nên ỷ vào đó mà trả lời.

Tiếng anh không nghe ra nặng nhẹ, chỉ thuận tay xoay người cô lại, “Bởi vì nếu em ngủ ngon, anh cũng không để ý bây giờ đem ba thể của buổi tối làm cho xong trước.”

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt anh đen thẫm, như mực lưu chuyển, rất xinh đẹp, lại nguy hiểm, nhìn qua muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

“Thế nào? Công phu nhỏ như vậy, anh lại không chịu được ư?”

Thấy anh như vậy, cô cười đến vui vẻ, gương mặt tinh xảo luôn lạnh lùng sáng chói, còn nâng lên một bàn tay ve vãn cằm anh, tay kia thì nhanh nhẹn cởi áo choàng tắm ở thân trên.

Phong cảnh hoàn toàn lộ ra.

Bikini màu tím nhạt, tôn lên dáng người mảnh khảnh lại trắng nõn của cô, bầu ngực vểnh lên ngay tại đáy mắt anh, cảm xúc muốn chạm vào.

“Không phải màu đen.” Cô khẽ liếm môi mình.

Con người lạnh lùng không giống như người sống của Kha Khinh Đăng nhấp nháy vài giây, như tia chớp anh vươn tay kéo cả người cô đến trước mình, rồi cúi đầu hôn lên bầu ngực của cô.

“Nhìn không ra, tiên sinh có chứng ghét phụ nữ, hoá ra bản tính nhiệt tình như vậy a...” Cô bị anh làm cho hơi ngứa, cảm giác được môi lưỡi anh lưu luyến trước bầu ngực mình, thanh âm cô càng trầm hơn.

Kha Khinh Đăng làm sao có thể không biết trừng trị cô, cô lại càng chơi đùa đến thoải thích, bị cô đùa giỡn đủ rồi, giờ phút này anh từ bầu ngực cô hướng lên trên, sức lực vừa phải mà cắn cằm cô, thản nhiên cho cô một cảnh cáo, “Về sau, muốn chơi cũng đừng chơi trước mặt những người khác.”

“Anh không chấp nhận bất cứ thằng đàn ông nào ngắm nhìn người phụ nữ của anh.”

Bốn chữ kia, trước đây khi anh nói ra, cô chỉ cảm thấy mâu thuẫn lại hoảng hốt, nhưng hôm nay lại nghe anh nói vậy, trong lòng cô đã có cảm giác đầy ắp không thể nói rõ.

Quả thật là, ngay cả cõi lòng cũng thay đổi.

Vẻ mặt cô giống như ánh nắng, dần dần trở nên ấm áp, bởi vì tính cách lạnh lùng mà cô không trả lời, chỉ tránh vấn đề chính mà kẻ sát trán anh, hỏi, “Kết quả đàm phán có chưa?”

Anh khẽ lắc đầu, đặc biệt thích thú nhìn cô chăm chú, “Xử lý xong việc nhà trước rồi trở về tiếp tục.”

“Ờ...” Cô vẫn biết nặng nhẹ, lúc này rời khỏi lồng ngực của anh, khoác áo choàng, quấn khăn dài, rồi hất cằm với anh, “Đi thôi.”

“Được.” Anh lại nhìn cô một lát, hơi gật đầu, nhưng lại không đi.

“Sao thế?” Cô mặc anh nhìn mình, đi một vòng thật lớn, “Cho dù anh nhìn em thế nào nữa, em cũng không hứa với anh lần sau không làm trên giường.”

“Rất xinh đẹp.”

Anh thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi trước, để lại ba chữ này.

...

Một ngày tại Somalia, từ giữa trưa đến buổi chiều, rất nhanh, mặt trời lại lặn xuống.

Doãn Bích Giới không muốn xuống nước, may mắn cô ở trên bờ cát, khi hứng thứ thì đứng dậy tản bộ ở bờ biển, mệt mỏi thì ngồi trên ghế ở bờ cát lẳng lặng hưởng thụ gió biển.

Trời đất không có ai, đả động yên bình của tâm hồn.

Con đường mạo hiểm bấp bênh này bắt đầu từ đoàn tàu bốn mùa, mỗi một cảnh tượng đều thoáng hiện trước mắt cô, có thể khiến cô giống như

người lạc vào cảnh giới kỳ lạ mà trở về địa điểm và cảnh tượng ngay lúc đó.

Hồi tưởng kỹ càng, cô đột nhiên cảm thấy, nếu cả bố cục đã nằm trong tay của Kha Khinh Đăng từ lâu, vì sao anh không chọn một đường tắt dễ dàng, ngược lại đi một vòng thế này, mấy lần đều phải ra sông vào chết, sao lại phải để cho người của liên bang Mỹ truy đuổi bọn họ với khoảng cách sau vài bước chứ?

Chơi đùa với người Mỹ ư? Anh thật sự an nhàn thoải mái thế sao?

Càng nghĩ, vài lần dường như chạm đến ý chính, nhưng nghĩ sâu nữa lại không đoán ra.

Lắc lắc đầu, cô quyết định dừng đi khiêu chiến bộ óc của người nào đó, chỉ hao tổn tinh thần thôi.

“Không xuống nước?”

Vừa mới thu hồi ý nghĩ, có hai cánh tay chống ở hai bên ghế cô, cô nghiêng đầu nhìn thì thấy Kha Khinh Đăng đang đứng ở sau ghế.

“Không muốn lắm.” Cô nói với anh.

Anh mấp má môi, áo sơ mi trắng tôn lên cả khuôn mặt lạnh lùng thúc bách, nhưng dưới ánh xạ của mặt trời lại có vẻ không quá phi lý.

“Đến đây.” Trầm mặc một hồi, anh đi tới cạnh ghế, vươn tay về phía cô.

Cô nhìn anh vài giây, hai tay chống tay vịn đứng lên.

Hai người nắm tay nhau mà đi, cô vốn tưởng rằng anh muốn dẫn mình đi dạo dọc bờ biển, ẩm ướt chân, nhưng ai ngờ anh lại dẫn cô đi vào trong nước.

Thoạt đầu nước biển vẫn ở mắt cá chân của bọn họ, hiện tại đã dần dần không thấy bấp chôn.

“Vừa rồi đàm phán hiệp ước không có kết quả.” Trong tiếng sóng thủy triều lên xuống anh ho nhẹ một tiếng, “Thế lực khắp nơi đều muốn thứ này, nhưng lại không bàn được giá cả tốt nhất, người lấy được cuối cùng sẽ là hạc giữa bầy gà.”

Cô gật đầu, “Thứ trong tay anh rốt cuộc là gì thế?”

Thứ này quyết định màn trời do anh bày ra, cũng quyết định con đường lánh nạn của bọn họ, càng dường như quyết định hướng đi tương lai của bọn họ.

Cô chỉ đoán được hẳn là có liên quan đến nguồn năng lượng dầu mỏ, ngoài ra không nghĩ sâu nữa.

“Trên thế giới Mỹ là quốc gia tiêu hao nguồn năng lượng nhiều nhất, chiếm 25.4% tổng nguồn năng lượng tiêu hao của thế giới, bởi vì tổng sản lượng khai thác của chính họ không khả quan, cho nên, phần lớn dầu mỏ mà bọn họ tiêu thụ đều dựa vào nhập khẩu.”

Lúc này nước biển chưa tới đùi cô, cô phải đến gần một chút mới nghe được anh nói, “Có thể nghĩ rằng, Mỹ sẽ đối xử với tài nguyên dầu mỏ có được như thế nào, kiểm soát các tuyến đường vận chuyển dầu mỏ hoặc đường ống quan trọng của các quốc gia?”

“Cường ép chiếm đoạt.” Cô không chút do dự trả lời.

Anh gật đầu, kéo cô đến gần mình hơn, “Venezuela, Peru, Bolivia, Sudan, Somalia, Nigeria...”

“Tổng cộng 25 ‘quốc gia không ổn định’, chúng đều bị Mỹ tiến hành can thiệp với những ứng cử viên quân sự của các nước.” Anh không dừng

chút nào mà nói hết tên của 25 quốc gia.

Cô đột nhiên hiểu ra.

“Thứ ở trong tay anh chính là chỉ ra địa điểm khai thác tài nguyên dầu mỏ cụ thể của những quốc gia không ổn định này, đúng hay không?” Nước biển dâng lên tới phần eo, ngữ khí của cô có chút vội vàng, “Những địa điểm đó đều trở thành cứ điểm quân sự quan trọng của nước Mỹ, lực lượng canh gác hùng hậu, vì bọn họ liên tục vận chuyển nguồn năng lượng, nhưng nếu bị các quốc gia khác biết được những địa điểm bí mật này, như vậy mọi người đều muốn phân chia một miếng ăn này.”

Hoá ra là như vậy.

Khó trách lại có nhiều tổ chức như thế, kẻ giật dây nghĩ đến tranh giành danh sách này, ai chiếm được đều muốn thu lợi hàng vạn hàng nghìn, cũng tiện thể đẩy lên một trận gió tanh mưa máu.

Sóng biển càng lúc càng lớn, hai người bọn họ đi tới chỗ cách bờ biển một chút, sắc trời ảm đạm, một đợt sóng biển tiếp theo ập đến, đánh về phía bọn họ.

“Rất thông minh.” Anh kéo cô ra sau mình, thanh âm hỗn loạn trong sóng biển, còn có ý cười, “Nước Mỹ vừa lấy được danh sách này, còn chưa xem nội dung trong đó đã bị anh lấy đi, cho nên bọn họ mới cảm tức như vậy.”

Cô lắc lắc đầu.

Anh thật sự vĩnh viễn dồn hết tâm trí mà nhóm lửa trên người, làm không biết mệt.

“Doãn Bích Giới, ôm chặt anh.”

Cô không biết vào lúc thủy triều lên xuống anh lại muốn đi vào biển làm gì, nhưng cô không kháng cự, lấy cánh tay ôm chặt thắt lưng của anh.

Khi nước biển chưa đến bả vai cô thì anh mới ngừng lại.

“Kha Khinh Đăng.” Cô nhìn anh, lúc này rốt cuộc hỏi ra vấn đề khiến cô rối ren hồi lâu, “Vì sao anh lựa chọn một con đường gian nan như vậy để tới đây?”

Ánh mắt anh dừng ở trên sóng biển, qua hồi lâu anh mới nghiêng đầu nhìn mắt cô đáp lại, “Nếu anh nói, vì hoạn nạn gặp chân tình, em tin không?”

Cô hé miệng, bị anh nói trắng ra lý do vô si như thế đến á khẩu không trả lời được.

“Anh làm giao dịch dầu mỏ ngầm hơn mười năm, lúc một mình không hề bản khoản, tiện tay khơi mào một chút tranh chấp cũng có thể cho là lạ thú.” Anh nhìn cô chăm chú, trong sóng biển từng chữ rơi vào trong tai cô, “Tựa như hai năm trước, liên bang phái em đến lấy bản kế hoạch vận chuyển dầu mỏ và vũ khí quân sự ở trong tay anh, anh chỉ là cùng bọn họ chơi một trận.”

“Nhưng bây giờ khác biệt.” Tay anh phủ lên lưng cô, “Một trận kia khiến anh suýt nữa mất đi em, vì vậy anh mới thiết kế tỉ mỉ một chuyến đi này, dựa vào an bài không có kẽ hở, trong nguy hiểm cầu chiến thắng mới khiến em cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh anh, nhưng hiện tại, anh không bao giờ có thể đi bất cứ nước cờ nguy hiểm nào nữa.”

Với anh mà nói em chính là trân bảo độc nhất vô nhị, cũng có thể trở thành vũ khí hữu hiệu nhất của kẻ thù anh, có lực sát thương trí mạng đối với anh.

Những lời này vốn không thể nói ra từ trong miệng anh, cô biết rõ bình thường anh có thể vài ngày không mở miệng nói một câu, nhưng hôm nay lại từng chữ từng câu tha thiết mà kiên định với cô.

Từng chút từng chút một gõ vào trong lòng cô, đánh vỡ nát lớp tường phòng bị cuối cùng của cô.

Lúc bọt sóng cao nhất cuốn tới, cô chỉ nghe ngữ khí của anh giống như nỉ non, “Nhớ kỹ, mỗi một bước đều theo sát anh.”

Anh ở phía trước người em, mà em coi giữ phía sau lưng yếu ớt nhất của anh.

***

Lúc từ bãi biển quay về biệt thự, trời đã bắt đầu mưa.

Cô mặc bikini không thấy khó chịu nhưng cảm thấy lạnh, mà toàn bộ quần áo trên người anh đều ướt sũng, dính trên người, ngay cả cô cũng thấy khó chịu.

Vào phòng, anh cởi quần áo ướt sũng ra, cô vào phòng tắm trước mở vòi sen nước ấm.

Cô cởi bikini, rồi xoa tóc để cho nước ấm vẩy lên người từ đầu đến chân, bỗng nhiên cảm giác được phía sau lưng có hô hấp rất nhẹ chạm vào, sự tiếp xúc này dừng ở trên vết sẹo của cô.

Trong lòng run lên, cô muốn quay đầu lại, nhưng nghe thấy tiếng nói trầm lạnh của anh, “Rất đau, phải không?”

Cô cắn môi, hồi lâu mới đáp, “Cho dù đau cũng là quá khứ.”

Dù cho vết sẹo này là hồi ức tồi tệ nhất của cả đời cô, trên người phụ nữ lưu lại vết sẹo chung quy cũng không tốt, nhưng hiện tại cô nhận được sự

đối xử thế này của anh, càng hiểu được tình yêu của mình đối với anh, ý hận này có quan trọng bao nhiêu?

Hiểu rõ nội tâm nên thả lỏng mở lòng, cô không phải phụ nữ đa sầu đa cảm, tất cả đều nghe theo ý chí và sự thành tâm của mình.

“Ngày đó của hai năm trước, thân phận nội ứng liên bang của em bị phát hiện, khi em muốn rời khỏi anh, vết thương này của em là do cấp dưới đặc lực nhất của anh làm, anh ta đứng sau Trịnh Đình và Trịnh Âm.”

Tiếng nước chảy xuôi xuống dưới, anh vẫn không cho cô nhìn thấy mặt anh, chỉ tựa vào lưng cô mà nói chuyện.

“Đúng vậy, em đương nhiên nhận ra anh ta.” Cô theo dòng suy nghĩ của anh, nhớ lại cảnh thượng lúc ấy, “Người kia thường hiếm khi xuất hiện, nhưng trung thành và tận tâm với anh, sau đó anh ta làm em bị thương, còn không quên mang em về, đưa đến...”

Nói đến đây, cô im bật.

Trong đầu đột nhiên tái hiện một cảnh ảm sâu trong đáy lòng, ngay cả chạm vào cô cũng không dám tưởng tượng lại cảnh tượng chạm trán rùng mình kia.

“Nói tiếp.” Anh cảm thấy cơ thể cô phát run, để cô xoay người đối mặt với chính mình, “Đừng sợ.”

Sự yên bình mà lại cứng rắn trong con người đen láy của anh là liều thuốc trấn tĩnh hữu hiệu nhất, khiến cô muốn tránh cũng không tránh được mà nhìn đôi mắt này của anh.

“...Đưa đến phòng bệnh của anh.” Thật lâu sau, cô nhắm mắt lại, thanh âm lại có chút khàn khàn.

“Sau đó?” Anh tập trung nhìn ánh mắt của cô, lặng lẽ không tiếng nào mà nâng một chân của cô lên, nhẹ nhàng vòng qua bên hông anh.

“Sau đó...lấy tủy xương của em.” Từng chữ của cô chưa bao giờ khó mở miệng nói ra thế này.

“Cho ai?” Nụ hôn của anh dịu dàng dừng ở trên chóp mũi cô.

“...Anh.” Dòng nước và nụ hôn như là dung hợp với nhau, làm cho cổ họng cô tràn đầy chua xót.

Mà sau khi cô vừa dứt lời, Kha Khinh Đăng đã đem chính mình đẩy hoàn toàn vào trong cơ thể cô.

Đột nhiên nuốt đầy, cô hơi run rẩy, lập tức nâng lên ôm chặt anh.

Đúng vậy.

Hai năm trước, anh lấy đi đêm đầu của cô, sau khi cô bị thương còn lấy đi tủy xương của cô.

“Anh chẩn đoán bị bệnh máu vào mấy tuần trước khi em rời khỏi.” Anh dùng tư thế đứng chiếm giữ cơ thể cô, từng chút từng chút luật động thông thả, “Ngoại trừ Trịnh Đình và Trịnh Âm, cùng với người cấp dưới mang em đến thì không ai biết cả.”

Cô khẽ thở hỗn hển, nghe thấy mà hốc mắt không khỏi cay cay.

Đây là vì sao khi ở hội đấu giá tại Sudan anh đột nhiên mù, cô lại sợ hãi như vậy, bởi vì cô vĩnh viễn không quên được, hai năm trước, anh ngồi trên giường trong phòng bệnh, do bệnh máu mà hai mắt không hề khá hơn.

Anh đã từng mù, một người mạnh mẽ đến đáng sợ như vậy, cũng bởi bệnh máu mà từng ở trong thế giới trắng xoá trống trải, một lần thật sự sắp rời khỏi thế giới này.

Lúc ấy cô bị đưa đến phòng bệnh của anh, chỉ biết rằng anh không nhìn thấy cô, không nhìn thấy vết thương ở sau lưng cô đang chảy máu đầm đìa.

Cô nản lòng, cả người lạnh lẽo, chỉ nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của anh, mở miệng nói một câu với cô.

“Cho tôi tủy xương của em, tôi sẽ thả em đi.”

Vì thế lúc ấy cô mới hận anh như vậy, hận anh đoạt lấy tất cả những thứ trân quý của cô, đẩy cô trở lại thế giới ban đầu của mình.

“...Em đi rồi, bệnh anh được kháng phục, anh liền phái người đến thành phố S bí mật bảo vệ em.” Anh nhẹ nhàng hôn lên khoé mắt cô, nắm lấy thắt lưng cô, để cô bao bọc chính mình thêm nữa, “Có câu nói rằng người quyên tặng tủy xương và người nhận tủy xương trong hai năm không thể gặp nhau, gọi là cùng mù, sợ người nhận tủy xương sẽ ý lại người quyên tặng tủy xương.”

“Vì vậy, anh chờ hai năm, sắp xếp tất cả xong xuôi, rồi trở lại tìm em.”

Từng câu từng chữ của anh dễ dàng vạch trần tất cả bí mật của năm đó, cùng lúc anh công thành đoạt đất cơ thể cô, cô thừa nhận sự chiếm giữ của anh, trong lòng giống như quay cuồng sóng to gió lớn.

“Vết sẹo này.”

Anh cầm một bàn tay của cô, đặt phía bên trái trên lưng anh, “Là một lần cắn nhau, vì anh bảo vệ cấp dưới kia đưa em ra khỏi phòng bệnh, sau đó anh ta vẫn qua đời.”

“Anh ta cho em một dao, anh thay em một nhát dao.”

...

Rất nhiều bí mật như ở trong mộng mới tỉnh, cho đến khi cô được anh đưa đến đỉnh cao nhất, vẫn cảm thấy cả người như rơi vào trong một trận sương mù.

“Lên giường nhé?” Anh nâng cả người cô lên, thấp giọng nói bên tai cô.

Cô nhìn đôi mắt anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó anh vươn tay đóng vòi nước, cứ ướt đầm như vậy mà ôm cô đi thẳng đến giường.

Sau khi đặt cô trên giường, anh cũng không lập tức tiến vào cô, mà để lưng cô đối diện với mình, không ngừng hôn lên vết sẹo kia.

“Có biết vì sao anh chỉ muốn tùy xương của em không?”

Anh lưu luyến, thanh âm lạnh nhạt giống như một lớp cát, “Không chỉ vì tùy xương thích hợp.”

Ban đêm tĩnh lặng như thế, trong mắt anh chỉ có cô, không chứa được bất cứ thứ gì khác của thế gian.

“Bởi vì chỉ có em mới có thể trở thành cốt trung chi cốt của anh.”

Bởi vì em là do thượng đế để lại cho anh, xương sườn tương liên với sinh mệnh của anh.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bờ Biển Xanh Thắm (1)

Tình cảm trên thế giới này chia làm rất nhiều loại.

Một số, có lẽ là một mình đơn phương nỗ lực, có lẽ là lưỡng tình tương duyệt bình thản gắn bó.

Mà một số khác cũng độc nhất vô nhị, tình cảm lớn lao vốn không thể so sánh.

Trên thế giới này chỉ có em xứng đôi với anh, cũng chỉ có em có thể cùng anh sóng vai đối mặt với tất cả của thế giới.

Doãn Bích Giới nghe xong một câu này của anh, chớp mũi bất giác nóng lên.

Nếu cô từng dùng thời gian qua để nghi ngờ anh, như vậy vào giờ phút này, cô rất cuộc có thể nói với chính mình, cô không cần tìm mọi cách để phòng người này, cũng không cần kiềm nén tình cảm sâu sắc tích lũy trong lòng.

Anh vẫn là cánh đồng tuyết núi băng lạnh lùng, vẫn là vua của nguồn năng lượng trong thế giới màu đen làm cho người ta nghe thấy đã sợ mất mật.

Nhưng cô là ánh mắt của anh.

Mà anh là sự ấm áp trong lạnh giá của cô.

“Ngày mai khi nào thì lại mở bàn đàm phán?” Khi nụ hôn của anh rơi xuống vành tai cô, cô đột nhiên mở miệng hỏi anh.

Không chờ anh trả lời, cô lại tránh đi nụ hôn của anh, lập tức trở người đối mặt với anh, đôi chân dài tự động nâng lên vòng bên hông anh, nhẹ nhàng vuốt ve xương sống của anh, kiêu ngạo mà quyến rũ hỏi, “Nếu không vội, năm thế sau, không bằng...cùng nhau thử xong?”

Đúng vậy, trên thế gian này cũng chỉ có cô có thể cùng anh ở trong cuộc đua thân thể, sức lực ngang nhau, đều tự thoả thích.

Kha Khinh Đẳng híp đôi mắt bình tĩnh, một lát sau, khoé miệng kéo lên một độ cong, “Hy vọng Dell chọn chiếc giường này có thể trải qua sự thử thách chất lượng.”

Cô cũng cười, vừa cười vừa đưa tay xuống dưới, nắm nơi nào đó đã giường cung bật kiếm, rồi hướng đến chỗ ướt át của mình để đi vào, “Nếu chất lượng không tồi, sau này giường ở tại biệt thự của anh, cũng có thể cân nhắc đổi thành chất liệu gỗ như vậy...”

Nói đến cuối cùng, thanh âm của cô cũng đã run lên, anh to lớn quá khiến cô đau, như thế trực tiếp tiến vào cô, mới vừa được phần đầu, cô đã có chút khó khăn, ngón tay run rẩy nắm anh ngừng lại hô hấp.

Nhưng với anh mà nói, nơi chặt chẽ ẩm ướt của cô chỉ chất chứa anh một chút, căn bản không thể giảm bớt ham muốn chiếm lấy tất cả của anh.

“Ôm chặt anh.” Trên trán anh dần dần nhỏ giọt mồ hôi, lúc này anh cầm tay cô để cô ghì chặt cổ mình, ánh mắt anh chột loé, hạ người xuống, đẩy toàn bộ chính mình vào trong cơ thể cô.

Bởi vì hai chân cô mở rộng, tư thế như vậy đặc biệt thuận tiện, động tác của anh không hề cố kỵ, chôn sâu vào trong cơ thể cô, rồi bắt đầu dùng

khoảng cách rất nhỏ mà rút mình ra, mỗi lần ra đều vào lại chỗ sâu nhất, để cô chấp nhận sự lấp đầy của anh.

“Hai năm nay anh có nhớ...em không?” Cô không ngừng khẽ thở hổn hển, vừa bao vây lấy anh, vừa ghé vào lỗ tai anh, thấp giọng thở dài, “Em không phải muốn cảm ơn năm ngón tay của cô nàng nào giúp anh khi em không có ở đây đâu?”

Đôi mắt hấp dẫn có ác ý, hơi nóng phả vào tai anh, cô có thể cảm giác được anh ở trong cơ thể lập tức lớn một vòng, nhưng thấy anh vẫn không hoang mang, thần sắc không thay đổi gì, cũng không trả lời cô, nhân tiện đẩy vào cô vài lần nữa, sau đó anh đột nhiên xoay người cô qua, để chiếc mộng vênh lên của cô đưa lưng về phía anh mà quỳ.

“...Anh.”

Tư thế gần như khuất phục như vậy, lòng tự trọng của cô sao có thể chịu đựng, nhưng sức lực của cô ở trước mặt anh chính là bé nhỏ không đáng kể, một tay anh khống chế thắt lưng cô, không cho cô cơ hội nào để giãy dụa, rồi thuận lợi tiến vào cô từ phía sau.

Anh nhìn chiếc mộng xinh đẹp của cô, nhìn thấy dáng vẻ của cô chất chứa chính mình, anh cúi xuống hôn lên vị trí ở sau lưng cô, thản nhiên đáp lại vấn đề trước đó của cô, “Không có sự trợ giúp của bất cứ kẻ nào, cho nên anh cần em dùng chính mình để cảm ơn...rất nhiều lần.”

Âm thanh giữa hai thân thể càng lúc càng rõ ràng, mộng cô bị va chạm mà hơi đỏ, sức lực của anh vững chắc mà nặng nề, cánh tay cô dường như có chút không chống nổi nữa, nhưng lại không cam lòng, bụng không ngừng co rút nhanh, muốn ép anh không chịu nổi.

“Doãn Bích Giới, hai năm nay, hàng đêm không ngủ được không chỉ một mình em.” Sau cú nhấn cuối cùng vừa nhanh lại nặng, anh vừa cùng cô

tới đỉnh cao nhất, vừa thấp giọng dịu dàng nói với cô, “Vì vậy từ nay về sau, đồng chấm cộng miên, chúng ta đều có thể ngủ yên.”

Trước mắt cô là ánh sáng trắng menh mông, còn chưa thoát khỏi sự xâm nhập cao triều, anh lại bắt đầu luật động lần nữa.

...

Đến sau cùng, ngay cả cô cũng không đếm được, rốt cuộc trọn vẹn được mấy lần.

Sắc trời từ mờ tối dần dần đã có ánh sáng bình minh dâng lên, nhưng anh quả nhiên không biết mệt mỏi, dùng mỗi một tư thế khác nhau, hoặc là mặt đối mặt, hoặc là nằm chồng lên nhau, không ngừng đưa cô vào biến tình dục, nặng nề luật động.

“Anh thật sự không mệt sao?” Sau một lần lên đỉnh, cô nghi ngờ buồn bực nhìn anh, thanh âm khàn khàn.

“Em mệt rồi ư?” Anh nhú mày, mồ hôi từ trên người anh chảy xuống, không đáp mà hỏi lại.

Cô làm sao có thể nhận thua, “Em sợ anh ngủ gật ở trên bàn đàm phán.”

“Không cần lo lắng.” Trong lòng anh biết cô cũng rất mệt mỏi, lúc này anh rất cục tạt dừng luật động, nằm ngửa trên giường, giơ tay đặt cô nằm úp sấp trên người mình, “Tinh lực để đối phó trên bàn đàm phán, ngay cả tinh lực của thế thứ nhất cũng không cần đến.”

Người đàn ông này...

Cô lắc lắc đầu, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng mà nghiêm túc của anh, đột nhiên trầm giọng, “Nói cho em biết, rốt cuộc lần đầu tiên anh gặp em là vào lúc nào?”

Sau khi nghe xong anh rủ mặt xuống, “Em thật muốn biết?”

Cô tưởng rằng anh lại muốn ném ra ngôn luận “Làm bao nhiêu lần, trả lời bấy nhiêu vấn đề”, cô giành mở miệng trước, “...Cả đêm sáu thế, đừng nghĩ trao đổi điều kiện gì nữa.”

Anh nhướn mày, “Em đếm sai rồi, là bảy thế.”

Doãn Bích Giới thiếu chút được không hít được một hơi, suýt nữa vung một nắm đấm hướng đến mặt anh.

“Lúc 14 tuổi em từng đến Nhật Bản.” Anh nắm tay cô trong lòng bàn tay rồi hôn lên, đột nhiên ngữ khí vòng vo.

Cô ngẩn ra, tiếp đó cúi đầu “ừ” một tiếng.

“Cùng với ông nội em, đúng không?” Anh nhìn đôi mắt cô.

Cô giật mình, lại gật đầu.

“Cho nên, kỹ năng phòng thân sơ cấp, kỹ thuật đánh nhau và bắn súng của em đều là do ông nội em dạy em.” Anh dường như có chút đăm chiêu, thấp giọng hỏi, “Ông ấy còn khoẻ chứ?”

Cô lắc đầu, trong giọng nói, ít nhiều ảm đạm đi, “Sau khi từ Nhật Bản trở về, ông nội đã qua đời.”

Anh lẳng lẳng nghe, dường như đang đợi cô nói tiếp.

“Đế quốc Doãn thị là do một tay ông nội sáng tạo, ban đầu quả thực có lưu động của tài chính mờ ám, bởi vì ngày xưa ông nội ở Nhật Bản ít nhiều dính dáng đến chuyện mờ ám, sau khi quay về thành phố S thiết lập Doãn thị ông mới dần dần hạn chế mà thanh lọc việc mờ ám, chuyển sang đầu tư chân chính, chuyên tâm làm thương nhân.” Cô từ từ nhớ lại, “Ba mẹ cũng

không biết chuyện này, nhưng từ lúc còn bé ông nội đã kể chuyện của ông cho em nghe.”

Mưa dầm thấm đất từ nhỏ mới khiến cô to gan và hiếu kỳ hoàn toàn khác với những người con gái bình thường, lại nóng lòng muốn xem thế giới mình không biết rõ này.

“Sau đó lúc em 14 tuổi, dưới sự yêu cầu của em, ông nội một mình mang em sang Nhật ở mấy tháng, trong mấy tháng đó em thật sự thấy được rất nhiều.”

Mấy tháng đó ở cùng ông nội, lần đầu tiên cô tiếp xúc với giáp ranh của thế giới màu đen, lần đầu tiên chứng kiến đủ loại người, hoàn toàn khác với những gì cô nhận thức trong 14 năm qua, lần đầu học đánh nhau, kỹ năng phòng thân, cũng là lần đầu cầm súng.

Cô thật không ngờ mình lại thản nhiên tiếp nhận những điều này như vậy, giống như là trời sinh đã chuẩn bị tốt tiến vào thế giới này.

“Nhìn thấy những thứ đó, em sợ không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu, kiêu ngạo hất cằm với anh, “Nói thật, chẳng những không biết sợ mà còn cảm thấy cực kỳ thú vị.”

Trong mắt anh là ánh sáng nhỏ vun, “Nếu ông nội em còn sống, anh nhất định sẽ giáp mặt nói lời cảm ơn với ông ấy.”

Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Cảm ơn ông ấy đã rèn luyện trí tuệ của em đến bước này,” anh dừng một chút, tự nhiên sờ mái tóc ướt mồ hôi của cô, “...Sau đó, gặp anh.”

Gặp anh, tiến vào thế giới của anh, hiểu rõ trái tim của anh.

Doãn Bích Giới nghe xong trong lòng như nhũn ra, tứ chi như ngâm trong dòng nước ấm áp nhất.

Sự dịu dàng vô tận, có phải chính là như vậy hay không?

“Kha Khinh Đăng,” cô suy nghĩ một hồi, “Anh nhất định có thể lấy giải Nobel lời tỏ tình hay nhất.”

Hoá ra cởi bỏ áo giáp, bỏ đi tất cả lạnh lùng của anh, mỗi lần anh đều dễ dàng dùng một câu khiến cho nhịp tim cô đập không thôi.

Mỗi một chi tiết anh làm thay cho muôn vàn lời ngon tiếng ngọt.

Kha Khinh Đăng lắc đầu, trịnh trọng nói, “Muốn lấy, cũng phải lấy giải thể lực tốt nhất.”

Cô đã không còn gì để nói đối với sự vô sỉ của anh, nên dứt khoát nhắm mắt lại nằm sấp trên người anh giả chết.

Không gian yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng cười trầm thấp của anh.

“Ngủ đi.” Cô cảm giác được anh từng chút một vỗ nhẹ lưng cô.

Cô thật sắp ngủ, nhưng trước đó còn không quên giơ tay nắm vai anh, mạnh mẽ chống lại sự buồn ngủ mà hỏi, “...Đúng rồi, anh làm sao biết được lúc em 14 tuổi đã từng đến Nhật Bản?”

Cô lặng lẽ cùng ông nội sang Nhật Bản mở mang tri thức về thế giới màu đen, vốn không có bất cứ ai biết được, ngay cả ba mẹ cũng cho rằng cô chỉ đi du học.

“Còn nữa, anh vẫn chưa nói lần đầu anh thấy em là khi nào.”

Trong tai vẫn chỉ có tiếng hít thở trầm ổn của anh, mí mắt của cô đã rủ xuống, nghĩ thầm lúc thức dậy nhất định phải hỏi ra đáp án.

“Cả đêm thử tám thế, anh sẽ nói cho em biết.” Lời thì thầm rất nhỏ của anh mang theo ý cười và anh đắp tấm chăn mỏng trên người cô, là tri giác cuối cùng của cô trước khi tiến vào mộng đẹp.

...

Giấc ngủ này, cô vẫn không ngủ lâu lắm.

Thoạt đầu là vì anh ôm cô đến phòng tắm giúp cô tắm rửa, sau đó lại ôm cô trở về giường, cô vẫn không ngủ sâu lắm.

Có thể những ngày bấp bênh lúc trước khắc sâu trong tâm trí cô, cô luôn có tính cảnh giác mà thức dậy, hơn nữa dường như cơ thể cũng bị di chuyển, bạn tình ấm áp hình như không ở đây.

Anh đã đi rồi sao?

Bên tai loáng thoáng tiếng người trầm thấp không ngừng nói chuyện với nhau, nhưng vẫn còn nghe được, cô cố gắng mở to mắt, phát hiện cạnh cửa sổ phòng có hai người đang đứng.

Ánh nắng xuyên qua chiếu vào trong mắt cô, nhận lấy ánh sáng, cô nhìn thấy một trong hai người dường như là Kha Khinh Đăng đang khoác áo choàng tắm.

Mà người kia chiều cao gần bằng anh, mái tóc màu nâu nhạt, rất giống Arthur.

“Hắn có lẽ đã về phòng.” Tiếng Anh nhàn nhạt quả thực đến từ Arthur, “Tôi có thể cảm giác được đối với sự xuất hiện của tôi, hắn rất kiên trì.”

“Nhưng trước mắt hắn sẽ không động đến cậu.” Câu kia là tiếng đáp lại hồ hững của Kha Khinh Đăng, “Hắn biết chỉ cần động đến cậu thì sẽ kinh động đến tôi.”

“May là hiện tại bọn họ không có cách nào tiến vào khu vực phong bế Somalia của chỗ chúng ta,” tốc độ nói của Arthur không nhanh, “Nhưng một khi chúng ta xuất phát rời khỏi Somalia...”

Nội dung đối thoại của bọn họ cô nghe được như lọt vào trong sương mù, hơn nữa bởi vì cánh tay có chút không thoải mái, cô đương nhiên động đậy cơ thể, vừa động một tí, thanh âm của Arthur liền ngừng lại.

“Tôi đi trước.” Arthur nhìn thoáng qua về phía giường, nói với Kha Khinh Đăng.

Anh không trả lời, chỉ hơi gật đầu.

Cửa phòng được mở ra, rồi đóng trở lại, Doãn Bích Giới nằm trên giường, cảm giác anh đang đi về phía mình.

“Không muốn ngủ?” Anh hơi cúi người.

Bởi vì cô mệt mỏi, khó tránh khỏi không nhanh nhẹn khôn khéo như bình thường, hơi chậm chạp lắc đầu với anh rồi lại gật đầu.

Dáng vẻ này ngược lại có vài phần đáng yêu của bé gái.

Kha Khinh Đăng nhìn thấy tâm tình vô cùng tốt, lại cúi đầu cười, “Vậy ngủ tiếp một lát.”

Cô cụp mắt, cảm giác anh nhìn mình một hồi mới đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

Anh vừa rời khỏi, cô cũng không nằm được nữa.

Cô không biết bản thân mình làm sao, giống như tâm thần luôn không yên.

Cũng không đúng, nên nói là chỉ cần một khi anh không có ở bên cạnh mình, cô sẽ tâm thần không yên.

Không có tiền đồ.

Cô lặng lẽ khinh bỉ chính mình, cảm thấy bản thân hiện tại tựa như khuê mật Nghiêm Thấm Huyền đối với Trần Uyên Sam —— bạn thân của Kha Khinh Đăng, quái đản kiêu ngạo.

Ý nghĩ vừa chuyển qua, cô liền cuộn chăn bọc lấy cơ thể trần trụi của mình rồi đi xuống giường.

Kha Khinh Đăng đang ở trong phòng tắm mặc quần áo, lúc cô đến cửa, anh vừa mặc âu phục áo vét, còn chưa thắt nơ.

Bộ âu phục này vẫn là màu đen vĩnh viễn không đổi, nhưng chỗ cổ tay áo được gia công hoàn mỹ, nhìn qua khác biệt, tôn lên cả người anh càng thêm rực rỡ.

“Rất đẹp trai.” Một tay cô quấn chăn, một tay chống tại khung cửa, trên gương mặt trắng trong thuần khiết có nụ cười thản nhiên.

Anh thấy cô từ trong gương, nhìn cô không chớp mắt, một lát sau, anh giơ nơ trong tay lên hướng về phía cô.

Cô mấp má môi, thắt chăn lại để nó không tuột xuống, rồi đi qua.

Cô vươn tay giúp anh thắt nơ xong, cô ngẩng đầu nhìn anh nói, “Chơi với em một trò chơi.”

Anh chẳng ừ hử gì cả.

“Khi anh trở về, nếu phát hiện em không ở trong căn phòng này, anh phải tìm được em.” Đôi mắt cô nhíu lại, hiện lên một tia gian xảo.

“Nếu anh không tìm thấy em...” Cô chậm rãi, nghiêm chỉnh nói với anh, “Vậy thì tiếp theo, chỉ có thể làm hai thế.”

“Nếu anh tìm được em...” Cô nói còn chưa xong, anh đã giơ lên một ngón tay, chạm vào chóp mũi của cô, ý bảo cô để anh nói.

“Nếu anh tìm được em,” dưới ngọn đèn ấm áp của phòng tắm, anh vươn hai tay, ôm lấy cả người cô đang bọc trong chăn.

Nhịp tim cô đập lồi một nhịp, chóp mũi cô chạm vào chóp mũi anh, chỉ nghe tiếng nói nghiêm túc mà lại mềm mỏng của anh, hai mắt vừa sâu thẳm lại sáng tỏ, “...Em liền làm Kha phu nhân.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bờ Biển Xanh Thắm (2)

Hô hấp của hai người gần trong gang tấc, cô chỉ hơi cúi đầu là có thể hôn lên đôi môi mỏng của anh, mà anh hơi nhấc cằm thì càng thân mật với cô hơn.

Tương nhu dĩ mật, thanh tức dữ cộng*.

(*) thành ngữ chỉ tình cảm đờ đẫn lúc gian truân, lấy ý từ việc nước sôi khô cạn cá tựa vào nhau phun nước cho ẩm ướt mình, giúp nhau sống sót - trích ý từ “Trang tử - Đại Tông Sư”

Kha phu nhân.

Ba chữ này tựa như một cơn lốc xoáy, kể cả ánh mắt của anh, đem cô hoàn toàn kéo vào cảnh trong mơ mà anh tạo ra cho cô.

Trong nháy mắt Doãn Bích Giới không tìm được bất cứ ngôn ngữ nào, cũng không tìm thấy bất cứ nhịp tim nào của mình, thậm chí duy trì hô hấp đều đặn cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

“Đối với bất cứ ai khác mà nói, em có thể là Queen.”

Kha Kinh Đăng ôm cô, tuy rằng chỉ dùng thanh âm tự sự lạnh lùng mà lại cứng nhắc như bình thường, nhưng vẫn có một tia độ ấm mà chỉ có cô cảm giác được, “Nhưng mà đối với anh mà nói, em chính là Spouse của anh.”

Em có thể trở thành nữ hoàng cường thế bình tĩnh phi lý trong mắt bất cứ ai, nhưng cả đời này, em chỉ có thể là người vợ duy nhất của anh, cùng anh xuống hoàng tuyền.

Kỳ thật cô không hiểu lắm ý tứ của anh, nhưng chính vì hiểu được, trong lòng xao động càng không ngừng gia tăng gấp trăm lần.

Anh là người đứng ngoài tất cả quy tắc, anh là người kiêu ngạo đến gần như coi thường tất cả định lý, nhưng lại rành mạch nói với cô, anh sẽ cho cô ngang hàng, cho cô đứng bên cạnh anh, sóng vai bình đẳng cùng nhau.

Sự chấp thuận này còn trịnh trọng hơn bất cứ lời thề nào, khiến cho tất cả dũng khí của cô vào giây phút này đều giống như biến mất hầu như không còn nữa.

Doãn Bích Giới...Mày thật sự có thể như anh ấy mong muốn sao?

“Để em...”

Không biết qua bao lâu, cô dùng một chút, hai tay nhẹ nhàng đặt trên vai anh, muốn chạm vào gáy anh, nhưng cô đột nhiên nhíu mày.

Anh thấy rõ ràng, vẻ mặt chợt đông lại, tay liền hạ xuống buông cô ra, cô đột nhiên giơ tay trái lên che miệng, lách người bước nhanh đến cạnh bồn rửa tay.

Chẳng những buồn nôn, ngay cả trước mắt cũng hơi choáng váng, trong khoang miệng có cảm giác muốn nôn mửa.

Đây là cảm giác cô chưa bao giờ có, cô cố gắng phân biệt, lại cảm thấy buồn nôn muốn ói hình như có chút khác với bình thường.

Mở vòi nước, cô lấy tay thấm nước lạnh, vỗ nhẹ lên khuôn mặt.

“Khó chịu ở đâu?” Kha Khinh Đăng nhìn cô không chớp mắt, lúc này anh đi đến bên cạnh cô, động tác vỗ về lưng cô chậm chậm.

Cô vẫn chưa trả lời, nôn khan vài lần, mới mạnh mẽ chống cánh tay để mình đứng thẳng dậy, miễn cưỡng lắc đầu, “...Không sao, có lẽ vì quá nóng.”

Cho dù đáy lòng loáng thoáng hiện lên một tia dự cảm, nhắc nhở cô có lẽ là loại không có khả năng, nhưng cô không muốn truy đến cùng.

Tất cả những điều này đã được cố định ở đâu đó, cô chỉ cần làm cho chính mình tiếp nhận bước đầu tiên.

Nhưng nếu lúc này cô chú ý đến anh ở trong gương, như vậy cô sẽ phát hiện, trong ánh mắt anh mơ hồ ẩn chứa tia sáng như lửa đốt.

Anh không nói thêm gì nữa, vươn tay nhẹ nhàng ôm ngang người cô, đi ra phòng tắm, rồi đặt cô ngồi trên giường.

Rót chút nước ấm, anh đưa ly vào trong tay cô, xoa tóc cô, “Tạm thời em đừng tắm rửa, nằm nghỉ ngơi một chút trước.”

Cô gật đầu.

“Cũng đừng uống thuốc.” Ngữ khí của anh càng thấp vài phần.

Cô lại gật đầu.

“Trò chơi, còn muốn tiếp không?” Bởi vì anh hơi khom người, khiến cho anh có thể nhìn thẳng vào ánh mắt cô, tầm mắt đối diện, nhìn không sót cái gì.

Dù Doãn Bích Giới còn cảm giác hơi chóng mặt, cô cũng không luống cuống, thong thả cong khoé miệng, “Đương nhiên.”

“Không ngại kết quả?” Anh cũng cong khoé miệng.

Cô lắc đầu, thẳng thắn trả lời ý mình, “Sợ gì chứ? Nhiều lắm là đưa ra kế ước bán mình.”

“Không phải kế ước bán mình bình thường.” Anh đầy hứng thú, còn hết sức kiên nhẫn, cho dù đang có một bàn người đợi anh bắt đầu đàm phán tại phòng khách, “Quy định của kế ước bán mình cả đời, em muốn biết điều khoản cụ thể không?”

“Có những gì?” Cô híp mắt, “‘chịu đựng giày vò lâu bền’?”

“Quả thực có điều này.” Anh giơ tay sờ cằm, “Phải còn có, chịu được không có nhiều thời gian chớp mắt, trải qua nhiều trăm trở, chịu được mưa bom bão đạn, trải qua...mỗi một ngày từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn chỉ có thể đối mặt với một mình anh.”

“...Anh xác định anh không phải muốn tìm bộ đội đặc chủng hải lục không quân có thể cùng anh ngày đêm luyện tập độ sức quyết liệt chứ?” Cô nhướn mày.

Đáy mắt anh hiện lên một tia cười hàng thật đúng giá, lúc này anh đến gần cô, hôn lên khoé mi của cô, “Doãn Bích Giới.”

“Nhớ kỹ, anh sẽ cho em những gì tốt nhất anh có thể.”

Lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ như thế, đáy lòng cô lại rung động, khó chịu ban nãy dường như không còn quan trọng.

Hai người đối diện nhau một lúc nữa, rồi anh mới đứng dậy, “Trong tủ đầu giường có một chiếc di động, sau khi mở máy ấn số 1 là có thể gọi thẳng cho anh.”

“Vâng.” Cô gật đầu, nhìn anh bước đi chậm chậm hướng đến cửa, đột nhiên cô lên tiếng nói, “Kha Khinh Đăng.”

Bước chân anh dừng lại.

“Cho anh một gợi ý nho nhỏ.”

Trong tầm mắt phản chiếu bóng dáng tuấn tú của anh, cô nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mà chuyên tâm.

“Lúc thái dương sắp tan biến, nhìn thấy mặt biển phẳng lặng, em sẽ ở cuối thế giới, đợi anh tìm được em.”

Một câu tuyệt vời như thế.

Kỳ thật là một hiệu ứng xảo nhất cô chuẩn bị cho anh.

“Được.”

Thật lâu sau, anh giơ tay cầm nắm cửa, gật đầu mỉm cười.

...

Doãn Bích Giới cầm theo di động anh để lại, đóng cửa biệt thự, lúc đi đến bãi biển, toàn thân đã không còn khó chịu nôn khan của trước đó.

Bãi biển Somalia ở trước mắt, vẫn giống như ngày hôm qua nhìn thấy, trống trải bằng phẳng, thậm chí không có tồn tại của người thứ hai.

Cả trời đất lẻ loi im lặng, khiến tâm trí người ta say mê.

Cô lẳng lẳng đứng một hồi, áo khoác choàng sát người, hướng đến một mặt của đường ven biển.

Không biết đi bộ bao lâu, cô có thể cảm giác ánh sáng mờ mờ của ban ngày dần dần bắt đầu trở nên nhạt đi, sắc trời mờ mịt, mà một mặt kia

của đường ven biển rất cuộc cũng không hề rộng tuếch không người, mà là xuất hiện những dấu chân, nhìn qua còn có chút náo nhiệt.

Nhưng rất kỳ lạ, khu vực này được phong bế, nhưng không có bất cứ cấp dưới nào của Kha Khinh Đăng.

Từng bước một, cô dựa theo tưởng tượng trước đó của mình, rốt cục đi qua vùng biển bị anh phong bế, tiến vào khu dân cư ở phía Tây bãi biển Somalia.

Nơi này liếc mắt một cái là nhìn thấy chợ phiên chi chít người da đen nhìn có vẻ lạc quan, có trẻ con rất đáng yêu đang đùa giỡn, có gia đình sum họp với nhau, cũng có người buôn bán đang chào hàng hoá và thực vật, tuy rằng không thể so với sự sầm uất tân thời của những quốc gia phương Tây, nhưng lại có lý thú khác.

Doãn Bích Giới nghĩ rằng bản thân đến quốc gia châu Phi một lần, đối với cái gọi là thế giới thứ ba cô đã có ấn tượng tốt hoàn toàn khác với ấn tượng chủ quan của dân chúng bình thường.

Suy nghĩ vừa chuyển đổi, cô lại bắt đầu lo lắng, rốt cuộc anh có thể hiểu được ý tứ của cô không.

Nếu cô ở lâu dài trong phạm vi biệt thự của anh, cô quả thật không chịu nổi nữa, giống như bây giờ đi xem dân tình thuần phác, tiếp xúc với xã hội thực tế, mới khiến cô có cảm giác chân thật.

Trong lòng suy nghĩ, lại nhin không được mà cười một tiếng, thật sự là làm khó anh, cô biết anh luôn ghét chỗ đông người nhất.

“Reng ——”

Đột nhiên cô nghe được di động vang lên trong túi áo của mình.

“Doãn Bích Giới.”

Lấy di động ra nhận cú điện thoại, nhưng không phải là tiếng nói lạnh lùng cô vốn nghĩ đến.

Thanh âm này cô cũng quen thuộc, nhưng lúc này truyền vào tai cô lại khiến cả người cô lập tức trở nên có chút rùng mình.

“Em không phải...đã quên anh rồi chứ?” Đầu dây bên kia rành mạch, là Cảnh Trạm.

Phút chốc trong đầu cô hiện lên rất nhiều ý nghĩ, thân ở tại nơi náo nhiệt này, lại khiến cô cảm thấy giống như chỉ có một mình cô.

“Không có.” Suy nghĩ hai giây, cô lãnh đạm đáp lại.

“Không quên à...” Cảnh Trạm nói rất chậm, “Nếu không quên, như vậy, em còn nhớ lúc ban đầu, em muốn cùng anh về nước không?... Quay về nơi em sinh trưởng, quay về chỗ có người nhà và bạn bè của em, quay về chỗ em nên trở về.”

“Ở cùng hẳn em cảm thấy rất tốt, rất toàn vẹn sao?” Cô không nói lời nào, anh ta tự mình nói tiếp, cho dù tiếng nói vẫn biếng nhác như trước, nhưng mơ hồ lộ ra một tia lạnh lẽo ép người, “Phần tốt đẹp và toàn vẹn này, thậm chí đáng giá để em mỗi lần đối mặt với sống chết đều lựa chọn hẳn, đúng không?”

Cô mấp máy môi, mặt mày dần dần lạnh như băng, “Những điều đó không liên quan đến anh, anh đừng nói nữa.”

“Em xem...” Cảnh Trạm bên kia nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Em luôn như vậy, kỳ thật đối với bất cứ ai em cũng tuyệt tình và rất có nguyên tắc, nhưng chỉ đối với hẳn, em chưa từng có nguyên tắc...”

“Cảnh Trạm, anh bây giờ khiến em cảm thấy rất xa lạ.” Cô đột nhiên ngắt lời anh ta, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, trong mắt đã không còn độ ẩm nào, “Nên nói là, từ khi anh lên đoàn tàu bốn mùa, anh khiến em cảm thấy rất xa lạ.”

Từ khi tách ra ở đoàn tàu bốn mùa, sau đó ở sân bay Nice anh ta có thể mang cô an toàn không tổn hại gì mà thoát khỏi vòng vây của liên bang, rồi đến hội đấu giá ở Sudan anh ta hiện thân không hợp với lẽ thường.

Người bạn thân và đối tác làm ăn nhiều năm của cô đã dùng một loạt hành động, hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức của cô giữ lại trong đáy lòng đối với anh ta.

Thậm chí cô đã sớm mơ hồ đoán ra, có lẽ anh ta và liên bang có mối quan hệ thần bí.

“Em không thể ngăn cản người khác, sau một lớp thân phận còn có một lớp khác.”

Cảnh Trạm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong giọng nói có sự dứt khoát, “Tựa như chính em, em từng bày tỏ như đinh đóng cột căm hận hãn và thế giới hãn đang ở, anh muốn bảo vệ em thật tốt, hứa hẹn chịu trách nhiệm với em, nhưng em lại nuốt lời trước.”

Thần kinh cô buộc chặt, bước chân di chuyển, vừa bắt đầu quan sát chỗ mình đang ở, vừa suy nghĩ làm sao trả lời anh ta, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Di động này là Kha Khinh Đăng chuẩn bị riêng cho cô, tín hiệu bên ngoài không thể tìm được, nhưng Cảnh Trạm lại có thể gọi chính xác đến di động của cô, đây không phải đại biểu, hành tung của bọn họ đã bị tiết lộ?

Hoặc là, bọn họ đang theo dõi nhất cử nhất động của cô.

“Anh muốn nói là...”

Cô cầm di động, trong đầu mau chóng suy nghĩ hành động tiếp theo, nhưng Cảnh Trạm bên kia mới nói được bốn chữ, bờ vai của cô đã bị người khác vỗ nhẹ từ phía sau.

Cả người Doãn Bích Giới cứng đờ.

Chẳng lẽ...

Cô chột quay đầu lại, trong nháy mắt tay chân đã vào tư thế phòng ngự.

“Tìm được rồi.”

Nhưng trong đám đông rộn ràng nhốn nháo, trước mặt cô rõ ràng không phải là Cảnh Trạm hoặc là người của liên bang như cô tưởng tượng, mà là Kha Khinh Đăng mặc áo sơ mi giản dị.

Ngay cả cà vạt cũng không thắt, tháo hai khuy áo, cứ như vậy mà bình tĩnh nhìn cô.

Lòng bàn tay cô cầm di động đã đầy mồ hôi, lúc này nhìn thấy anh, cả người cô thả lỏng, di động cũng rơi xuống mặt đất.

“Rắc” một tiếng, đầu dây bên kia không nói thêm gì nữa, di động đã rơi nát bấy.

“Em...” Cô thở chậm lại, hé miệng, nhưng phát hiện một chữ cũng không nói ra.

Anh chỉ hờ hững nhìn thoáng qua di động đã vỡ nát trên mặt đất, cũng không hỏi cô vừa mới nói chuyện với ai, anh bước lên, giơ tay ôm vai cô, “Có đói bụng không?”

“...Có một chút.” Cô cup mắt, tựa vào bên người anh, cảm thấy hoảng sợ và bất an của một giây trước đột nhiên giảm bớt không ít.

“Được, chúng ta đi ăn chút gì đó trước.”

Anh vòng tay qua vai cô, chậm rãi dẫn cô đến một nhà hàng nhỏ cạnh bãi biển.

Đi vào trong nhà hàng, anh tìm một vị trí cạnh cửa sổ tương đối ít người, anh để cô ngồi xuống trước, sau đó chính mình ngồi ở bên cạnh cô.

Trong đầu Doãn Bích Giới không ngừng nghĩ tới cú điện thoại đột ngột lại kỳ lạ của Cảnh Trạm vào ban này, cô luôn liếc nhìn anh, trong lòng muốn đem chuyện này nói với anh, nhưng không biết mở miệng từ đâu.

Vẻ mặt anh ngược lại nhìn qua thanh thản hơn, lúc này xắn tay áo lên, chờ khi bà chủ đến bàn của bọn họ, anh dùng tiếng Pháp được dùng tại chính phủ Somalia mà nói chuyện với bà chủ.

Cô say sưa nhìn anh, một lát sau mới phát hiện anh và bà chủ còn chưa trao đổi xong.

Cô không thông thạo tiếng Pháp, chỉ có thể thấy bà chủ nói một đoạn dài, anh lắc đầu, bà chủ lại nói nữa, hình như anh vẫn từ chối, sau đó bà chủ có phần mất kiên nhẫn, cuối cùng anh thản nhiên mở miệng nói một câu tương đối dài, bà chủ kia vừa nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi.

Sau đó, cô phát hiện bà chủ nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt tươi vui mà cười với cô.

“...Anh và bà ấy nói gì thế?” Chờ bà chủ xoay người rời đi, cô nhin không được hỏi.

Kha Kinh Đăng giúp cô rót chút nước, thử nhiệt độ của nước rồi mới đưa ly cho cô, “Gọi món ăn.”

“...Gọi món ăn vì sao nói lâu như vậy?” Cô có chút nghi ngờ.

“Bởi vì có một số món em không thể ăn.” Anh trả lời thản nhiên.

Doãn Bích Giới có phần khó hiểu, nghĩ thầm, mình không ăn kiêng gì, vì sao có vài thứ không thể ăn.

Nhưng cô còn chưa hỏi anh thì anh đã mở miệng, “Sao em không hỏi anh làm sao dựa vào gợi ý của em mà tìm được em nhanh như vậy?”

Mặt trời lặn ở phía Tây, trên gương mặt anh có một tia dịu dàng nhàn nhạt, tuấn tú đến mức làm cho người ta rung động.

“...Lúc thái dương sắp tan biến, nhìn thấy mặt biển phẳng lặng —— đã nói rằng, lúc mặt trời sắp lặn ở phía Tây em sẽ đến bãi biển.”

Cô nhìn anh, nhìn anh không nhanh không chậm mà giải thích, “Em sẽ ở cuối thế giới, đợi anh tìm được em —— em sẽ đến điểm cuối của bờ biển ở phía Tây, kết hợp với câu thái dương lặn ở phía Tây, em ở ngay tại chợ phía Tây của Somalia.”

Quả nhiên một chữ không sai, tuyệt đối không sai nghĩa.

Vì vậy anh vừa nghe gợi ý của cô thì đã biết chỗ cô muốn đi, cho nên anh đặc biệt có lòng tốt thu về cấp dưới ở nơi này.

Trái tim cô khẽ động, nhịn không được mà bỏ xuống gánh nặng chồng chất trong đầu khi này, tự đáy lòng cảm thán một tiếng, “Không thể không nói, anh thật sự thông minh.”

“Đứa con sau này, trừ khi lớn lên nỗ lực, kỳ thật ít nhiều cũng phụ thuộc chỉ số thông minh bởi gen di truyền.”

Thật lâu sau, anh nhìn cô, trong ánh mắt sâu xa liên tiếp loé ra một tia ôn hoà, “Tất cả cơ trí của anh sẽ di truyền cho con của anh.”

Trái tim cô đột nhiên “lộp bộp” một tiếng.

“Đương nhiên, cũng là con của em...Kha phu nhân.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bờ Biển Xanh Thắm (3)

Doãn Bích Giới vừa nghe anh nói với mình, lại nhìn đôi mắt sâu sắc của anh, theo bản năng cả người cô lập tức lùi về sau.

Con của bọn họ, Kha phu nhân.

Hai danh từ này đã khiến trái tim cô khó tiếp tục đảm nhiệm quá nhiều sự thừa nhận.

Cô không phải người nhát gan, lại càng không phải không dám đối mặt với chính mình, nhưng hiện tại cô không chỉ có bản thân, còn có anh ở bên cạnh.

Cho nên cô cần đối mặt với toàn bộ thuộc về bọn họ.

Loại dự cảm bất an lo sợ ở sâu trong đáy lòng, suy đoán khả năng trong điều không thể, hơn nữa ám chỉ như có như không trong lời nói của anh, càng ngày càng rõ ràng.

Trong người cô, chẳng lẽ thật sự...

Ánh mắt Kha Khinh Đăng vẫn dừng trên người cô, không chút hoang mang, cũng không mở miệng thúc giục cô trả lời.

“...Anh tìm được em rồi, cho nên em sẽ không bội ước.”

Không biết qua bao lâu, cô mới có thể chậm rãi tìm từ nói với anh.

“Ừm.” Anh nhận đồ ăn người phục vụ đưa tới, món ăn sạch sẽ lại có dinh dưỡng được cố ý chọn đặt tới trước mặt cô.

“Đương nhiên, bởi vì em cho rằng trên thế giới này người phụ nữ có thể xứng đôi với anh, chịu được sự vô sỉ của anh, cũng chỉ có một mình em.” Khoé miệng cô cong lên nụ cười thản nhiên, “Vì vậy, em có thể nói với chính mình, vì không để anh quá cô đơn, em liền miễn cưỡng nhận kế ước bán mình của anh.”

Đây là Doãn Bích Giới kiêu ngạo lại đầy tự tin.

Không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ có hứa hẹn cứng rắn.

Lời hứa đáng giá nghìn vàng.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà, em yên tâm, thắng thua của trò chơi này đương nhiên không phải lời cầu hôn chân chính sau cùng.” Anh đột nhiên ngắt lời cô, “Đây cũng không phải là một thời cơ tốt.”

Cho nên, anh vốn không dự định vào lúc này thật sự cương quyết ép cô nhận lời thề ràng buộc cả đời, đúng không?

Doãn Bích Giới há hốc miệng, nghĩ đến lời nói của mình vừa đánh đòn phủ đầu, á khẩu không trả lời được.

“Em thật sự muốn trở thành người phụ nữ của anh như vậy, anh cho em lời cầu hôn, tất nhiên cũng là độc nhất vô nhị trên thế gian này, đúng hay không?”

Anh uống ngụm nước, nghiêng đầu nhìn cô, lộ ra nụ cười như không cười, làm cho người ta nhìn thấy liền cảm thấy trái tim đặc biệt ngứa ngáy, “Ăn cơm.”

Trong vẻ mặt lạnh lùng lộ ra nét dịu dàng kia, từng đợt chói lọi hiện ra trước mặt cô, ngay cả bên cạnh đột nhiên có đứa trẻ hơn ba bốn tuổi cũng không để ý tới.

Đứa trẻ kia là một cô bé người da đen, trong tay ôm búp bê cũ nát, đang rụt rè nhìn cô.

Lúc nhìn thấy cô bé, Doãn Bích Giới ngẩn ra, nhưng quan sát ánh mắt của cô bé tới lui dừng ở món ăn trên bàn, cô nhất thời hiểu được.

Cô nghiêng đầu nhìn Kha Khinh Đăng, dùng ánh mắt ra hiệu.

Anh lắc đầu, cô vốn tưởng rằng anh muốn cự tuyệt, ai ngờ anh lại đưa thức ăn còn nguyên tới trước mặt cô, đem thức ăn của mình đưa cho cô bé.

Cô bé cầm đồ ăn, vô cùng vui vẻ, sau khi tỏ lòng biết ơn với bọn họ mới rời đi, anh ra hiệu cô tiếp tục ăn, chính mình lại tào nhả uống nước, “Những món này bổ sung chất dinh dưỡng, cần thiết đối với em.”

Cô cụp mắt, trong lòng cuộn cuộn từng đợt.

“Em rất thích con nít?” Anh cúi đầu tới gần, lại hỏi cô.

Cô trầm mặc hai giây rồi gật đầu.

Cho dù cô tình cảm lạnh nhạt, nhưng rất kỳ lạ, từ nhỏ đến lớn, cô không có bất cứ sức chống cự nào đối với trẻ con, trong tay có vật gì liền nghĩ cho trẻ con vật đó.

Trước đây cô vẫn nghĩ rằng nếu sau này cô trở thành mẹ của một đứa bé, cô nhất định sẽ phá vỡ tính cách vốn có của mình, đem toàn bộ trái tim mình ra để đối xử với con mình.

Nghĩ vậy, cô bất giác cong khoé miệng.

“Nếu là một đứa con trai thì sẽ rất tốt.”

Anh tựa lưng vào ghế, cánh tay vòng phía sau ghế cô, vẻ mặt kiêu ngạo lại buông lỏng, “Ba mẹ của thằng bé sẽ làm cho nó trở thành một người đàn ông quả quyết dũng cảm nhất.”

Cô vừa nghe anh nói như vậy, trái tim chợt nhảy, gần như có chút vui sướng mà lập tức quay đầu lại.

Hoá ra, lạnh lùng như anh lại không bài xích sinh mệnh nhỏ nhỏ.

“Anh sẽ đích thân dạy dỗ thằng bé, dùng thân phận người cha nghiêm túc.” Anh nhìn cô, dường như biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, “Bởi vì là con của chúng ta.”

Bởi vì là em sinh cho anh, vì vậy anh mới có thể đối xử giống như em, dùng sự thành tâm và kiên nhẫn độc nhất vô nhị của anh mà đối xử với con.

“...Con gái thì sao?” Gương mặt cô có chút ửng đỏ không thể nhận ra.

“Cũng vậy.” Anh không cần nghĩ ngợi, dịu dàng lại tự tin, còn mang theo vẻ dĩ nhiên trước sau như một của anh, “Nhưng với tính cách của chúng ta, có thể vẫn sẽ đào tạo con bé trở thành một đứa bé trai.”

Cô kìm lòng không được mà nở nụ cười.

...

Từ nhà hàng nhỏ đi ra, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm.

Cô tựa vào trong ngực anh, lại phát hiện anh không dẫn cô quay về bãi biển anh đã phong bế, mà là tiếp tục đi dọc theo chợ phía Tây.

Đi mãi liền nhìn thấy cách đó không xa có nhiều người Somalia vây quanh lửa trại, trong tay đang cầm chai rượu, lớn tiếng tụng niệm cười nói,

nghiêm nhiên tụ tập đông người chè chén vui chơi, còn mang theo về ẩm cúng của gia đình.

Náo nhiệt, nhưng khiến lòng người ta cảm thấy yên bình.

“Đi xem thử.” Anh nói với cô.

Cô liếc nhìn anh một cái, nghĩ thầm, anh rốt cuộc hiểu cô bao nhiêu.

Hai người đến gần đám đông, những người da đen này cũng thật sự hiếu khách, hoàn toàn không để ý màu da của bọn họ là người tha hương, vừa thấy bọn họ đến liền nhiệt tình tránh đường, để bọn họ cùng gia nhập vào bên trong.

Đến cuối cùng, không biết làm sao, hai người còn bị đám người kia đẩy thẳng vào nhảy múa.

Xung quanh đều là người, cô được anh che chở trong ngực, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh không hợp với chung quanh, cô buồn cười, “...Làm khó anh rồi.”

Tay Kha Khinh Đăng vẫn vòng qua thắt lưng cô, để phòng những người khác đụng vào cô, qua vài giây, anh mới thản nhiên đáp lại, “Không tồi.”

Cô nhìn anh, đột nhiên suy nghĩ rất nhiều.

Chỉ cần trái tim ở cùng nhau, bất luận đang ở đâu, vẫn sẽ cảm thấy thời khắc đẹp nhất trên thế giới.

Bên trong sa mạc, anh cùng cô tắm rửa ngoài trời cạnh giếng nước.

Sau hội đấu giá ở Sudan, anh mù loà mang cô đưa xe bắn nhau.

Doanh trại dân tị nạn ở Nam Sudan, anh dùng quan điểm thế giới của chính mình mà cảm hoá cô.

Bờ sông Ethiopia, anh vạch trần bí mật khổng lồ, khiến cô cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh.

Bãi biển Somalia, anh cùng cô nhảy múa theo dân bản xứ.

...

Anh kiên nhẫn với cô, có phải thật sự mãi mãi vô hạn không? Vĩnh viễn sánh cùng trời đất, chỉ cần chuyện cô muốn làm, anh sẽ cùng cô hoàn thành?

Đột nhiên nghĩ đến lời Cảnh Trạm nói trong điện thoại, nói cô đối xử không có nguyên tắc với Kha Khinh Đăng, vĩnh viễn không yêu ghét rõ ràng giống như đối với người khác.

Nhưng thế thì làm sao? Kha Khinh Đăng đối với cô, cũng không có nguyên tắc.

Nghĩ đến cú điện thoại của Cảnh Trạm, cô đột nhiên đến gần anh, mở miệng nói, “Kết quả đàm phán hôm nay thế nào?”

Kha Khinh Đăng cúi đầu,

đáp phi sở vấn*

, “Tất cả thế lực tham gia đàm phán đều đã rời khỏi.”

đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo

“Như vậy cuối cùng, kết quả là ai lấy được thứ trong tay anh?”

Tia sáng trong đồng tử của anh chợt loé, nhưng không trả lời.

Bên tai truyền đến giọng hát cao thấp của người Somalia, cô nhìn mắt anh chăm chú, trong lòng có chút không yên.

“Lúc em ở doanh trại dân tị nạn tại Nam Sudan, em đã nói lên ý tưởng căm ghét chiến tranh của em.” Sau một lúc lâu, anh giơ tay xoa khoé mắt của cô, “Chiến tranh có thể khiến một quốc gia trở nên hoàn toàn thay đổi, dùng một trăm năm để khôi phục vết thương một ngày của bọn họ, cũng có thể khiến cho tất cả sinh mệnh tương đồng với con kiến dưới lửa đạn.”

“Phải,” cô cắn môi, bình tĩnh trả lời.

“Anh gắn liền dầu mỏ và vũ khí, đã từng tự tay khơi mào rất nhiều trận bắn nhau, bởi vì anh mà trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra chiến tranh, dẫn đến con người tử vong đếm không xiết.”

Anh cứ như vậy bỗng dưng tự thuật thẳng thắn, thanh âm lạnh nhạt, “Trong những người có thể tử vong này, có dân tị nạn em đã gặp qua, phần tử vũ trang, cũng có những dân chúng ở bên cạnh em, bọn họ đều là người vô tội, thậm chí còn có người già và trẻ con.”

Cô nhắm mắt lại, thở dài một hơi, “Em biết.”

Từ lúc ban đầu cô đã biết rằng, đối với rất nhiều người mà nói, anh là tử thần vô tình, trên tay dính đầy máu tươi, nhưng anh cũng thế, phá vỡ quan niệm của cô, cũng phá vỡ thế giới của cô.

Nhưng cho dù vậy, cô vẫn đi theo anh, từng bước một, đi tới ngày hôm nay.

“Doãn Bích Giới, bị một người thay đổi quan niệm và tín ngưỡng vốn có của bản thân, là một chuyện rất đáng sợ.” Anh nhìn đôi mắt cô gần trong gang tấc.

“Nhưng mà không còn kịp rồi, chẳng phải sao?” Cô trả lời rất nhanh, còn giơ tay, dùng bàn tay lạnh lẽo chạm vào đôi má của anh, “Là anh nói cho em biết, tín ngưỡng hiện tại của em chính là anh.”

Trên gương mặt cô có kiêu ngạo, có bình tĩnh, cũng có ý cười, có sự cứng rắn của trước kia, cũng có kiên nhẫn nhu tình, khiến anh nhìn không chớp mắt.

“Em tin anh không?”

Thật lâu sau, anh cúi đầu, môi dán lên môi cô.

Vuốt ve thân mật, đi sâu vô cùng thân thiết, sự khẳng định âu yếm.

Đêm dài đằng đẵng, thế giới lạnh lẽo cô độc.

Cả đời anh đến tận 29 năm, không có tình người ấm lạnh, càng không có một ngày có điều vương bận.

Nhưng cô cứ vậy mà đi vào, đem tất cả màu đen trở nên có độ ấm.

Cho nên, thế giới của anh, làm sao chưa từng bị cô phá vỡ?

Trong đêm tối, cô nắm giữ ánh mắt say mê của anh, rất nhẹ lại kiên trì gặt đầu.

Cô tin anh.

Nếu lúc ban đầu, cô không thể khống chế tình cảm đối với anh, như vậy hiện tại, cô không hề giữ lại mà đi theo anh.

Bởi vì cô biết, cho dù anh đem tất cả mọi người mưu tính vào ván cờ của anh, nhưng sẽ để lại cho cô một trái tim thuần khiết nhất.

“Em còn nhìn anh như vậy, chúng ta có thể lấy trời đất làm giường.” Anh dắt cô xoay một vòng, lưu luyến hôn lên trán cô, mũi cô, đôi môi và cằm cô.

“...Anh đừng lấy cố muốn đã chiến nữa.” Cô cong môi.

Anh cười nhẹ một tiếng, tay xoa bên hông cô đã vén vạt áo của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng bên hông cô.

Với trí tuệ táo bạo của anh, cô thật tin rằng anh có thể ở trước mặt bao người, tìm một cách tốt nhất, tận tình chiếm giữ cô.

Nhưng sự vuốt ve thân mật này của anh lại không có xâm nhập xuống, một lát sau, anh còn sửa sang lại quần áo của cô, đứng đắn thu tay về.

Điệu nhảy sắp sửa chấm dứt, cô đột nhiên kéo ống tay áo của anh, “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Bảo tàng đi dạo một vòng lâu như vậy, rốt cuộc rơi vào trong tay ai?

“Chờ sau khi chúng ta trở về New York, anh sẽ nói với em.” Tia sáng trong mắt anh lúc tối lúc sáng, “...Nếu, tất cả đều thuận lợi.”

Cô không truy đến cùng lời nói của anh, chỉ lẳng lặng tựa vào vai anh.

“Khát nước không?” Thanh âm của anh truyền đến từ trên đỉnh đầu cô.

“Có một chút.”

“Ở chỗ này chờ anh một lát.” Anh buông cô ra, dặn dò nói.

“Được.”

Cô nhìn bóng lưng của anh biến mất trong đám người, đột nhiên cảm thấy nhịp đập trái tim dần dần nhanh hơn.

Loại dự cảm nguy hiểm này, cảm thấy đến gần, không biết thế nào lại đột ngột tới.

...Chỉ hy vọng đây là ảo giác.

Cô hít sâu một hơi, đợi một lúc, cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng khoát trên vai cô.

Khoé miệng cong lên, cô tưởng anh lặp lại trò cũ, quay đầu lại, thần sắc cô đột nhiên rớt xuống đến điểm đóng băng.

Không biết khi nào thì những người Somalia khác ở phía sau cô đã không thấy bóng dáng nữa, đứng trước mắt cô là Cảnh Trạm, mà không xa ở phía sau anh ta, là một đám đặc công SWAT cầm súng bày thế trận chờ quân địch.

Nhưng điều này không phải đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là Robinson dẫn đầu, đang cùng hai đặc công khác kiểm giữ một người, còng tay người kia.

Người này, một giây trước còn dịu dàng ôm cô, một giây trước còn dùng giọng trầm thấp nói với cô, một giây trước còn vì cô khát nước mà đi tìm nước cho cô.

Kha Khinh Đăng.

Dường như cảm giác được tầm mắt của cô, anh khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Một cái liếc mắt này cất chứa cả đêm tối.

“Doãn Bích Giới.” Toàn thân cô lạnh lẽo, vẫn không nhúc nhích mà nhìn anh chăm chú, lại nghe thấy thanh âm của Cảnh Trạm vang ở bên tai, “Anh cũng không muốn như vậy.”

Người bạn vui đùa từ trước tới nay, hiện giờ nhìn ánh mắt của cô, cũng chết lặng và hờ hững.

“Em từng có nhiều cơ hội, bất luận là lần nào cũng có thể tránh được ngày hôm nay.” Cảnh Trạm nói xong, vừa dùng thân thể chặn tầm mắt của cô nhìn Kha Khinh Đăng, vừa lấy ra còng tay, còng lại hai tay của cô, rồi dẫn cô hướng đến ven biển.

Ven biển cách đó không xa, không biết khi nào đã có một chiếc du thuyền trắng thật lớn cập bến.

“Đây là lựa chọn của chính em.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hoàng Hôn Lạc Hương (1)

Ẩn Độ Dương, hoàng hôn tại du thuyền.

Lúc cả người lại vào trạng thái yên lặng, không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Doãn Bích Giới dùng sức nhắm mắt lại, cố gắng làm cho chính mình duy trì trạng thái tỉnh táo, cô ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Căn phòng khép kín sạch sẽ, chỉ có một cửa sổ nhỏ, nhìn ra ngoài là mặt biển phẳng lặng mênh mông trong đêm tối.

Sau khi lên chiếc du thuyền, Cảnh Trạm đưa cô vào khoang thuyền này thì rời khỏi, chẳng biết đi đâu, cô ngồi trên ghế, cảm thấy hai chân bị trời hơi run lên, mà hai tay vẫn bị còng đã sớm không còn tri giác.

Cô biết, Kha Khinh Đăng cũng bị mang lên chiếc du thuyền này, nhưng giam giữ ở một chỗ khác.

Ai có thể nói cho cô biết, anh vẫn bình an chứ?

Trên người rét run từng đợt, cô muốn tê liệt chính mình không suy nghĩ đến tình cảnh hiện tại và những gì sắp sửa xảy ra, nhưng cái liếc mắt cuối cùng trước khi xa cách của anh rõ ràng ở trong mắt cô, khiến cả người cô không ngừng rùng mình.

Cô chưa từng có giây phút nào hối hận đối với những việc mình làm như vậy.

Nếu cô không có ý nghĩ nông nổi, một mình đi ra khỏi vùng biển được anh kiểm soát, nếu cô không bảo anh đi tìm mình, nếu cô không nhận cú điện thoại của Cảnh Trạm, nếu anh không đi tìm nước sạch cho cô...

Nếu hiện tại anh ở bên cạnh cô.

Chỉ cần để cô có thể nhìn anh, như vậy, dù cho hậu quả đáng sợ thế nào chẳng nữa, cô có thể chấp nhận, chỉ cần nhìn thấy vẻ kiêu căng tự cao tự đại và nắm chắc phần thắng của anh.

Bởi vì anh là tín ngưỡng và chỗ dựa của cô.

Vì vậy cô hiểu được, cả đời này cô đã không còn cách nào rời khỏi anh.

“Răng rắc” một tiếng.

Cửa phòng truyền đến tiếng mở khoá, cắt ngang mọi suy nghĩ trong đầu cô.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy khuôn mặt âm đạm của Cảnh Trạm, anh ta đang từng bước một đi vào phòng.

Anh ta đóng cửa, lấy ra một cái ghế khác ở cạnh bàn, xoay người ngồi xuống đối diện cô.

“Em đang suy nghĩ, cảnh tượng này rất châm biếm, đúng không?” Bốn mắt nhìn nhau, anh ta nhìn cô, chậm rãi mở miệng.

Trái tim cô trầm xuống, khe lắc đầu, “Em chỉ cảm thấy, anh

vô gián đạo*

, quả thật chơi đến trăm cay nghìn đắng, dốc hết tâm huyết.”

vô gián đạo: dùng để chỉ tầng địa ngục thứ 8 (Avici, A Tì địa ngục) nơi chúng sinh tạo nghiệp cực ác phải chịu thống khổ liên tục không được nghỉ ngơi. [nguồn: buddhahome]

Anh ta há hốc miệng, thần sắc có chút lưỡng lự, liền nghe thấy tiếng nói lạnh lùng hơi châm chọc của cô nói tiếp, “Bốn năm đại học, ngay cả chính em cũng không đếm được em sai anh giúp em làm bao nhiêu việc, giúp em múc nước, giúp em nấu cơm, giúp em chép bài, giúp em lấy vé xem biểu diễn số lượng có hạn, em ở trường nếu ngang ngược gây chuyện thì anh giúp em nói tốt trước mặt hiệu trưởng, em chỉ không hiểu, bảy năm nay anh ở bên cạnh em, chỉ là vì ngày hôm nay, anh không biết anh thật sự rất thiệt thòi sao?”

Cô cũng từng thật lòng coi người trước mắt là bạn tốt, thời gian bảy năm thật sự không ngắn, cô có thể nói cô từng nghiêm túc tín nhiệm người này, thời gian trải qua cùng nhau rất tốt, nhưng hiện giờ thân phận của anh ta chuyển đổi như vậy, khiến cô thất vọng, đồng thời không khỏi cảm thán tâm tư lòng dạ sâu thẳm của anh ta.

“Ngay từ lúc đầu anh không hề mang mục đích tiếp cận em.” Cảnh Trạm nghe cô nói xong, vẻ mặt càng u sầu hơn, “Bốn năm trước khi liên bang đến tìm em tiếp cận Kha Khinh Đăng, anh vì vậy mới nhận nhiệm vụ này.”

Nói cách khác, ba năm trước anh ta không hề hiểu rõ mọi chuyện.

“Lý do.” Sau khi nghe xong, cô tập trung nhìn anh ta, “Anh nên rõ ràng bọn họ tới tìm em là vì Doãn thị cần tiền vốn lớn châm vào để phòng ngừa phá sản, vậy còn anh?”

Anh ta mấp máy đôi môi mỏng xinh đẹp, nhất thời không trả lời.

“Cảnh Trạm.” Cô bỗng nhiên cười, “Em không muốn dùng chiêu bài tình cảm, chúng ta quen biết bảy năm, hiện tại em không có thời gian truy

cứu trong bảy năm nay anh giả vờ không biết gì, lừa gạt em mấy năm, nhưng anh phải cho em một lời giải thích rõ ràng trước khi em chết.”

“Em sẽ không chết.” Anh ta cao giọng ngắt lời cô, trịnh trọng lớn tiếng nói, “Doãn Bích Giới, chỉ cần có anh ở đây, anh sẽ không để em chết.”

Trong phòng im lặng, vẻ mặt của người đàn ông anh tuần đến mức lảng nhãng cô chưa từng thấy qua, không phải vẻ bất cần đời của ngày xưa, cũng không phải hoang mang của mấy lần trước muốn dẫn cô rời đi.

Là cực nóng, dứt khoát, còn có một dòng tình cảm khiến cô kinh hãi.

Cô nhìn một lúc, bỗng nhiên giơ tay che miệng.

Cảnh Trạm thấy rõ ràng, lập tức từ trên ghế đứng lên, chỉ thấy cô cúi xuống trên tay vịn ghế, không ngừng buồn nôn, cả vành mắt bởi vì khó chịu mà trở nên đỏ ngầu.

Vẻ mặt của anh ta đột nhiên thay đổi.

Bàn tay vốn muốn xoa tóc cô chậm rãi thu về, đáy mắt anh ta dần dần xuất hiện một tia thống khổ và lạnh giá.

“Anh đồng ý giúp liên bang ẩn náu bên cạnh em, là bởi vì trường bối của anh từng thiếu bọn họ một nhân tình.” Anh ta nhìn xuống cô, “Đền bù khoản nợ của gia tộc, làm xong có thể thu tay, lúc ấy điều kiện trao đổi của anh và liên bang là anh vẫn ở bên cạnh em, cho đến khi bọn họ bắt được Kha Khinh Đăng, sẽ để anh và em bình an trở về thành phố S.”

“Anh tưởng rằng em nói với anh, em hận hấn là thật, mục tiêu của chúng ta đã nhất trí, chúng ta là cùng một loại người, đáy lòng đều lạnh như băng, vì đạt được mục đích, tiến thoái cũng sẽ không giữ lại tình cảm gì.”

“Em để anh thất vọng rồi, phải không?” Cô cố gắng chịu đựng từng cơn buồn nôn ở cổ họng, mạnh mẽ chống dậy, dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn lại anh ta, “Em nên thành thật hoàn thành mục tiêu của mình, không thể như mong muốn của anh và liên bang, thúc đẩy anh ấy đến đường chết.”

Cảnh Trạm không nói gì, cả người toả ra càng nhiều hơi lạnh.

Thật lâu sau, anh ta dùng một bàn tay chống lên mặt bàn, khom lưng, càng kề cận nhìn thẳng vào mắt cô.

Khoảng cách rất gần, trong chớp mắt như vậy, cô thậm chí cho rằng anh ta sẽ trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cô.

“Nói cho anh biết, hãn lấy đồ của liên bang, rốt cuộc là thứ gì? Hiện tại bị thế lực nào lấy đi?”

Hô hấp của anh ta quanh quẩn một bên mặt cô, khiến cô tự dưng cảm thấy càng khó chịu.

Quay đầu đi chỗ khác, cô trả lời rất rõ ràng, “Em không biết.”

“Không thể nào.” Anh ta phản bác.

“Anh không phải rất thông minh sao?” Cô lạnh lùng cong khoé miệng, “Anh và liên bang có thể bắt được anh ấy, còn không thể nghĩ ra thứ trong tay anh ấy là gì, bị đưa đến chỗ nào sao?”

Anh ta nhìn thấy ý lạnh xa cách ngàn dặm chống cự người khác của cô, cảm thấy trong lòng như bị người ta hung hăng rọc một dao.

Phải, anh ta vẫn đánh giá chính mình rất cao.

Anh ta vốn nghĩ rằng, bảy năm nay, anh ta ít nhất dùng thân phận bạn tốt để cô dao động vào lúc này, một tia mềm yếu như vậy, anh ta không cần

nhieu, chỉ cần một tia, có thể làm cho anh ta cam tâm tình nguyện vì cô tranh thủ sự bình an và bảo vệ với mức độ cao nhất.

Nhưng mà anh ta sai lầm rồi, trên thế giới này, ngoài Kha Khinh Đăng ra thì cô còn có thể thấy được ai?

“Được.”

Thật lâu sau, anh ta cười cười, nhưng đáy mắt không có nửa phần ý cười, “Anh biết rồi.”

“Bây giờ anh ấy bình an không?” Cô cắn chặt răng, hỏi.

“Muốn biết, em có thể tự nhìn xem.” Lúc này Cảnh Trạm đến trước TV đặt trước người cô, anh ta mở TV, sau đó bấm vài nút trên màn hình.

Doãn Bích Giới ngồi trên ghế, khi hình ảnh trên TV hiện ra rõ ràng trước mắt cô, cả người như đông cứng tại chỗ.

Trên màn ảnh là hình ảnh của máy theo dõi.

Có ba người mặc đồng phục SWAT, một trong số đó là Robinson đứng trước cái bàn, hai người khác đang ra tay tàn bạo với người kia.

Cô nhìn thấy, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cảm thấy tầm mắt ở phía trước của mình bắt đầu trở nên hơi mơ hồ.

Hai đặc công SWAT kia đánh một hồi mới dừng lại, cô trông thấy trong tay bọn họ còn nắm roi ngắn, còn có dao.

Sau đó, cô nhìn thấy hai tay của Kha Khinh Đăng bị trói sau lưng ghế, mái tóc đen như mực có thể nhận ra rõ ràng.

Trên người anh không có quần áo, thân hình cường tráng trần trụi, vết máu dữ tợn chi chít, dưới ghế anh ngồi đã đầy máu tươi từ trên người anh

chảy xuống.

Cô không biết, anh bị tra tấn như vậy đã bao lâu.

Nhưng cho dù bị đối đãi như vậy, cô không thấy anh kêu rên đau đớn dù chỉ một câu, gương mặt anh vẫn nhìn thẳng phía trước, trên mặt đầy vết thương vẫn hờ hững và ngạo mạn.

Trái tim như bị người ta xé rách, cô ra sức nhẫn nại, chịu đựng đến mức đôi môi bị chính cô cắn nát, máu tươi từ môi cô uốn lượn chảy xuống.

Trong hình ảnh của máy theo dõi, anh vẫn không nói gì, cô chỉ trông thấy bọn Robinson nói rất nhiều, đến cuối cùng, hắn ta như là giận dữ, hung hăng đập một cước về phía ngực anh.

“Còn muốn xem không?”

Cảnh Trạm cẩn thận nhìn vẻ mặt của cô, lúc này anh ta giơ tay nhẹ nhàng tắt TV.

Hình ảnh trước mắt biến mất, cô chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp nhỏ nhẹ cũng giống như đau đến lục phủ ngũ tạng.

“Em cũng biết, mỗi người của liên bang cực kỳ hận hắn, anh nghĩ rằng, hắn không chống nổi trước khi rời thuyền.” Cảnh Trạm vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô, “Cho dù còn sống, cũng khẳng định bị tra tấn đến nửa sống nửa chết.”

Anh ta đặc biệt nói rõ bốn chữ này, cô dùng sức nhắm mắt lại, hoàn toàn không muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, chẳng nói được một lời.

Vẻ mặt của Cảnh Trạm nhất thời trở nên khó dò, anh ta vừa muốn nói gì, đột nhiên máy liên lạc đặt sát người vang lên.

“Alo.” Anh ta tiếp máy, lạnh lùng lên tiếng.

Đầu dây bên kia nói chút gì đó, anh ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Doãn Bích Giới, lạnh lùng mà ngắn gọn đáp lại, “Được, tôi đi gặp hẳn.”

Tắt máy, anh ta thả lại máy liên lạc vào trong túi áo sát người.

Cô có trực giác cú điện thoại này có quan hệ với Kha Khinh Đăng, hồi lâu sau, cô mở mắt ra lạnh lùng nhìn anh ta.

“Robinson vừa nói cho anh biết, Kha Khinh Đăng chỉ đích danh muốn gặp anh.” Anh ta sờ cằm, đôi mắt mang theo vẻ nghiền ngẫm, “Hiện tại anh phải đi gặp hẳn một lúc, em ở đây chờ tin tức của anh.”

Ánh mắt của cô lạnh hơn, anh ta đưa lưng về phía cô thu hồi nụ cười suy ngẫm, mặt không thay đổi mà bước ra khỏi phòng.

***

Phòng thẩm vấn.

Robinson và các đặc công khác đang đứng ngoài cửa, thần sắc nhìn qua khá nôn nóng, Cảnh Trạm gật đầu với bọn họ, mở cửa ra rồi đi vào.

Chỉ thấy Kha Khinh Đăng ngồi bất động, gương mặt lạnh lùng vì tra tấn đau đớn mà có vẻ tái nhợt, cái trán đầy mồ hôi, nhưng lại không lộ ra một chút biểu tình yếu đuối gì.

Trên thế giới này cũng chỉ có anh, vào lúc đối mặt với nguy nan và khuất nhục như thế vẫn duy trì vẻ cao ngạo và mạnh mẽ sắc bén quan sát tất cả.

“Người của SWAT ban này hẳn là xem như cho anh một đánh giá khích lệ.”

Cảnh Trạm nhìn anh, đi đến chỗ cách anh không xa, nhìn thẳng anh, “Thật không dễ dàng, cho dù anh là cái gai trong lòng của bọn họ, nhưng

vẫn chiếm được sự khen ngợi của bọn họ.”

“Bọn họ nói, anh là nham thạch cứng rắn nhất trên thế giới, bất cứ tra tấn nào cũng không có hiệu quả với anh.”

Sau khi anh nghe xong, không có biểu tình, đồng tử như ngọc đen vẫn không chuyển động.

Robinson ở ngoài cửa lúc này nhẹ nhàng gõ cửa, Cảnh Trạm biết bọn họ muốn bảo anh ta nhanh chóng vào vấn đề chính, anh ta cười cười mới nói, “Nếu hiện tại anh nói ra vật anh lấy của liên bang rốt cuộc có nội dung gì, hoặc là vật kia đang ở đâu, ít nhất da thịt anh không phải chịu đau đớn quá nhiều trước khi rời thuyền.”

Anh vẫn không định mở miệng.

“Sự kiên nhẫn của người Mỹ quả thật không tốt lắm, ý chí của anh chống chọi được, nhưng cơ thể của anh dù sao cũng không phải làm bằng sắt thép, có thể thời gian lâu dài sẽ chống cự không được...”

“Bây giờ cô ấy an toàn không?” Anh đột nhiên ngắt lời Cảnh Trạm.

Vẻ mặt anh ta thay đổi, trầm mặc một hồi, cơ thể áp sát, đến gần anh một bước.

“Hiện tại cô ấy ở một chỗ rất an toàn, bên cạnh không có bất cứ ai.” Khuôn mặt Cảnh Trạm hờ hững, nhưng vẫn gằn từng tiếng nói với anh, “Cô ấy cũng sẽ không gặp uy hiếp đến tính mạng.”

Khuôn mặt anh đột nhiên hiện lên một tia ấm áp rất nhạt, lập tức rút cuộc cất lời, đây là câu thứ hai anh nói sau khi lên chiếc du thuyền này, “Cảm ơn.”

Tia âm áp kia nhanh chóng biến mất, nhưng Cảnh Trạm vẫn thấy rõ ràng.

Người đàn ông này, cho dù bị nghiêm hình bức cung đánh tàn nhẫn, cho dù gặp tra tấn bản thân không thể chịu đựng, vẻ mặt cũng chẳng có một tia biến hoá nào, nhưng khi anh biết được Doãn Bích Giới an toàn lại đưa ra câu trả lời như vậy.

Tiếng “cảm ơn” này, trong tình cảnh như vậy, đã là lời nói long trọng mà nghiêm túc nhất.

“Cô ấy mang thai, phải không?”

Dưới ngọn đèn nóng sáng mãnh liệt, Cảnh Trạm nhẹ nhàng giơ tay, quần chạt máy nghe lén trong túi áo, chăm chú nhìn hai mắt của anh.

Anh cũng nhìn lại Cảnh Trạm.

Không biết qua bao lâu, anh gật đầu, tia sáng trong đồng tử chứa đựng ánh sáng loá mắt nhất.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hoàng Hôn Lạc Hương (2)

Nếu cả đời này của bạn, ngoài màu đen ra thì không hề nhìn thấy các màu sắc khác.

Nếu mỗi một ngày của bạn đều có vô số người muốn mạng sống của bạn, nếu chuyện bạn làm khiến cho nhiều sinh mệnh biến mất trên thế giới này.

Nếu thứ duy nhất gắn bó bạn và thế giới chính là máy móc dùng trí tuệ và sự mạnh mẽ của bạn, thao túng vận chuyển kinh tế dầu mỏ ngầm.

Nếu ngày ngày mặt trời mọc mặt trời lặn, bạn cô đơn gối đầu nằm ngủ, bên cạnh không có ai, đứng ở đỉnh núi cao nhất quan sát tất cả.

Bạn không có tình cảm, không có vướng bận, càng không có cảm xúc.

Thế nhưng mười năm trước, sau khi bạn vừa mới bước vào việc làm ăn của mình, thế giới của bạn từng thoáng hiện một lần cực quang.

Bạn từng ở sân bắn tại Nhật Bản, trông thấy một cô gái 13, 14 tuổi, đang dưới sự chỉ đạo của ông ngoại cô, giơ lên một khẩu súng, dáng người cô thật gầy, cũng rất mảnh khảnh, bạn liếc nhìn một cái thì sẽ thu hồi tầm mắt, cảm thấy với sức mạnh của cánh tay cô, căn bản không thể nào bắn được.

Nhưng sau đó, một tiếng súng vang lên bên tai, bạn nhìn về phía bia bắn, nhìn thấy một phát súng trúng đích hồng tâm.

Mà cô gái bản thành công kia, không có mừng rỡ như điên, cô chỉ là khẽ hất cằm của mình, trả lại súng cho ông nội.

Kiều ngạo mà can đảm, khác với bất cứ người con gái nào bạn đã từng gặp qua.

Bạn không thích phụ nữ, nhưng bạn lại chú ý tới dáng vẻ xinh đẹp của cô.

Sau đó, từng người rời khỏi, bạn không gặp cô ấy nữa, cũng không có ý đồ đi tìm cô, thế nhưng trong đêm dài đằng đẵng, trong đầu của bạn từng thoáng hiện ánh mắt của cô rất nhiều lần.

Cặp mắt kia rất đặc biệt, có màu trắng thuần khiết, cũng có đen như mực bình tĩnh.

Vì vậy, thật lâu sau đó, khi bạn gặp lại cô ấy, chỉ liếc mắt một cái, bạn biết rằng cô ấy chính là cô.

Bên trong trái tim bạn có một âm thanh.

Kha Khinh Đăng, cô ấy vì mày mà đến, cô ấy sẽ viên mãn tất cả mọi thứ mày từng thiếu mất.

Cô ấy sẽ là sự ấm áp cuối cùng trong thế giới lạnh giá của mày.

“Trong bụng của cô ấy, hiện tại có một đứa bé đã được một tuần tuổi.”

Dưới ngọn đèn sáng trưng, Kha Khinh Đăng nhìn Cảnh Trạm, gằn từng tiếng nói, “Con của tôi.”

Nếu có người nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của anh, vốn không có cách nào tin tưởng vẻ mặt này đến từ anh.

Vẻ mặt anh tựa như vùi lấp trong tầng mây, tia sáng kia như ẩn như hiện, một khi đẩy ra mây mù, chính là hào quang cao ngất.

Tất cả suy đoán ban nãy đều nhận được sự chứng thực, Cảnh Trạm dần dần buộc chặt máy nghe lén trong bàn tay, trên khuôn mặt tuần tú là

sơn vũ dục lai*

.

sơn vũ dục lai: gió thổi mưa giông trước cơn bão, ý chỉ dự báo có chuyện sắp xảy ra.

“Anh nói với tôi, chẳng lẽ không sợ tôi nói lại cho Robinson ngay tức khắc, sau đó bảo bọn họ dùng điều đó để uy hiếp anh sao?” Sau một lúc lâu, Cảnh Trạm gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà đáp lại.

Mà gương mặt xưa nay lạnh như băng của Kha Khinh Đăng vẫn chắc chắn nắm mọi thứ, “Anh sẽ không làm như vậy.”

Hai người đàn ông, một người đẩy đủ quần áo đang đứng, người kia trần truồng tay bị trói ra sau lưng, nhưng Cảnh Trạm lại cảm thấy, tình cảnh thế này người đàn ông hiểm ác vẫn mạnh mẽ không thể đánh bại.

“Ngoại trừ sự tàn khốc của anh ra, anh còn có thể cho cô ấy cái gì?” Thấy anh không nói lời nào, Cảnh Trạm lúc này mặt không thay đổi mà dùng sức ném máy nghe lén xuống đất, dùng chân hung hăng nghiền nát, “Anh có biết mình đang làm gì không? Con đường gian khổ, lại vẫn để cô ấy mang thai vào lúc này?!”

“Anh có nghĩ tới hay không, vì uy hiếp anh nói ra tất cả, bọn họ có thể dùng thủ đoạn gì để đối đãi cô ấy?! Không nói đến đứa nhỏ, ngay cả cô ấy có thể sẽ chết! Đây là điều anh muốn nhìn thấy sao?!”

Đặc công liên bang ngoài cửa không nghe thấy tiếng trong máy nghe lén, họ rất cục cảm thấy sự bất thường trong phòng thẩm vấn, muốn xô cửa tiến vào, nhưng Cảnh Trạm đã khoá trái cửa, còn đẩy cái bàn qua chổng tại cửa.

“Kha Khinh Đăng, nếu để chính anh và cô ấy ở trong tình trạng này là vì bố cục do anh bày ra, như vậy bây giờ anh còn keo kiệt không vạch trần bố cục của anh thì anh sẽ thua.” Cảnh Trạm xoay người nhìn anh, lớn tiếng gấp gáp nói, “Rốt cuộc anh còn chờ cái gì chứ?”

Còn như vậy, liên bang không cạy được miệng anh thì sẽ hạ quyết tâm ra tay với Doãn Bích Giới, liên bang hận anh thấu xương, dù cho Doãn Bích Giới không dự cuộc, cũng sẽ trở thành công cụ tốt nhất.

Cô và đứa con trong bụng sẽ chết trên chiếc du thuyền này, lặng lẽ không tin tức, chẳng ai biết được.

“Nói với bọn họ.” Không biết qua bao lâu, Kha Khinh Đăng thản nhiên cong khoẻ miệng, “Một giờ sau, tôi sẽ nói với bọn họ, phần tài liệu kia ở đâu.”

Cảnh Trạm nhíu mày, dường như muốn nói gì, nhưng anh nói xong câu đó thì vẫn bình tĩnh ngồi nhắm mắt lại.

Tiếng xô cửa bên ngoài ngày càng vang, cuối cùng Cảnh Trạm nhìn anh thật sâu rồi xoay người dời chiếc bàn ngăn cửa.

“Bảo vệ cô ấy thật tốt.”

Anh nhắm mắt lại, nói một câu trầm thấp mà nặng nề với Cảnh Trạm.

...

Ngồi trong phòng không có bóng người mà chờ đợi, một phút đồng hồ tựa như một năm.

Đôi mắt Doãn Bích Giới có chút vô thần mà nhìn màn hình TV ở phía trước, nhớ lại hình ảnh vừa rồi cô đã nhìn thấy, chỉ cảm thấy hơi lạnh từ ngón chân uốn lượn lên trên, thấm thấu qua toàn thân nhiều lần.

Dòng máu tươi tựa như chảy xuôi trước mặt cô.

Người đàn ông của cô đang bị tra tấn, chịu da thịt đau đớn, mà cô chỉ có thể ở trong này, bất lực chờ đợi.

Vô tri vô giác, cô nhớ tới rất nhiều, nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng khinh thường tất cả của anh, nhớ tới tiếng nói luôn trầm thấp lạnh lùng của anh, nhớ tới sự thân mật khi triền miên với anh.

Anh cho cô sự dịu dàng mà không ai có thể có được.

Anh đem tất cả mọi thứ tốt nhất của anh cho cô.

“Răng rắc” một tiếng, cửa chốt cuộc được mở ra lần nữa.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, trên người Cảnh Trạm mang theo hơi lạnh của bên ngoài đi về phía cô, mà phía sau anh ta còn có hai gã đặc công SWAT.

“Bây giờ anh phải dẫn em đến một chỗ.”

Anh ta đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mở còng tay của cô ra, tháo dây thừng buộc chặt chân cô.

Cô không nói gì, sau khi cơ thể tự do, dựa vào sức lực của mình từ ghế đứng dậy.

Thời gian giam cầm lâu dài, dường như khiến máu cô đông đặc, mặc dù muốn cố gắng đứng vững, cơ thể của cô vẫn hơi yếu ớt, Cảnh Trạm ở bên

cạnh nhanh tay nhanh mắt, đã đưa tay đỡ cô.

Cô hồ hững hờ liếc anh ta một cái, muốn giãy khỏi lòng bàn tay của anh ta.

“Hắn nói với anh, muốn anh bảo vệ em thật tốt.” Tay anh ta không nhúc nhích, nắm cánh tay cô không chặt cũng không lỏng, yên lặng nhìn cô chăm chú.

Trong một câu ngắn ngủn này ẩn chứa nhiều điều, cô có thể cảm giác được sự quan tâm của tình bạn trong bảy năm trời.

Mà “hắn” kia, cũng khiến thần sắc cô có một tia biến hoá rất nhỏ.

Cảnh Trạm không nói nữa, lúc này anh ta dẫn cô ra khỏi phòng dưới sự giám sát của hai gã đặc công, dọc theo đường hành lang thật dài, bọn họ đi đến cửa phòng của một gian khác.

Trái tim cô bắt đầu đập “thình thịch” không rõ lý do.

Sau khi đứng lại, một gã đặc công vươn tay mở cửa ra.

Cảnh tượng trước mắt nhất thời sáng tỏ thông suốt, gian phòng này lớn hơn căn phòng nhất cô trước đó nhiều, mà cô nhìn thấy Kha Khinh Đăng đầu tiên, anh đang ngồi bên cạnh chiếc bàn dài, trên người là bộ quần áo cũ nát lỏng lẻo.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt cô nhìn anh, chỉ vài giây, hốc mắt cô cay cay.

Mà tầm mắt của anh, từ khi cô tiến vào gian phòng này đã không rời khỏi gương mặt của cô.

Bên cạnh chiếc bàn dài, không chỉ một mình anh, Robinson cũng ở đó, còn có rất nhiều đặc công đang trong thế sẵn sàng chiến đấu.

Cảnh Trạm đưa cô đến một sofa trống có một khoảng cách nhất định với chiếc bàn dài, anh ta để cô ngồi xuống, chính mình thì đứng bên cạnh cô.

“Như vậy, bắt đầu đi.”

Lúc này Robinson giơ tay, bảo một gã đặc công đóng cửa lại, trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười tàn khốc mà đặc ý, “Cảnh tượng này tao đã từng nằm mơ rất nhiều lần, bây giờ đã trở thành sự thật, làm cho tao nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh.”

Hắn ta vừa nói chuyện, vừa từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên người Kha Khinh Đăng, bên tai Doãn Bích Giới là từng đợt gió lạnh gào thét, tay cô nắm chặt quần áo của mình, trơ mắt nhìn hắn ta cầm lấy dao trên bàn, lướt qua bên má của Kha Khinh Đăng.

Lần này, mặc dù hắn ta không dùng hết sức, nhưng vẫn đủ để lưu lại một vết máu bên tai của Kha Khinh Đăng.

Máu tươi từ gò má của Kha Khinh Đăng trượt xuống, chảy xuống cằm anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích tí nào, dường như vô tri vô giác, Doãn Bích Giới cắn chặt môi, cảm thấy trái tim đau như dao cắt.

“Toàn bộ liên bang truy nã nhiều năm, bị thương hy sinh gần trăm đặc công liên bang, người nắm trong tay giao dịch dầu mỏ ngầm lớn nhất, tiên sinh Kha Khinh Đăng vĩ đại, hiện tại bị nhốt trong du thuyền đang chạy trên mặt biển Ấn Độ Dương, sắp bị áp giải về Mỹ, để xử tử hình.” Robinson làm xong động tác này, ném con dao về mặt bàn, cười mỉm khoanh tay, “Cảnh tượng quá hoàn mỹ.”

“Như vậy, vì chúc mừng trận này khiến người ta khó có thể quên, bữa tối có ý nghĩa tràn ngập kỷ niệm, tao còn chuẩn bị một ít đồ ngọt trước bữa tối.”

Lúc này Robinson vỗ tay, nhìn Kha Khinh Đăng từ trên cao xuống, “Không cần cảm ơn tao.”

Doãn Bích Giới nhìn về phía cửa, thấy hai bóng dáng vô cùng quen thuộc, dưới sự áp giải của đặc công SWAT, họ bị mang vào trong phòng, hung hăng đẩy trên mặt đất.

Dĩ nhiên là...Trịnh Đình và Trịnh Ấm.

Hai người bọn họ đều bị băng vải che miệng lại, còn có dây thừng trói hai tay bọn họ ra sau lưng.

Trịnh Ấm phần chấn của ngày xưa nay quần áo đã rách nát, trên gương mặt còn vài vết máu, tóc rối bời, đôi mắt to có thần nay ảm đạm không ánh sáng, mắt đục đỏ ngầu.

Mà Trịnh Đình vĩnh viễn duy trì vẻ ôn hoà khôn khéo, âu phục trên người bị cắt xén vài lỗ lớn, cả người nhìn qua đầy vết thương, trên khuôn mặt khô ngô là vẻ lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều biết, anh em họ Trịnh đại diện cho phòng tuyến cuối cùng của Kha Khinh Đăng.

Hai người bọn họ, vĩnh viễn đều che chắn trước người Kha Khinh Đăng, dùng sinh mệnh vì bảo vệ anh mà trả giá hết thảy.

Nhưng hiện tại, ngay cả bọn họ cũng lâm vào cảnh tù nhân của liên bang.

Lúc này Trịnh Ấm nhìn đến cô ngồi trên sofa, ra sức lắc đầu, trong đôi mắt to thậm chí thoáng ngấn lệ, cô muốn đứng lên, muốn cứu bọn họ, nhưng bây giờ cả người cô mệt mỏi đau đớn ngay cả sức lực để nói một câu cũng không có.

Có phải tất cả mọi chuyện, thật sự phải kết thúc trên chiếc du thuyền này hay không?

Có phải lúc này đây, anh thực sự bị ép vào đường cùng, rốt cuộc không thể giống như trước, phản kích bước đường cùng vô cùng ngoạn mục?

Doãn Bích Giới, mà xem đi, mà không cứu được bản thân, cũng không cứu được anh ấy.

Mày chỉ có thể trơ mắt nhìn những người liên bang hiểm ác này bày mưu đặt kế, nhìn thấy người yêu của mày, bạn bè của mày, lần lượt chết đi.

“Như vậy, bắt đầu từ ai trước đây?”

Robinson nhìn về mặt của mỗi người bọn họ, lúc này rút ra súng từ thắt lưng, nhắm ngay Trịnh Âm trước tiên.

“Kha,” hắn ta chia súng ngay ngực, về mặt nhắm bắn Trịnh Âm nghiêm túc không chút sợ hãi, “Hiện tại, trả lời vấn đề của tao, nếu mày vẫn giống như hai tiếng đồng hồ trước không nói lời nào, như vậy, tao sẽ giết chết tất cả những người có liên quan với mày ngay tại căn phòng này.”

“Phần tài liệu kia rốt cuộc đang ở đâu?” Robinson lạnh lùng hỏi.

Về mặt Kha Khinh Đăng vẫn hờ hững mà bình tĩnh như cũ, một lát sau anh mới chậm rãi mở miệng nói, “Trong tay công ty dầu mỏ Kazakhstan.”

“Tên người phụ trách?”

“Atyrau.”

“Nội dung tài liệu?”

“Hạng mục kế hoạch khai phá mỏ dầu vừa mới tìm thấy ở Kazakhstan.” Nói xong một câu, Kha Khinh Đăng bỗng nhiên đổi đề tài,

“Tin tức mà nhận được có phải còn nói với mà, trong hạng mục này sẽ có sự tham gia của Trung Quốc và Nga hay không?”

Robinson nhất thời chưa phản ứng kịp, dưới sự hỏi vặn lạnh lùng của anh, hẳn ta thốt ra, “Đúng vậy...”

Mặt mũi Doãn Bích Giới nhăn lại, toàn thân bỗng nhiên như là thấy được một tia sáng trong bóng tối.

Mọi người ở đây có thể không hiểu được ý nghĩa của đoạn đối thoại này, nhưng cô lại rõ ràng nhất.

Bởi vì ở bãi biển Somalia, anh từng nói với cô nội dung thật sự của phần tài liệu này, thế nhưng vừa nghe đoạn đối thoại của anh và Robinson, rõ ràng tin tức Robinson nhận được chính là giả mạo.

Cô lập tức hiểu được ý đồ của anh.

Anh đang lôi kéo Robinson.

“Tin tức kia còn nói với mà, giá cả thành giao cuối cùng là 2200 triệu đô la.” Kha Khinh Đăng đột nhiên cong khoé miệng.

Vẻ tươi cười đặc ý vừa rồi trên mặt Robinson nhất thời mất đi không còn một mảnh.

“Nhưng mà thật đáng tiếc, tao muốn nói với mà, tất cả tin tức mà nhận được, đều là giả.”

Kha Khinh Đăng ở trước mắt bao người, dễ dàng đưa ra một kích trí mạng cuối cùng, “Mà hẳn là không biết, bản lĩnh chơi bài gạt người của Dell, cùng với bản lĩnh nói dối của hẳn, rất giống nhau.”

Dell.

Doãn Bích Giới vừa nghe đến tên này, lập tức suy nghĩ tới mọi chuyện, cô đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, mà cô cũng đồng thời nhìn thấy biểu tình phẫn nộ cùng xuất hiện trên mặt của Trịnh Đình và Trịnh Ấm.

Chẳng lẽ... Dell là kẻ phản bội?!

“Người có thể bị chúng mày mua chuộc, tao làm sao có thể để hẳn biết được chân tướng cuối cùng chứ?” Lúc này Kha Khinh Đẳng ngã người về phía sau, tựa lưng vào ghế ngồi, đáy mắt loé ra ánh sáng nhàn nhạt, “Không bằng bây giờ gọi Dell tới, giáp mặt đối chất với nhau.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hoàng Hôn Lạc Hương (3)

Cho đến giờ phút này, khi Doãn Bích Giới nhìn thấy vẻ mặt sau khi nói xong của Kha Khinh Đăng, trong lòng cô như ẩn như hiện cảm giác được máu của mình theo tuyệt vọng tĩnh lặng dần dần bắt đầu trào dâng.

Cho dù bây giờ anh vẫn bị trói tay ra sau lưng, trên người không có vũ khí gì, nhưng cô cảm thấy, trong lúc bất tri bất giác, anh đã bắt đầu khống chế cả cục diện.

“Đưa Dell tới đây!” Robinson âm trầm suy nghĩ hai giây, lớn tiếng nói với đặc công ở đối diện cửa.

Không lâu sau, đặc công đã dẫn Dell tới nơi, người đàn ông Mỹ mập béo và hoà nhã quen thuộc kia vừa đi vào trong phòng, Doãn Bích Giới liền trông thấy vẻ mặt của Trịnh Đình và Trịnh Âm trở nên phần nộ hơn.

“Dell,” Robinson khoanh tay, lúc này lạnh lùng nói, “Kha vừa mới nói, nội dung của phần tài liệu kia và giá bán cuối cùng, toàn bộ không nhất trí với những gì anh cho tôi biết.”

“Không thể nào!” Chòm râu của Dell run run, trả lời như đinh đóng cột, “Tôi tận mắt thấy kết quả trên bàn đàm phán, còn có giao dịch tiền mặt, tôi thấy được toàn bộ, còn nhớ không? Lúc ấy tôi còn dùng máy theo dõi quay lại rồi chuyển cho anh!”

“Cho nên rất rõ ràng, những gì anh thấy đều là giả.” Kha Khinh Đăng đối chất ngay mặt Dell không nhanh không chậm nói, “Nội dung thực sự

của phần tài liệu này và thuộc về ai mà anh nhìn thấy, căn bản hoàn toàn không có chút quan hệ.”

“Robinson! Đây khẳng định là âm mưu của hănh!” Dell không thể tin trầm mặc hai giây, vẻ mặt kích động phần nộ quát, “Anh không thể tin hănh! Tôi tận mắt nhìn thấy tất cả! Hănh nhất định vì thoát thân mới nói như vậy!”

Doãn Bích Giới nhìn một loạt phản ứng của Dell, tức khắc cảm thấy trái tim băng giá, người đàn ông Mỹ trung niên này, từ Las Vegas đã bắt đầu ở cùng với bọn họ, hơn nữa, hănh ta là bạn bè nhiều năm của Kha Khinh Đăng.

Lúc ấy ở sòng bạc hoàng gia Carlos làm phản, sau đó Hedda làm phản ở hội đấu giá Sudan, cô vẫn không thể dự đoán được, ngay cả Dell cũng làm phản.

Vào lúc sống chết hoặc là ích lợi trước mặt, còn có mấy người có thể giữ vững ý định ban đầu?

“Cảm ơn anh đã chứng thực suy đoán của tôi.” Kha Khinh Đăng hơi nhếch môi, “Dell, chặng đường này, vất vả cho anh rồi.”

Mặc dù dáng vẻ của Dell vẫn như trước, nhưng ánh mắt và biểu tình đều thay đổi, chỉ thấy lòng bàn tay hănh ta hơi run, khi tầm mắt đối diện Kha Khinh Đăng, hờ hững mà hỗn loạn tức giận nói, “Cậu lừa tôi!”

“Ồ?” Kha Khinh Đăng vẫn trầm lặng như nước, “Tôi lừa anh cái gì?”

Dell dường như cố gắng hít sâu mấy hơi, khuôn mặt mập mạp vì phần nộ mà không ngừng phát run, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

“...Khi nào cậu bắt đầu nghi ngờ tôi?” Thật lâu sau, Dell trầm giọng hỏi.

“Phải nói là, ngay từ đầu tôi vốn không hoàn toàn tin nhiệm anh.”

Trầm mặc một lúc, ánh mắt Kha Khinh Đăng vô cùng bình thản, “Lúc ban đầu anh đi theo chúng tôi, tất cả hành động và kế hoạch của chúng tôi anh đều biết hết, cho nên sau khi bị phục kích truy bắt tại sân bay Nice tôi liền suy đoán có thể anh có vấn đề, sau đó, tôi cố ý tách ra với anh khi bão cát ở Ai Cập, bảo anh đến Somalia trước, tiếp đó vẫn để hai anh em họ Trịnh nói cho anh biết hành tung của chúng tôi.”

“Tại hội đấu giá ở Sudan, khi người của SWAT dựa vào tình báo mà chính xác chờ ở đó bao vây chúng tôi, khi đó trong đầu tôi đã có 90% khả năng là anh làm phản, bởi vì biết chúng tôi ở hội đấu giá, ngoài hai anh em họ Trịnh ra thì cũng chỉ có anh, vì vậy, kết quả trên bàn đàm phán ở Somalia là tôi cố ý cho anh thấy.”

Doãn Bích Giới lắng nghe Kha Khinh Đăng bình tĩnh phân tích, trong lòng cũng đột nhiên hiểu được, chính mình vì sao ở bãi biển Somalia mở di động, có thể chính xác nhận điện thoại của Cảnh Trạm, chiếc di động kia hẳn là đã bị Dell động vào từ trước.

Sự im lặng trong phòng khiến người ta ngạt thở, Kha Khinh Đăng lạnh lùng nói mấy câu cuối cùng, “Anh vốn không phải là người có ý chí kiên định, cuối cùng quay trở về tổ quốc của anh cũng có thể hiểu được, tôi không trách anh.”

Môi Dell hơi giật giật, cuối cùng không lời nào để nói.

Doãn Bích Giới nhìn thấy bí mật kinh người mà đột ngột này vạch trần, đáy lòng lại đột nhiên dâng trào một loại cảm giác chua xót và đau đớn.

Loại cảm giác này chính là đau lòng.

Cô chợt cảm thấy mình rất đau lòng cho Kha Khinh Đăng.

Nếu một người hiếm khi có thể tín nhiệm bất cứ người nào bên cạnh, mỗi một bước đều phải tính toán chu toàn trước tiên, dựa vào mỗi một nhân

tổ có thể thay đổi, phân biệt làm ra Plan B, thậm chí Plan C.

Tính toán lòng người là khó khăn nhất, nhưng anh không chỉ có thể tính toán lòng người hiểm ác, sau đó còn phải biểu hiện ra y nguyên, âm thầm theo hướng ngược lại, mới có thể làm cho chính mình vĩnh viễn có một đường lui để rút khỏi.

Cuộc sống như vậy, phải có bao nhiêu vất vả chứ?

Phải, mọi người chỉ có thể nhìn thấy anh không gì là không làm được, mọi người chỉ có thể nhìn thấy anh ở trong thế giới màu đen như đi trên đất bằng, tất cả mọi người cho rằng anh là tử thần nắm quyền sinh tử, nhưng không ai từng nghĩ đến, anh phải trả giá lớn và tâm sức thế nào mới có thể làm được như vậy.

Cho dù có anh em họ Trịnh đi theo anh, nhưng anh vẫn phải yêu cầu bản thân nắm chắc toàn cục, nhiều người muốn dồn anh vào chỗ chết như vậy, chưa bao giờ có ai thật tình vì anh suy nghĩ, muốn bảo vệ anh, trân trọng anh.

“Như vậy, Kha,” trong lòng cô chua xót, đột nhiên bị thanh âm đáng sợ của Robinson ngắt ngang, “Mày đã nói, tất cả tin tức Dell cung cấp cho tụi tao đều là giả, như thế, phần tài liệu này hiện tại rốt cuộc đang ở đâu.”

Vừa nói xong, Robinson đã giơ súng lên, họng súng tối om nhắm chính xác ngay mi tâm của Kha Khinh Đăng, “Tao nói thật, tao không còn một chút kiên nhẫn nào để chờ quý kế tiếp theo của mày.”

Kha Khinh Đăng mặt không thay đổi, nhưng trên đó có một tia châm chọc vênh vác hung hăng, “Thật sự muốn biết sao?”

Robinson không trả lời, nhưng hắn ta nhẹ nhàng khoát tay, trong phòng còn có hơn mười khẩu súng, nhắm khác nhau vào Kha Khinh Đăng, Trịnh Đình, Trịnh Âm và Doãn Bích Giới.

Sinh tử tồn vong, trong phút chốc áp đảo.

Người bọn họ bên này đã không còn sức chiến đấu, chỉ cần một phát súng, bọn họ liền một mạng về trời, nhưng Doãn Bích Giới không cảm thấy sợ hãi.

Cô nhìn Kha Khinh Đăng chăm chú, nhìn chăm chú vào đôi mắt anh đang nhìn về phía mình, giống như mỗi một lần anh nhìn cô, trầm tĩnh, lạnh lùng, nhưng lại hết sức dịu dàng.

Cô thật sự không sợ hãi.

Cô và anh ở cùng nhau, trải qua quá nhiều nhấp nhô như vậy, cho dù anh tính toán cô vào bố cục của anh, nhưng anh vẫn dùng tất cả của anh để bảo vệ cô, cô tin tưởng lúc này đây, anh vẫn có thể bảo vệ tốt cho cô như trước.

Nhưng cho dù hiện tại bọn họ thật sự phải chết ở đây, cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Bởi vì cô yêu anh, dùng tất cả sự chân thành của cô, cùng với toàn bộ tín nhiệm của cô.

“Phần tài liệu kia đã bị tiêu hủy.”

Kha Khinh Đăng vẫn không nhúc nhích tí nào mà nhìn cô, nói với tất cả mọi người trong phòng, “Biến thành tro tàn, trên thế giới này ngoài tao ra thì sẽ không có người thứ hai biết được nội dung.”

Lông mi cô run lên, cổ họng khẽ quặn quại.

“Nội dung đều ở trong đầu tao, nếu tao không nói, thì vĩnh viễn trở thành một bí mật chôn sâu dưới đất.” Anh nhìn cô, bỗng nhiên hướng về phía cô mà cong khoé miệng.

Trong phút chốc, cô đột nhiên hiểu được ý anh.

Mấy giờ trước khi ôm nhau nhảy ở Somalia, anh nói với cô, biết cô rất căm ghét chiến tranh, anh còn giúp cô phân tích, chiến tranh có thể gây ra hậu quả.

Sau đó anh hỏi cô, tin anh không.

Hoá ra, từ lúc đó anh đã nói cho cô biết kết quả trên bàn đàm phán kia.

Bởi vì vốn không có kết quả.

Bởi vì anh đã sớm tiêu hủy phần tài liệu kia, cũng tự tay hủy bỏ ngòi nổ có thể gây ra chiến tranh và tử vong.

Anh đùa giỡn mọi người, nhưng cho cô một kết quả mà cô muốn.

Đây là loại tình cảm gì?

Là bởi vì cô, có thể thay đổi việc làm mười mấy năm qua của anh, là bởi vì cô, anh dễ dàng mời tất cả thế lực khắp nơi về nước, nói với bọn họ, trên thế giới này đã không còn phần tài liệu kia.

Là bởi vì tín ngưỡng và quan điểm của cô, anh mới làm như vậy.

Cô sao có thể gánh nổi sự đối xử và lựa chọn như vậy của anh?

Robinson dùng thời gian một phút đồng hồ để tiêu hoá nội dung trong lời nói của anh, hẳn ta nhất thời giận dữ công tâm, không chút do dự dùng sức bóp cò súng.

Thế nhưng có người còn nhanh hơn Robinson!

Một gã đặc công SWAT vốn đứng phía sau Kha Khinh Đăng vẫn không chế anh, lại bóp cò súng trước Robinson một bước.

Tiếng súng vang lên, khẩu súng trong tay Robinson rơi xuống mặt đất, hắn ta không thể tin, mở to con mắt nhìn, ôm ngực chậm rãi lùi về ngã xuống mặt đất.

“Game start.”

Doãn Bích Giới nhìn thấy người đặc công kia dùng tốc độ nhanh hơn báo mà giết chết Robinson, rồi kéo xuống lớp da mặt bên ngoài.

Là Arthur cười đến mức tùy tiện cầu thả.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mưa Rơi Suốt Đêm Khuya (1)

Tất cả đột biến gần như trong giây lát.

Sau khi Robinson ngã xuống đất chết đi, rất nhiều đặc công SWAT mới phản ứng lại giống như đèn diên bắt đầu bắn về phía Arthur xuất hiện như ảo thuật tại gian phòng này.

Vô số viên đạn bay tới, Arthur từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười trở người trượt xuống dưới bàn, trong nháy mắt cái bàn đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ, anh ta bản lĩnh nhanh nhẹn, không hao tổn một cọng lông nào.

Một trong mười sát thủ giỏi nhất trên thế giới, quả nhiên xứng đáng với danh tiếng.

Mà lúc này Doãn Bích Giới nhìn thấy, Kha Khinh Đăng vốn bị trói hai tay ra sau lưng đã khôi phục hoạt động như thường, cầm khẩu súng trong tay không biết khi nào thì Arthur đưa cho anh, chạy trong phòng bắn trả với đặc công liên bang.

Cạnh cô ban đầu chỉ có Cảnh Trạm và hai gã đặc công khác, hai gã kia đã gia nhập bắn bọn Kha Khinh Đăng, mà một mình Cảnh Trạm kéo cô đi, vừa dùng thân thể bảo vệ cô rút lui về phía một góc tối không người, vừa quát to, “Tựa vào sau người anh!”

Mỗi một giây di chuyển, suy nghĩ của cô kéo căng, trong ánh mắt dường như không nhìn thấy gì cả, chỉ nhìn thấy người đàn ông tóc đen khuôn mặt lạnh lùng cầm súng, quần áo tả tơi không che hết với sát khí kinh người.

Mà bên kia, Trịnh Đình và Trịnh Ấm quỳ trên mặt đất đã được Arthur thả tự do, anh em họ Trịnh từng người lấy súng trong tay thi thể của đặc công đã bị bắn chết trên mặt đất, hai người dùng tốc độ nhanh nhất một trái một phải bảo vệ bên cạnh Kha Khinh Đăng.

Doãn Bích Giới nhìn lướt qua gian phòng, đoán chừng có hai tổ đặc công, khoảng 20 người, mà bọn Kha Khinh Đăng chỉ có bốn người, vũ khí không nhiều, bởi vậy tuyệt đối không thể đánh lâu dài, chỉ có thể dựa vào đột phá mới có thể giành được một đường sống.

“Đưa súng cho em!” Tình thế cấp bách, Doãn Bích Giới hoạt động gân cốt một chút, nhìn Cảnh Trạm nói, “Mau!”

“Bây giờ em không thể dùng súng.” Cảnh Trạm ngăn cản cô muốn lấy súng trong tay, khuôn mặt âm trầm, tốc độ nói cực nhanh, “Bây giờ điều duy nhất em có thể làm là đứng ở đây đừng nhúc nhích, anh sẽ tìm cơ hội dẫn em ra ngoài.”

“Em muốn đi giúp bọn họ.” Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng xô cửa, đặc công ngoài cửa nghe bắn nhau rõ ràng cũng muốn đi vào giúp đỡ, cô gấp đến độ mi tâm nhíu lại, gằn từng tiếng, “Cảnh Trạm, đưa-súng-cho-em!”

Cảnh Trạm nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, “Em không phải đã quên lập trường của anh rồi chứ?”

Cô ngẩn ra, trong lòng đột nhiên nghĩ tới, ở trong tiềm thức của mình đã phân chia ranh giới với anh ta.

Thế nhưng, người này ở trước mặt cô mang mục đích tiếp cận cô nhiều năm trước, không hẳn là đứng bên phía kẻ thù của cô, sớm đã không phải là bạn bè của cô sao?

Tuy rằng cô có thể cảm giác được, anh ta vẫn như trước thật sự cố gắng bảo vệ cô.

Trầm mặc vài giây, cô cup mắt, khoé miệng cong lên nụ cười thản nhiên, “Thật xin lỗi, xem em này, đã quên lập trường của anh, như vậy, cảm ơn ân huệ đã không giết của anh.”

Nói xong, cô liền muốn chộp lấy khẩu súng bên hông anh ta, nhưng lại bị anh ta dùng sức giơ tay giữ cánh tay cô.

“Anh làm gì?!” Bốn mắt nhìn nhau, cô lạnh lùng nói.

“Doãn Bích Giới, em biết không,” khuôn mặt Cảnh Trạm lãnh đạm, “Hiện giờ em đang mang thai.”

Sáu chữ.

Bên tai mưa bom bão đạn không ngừng, nhưng sáu chữ đơn giản này lại khiến mạch suy nghĩ của cô trở nên trống rỗng, trong nháy mắt cô không nghe được gì cả.

Cô...mang thai.

“Ở trong phòng thẩm vấn Kha Khinh Đăng chính miệng nói cho anh biết, hiện tại em đang mang thai đứa bé của hắn, mới được một tuần.” Cảnh Trạm vừa chú ý tình hình xung quanh, vừa lớn tiếng nói với cô, “Mang thai ba tháng đầu tiên là thời kỳ nguy hiểm nhất, nhất là hiện tại, vì vậy cho dù em không lo lắng cho bản thân, nhưng phải lo cho đứa bé ở trong bụng!”

Tầm mắt của cô dần dần trở nên có chút mơ hồ, vẻ mặt lo lắng của Cảnh Trạm gần trong gang tấc cô cũng không thấy rõ.

Tuy rằng trước đó có đủ loại dấu hiệu sớm đã khiến cô bắt đầu nghi ngờ có khả năng này, hơn nữa, không ai rõ ràng cơ thể của cô bằng chính mình,

nhưng khi tất cả chứng thực, vẫn đủ để cảnh tỉnh đầu óc của cô đánh trúng một cú đau đớn.

Đứa bé.

Trong cơ thể cô hiện tại đang có một sinh mệnh nhỏ, một sinh mệnh bé nhỏ này thuộc về cô và Kha Khinh Đăng.

Trái tim đập kịch liệt, tựa hồ là nhịp đập của hai trái tim trùng lặp nhau, ở bên tai cô càng lúc càng vang, càng lúc càng rõ ràng.

“...Cho nên bây giờ hãy đi theo anh, chúng ta chạy lên boong tàu trước chờ bọn họ!”

Thừa dịp cô vẫn còn ngỡ ngàng, Cảnh Trạm đã đối diện với ánh mắt của Kha Khinh Đăng đang hướng về bọn họ cách đó không xa, Kha Khinh Đăng nhìn cô một cái thật sâu, gật đầu với Cảnh Trạm, anh ta liền giơ tay phá cửa sổ trong phòng, ôm cả người cô, xuyên qua cửa sổ để cô trượt xuống hành lang.

“Đuổi theo!” Đặc công trong phòng nhìn thấy Cảnh Trạm dẫn cô chạy ra khỏi phòng, vài người trong đó lập tức đuổi theo sau.

Ra khỏi phòng, đúng là mưa to vô hạn đầy trời.

Mặt biển đen và sâu thẳm trào dâng từng đợt sóng, giống như lỗ đen có thể thôn tính mọi thứ, mà cơn mưa vô tình ập trên người bọn họ từ bốn phương tám hướng.

Cảnh Trạm nắm chặt cánh tay của Doãn Bích Giới, hướng về phía boong tàu, cô vừa giơ tay lau nước mưa ở trước tầm mắt, vừa cố gắng nhận ra phương hướng bọn họ chạy đến, mà Cảnh Trạm vừa chạy vừa cầm súng cố gắng bắn trả đặc công đuổi theo sau bọn họ.

Rất nhanh, “pằng” một tiếng, cô nhìn thấy trên cánh tay trái của Cảnh Trạm hiện ra vết thương, máu tươi gần như lập tức tuôn ra điên cuồng.

“Đưa súng cho em!” Mắt thấy Cảnh Trạm đau đến mức khuôn mặt gần như trắng bệch, tay phải cầm súng đang phát run, cô vội vàng đoạt lấy khẩu súng, neho mắt bắt đầu bắn trả.

“Doãn Bích Giới, hiện tại em là phụ nữ có thai!” Cảnh Trạm mặc dù đau chịu không nổi, nhưng vẫn muốn đoạt súng lại.

Cô đảo mắt, nướng mày, “Quên đi, phụ nữ có thai còn mạnh hơn anh, lúc này kỹ thuật bắn súng của anh như con nít ấy, chạy thêm vài phút nữa chúng ta phải chết ở đây!”

“Ngay cả thời điểm thế này miệng em cũng không tha người khác!” Cảnh Trạm vừa bụm vết thương, vừa dùng tốc độ nhanh hơn kéo cô chạy đi, “...Xem anh vì em, mất hết tính người, đợi sau khi trở về, con em đừng quên gọi anh là ba nuôi.”

Trong cơn mưa to, cô lại thấy rõ ràng biểu cảm trong ánh mắt của Cảnh Trạm, anh ta vẫn giống như lúc bọn họ quen biết, cười như không cười nhìn cô, lại suy ngẫm, nhưng cũng chân thành.

Ánh mắt của một người tuyệt đối sẽ không gạt người.

Nếu người này, một khắc khi dẫn bọn họ lên thuyền, vẫn không hiểu rõ trái tim của chính mình, đứng ở phía đối địch cô, thế nhưng vào thời khắc nguy hiểm nhất, anh ta vẫn lựa chọn đứng bên cạnh cô.

“Anh nghĩ đẹp ghê!” Hồi lâu, cô chuẩn xác bắn chết hai gã đặc công, cười tức giận mắng, “Đứa bé mới một tuần đã theo em ở tại Ấn Độ Dương đối mặt với mấy chục khẩu súng không mắt, sao có thể nhận anh loại công tử ăn chơi làm ba nuôi chứ?”

Lúc này hai người rút cuộc chạy đến cạnh thuyền cứu nạn, Cảnh Trạm lắc lắc đầu, bắt đầu dùng tốc độ mau chóng cởi bỏ dây thừng cột thuyền cứu nạn, cô chặn trước người anh ta, dùng súng không ngừng bắn trả đặc công đang lao về phía bọn họ từ chung quanh.

Cô biết đạn trong khẩu súng này đã sắp dùng hết, lòng nóng như lửa đốt nhìn thẳng trước, rút cuộc, lúc súng cô chỉ còn lại vài phát cuối cùng, bóng dáng của bọn Kha Khinh Đăng đã xuất hiện ở phía trái boong tàu cách đó không xa.

“Xong rồi!” Cảnh Trạm tháo ra thuyền cứu nạn, buông dây trói, chậm rãi thả thuyền cứu nạn xuống, cho đến khi ở trên mặt biển, “Bọn họ đến chưa?”

“Đến rồi.” Cô trả lời một tiếng, nhưng đột nhiên thấy mấy tầng trên của du thuyền xuất hiện càng nhiều đặc công SWAT.

Hơn nữa, còn có tay bắn tỉa tầm xa mặc đồ đen.

Arthur và Trịnh Đình một trước một sau bảo vệ Kha Khinh Đăng hướng về phía cô, Trịnh Âm đi trước bọn họ một bước, lúc này đã chạy tới trước mặt Doãn Bích Giới, “Chị Bích Giới!”

“Tiểu Âm, xuống thuyền!” Doãn Bích Giới trông thấy sau bờ vai của Trịnh Âm máu chảy không ngừng, cô vội vàng giao Trịnh Âm cho Cảnh Trạm, “Mau đưa cô ấy xuống trước.”

“Vậy còn em?” Cảnh Trạm chậm chạp bất động.

“Em chờ bọn Kha Khinh Đăng.” Khuôn mặt cô lãnh đạm, “Mau lên!”

Cảnh Trạm hít một hơi thật sâu, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy Trịnh Âm, sau đó để Trịnh Âm nắm dây thừng, hai người dùng tốc độ nhanh chóng trượt dọc theo dây thừng xuống thuyền.

Tay bắn tĩa trên du thuyền chuẩn bị phát động công kích, chờ ra lệnh một tiếng, Doãn Bích Giới nhìn thấy điểm đỏ đã chia nhau xuất hiện trên người Trịnh Đình, Kha Khinh Đăng và Arthur.

Còn có trên người của cô.

“Doãn Bích Giới, nhanh lên!” Cảnh Trạm ở dưới thuyền cứu nạn cũng thấy tay bắn tĩa, lúc này anh ta gào thét với cô, “Mau xuống dưới!”

Khả năng bắn súng của tay bắn tĩa ở liên bang là bách phát bách trúng, một phát trí mạng, cho dù trong hoàn cảnh thiên nhiên tồi tệ như vậy.

Cô làm sao không biết rõ chứ?

Trên chiếc du thuyền này, bây giờ chính là thiên la địa võng, cho dù bọn họ đã trốn khỏi gian phòng kia, đi tới con thuyền nhỏ cứu nạn, nhưng người và vũ khí của đặc công ngày càng nhiều, hiện tại thậm chí còn có tay bắn tĩa, mà bọn họ vốn ít người, đạn dược không còn đủ, hy vọng sống sót cũng càng ngày xa vời.

Ánh mắt rũ xuống, lúc này mặt cô không biến sắc mà ném súng của mình đã dùng hết đạn xuống biển, ngẩng đầu liền nhìn thấy Trịnh Đình đã chạy nhanh tới trước mặt cô, kéo cô qua, hướng đến phía sau một thùng vận chuyển ở trên boong tàu mà trốn đi.

“Doãn tiểu thư, theo ý của Kha tiên sinh, tôi bảo vệ cô, xin cô dùng thời gian năm giây xuống thuyền cứu nạn trước.”

Thùng vận chuyển căn bản không chống được đạn bắn bao lâu, khuôn mặt tuần nhã của Trịnh Đình ở trong mưa có vẻ tái nhợt mà mặt mũi lại xuất hiện một tia tuyệt vọng chưa bao giờ có, “Kế hoạch hành động lần này của chúng ta thất bại, cho dù Kha tiên sinh vì nghi ngờ Dell mà an bài Arthur trước, nhưng bởi vì thời gian Dell phản bội và thông đồng với địch không ăn khớp với thời gian chúng ta đã tính toán, khi ở bãi biển

Somalia chúng ta đã tổn thất nặng nề, mà hiện tại...chúng ta cũng không đoán trước sẽ có tay bắn tỉa tầm xa.”

Vừa nói xong, anh ta đã dùng thân thể chặn Doãn Bích Giới, cô thấy thùng vận chuyển bị bắn thủng, điểm đỏ của tay bắn tỉa cũng tương ứng dừng ở trên người Trịnh Đình.

Đúng vậy, cho dù con át chủ bài Arthur đột nhiên xuất hiện, nhưng dù sao anh ta chỉ có một mình, còn phải bảo vệ Kha Khinh Đăng bị tra tấn nặng nề trước đó, cuối cùng không có cách chống lại thiên la địa võng của tay bắn tỉa.

“Doãn tiểu thư, cảm ơn cô bảo vệ Kha tiên sinh.” Lúc này Trịnh Đình cong lên một nụ cười với cô, “Cũng cảm ơn cô đối xử thật lòng với anh ấy.”

Những lời này của Trịnh Đình kèm với tiếng súng ngày càng dày đặc, còn có tiếng gào thét của Cảnh Trạm ở thuyền cứu nạn, Trịnh Ấm la lên khóc nức nở truyền đến tai.

Phần cuối của thế giới, không còn lối thoát.

Trên người cô không bị thương, nhưng trong khoang miệng lại dần dần cuộn cuộn trào dâng mùi máu tươi, cô thậm chí không biết mùi máu này rốt cuộc từ đâu đến.

Lúc này, xuất hiện trong tầm mắt cô là khuôn mặt của Arthur đã trở nên lãnh đạm, trên người anh ta có máu không ngừng chảy xuống, còn có người đàn ông kia khuôn mặt vĩnh viễn lạnh lùng, quan sát tất cả.

Trên người Kha Khinh Đăng đã có rất nhiều vết thương, nhưng đối với những vết thương không ngừng ứa ra máu này anh dường như không có cảm giác, vẫn ngông nghênh như trước, không có chút biểu cảm sợ hãi nào.

“Doãn tiểu thư!” Lúc Trịnh Đình muốn đẩy cô để cô trượt xuống dưới thì cô lại đột nhiên giãy khỏi anh ta, chạy về phía Kha Khinh Đăng.

“Bắn!” Đặc công trên boong tàu đã ra lệnh, tay bắn tỉa mặc đồ đen híp mắt, chậm rãi bóp cò súng nhắm vào Kha Khinh Đăng.

Cô nhìn ánh mắt của anh.

Khoảng cách vài bước, trong cơn mưa, cô có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh chỉ tồn tại một mình cô.

Đây là người yêu duy nhất của cô.

Cũng là...người cha của đứa bé trong bụng cô.

Cho dù thế giới rời bỏ anh, nhưng cô vẫn nguyện ý dùng sinh mệnh của chính mình để bảo vệ anh.

Điểm màu đỏ vốn nhắm trúng đích vào trái tim của Kha Khinh Đăng, nhưng cô đột nhiên thay đổi trong mắt anh, bổ nhào về phía anh, dùng thân thể của mình chặn điểm đỏ vốn nhắm vào anh.

“Pằng ——”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mưa Rơi Suốt Đêm Khuya (2)

Mưa to đem sắc thái của cả thế giới biến thành gần như trong suốt, sương mù mờ mịt trắng xóa phối hợp chặt chẽ với màu đen, cơ hồ có thể nhắc sóng biển lên cao đến boong tàu du thuyền.

Một phát súng.

Một giây trước khi Doãn Bích Giới bị trúng đạn, Kha Khinh Đăng đã giơ tay dùng sức giữ cô, muốn đẩy cô ra, nhưng cô lại dùng sức lực mạnh nhất chặn trước mặt anh, kiên định ở trước mắt anh, thay anh chịu một phát súng này.

Viên đạn của súng bắn tia vốn sắp bắn trúng trái tim anh, bởi vì cô bay người tới chặn lại mà chệch đi quỹ đạo đã định từ trước.

Nhưng cũng đồng thời xuyên thẳng qua người cô.

“Doãn Bích Giới ——”

Hai mắt cô nhất thời rơi vào trong một mảnh tối đen, chỉ có thể nghe được một tiếng này bên tai, tiếng hô đau đớn trầm lắng cơ hồ cắt qua không khí, còn có đôi tay giữ bờ vai cô gần như muốn bóp nát bờ vai cô.

Cô nhớ rõ, ở trong tất cả ký ức của cô, cô chưa bao giờ nghe thấy thanh âm của anh phát ra như vậy.

Không phải phát ra từ cổ họng, mà là từ chỗ sâu nhất của trái tim.

Anh hẳn là vĩnh viễn có bộ dáng bình tĩnh, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì, anh luôn có thể dùng thái độ và khuôn mặt trấn tĩnh để đối mặt, anh không hề rơi lệ, cũng rất ít cười, trên khuôn mặt anh gần như không có cảm xúc nhấp nhô.

Cũng không đúng, hiện tại khi đối mặt với cô, anh thường xuyên sẽ luôn luôn nở nụ cười với cô.

Suy nghĩ hỗn loạn, cô có thể cảm giác được khoé mắt của mình dường như có chất lỏng, trộn lẫn ở trong mưa, còn có máu từ trên người cô chảy ra ngày càng nhiều.

Đau...

Thật sự rất đau...

Đau đến tim phổi ray rứt, đau đến mất đi khả năng suy nghĩ, đau đến giây tiếp theo thật giống như muốn từ biệt cùng thế giới này.

Bị súng ống bình thường bắn trúng đã đau đến như khoét tim, làm sao nói đến súng bắn tía?

Cô rất muốn mở to mắt, cố gắng thấy rõ dáng vẻ của anh vào giờ phút này, nhưng cô thật sự không làm được, tất cả sức lực trong cơ thể đều đang xói mòn, cô đã trở nên vô tri vô giác.

Nhưng may mắn, dùng sự tùy hứng này...có thể bảo vệ anh bình an.

Kha Khinh Đăng, em xin lỗi.

Tiếp theo, anh có thể lại phản kích tại bước đường cùng hay không, em không thể nhìn thấy rồi, nếu anh thật sự không thể chạy thoát, như vậy, em sẽ cùng anh chết ở chỗ này.

Em không hối hận.

Em chưa từng có phút nào hối hận đến bên cạnh anh.

Anh cô độc cả đời này, bất luận thiên đường địa ngục, đều có em bù lại.

...

Kha Kinh Đăng vẫn không nhúc nhích mà nhìn Doãn Bích Giới nhắm hai mắt lại ở trong lòng mình.

Khuôn mặt cô tái nhợt đến không còn chút máu, bởi vì mưa quá lớn, bây giờ anh không thấy rõ vết thương của cô ở đâu, nhưng anh cảm giác được tay mình, quần áo của mình dần dần nhuộm máu của cô.

Anh nhìn cô, cảm thấy bản thân trong nháy mắt mất đi khả năng hoạt động.

Sau một lúc lâu, anh ôm cô, hai chân dần dần gập xuống, một tiếng thật mạnh, quỳ gối trên boong tàu lạnh lẽo.

Cuộc sống của anh đến lúc này, chưa bao giờ có một khắc giống như bây giờ, chẳng biết giây tiếp theo nên làm cái gì.

Đây không phải là mộng, đúng không? Tất cả đều xảy ra một cách chân thật.

Ánh mắt anh tối đen sâu thẳm, giống như ma quỷ, mà hai tay ôm cơ thể cô không ngừng phát run, đôi môi mỏng cũng đang phát run.

Lúc này anh nhớ tới dáng vẻ của cô khi gặp lần đầu vào lúc cô 14 tuổi, nhớ tới dáng vẻ của cô khi 20 tuổi đến bên cạnh mình, cũng nhớ tới dáng vẻ của cô khi đang mang thai đứa con của mình cùng mình nhẹ nhàng khiêu vũ chậm chậm.

Cô trầm tĩnh châm biếm anh, lời nói sắc bén của cô không chịu thua kém anh, cô luôn chua chát dưới sự tiếp xúc của anh, đôi mắt cô nhìn anh

trầm tĩnh, nụ cười xinh đẹp của cô, sự dụ dỗ mê người của cô ở bãi biển, sự say đắm của cô khi thân thể giao hoà với anh.

Người con gái này toàn thân kiên quyết, chỉ lộ ra vẻ dịu dàng cho anh.

Người con gái này từng mang theo bí mật mà đến, nhưng cuối cùng trở thành ánh sáng trong bóng đêm dẫn anh đi về phía trước.

Anh bằng lòng lấy tất cả mọi thứ đi đổi, chỉ đổi lại cô ở bên cạnh anh, hi nộ ái ố cùng với anh.

Sau khi phát súng kia không bắn trúng trái tim của Kha Khinh Đăng, tay bắn tỉa lập tức điều chỉnh góc độ, bắt đầu chuẩn bị phát thứ hai.

Trịnh Đình và Arthur ở một bên dùng hết toàn lực thay anh chặn đạn từ bốn phương tám hướng, nhưng bởi vì họ đều có nhiều vết thương nên hành động cũng bắt đầu chậm chạp.

“Kha tiên sinh!” Trịnh Đình thấy Kha Khinh Đăng vẫn không nhúc nhích, mặc dù trong lòng cũng đau buồn đến cực điểm, nhưng buộc phải cố gắng tranh thủ đường sống cuối cùng, “Lần sau cùng để thoát khỏi, hiện tại không thể sử dụng dây thừng, trực tiếp nhảy xuống thuyền cứu nạn là có thể rời đi, còn nữa, chỉ cần trái tim không bị thương, Doãn tiểu thư nhất định có thể bình an, nhưng không thể chậm trễ thời gian điều trị!”

“Kha tiên sinh, tình huống hiện tại của Doãn tiểu thư nhất định phải cấp cứu!” Arthur lau máu trên mặt, nhìn Kha Khinh Đăng quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, “Đừng quên, đứa bé!”

“Mau lên ——” Arthur thấy anh vẫn bất động, anh ta ném trái bom khói cuối cùng về phía bọn đặc công, giận dữ hét lên.

Hai chữ kia, đột nhiên kéo lại cả người Kha Khinh Đăng từ trong thế giới tĩnh lặng.

Mấy giây cuối cùng khi tay bắn tỉa sắp sửa nổ phát súng thứ hai, anh đột nhiên từ mặt đất đứng lên, ôm ngang người Doãn Bích Giới bị thương nặng rơi vào hôn mê, chạy nhanh hướng đến mép boong tàu.

Tốc độ của anh thật sự quá nhanh, đặc công SWAT ở phía sau phá tan sương mù muốn đuổi theo, anh đã thả người xuống.

Arthur và Trịnh Đình tựa lưng vào nhau, sau khi che chở anh rời đi, họ cũng đồng thời lộn mào, nhảy thẳng xuống mặt biển.

Chờ Trịnh Ấm và Cảnh Trạm trên thuyền cứu nạn phối hợp ăn ý chạy thuyền đến chỗ bọn họ nhảy vào trong biển, mặc dù hai người đều bị thương, nhưng cũng liều mạng đem bốn người kia lên thuyền.

Thuyền cứu nạn duy nhất trên du thuyền đi theo sóng biển, dùng tốc độ nhanh nhất từ từ rời xa du thuyền, bọn đặc công đều đứng ở mép boong tàu, chỉ có thể phẫn nộ lại hết cách mà nhìn bọn họ đào thoát.

Nhưng trên thuyền cứu nạn, không ai cảm thấy vui vẻ vì trốn khỏi địa ngục này.

Kha Kinh Đăng ôm Doãn Bích Giới không ngừng đổ máu đi lên, nhẹ nhàng đặt cô ở giữa thuyền.

“Kha tiên sinh, chị Bích Giới!” Trịnh Ấm con mắt đỏ ngầu nhào về phía bọn họ, nhìn thấy bộ dạng của Doãn Bích Giới, nước mắt Trịnh Ấm lập tức tuôn trào từ hốc mắt.

Cảnh Trạm gần như ngây người, cực kỳ hoảng sợ mà quát lên, “Cô ấy sao thế?!”

Kha Kinh Đăng không nói được một lời, thậm chí không ngẩng đầu liếc nhìn Cảnh Trạm một cái.

“Mẹ nó anh nói rõ ràng cho tôi, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!” Cảnh Trạm nhìn thấy Doãn Bích Giới mất đi ý thức, anh ta lập tức vươn tay nắm áo Kha Khinh Đăng, giận dữ nhìn anh.

“Buông tay anh ra.” Trong tiếng mưa rơi, Kha Khinh Đăng chỉ nói bốn chữ, lạnh lẽo đến cực điểm, không có tình cảm.

“Cô ấy vì bảo vệ anh, anh lại khiến cô ấy biến thành thế này?!” Cả người Cảnh Trạm vô cùng suy sụp, không thể tin mà nhìn khuôn mặt tái nhợt của Doãn Bích Giới, đôi mắt đều đỏ ngầu, “Bây giờ cô ấy còn mang thai...”

“Kha tiên sinh, may là vết thương này của Doãn tiểu thư không tổn thương đến trái tim, mà là ở bên vai trái, bây giờ tôi và Arthur muốn bắt đầu giúp Doãn tiểu thư tiến hành cấp cứu,” Trịnh Đình ở bên cạnh cẩn thận kiểm tra thương thế của Doãn Bích Giới, nghiêm túc nói với Kha Khinh Đăng, “Nhưng cho dù khẩn cấp phẫu thuật thành công, chúng tôi cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian nhiều nhất là ba giờ đồng hồ cho Doãn tiểu thư.”

Lúc này Kha Khinh Đăng gỡ bỏ tay Cảnh Trạm nắm áo mình, cho dù gương mặt vẫn không hề biến hoá, nhưng lại mơ hồ giống như tu la ở địa ngục.

“Được.”

Nói xong chữ này, anh liền ngồi xuống bên cạnh Trịnh Đình và Arthur, vẫn không nhúc nhích mà nhìn Doãn Bích Giới.

“Bây giờ anh vui rồi, đúng không?” Cảnh Trạm ở một bên ôm trán, nhìn anh gần từng tiếng nói, “Anh trăm phương nghìn kế để cô ấy về bên anh, hiện tại khiến cô ấy bất tỉnh nằm trước mặt anh, mong muốn của anh được toại nguyện rồi phải không?!”

“Cô ấy vốn có cuộc sống tốt, đều là vì anh cuốn cô ấy vào những chuyện cô ấy không nên chịu đựng, anh làm sao có thể yên tâm thoải mái để cô ấy trả giá cho anh?! Này? Tôi nói chuyện với anh đó!” Trong sóng gió thật lớn, lời nói của Cảnh Trạm mất đi sự kiểm soát, khoan vào trái tim của mỗi người, nhưng trên mặt Kha Khinh Đăng vẫn không thay đổi gì, anh giống như thi thể đã không còn linh hồn, chỉ là duy trì gương mặt không biến sắc của mình.

“Nếu cô ấy có sơ xuất gì, tôi tuyệt đối, tuyệt đối không bỏ qua cho anh.” Khuôn mặt của Cảnh Trạm cũng đáng sợ.

Tất cả mọi người không nói nữa, chỉ nhìn Arthur và Trịnh Đình phối hợp với nhau dùng dao nhỏ được trang bị trên thuyền mà làm cấp cứu giải phẫu.

Từng giây một trôi qua, không biết qua bao lâu, mưa to vô hạn khi này dần dần ngừng lại, trên tay Arthur và Trịnh Đình đều là máu tươi, ngay cả bên trong thuyền cứu nạn cũng nhuộm màu máu.

Trịnh Âm và Cảnh Trạm chết lặng quỳ gối bên cạnh Doãn Bích Giới mà nhìn cô, Trịnh Âm còn luôn luôn vươn tay thử hô hấp của cô.

“Hô hấp của chị Bích Giới càng ngày càng yếu ớt...” Trịnh Âm nhìn Kha Khinh Đăng ở một bên, mang theo tiếng khóc nức nở mà nói.

Khuôn mặt của Arthur và Trịnh Đình vô cùng trấn định trước đó, nay đều đổ mồ hôi, nhưng động tác trên tay vẫn tiến hành cấp bách như trước.

Mà ánh mắt của Kha Khinh Đăng, ngay cả một giây đồng hồ cũng không rời khỏi người Doãn Bích Giới.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng gầm rú kỳ lạ.

Như là tiếng của máy bay trực thăng.

Tất cả mọi người trên thuyền cứu nạn ngẩng đầu nhìn vị trí trên không tại chỗ bọn họ.

Chỉ thấy liên tiếp ba chiếc máy bay trực thăng đang bay trên không xung quanh bọn họ, hơn nữa so sánh với vận tốc gió mà giảm dần, mỗi một chiếc máy bay đều bắt đầu thả thang dây xuống.

“Kha tiên sinh, đây là?...” Trịnh Âm nhìn kỹ ba chiếc máy bay trực thăng kia, trên khuôn mặt đột nhiên lộ ra biểu tình vui sướng, “Máy chiếc máy bay trực thăng này là phái đến cứu chúng ta sao?”

Máy bay trực thăng cách bọn họ ngày càng gần, mà Arthur và Trịnh Đình cấp cứu giải phẫu cũng xong.

Bầu trời dần dần sáng lại, lúc này có một người từ máy bay trực thăng đi xuống thang dây, nhìn xa xa, người nọ mặt mày anh tuấn ôn hoà, đúng là bạn tốt tri kỷ của Kha Khinh Đăng, từng nắm trong tay giới kinh tế của hắc bang Đông Á, hiện tại là chủ tịch tập đoàn Qua Sam, Trần Uyên Sam.

“Người anh em.”

Trần Uyên Sam động tác nhanh nhẹn leo xuống, cho đến khi chạm đến thuyền cứu nạn, anh ta thấy được cảnh tượng trên thuyền, vẻ mặt nghiêm túc nói với Kha Khinh Đăng, “Trong vòng ba giờ, chúng ta nhất định sẽ hạ cánh tới bệnh viện tư nhân của thành phố S, tôi cam đoan với cậu.”

Kha Khinh Đăng vẫn không nhúc nhích mà nhìn anh ta, gật đầu rất nhẹ nhàng.

***

Trung Quốc, thành phố S.

Lúc này trên tầng thượng của bệnh viện tư nhân tốt nhất tại thành phố S cũng đã ở trong không khí sẵn sàng.

Trần Uyên Sam lái máy bay trực thăng, quả nhiên hết lòng tuân thủ lời hứa, trong vòng ba giờ đưa tất cả bọn họ đến bệnh viện đã chuẩn bị nghênh đón từ sớm, chỉ chờ hạ cánh, bác sĩ có thể đưa Doãn Bích Giới vào phòng phẫu thuật.

Sau khi máy bay dừng lại ổn định, Kha Khinh Đăng trên đường không cho phép ai tiến hành điều trị cho anh, hiện tại ôm Doãn Bích Giới xuống máy bay, bước về phía bác sĩ đã đẩy xe hướng tới bọn họ.

“Bệnh nhân này mất máu quá nhiều, hiện tại phải tiến hành cấp cứu, còn cần truyền máu.” Nhiều bác sĩ có tiếng tăm giúp đưa Doãn Bích Giới lên xe đẩy, dùng tốc độ nhanh chóng đẩy cô đến phòng cấp cứu.

Kha Khinh Đăng không nói lời nào, đi theo sát bọn họ, Trần Uyên Sam ở phía sau nói ngắn gọn an bài hai anh em họ Trịnh, Arthur và Cảnh Trạm đến các phòng cấp cứu khác để điều trị, rồi vội vàng chạy lên.

“Kha Khinh Đăng, vết thương của chính cậu cũng không thể trì hoãn, phải lập tức điều trị, bằng không tình huống sẽ chuyển biến xấu.” Trần Uyên Sam đuổi theo tới bên cạnh anh, vừa đi vừa nhìn sườn mặt anh nói, “Lại còn nước biển và mưa, miệng vết thương thối rữa đến mức độ nhất định thì sẽ để lại di chứng rất nghiêm trọng.”

Trên đường sắp đến cửa phòng cấp cứu, Kha Khinh Đăng mới rớt cuộc lên tiếng lạnh lùng nói nhưng không hề quay đầu lại, “Tôi phải tiến vào phòng phẫu thuật cùng với cô ấy.”

“Cậu làm việc luôn biết lợi hại, khi này cô ấy đã được cấp cứu qua, hơn nữa vết thương ở vai không phải vết thương trí mạng, cậu không thể làm phiền bác sĩ cứu chữa, ảnh hưởng quá trình giải phẫu.” Trần Uyên Sam không nhượng bộ chút nào.

“Cô ấy có em bé.” Tĩnh lặng vài giây, Kha Khinh Đăng nói.

Trần Uyên Sam nghe thấy, lông mày lập tức nhíu lại, vừa kinh ngạc, lại càng sầu lo hơn.

Phía trước bác sĩ đẩy xe vào phòng phẫu thuật, có một y tá vừa định muốn đóng cửa, thì đã bị một tay của Kha Khinh Đăng dùng sức ngăn lại.

Sức lực kia gần như có thể nhắc cả người y tá bay ra ngoài, y tá quả thực bị dọa đến choáng váng.

Trong lòng Trần Uyên Sam cũng sốt ruột, môi giật giật, trong lòng anh ta biết tình huống lúc này, ngay cả vua chúa cũng không thể thuyết phục lay chuyển anh, chỉ có thể bất đắc dĩ an ủi y tá, “Vị tiên sinh này là người nhà của bệnh nhân, anh ấy muốn vào phòng phẫu thuật.”

Các bác sĩ khác nhìn thấy dáng vẻ diêm la địa ngục của anh cũng không dám úp mở phản đối gì, các y tá nhanh chóng tiến lên giúp anh mặc quần áo khử trùng chuyên dụng, rồi đưa anh vào phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật được đóng lại, bác sĩ bắt đầu tiến hành giải phẫu.

Mà Kha Khinh Đăng mặc quần áo khử trùng, đeo khẩu trang, bất động đứng một bên, nhìn khuôn mặt của người đang nằm trên bàn giải phẫu.

Mỗi một nơi trên mặt mũi cô tỉ mỉ tinh xảo, thậm chí nhắm mắt lại anh cũng có thể vẽ ra bức tranh.

Khi thì cương quyết, khi thì dịu dàng.

Trước kia anh từng nói, cô thật sự không phải là người con gái đáng yêu, cũng không phải là người con gái được lòng người, nhưng anh cũng thật sự có tình cảm ăn sâu vào xương tủy đối với cô.

Cô là cốt trung chi cốt của anh, sinh mệnh của bọn họ liên kết với nhau.

“Nếu anh tìm được em,”

“...Em liền làm Kha phu nhân.”

“Lúc thái dương sắp tan biến, nhìn thấy mặt biển phẳng lặng, em sẽ ở cuối thế giới, đợi anh tìm được em.”

“Đứa con sau này, trừ khi lớn lên nỗ lực, kỳ thật ít nhiều cũng phụ thuộc chỉ số thông minh bởi gien di truyền.”

“Đương nhiên, cũng là con của em...Kha phu nhân.”

“Nếu là một đứa con trai thì sẽ rất tốt, ba mẹ của thằng bé sẽ làm cho nó trở thành một người đàn ông quả quyết dũng cảm nhất.”

“Anh sẽ đích thân dạy dỗ thằng bé, dùng thân phận người cha nghiêm túc, bởi vì là con của chúng ta.”

...

“Vợ tôi, nếu tôi suy đoán không nhầm, hiện tại hẳn là đang mang thai.”

Lúc này, Kha Khinh Đăng đột nhiên ngẩng lên khuôn mặt lạnh lùng, nhìn về phía bác sĩ chủ trì.

Khuôn mặt vị bác sĩ kia kinh hãi, gần như dùng vài giây mới tiêu hoá tin tức này.

“Phu nhân của anh nếu hiện tại thật sự mang thai, như vậy thai nhi trong bụng bởi vì không ổn định và cảm xúc của thai phụ lên xuống, tình huống rất nguy hiểm, nhưng sẽ làm cho tình trạng sức khỏe của cơ thể người mẹ trở nên nguy hiểm hơn.” Một vị bác sĩ tương đối bình tĩnh lúc này ở một bên cân nhắc lời lẽ mà mở miệng nói, “Vì vậy dưới tình huống này, thai nhi một tuần tuổi nếu có thể bảo toàn trong cơ thể mẹ mà tiếp tục lớn dần, khả năng này gần như là con số không.”

Bầu không khí căng thẳng trong phòng phẫu thuật dài đằng đẵng như một thế kỷ.

“Cho nên, bây giờ điều các người nên làm chính là loại bỏ tất cả nguy hiểm, cam đoan cơ thể người mẹ tuyệt đối bình an.” Sau một lúc lâu, trong sự trầm mặc của các bác sĩ, anh lạnh giọng nói.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mưa Rơi Suốt Đêm Khuya (3)

“Vợ tôi, nếu tôi suy đoán không nhầm, hiện tại hẳn là đang mang thai.”

Lúc này, Kha Khinh Đăng đột nhiên ngẩng lên khuôn mặt lạnh lùng, nhìn về phía bác sĩ chủ trì.

Khuôn mặt vị bác sĩ kia kinh hãi, gần như dùng vài giây mới tiêu hoá tin tức này.

“Phu nhân của anh nếu hiện tại thật sự mang thai, như vậy thai nhi trong bụng bởi vì không ổn định và cảm xúc của thai phụ lên xuống, tình huống rất nguy hiểm, nhưng sẽ làm cho tình trạng sức khỏe của cơ thể người mẹ trở nên nguy hiểm hơn.” Một vị bác sĩ tương đối bình tĩnh lúc này ở một bên cân nhắc lời lẽ mà mở miệng nói, “Vì vậy dưới tình huống này, thai nhi một tuần tuổi nếu có thể bảo toàn trong cơ thể mẹ mà tiếp tục lớn dần, khả năng này gần như là con số không.”

Bầu không khí căng thẳng trong phòng phẫu thuật dài đằng đằng như một thế kỷ.

“Cho nên, bây giờ điều các người nên làm chính là loại bỏ tất cả nguy hiểm, cam đoan cơ thể người mẹ tuyệt đối bình an.” Sau một lúc lâu, trong sự trầm mặc của các bác sĩ, anh lạnh giọng nói.

...

Thời gian trong phòng phẫu thuật, một giây đồng hồ chính là vật đổi sao dời.

Kha Khinh Đăng vẫn đứng bất động tại chỗ, nhìn tiến trình trên bàn giải phẫu.

Sắc mặt các bác sĩ nghiêm túc mà khẩn trương, nhưng vì họ đều là bác sĩ chuyên nghiệp hạng nhất hạng nhì của thành phố, cho dù dưới sự theo dõi sát sao giống như pho tượng Diêm La đáng sợ, tất cả đều tiến hành đều ra đây, không cầu thả chút nào.

Mà vết thương trên người anh đã dính vào quần áo khử trùng của anh.

“Tiên sinh.” Y tá vừa rồi thiếu chút nữa bị anh đẩy bay ra ngoài lúc này rụt rè ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, “Anh thật sự cần điều trị.”

Anh như là không nghe thấy, khuôn mặt khô ngô đáng sợ mà lại bài xích người khác ngàn dặm, làm cho không có người dám nói câu thứ hai với anh.

“Tiên sinh.” Bác sĩ mổ chính trên bàn giải phẫu lúc này lại mở miệng, “Tôi cần cho anh biết một số tình trạng về vợ của anh.”

“Nói đi.” Môi mỏng của anh mở rồi khép lại, thốt ra hai chữ.

“Căn cứ vào báo cáo lúc này, thể chất của vợ anh có tính hàn, đây là thai đầu, sau này có thể lại thụ thai, nhưng sẽ khó khăn một chút...” Mặc dù bác sĩ chưa bao giờ gặp qua người đàn ông đáng sợ như vậy, nhưng vẫn tuân theo y đức, nhắc nhở toàn bộ khả năng.

“Sẽ có cái thai thứ hai.” Ai ngờ anh lại lên tiếng ngắt lời bác sĩ, tiếng nói lạnh lùng tràn ngập vẻ đáng tin không thể nghi ngờ, “Nhanh chóng sẽ bình an có cái thai thứ hai.”

Bác sĩ bị dọa đến mức không dám nói nhiều lời khác nữa, chỉ có thể cúi đầu bắt đầu cấp cứu phẫu thuật.

Mà anh, tiếp tục cụp mắt, nhìn Doãn Bích Giới nằm trên bàn giải phẫu.

Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, anh vốn cho rằng anh đã chuẩn bị tốt tất cả, có thể cam đoan nó sinh ra bình an, cũng có thể cam đoan mẹ con em bình yên suôn sẻ.

Nhưng hiện tại, vì sự sơ sẩy và tự đại của anh, anh sắp mất đi trân bảo độc nhất vô nhị này, cũng mất đi cơ hội làm cha.

Nếu lúc này em tỉnh lại, anh không thể tưởng tượng được em sẽ đau khổ bao nhiêu.

Đó là một sinh mệnh nhỏ hoàn toàn biến mất, là cái chết của đứa con đầu tiên của chúng ta, nó còn chưa đến nhưng đã bị tước đoạt cơ hội sống sót.

Mà tất cả những việc này đều bởi vì anh, một người cha không xứng đáng, máu lạnh và tồi tệ.

Anh biết, đợi khi em tỉnh lại, em nhất định sẽ trách anh, thậm chí hận anh.

Nhưng anh sẽ chấp nhận tất cả, Doãn Bích Giới, tất cả mọi oán hận của em đối với anh, anh đều có thể chấp nhận.

Chỉ cần em bình an, chỉ cần em ở bên cạnh anh.

Anh thừa nhận, tình cảm của anh đối với em đã vượt qua bất cứ thứ gì có thể tồn tại trên thế giới này, thậm chí bao gồm cả con của chúng ta.

Vì vậy, nếu đứa bé nhất định không giữ được, anh tuyệt đối không cưỡng cầu lấy sự an nguy của em làm lợi thế của cạnh bạc.

Anh tình nguyện để em hận anh.

...

Đèn trên cửa phòng phẫu thuật rốt cục tắt đi.

Cấp cứu giải phẫu thành công, tất cả bác sĩ đều đổ mồ hôi đầm đìa, y tá vội vàng mở cửa, vài vị bác sĩ cùng nhau đẩy giường bệnh ra, đem Doãn Bích Giới bình an kéo về từ quý môn quan đưa đến phòng săn sóc đặc biệt cao cấp nhất.

Kha Khinh Đăng đi theo bọn họ cùng nhau bước nhanh ra khỏi phòng phẫu thuật, trước mặt liền nhìn thấy có rất nhiều người chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Trần Uyên Sam, bạn gái của anh ta Nghiêm Thẩm Huyền, còn có phó cục trưởng sở cảnh sát thành phố S Đan Cảnh Xuyên, cùng bạn gái nhỏ của anh ta Cố Linh Nhan, còn có Phong Trác Luân, anh ta gấp gáp trở về từ Pháp xa xôi ngàn dặm khi nhận được tin tức của Trần Uyên Sam.

Trần Uyên Sam, Đan Cảnh Xuyên và Phong Trác Luân vừa thấy anh đi tới, lập tức liền xúm lại bên người anh.

Có bạn bè, cho dù trời nam đất bắc, nhưng đến lúc cần thì luôn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến bên cạnh bạn, giúp đỡ nhau không ngại sống chết; có tình bạn, chống lại tất cả thử thách, cũng đáng kiên trì và phó thác cả đời.

Mấy người bọn họ đối với Kha Khinh Đăng mà nói, chính là sinh tử chi giao như thế.

“Cậu ấy bình an không?” Nghiêm Thẩm Huyền đi theo Trần Uyên Sam, hốc mắt cô đỏ ngầu, lúc này nghẹn ngào hỏi anh.

Gương mặt anh không biến sắc mà gật đầu.

“Tình trạng đứa bé thế nào?” Nghiêm Thấm Huyền thở dài một hơi, duy chỉ Trần Uyên Sam biết rõ nội tình, lúc này anh ta lại thấp giọng hỏi.

Lời này vừa nói ra, Trần Uyên Sam liền cảm thấy cả người Kha Khinh Đẳng toả ra khí lực vô cùng đáng sợ, như là loại sát khí giết người, hoặc như là đau khổ tuyệt vọng đến bước đường cùng.

“Không thể giữ lại.” Khó khăn lắm, anh chỉ nói bốn chữ.

“Anh nói Bích Giới cậu ấy... mang thai, đứa bé không thể giữ lại?” Nghiêm Thấm Huyền vì cách gần hai người nên nghe rõ ràng đối thoại của bọn họ.

Anh không nói nữa, thần sắc giống như một khắc vùng vẫy cuối cùng trước khi mặt trời tiến vào tăm tối.

Nghiêm Thấm Huyền vốn ngấn nước mắt, bởi vì sự trầm mặc của anh, cô lập tức ngã xuống dưới, tình bạn giữa cô và Doãn Bích Giới nhiều năm như vậy, giữa các cô tựa như dây leo đan xen vào nhau, quấn chặt cùng một chỗ, bên này đau chính là vết thương của bên kia.

Trong lúc cô khó khăn nhất, Doãn Bích Giới đã mang cô ra khỏi bóng ma và đau khổ, khiến cô có thể gặp được Trần Uyên Sam, người đàn ông yêu cô chân thành cả đời, vì vậy, sau khi biết được Doãn Bích Giới lựa chọn Kha Khinh Đẳng, cô cũng không cầu xin điều gì khác, chỉ mong Kha Khinh Đẳng là người chồng có khả năng bảo vệ, mang lại hạnh phúc bình an cho Doãn Bích Giới.

“Cậu ấy rất thích rất thích trẻ con...” Nghiêm Thấm Huyền không ngừng rơi lệ, thì thào lặp lại, “... Vì sao lại như vậy?”

Trái tim Trần Uyên Sam không chịu nổi, anh ta vươn tay ôm cô vào trong lòng, không ngừng khẽ vuốt sau lưng cô, vừa cẩn thận nhìn Kha Khinh Đẳng.

Mất đi đứa con là nỗi đau đục khoét trái tim, chỉ có bản thân mới hiểu được, biết được nỗi đau tận xương cốt kia rốt cuộc như thế nào, Kha Khinh Đăng sẽ không biểu lộ cảm xúc, nhưng sự lạnh lùng và trầm mặc không thay đổi trên khuôn mặt anh mới là đáng sợ nhất.

Đáng sợ đến mức...dưới sự bình tĩnh như vậy của anh, không biết anh sẽ dùng phương pháp gì để đối mặt với chuyện mất đi đứa con, suýt nữa mất đi người phụ nữ của mình.

Cũng sợ rằng...chờ sau khi Doãn Bích Giới tỉnh lại biết được chân tướng, không ai đoán trước bão táp gì sẽ xảy ra giữa bọn họ.

Đan Cảnh Xuyên vẫn trầm mặc ít nói, nghe xong tin tức này, anh ta giơ tay vỗ vai Kha Khinh Đăng, không nói nhiều lời, mà bạn gái nhỏ ngây thơ của anh ta Cố Linh Nhan, chỉ ngơ ngác nhìn bọn họ.

“Đợi sau khi cô ấy tỉnh lại, cậu chuẩn bị nói thế nào...” Gương mặt xinh đẹp của Phong Trác Luân cũng ngưng tụ vẻ lo lắng, anh ta nhìn Kha Khinh Đăng, muốn nói lại thôi.

“Các người đều về trước đi.”

Sau một lúc lâu, Kha Khinh Đăng nâng tay, vờ mặt hồ hững, nhẹ nhàng dùng tay ra hiệu với bọn họ.

Nói xong câu đó, anh không nhìn lại bất cứ người nào, cũng không có ý nhận được câu trả lời nào, anh xoay người hướng đến phòng bệnh của Doãn Bích Giới.

***

Phòng săn sóc đặc biệt cao cấp nhất.

Trong hoàn cảnh vô cùng yên lặng, mạch suy nghĩ của Doãn Bích Giới rớt cục dần dần từ một mảnh hỗn độn trước đó bắt đầu từ từ rõ ràng.

Con đường này, từ du thuyền đến thuyền cứu nạn, sau đó lại lên máy bay trực thăng, tiến vào phòng phẫu thuật của bệnh viện, tất cả mọi việc cô dường như cảm giác được, nhưng cô thật sự không có cách nào mở to mắt, dựa vào sức lực của mình để thấy rõ tất cả.

Rất đau, mệt chết đi được, cũng rất buồn ngủ... Nhưng cô biết, đôi mắt của anh vẫn luôn ở cạnh cô, nhìn cô chăm chú một tấc cũng không rời.

Anh ở bên cạnh cô, điều đó chứng minh bọn họ đã thành công, bình an rời khỏi du thuyền như địa ngục kia, lại chạy thoát thân lần nữa.

Cô rất vui, trong tiềm thức cô đều là nỗi vui mừng.

Nhưng mà có một khắc, cô thật sự nhạy bén cảm giác được có cái gì đó hoàn toàn rời khỏi cơ thể cô.

Sự mất đi này dường như gắn bó chặt chẽ với sinh mệnh của cô.

Là máu sao? Hay là nội tạng của cơ thể?

Cô không sợ chết, nhưng mà sợ hãi mất đi những thứ quan trọng nhất của cô, tỷ như anh, cô xem trọng anh còn hơn mạng sống của mình.

Kha Khinh Đăng, nói cho em biết, thứ em mất đi rốt cuộc là cái gì?

...

Từ khe hở mỏng manh trong ánh mắt, thế giới cô nhìn thấy là một mảnh trắng mờ mịt, suy nghĩ khởi động, mùi vốn có của bệnh viện lập tức tràn vào hơi thở.

Doãn Bích Giới nhẹ nhàng giật giật ngón tay, chậm rãi mở to mắt.

Đập vào tầm mắt là khuôn mặt vẫn lạnh lùng và nghiêm túc của Kha Khinh Đăng, râu của anh rất dài, trên cằm đen một mảnh, tầm mắt anh nhìn cô chuyên chú, như là duy trì thật lâu.

Giờ phút này tình lại, không có gì tốt hơn so với việc nhìn thấy anh bình an xuất hiện trước mắt cô.

Cô nhìn anh một lúc, lại phát hiện anh nhìn mắt cô, khiến trái tim cô đột nhiên sợ sệt không rõ lý do.

“Anh trông...gầy thế.” Như là để dụ đi không khí, cô giật giật môi, dùng hết toàn lực giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ trên mu bàn tay anh.

Anh thấy cô tình lại, trong đôi mắt vốn u ám hiện lên một tia sáng rực, nhưng lại đột ngột dập tắt.

Anh trở tay bao bọc bàn tay cô thật chặt trong lòng bàn tay của mình, giọng nói của anh lại khàn khàn, “...Em cảm thấy thế nào?”

“Cũng ổn, không đau lắm.” Cô nói chuyện nhẹ nhàng, vẻ mặt rất buồn ngủ, “Em muốn uống nước.”

“Được.” Anh lên tiếng, còn chưa nhúc nhích cơ thể, trong tay đã có người đưa ly nước sang đây.

Doãn Bích Giới nhìn thấy Trịnh Đình và Trịnh Ấm đang đứng phía sau Kha Khinh Đăng, trên người họ đầy băng vải, cô cong khoe miệng hướng về phía Trịnh Ấm đang đưa ly nước, “Tiểu Ấm.”

Trịnh Ấm nghe thấy một tiếng này của cô, nước mắt vốn rưng rưng lập tức từ trong hốc mắt chảy xuống.

“Đừng khóc mà...” Cô bất đắc dĩ nhìn Trịnh Ấm, “Tiểu Ấm, chị tỉnh rồi, em còn khóc gì hả?”

Trịnh Âm không nói lời nào, chỉ là mím môi, nước mắt không ngừng chảy xuống từng giọt.

Lúc này Kha Khinh Đăng ôm lấy cô, để cô hơi ngồi dậy mà uống nước, uống xong, cô liền nhìn anh nói, “Cảnh Trạm và Arthur đâu?”

“Đều bình an.” Anh bình tĩnh nói với cô.

Cô nhìn quanh phòng bệnh một chút, quả nhiên ở trong góc, phát hiện Arthur đang ngồi trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, Cảnh Trạm không ở đây.

“Hiện tại chúng ta đang ở đâu?” Cô hỏi.

“Bệnh viện tại thành phố S.”

“Ồ...” Cô gật đầu, nhìn anh, cố gắng dùng ngữ khí hoạt bát một chút, nhẹ mà chậm nói, “Kha Khinh Đăng, anh thật là có bản lĩnh, chúng ta chạy thoát đến đây, liên bang phỏng chừng lại tức giận đến chết khiếp... Hơn nữa, lại còn bay trở về Trung Quốc.”

Cô tưởng rằng mình tỉnh lại anh sẽ rất vui vẻ, nhưng cô không nhìn thấy một chút vui sướng trên mặt anh, mà thấy được vẻ lạnh lẽo khiến cô kinh hãi.

Biểu hiện của anh như vậy càng làm cho cô lo sợ bất an mà nghĩ ngợi lung tung.

Tất cả mọi người đều bình an, như vậy, rốt cuộc có chuyện gì không tốt đã xảy ra lúc cô hôn mê?

“Trần Uyên Sam lái máy bay trực thăng đến gần vùng biển Ấn Độ Dương của Myanmar để đón chúng ta.” Anh trả lời vấn đề của cô đâu ra đấy.

Nghe thấy tên của Trần Uyên Sam, cô lại hỏi, “Nghiêm Thẩm Huyền và Dung Tư Hàm cũng đến đây sao?”

“Ừm,” lần này anh trả lời thật nhanh, “Hiện tại mọi người đều ở ngoài cửa.”

Cô nhìn anh không chớp mắt, trong phút chốc bỗng nhiên nhớ tới gì đó.

Còn chưa đợi cô mở miệng, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người khác dùng sức mở ra, cô nhìn thấy Cảnh Trạm quần băng vải, hai mắt đỏ ngầu bước nhanh đến, Trần Uyên Sam và Phong Trác Luân theo sát phía sau anh ta không kịp ngăn lại.

“Phịch” một tiếng, chỉ thấy Cảnh Trạm đi thẳng hướng sang đây, một quyền vọt thẳng lên mặt Kha Khinh Đăng.

Một màn đấm máu và bạo lực, cô trông thấy mà gần như ngây người.

Kha Khinh Đăng bị đánh một quyền, tở máu từ khoé miệng chảy ra, sau khi đứng vững anh trực tiếp rút súng ở bên hông, chĩa vào huyệt thái dương của Cảnh Trạm.

Hai người đàn ông giương cung bạt kiếm đối đầu với nhau.

Mà mọi người ở trong phòng lại không ai dám đi lên ngăn cản bọn họ.

“Anh nổ súng đi.”

Ánh mắt Cảnh Trạm lạnh như băng nhìn ánh mắt cũng lạnh lùng của Kha Khinh Đăng, “Anh giết tôi trước mặt cô ấy là hung hăng rạch một dao vào trái tim cô ấy lần nữa.”

“Răng rắc” một tiếng.

Tiếng lên đạn rõ ràng, Kha Khinh Đăng cầm súng, vẫn không nhúc nhích, “Anh cho rằng tôi không dám sao?”

“Tôi biết anh dám.” Cảnh Trạm không sợ họng súng tối om, anh ta nở nụ cười lạnh lùng, châm chọc, “Nhưng mà anh có dám nói, trên cơ thể cô ấy vừa mới xảy ra chuyện gì không?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người nhất thời đều có thay đổi lớn.

Doãn Bích Giới trông thấy sắc mặt khác thường của mọi người, và hai người kia căng thẳng với nhau, thật lâu sau môi cô hơi run mà gọi tên “Kha Khinh Đăng”.

Anh nghe thấy tiếng cô, bàn tay cầm súng lần đầu tiên lại khẽ run.

“Nói cho em biết, cơ thể em vừa mới xảy ra chuyện gì?” Thần sắc của cô đã rơi vào sự bình tĩnh kỳ lạ, bình tĩnh đến mức làm cho đáy lòng người ta nhói đau.

“Anh nói đi, anh hãy nói thật, em muốn nghe.” Cô thấy anh bất động, nhìn bóng lưng anh mà cất lời lần nữa.

Sau một lúc lâu, Kha Khinh Đăng thu lại khẩu súng chĩa vào huyện thái dương của Cảnh Trạm.

Trong phòng tĩnh lặng, anh xoay người lại đi đến cạnh giường cô, chậm rãi ngồi xôm xuống.

Tư thế này, có thể để cô cúi đầu liền nhìn thấy anh, anh vươn tay, nắm bàn tay lạnh lẽo của cô, đôi mắt dán sát vào nhau.

“Chúng ta vừa mới...mất đi đứa con đầu tiên của mình.”

Người đàn ông lạnh lùng này khi nói chuyện sẽ không có bất cứ cảm xúc nhấp nhô gì, nhưng lúc nói những lời này, trong giọng anh lại có chút

ngheñ ngào.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tóc Tựa Tuyết (1)

Câu này của Kha Khinh Đăng chấm dứt, cả thế giới đều giống như yên lặng theo.

Thành phố S hiện tại đang vào mùa đông dài, thời tiết rất lạnh, ngoài cửa sổ dần dần bay xuống những bông tuyết, cả trời đất trắng xoá, thế giới thuần trắng lại tinh xảo.

Mà ăn ý với cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong phòng bệnh cao cấp tương đối ấm áp cũng trắng xoá.

Trịnh Âm đứng bên cạnh giường bệnh thấy tình cảnh như vậy, đã khóc đến thanh âm không thể thốt ra, khuôn mặt Trịnh Đình nghiêm túc dùng mắt ra hiệu với Arthur ngồi trên sofa, bọn họ đem tất cả mọi người vốn đang đứng trong phòng bệnh đưa ra bên ngoài.

Mặc dù khuôn mặt của Cảnh Trạm vẫn lạnh lùng như cũ khiến người ta sợ hãi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn xoay người, chỉ để lại Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới.

Cửa phòng bệnh được đóng lại, Doãn Bích Giới vẫn bất động mà nhìn anh.

Anh ngồi tư thế xõm xuống, cho nên lúc cô cúi đầu không cần cố sức mà có thể nhìn thấy anh, khoảng cách gần như thế, cô có thể trông thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hốc hác và tái nhợt cất chứa nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy.

Toàn thân đều là bi thương, không hề ngạo nghễ với thế giới như thường ngày, tuyệt vọng như vậy, bình tĩnh hờ hững dường như đến mức mất đi mọi thanh âm của anh.

Anh không còn là người đàn ông nắm giữ mọi việc, hô mưa gọi gió, anh chỉ là giống như cô, người cha vừa mới mất đi đứa con của chính mình, gần như đánh mất lý trí.

Cô không nghe lầm, đúng hay không?

Anh nói, bọn họ vừa mất đi đứa con đầu tiên của mình.

Cô còn nhớ, khi ở bãi biển Somalia, cô từng lén ảo tưởng diện mạo của con bọn họ, đứa bé kia, nếu là bé trai thì sẽ kế thừa ngũ quan tuyệt hảo và khuôn mặt lạnh lùng của anh, cũng nhất định sẽ trở thành một người giống anh, kiêu ngạo như vậy, một người đàn ông dũng cảm và xuất sắc. Mà nếu là bé gái, cô biết, anh nhất định sẽ xem con bé như là trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay.

Thật tốt biết bao, cô từng năm mở tưởng tượng như vậy, chờ tất cả đều yên ổn xuống, nhìn thấy sau này đứa con ở với bọn họ, trưởng thành khoẻ mạnh và bình an.

Cô thề, cô sẽ dùng tất cả chân thành và kiên nhẫn của mình để đối xử đứa con này.

Mà hiện tại, chân tướng của sự thật, trong quá trình cấp cứu cô cảm thấy có thứ gì mất đi từ trong cơ thể mình, hoá ra chính là đứa con của bọn họ.

Rất kỳ quái.

Cô cảm thấy bản thân hình như không nghe được nhịp đập của trái tim mình.

“Đứa bé này còn chưa đủ tháng,” trong phòng bệnh yên tĩnh, anh gần từng tiếng, bắt đầu rất khó khăn, “Tình huống lúc đó không cho phép anh có sự lựa chọn khác, anh chỉ muốn em bình an, anh không thể chấp nhận bất cứ sự tồn tại nào uy hiếp đến sự bình an của em.”

“Thời kỳ đầu mang thai vốn nguy hiểm, vào lúc em chặn một phát súng cho anh, đứa bé này đã định không có cách nào giữ lại.”

Cô nhìn anh, không nói lời nào.

“Lúc ở bãi biển Somalia, anh đã sớm vạch ra kế hoạch và bố cục dùng để ngả ván bài giả dối, kết quả làm Dell nhầm lẫn sau đó lặng lẽ rời đi, nhưng anh xem nhẹ hẳn, cũng xem nhẹ sự nhẫn nại của liên bang, bọn chúng nội ứng ngoại hợp, đi trước một bước tổn hại hai phần ba thuộc hạ của anh.”

Anh kể lại chuyện cũ, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, “Sau đó anh đi tìm em, chiếc di động kia cũng bị bọn chúng nhúng tay vào, may là vì anh đã nghi ngờ Dell, trước đó để lại lá bài là Arthur, cậu ta đi theo chúng ta lên du thuyền, rồi tìm cơ hội tranh thủ một đường sống sót cho chúng ta.”

“Bích Giới, khâu cuối cùng quan trọng nhất trong một loạt kế hoạch này, bởi vì lòng tự đại và lơ là của anh mà thất bại, đây cũng là lần đầu tiên anh thất bại trong 29 năm qua, anh mất đi thuộc hạ của mình, để cho tâm phúc của anh bị thương nặng, để người phụ nữ của anh chặn một phát súng cho anh, thậm chí thua mất sinh mệnh của con anh, anh không có gì có thể biện bạch cho bản thân.”

Lúc này anh đem khẩu súng khi nãy chĩa vào Cảnh Trạm mà đưa tới cạnh tay cô, nhìn chăm chú vào mắt cô nói, “Em có thể dùng khẩu súng này, bắn anh, giết anh, chỉ cần em muốn.”

Nhiều lời như vậy, ngữ khí của anh vẫn nghiêm túc.

Anh quả thật đem cái chuôi lạnh lẽo của khẩu súng đưa tận tay cô, cũng đem sinh mệnh của mình đặt ở trong lòng bàn tay cô.

Cô còn nhớ anh từng mang theo tức giận mà đã nói sẽ không nhượng bộ cô đến mức không có nguyên tắc, nhưng hiện giờ, ngay cả mạng sống của anh cũng đặt trước mặt cô thấp bé và hèn mọn như thế.

Cô biết, hiện tại đau khổ mà anh nhận lấy không ít hơn cô chút nào, tất cả bố cục bí quá hoá liều của anh cuối cùng thất bại trong gang tấc, anh đối mặt với mọi sự phản bội của đồng minh, thuộc hạ của anh bị bắt giữ và trọng thương, lúc cô không hề hay biết, cũng là anh đối mặt với sinh mệnh của cô và bé con, một mình vô cùng đau khổ.

Anh cô độc như vậy, lại kiêu ngạo như thế, là người đàn ông cô dùng sinh mệnh để bảo vệ và yêu thương.

Sau một lúc lâu, cô nhẹ nhàng nhắm lại vành mắt hơi ửng đỏ, “Anh không phải thần thánh, không phải thật sự làm gì cũng được, bất cứ sai lầm nào đều có thể tha thứ, có cơ hội sửa đổi, anh phải tin tưởng bản thân, chúng ta sẽ có lúc trở lại như xưa.”

Anh hé miệng, hốc mắt sâu thẳm lại hơi ửng đỏ.

“Em không trách anh, đây không phải là lỗi của anh, thai nhi nhỏ như vậy, trong tình hình không ổn định, quả thực không giữ được.” Từng câu từng chữ, hiện tại cô biểu hiện ra sự bình tĩnh và tê dại vốn không nên có, lời nói của cô cũng rất mạch lạc rõ ràng.

Sau khi biết tin tức này, cô thậm chí không khóc, cũng không âm ỉ, còn không léo nhéo tận lực phát tiết với anh, tình huống anh đã sớm dự tính có thể xảy ra đã không xảy ra, cô bình tĩnh đến mức không hợp với lẽ thường, cũng khiến anh cảm thấy kinh hãi.

Kha Khinh Đăng thấy cô như vậy, lại cảm thấy rùng mình không lý do.

Cuối cùng anh cảm thấy chính mình đang mất đi cô.

“Em không muốn nói đến những chuyện khác, bây giờ em...muốn hỏi anh một vấn đề.” Tiếng nói của cô khàn khàn bởi vì thời gian dài hôn mê, ngũ quan xinh xắn nhìn qua tiêu tụy làm người ta hoảng sợ, tựa như hoa huệ vốn xinh đẹp tươi mới, từng chút một héo tàn.

“Em nói đi.” Anh không hề do dự.

“...Đứa bé này,” giọng nói của cô dừng lại một chút, như là đang cố gắng suy nghĩ gì đó, “Không phải tình cờ đến, là do anh tính toán trước đó, từ lúc ở Ai Cập đã quyết định để em mang thai, phải không?”

Cô nhớ tới, từ khi ở Ai Cập, mỗi một lần bọn họ hoan ái, anh không sử dụng bất cứ biện pháp nào.

Khuôn mặt anh khẽ động, sau một lúc lâu, nhắm mắt, “Phải.”

Sau một chữ này, đổi lấy chính là sự trầm mặc của cô.

Kha Khinh Đăng mở mắt đối diện với cô, không né tránh.

Thật lâu sau, mặt cô không thay đổi mà giơ tay lên, nhắm ngay gò má của anh, hạ lòng bàn tay xuống.

“Bốp ——”

Một cái tát.

Kỳ thật cái tát này cũng không nặng, lúc hạ xuống căn bản không dùng nhiều sức, nhưng người đàn ông như Kha Khinh Đăng, cả đời này chưa từng quỳ xuống với người khác, người đàn ông kiêu ngạo đến tận xương cốt, nhưng lại chịu đựng một cái tát của phụ nữ.

Với khả năng của anh, anh hoàn toàn có thể ngăn cản cô vào lúc cuối cùng, nhưng anh không có, anh vẫn nhìn mắt cô, cho đến cuối cùng tiếp nhận trọn vẹn một cái tát này.

Sau khi Doãn Bích Giới đánh xong, thì nước mắt từ trong hốc mắt cô từ từ chảy xuống.

Hành vi như vậy, vốn không khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Tổn thương anh một lần, cô càng đau ngàn lần.

Kha Khinh Đăng chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc.

Dù cho bị oan uổng, bị hãm hại, đối đầu gay gắt với người khác, rơi vào cạm bẫy của kẻ thù, anh cũng chưa bao giờ thấy người con gái này rơi xuống một giọt nước mắt.

“Em xin lỗi...”

Câu xin lỗi của cô, mỗi một chữ đều run rẩy, cô không dám nhìn lại mặt anh, chỉ có thể chậm rãi co người lại, trở vào trong chăn, cẩn thận nằm nghiêng người.

Mà anh nhìn cô, nhìn thấy cô sau khi mất sự khống chế, nằm đưa lưng về phía anh, dùng tư thế gần như cuộn tròn.

Tựa như lấy cái này ngăn cản anh ở bên ngoài thế giới của cô.

“Anh bị thương, cần nghỉ ngơi, anh đi ra ngoài đi, để em nằm một mình ở trong này,” cô đã kiềm chế tâm trạng của mình, thanh âm nhẹ nhàng từ bên gối truyền đến, “Em không sao, chỉ là muốn yên tĩnh một chút.”

Bước chân anh không chuyển dời, như là ăn sâu bén rễ.

Doãn Bích Giới đưa lưng về phía anh, nhưng vẫn có thể cảm giác được hô hấp của anh quanh quần bên người mình.

Hơn nữa hô hấp này không hề đều đặn và trầm ổn như thường ngày.

Cô biết, trong ngực anh đang có cảm xúc cuộn cuộn mãnh liệt, nhưng ngược lại, cô không cảm giác được cảm xúc của mình, phẫn nộ, bi thương, tuyệt vọng, đau lòng, hiện tại cô tựa như không cảm nhận được gì cả.

Dần dần, chiếc gối cô kê đầu dường như hơi ẩm ướt.

Cô tưởng rằng mình không khóc, nhưng có chút nghi ngờ mà nhẹ nhàng vươn ngón tay, sờ khoé mắt của mình, cô mới phát hiện là một mảnh ẩm ướt hơn.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tóc Tựa Tuyết (2)

Một đêm trôi qua, bất cứ ai cũng không được phép tiến vào phòng bệnh của Doãn Bích Giới để thăm hỏi.

Phía Nam thành phố S, khí hậu mùa đông càng ngày càng lạnh giá đến rét thấu xương, sau khi bọn họ trở lại thành phố S, cả thành phố liên tục có tuyết lớn, ngay cả bước vào trong cũng trở thành xa xỉ.

Mà lòng người cũng tê buốt.

Doãn Bích Giới không mở miệng nói chuyện nhiều.

Cô phối hợp tiếp nhận tất cả điều trị của bác sĩ, đúng giờ dùng ba bữa cơm, vết thương của cô từ từ khôi phục, khí sắc cũng dần dần trở nên tốt hơn.

Tất cả dường như hết sức bình thường mà chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ có duy nhất một vấn đề, đó là cô giống như một người ngoài cuộc, không nói lời nào, trên khuôn mặt không có bất cứ biểu tình gì, không ai nhìn ra hi vọng của cô.

Cô lạnh nhạt quá mức, dù vừa trải qua bị thương như vậy, nhưng dường như bề ngoài không thể phát hiện điểm khác thường.

Tuy rằng cảm xúc trong lòng Kha Khinh Đăng như sóng to gió lớn, nhưng anh không ép cô.

Sau cái tát kia, giữa hai người không trao đổi gì nữa, mỗi một ngày, cô vẫn trầm mặc ngồi trong phòng bệnh hoặc là ngủ thiếp đi, anh ở trên sofa trong phòng bệnh lặng lẽ làm bạn với cô, cho dù cô như là không nhìn thấy anh.

Lúc trưa, cô theo thường lệ ngủ trưa, sau khi đợi cô ngủ anh ra khỏi phòng bệnh, rồi thấy Trần Uyên Sam chờ ở cửa.

“Kha Khinh Đăng, cậu để Thẩm Huyền và Dung Tư Hàm đi vào trò chuyện với cô ấy.”

Trần Uyên Sam nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như thường của bạn thân, anh ta không e dè gì, gần từng tiếng nói, “Tôi biết bản tính cậu lạnh lùng, không lộ ra hỉ nộ, bây giờ đau đến cực điểm, có thể mấy ngày mấy đêm không nói gì, đó chính là thói quen của cậu, nhưng cô ấy khác, cô ấy vừa mới mất đi đứa con, mà hiện tại cô ấy không nói tiếng nào, khép kín bản thân, tất cả sự bình tĩnh biểu hiện ra càng cho thấy cô ấy càng lún sâu trong vũng đầm lầy này, cậu rất rõ ràng hậu quả tiếp tục thế này là cái gì.”

Trần Uyên Sam luôn luôn bình tĩnh hoà nhã, mỗi lời nói hành động đều suy nghĩ thận trọng, Kha Khinh Đăng nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng thoáng chút buông lỏng.

“Cô ấy không phải người máy, dù cho kiên cường đi chăng nữa, cũng chỉ là một người phụ nữ, cậu không hiểu rõ toàn bộ về cô ấy, mất đi đứa bé là nỗi đau hai người các cậu cùng gánh vác, hiện tại đừng biến cô ấy thành ác mộng của một người, vì vậy nếu cô ấy không muốn nói ý nghĩ thực sự của mình cho cậu, dù cậu cho cô ấy nhiều thời gian đi nữa cũng đều là nói xàm.”

Trần Uyên Sam khẽ lắc đầu, dường như mỉm cười, “Trước hết để cho bạn của cô ấy đến trò chuyện với cô ấy, chỉ cần cô ấy bằng lòng mở ra vách ngăn trái tim với cậu thì sẽ tốt hơn nhiều.”

“...Sẽ có hiệu quả sao?” Thật lâu sau, Kha Khinh Đăng giật giật môi, rồi cuộc mở miệng, thanh âm vô cùng khàn thấp.

Trần Uyên Sam trông thấy người đàn ông từng nông cuồng tự cao tự đại, hiện tại lại vì nỗi đau mất con và người phụ nữ của mình khiến cho gần như đã tháo xuống tất cả quang minh, lại cũng cần an ủi và chỉ bảo.

“Hãy tin tôi.” Trần Uyên Sam vỗ nhẹ bờ vai anh.

...

Lúc tối, dưới sự đồng ý của Kha Khinh Đăng, Dung Tư Hàm và Nghiêm Thấm Huyền mới có thể đi vào phòng bệnh.

Hai cô là

thiên chi kiều nữ (con gái cưng của trời)

, đều là bạn tốt nhất của Doãn Bích Giới, Dung Tư Hàm là người đứng đầu trong giới chính trị của thành phố S, con gái lớn của nhà họ Dung, công chúa giới chính trị xinh đẹp quả quyết, còn Nghiêm Thấm Huyền là phu nhân tương lai của chủ tịch tập đoàn Trần Uyên Sam, lại là tổng giám đốc của Nghiêm thị, ba người là bạn thân cực kỳ thân thiết từ thuở bé.

Nghiêm Thấm Huyền biết được có thể vào phòng bệnh thăm Doãn Bích Giới, buổi chiều cố ý về nhà nấu cháo, lúc này cô mở nắp của bình giữ ấm, cháo vẫn còn hơi nóng tỏa ra không ngừng, cô đổ ra một chén, đặt thìa vào, rồi bưng đến bên cạnh Doãn Bích Giới.

“Cậu dứt tở sao?” Buổi chiều Doãn Bích Giới ngủ một giấc, lúc này ngồi tựa trên gối, nhìn tâm tình có vẻ không tệ, còn thản nhiên nói giỡn với bạn thân.

Nghiêm Thấm Huyền vừa nghe cô mở miệng nói chuyện, đôi mắt liền đỏ, há hốc miệng, nhưng lại nhất thời không biết nên tiếp nhận thế nào.

“...Thật là không hiểu, Trần Uyên Sam rốt cuộc làm sao có thể chịu được dáng vẻ quái đản cả ngày suốt mướt như cậu chứ?” Cô thấy Nghiêm Thấm Huyền ngây ngốc không nói lời nào, giơ ngón tay lên khẽ gõ vào miệng chén cháo.

“Một người muốn quái đản, một người tự nhiên sẵn lòng dễ dàng, vạn vật đều tuân theo quy luật, sản sinh tương khắc.” Dung Tư Hàm ngồi ở bên kia giường, lúc này vừa nhìn thần sắc của cô, vừa cười nhạt bình luận.

“Dung Tư Hàm.” Dừng một giây, cô lại nghiêng đầu nhìn về phía Dung Tư Hàm, “Cậu ở Hồng Kông, ngành chính không phải luật pháp, là triết học ư? Sau này, cậu cũng đừng biến thành như Nghiêm Thấm Huyền, ở bên cạnh tớ có một người như vậy là đủ rồi...”

Lời bạn gái thân trâu đùa vừa nói ra, cả bầu không khí tốt hơn rất nhiều, Nghiêm Thấm Huyền phục hồi tinh thần, chậm rãi dứt cháo cho cô, thỉnh thoảng cũng nói vào một câu.

Nội dung tán gẫu không kiêng kỵ gì, nhưng chuyện khiến cho mọi người đau lòng, cả Nghiêm Thấm Huyền và Dung Tư Hàm đều thông minh không nhắc tới.

“Lúc cậu ở cửa phòng bệnh, có chú ý đến một người đàn ông không?” Sau khi ăn một ngụm cháo, Doãn Bích Giới lắc đầu với Nghiêm Thấm Huyền tỏ ý mình không đói bụng, cô quay đầu nhìn về phía Dung Tư Hàm, “Cao cao gầy gầy.”

Trần Uyên Sam vóc dáng cường tráng, Đan Cảnh Xuyên vì là cảnh sát nên càng vạm vỡ hơn một chút, cao gầy cũng chỉ có mỗi Phong Trác Luân.

“Ồ, tớ biết rồi, chính là người có dáng vẻ rất giống phụ nữ.” Vẻ mặt Dung Tư Hàm bình tĩnh, “Sao thế?”

Cái câu “dáng vẻ rất giống phụ nữ”, suýt chút nữa khiến Doãn Bích Giới phun ra cháo vừa nuốt xuống, một hơi sặc cổ họng, cô liền ho khan lên.

“Cậu chậm một chút.” Nghiêm Thẩm Huyền buông chén, giúp cô xoa lưng, “Hàm Hàm nói gì đó? Cậu gặp đến mức thế sao...”

Doãn Bích Giới lắc đầu, gương mặt tái nhợt, chỉ giơ ngón cái lên với Dung Tư Hàm.

“Cậu muốn làm bà mối ư?” Dung Tư Hàm không khước từ lòng tốt mà tiếp nhận tán thưởng của cô, “Tấm lòng tớ xin nhận, nhưng đối với đàn ông có bộ dạng xinh đẹp tớ không có thiện cảm, không có cảm giác an toàn.”

Doãn Bích Giới dịu xuống, uống ngụm trà, rồi chậm chậm nói, “Bản lĩnh giường chiếu của anh ta rất tốt... Có thể tốt hơn nhiều tất cả đàn ông mà cậu đã gặp qua.”

...

Lần này, tới phiên Dung Tư Hàm suýt nữa bị sặc chết tươi.

“Anh ta qua lại giữa ở hai nơi Hồng Kông và Pháp, là nhà thiết kế trang sức, cũng là anh em của Kha Khinh Đăng.” Nhắc tới tên Kha Khinh Đăng, thanh âm của Doãn Bích Giới dừng một chút, nhưng nhanh chóng khôi phục như thường, “Cho dù không thể làm tình nhân, cũng có thể làm bạn bè, anh ta rất biết chơi, phỏng chừng có thể mang đến chút sắc thái khác biệt trong cuộc sống luật sư buồn tẻ của cậu, có thể để Kha Khinh Đăng giúp hai người giới thiệu một chút.”

Dung Tư Hàm thấy cô nói chuyện, thấy cô hình như thật sự vì mình làm mối mà tâm tình có vẻ tốt hơn, vì không làm phật ý cô, Dung Tư Hàm dứt

khoát đồng ý, “Được.”

Ba người nói chuyện một lúc, bởi vì trong nhà có việc nên Nghiêm Thấm Huyền rời khỏi trước, Dung Tư Hàm vẫn tiếp tục nói chuyện với Doãn Bích Giới.

Nghiêm Thấm Huyền xách theo bình thủy ra khỏi phòng, vừa đóng cửa lại thì nhìn thấy gương mặt không hề gợn sóng của Kha Khinh Đăng, suy nghĩ một chút, cô nói với anh, “Bích Giới gặp chúng tôi, cảm xúc hình như không tệ lắm.”

Quả thật không tệ, chẳng những mở miệng nói chuyện, còn cười thản nhiên, cũng thường thường nói những lời sắc bén trêu chọc, gần giống như lúc trước khi bị thương.

Kha Khinh Đăng nhìn cô, qua một lúc lâu, thản nhiên nói, “Cám ơn.”

“Không cần,” Nghiêm Thấm Huyền lắc đầu, còn nói, “Từ nhỏ Bích Giới chính là một cô gái rất kiên cường và độc lập, hiện tại anh là người gần gũi cậu ấy nhất, thậm chí còn thân thiết hơn là bạn tốt chúng tôi, cho nên thái độ của cậu ấy với anh thường thường không theo đạo lý nhất, tôi nghĩ, nếu người gặp phải chuyện này chính là tôi, có thể tôi sẽ hoàn toàn sụp đổ, chính vì Bích Giới rất kiên cường, cậu ấy chấp nhận tất cả, tôi nghĩ rằng cậu ấy không những cần thời gian để xoa dịu, mà càng cần anh ở bên cậu ấy.”

Nghiêm Thấm Huyền vì có quan hệ với Trần Uyên Sam mà từng gặp Kha Khinh Đăng ở Nhật Bản, trước đây ấn tượng của cô về người đàn ông này chính là có chứng ghét phụ nữ, vô cùng lạnh lùng và mạnh mẽ, nhưng ai ngờ phong thủy vừa chuyển, anh ta lại trở thành người đàn ông của bạn thân cô, vì vậy dù cho thế nào, cô hy vọng bọn họ tốt đẹp.

“Cụ thể làm như thế nào, tôi cũng không rõ ràng, nhưng tôi hy vọng anh có thể bao dung tất cả của cậu ấy.” Nghiêm Thấm Huyền nghiêm túc nói, “Bởi vì cho dù cậu ấy làm gì với anh, chỉ vì cậu ấy rất quan tâm đến anh.”

Đôi mắt thâm sâu của Kha Khinh Đăng lúc này hơi nổi ánh sáng nhàn nhạt, trầm mặc một hồi, anh nói một tiếng “Được.”

***

Nghiêm Thấm Huyền đi không bao lâu, sau khi anh cùng Trịnh Đình và Arthur đã khỏi bệnh nói chuyện một lúc thì mở cửa phòng tiến vào trong.

Trong phòng bệnh có tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ, mơ hồ còn kèm theo vài tiếng cười khẽ khàn khàn, anh nghe thấy trong lòng hơi khẽ động.

Anh cảm thấy mình thật lâu đã không nhìn thấy nụ cười của cô.

Doãn Bích Giới đang cùng Dung Tư Hàm nói chuyện, nhìn thấy thân ảnh của anh xuất hiện ở cạnh giường, thế nhưng cô không còn vẻ hồ hững của mấy hôm trước, còn cong khoé miệng nói với anh, “Anh đã đến rồi.”

Nụ cười nhạt thản nhiên kia nhất thời làm cho ngón tay anh hơi run rẩy.

“Ừm.” Anh khàn khàn lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chú, “Khát không?”

Cô lắc đầu, liếc nhìn Dung Tư Hàm ở bên cạnh rồi lại hỏi anh, “Hôm nay Phong Trác Luân có đến đây không?”

“Cậu ta tạm thời có việc, đã quay về Hồng Kông.” Anh đáp, “Có thể sau đó sẽ trở về.”

“Ồ.”

Cô nhìn qua có vẻ tiếc nuối, Dung Tư Hàm ngược lại an ủi cô, “Không sao, có thể bảo Kha Khinh Đăng đưa số liên lạc ở Hồng Kông của anh ta, tớ trực tiếp hẹn gặp mặt anh ta tại Hồng Kông cũng được.”

Cô gật đầu, một lát sau nói với anh, “Anh tiễn Hàm Hàm giúp cậu ấy gọi một chiếc xe nhé, hôm nay cậu ấy không lái xe đến.”

Đây là lần đầu tiên cô nói nhiều như vậy với anh trong mấy ngày nay, Kha Khinh Đăng cảm thấy vui mừng và ngạc nhiên không rõ lý do, anh nghĩ hiện tại cho dù cô yêu cầu mình giúp cô làm gì, anh chết cũng không chối từ.

Chỉ cần cô bằng lòng mở miệng nói chuyện với anh.

“Cậu nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tớ lại cùng Huyền Huyền đến đây với cậu.” Dung Tư Hàm nói tạm biệt với cô.

Thần sắc cô như cũ vẫy tay với Dung Tư Hàm, mặt mày nhìn qua có chút buồn ngủ, hình như là muốn ngủ.

Ra khỏi phòng bệnh, Kha Khinh Đăng dựa theo chỉ thị của cô tiễn Dung Tư Hàm đi gọi xe, mấy ngày nay anh gần như không rời khỏi phòng bệnh của cô tặc nào, căn bản chưa từng rời nửa bước, tại cửa phòng còn có thuộc hạ với tư thế sẵn sàng.

Cùng Dung Tư Hàm đi ra thang máy, vừa mới tiến vào đại sảnh của bệnh viện, anh đột nhiên dừng lại bước chân.

“Sao vậy?” Dung Tư Hàm bị anh làm hoảng sợ.

Khuôn mặt anh trong nháy mắt nổi lên sương mù, dường như nghĩ tới gì đó, cuối cùng một bước cũng không tiến về phía trước.

“Rốt cuộc anh sao thế?” Thấy anh không nói lời nào, cô lại hỏi một câu.

“Cô ấy cố tình đuổi tôi đi.”

Vài giây khiến người ta ngạt thở, anh đột nhiên xoay người, bước nhanh trở về thang máy.

Anh sớm nên nghĩ đến.

Nhiều ngày trôi qua như vậy lần đầu tiên thái độ cô khác thường mở miệng nói chuyện với anh, mục đích chính là vì thả lỏng cảnh giác của anh, sau đó cô bảo anh tiễn Dung Tư Hàm đi gọi xe, biết anh nhất định sẽ đồng ý, cũng chính là cho cô cơ hội làm chuyện cô muốn làm.

Rời khỏi.

Cô muốn rời khỏi anh.

Trời tháng mười hai, gần như lạnh đến mỗi một tắc của cơ thể, mà khi Kha Khinh Đăng xông vào thang máy, cả người đã sắp bị mồ hôi ướt đẫm.

Dung Tư Hàm cũng phản ứng rất nhanh chóng, lúc anh quay đầu lại thì cô cùng chạy trở về.

Thang máy đến tầng thượng, hai người đều có vẻ mặt đáng sợ lao ra thang máy, sức lực bàn tay mở cửa phòng bệnh của Kha Khinh Đăng gần như có thể làm lõm cánh cửa.

“Rầm” một tiếng, anh lao vào phòng bệnh, nhìn thấy trong phòng quả nhiên không có một bóng người, chăn trên giường hơi vén lên, còn dư lại hơi ấm.

Mà cánh cửa đi thông với đường an toàn cũng mở ra.

Cánh cửa mở ra, gió tức khắc gào thét, như là cây gậy rơi xuống đầu anh.

Gian khổ hai mươi chín năm anh đều mặt không biến sắc mà ứng phó, anh nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng đáng sợ cũng không dao động, nhưng trong mấy ngày này, sự phớt lờ và khép kín của cô đối với anh, lại có thể khiến anh hoảng hốt lo âu đến mất đi lý trí.

Anh không sợ cô khóc lóc làm loạn, lại càng không sợ cô đánh mình, anh chỉ muốn nhìn thấy cô đi ra khỏi bóng ma của lỗ đen này, anh bằng lòng gánh vác tất cả đau khổ, chỉ cần nụ cười của cô.

Kha Khinh Đăng cảm thấy chính mình hiện tại không còn cách nào suy nghĩ, càng không có cách bình tĩnh, anh không tìm thấy cô, cô cứ như vậy lặng lẽ rời khỏi anh, sau đó mất đi bóng dáng.

Anh thật sự muốn điên rồi.

“Đừng nóng vội.” Dung Tư Hàm thấy cảnh tượng như vậy, khuôn mặt cũng nghiêm túc, “Chúng ta dọc theo đường an toàn đi xuống, chia nhau tìm, cậu ấy bị thương, sẽ chữa đi quá xa, hẳn là vẫn còn ở trong bệnh viện.”

Kha Khinh Đăng hít sâu một hơi, gật đầu một cái, vừa định muốn chạy tới ngoài cửa trước, lại đột nhiên nghe được chút tiếng vang.

Tiếng vang này hình như là tiếng nước.

Vừa rồi trong đầu là một mớ hỗn độn, anh không cẩn thận xem xét căn phòng, lúc này mới phát hiện, phòng vệ sinh ở chỗ rẽ dường như bị anh quên mất.

Nghe được tiếng nước kia trong lòng anh run lên, đi qua thì thấy cửa phòng vệ sinh quả nhiên khép hờ, anh dùng sức vươn tay đẩy ra, cánh cửa “Ầm” một tiếng nện trên vách tường.

Cô ở đây.

Tập trung nhìn vào, cảm giác treo ở giữa không trung không thể rơi xuống của anh vừa rồi từ từ biến mất, nhưng lại trở thành cảm giác đau khổ hơn, như là bị người ta đè trong nước ngọt thờ.

Dung Tư Hàm ở phía sau cùng sang đây, khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng vệ sinh, cô lui ra sau hai bước, giơ tay che miệng mình.

Phải, cô ở trong này, cô không rời khỏi phòng bệnh.

Thế nhưng trời lạnh như vậy, trong phòng vệ sinh căn bản không có hệ thống sưởi ấm, cô lại một mình ngồi bất động dưới vòi tắm hoa sen trong phòng, ôm đầu gối, mặc cho nước trong vòi hoa sen phun lên người cô.

“Bích Giới...” Tiếng nói của Dung Tư Hàm có chút nghẹn ngào mà mở miệng gọi cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bọn họ, nhưng vẫn không hề động đậy, vẻ mặt như gỗ cây.

Khi này nói chuyện cùng bạn gái thân cô hoàn toàn khác, giờ phút này cô tựa như người mất đi hồn phách.

Cũng có thể nói, đây mới là biểu hiện của tâm trạng chân thật nhất trong mấy ngày tỏ vẻ bình tĩnh.

Nhìn vài giây, lúc này Kha Khinh Đăng mặt không thay đổi mà vươn tay cởi bỏ áo khoác ngoài.

Anh ném áo khoác xuống đất, nhẹ nhàng ra hiệu với Dung Tư Hàm ý bảo cô rời đi.

Sau đó, anh đóng cửa lại.

Trong tiếng nước không ngừng chảy, anh hướng đến phòng tắm vòi sen.

Trên người anh mặc áo sơ mi và quần tây sạch sẽ, nhưng anh cứ như vậy mà đi vào, mặc cho vòi hoa sen gội nước trên người anh cũng không tắt vòi.

Anh nhìn thấy cô cuộn mình ngồi dưới đất, anh ngồi cạnh cô, cùng cô dựa sát vào nhau.

“Bích Giới,” giờ phút này trong ánh mắt anh đã không còn một chút lạnh lùng và cao ngạo của trước đây, anh vươn cánh tay vòng qua ôm người Doãn Bích Giới đang không ngừng phát run bởi vì dòng nước lạnh như băng, anh thì lên trán cô, “Anh ở đây cùng với em.”

Đời đời kiếp kiếp, ban ngày đêm tối, xuân hạ thu đông, vui buồn hợp tan.

Anh đều ở cùng với em.

“Cho nên, đừng gạt bỏ anh ra khỏi thế giới của em, được không?” Anh hôn lên khoé mắt cô, liên tục mà triền miên, “Em muốn biết gì, anh sẽ cho em biết không thiếu chữ nào.”

Em xem anh, bị em gạt bỏ bên ngoài, cô độc như vậy, bởi vì thế giới của anh từ lâu đã bị em thay đổi hoàn toàn khác hẳn.

Nếu như lúc ban đầu, là em rơi vào thế giới của anh không thể tự thoát khỏi.

Nhưng hiện tại, anh không thể rời khỏi em, thoát khỏi thế giới của em, anh không muốn gì cả.

“Doãn Bích Giới,” anh cảm giác cơ thể cô run càng lúc càng kịch liệt hơn, lúc này anh nhắm mắt lại, thấp giọng, nói từng chữ một bên tai cô, “Anh nghĩ rằng, anh đã yêu em, yêu đến không còn chính mình.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tóc Tựa Tuyết (3)

Nước lạnh như băng, gần như có thể đem ý thức của toàn thân trở nên tê dại.

Mà khi lòng người đau đến gần như tê dại, lúc không muốn mở ra vách ngăn trái tim, thứ luôn cần đến chính là một cơ hội để cho tình cảm mặc sức thổ lộ.

Doãn Bích Giới nghe được lời nói của anh, nghe được ba chữ kia, cô nhận thấy cảm xúc của mấy ngày nay bị cô che giấu tất cả đau khổ ở phía sau bức tường được xây cao ngất kia, giống như tìm được lối ra để phát tiết.

Cô không hề dự liệu trước bất cứ hậu quả nào vì chần một phát súng cho anh, cô căn bản không thể lựa chọn bảo vệ, cũng mất đi cốt nhục trong bụng, dưới tình huống không thể khống chế, cô cho anh một bạt tai, ban đêm của mấy ngày nay, khi ngủ cô có thể cảm giác được ánh mắt anh nhìn cô chăm chú.

Cô sao lại có thể nhẫn tâm rời khỏi anh chứ?

Cô chỉ là thực sự không biết làm sao, cả đời cô cho đến lúc này, chưa bao giờ có người nói với cô, khi mất đi đứa bé của người mình yêu thì cô nên làm thế nào.

Cô biết cô khép kín bản thân là ích kỷ, chỉ khiến anh chịu đựng càng nhiều đau khổ, cô không hận anh, cũng không oán anh, nhưng cô thật sự không có cách nào, ngay cả bản thân cô cũng không khống chế được cảm

xúc của mình, vì vậy cô chỉ có thể lựa chọn phớt lờ anh, không cho bản thân nói gì cả, làm ra những việc tổn thương anh, cô cũng biết bệnh mình vừa khỏi, hoàn toàn không thể dầm nước lạnh, nhưng cô chỉ có thể lựa chọn làm vậy để giảm bớt nỗi đau kiềm nén trong lòng mình.

“Bích Giới,” lúc này Kha Khinh Đẳng nhẹ nhàng nâng tay, xoay vò nước sang hướng khác, nước lạnh như băng dần trở nên ấm ấm, anh xoa mái tóc đen ướt đẫm của cô lần nữa, nói với cô, “Trước hết em hãy nghe anh nói, có thể chứ? Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em.”

Trầm thấp mà dịu dàng, dịu dàng đến mức làm cho người ta say mê, gần như đã không giống anh.

“Anh từng nói với em, từ ban đầu anh gặp em ở đoàn tàu bốn mùa, kéo em trở về bên cạnh anh lần nữa, cả một kế hoạch khổng lồ này, là khi em rời khỏi hai năm trước thì anh đã bố trí, nhìn từ bên ngoài, là vì cướp đoạt và bán đấu giá bản danh sách tài nguyên dầu mỏ trong tay liên bang, nhưng trên thực tế tất cả những điều đó chẳng qua là muốn mang em trở về bên cạnh anh.”

“Anh biết, kỳ thật lúc bố trí kế hoạch này, anh cũng đã đánh mất lý trí,” anh trần thuật không nhanh không chậm, “Điều anh muốn chính là em, mà anh cho rằng, cũng chỉ có thể dùng phương thức giữ lại cực đoan như vậy, ép em cùng anh chịu đựng đau khổ và mạo hiểm, để em dựa vào anh lần nữa, mới có thể đem trái tim đã chết của em giữ lại bên anh.”

“Lúc ở sân bay Nice em lựa chọn đi theo anh, anh đã biết em đang dần dần tiếp nhận anh, vì vậy sau lần đầu tiên chúng ta hoan ái ở Ai Cập, anh liền chú ý, cố ý muốn để lại một đứa bé trong người em,” nụ hôn của anh lạnh lẽo, nhưng khi dừng ở gương mặt cô thì lại khiến cô có cảm giác nương tựa vào nhau để tồn tại, “Bởi vì nếu cho đến cuối cùng, em vẫn muốn rời khỏi anh, khi anh cùng đường bí lối, anh còn có thể dùng đứa bé để trói chặt em.”

“Phải, anh rất đê tiện, em xem, giống như lời em nói, anh là tập hợp của tất cả vô liêm sỉ trên thế giới này mà trưởng thành.” Anh thẳng thắn lặp lại lời cô đã từng nói, trên khuôn mặt lạnh lùng còn nhếch lên một nụ cười nhạt.

Cô lắng nghe lời nói của anh, nhìn đôi mắt anh gần trong gang tấc, cảm thấy trái tim mình như bị người ta dùng sức gõ vào.

“Anh cho là, dùng đứa bé thì thật sự có thể trói chặt em sao?...” Anh tạm dừng, cô liền khàn giọng, đỏ mắt nói.

“Bất luận có được hay không, nhưng ít nhất có thể ảnh hưởng đến quyết định của em.” Anh không do dự mà trả lời, “Khi đối mặt với em, anh hoàn toàn không tin tưởng chính mình.”

Anh nói anh không tin tưởng.

Một người ở trong thế giới màu đen có thể thao túng đẩy lên một cuộc chiến tranh, lại nói với cô, anh không có lòng tin vào việc giữ lại cô.

“Anh rất hiểu rõ, kế hoạch của anh cuối cùng có thể hoàn toàn thành công giữ lại em và trái tim của em, là dựa vào sự chân thành của em, em chấp nhận tất cả mưu tính của anh, là bởi vì sự bao dung của em đối với anh.”

Sương mù bên trong ánh mắt anh, nhìn qua có chút mờ lung, “Doãn Bích Giới, anh là một người khá tự phụ, chỉ có khi đối mặt với em thì anh mới không như vậy, tất cả những thứ khác anh đều cho rằng mình có thể nắm trong tay.”

Cô hiểu được ý của anh.

“Cho nên, khi anh nghĩ rằng em có con, tất cả đều đã xác định, anh tưởng rằng mình có thể bình an dẫn em quay về New York, bình an để đứa

bé chào đời, nhưng kết quả lại là anh thất bại, anh dùng đứa con đầu tiên của mình trả giá cho sự tự phụ của cả đời anh đến nước này.”

“Anh không yêu cầu sự tha thứ của em, bởi vì sai lầm này vĩnh viễn không được tha thứ.”

Lời nói của anh trôi chảy mà bình tĩnh, nhưng cô lại nghe ra sự tự trách chôn sâu trong đó — nỗi đau khổ và tự trách xâm nhập xương tủy.

Cô biết, để một người kiêu căng ngạo mạn như anh thừa nhận sai lầm của chính mình, là không dễ dàng cỡ nào, đối với người kiêu ngạo mà nói, trút bỏ sự kiêu ngạo, tựa như cởi ra áo giáp che chở toàn thân của mình.

Cô nhìn anh chăm chú, vẫn không nhúc nhích, trong tiếng nước cô lại mở miệng, “Nhưng mà em không hối hận.”

Ngón tay anh run nhẹ.

“Kha Khinh Đăng, em không hối hận thay anh chặn một phát súng này, nếu lúc đó em biết trong bụng có đứa bé, em vẫn không hối hận.” Cô trịnh trọng lặp lại lần nữa.

Đây là người cô đã lựa chọn.

Cũng là người đáng để cô dùng dùng sinh mệnh của mình và đứa bé trong bụng để bảo vệ.

Kha Khinh Đăng nhìn cô, đồng tử đen láy thoáng run như là rốt cuộc không thể đè nén, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Môi răng giao nhau, tất cả cảm xúc của nhau đều dung hoà toàn vẹn cùng một chỗ, tuyệt vọng, đau khổ, thoải mái... Dung hoà và hợp lại, chia sẻ lẫn nhau, thưởng thức lẫn nhau.

Bi thương của một người sẽ để người kia phá tan, mà hai người cùng gánh vác bi thương sẽ thúc đẩy sự hồi sinh của nhau.

“Lúc em còn nhỏ... em không nhớ rõ lúc ấy em mấy tuổi, em vô tình nghe thấy ba mẹ nói chuyện, trước khi sinh ra em, mẹ em từng sinh non một đứa bé, khi đó bọn họ vì phấn đấu sự nghiệp, cho nên căn bản không muốn con cái, lần thứ hai lúc mang thai em, mẹ em sợ rằng nếu sinh non bà sẽ không sinh được nữa, chỉ đành ép buộc bắt buộc dĩ sinh ra em.”

Lúc này cô vươn tay nắm chặt áo sơ mi ướt sũng của anh, cảm thấy mình có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, cô kiềm nén trong lòng thật lâu, không có ai biết chuyện này, “Hai người bọn họ tuyệt đối không thích trẻ con, cho nên... bọn họ làm sao cũng không thích em.”

Nếu một gia đình có ba mẹ hoàn chỉnh, ấm áp hoà thuận, con gái được dạy dỗ hẳn là sáng sủa như ánh mặt trời, không giống cô, lúc nào cũng quen thói lạnh lùng và chống cự cách xa người khác.

“Em cảm thấy mình rất sợ bị tổn thương, từ nhỏ chính là vậy, bởi vì sợ cho nên em đè nén lòng mình không muốn chạm vào tình cảm, lúc ấy Nghiêm Thấm Huyền có một mối tình, hao tổn toàn bộ tâm sức của chính mình để đối tốt với gã đàn ông cận bã kia, lúc ấy em cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì em nghĩ rằng mình không thể làm được chuyện như vậy, em sợ bị phụ lòng, bị lừa giỡn,” cô nói không ngừng, mặc kệ anh có nghe hiểu hay không, “Vì vậy em chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng bất cứ ai.”

Bởi vì sợ bị tổn thương, cho nên lúc nào cũng trốn ở phía sau bức tường chắn của mình, quen dùng sự lạnh giá và lý trí để đối mặt với tất cả.

“Lúc đầu khi giao dịch với liên bang để tiếp cận anh, em luôn luôn nhắc nhở bản thân nhiều lần, nhất định không thể thật sự có tình cảm với anh, em

biết nếu em động lòng, em thật sự sẽ kết thúc, anh không phải đàn ông bình thường, anh khác với tất cả những người em đã từng gặp qua...”

Em biết chỉ cần yêu anh, cả đời này của em sẽ không nhìn thấy những người khác.

Khi cô nói chuyện, không nhận ra anh đã đóng vòi nước lại, lúc này anh lấy khăn vắt ở trên tay vịn, bao bọc cả người cô, rồi ôm ngang người cô đi ra khỏi phòng tắm hoa sen.

“Anh hiểu.” Anh ôm cô đến trên giường, nhẹ nhàng thả xuống, anh chỉnh máy điều hoà lên nhiệt độ cao, rồi ôm cô, nhìn mắt cô nói, “Anh đều hiểu được.”

Tất cả lời nói của em, về chính em, về chúng ta, anh đều hiểu được.

Khoé môi cô giật giật, trong hốc mắt dần nổi lên một lớp cát mỏng, nhẹ giọng, như là chứng thực hỏi anh, “Kha Khinh Đăng, bất luận là anh hay là em, sau này chúng ta sẽ đối tốt với con của mình, phải không?”

Chúng ta nhất định sẽ không để con của mình giống như em trước đây, thiếu vắng sự ấm áp và yêu thương của ba mẹ, không thật tình nỗ lực chính mình một lần, sợ bị tổn thương, dùng lạnh lùng bao vây trái tim của mình, đúng không?

“Phải.” Anh gần như lập tức trả lời cô, dùng thái độ như đinh đóng cột, “Nó nhất định sẽ mau đến thôi, sau đó chúng ta sẽ yêu thương và bảo vệ nó, cả đời nó sẽ suôn sẻ không lo âu.”

“Hãy tin anh.”

Ngàn lời vạn chữ, cuối cùng đều đọng lại trong ba chữ này, anh thì lên trán cô, trịnh trọng nói với cô.

Anh sẽ dùng hành động chứng minh với em, anh đáng để em toàn tâm toàn ý tín nhiệm, sau này cả đời em bình an hạnh phúc, đứa con của chúng ta bình an trưởng thành, anh sẽ dùng hết sức của mình, bảo vệ tốt cho em và con, không bao giờ để em chịu đựng bất cứ đau khổ gì nữa.

Nước mắt nhịn thật lâu trong hốc mắt cô giờ phút này rớt cuộc chảy xuống trước mắt anh.

Người đàn ông kiêu ngạo này đã tháo xuống tất cả áo giáp của anh ở trước mặt cô, dùng tấm lòng chân thật mềm mại nhất để đối mặt với cô.

Như vậy, toàn bộ mưu tính và bố cục từng vì yêu mà làm ra, cô đều tha thứ.

Anh đã trở thành bộ phận quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô, cô không có lý do gì mà không toàn tâm toàn ý tín nhiệm anh, cũng không có lý do nào để một mình đối mặt với đau khổ lần nữa.

Từ nay về sau, tất cả đều có anh.

***

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Nghiêm Thấm Huyền và Trần Uyên Sam đã tới bệnh viện.

Trịnh Đình và Trịnh Ấm đang canh giữ ở cửa phòng, hai anh em mấy ngày nay nghỉ ngơi tinh dưỡng rất tốt, dần dần thoát khỏi bóng ma lúc ấy bị cạm bẫy lôi kéo trên du thuyền ở Ấn Độ Dương, hai người khôi phục lại dáng vẻ lúc ban đầu.

Nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền và Trần Uyên Sam ở xa xa, Trịnh Ấm vui vẻ hướng về phía bọn họ vẫy tay chào hỏi.

“Trần tiên sinh và Nghiêm tiểu thư chờ một lát trước,” vết thương của Trịnh Đình cũng mau chóng lành lại, sau khi đợi bọn họ đến gần, anh ta hoà nhã cười với bọn họ, “Kha tiên sinh và Doãn tiểu thư còn chưa thức dậy.”

“Được, không sao.” Nghiêm Thấm Huyền ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh, “Chúng tôi ở đây chờ.”

Nhưng nghe xong mấy câu kia của Trịnh Đình, tư duy của Trần Uyên Sam lại đi trước một bước, anh ta suy nghĩ một lúc, rồi hỏi anh em họ Trịnh, “Đêm qua bọn họ cùng nhau ngủ trong phòng bệnh à?”

“Vâng!” Trịnh Âm vui vẻ mở to mắt, “Hơn nữa, Kha tiên sinh không ngủ ở sofa, khi này tôi đi vào xem, anh ấy ôm chị Bích Giới ngủ trên giường, hai người đều ngủ rất ngon.”

Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền sau khi nghe xong thì liếc nhìn lẫn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương đều có ý cười.

Ngày hôm qua sau khi nghe Dung Tư Hàm kể lại tình huống, Nghiêm Thấm Huyền nôn nóng đến độ muốn lập tức đến thăm Doãn Bích Giới trong đêm, nhưng Trần Uyên Sam ngăn cô lại, nói với cô Kha Khinh Đăng thấy tình hình như vậy, nhất định sẽ bỏ xuống tất cả kiêu ngạo, mở ra vách ngăn trái tim của Doãn Bích Giới.

Không qua bao lâu, cửa phòng bệnh được mở ra từ bên trong, Kha Khinh Đăng đã thay quần áo sạch sẽ đi tới, khuôn mặt tuy vẫn lạnh lùng như thường, nhưng có phần ấm áp hơn so với mấy ngày trước.

“Đến rồi.” Anh nhìn thấy Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền, hơi gật đầu, thần sắc thậm chí có thể gọi là ôn hoà.

“Chúc mừng.” Trần Uyên Sam tới gần anh, ghé vào lỗ tai anh thoáng cao giọng nói, “Dùng cách của tôi, quả nhiên tốt hơn rất nhiều, đúng không?”

“Gần đây cậu biết đỡ dành phụ nữ nhất.” Anh chẳng cho anh em tốt tí thể diện nào.

Trần Uyên Sam bị một cú này của anh thiếu chút nữa lung lay địa thế, anh ta liếc nhìn Nghiêm Thấm Huyền ở bên cạnh, vội vàng giành lại phong độ nói, “Tôi chỉ đỡ dành một mình bà xã của tôi thôi.”

“Bích Giới thức dậy chưa?” Nghiêm Thấm Huyền lắng nghe đối thoại giữa hai anh em bọn họ, lúc này cười hỏi Kha Khinh Đăng.

“Ừm,” anh nhận áo khoác do Trịnh Đình đưa qua rồi mặc vào, nói với bọn họ, “Hai người đi vào trước ở với cô ấy, tôi đi lấy bữa sáng giúp cô ấy.”

...

Giấc ngủ này rất ngon, khi Doãn Bích Giới tỉnh lại, cảm thấy tinh thần toàn thân tốt hơn nhiều so với trước đó.

Kha Khinh Đăng bên người hình như đi ra ngoài, cô vừa mới chống đỡ chính mình ngồi dậy thì nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền và Trần Uyên Sam đi đến.

“Vị ghét phụ nữ nhà cậu vừa đi xuống lấy bữa sáng giúp cậu.” Nghiêm Thấm Huyền cười mỉm ngồi xuống bên giường cô, gõ vào mép giường, “Cậu cảm thấy khoẻ hơn chưa?”

“Ừm,” cô hất cằm về phía bạn thân, “Hai vợ chồng các cậu sáng sớm đến thăm tớ để yên lòng à?”

Phong cách nói chuyện này xứng với kiểu cách mà Doãn Bích Giới vốn có, Nghiêm Thấm Huyền nhìn cô cười lắc đầu, “Một là quan tâm tới thăm cậu, hai là muốn nói với cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô hỏi.

“Sắp đến tết rồi, đợi cậu khỏi bệnh xuất viện, tớ và Trần Uyên Sam dự định tổ chức một buổi hội họp ở nhà tụi tớ,” Nghiêm Thấm Huyền tràn đầy hứng thú, “Tớ đã chuẩn bị từ lâu, ngay cả danh sách nguyên liệu nấu ăn đều liệt kê xong.”

“Có ai tham dự?”

“Cậu và Kha Khinh Đăng, tụi tớ, Hàm Hàm, một đôi Đan Cảnh Xuyên, hẳn là còn có một đôi của em họ Đan Cảnh Xuyên, còn có Phong Trác Luân, nếu anh ta có thể từ Hồng Kông trở về.”

Nghiêm Thấm Huyền chấp hai tay trước ngực, “Mấy anh em bọn họ hiếm khi có thể tề tựu, tuyệt đối sẽ vô cùng náo nhiệt.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cầu Vồng (1)

Doãn Bích Giới trông thấy khuôn mặt vui mừng và chờ mong của Nghiêm Thấm Huyền, cô vừa định nói gì thì một thanh âm lạnh như băng đã vang lên trong phòng bệnh trước, “Phải chờ tôi và bác sĩ xác nhận tình trạng sức khoẻ của Bích Giới trước.”

Ba người trong phòng bệnh nhìn lại, liền thấy Kha Khinh Đăng xách theo hai hộp đựng cơm xinh xắn trong tay đi đến.

Mấy ngày nay tất cả ẩm thực của Doãn Bích Giới đều do đầu bếp của anh tại biệt thự New York bay sang thành phố S làm cho, dựa theo yêu cầu tỉ mỉ mà tự tay nấu nướng, ngay cả một chút sai sót cũng không cho phép.

Vì vậy, dù cho chỉ là chút điểm tâm và cháo lành mạnh cũng có thể khiến người ta có khẩu vị lớn.

“Em đi rửa mặt trước,” thấy anh cầm bữa sáng đến, lúc này Doãn Bích Giới xuống giường chuẩn bị đi rửa mặt, trước khi vào phòng tắm cô nói với bọn Nghiêm Thấm Huyền, “Hai người ngồi một lát, trên bàn có pha trà ngon.”

Vết thương trên vai đã không còn quá đau đớn, cử động cũng bắt đầu dần dần phục hồi lại bình thường, cô vừa mới nặn kem đánh răng xong, vừa ngẩng đầu thì thấy Kha Khinh Đăng xuất quỷ nhập thần đứng ở phía sau cô.

“Sao thế?” Cô thản nhiên hỏi.

Anh không nói gì, chỉ bất động nhìn cô.

Cô nhìn kỹ vẻ mặt của anh trong gương một lúc, bỗng nhiên ngẫm hiểu mà cong khoé miệng, “Anh lo lắng mình em không rửa mặt xong?”

Anh lại chẳng ừ hử gì cả.

“Sau thời kỳ quan sát, em đã tự mình rửa mặt vài ngày rồi,” cô bỏ bàn chải đánh răng vào trong miệng, “Cũng không phải ngày đầu tiên.”

“Mấy ngày trước em không để ý đến anh.” Giờ phút này người nào đó lên tiếng, nhưng có thể nghe ra ý tứ u oán nhàn nhạt, “Anh đương nhiên không có cách giúp em.”

Hai câu này làm cho người ta cảm động lại bất đắc dĩ, cô nhịn không được bật cười, nghĩ tới hai ngày trước anh quả thật bị mình tra tấn quá chừng, cô vừa thương thức khuôn mặt lạnh lùng đen thui của anh, vừa nói không rõ ràng, “Kha Khinh Đăng... Sau tối qua, em liền phát hiện, anh càng ngày càng buồn nôn...”

Bây giờ nhớ lại, tối hôm qua hai người thành thật nói chuyện với nhau, anh thật sự nói rất nhiều với cô, cô thề, từ trước đến nay cô thật không ngờ anh lại có thể lập tức mở miệng nói nhiều như vậy.

“Nếu phải nói, trước kia hình tượng của anh ở trong lòng mọi người khẳng định là nam thần, ngôi sao xa không thể chạm vào,” cô súc miệng xong, rửa cốc và bàn chải đánh răng, chậm chậm nói với anh, “Không chừng hiện tại chính là nam thần dưới các thần.”

“

Gần gũi cuộc sống*

?” Anh đột nhiên mở miệng nói bốn chữ.

từ gốc 接地气 ý là nói anh Đăng càng ngày càng có tình cảm, không quá lạnh lùng như trước??? bởi vì số từ của tiếng Trung và khi edit ra không khớp, bản raw là ba chữ, còn edit lại là bốn chữ nên mình sửa lại đoạn sau “mở miệng nói bốn chữ” cho khớp với bản edit.

“Cái gì?” Cô đặt cốc xuống, quay đầu nhìn anh.

Kha Khinh Đăng không trả lời, lại lấy khăn mặt treo bên cạnh trước, rồi đi đến bên cạnh cô, sau khi thấm nước ẩm vắt khô, anh nhẹ nhàng lau khuôn mặt cô, “Sáng nay, trong lúc vô tình anh nghe thấy Trịnh Ấm dùng ba chữ này nói với Trịnh Đình hình dung về anh.”

Thanh âm anh vừa lạnh, vừa có một tia mát tự nhiên không che giấu được, cô hưởng thụ sự phục vụ lau mặt của anh, trong lòng cảm thấy anh cũng không phải kiêu ngạo bình thường, hẳn là đổi tên nam thần kiêu ngạo mới đúng, “Gần gũi cuộc sống à...”

“Ừm,” anh giúp cô lau khô mặt, rồi giặt khăn lần nữa, tiếp tục lạnh như băng nói, “Có ý gì?”

“Chính là cuộc sống thay đổi, làm cho người ta cảm thấy có sự thông cảm chân thật và ấm áp.” Cô đứng cạnh bồn nước nhìn anh, giải thích với anh, trong lời nói bất giác mang theo chút trêu chọc, “Nói tóm lại, chính là tán dương anh.”

Anh em họ Trịnh cũng thật không hổ là người theo anh mười năm, dùng một từ có thể chính xác đến vậy, thậm chí làm cho anh mơ hồ.

Sau khi nghe xong, Kha Khinh Đăng gật đầu, đóng vòi nước, sau khi treo khăn mặt, anh đột nhiên khẽ vươn tay, khoát lên vai cô, không cho cô đi.

“Buồn nôn là đại từ của Trần Uyên Sam, anh chỉ là học theo cậu ta, học chút tinh túy liền biến thành gần gũi cuộc sống.” Anh vừa nói xong, vừa cúi

đầu hôn môi cô, “Phải không?”

Khoảng cách gần trong gang tấc, đèn trong phòng tắm rất sáng, ánh mắt anh cũng sáng như vậy, xinh đẹp đến mức quả thực khiến người ta phạm tội.

Vết thương mới khỏi, khúc mắc tháo gỡ, cô mới hậu tri hậu giác nhận ra, cô dường như đã rất lâu rất lâu chưa thân mật với anh.

Mà rõ ràng anh cũng phát hiện, lúc này anh vừa nhìn cô, một bàn tay đã dọc theo bờ lưng cô dần dần trượt lên trên.

Cơ thể cô không tự chủ được mà bắt đầu hơi kéo căng, có một số giác quan từ từ tỉnh lại.

Cô biết, người nào đó đang dùng hành động thực tế đáp lại lời trêu chọc vừa rồi của cô...

Cô vừa định dùng cơ thể còn chưa hồi phục của mình để né tránh lấy lệ, thì chợt nghe ở cửa phòng tắm truyền đến hai tiếng ho khan không có ý tốt.

“Thật ngại quá, quỳ rầy hai vị một chút,” chỉ thấy Trần Uyên Sam tựa vào cửa phòng tắm, trên khuôn mặt khô ngô hàm chứa nụ cười thản nhiên, “Hai người rửa mặt gần nửa tiếng, cũng đủ để ăn một bữa sáng, xét thấy tôi và bà xã của tôi còn chưa ăn sáng đã chạy tới, chúng tôi không ngại ăn phần của hai người trước đâu.”

“Nghĩ đẹp nhỉ.” Kha Khinh Đăng chẳng có sắc mặt tốt đối với người khác, lúc này trở về vẻ mặt hờ hững, ôm vai Doãn Bích Giới đi ra khỏi phòng tắm, “Ăn rồi tôi cũng bảo cậu nhỡ ra.”

Trở lại bên trong, Kha Khinh Đăng để Doãn Bích Giới nằm trên giường trước, sau đó thành thạo mở vạt giường ra, điều chỉnh vị trí gối đầu của cô

một chút, để cô ngồi thoải mái hơn, sau cùng anh đặt hộp đựng cơm lên vạc giường, nhẹ nhàng mở ra.

Nếu không phải cô lấy thìa trước một bước thì sẽ nghi ngờ anh tự tay đút cô ăn sáng.

“Chắc chắc,” Trần Uyên Sam ôm Nghiêm Thấm Huyền, ngồi trên sofa nhìn toàn bộ quá trình, anh ta nhìn không được mà lên tiếng cảm thán, “Tôi thật muốn gọi điện thoại cho Phong Trác Luân, nói với cậu ta, cái gì mới gọi là

thê nô

(nô lệ cho vợ)

chân chính.”

“Không phải cậu sao?” Kha Khinh Đăng ngồi xuống mép giường, bắt đầu ăn phần bữa sáng của mình.

“Không không không...” Trần Uyên Sam lắc đầu liên tục, “Làm sao có thể so với cậu.”

“Em đề nghị đừng ai khiêm tốn cả.” Nghiêm Thấm Huyền cười đề nghị, “Không bằng chờ đến cuối năm tụ tập, cùng nhau so sánh một lần?”

“Không cần so sánh,” Doãn Bích Giới ăn bữa sáng, gương mặt không chút thay đổi đã ngắt lời, “So với tình cảm buồn nôn, Kha Khinh Đăng chẳng bằng Trần Uyên Sam; so với dạy dỗ loli, Kha Khinh Đăng chẳng bằng Đan Cảnh Xuyên; so với đùa giỡn bỉ ổi, Kha Khinh Đăng chẳng bằng Phong Trác Luân; đương nhiên đàn ông của em họ Đan Cảnh Xuyên tớ chưa từng gặp qua, nhưng dù thế nào, Kha Khinh Đăng cũng sẽ không đi cạnh tranh danh hiệu kia đâu.”

“Phải, không cần cạnh tranh, tôi hào phóng nhường cho người xứng đáng.” Kha Khinh Đăng cũng mặt không thay đổi mà bổ sung.

Hai người một bàn dùng lời nói cao minh hỗ trợ nhau, cơ hồ khiến cho Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy mà ngây người, bọn họ trầm mặc hồi lâu rồi mới đứng lên, tỏ vẻ muốn rời khỏi phòng bệnh này.

Khi hai vợ chồng nhà họ Kha liên hợp lại, bọn họ tìm tới cửa thăm hỏi, không phải là tự tìm cái chết sao...

...

Sau khi bọn Trần Uyên Sam rời đi không lâu, Trịnh Ấm tiến vào phòng bệnh.

“Chị Bích Giới,” Trịnh Ấm đến cạnh giường, nhìn cô, ánh mắt cười cong lên, “Kha tiên sinh cùng với anh em và Arthur có việc cần nói, họ đang ở ngoài cửa.”

“Ừm.” Cô gật đầu, ra hiệu Trịnh Ấm ngồi xuống mép giường.

Trịnh Ấm ngồi xuống, nằm sấp cạnh cánh tay cô, ánh mắt lộ ra vui mừng, “Nhìn thấy tinh thần chị chuyển biến tốt đẹp, em rất vui.”

Có một số người trời sinh như là mặt trời nhỏ, có khả năng luôn mang đến cảm giác ấm áp cho người bên cạnh, Trịnh Ấm chính là một cô gái như vậy.

Cô nằm kê trên gối, thoáng cười, vươn tay sờ tóc Trịnh Ấm.

“Chị Bích Giới, chị có muốn biết tình huống đã xảy ra tại bãi biển Somalia ngày đó không?” Lúc này Trịnh Ấm đột nhiên lên tiếng, hỏi cô.

“Được.” Thực ra Doãn Bích Giới vĩnh viễn không thể quên được chuyện ngày đó trên du thuyền, nhìn thấy dáng vẻ của Trịnh Đình và Trịnh Ấm bị

trời áp giải vào trong, chỉ cần nghĩ lại sẽ cảm thấy hết sức đáng sợ, nhưng bởi vì cô lo lắng trong lòng Trịnh Ấm có bóng ma nên vẫn chưa hỏi.

“Ngày đó ở tại bàn đàm phán, Kha tiên sinh rút cuộc bán danh sách tài nguyên dầu mỏ cho thế lực bên Kazakhstan, lúc ấy em và anh không hề biết đó là diễn cho Dell xem, cho nên sau khi Kha tiên sinh đi tìm chị, tụi em bị Dell và đặc công liên bang hấn mang vào vây quét, thật sự trong nháy mắt không hề chuẩn bị, bó tay không có biện pháp.”

Trịnh Ấm thuật lại từng câu từng chữ, vẻ mặt lại lộ ra chút đau thương, “Bởi vì tuyến phòng ngự của chúng ta ở bãi biển rất vững chắc, chưa từng nghĩ tới sẽ có kẻ phản bộ nội ứng ngoại hợp, ngày đó người của chúng ta chết đi gần hai phần ba, em đi theo Kha tiên sinh nhiều năm như vậy, chỉ gặp một lần thảm bại bó tay chịu chết, em tận mắt nhìn thấy rất nhiều người chết trước mặt em, máu chảy thành sông...”

Cô cẩn thận lắng nghe, có thể tưởng tượng cảnh tượng của lúc ấy, càng có thể tưởng tượng anh em họ Trịnh đi theo Kha Khinh Đăng nhiều năm chưa bao giờ nếm trải thất bại, áp lực và đả kích trên tinh thần họ khi bị nguy hiểm ập xuống thối quét tất cả.

“Sau đó em biết, tuy rằng Kha tiên sinh đã nổi lòng nghi ngờ Dell, nhưng bởi vì tình bạn nhiều năm mà không đề phòng toàn bộ, để Dell thừa cơ, cho nên em và anh chẳng trách chuyện Kha tiên sinh không nói trước cho tụi em biết.” Trịnh Ấm lắc đầu, “Ngay cả em cũng không nghĩ đến Dell sẽ phản bội, có thể cuối cùng vì không phải là người chung một quốc gia, vĩnh viễn không thể hình thành tình bạn không có gì phá được.”

“Nhưng may là Arthur chống lại thử thách.” Doãn Bích Giới nghe đến đó, an ủi mà véo mặt Trịnh Ấm, “Tuy rằng anh ta là kì ba, nhưng anh ta không hổ thẹn với nhiệm vụ Kha Khinh Đăng giao cho anh ta, dồn đến chết sau đó hồi sinh, hiện tại chúng ta đều tốt, không phải sao?”

Trịnh Ấm nghe thấy tên Arthur, liền nhin không được mà bật cười, “Dạ, còn nữa...chị Bích Giới, em muốn chính miệng nói với chị, em và anh thật sự rất cảm ơn chị đã ở bên cạnh Kha tiên sinh.”

Trên thế giới này, chỉ có người phụ nữ như Doãn Bích Giới kiên cường lại quả quyết, dũng cảm mà không sợ, mới có thể xứng với tình yêu duy nhất của Kha Khinh Đăng, không bao giờ phụ lòng.

“Đúng rồi, chị Bích Giới,” Trịnh Ấm như là đột nhiên nhớ tới gì đó, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đã được gấp lại, rồi đưa vào lòng bàn tay cô, “Đây là Cảnh Trạm nhờ em chuyển cho chị trước khi anh ta rời khỏi bệnh viện.”

“Cảnh Trạm?” Cô sửng sốt, “Anh ấy đi rồi?”

“Vâng ạ,” Trịnh Ấm gật đầu, “Sáng nay khi chị và Kha tiên sinh còn chưa thức dậy thì anh ta đã đi rồi, cũng không nói cụ thể là đi đâu.”

Ngày đó trong phòng bệnh, Cảnh Trạm và Kha Khinh Đăng còn giảng co với nhau ở trước mặt cô, cô thở dài một hơi, nhẹ nhàng mở tờ giấy.

Trang giấy thuần trắng, mặt trên chỉ có một hàng chữ ngắn ngủn.

“Có hẳn bảo vệ em, em vĩnh viễn tốt nhất, bảo trọng, sau này còn gặp lại.”

Cô nhìn chăm chăm hàng chữ này, trong lòng cảm thấy hơi chát, không thể nói là là thi vị gì, thậm chí khi Trịnh Ấm lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đổi người khác tiến vào, cô cũng không phát hiện.

“Tối qua sau khi em ngủ, hẳn đã tới tìm anh.”

Vừa ngẩng đầu, cô mới giật mình phát giác Kha Khinh Đăng đã ở cạnh giường.

“Ừm, sau đó thì sao?” Cô nhìn anh.

“Không có sau đó.” Anh ngồi xuống bên giường, nhìn lướt qua tờ giấy cô đang cầm, thần sắc lạnh như băng, “Hắn viết gì cho em?”

Doãn Bích Giới quan sát nét mặt hờ hững của anh, cô nhú mày, “‘Gần gũi cuộc sống’ tiên sinh, anh ghen tị ư?”

Người nào đó không trả lời, trong nét mặt đã có một tia mất tự nhiên rất nhạt.

Cô thường thức sắc mặt anh một hồi nữa, rồi khép lại tờ giấy đặt trên tủ đầu giường, cô khẽ cười vươn tay về phía anh.

Hai bên không nói gì, nhưng anh lập tức hiểu được ý cô, chỉ thấy anh chìa tay mình nắm tay cô, sau đó đứng dậy ngồi ở đầu giường, tựa vào gối cô, rồi kéo cô dựa ở trước ngực anh.

“Em không hận anh ấy, cũng không ghét anh ấy.” Cô dựa vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim vững vàng của anh, cô cảm thấy cả người đều dung nhập cảm giác an toàn vào trong xương cốt, “Tuy rằng em hận nhất người khác lừa gạt em, nhưng em biết, tình bạn mấy năm nay của tụi em không hoàn toàn là lừa dối.”

Con người là động vật tình cảm có máu có thịt, trải qua năm tháng sống chung lắng đọng luôn để tâm đối xử lẫn nhau.

“Em biết anh ấy có nỗi khổ tâm và bất đắc dĩ của anh ấy, nhưng anh ấy quả thực luôn dùng hết sức bảo vệ em, cho dù anh ấy tiếp nhận tập đoàn của anh ấy tiếp tục kinh doanh ở thành phố S, hay là đi nơi khác, em cũng sẽ chúc anh ấy bình an.” Cô nói.

Tuy rằng Cảnh Trạm không nói lời từ biệt với cô mà đã đi khỏi, nhưng tờ giấy này đã chứng minh tất cả.

Dù tình cảm của anh ta đối với cô rốt cuộc là thế nào, cô chỉ nghĩ là một đoạn tình bạn chân thành nhiều năm cất chứa trong lòng, lạ lùng nhưng cũng quý giá.

“Nói xong chưa?” Lúc này anh cất tiếng trầm thấp.

Cô nghe ba chữ này, từ trước ngực anh ngẩng đầu lên nhìn anh.

Theo góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy đường cong của hàm dưới của anh.

“Cho dù thế nào, anh không có một tí thiện cảm đối với người đàn ông này.” Người nào đó biểu đạt sự cứng rắn, hoàn toàn bất mãn, “Anh nên nổ phát súng kia.”

Doãn Bích Giới rất cuộc nhịn không được mà bật cười, cảm thấy toàn thân bởi vì trận cười này mà trở nên biếng nhác, cô càng thoải mái cọ cọ trên người anh.

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm của anh đột nhiên trở nên hơi kỳ quái.

Cô nghe được nhịp tim trong ngực anh càng lúc càng kịch liệt, suy nghĩ vừa chuyển đổi, cô nhanh chóng biết nguyên nhân anh bảo cô “Đừng nhúc nhích”.

“Trên bảo Xuân cung đồ truyền thế của anh đâu?” Cô ghen cổ họng, đánh bạo giơ tay nắm cằm anh, trêu chọc anh, “Còn dùng được không? Không bị nước biển thấm ướt không thể xem chứ?”

“Bao bọc không thấm nước, được Arthur bảo quản rất tốt.”

Lúc này anh nâng người cô lên, nhìn cô chăm chú, trong con người xinh đẹp lạnh băng ẩn chứa độ nóng chỉ có cô có thể nhìn thấy, “Yên tâm, đợi

sức khoẻ của em hoàn toàn bình phục, em sẽ biết, rốt cuộc ‘dùng được không’.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cầu Vồng (2)

Mấy chữ cuối cùng kia anh đặc biệt phát âm rõ ràng từng chữ, khiến mặt cô bất giác nóng lên.

Buổi trưa, tuyết rơi tĩnh lặng ngoài cửa sổ, cùng với tuyết lớn nổi lên giá rét của vài hôm trước thật là một trời một vực, cả thành phố bắt đầu ấm dần, trời trong ngàn dặm, trời nắng bình yên.

Dựa vào nhau thế này, trò chuyện trong hoàn cảnh yên tĩnh mà an toàn, với bọn họ đã từng đi trong bóng tối và gió bão mà nói, thật là lễ vật quý giá nhất.

“Qua hai tuần nữa em có thể chính thức xuất viện.” Kha Khinh Đăng nhìn cô, xoa tóc cô, thanh âm trở nên trầm lắng nhẹ nhàng vài phần, “Khi này bác sĩ cầm báo cáo sang đây, mấy ngày nay em dưỡng bệnh, kết quả tốt lắm.”

Sau khi cô nghe xong, trong lòng của buông lỏng, nhưng chợt nhớ tới gì đó, cô hỏi anh, “Bác sĩ có nói...?”

Trong lòng vẫn muốn hỏi vấn đề đã được chôn vùi ổn thoả, chạm một cái thì sẽ đau, nhưng cô vẫn vương thật lâu, muốn biết đáp án khẩn cấp.

Anh cụp mắt, thanh sắc trầm ổn, “Muốn hỏi chuyện liên quan đến mang thai?”

“Ừm.” Cô hít sâu một hơi, quả quyết mà lại rõ ràng nhìn thẳng anh, “Em muốn biết.”

Từ nhỏ cô đã kiểm tra sức khỏe vài lần ở bệnh viện, hơn nữa luôn đau đớn khi tới kỳ sinh lý, cô biết rằng thân thể của mình có tính hàn, sau khi trưởng thành bác sĩ từng nói với cô, đối với vấn đề mang thai đừng quá khắt khe, thuận theo tự nhiên là được.

Vì vậy, lúc trước khi biết mình mất đi đứa con, cô mới đau lòng như vậy, bởi vì cô biết rõ đứa bé này không dễ dàng có được.

Nhưng cô càng hiểu rõ tình trạng sức khỏe của mình từng tí một, anh không thể nào rõ ràng, thà tiếp tục chôn sâu vấn đề này trong đáy lòng, chỉ bằng lúc này hai người cùng nhau đối mặt, dù sao tất cả tương lai của cô đều có liên quan đến anh, không phải sao?

“Với tình trạng sức khỏe của em, tỷ lệ có thể thành công mang thai lần nữa là 50%.”

Sau một lúc lâu, anh gằn từng tiếng nói, “Phối hợp điều trị bồi dưỡng và thuốc Đông Y chính xác, tỷ lệ sẽ tăng lên.”

50%.

Cô nghe đáp án này, trong lòng chua xót, nhưng cũng may mắn, ít nhất cô không mất đi toàn bộ cơ hội, cô còn một nửa xác suất để cố gắng tranh thủ.

“Doãn Bích Giới, đây chỉ là một nửa đáp án mà em muốn biết.” Không đợi cô trả lời, anh đã nâng tay xoa nhẹ mặt mày cô, “Còn một nửa, em muốn nghe không?”

Anh nói mấy câu khiến cô ngẩn ra, rõ ràng bác sĩ đã đưa ra kết quả cuối cùng, anh làm sao còn một nửa đáp án khác chứ?

“Một trứng thụ thai, không chỉ có trứng đến từ cơ thể mẹ, còn có sự kết hợp cống hiến quan trọng của người cha,” anh nói lưu loát, mang theo vẻ mặt thách thức từ trước đến nay, “Mà với tổ chất của cơ thể anh, tỷ lệ có thể cho em mang thai lần nữa là bách phát bách trúng.”

Doãn Bích Giới lắng nghe anh nói câu này, sau khi dùng thời gian vài giây tiêu hoá, cô rất cục nịnh không được mà đỏ mặt muốn đánh lại anh, nhưng bị anh dễ dàng giữ chặt hai tay, rồi đặt sát môi anh, dịu dàng hôn lên, “Hãy tin anh.”

Hành động hết sức dịu dàng, nhưng cô lại rõ ràng thấy được vẻ xảo quyệt và ý cười trong đáy mắt anh, trong lòng suy nghĩ lời ngầm của anh hẳn là, “Hãy tin anh, anh có tinh trùng mạnh nhất” mới đúng đấy...

“Cho dù thế nào,” Trong bầu không khí ấm áp lại mang theo chút màu sắc, trong đôi mắt sâu thẳm của anh có một tia kiên định nhất, cũng khiến cô tràn đầy sức mạnh tin tưởng, “Chúng ta nhất định nhanh chóng có đứa con thứ hai.”

***

Ngày đó Doãn Bích Giới xuất viện đúng lúc là ngày cuối cùng của năm, thành phố S rơi tuyết lớn mấy ngày liền rồi cuộc tạm thời dừng lại, tuy rằng thời tiết trở nên lạnh một chút, nhưng ánh nắng chiếu vào lòng người ấm áp vô cùng.

Sáng sớm thức dậy, Kha Khinh Đăng gần như bắt tay giúp cô rửa mặt, nhìn cô ăn xong bữa sáng, thậm chí giúp cô mặc vào áo khoác rất dày được đặc biệt làm ra, trong trong ngoài ngoài xác nhận mấy lần, anh mới dẫn cô rời khỏi phòng bệnh.

Nghiêm Thẩm Huyền và Trần Uyên Sam phái người tới đón bọn họ, là Phong Trác Luân vừa từ Hồng Kông gấp gấp trở về.

Nhiệt độ dưới 0, hoa hồ điệp Phong đại thiếu gia nổi tiếng nhất trong ngành trang sức cũng không sợ lạnh mà chỉ mặc áo sơ mi và áo gió màu đen, cao gầy lại làm dáng đứng ở trước xe hướng về phía vườn hoa gần bệnh viện, phụ nữ tại bệnh viện gần như đều bị anh ta hấp dẫn.

Kha Khinh Đăng ôm Doãn Bích Giới từ bệnh viện đi ra, trên đường đi ngang qua vài cô gái có vẻ mặt kích động bao vây chụp ảnh hoa hồ điệp, sau đó bọn họ mới tới trước mặt hoa hồ điệp.

“Nhiều ngày không gặp, anh đổi giới tính à?” Doãn Bích Giới quan sát Phong Trác Luân từ trên xuống dưới một lượt, “Xem ra hiện tại chỉ có thể dùng thành ngữ để hình dung khuôn mặt xinh đẹp của anh, những tính từ khác hẳn là không đủ.”

Phong Trác Luân hít một hơi định nói, thì chợt nghe tiếng nói lạnh như băng của Kha Khinh Đăng ở bên cạnh bổ sung chính xác, “Bế nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn.”

Sau khi hai người nói xong thì trao đổi ánh mắt tán thưởng lại ăn ý với nhau, rồi ngồi vào trong xe.

Hai vợ chồng nhà họ Kha sau khi vết thương lành lại, tình cảm càng vững chắc hơn vàng mà cùng nhau liên hợp làm bẽ mặt Phong Trác Luân, anh ta ngại trên người của hai vị này đều là phần tử không hợp pháp, vũ khí có tính sát thương, anh ta chỉ có thể đem bọc dọc phát tiết trên xe, dọc đường đi chạy xe gần như muốn bay.

Hầu như không bao lâu, xe đã dừng lại dưới lầu nhà Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền, ba người lên lầu ấn chuông cửa, lúc Nghiêm Thấm Huyền chạy ra mở cửa, mùi thơm tràn đầy trong nhà nhẹ nhàng bay ra.

“Đến rồi, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Hệ thống sưởi ấm trong nhà mở đầy đủ, trên tay Nghiêm Thấm Huyền còn đeo bao tay dùng để cầm bánh nướng, sau khi tiếp đón bọn họ cô lại chui vào phòng bếp, khi Doãn Bích Giới đi qua phòng bếp nhìn vào trong thì phát hiện trong đó không chỉ có mình Nghiêm Thấm Huyền.

Phòng bếp to lớn mà sáng sủa, đứng ở lò nướng bên này cùng đeo bao tay như Nghiêm Thấm Huyền là Trần Uyên Sam anh tuấn, hai người bưng bánh vừa nướng xong ra, còn thân mật đút cho nhau ăn; đứng cạnh bàn bếp là Đan Cảnh Xuyên mặc đồng phục cảnh sát, anh ta đang nấu ăn, còn phải luống cuống chăm sóc bạn gái loli Cố Linh Nhan quấy rối ở bên cạnh; gần bồn nước là một cô gái trẻ tuổi mặt mày diễm tinh đang đứng rửa chén, mà người đàn ông lạnh lùng đeo mắt kính mặc dù không ra tay giúp đỡ, nhưng vẫn đứng bên cạnh nhìn cô.

“Giới thiệu mọi người một chút.” Nghiêm Thấm Huyền thấy bọn họ đều ở phòng bếp, cười tủm tỉm nhìn hai người đứng cạnh bồn nước, “Hai vị này là Phó Chính và Thiệu Tây Bội, Thiệu Tây Bội là em họ của Đan Cảnh Xuyên.”

Tuy rằng Phó Chính nghiêm túc, toàn để gương mặt núi băng, nhưng Thiệu Tây Bội rất dễ ở chung, không khí trong phòng bếp hoà thuận, Phong Trác Luân cởi áo gió rồi đi sang đây tìm cảm giác tồn tại, anh ta khoanh tay thưởng thức cảnh tượng trước mặt, vừa cảm thán từ trong đáy lòng, “Thật sự là hiếm nha, có thể nhìn thấy một đám thê nô tụ tập cùng một chỗ...”

“Tránh ra.” Phong Trác Luân còn chưa nói xong thì đã bị Kha Khinh Đăng vô tình ngắt lời, anh đi vào, không có biểu cảm gì mà hỏi Trần Uyên Sam, “Có nước ấm không?”

Trần Uyên Sam chỉ phương hướng cho anh, anh đi qua, sau khi rót cốc nước thì chính miệng thử nhiệt độ của nước trước, rồi cầm cốc nước đến bên cạnh Doãn Bích Giới, để cô cầm miếng đệm của cái cốc.

“Tôi đã quên mất, ở đây còn có một người.” Phong Trác Luân thường thức nam thần làm tròn bốn phận hầu hạ nữ vương, anh ta tiếp tục tăm tắp cảm thán.

“Hàm Hàm có đến không?” Doãn Bích Giới uống ngụm trà, chậm chậm hỏi Nghiêm Thấm Huyền ở bên cạnh, “Tớ nhất định phải tìm một người thật giỏi để trừng trị ‘cô nàng xinh đẹp’ bẽ nguyệt tu hoa’ này.”

“Xem này tớ đã quên, vừa định nói với cậu.” Lúc này Nghiêm Thấm Huyền cời bao tay ra, “Bởi vì có chuyện ở văn phòng luật sư, lúc giữa trưa Hàm Hàm đã quay về Hồng Kông rồi.”

“Haizz, xem ra tôi không có duyên phận với cô nàng này rồi?” Phong Trác Luân chìa hai tay ra nhún vai, “Các người có ý tốt muốn tác hợp chúng tôi, nhưng lần trước cô ấy đến, tôi lại quay về Hồng Kông, lần này tôi đến thì cô ấy quay về Hồng Kông.”

“Anh đừng nói quá sớm.”

Doãn Bích Giới nhìn độc thân quý tộc duy nhất ở đây, trong lời nói lại có thâm ý khác, “Sau này sẽ có lúc anh làm thê nô đến chết đi sống lại.”

Không lâu sau lời này đã được nghiệm chứng, nhưng hiển nhiên bây giờ Phong Trác Luân vẫn còn đắm chìm trong chơi đùa ngạo mạn mà hồn nhiên bất giác, chỉ cảm thấy không quan trọng mà nhún vai.

Tất cả mọi người ở tại phòng bếp trò chuyện sôi nổi, đồng thời bận làm việc, đồ ăn và bánh ngọt nóng hổi đều mới ra lò, lúc mọi người ngồi vây quanh bàn cơm, Kha Khinh Đăng vì cú điện thoại mà đi ra ban công.

Doãn Bích Giới ăn đĩa rau cải, thấy anh vẫn chưa trở về, cô có phần không yên, suy nghĩ một chút, cô buông đĩa, lén đến ban công tìm anh.

Ban đêm tĩnh lặng, anh đưa lưng về phía cô đứng bên cửa sổ, bóng lưng anh tuấn vô song, cô vừa đi vừa thưởng thức, cảm thấy dường như chỉ cần ở chỗ có anh, tất cả đều bình thản.

“Sao em lại ở đây?” Khi cô còn chưa đến bên người anh thì đã bị thính giác nhạy bén của anh phát hiện, vừa lúc anh cúp điện thoại, liền kéo cô đến trước người mình.

Cô lẳng lặng kề sát ngực anh, thấp giọng hỏi, “Anh không phải đang an bài gì đó chứ?”

Sau khi nhập viện, cô kỳ thật biết rằng anh và Trịnh Đình cùng với Arthur hình như luôn nói chuyện bàn bạc gì đó, một trận ở Somalia, liên bang thiếu nợ máu của bọn họ, anh nhất định sẽ bày ra bố cục tốt nhất, hoàn trả lại gấp bội.

Cô chẳng sợ lại cùng anh bắt đầu trải qua cuộc sống bấp bênh, cô chỉ là không muốn như trước bị anh giấu giếm mọi việc.

Kha Khinh Đẳng ôm chặt cô vào trong ngực, cảm giác trên đỉnh đầu cô, trầm ngâm một lát, anh mới trả lời, “Phải.”

Cô buộc chặt vòng tay bên hông anh, “Vậy anh sẽ nói cho em biết toàn bộ kế hoạch của anh chứ?”

Anh lại trầm mặc, một lát sau mới nói, “Anh sẽ nói với em tất cả những điều em muốn biết, nhưng anh không muốn để em theo anh cùng vào trong bố cục này.”

Bố cục anh sắp đặt hai năm trời mạo hiểm như thế rồi lại

kiếm tâu thiên phong*

, tuy rằng đưa cô trở lại bên cạnh anh lần nữa, nhưng cũng làm cho anh nếm trải sự trả giá lớn của nỗi đau xót xa, anh thật sự không dám để cô trải qua bất cứ trắc trở nào nữa.

Kiểm tẩu thiên phong là một chiêu kiếm pháp, nghĩa bóng chỉ việc tìm kiếm những phương pháp bất bình thường để giải quyết vấn đề.

Phải, anh sợ hãi, chỉ có chuyện liên quan đến cô khiến anh cảm thấy sợ hãi, anh thật sự rất sợ cô như trước đó vì anh mà chịu tổn thương, nếu tình huống như thế xảy ra lần thứ hai, anh hoàn toàn không biết mình sẽ làm ra những gì.

Cô là người duy nhất trên thế giới này có thể tác động đến anh, thậm chí điều khiển tất cả cảm xúc và hành động của anh, cô là cốt trung chi cốt của anh, là mạng sống của anh.

“Kha Khinh Đăng,” cô nghe xong lời nói của anh, từ trước ngực anh ngẩng đầu lên, “Nhớ rõ, em đứng ở cạnh anh, sẽ không vắng mặt bất cứ khoảnh khắc nào trong cuộc sống của anh.”

Trong bóng đêm, vẻ mặt của cô sắc sảo mà cương quyết, hoàn toàn không giống phụ nữ bình thường yếu đuối, “Bất luận là thời khắc tốt, hoặc là núi đao biển lửa, em phải ở bên cạnh anh, cùng anh hoàn thành.”

Anh nhìn cô, nhất thời cũng không biết nên nói những gì.

“Cho dù bố cục của anh có bao nhiêu nguy hiểm, sẽ bị thương thậm chí mất mạng, những điều đó em đều không sợ, chỉ cần cho em hiểu rõ bố cục của anh, để em ở bên cạnh anh, làm hậu thuẫn của anh.”

Nhược điểm yếu ớt nhất ở sau lưng anh sẽ có em bảo vệ, thiên đường địa ngục, em cùng anh đi vào.

Trên thế giới này chỉ có em xứng đôi với anh, cùng anh tay nắm tay trái qua tất cả sóng gió gian nguy của cả đời.

“Kha Khinh Đăng,” cô nhìn anh, đột nhiên cong lên một nụ cười kiêu ngạo, “Có nhớ lúc ở Las Vegas anh từng nói, hoan nghênh em trở lại thế giới của anh lần nữa không?”

“Thế thì bây giờ, hoan nghênh anh tiến vào thế giới của em.”

Cô cười đến tinh thần phấn khởi, “Em sẽ cho anh biết, tài năng của em ở trong bố cục của anh, cho anh bao nhiêu sức mạnh, cũng sẽ cho anh biết, có Doãn Bích Giới, đủ để khiến anh mỉm cười suốt đời.”

Một người phụ nữ kiêu ngạo lại tự tin như vậy, nhưng có được sức hấp dẫn trí mạng nhất.

Anh nhìn cô, biết rằng lời nói của cô là lời hứa đáng giá nghìn vàng, mặc dù anh sợ mất đi cô, nhưng càng tin tưởng cô có thể theo anh hoàn thành tất cả kế hoạch.

Thật lâu sau, anh nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, nhìn cô chăm chú, trịnh trọng nói, “Được.”

“Chờ năm sau, anh sẽ nói với em bố cục của anh, sau đó mời em cùng đi theo giúp anh hoàn thành.”

...

Sau bữa tối, tất cả mọi người ngồi vây quanh sofa tán gẫu, bởi vì cá tính của Nghiêm Thấm Huyền yêu thích lãng mạn, trong nhà còn cố ý trang hoàng lò sưởi trong tường kiểu Châu Âu, tô điểm cả phòng khách đặc biệt có không khí.

Lúc này Trần Uyên Sam ngồi trên sofa vừa bóc vỏ quýt cho Nghiêm Thấm Huyền, vừa chậm rãi mở miệng nói, “Kha Khinh Đăng, tôi nghe nói cậu dùng giá trên trời mua một thứ?”

“Cái gì vậy? Giá cả bao nhiêu?” Bạn gái nhỏ Cố Linh Nhan của Đan Cảnh Xuyên lập tức tò mò hỏi han.

“Bạn học thỏ con, đề tài cấm mười tám tuổi, xin trẻ vị thành niên đừng tham dự a ~” Phong Trác Luân lười biếng uống rượu, có ý tốt nhắc nhở.

“Đừng náo loạn, bà đây chưa từng thấy qua nội dung cấm mười tám sao? Bà đây tuyệt đối là công!” Cố Linh Nhan khí phách uy vũ vỗ vai Đan Cảnh Xuyên, “Đúng không? Oa tử?”

Cảnh sát mặt than trong nháy mắt đen mặt, suy nghĩ phải dạy dỗ bạn gái nhỏ đang hoang.

Tất cả mọi người lẳng lặng chờ đáp án chính thức, mà Kha Khinh Đăng ôm Doãn Bích Giới ngồi trên thảm, qua hồi lâu sau mới thản nhiên trả lời, “Xuân cung đồ.”

“Xuân cung đồ?!” Cố Linh Nhan kinh ngạc, hơi nói cà lăm, “Sách... sách tranh cổ đại A*?!”

A: nội dung khiêu dâm

“Thật là lưu truyền từ thời cổ đại đến nay sao?” Nghiêm Thấm Huyền rất hiếu kỳ, “Bích Giới, cậu xem qua chưa?”

“Tạm thời còn chưa.” Doãn Bích Giới vô cùng bình tĩnh, “Nhưng mà đã từng thử rồi.”

“Cái này...có phải khẩu vị nặng không...” Thiệu Tây Bội thoáng đỏ mặt.

Nhà gái trả lời đủ loại, nhưng tất cả đàn ông lại đều rơi vào im lặng.

Thật lâu sau, Trần Uyên Sam nhìn Nghiêm Thấm Huyền bên cạnh, rồi nhìn về phía Kha Khinh Đăng, lời nói nghiêm túc, “Giúp tôi sao chép một bản.”

“Cũng cho tôi một bản.” Phong Trác Luân búng ngón tay, nói theo sau, “Tuy rằng trên người tôi đã có đủ loại tuyệt kỹ, nhưng tôi cũng không phản đối hấp thụ càng nhiều tinh túy hơn đâu ~”

Đan Cảnh Xuyên trầm lặng hưởng nội không nói gì, nhưng lại hướng đến Kha Khinh Đăng ném một ánh mắt “Tôi cũng không để ý sao chép một bản”.

Về phần mỹ nam núi băng Phó Chính, lúc này bình tĩnh đẩy mắt kính, mặt không thay đổi nhìn về phía chủ nhà Trần Uyên Sam, “Có phòng trống không?”

“Có.” Trần Uyên Sam cười mập mờ, rất hiếu khách mà ôm Nghiêm Thấm Huyền đứng lên, anh ta nói với Phó Chính đang kéo Thiệu Tây Bội đỏ mặt, “Tôi đưa hai người lên lầu.”

Hai cặp đôi nhanh chóng biến mất ở cầu thang cùng “Hưởng thụ buổi tối tốt đẹp”, Cố Linh Nhan lại quậy muốn xuống dưới lầu bắn pháo hoa, Đan Cảnh Xuyên dẫn tiểu loli xuống lầu, Doãn Bích Giới có lòng tốt nói với Phong Trác Luân, người duy nhất đơn độc, “Chúc anh trải qua một buổi tối vui vẻ, hoa cô nương xinh đẹp.”

Trong tiếng kêu gào thảm thiết ai oán của Phong Trác Luân, Kha Khinh Đăng và Doãn Bích Giới cũng rời khỏi phòng khách.

Hai người đi theo Đan Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan cùng nhau xuống lầu, Đan Cảnh Xuyên dẫn theo tiểu loli đi mua pháo hoa, mà bọn họ thì đi dạo ở vườn hoa trong tiểu khu.

“Xuân cung đồ của nhà họ Kha tạo phúc cho toàn bộ nhân loại.” Doãn Bích Giới dựa vào cánh tay Kha Khinh Đăng, cười thản nhiên, “Các anh em của anh muốn sao chép, anh hãy nhớ mỗi bản sao chép phải thu bọn họ một giá trên trời, sau này dùng làm tiền sữa bột cho con mình.”

“Đó là đương nhiên.” Thương nhân đen tối khôn khéo nhất cho đáp án khẳng định, một lát sau, anh lại nói, “Còn có một phút đồng hồ.”

“Sao? Còn một phút đồng hồ gì?” Cô có chút nghi ngờ.

Nhưng anh không trả lời, hai người chậm rãi đi trên đường tới chỗ sâu nhất của vườn hoa, trăng trên bầu trời sáng tỏ, thời khắc đoàn tụ sum vầy, anh đột nhiên kéo cô đến trước người.

Tiếng chuông 12 giờ đêm nhanh chóng vang bên tai, mà bên kia pháo hoa do Đan Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan bắn lên cũng đang bùng nổ, nở rộ trên không trung.

Giây thứ nhất ngày đầu tiên của năm mới, cô nhìn người đàn ông có đôi mắt xinh đẹp nhất, nhìn ánh mắt chuyên chú và thâm tình nhất của anh.

Tựa hồ trọn đời trọn kiếp đã cất chứa trong đôi mắt này của anh.

“Chúc mừng năm mới.” Anh cúi xuống, dùng chóp mũi mình cọ cọ mũi cô, trầm thấp mà dịu dàng nói, “Kha phu nhân của anh.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cầu Vồng 3

Sau khi buổi hội họp bạn thân kết thúc, Doãn Bích Giới đã cùng Kha Khinh Đăng ở lại biệt thự của anh tại thành phố S.

Mùng một tháng giêng năm nay đến khá sớm, không quá vài ngày là năm mới, cả thành phố đã tiến vào không khí náo nhiệt đợi chờ tết âm lịch, biệt thự của Kha Khinh Đăng nằm ở vị trí hẻo lánh yên tĩnh, lại có tầng tầng lớp lớp người bảo vệ cả toà biệt thự, rất thích hợp để tĩnh dưỡng, dưới hoàn cảnh và sự chăm sóc tốt nhất, vết thương của Doãn Bích Giới cơ bản đã hoàn toàn hồi phục như cũ.

Mà hai người bọn họ cũng coi như một đôi vợ chồng bình thường, ban ngày ở trong biệt thự, ngoại trừ cùng Trịnh Đình và Arthur bàn bạc bố cục và kế hoạch, anh chỉ ở cùng cô, có đôi khi không nói gì, chỉ là cùng nhau uống trà, thỉnh thoảng hai người cùng đến hồ bên cạnh câu cá, có lúc chỉ tựa vào nhau đọc sách, nghe nhạc, cuộc sống không ồn ào chút nào, nhưng bọn họ đều cảm thấy đây là cách sống tốt nhất.

Kỳ thật rất nhiều lúc, hai người ở cùng một chỗ không cần làm gì cả, chỉ cần hai người ở bên nhau cũng đã đủ rồi.

Thế nhưng, thời gian yên tĩnh như thế, nhưng vẫn có một việc luẩn quẩn trong đầu cô.

Ngày đó trong đêm pháo hoa, câu nói “Kha phu nhân của anh” mang theo nhu tình chưa từng bao giờ có, nó luôn dai dẳng trong đầu cô, mấy

ngày nay lúc hai người ở cùng nhau, cô luôn nghĩ rằng anh sẽ làm gì đó để tiếp tục năm chữ này.

Cho dù lạnh lùng lý trí, dù sao cô vẫn là một người phụ nữ, người bên cạnh chính cô lựa chọn, sẽ ở cùng cô cả đời, Kha Khinh Đăng có định cầu hôn cô không; ngay cả Dung Tư Hàm ở Hồng Kông, lúc gọi điện đến cũng trêu chọc, nếu nam thần tiên sinh cầu hôn quả thật là phải quý thần khiếp động trời đất rồi.

Đúng vậy, anh là một người đàn ông không tầm thường, thứ có thể cho cô tất nhiên cũng là độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Đương nhiên cô cũng sẵn lòng dùng toàn bộ kiên nhẫn để chờ đợi.

“Suy nghĩ gì đó?”

Bữa tối mừng một tháng một cô vẫn cứ ngẩn ngơ, nhưng phát hiện anh ở đối diện đã buông đũa, hai tay chõng lên nhau, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Ngọn đèn trong phòng khách ấm áp mà sáng tỏ, như là làm nổi bật sự lặng lẽ của năm mới, cũng tôn lên vẻ ấm áp trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, cô nhìn lại anh một lúc, đột nhiên nở nụ cười.

“Nếu em còn cười như vậy,” trong đôi mắt anh rõ ràng chỉ có khuôn mặt cô, còn mang theo chút nhu mì, “Bữa tối này có thể sẽ đi vào phòng ngủ hưởng dụng.”

Không cần lệnh cấm của bác sĩ, anh đã đặt tình trạng sức khoẻ của cô hàng đầu, tuy rằng hiện tại đã qua thời kỳ quan sát, nhưng anh vẫn chậm chạp không chạm vào cô.

“Ồ?” Cô cũng buông đũa, nâng quai hàm cười đùa, “Được, nhưng em vẫn còn thắc mắc cũ, giường của biệt thự này, chất lượng có năm sao không?”

Anh cong khoẻ miệng, “Anh nghĩ, năm ngày năm đêm, hẳn là không thành vấn đề.”

Không khí trong phòng dần dần nóng lên, cô đã dự định tối nay hưởng thụ “thể nghiệm năm sao” thật tốt, nhưng ai ngờ lúc này Trịnh Đình lại đi tới, sau khi chào cô, anh ta nói nhỏ bên tai Kha Khinh Đăng mấy câu.

“Xem ra lời hứa năm ngày năm đêm phải trì hoãn.”

Đợi Trịnh Đình rời đi, lúc này anh mới từ ghế đứng dậy, đến bên cạnh cô, một tay chống ở cạnh bàn ăn, hơi cúi người nhìn cô, “Tối nay chúng ta có một việc phải làm.”

“Gì thế?” Thần sắc anh nhìn qua không giống như là nói đùa, cô cũng thu lại sự buông lỏng khi này.

“Tất cả tin tức em trở về thành phố S và năm viện đều được anh phong toả.” Anh nhìn cô, nói từng câu từng chữ, “Bất cứ ai, bao gồm ba mẹ của em cũng không biết.”

Anh vừa nói vậy, cô mới giật mình nghĩ lại, trong lúc mình năm viện, hình như đã quên gì đó.

Bởi vì các nơi trên đất nước đều có công ty chi nhánh của Doãn thị, ba mẹ luôn quản lý các công ty, thời gian quay về thành phố S cũng rất ít, đối với tình hình của cô, từ trước đến nay họ cũng không theo dõi, chỉ biết lúc ấy cô và Cảnh Trạm cùng đi Las Vegas chơi.

Nghĩ như thế, cô nhận ra đã lâu chưa gặp mặt bọn họ.

Tuy rằng từ nhỏ cô đã không có thân thiết với ba mẹ, trong một năm thường chỉ gặp hai ba lần, nhưng dù sao cũng là ba mẹ nuôi dưỡng và dạy dỗ cô.

Nghĩ đến đây, cô cũng rất cảm ơn Kha Khinh Đăng giúp cô phong toả tin tức sau khi đến thành phố S, dù sao cô thật không muốn ba mẹ lo lắng cho mình, hơn nữa lại còn từng sinh non.

“Ba mẹ em đối với chuyện em liên quan đến thế giới màu đen, biết được mấy phần?” Kha Khinh Đăng lại hỏi.

Cô lắc đầu.

Hoàn toàn không biết rõ.

Bao gồm chuyện làm ăn đen tối của ông nội trước kia, ngược lại chỉ có cháu gái là cô biết rõ, hơn nữa sau đó cô vì giao dịch với liên bang mà đi tiếp cận Kha Khinh Đăng, cô cũng chỉ thông báo với ba mẹ ở Mỹ có phía đối tác, từ nhỏ cô đã độc lập, cũng có đầu óc kinh doanh, ba mẹ vẫn rất yên tâm về cô.

Tuy rằng giấu diếm cũng không tốt, nhưng cô hiểu được, nếu bị ba mẹ biết tình huống thật sự, đương nhiên dùng quan niệm của bọn họ, e là không thể chấp nhận, có lẽ còn gây ra chút phiền toái không cần thiết.

“Tốt lắm.” Anh hơi gật đầu, khẽ nhướn mày, “Em đã làm công tác giữ bí mật hơn hai mươi năm, vậy tốt nhất hãy tiếp tục duy trì.”

Cô suy nghĩ một hồi, “Cũng đúng.”

“Nhưng mà, chuyện em sắp trở thành vợ của anh nhất định phải cho bọn họ biết.”

Lúc này anh đứng thẳng, cũng kéo cô từ trên ghế lên, vuốt nhẹ những sợi tóc loà xoà trên trán cô, “Anh sẽ biểu hiện thật tốt và dùng lý do thuyết phục nhất để nhận được sự chấp thuận của bọn họ.”

Doãn Bích Giới ngậy ngấn cả người.

Nói thật, cô chưa từng nghĩ tới...phải dẫn anh đi gặp ba mẹ mình.

Tuy rằng, dựa theo lẽ thường, khâu gặp ba mẹ này là khâu cần thiết chính thức bước vào hôn nhân, nhưng cô luôn cảm thấy, để anh đi làm chuyện này, nói thế nào cũng...có chút không bình thường.

“Vì em nói anh đã bắt đầu ‘gắn gũi cuộc sống’.” Thanh âm của anh thản nhiên, nhưng có cảm xúc vui vẻ đặc biệt kỳ lạ, “Những trình tự đó đều nằm trong lẽ thường, hẳn là không cần thiết quá ngạc nhiên.”

Lúc này cô rút cuộc áp chế kinh ngạc trong lòng, hô hấp chậm lại rồi mới hỏi, “...Anh xác định, muốn gặp bọn họ?”

Ba mẹ cô, nếu biết cô muốn gả cho một trùm hắc bang giao dịch dầu mỏ, có thể hai mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi hay không?

“Một giờ sau chúng ta sẽ đến sân bay, lúc đó máy bay của ba mẹ em từ thành phố T hạ cánh trở về đây, tất cả thuận lợi, chúng ta và bọn họ sẽ gặp mặt tại ghế lô của quán cà phê tại sân bay.”

Thần sắc anh vẫn bình tĩnh như cũ mà còn tự đắc, “Sau đó, trong đầu bọn họ sẽ có nhận thức cố định, anh, Kha Khinh Đăng, sắp là chồng của em.”

...

Kha Khinh Đăng không hề nói đùa.

Một giờ sau, bọn họ quả nhiên đã ngồi trong ghế lô của quán cà phê tại sân bay, anh em họ Trịnh và Arthur canh giữ ngoài cửa ghế lô, lúc này Doãn Bích Giới ngồi trên ghế, ngẩng đầu liếc nhìn Kha Khinh Đăng ở bên cạnh đang uống trà, cô luôn cảm thấy mọi thứ của hiện tại không có cảm giác chân thật.

“Đừng khẩn trương.” Anh buông tách trà, nghiêng đầu nhìn cô thản nhiên nói.

...

Sắc mặt cô cứng đờ.

Rất kỳ lạ, là gặp ba mẹ cô, người hồi hộp lại là cô, mà người nào đó thản phận phức tạp, trời sinh tính tình lạnh như băng ngược lại đang an ủi cô.

“Kha tiên sinh, bọn họ đến rồi.” Lúc này Trịnh Âm ló đầu ở cửa, cười hì hì nói.

Cả người Doãn Bích Giới khẽ run, vội vàng ngồi thẳng, không bao lâu, cô liền nhìn thấy ba mẹ kéo vali hành lý bước vào ghế lô.

“Chào hai bác.”

Cô còn chưa nói chuyện, Kha Khinh Đăng ở bên cạnh đã đứng lên, thản nhiên vươn tay về phía ba mẹ cô, “Bác trai, bác gái.”

Tuy rằng vẻ mặt lúc đầu của ba mẹ cô có chút phức tạp khó tin, nhưng dù sao họ cũng là thương nhân lão luyện, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt như thường, sau khi bắt tay với Kha Khinh Đăng, bọn họ ngồi xuống chỗ đối diện.

“Ba, mẹ.” Thấy anh bình tĩnh như vậy, cô đương nhiên cũng không câu nệ ngại ngùng nữa.

“Bích Giới.” Bà Doãn nhìn cô, vẻ mặt dịu đi không ít, “Gần đây con khoẻ không?”

“Rất tốt ạ.” Cô gật đầu một cái, “Con mới từ New York trở về, ba mẹ thế nào?”

“Cuối năm, tình trạng tài vụ của công ty luôn phải làm tính toán rành mạch, cho nên khá bận bịu, thật vất vả mới vội về trước tết âm lịch.” Bà Doãn uống tách trà ngon đặt ở trên bàn, đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Trà này rất ngon.”

“Nếu bác gái thích, cháu sẽ bảo người đưa đến nhà bác mấy hộp.” Kha Khinh Đăng bình tĩnh mở miệng, “Đây là vị Động Đình Bích Loa Xuân tốt nhất, Trung Quốc thập đại danh trà cháu đều có liên hệ với nhà cung cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể gửi cho bác.”

Trong lòng Doãn Bích Giới âm thầm khen ngợi Kha Khinh Đăng, cô biết, bà Doãn đi theo ông Doãn làm ăn, không có ưa thích những cái khác, chỉ có loại trà hạng nhất này đặc biệt coi trọng, trước kia trong nhà luôn bày ra đủ loại trà.

Ông Doãn nghe xong lời nói của anh thì ánh mắt chợt loé, lúc này vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói, “Xin hỏi cậu là?”

“Kha Khinh Đăng.” Vẻ mặt anh cũng điềm tĩnh, “Cháu là nhà đầu tư của phía công ty đối tác tại Mỹ cùng làm ăn với Doãn thị, cũng là vị hôn phu của Bích Giới.”

Nghe thấy “vị hôn phu”, vẻ mặt của ông bà Doãn đều có chút thay đổi, nhưng nhìn qua, đối với thân phận công ty đối tác của anh, họ không quá phê bình kín đáo, ngược lại biểu lộ một tia tán thưởng.

“Bích Giới,” lúc này ông Doãn nhìn về phía Bích Giới, vẻ mặt có phần quở trách, “Sao từ trước đến giờ chưa từng nghe con nói qua với ba mẹ?”

“Đây là sự thất lễ của cháu, không phải vấn đề của Bích Giới.”

Doãn Bích Giới trơ mắt nhìn Kha Khinh Đăng nói trọn vẹn “lời chân thật” về những việc bọn họ đã trải qua không có một chút liên quan, “Bốn năm trước, cháu và Bích Giới đã xác định quan hệ, nhưng bởi vì phải vận

hành công ty và có rất nhiều việc đình lại, hơn nữa sau đó cháu và Bích Giới ở riêng hai nơi, lần này đợi đến lúc tình hình hoàn toàn ổn định, chúng cháu cảm thấy nên bắt đầu suy nghĩ việc kết hôn, thấy rằng thích hợp để gặp hai bác.”

Ông bà Doãn liếc nhìn nhau, tạm thời không nói gì.

“Ba, mẹ.” Lúc này cô dừng một chút, nói tiếp lời của Kha Khinh Đăng, “Từ nhỏ ba mẹ đã rất yên tâm về con, con xin hai người tin tưởng, anh ấy không chỉ là bạn trai đầu tiên của con, cũng là đối tượng kết hôn lý tưởng của con, anh ấy không chỉ có năng lực giúp con việc công, trong sinh hoạt cũng rất tỉ mỉ chu đáo với con, chúng con ở chung rất hoà thuận.”

Từ bé tính cách con gái độc lập kiên cường, ông bà Doãn ít khi quan tâm, nhưng con gái trưởng thành quả là rất tốt, chưa từng làm việc khiến bọn họ thất vọng, tuy vị hôn phu này xuất hiện có phần đột ngột, nhưng theo ấn tượng đầu tiên mà nhìn, tướng mạo tốt, phong thái phi phàm, mặc dù có vẻ không ôn hoà thân thiết, nhưng vừa thấy thì sẽ biết không phải là người thường.

“Con chưa bao giờ gặp được người đàn ông nào tốt hơn anh ấy.” Dừng một chút, cô lại bổ sung một câu, “Con tin, anh ấy sẽ là người chồng và người cha tốt nhất.”

Những lời này vừa nói ra, ba người kia có vẻ mặt khác nhau, ông bà Doãn chưa từng thấy con gái lãnh đạm của mình nói trắng ra cảm tình đối với một người, thậm chí đã bày tỏ ý nguyện xây dựng gia đình, mà người nào đó, mặc dù nhìn qua lạnh lùng bình tĩnh như thường, nhưng khi nhìn cô, ánh sáng trong mắt anh lại sắp không che đậy được.

“Bác trai, có phải bác rất thích đồ sứ không?”

Không đợi ông Doãn mở miệng, Kha Khinh Đăng đã nói thêm.

Ông Doãn ngấn ra, sau đó sờ cằm, "...Quả thực vậy."

"Ở hội đấu giá tại London, cháu giành được gốm sứ hoa văn không tước xanh lục của thời Khang Hi nhà Thanh, cháu tặng cho bác coi như quà gặp mặt."

Doãn Bích Giới trông thấy vẻ mặt lúc này của ba mẹ, trong lòng cô buông lỏng, lại không khỏi thán phục thủ đoạn của người nào đó thật sự không phải cao minh bình thường.

Hoá ra lúc cô chưa biết rõ tình hình thì anh đã sớm làm tốt bài tập đầy đủ, đầu tiên nắm được sở thích của mẹ cô, sau khi hiểu rõ thì làm theo lý lẽ diễn đạt quan hệ của bọn họ, cuối cùng lại nắm được sở thích duy nhất của ba, càng có thể nói là gần như mê mẩn.

Sở thích của một người, có thể trở thành uy hiếp lớn nhất của người đó, đối với ba mẹ cô phải gả đứa con gái này, anh đầu tư tốt như vậy, hoàn toàn dùng đường tắt hiệu quả nhất để nhận được sự tán thành của ba mẹ cô.

"Bác trai bác gái làm việc cũng đã mệt nhọc, năm mới nên sớm về nhà nghỉ ngơi."

Lúc này anh nâng tách trà lên, nói lời tổng kết, "Cháu sẽ giúp đỡ Bích Giới, cùng nhau phát triển tập đoàn Doãn thị thật tốt, cũng sẽ ở trong thời gian hiệu quả để cho hai bác tán thành, cho phép cháu cưới Bích Giới."

Câu "Phát triển tập đoàn Doãn thị thật tốt" hiển nhiên càng là tâm nguyện lớn nhất của ba mẹ làm thương nhân, ông bà Doãn cùng anh cùng tách trà, ông Doãn uống một ngụm trà, sau đó nhìn anh nói, "Mấy hôm nay tôi và mẹ Bích Giới sẽ ở lại thành phố S, cậu có thể tới nhà chơi."

"Tha thứ cho cháu có lỗi." Kha Khinh Đăng hơi cong khéo miệng, lúc này anh nhìn Doãn Bích Giới ở bên cạnh, nói chậm chậm, "Cháu đã đặt vé máy bay đi Macao, đêm nay cháu sẽ cùng Bích Giới lên đường đi Macao,

chờ năm sau trở về, cháu sẽ đến nhà tạ lỗi với hai bác, hơn nữa dùng thời gian đầy đủ nhất để cho hai bác hiểu cháu.”

***

Cho đến khi lên máy bay đi Macao, Doãn Bích Giới nhìn thấy sân bay ngoài cửa sổ, cảm thấy cả người vẫn còn chút bàng hoàng.

Kha Khinh Đăng hơi nghiêng người qua, giúp cô đeo dây an toàn, sau đó thấp giọng hỏi, “Em sao thế?”

Cô thở dài, có chút u oán nhìn anh, “Anh đã nói không gạt em bất cứ chuyện gì, nói cho em biết hết toàn bộ kế hoạch.”

Ai ngờ, một buổi tối gần gũi, anh không chỉ cùng cô gặp ba mẹ, còn dùng thủ đoạn mạnh mẽ vang dội phù hợp nhất với tính cách của anh để thu phục ba mẹ cô ngay ngày đầu tiên biết anh, sau đó, lập tức mang cô lên chuyển máy bay tư nhân đi Macao.

“Anh xin lỗi,” tuy anh nói vậy nhưng trên mặt không có vẻ áy náy, ngược lại còn mang theo chút ý trêu chọc, “Anh vốn cho rằng em sẽ thích món quà năm mới này.”

“Đi Macao?” Cô lắc đầu, “Trước kia không phải đã cùng anh đi vài lần sao?”

Ở sòng bạc Macao, hai người bọn họ đều là khách quý quen thuộc từ lâu.

Anh thoáng cười, tuấn tú phi phàm, “Lần này đi, không phải đánh bài.”

“Vậy là đi...?” Cô điều chỉnh tư thế ngồi một chút, trái lại bị anh gợi lên hứng thú.

“Tới nơi rồi em sẽ biết.” Khoé môi anh hơi nhếch lên, “Trước tiên nói cho anh biết, đối với biểu hiện của anh lúc này, em hài lòng không?”

“Có thể không hài lòng sao?” Cô giơ tay, xoa nhẹ mi tâm của anh, “Đều để anh mở miệng, ngoài em ra, chưa từng thấy anh nói chuyện với người nào nhiều như vậy.”

Anh nhin không được, cười nhẹ một tiếng.

“Khi trở về em sẽ nói với Nghiêm Thẩm Huyền và Dung Tư Hàm, tiên sinh ‘gần gũi cuộc sống’, nhất định là con rể chưa qua cửa tranh thủ cảm tình của ba mẹ nhà gái nhanh nhất.” Cô nói.

Quà gặp mặt đắt tiền, hơn nữa lấy lui làm tiến, thêm vào ba mẹ cô là thương nhân lão luyện, trước khi đi còn nói với cô một câu, xã hội bây giờ, thanh niên như anh, bọn họ thật chưa bao giờ gặp qua.

Đương nhiên cô không nói gì, anh làm sao như thanh niên bình thường? Tất cả điều khoản và danh hiệu trên người anh, tùy tiện đem ra một cái cũng có thể hù dọa người ta...

“Đúng rồi,” cô đột nhiên nhớ tới gì đó, “Lúc này anh nói với ba mẹ em, anh là phía đối tác của công ty tại Mỹ?”

Rõ ràng bốn năm trước, là liên bang dùng công ty đăng ký ở bên ngoài tìm tới cô, làm sao công ty này biến hoá nhanh chóng, trở thành công ty của anh?

“Mấy ngày trước, anh đã thu mua công ty kia của liên bang, xoá đi sự tồn tại từng có của bọn họ.” Anh lấy chần đấp trên người cô, trong âm thanh có chút ý cười kiêu ngạo, “Hơn nữa anh đã gửi một bản sao cho ba mẹ em, nói với bọn họ sắp tới lợi nhuận sẽ tăng gấp đôi.”

“Cáo già.” Cô lắc đầu, không thể không thừa nhận anh luôn có ý nghĩ đi nhanh hơn cô mười bước.

Đèn trong khoang máy bay lúc này hoàn toàn tắt đi, máy bay nhanh chóng cất cánh, trong bóng đêm anh chợt tới gần cô, gọi một tiếng tên cô.

“Hở?” Cô vừa xoay đầu, đột nhiên bị anh hôn ở môi.

Nụ hôn này không mang theo sắc thái tình dục gì, chỉ là một nụ hôn hết sức giản dị, nhưng trong lúc lưu luyến lại khiến cả người cô dâng lên sự ấm áp không thể diễn tả.

Mùng một tháng giêng, anh và cô cùng đi gặp ba mẹ cô, cũng cùng cô bình an mà trọn vẹn trải qua ngày đầu tiên của năm mới này thật hoàn chỉnh.

Thật tốt, năm mới, cô và người quan trọng nhất của mình ở bên nhau, gắn bó với nhau, đối với cô mà nói đó là niềm vui vô tận.

Có anh, đó là năm tháng trọn vẹn nhất.

“Anh rất vui, sau này có thể trở thành người nhà của em.” Một lát sau, anh rời khỏi môi cô, thì thầm nói.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bốn Bè Thọ Dịch (Một)

Ma Cao. Rạng sáng.

Máy bay rất nhanh rớt xuống đến Ma Cao sân bay quốc tế tư nhân máy bay sân bay, Doãn Bích Giới tiểu ngủ một hồi, lúc này nói lỏng dây an toàn, đi theo Kha Khinh Đăng với nhau xuống máy bay .

Trịnh thị huynh muội cùng Arthur cầm hành lý đi theo bọn họ phía sau, đoàn người rất nhanh liền thông qua hải quan, thông suốt tiến vào đến Ma Cao cảnh nội.

Ra sân bay, đã muốn có xe chờ ở cửa, lên xe sau tọa, lái xe lập tức dừng đưa dây che phong bế thủy tinh, lưu cho bọn hắn tư nhân không gian.

"Có mệt hay không?" Kha Khinh Đăng lúc này ngã chút nước tại cốc nước trong, đưa cho nàng.

Nàng lắc lắc đầu tiếp nhận cốc nước, nhìn xem Ma Cao xa hoa cảnh đêm, lại quay đầu đến xem hắn, "Ta suy nghĩ, chúng ta liền như vậy mình mục trương đảm nhập cảnh đến Ma Cao ?"

Nếu nàng không có nhớ lầm trong lời nói, hắn hiện tại nhất định như trước tại liên bang toàn cầu hạng nhất truy nã danh sách thượng, khả năng ngay cả của nàng tên đều không có may mắn thoát khỏi, bọn họ rời đi S thị thời điểm, thân phận tin tức hắn là cũng đã đổ bộ có trong hồ sơ , như vậy, bọn họ hành tung không phải cũng bị đều ở nắm giữ, không quá nhiều lâu sẽ có liên bang nhân xuất hiện sao?

Chẳng lẽ, hẳn trong miệng tân niên lễ vật, là lại một lần người truy ta đuổi đoạt mệnh đào vong chi lữ?

Kha Kinh Đằng nghe xong lời của nàng, thoáng nhất câu khoe miệng, liền thân thủ đem nàng kéo đến bên người, nhích lại gần cái trán của nàng, "Là, chính là như vậy minh mục trương đảm."

Mang theo hẳn nhất quán tự cao tự đại cùng nắm chắc thắng lợi nắm.

Từ lúc Somalia một trận chiến chưa từng có sau khi thất bại, nàng đã muốn lâu lắm không có nhìn đến hẳn lộ ra như vậy vẻ mặt.

Nàng nhìn chăm chú vào của hẳn khuôn mặt, lòng nghĩ, hẳn nhất định đã muốn đem điều này cục, bố trí được thiên y vô phùng, chỉ đợi sa lưới thu ngư .

Nàng cảm thấy chính mình, thế nhưng thực chờ mong có thể nhìn đến hẳn chế tạo màn trời nguy cơ.

"Hơn nữa, ngày mai, hội càn minh mục trương đảm." Hẳn thâm thúy trong ánh mắt, ánh ngược toàn bộ hắc dạ, "Nếu người tưởng phải biết rằng kế hoạch của ta, ta sẽ toàn bộ nói cho người, nếu người nguyện ý làm như kinh hỉ hưởng thụ, cũng đương nhiên có thể."

"Người xác định, người là muốn cho ta hảo hảo hưởng thụ này cái tân niên sao?" Nàng lúc này trêu chọc, "Người xác định, ta còn có thể sống trở về, mang người cùng ta ba mẹ bồi dưỡng cảm tình sao?"

"Đương nhiên." Của hẳn ngữ khí trầm thấp, mà lại mang theo ti cúi đầu mỉ hoặc, "Tin tưởng ta, này nhất định sẽ là một cái, cho người tối ký ức hãy còn mới mẻ tân niên."

...

Doãn Bích Giới ngày hôm sau tỉnh lại thời điểm, đã muốn gần giữa trưa , bên người Kha Khinh Đăng nhưng không ở.

Tối hôm qua vừa đến khách sạn sau liền ngủ, lúc này mới phát hiện, to như vậy khách sạn trong phòng chính tản ra từng trận mùi thơm ngát, cửa sổ sát đất vọng đi ra ngoài đó là phong cảnh, như thể thoải mái trong hoàn cảnh, nàng phiêu cái thân theo trên giường ngồi xuống, đột nhiên nhìn đến bên giường y thụ hơi hơi mở ra , bắt tay thượng còn cột lấy một cái kim sắc nơ con bướm.

Trong lòng mơ hồ có dự cảm đây là hấn vì chính mình chuẩn bị , nàng vội vàng xuống giường đi đến y thụ giữ mở ra thụ môn, y thụ trong đấng cũng tùy theo sáng dần, nhìn thoáng qua, trên mặt nàng vẻ mặt đột nhiên trở nên có chút vi diệu.

Bởi vì, nàng trước mắt y thụ trong, chính chinh chinh tề tề bãi làm ra vẻ một chỉnh sắp xếp, đủ loại kiểu dáng, nhan sắc khác nhau ... Áo tắm hai mảnh áo tắm.

Hơn nữa, toàn bộ đều là đồng dạng ngắn dài, của nàng ngắn dài.

"Bích Giới tử, " mặt nàng vi có chút nóng nâng thủ vừa định lấy nhất kiện, ngoài cửa đột nhiên vang lên nhẹ nhàng tiếng đập cửa, nàng đi qua đi mở cửa, ngoài cửa Trịnh Âm tham tiến đến một cái đầu, cười tủm tỉm nhìn nàng, "Kha tiên sinh đi phía trước, nói người không sai biệt lắm là lúc này tỉnh, để cho ta tới nói cho người, hấn tại bể bơi chờ người."

"Đã biết." Nàng gật đầu một cái, trầm mặc hai giây, thần sắc có chút không được tự nhiên nhìn Trịnh Âm, "Tiểu Âm, y thụ?"

"Nha..." Trịnh Âm trong lòng biết rõ ràng nàng tại không được tự nhiên cái gì, nhịn không được cười đến nứt ra rồi miệng, "Là Kha tiên sinh năm trước liền báo quy định sẵn chế điểm ngắn dài, nói là đem làm quý tốt nhất kiểu dáng toàn bộ lấy một bộ lại đây, làm cho chính người chọn ~ "

...

Đã người nào đó tổn tâm tư đều hoa đến loại tình trạng này, nàng cũng tổng không thể rất vi của hấn nguyện, lúc này may mà phá bình phá ngã, tại Trịnh Âm càng thêm làm tầm trọng thêm trong tiếng cười đóng cửa lại, trở lại y thụ tiến đến hoa cả mắt chọn một bộ đi ra.

Rửa mặt hoàn, hơi chút ăn điểm sớm cơm trưa, nàng phủ thêm áo tắm, đi bể bơi tìm hấn.

Bọn họ ngủ lại khách sạn là Ma Cao uy Nice nhân khách sạn, nhà này khách sạn không chỉ có có cực cụ đặc sắc khách sạn thiết kế, nhưng lại là một cái danh phó kỳ thực chơi trò chơi tràng, sở hữu phương tiện đầy đủ mọi thứ, cho nên trụ khách số lượng cũng thập phần khách quan.

Xác thực, là thực phù hợp hấn theo như lời, minh mục trương đảm công chúng nơi.

Một đường đi bộ, nàng đều ở trong lòng phỏng đoán của hấn bố cục, nhưng là vừa đi đến bể bơi phụ cận, mới phát hiện, vừa mới tiếng động lớn nháo đều tiêu thất.

Bích thấu bể bơi trong, chỉ có hấn một người thân ảnh, bơi tự do kiểu vịnh tư, lại phụ trợ ra hấn hoàn mỹ cánh tay đáng người.

Nam nhân này, nếu không phải như vậy không hề tức giận lạnh nhạt, quả thực đối bất luận cái gì nữ nhân mà nói đều là tối trí mạng độc dược.

"Doãn tiểu thư." Một bên im lặng chờ phục vụ sinh lúc này đi tới, tựa hồ biết thân phận của nàng, hướng nàng cười, nói, "Bể bơi toàn bộ buổi sáng đều bị Kha tiên sinh tư nhân bao hạ, ngài có thể tận tình hưởng thụ."

Nàng lược một vuốt cằm, tiếp nhận phục vụ sinh truyền đạt chén rượu, nghĩ trước không quấy rầy hấn, liền tùy ý chọn một trương ghế nằm, ngồi

xuống.

Ánh mặt trời ấm dung, nhưng cũng bởi vì mùa đông sẽ không có vẻ quá mức nóng rực, nàng chậm chậm rãi rãi nằm, tùy tay phiêu tạp chí, đột nhiên cảm giác được ngón chân thoáng bị dính ẩm ướt , còn có điểm ngứa.

Trong lòng vừa động buông tạp chí, nàng đi phía trước vừa thấy, vừa mới còn tại bể bơi trong nhân lúc này đã muốn nửa thân thể thượng ngàn, đang dùng thủ nâng của nàng bàn chân, cúi đầu một thân, như là mang theo trò đùa dai loại nhiều nàng .

Như thế vô cùng thân thiết, quả nhiên là thân mật đến tận xương tủy.

"Xuống dưới sao?" Bốn mắt nhìn nhau, hãn quang lỏa thân thể thượng còn tại giọt nước, dụ hoặc vô song, "Người dù sao cũng phải cho ta, kiểm nghiệm một chút thành phẩm."

Những lời này, từ hãn thấp lãnh tiếng nói nói ra, lại càng làm cho lòng người đập bịch bịch, nàng nhìn hãn được cho là sung sướng vẻ mặt, qua vài giây, thoải mái bỏ đi áo tắm, tùy ý hãn xem.

Nàng chọn lựa áo tắm, là xinh đẹp lục sắc, đều không phải là là tiên lục, mà là có thể phụ trợ ra nàng trắng nõn làn da, cũng không mất tao nhã nhan sắc, Kha Khinh Đăng nhìn nàng, không có nói nữa, chính là trên tay lược dùng một chút lực, đem nàng cả người đều theo ghế nằm thượng kéo xuống nước đến.

Nàng chỉ có thể tới kịp ôm lấy của hãn cổ liền tiến nhập bể bơi, nước nhất thời theo bốn phương tám hướng vọt tới, cái loại này thành linh xảy ra bọt nước văng khắp nơi, làm cho nàng nhin không được cười lên tiếng, mà cánh tay hãn thủy chung là gặt gao ôm của nàng thắt lưng , của hãn tầm mắt, cũng chỉ chặt chẽ tập trung tại thân thể của nàng thượng.

"Rất đẹp." Hãn chỉ có thể dùng đơn giản nhất từ ngữ, đi hình dung hãn trong lòng trân bảo.

Quả thực, mỹ đến làm cho người ta hít thở không thông.

Nàng diễm lệ, cũng không mất tao nhã; đoan trang, cũng không mất bướng bỉnh một mặt; thông minh, nhưng là làm cho người ta thương tiếc, không có gặp được nàng phía trước, hãn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có như vậy một nữ nhân, hồn xiêu phách lạc, làm cho hãn mất đi cả đời rèn luyện sở hữu lý trí.

Thế gian sở hữu ngũ quang thập sắc, cũng không đến hãn trong mắt nhân một phần một hào.

Im lặng mà xinh đẹp bề bới, chỉ có bọn họ hai người, nàng xem gần trong gang tấc của hãn khuôn mặt, theo trong lòng cảm giác, thấu đi qua cùng hãn hôn môi.

Nam nhân này, chỉ có đối mặt nàng khi, mới có thể rút đi hãn sở hữu lạnh nhạt, chỉ còn lại duy nhất cấp của nàng nhiệt tình.

"Người... Xác định, là muốn để cho ta tới, cùng người bơi lội sao?" Nàng đã muốn có thể cảm giác được tay hãn chạy tại của nàng đùi gốc trong đó, mang theo nàng quen thuộc cường ngạnh độ mạnh yếu, nàng biên cùng hãn hôn môi, biên thở hào hển hỏi hãn.

"Người cảm thấy?" Trên tay hãn động tác không có tạm dừng, không ngừng mà tại nàng mỏng manh để khối chỗ vượt phẳng, mà cũng đồng thời ôm nàng, tại bề bới trong bắt đầu hướng bên bờ phương hướng bơi đi.

"Nam nhân đưa nữ nhân quần áo, đều là vì..." Thân thể của nàng cảm giác cũng đã muốn bị tỉnh lại, lúc này bị hãn ôm thôi thượng bề bới, ướt đầm cúi đầu nhìn hãn, "Cởi?"

Kha Kinh Đăng theo sát sau thoải mái mà thượng ngàn, đem nàng ngồi chỗ cuối vớt lên thác vào trong ngực, hướng bể bơi biên độc lập nhà gỗ bước đi đi, khuôn mặt tuấn tú thượng hiện lên khởi đã muốn không cần lại dễ dàng tha thứ tình dục, thản nhiên trả lời của nàng vấn đề, "Xé bỏ."

Cách bể bơi không xa độc lập tư nhân nhà gỗ nhỏ hội sở cũng sớm đã có chuẩn bị thỏa đáng, hấn ôm nàng đi vào, vừa dùng lưng khếp lại môn, liền đem nàng đặt ở phòng ở trung ương trên bàn gỗ.

Này hoan ái tích góp từng tí một đã lâu, còn chưa bắt đầu cũng đã thiêu đốt.

Nàng ôm lấy của hấn cổ, dùng hôn tại của hấn trên người khắp nơi đốt lửa, mà tay hấn chỉ cũng đã muốn tiến nhập của nàng đóa hoa, nhẹ nhàng vuốt ve, còn ý đồ xâm nhập.

Nàng bắt đầu không ngừng mà thở dốc, muốn hấn cấp nàng càng nhiều, lúc này dựa vào của hấn lỗ tai, nhẹ nhàng yêu mị thấp giọng nói một câu nói.

Sau đó... Hấn quả nhiên là động thủ dùng xé .

Sang quý mà lại đẹp mắt áo tắm hai mảnh, tại trong tay của hấn trong khoảnh khắc cũng đã rơi vào phá bố kết cục, nàng xem của hấn nhãn tình, cảm thấy bên trong ẩn chứa làm cho người ta kinh hãi lực lượng.

Nàng biết, hấn thật là... Đói bụng lắm, nhất là tại nàng có ý định câu dẫn dưới.

May mắn vừa mới tại bể bơi trong nàng đã muốn có cảm giác, trong thân thể ấm triêu cũng bởi vì hấn đụng vào trở nên càng mãnh liệt, thắm ướt một mảnh, tại hấn nháy mắt đỉnh vào thời điểm, cũng không đến mức quá mức khó nhin.

Quả thực là... Đã lâu mất hồn phệ cốt.

Hắn đem nàng mềm mại thân thể bải thành sườn nằm bộ dáng, mà hắn tắc đứng tại của nàng mông sau, cứ như vậy lấy tiện nhất hắn đòi lấy xâm nhập tư thế, giữ lấy nàng.

Trong thân thể tràn đầy chướng bụng là của hắn cứng rắn nóng, nàng khép lại chân, bị hắn thủ sẵn thắt lưng, một cái một cái trùng điệp xâm nhập, thân thể gian tiếng đánh, tại trống trải trong phòng nhỏ, có vẻ càng vang, nàng nghe được bên tai dần dần có chút đỏ lên, hắn nhìn xem cẩn thận, cũng phát hiện, lúc này lại phá lệ ý xấu tốt quá nặng.

"Ân..." Nàng chung quy với nhịn không được, theo hầu gian phát ra một tiếng thân ngâm.

Kha Khinh Đẳng lạnh lùng khuôn mặt bởi vì nàng rồi đột nhiên co rút nhanh cũng trở nên càng buộc chặt, tại nàng trong thân thể bột phát cũng trở nên càng lửa nóng, hắn tựa hồ cảm thấy như vậy tư thế còn chưa đủ đã nghiền, rõ ràng làm cho nàng ngay mặt nằm ngửa, lại tiến vào.

Như vậy phương thức, có thể làm cho hắn càng đem của nàng mặt bộ biểu tình nhìn một cái không sót gì, hắn rút đưa tốc độ trở nên nhanh hơn, hơn nữa không hề cố định tiết tấu, vì gia tăng cảm giác, hắn thậm chí còn thân thủ vuốt ve nàng chớp lên tuyết trắng, tại nàng tuyết trắng làn da thượng lưu lại nói nói thanh ngân.

Khoái cảm chông chất, nàng làm sao nhận được trụ như vậy hai bút cùng vẽ, cơ hồ là không một hồi, trước mắt một mảnh bạch minh mang, đại cổ hoa dịch chảy xuống, run rẩy đến.

"Nhịn một chút." Hắn nhìn nàng tại cao trào trung thất thần khuôn mặt, cúi đầu, tinh mịn hôn môi nàng hãn ẩm ướt hai má, khàn khàn nói cho nàng, "Hôm nay tạm thời không có năm ngày năm đêm thời gian, nhưng là tuyệt không hội rất nhanh chấm dứt."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Dâu thuyền thần kiêu ngạo nhìn các người: này nói ta thuyền diển lui bước nhân, muốn hay không lại sửa chữa một chút của các người ý kiến? Oa oa nhìn xem mặt đỏ tai hồng! ! !

Tiếp đất khí nam thần đỏi điên rồi... Cho nên... Các người ngày mai còn có phúc lợi ~~ còn năm ngày năm đêm thần mã , chúng ta phiên ngoại viết! Ha ha ha ha ha

Đúng rồi, thống nhất giải thích một chút, ta này cái đường tình duyên nam chủ đặt ra là năm huynh đệ (phó tra là sau đó thêm): Trần Uyên Sam, Thiện Cảnh Xuyên, Phong Trác Luân, Kha Khinh Đăng, ân kỹ hoành, mà có con đề xuất nghi hoặc, vì sao ta rất ít cảm ân mao? Cũng không làm cho hãn xuyên tràng tại cơ hữu đại hội trong? Đáp án là: ta tại cố ý che giấu hãn, giữ lại thần bí cảm, là vì ta nghĩ viết của hãn chuyện xưa ... Cục cưng, tình yêu và hôn nhân, ấm áp, ngọt ngào, cuộc sống hóa văn, đường tình duyên cuối cùng bộ 《 chuyên chúc kỷ niệm 》 . Ân, hư, mọi người trong lòng biết rõ ràng là tốt rồi, cuối cùng tân văn xác định viết thần mã ta sẽ lại thông tri
~~~

Cuối cùng năm chương ! ! Mấy ngày nay của các người nhắn lại rất tích cực... Các người là không phải cũng không yêu ta 5555555... Cầu bá vương đi ra rơi hoa khen ngợi thuyền thần! ! !

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bốn Bề Thọ Dịch (Hai)

Nàng đương nhiên biết, hẳn sẽ không rất nhanh chấm dứt.

Nhiều lắm thiên không có thân cận, hơn nữa hẳn như vậy thể lực, nàng theo ra gian phòng bắt đầu, cũng đã làm tốt cả người tán cái chuẩn bị.

Bất quá, nàng cũng không phải cái loại này bình thường , chỉ biết thần phục với nam nhân nữ nhân, nàng Doãn Bích Giới theo đuổi hoan ái, đồng dạng hẳn là lẫn nhau cuộc đấu, cộng đồng theo đuổi cao nhất linh hồn hồn thân thể cộng minh.

Nàng xem của hẳn khuôn mặt, lúc này đột nhiên xuất thủ, ôm lấy của hẳn cổ, tại một mảnh choáng váng huyền trung, cố gắng căn chuẩn phát âm, ". . . Ôm ta đến."

Kha Khinh Đăng tạm dừng hai giây, biết nghe lời phải đem nàng theo trên bàn gỗ ôm lên, "Phía sau lưng thương?"

Nàng đung đưa lay động đầu, hai điều dài nhỏ chân lúc này gắt gao bàn trụ của hẳn thắt lưng, sau đó, hơi ti mị hoặc khinh liếm liếm môi.

Thực rõ ràng , ôm của nàng nhân, lồng ngực vừa nhấc, thâm thâm hô hít một hơi.

Theo sau, tay nàng dần dần đi xuống, chuẩn xác cầm nơi nào đó hơi trắng mịn cứng rắn nóng, sau đó, run tay để gần chính mình thấm ướt giữa hai chân.

Hắn rất cực ý thức được nàng tưởng muốn làm cái gì.

"Kha phu nhân. . . Người rất phối hợp." Hắn cúi đầu nói một tiếng, hai tay đang cầm của nàng kiều đồn, có thể làm cho của nàng động tác tiến hành được càng thông thuận.

"Không cần cảm tạ." Nàng nâng nâng cằm, nhìn của hắn nhân tình, đưa hắn cứng rắn nóng chậm rãi đẩy mạnh thân thể của chính mình trong.

Bởi vì vừa mới chấm dứt trước một lần hoan ái, nàng đó chỗ còn chưa hoàn toàn khép lại, bởi vậy có thể làm cho hắn lúc này tiến vào thật sự thuận lợi, nàng cố gắng lòng đất tọa, kỳ vọng có thể đưa hắn hoàn toàn ăn vào trong thân thể.

Cố gắng một hồi, nàng ăn vào hai phần ba, trong thân thể trướng trướng, khả lại còn lưu có rảnh dư.

Hắn lúc này ngoéo một cái khóe miệng, tiếp nhận trọng trách, trùng điệp hướng lên trên đây, sau đó thủ sẵn của nàng thắt lưng đi xuống nhấn một cái.

Nháy mắt tràn ngập.

Đứng thẳng bàn thắt lưng tư thế, tuyệt đối là hoan ái trong có thể làm cho song phương đều được đến tốt nhất sung sướng phương thức, nàng dễ dàng địa bàn của hắn thắt lưng, từ chính mình thể trọng, hơn nữa hắn phụ trợ thượng đỉnh, có thể ăn thật sự ăn no.

Hơn nữa, như vậy mặt đối mặt, lẫn nhau có thể nhìn đến đối phương biểu tình, lại hội cảm thấy thân mật.

"Cảm giác, như thế nào?" Nàng ôm lấy của hắn cổ, thân một thân của hắn nhân tình, trêu chọc nói.

Hắn nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, giữa trán hắn càng ngày càng nhiều, ôm nàng động tác biên độ cũng càng lúc càng lớn, "Hoàn mỹ."

Nàng trong lúc này đã muốn lại tới một lần, lúc này bắt đầu liều mạng co rút nhanh hẳn, hẳn cũng là kề cận tới cao nhất chỗ, một chút một chút lại mau vừa ngoan độc dày đặc thượng đỉnh, rốt cục đem nàng ấn hẳn thở dốc bức vì không thể tự chế thấp ngâm.

Cuối cùng thời khắc, hắn vĩ chuy một trận tê dại, đã muốn sắp đến mức tận cùng, nàng đã muốn chuẩn bị tốt thừa nhận hắn toàn bộ tràn ngập, khả hắn lại đúng là vẫn còn tại nàng nhanh trí bao vây trung đúng lúc rút đi ra, bắn ở tại của nàng hai giữa hai chân.

Hai người đều là không ngừng mà hoãn hô hấp, nàng tựa vào của hắn cổ biên, tâm niệm vừa động, vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi, "Vì sao? . . ."

Theo ra viện sau, nàng liền quyết tâm, muốn nhanh chút tận cố gắng lớn nhất, có thể lại có một đứa nhỏ, nàng vốn tưởng rằng hắn vẫn là hội giống phía trước như vậy, tại hoan ái khi không áp dụng bất luận cái gì thi thố.

"Không phải hiện tại." Hắn ôm nàng, đi đến nhà gỗ dài trên sofa ngồi xuống, sợ nàng cảm lạnh, còn lấy thảm phi tại trên người nàng.

Nàng nhìn hắn, không nói lời nào.

Hắn tựa hồ biết nàng suy nghĩ cái gì, nâng thủ phủ phủ nàng hắn âm ướm tóc, nói, "Bích Giới, ta nghĩ muốn một cái con của chúng ta tâm, sẽ không so với người thiếu may may."

Chính là, hiện tại cũng không phải tốt nhất thời điểm, hắn còn có cuối cùng một hồi chiến dịch không có hoàn thành, hắn không có dũng khí lại đi gánh vác một lần cái loại này khoan tim đau thương, hắn phải muốn tại có

thể cam đoan đáng kể an ổn cùng an toàn hạ mới có thể làm cho nàng lại thụ thai.

"Ân." Nàng tỉnh táo lại, cũng trong lòng biết của hẳn sở hữu bản khoản, "Ta biết."

Hắn không nói gì, ôm nàng trong ngực trung, nhẹ nhàng hôn môi gương mặt của nàng giáp.

Hai người dựa sát vào nhau một hồi, hẳn đứng dậy ôm nàng đi nội thất tắm rửa, nàng cũng bởi vì vừa mới kịch liệt hoan ái có chút buồn ngủ, dựa vào bờ vai của hẳn cúi đôi mắt nghỉ ngơi.

"Bích Giới." Hẳn đột nhiên mở miệng kêu nàng.

"Ân?"

"Có biết hay không kim quang tổng nghệ quán?" Hẳn đẩy ra nội thất môn, mở ra đăng.

Nàng gật gật đầu, nàng đương nhiên biết.

Đến Ma Cao lữ hành, có người vì mua sắm, có người vì đánh bạc kích thích, cũng có rất nhiều người, vì xem xét một hồi hoàn toàn mới hai nam nhân "Chiến tranh" mà đến, kim quang tổng nghệ quán ngay tại chỗ này Ma Cao uy Nice nhân khách sạn, là quyền thủ vật lộn tái tổ chức nơi, cũng là thế giới các nơi lưu lượng khách hội tụ trung tâm.

"Có nghĩ là, xem một lần chân chính quyền vương tranh phách tái?"

Hắn thân nhiên nói chuyện, tiến vào đến tắm vòi sen thất sau đem nàng buông, đóng cửa lại, cúi đầu nhìn nàng.

Của hẳn ánh mắt trong, có mời, có ý cười, lại có một tia nghiền ngẫm, nàng rất quen thuộc hẳn này cái vẻ mặt —— hẳn tại tỉ mỉ bố cục sau, cái

loại này sắp tiến vào chính mình cục lý nằm trong tay cảm.

"Mười năm tốt nhất quyền thủ Manny, quyết đấu kiếp trước giới thi đấu tranh giải quyền vương bố lai đăng." Hãn tiếp tục giới thiệu , "Ngay tại đêm nay, tám giờ chính."

Theo của hãn giữa những hàng chữ, nàng đã muốn ẩn ẩn nghe ra chút huyết quang gặp lại nhiệt huyết sôi trào, cùng với vang vọng kim quang quán ngàn nhân hò hét cùng tiếng rống giận dữ.

Nàng biết, vô luận như thế nào, trận này quyền vương tranh phách tái, nhất định không phải chỉ là để xem xét đơn giản như vậy.

"Hảo." Nàng không có lại do dự, sáng khoái hướng hãn gật đầu một cái.

...

Đêm đó tám giờ chính, bọn họ cùng xuất hiện ở tại kim quang tổng nghệ quán.

Nàng thay hãn cố ý trước tiên vì nàng chuẩn bị lễ phục váy, còn hóa điểm đồ trang sức trang nhã, kéo mặc hắc sắc tây trang hãn, cùng sở có người lưu với nhau, đi vào hội quán.

Ồn ào tiếng người tại bên tai, nàng mới phát hiện chính mình đã muốn thật lâu, không có ra như bây giờ dòng người dày đặc trường hợp, hơn nữa vẫn là cùng hãn với nhau.

Nàng biết hãn là cỡ nào hi tinh nhân, dĩ vãng, bọn họ vĩnh viễn đều là tại đã muốn bị hãn thanh trừ dòng người địa phương xuất hiện.

Bởi vì xuất chúng tướng mạo cùng khí độ, bọn họ hai cái đi cùng một chỗ, đã muốn hấp dẫn đủ loại kiểu dáng ánh mắt, hơn nữa nàng không biết

hắn là như thế nào an bài , Trịnh thị huỳnh muội cùng Arthur đều không có đi theo bọn họ bên người.

Trải qua phục vụ sinh dẫn đường, bọn họ hai cái rất nhanh đi tới cách vật lộn đài gần nhất kim khu.

"Kha tiên sinh, ngài chỗ ngồi tại thứ nhất sắp xếp trung tâm." Phục vụ sinh lễ phép mà dẫn dắt bọn họ đường đi đến bên kia.

Kha Khinh Đẳng triều phục vụ sinh gật đầu một cái, cùng nàng cùng ngồi xuống, nàng ngồi xuống sau thâm hô hít một hơi, quan sát một vòng bốn phía, tới gần hắn một ít, thấp giọng nói, "Ta có một loại cảm giác."

"Cái gì cảm giác." Hắn chậm rãi vẫn khởi cổ tay áo, nghiêng đầu xem nàng.

"Hồng tâm tên bá." Nàng tự giễu cười, "Quả thực chết mấy trăm lần, đều không biết là ngạc nhiên."

Hắn quả thật là một chữ không kém tại thực hiện hắn phía trước lời hứa, bọn họ minh mục trường đảm đi tới Ma Cao, minh mục trường đảm xuất hiện tại uy Nice nhân khách sạn, hiện tại thậm chí còn ra tịch quyền vương vật lộn tái, như vậy công chúng trường hợp, nếu muốn ám sát, thật là rất đơn giản, hơn nữa không có bất luận kẻ nào bảo hộ bọn họ, hắn quả thực là đang tại cấp muốn bọn họ mệnh nhân, tốt nhất cơ hội tới giết bọn hắn.

"Người cảm thấy, của ta đầu người, hội giá trị bao nhiêu tiền?" Hắn cười nhẹ.

"Ta cảm thấy. . ." Nàng lấy thác cầm, "Khả năng này toàn bộ hội quán sở hữu ghế tiền lời, đều chỉ có thể mua người một cây ngón tay?"

Hắn nhin không được, cười đến càng sâu, "Ta phu nhân, thật sự thực cất nhắc ta."

"Thực hội hướng chính mình trên mặt thiệp vàng. . ." Nàng vội vàng che giấu trụ trên mặt cười, lờm hẩn một cái, "Người nói nhiều như vậy thứ, rốt cuộc người là ai phu nhân?"

Nàng thật là nghĩ đến, hẩn hội đem đó lãng mạn nghi thức phóng ở trong này đến thực hiện, hôm nay một ngày vài thứ của hẩn một ánh mắt, nàng đều nghĩ đến hẩn tiếp theo giây chính là lấy ra nhẫn kim cương đến, khả hẩn vẫn là chậm chạp không hề động làm.

"Rất nhanh sẽ đúng rồi."

Lúc này, người chủ trì đã muốn lên đài, quyền vương tranh phách tái sắp chính thức bắt đầu, toàn trường ánh đèn hạ, hẩn đột nhiên đối nàng, lộ ra một cái ý vị thâm trường cười.

Nàng còn chưa kịp nói cái gì nữa, toàn bộ hội quán đã muốn nơi nơi đều là tiếng hoan hô.

Hai vị đáng người bừa hẩn quyền vương trước sau lên đài, người phương Tây vốn là lung lay, đối với người xem so với ra đủ loại kiểu dáng tư thế, còn dùng tiếng Anh mở ra vài câu vui đùa, đem toàn trường không khí liên tiếp đẩy vào cao trào.

Trước tràng nóng thân qua đi, vật lộn tái chính thức bắt đầu.

Toàn trường tiếng hoan hô ngừng lại, bắt đầu đối lại khẩn trương tiếng hít thở, trên đài hai vị quyền vương đều đội sở hữu công cụ, mắt lộ ra hung ác cùng hưng phấn mà cho nhau đối diện .

"Bắt đầu!"

Theo đó một tiếng, hai vị quyền vương liền hung hăng va chạm ở tại với nhau.

Doãn Bích Giới mặc dù đến Ma Cao rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ xem qua vật lộn tái, đây là chân chính ý nghĩa thượng nàng lần đầu tiên quan khán như vậy huyết tinh lại nhiệt huyết tái sự, trong lúc nhất thời toàn bộ lực chú ý cũng đều bị hấp dẫn đến trận đấu thượng.

Tái sự tiền thưởng phong phú, hai vị quyền vương vừa lên đến liền sử xuất toàn lực, mỗi một lần cơ bắp va chạm đều là trầm trọng, cái loại này theo lẫn nhau trọng kích mà đổi lấy càng tàn khốc một quyền, nhìn xem nàng trong lòng bang bang thẳng khiêu.

"Kha phu nhân."

Đột nhiên, nàng nghe được bên tai truyền đến như vậy một tiếng mang theo Trung Á khẩu âm tiếng Anh xưng hô.

Nàng cảnh giác hướng chính mình bên trái nhìn lại, phát hiện chính mình bên cạnh không biết khi nào ngồi một vị quần áo cổ quái nhân.

Vừa mới nàng cùng Kha Khinh Đăng với nhau vào bàn thời điểm, bọn họ bên người ghế đều còn không có nhân nhập tọa.

Chỉ thấy nàng bên cạnh người này mặc nhất kiện phi thường trường hắc sắc ngay cả mạo áo khoác, thậm chí che khuất mặt cùng thân hình, nhìn qua hơi có chút quỷ dị.

"Đừng sợ." Nàng còn không có động, bên người đã muốn truyền đến Kha Khinh Đăng bình tĩnh tiếng nói, "Nghe hẳn nói nói là tốt rồi."

Người nọ kêu nàng Kha phu nhân, nhưng lại là ở Kha Khinh Đăng ngăm đồng ý hạ, hiển nhiên hẳn là không phải địch nhân.

Nàng cảm thấy đã muốn có tính toán, lúc này cũng không có kích động, như trước duy trì thì ra tư thế, tựa như bên người không có bao nhiêu ra như vậy một người, nhìn không chớp mắt nhìn vật lộn tái.

"Kha phu nhân quả nhiên là một vị thập phần dũng cảm nữ tính." Bên cạnh quần áo cổ quái nhân thanh âm lại lần nữa vang lên, "Lâm nguy không sợ, ta tỏ vẻ thực kính nể."

"Không biết Kha phu nhân, đối trên đài này hai vị quyền vương thắng thua như thế nào định đoạt." Nàng cảm giác được, bên người nhân lúc này chính nhìn nàng, tầm mắt lợi hại mà mũi nhọn, "Manny kinh nghiệm lão đạo, kỹ thuật giai, bố lai đẳng tuổi trẻ khí thịnh, lực lượng hình, thể lực hảo."

Nàng nín thở nghe này lằm bằm lâu bầu dường như đánh giá, đột nhiên nghe được một câu đột ngột nói nhỏ xen kẽ tiến vào.

"Của người trái phía sau, B khu thứ ba sắp xếp, bốn mươi lăm độ giác."

Nàng đột nhiên liền hiểu được bên người người này ý tứ, trên đài tình hình chiến đấu kịch liệt, toàn trường không khí sôi trào, nàng dùng dư quang xem Kha Khinh Đăng, quả nhiên hẳn tại đem điều này phương vị, dùng cực thấp thanh môi ngữ thuật lại.

"Manny thể lực có chút nguy hiểm, nếu lại như vậy tiêu hao dần, quy định thời gian nội hẳn rồi ngã xuống, bố lai đẳng liền thắng."

Đó Trung Á khẩu âm tiếng Anh nghe qua thực tại có chút buồn cười.

"Khu C thứ nhất sắp xếp, hữu phía sau ba mươi độ."

...

Một câu đối trên đài tình hình chiến đấu đánh giá, một câu nói nhỏ phương vị, nàng cảm thấy chính mình thần kinh càng ngày càng gấp banh, theo trên đài tàn khốc tình hình chiến đấu, còn có tại chính mình phía sau, bốn bề thọ địch phương vị nguy cơ.

Toàn bộ trong quá trình, nàng chỉ có thể cảm giác được, Kha Khinh Đẳng không ngừng mà tại nói nhỏ chút cái gì, có lặp lại nàng nghe được này phương vị, cũng có một chút cái khác phương vị, nàng tưởng, hẳn nhất định đeo bỏ túi liên lạc ống nghe điện thoại, tại cùng Trịnh Âm bọn họ liên lạc.

"Xem ra Manny phải thua." Toàn trường rống giận trợ uy trong tiếng, bên người nàng Trung Á tiếng nói trong mang theo ti nghiến ngấm, "Đại cục đã định, thật sự là không kính."

Mà Doãn Bích Giới lúc này rất cục nghe được, đến từ toàn trường vài tiếng đột ngột thét chói tai, nàng theo trên đài dờn tầm mắt, nhìn về phía đó mấy chỗ bộc phát ra thét chói tai địa phương.

Nàng xem đến, tựa hồ là ra mạng người, rất nhiều người xem đều sợ tới mức mất đi lý trí đứng lên, vô cùng sợ hãi lớn tiếng kêu chút cái gì, còn có người đã muốn bắt đầu ra bên ngoài rút lui khỏi, hội quán bảo an cũng vội vã xuất hiện, trận đấu còn tại tiếp tục, khả hiện trường một mảnh hỗn loạn.

"Không biết bố lai đằng có cần hay không cấp Manny lưu cuối cùng một hơi." Bên cạnh Trung Á nhân lúc này đột nhiên theo ghế trên đứng lên, "Lấy này đến cổ vũ Manny tiếp theo tràng biểu hiện."

Đó trong lời nói tựa hồ là trong lời nói có chuyện, nàng chung quy với nhện không được, ngẩng đầu xem.

Người nọ lúc này cũng cúi đầu, nàng chung quy với thấy rõ, đó là một trương Trung Á tuổi trẻ nam nhân khuôn mặt, thế nhưng thần kỳ anh tuấn.

Sau đó, cái kia nam nhân đối nàng cười, thế nhưng cứ như vậy theo ống tay áo trong rút ra một khẩu súng, hướng phía sau phương hướng, thập phần lưu loát ngay cả khai số thương.

Nàng quay đầu lại, liền trông thấy chính mình phía sau ngời liên tiếp sáu bảy người, đều ngã xuống vũng máu trung, những người đó tuy rằng mặc thường phục, nhưng áo trong mơ hồ lộ ra liên bang đồng phục, cổ tay áo trong còn có tối om họng.

"Rửa sạch xong." Bốn phía thay nhau nổi lên tiếng thét chói tai trung, đó Trung Á nhân thu hồi thương, cười đến càng thêm làm càn, "Kha, người bên kia rửa sạch sạch sẽ sao?"

"Để lại một cái." Chỉ thấy Kha Khinh Đăng nâng nhẹ tay khinh xúc xúc trái tai sau hồi đáp, sau đó đứng dậy, đem Doãn Bích Giới cũng kéo.

Đó Trung Á ảnh hình người là ảo thuật một dạng, lập tức theo trong quần áo xuất ra hai kiện cùng hảnh trên người một dạng áo khoác đưa cho hảnh nhóm, còn thập phần có nhàn hạ thoải mái ôm cánh tay nhìn vật lộn đài lắc đầu nói, "Manny quả nhiên thua."

Kha Khinh Đăng tiếp nhận quần áo, lấy tốc độ nhanh nhất giúp Doãn Bích Giới mặc vào hảnh sắc áo khoác, đội mũ, chính mình đồng dạng như thể giả dạng, sau đó liền khiên trụ tay nàng, đi theo đó Trung Á nhân đại bước hướng một bên sơ tán thông đạo chạy tới.

"Này rốt cuộc tính là chuyện gì xảy ra?" Nàng cảm thấy chính mình hoặc như là một cái xem mạo hiểm động tác điện ảnh nhân, chỉ có thể đi theo của hảnh dẫn đường, nhận chính mình nhìn đến hết thấy.

Chỉ thấy hảnh biên chạy, anh tuấn khuôn mặt bên trên lộ ra thần nhiên cười, "Tân hôn tuần trăng mật chi lễ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ha ha ha cho ta trước cười một hồi! Các người đều nghĩ đến yêu cầu hôn là đi? Mới không phải đâu! ! Nữ vương kha tử tân hôn tuần trăng mật chi lễ, chính là cùng người khác hoàn toàn không giống với được không. . . Nhân gia phải đi nằm ngủ đi , hai người bọn họ phải đi đả đả sát sát . . . T. T các người cũng đừng đoán. . .

Đến lúc đó chấn động đi! ! Tốt lắm, cuối cùng một cái kịch tình cao trào ~ ta sẽ thực hiện của ta hứa hẹn, ngày càng đến kết thúc! (3) chúng ta với nhau hảo hảo hưởng thụ đi ~ mua. . . Viết này quyển sách thật sự thực hưởng thụ, hy vọng các người cũng hiểu được thực hưởng thụ. . . Sắp kết thúc thật sự rất bỏ được (∇) gần nhất thật sự siêu cấp bận, hôm nay thật vất vả đem nhắn lại hồi phục! Xin lỗi mọi người ~ (3) sau đó, ta còn tưởng ở trong này thống nhất đáp tạ mỗi chương cho ta nhắn lại con nhóm, còn có cho ta một chương chương bổ nhắn lại con, thật sự thực cảm động, ta nghĩ này một đường có các người bầu bạn, là ta tiến vào sáng tác vòng hạnh phúc nhất chuyện tình, cảm ơn + yêu sâu sắc, sau đó, hồi quý cho các người rất tốt tận tâm! Sau đó, các người có thể bắt đầu suy tư, phiên ngoại muốn nhìn cái gì? Ta phỏng chừng tính hội viết 4-5 cái phiên ngoại đi. . .

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bốn Bề Thọ Dịch (Ba)

Trên đài quyền vương tranh phách tái cuối cùng thắng lợi giả đã muốn minh bạch, nhưng toàn bộ kim quang tổng nghệ quán cũng đã muốn hoàn toàn hỗn loạn, người xem bối rối thét chói tai cùng với chung quanh thoát đi bốn tẩu, bảo an cùng với theo sau tới rồi cảnh sát vô lực tại trong đám người cố gắng điều hành, đứng đầu tái sự sở hữu hết thảy cân bằng cùng phấn khích, đều bị liên tiếp bùng nổ tại hội quán các nơi mạng người án quấy rầy.

Như thế công chúng trường hợp, lại như vậy minh mục trường đảm chế tạo huyết quang, Doãn Bích Giới đi theo Kha Khinh Đăng biên chạy, suy tư duy càng ngày càng theo không kịp trước mắt trạng huống.

Hơn nữa hẳn còn nói, này là bọn hẳn tâm hôn tuần trăng mật lữ hành... Xin hỏi, nàng có phải hay không hẳn là cảm thấy thực vui sướng?

Rất nhanh, bọn họ đi theo cái kia Trung Á nam tử, một đường theo an toàn thông đạo rời đi, theo sau thế nhưng tránh đi dòng người, đi tới hội quán một cái ám giác.

Đó là điều dài hành lang, hành lang đăng tựa hồ là hồng rồi, tối như mực một mảnh, thân thủ không thấy năm ngón tay, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có bọn họ ba người tiếng bước chân.

"Kha tiên sinh."

Lại đi vài bước, hành lang tiền phương một chỗ đột nhiên sáng lên ánh đèn, tùy theo còn có Trịnh Đình quen thuộc ôn hòa tiếng nói.

Bọn họ với nhau đi tới đó, chỉ thấy Trịnh Ấm trên tay chính cầm đèn pin, chiếu một bên mặt đất, trừ bỏ Trịnh thị huynh muội ngoại, ở đây còn có mấy cái võ trang phần tử, nhìn qua cũng đều là Trung Á nhân.

Đó vài cái võ trang phần tử vừa thấy đến dẫn bọn hắn tới đây Trung Á nam nhân, lập tức đứng thẳng thân thể, cung kính kính một cái lễ.

"Kha tiên sinh, dựa theo của người yêu cầu, chúng ta để lại một cái xuống dưới." Trịnh Ấm lúc này dùng chân, đá đá cuộn mình trên mặt đất nhân, Doãn Bích Giới này mới nhìn đến, ánh đèn tụ tập địa phương, thì ra là một cái bị trọng thương liên bang đặc công, "Còn lại sở hữu giấu giếm đặc công cùng sát thủ, đã muốn toàn bộ xử lý xong."

"Rất tốt." Đó Trung Á anh tuấn nam tử lúc này nở nụ cười, biên nhẹ nhàng vỗ tay, một bên xem hướng Kha Khinh Đăng, "Kha, người của người cùng của ta nhân liên thủ đến, quả nhiên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi."

Kha Khinh Đăng thần sắc như trước đăm đăm, hắn không nói gì, chính là đi đến cái kia năm liên bang đặc công trước mặt, trên cao nhìn xuống nhìn đó không ngừng tại ho ra máu đặc công.

Đó đặc công vừa thấy đến của hắn mặt, vẻ mặt rồi đột nhiên liền trở nên thực phần nộ, thế nhưng giây dựa suy nghĩ muốn theo trên đất đứng lên.

"Lưu người một điều mệnh, không phải khoan thứ, lại càng không là lương tâm phát hiện."

Lược hiện âm u hoàn cảnh, của hắn khuôn mặt đó là như mọi người đồn đại như vậy tàn khốc vô tình, Doãn Bích Giới ở một bên nhìn hắn, nhưng cũng tâm sinh ra một cỗ cảm giác mát.

Nam nhân này, chỉ cần không phải tại đối mặt của nàng thời điểm, vẫn là không hề tức giận, thậm chí đáng sợ, hiện tại đối mặt địch nhân, lại có được tính áp đảo khí tràng.

"Lưu trữ mạng của người, chính là muốn cho người trở về nói cho của các người liên bang cao quản." Hãn gằn từng tiếng nói xong, "Bọn họ danh sách thượng hàng đầu truy nã phạm, còn sống được phi thường tốt, hơn nữa, thời khắc chờ bọn họ tới bắt bộ."

Phiến giáp bắt lưu nhục nhã, nghe được đó đặc công cơ hồ là giận dữ công tâm, ra sức chống cánh tay, căm tức hãn, "Robinson đội trưởng cùng chúng ta liên bang bao nhiêu đội viên đều chết ở trong tay của người, nhiều như vậy nợ máu, người mấy cái mệnh đều còn không thanh!"

Hãn cúi cúi mâu, mặt không chút thay đổi mở miệng nói.

"Mà các người mọi người mệnh thêm đến, đều để không hơn ta đưa nhỏ một cây ngón tay."

Lãnh tới băng điểm, không hề độ ấm trong lời nói.

Doãn Bích Giới ở bên lắng lắng nghe, thẳng đến hãn nói xong, thân thể của nàng không tự chủ được bắt đầu có chút phát run.

Hãn ngay tại thân thể của nàng giữ, thực rõ ràng liền cảm giác được của nàng biến hóa, trong bóng tối, hãn lập tức xuất thủ, chặt chẽ đem tay nàng nắm tại bàn tay trong lòng.

Somalia trận chiến ấy đau, tựa như bọn họ lẫn nhau trong lòng một cây xuyên, nàng biết tuy rằng hãn cũng không biểu lộ ra đến, nhưng này dạng che giấu dễ dàng tha thứ hận ý cùng tức giận một khi bùng nổ, chính là càng thêm đáng sợ.

Hắn biết, với hắn mà nói, này thế gian chỉ có nàng, cùng tương lai bọn họ đưa nhỏ, là hắn duy nhất cần chờ đợi ấm áp.

Của hắn vô tình, là vô tình đến còn lại bất luận kẻ nào sinh tử, đều cùng hắn không hề quan hệ.

Nói đã đến nước này, Kha Khinh Đăng cũng không có lại tính mở miệng ý tứ, lúc này khẽ nhất tay một cái, khởi điểm vẫn giấu ở ám giác trong Arthur đột nhiên xuất quỷ nhập thần đi ra, một phen xách khởi trên đất nằm đặc công, vài bước liền biến mất ở hành lang góc.

Trung Á nam tử thủy chung dù có hứng thú bàng quan này hết thủy, hơn nữa nhìn nhiều Arthur vài lần, lúc này ở một bên lại càng không ngừng chặc chặc tán thưởng, "Kha, ma vương này cái xưng hô, thật là rất thích hợp của người, hôm nay vừa thấy, lại kiên định ta này cái ý tưởng."

"Khi nào thì đi?" Kha Khinh Đăng không để ý đến của hắn trêu chọc, hồ hững hỏi hắn.

"Hiện tại là có thể đi." Trung Á nam tử nhún vai, làm cái thủ thế, "Phi cơ trực thăng liền ở bên cạnh đại lâu đỉnh tầng."

Đó vài cái võ trang phần tử dựa theo Trung Á nam tử chỉ lệnh, mang theo bọn họ xuyên qua hội quán, theo một cái cửa ngầm thông đạo rời đi hội quán, Doãn Bích Giới quan sát đến này đó người xa lạ, trong lòng có nhiều lắm nghi vấn cùng khó hiểu, mà bên người Kha Khinh Đăng ánh mắt vẫn dừng ở thân thể của nàng thượng, lúc này nắm thật chặt nắm tay nàng, vừa định muốn nói gì, đó Trung Á nam tử đột nhiên xoay người, một bên xem bọn họ biên rút lui đi đường.

"Kha phu nhân, tựa hồ ta còn không có làm tự giới thiệu."

Chỉ thấy hắn lúc này rốt cục bỏ đi dài mà thâm mũ, lộ ra một trương đầy đủ anh tuấn khuôn mặt, còn làm một cái có lễ tư thế, "Tên của ta là Kerry

Geoff."

Nàng mị hí mắt.

"Hiện tại, ta sắp sửa mang người cùng kha, đi đến của ta quốc gia."
Kerry Geoff thùy chung cười dài , "Này quốc gia cùng Trung Quốc giáp giới liền nhau, hơn nữa cùng Trung Quốc có nhất định sâu xa, không biết người hay không có thể đoán được."

"Bị kha như vậy nam nhân nhìn trúng, còn như thế trên bảo đường như đối đãi, nhất định không phải bình thường nữ nhân." Kerry Geoff sờ sờ cằm, tiếp tục nói xong, "Cho người một cái nêu lên, chúng ta quốc gia, có một biệt danh, kêu du mục chiến thần."

"Kazakhstan."

Nàng trong lòng vừa động, thực mau trở về đáp, "Cổ Đột Quyết một cái trực hệ chi nhánh dân tộc, đúng không?"

"Hoàn toàn chính xác."

Kerry Geoff ngẩn ra, vỗ nhẹ vỗ tay chưởng, tươi cười càng sâu, "Như vậy, còn lại người tưởng phải biết rằng , liên lưu từ kha tại trên đường tự mình cho người giải đáp đi, đến Kazakhstan sau, ta lại tấn của ta người chủ địa phương."

Theo của hắn nói chấm dứt, bọn họ đoàn người cũng đã muốn đi tới bên cạnh đại lâu đỉnh tầng, chỉ thấy bình thượng ngừng vài cái phi cơ trực thăng, Kerry Geoff đối bọn họ được rồi cái lễ, thượng trong đó một trận, nàng cùng Kha Khinh Đăng theo sát sau đó, thượng ngoài khác cái.

Thăng đến ngồi ở phi cơ trực thăng thượng một khắc, nàng mới cảm thấy có chút nói không nên lời không yên, Kha Khinh Đăng ngồi ở nàng đối

diện, vừa mới khép lại cabin môn, liền nhận đến nàng một cái sắc bén ánh mắt.

"Hào, ta nói."

Hắn thấy nàng khó được lộ ra như vậy tiểu nữ nhi thái, rất nhanh chỉ biết nàng tại cái chút cái gì, "Người trước khẩu hảo đây an toàn."

Nàng theo lời khẩu hảo đây an toàn, ôm cánh tay, nhìn hắn, lạnh lùng thốt, "Lúc ấy là ai đáp ứng ta, từ nay về sau sẽ không giấu diếm ta bất luận cái gì sự? Sở hữu kế hoạch đều đã toàn bộ nói cho ta biết nghe?"

Nàng tuy rằng không phải thật sự tức giận, khả chung quy sẽ chút cái hắn thẳng đến sở hữu sự đã xảy ra mới giải thích cấp nàng nghe, vô luận là tối hôm qua, vẫn là hôm nay buổi sáng, hắn hẳn là đều có cũng đủ thời gian có thể nói cho nàng, mà không phải làm cho nàng lại một lần nữa tại của hắn bố cục trung, mịch lãng lãng không biết biến báo.

"Tối hôm qua vừa xong Ma Cao, người mệt chết đi." Hắn dựa vào lưng ghế dựa, thật yên lặng nói, "Còn hôm nay ban ngày, người có biết, chúng ta hai cái tại bạn chuyện rất trọng yếu, nếu không phải còn cần hoàn thành cuối cùng này cái cục, ta nghĩ, khả năng chúng ta bây giờ còn không có rời đi đó gian nhà gỗ."

...

Nàng cơ hồ chán nản.

"Thực hẳn là làm cho này nói người tính lãnh đạm cùng ghét nữ chúng, đến xem sự tình chân tướng." Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Người nào đó hiển nhiên đem cùng nàng hoan ái chuyện này, nhìn xem so với bất luận cái gì sự tình đều trọng yếu được không?

"Này cái Kerry Geoff, có một tiếng khen, kêu làm Kazakhstan đầu mỏ vương tử." Hãn không hề đậu nàng, mà là bắt đầu kiên nhẫn cấp nàng giải thích.

"Bộ dạng là không sai." Nàng đánh giá, "Bất quá, nhìn qua sẽ không là cái gì người tốt."

"Kazakhstan là trung thu nhập cao quốc gia, có được trọng yếu phi thường tự nhiên tài nguyên, nhất là dầu mỏ nguồn năng lượng, Mỹ quốc nguồn năng lượng tin tức thự từng đưa tin qua, bọn họ có được 300 triệu thùng tham phèn chua dầu số lượng dự trữ, lần đó tại Somalia gặp ta tiêu hủy danh sách thượng, bọn họ quốc gia mỏ dầu, chiếm tương đối lớn trọng."

Hãn êm tai nói tới, "Mà Kerry Geoff, là chủ động tìm tới cửa, muốn cùng ta hợp tác."

"Nha?" Nàng tức nhú mi, "Ta nhớ rõ, Mỹ quốc tại Kazakhstan không hề thiếu dầu mỏ hợp tác căn cứ, theo lý mà nói, Mỹ quốc mới hãn là xem như của hãn hợp tác đồng bọn?"

"Ân." Hãn gật gật đầu, "Nhưng người có biết, Mỹ quốc am hiểu nhất làm, chính là đem hảo hảo hợp tác, biến thành cường thủ hào đoạt, bất luận cái gì quốc gia cùng thế lực đương nhiên đều không hy vọng vĩnh viễn trở thành bị áp chế đó một phương, hơn nữa giống Kazakhstan như vậy có được như thế phong phú dầu mỏ quốc gia, một khi có được có thể chống lại lực lượng quân sự, càng không thể có thể dài lâu dĩ vãng tốt đẹp quốc hợp tác đi xuống."

"Kerry Geoff là một cái tương đương có dã tâm nhân, hãn đương nhiên không hài lòng tại chính mình trong căn cứ bị Mỹ quốc nhân nắm cái mũi đi, bởi vậy, hãn chủ động liên hệ đến ta, nhượng chúng ta hoàn toàn không

cần bất luận cái gì ần nấp thủ đoạn, tiết lộ tin tức đi vào Ma Cao, hẳn chủ ý."

"Đó vì sao muốn chọn trạch tại kim quang tổng nghệ quán xuống tay?"

"Này được đến chúng ta đi vào Ma Cao tin tức, truy tung chúng ta mà đến liên bang đặc công, mới đầu đều mai phục tại người xem trong, nhưng bởi vì quyền vương tái là việc trọng đại, làm sở hữu người xem đều bị trên đài trận đấu hấp dẫn thời điểm, những người này đem chúng ta làm như bản chết mục tiêu, toàn tâm toàn ý nhằm chúng ta khi, cũng rất dễ dàng bị phát hiện." Hãn nói, "Ta cùng Kerry Geoff tại trận đấu khi, ngay tại đài quan sát có thánh phòng, một khi tìm được đặc công cùng sát thủ vị trí, liền liên lạc Trịnh Âm bọn họ, làm cho bọn họ đi chặn giết."

"Sau đó, lưu lại một nhân trở về mật báo, nói cho liên bang chúng ta cùng Kerry Geoff cùng đi Kazakhstan, sẽ đem bọn họ dẫn lại đây?" Nàng chung quy với suy nghĩ cẩn thận .

"Là. Mục tiêu của ta là liên bang, Kerry Geoff mục tiêu còn lại là ta trên tay gì đó, hẳn trợ ta giúp một tay đối phó liên bang, ta tự nhiên cũng sẽ hồi quỹ cho hãn hãn muốn ." Hãn thần nhiên nói.

"Nhưng là, người không sợ Kerry Geoff, lại giống phía trước những người đó như vậy?" Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên có chút lo lắng.

Này một đường mạo hiểm lữ đồ, nàng chính mắt chứng kiến người nhiều như vậy phản bội, theo ngay từ đầu Carlos, đến sau đó Hedda, lại đến cuối cùng ngay cả nhận thức nhiều năm Dell đều cùng bọn họ mỗi người đi một ngã đứng tại đối địch vị trí, nàng thật sự đã muốn không hề dám tin tưởng, này cái gọi là hợp tác đồng bọn, có thể hay không trong nháy mắt, liền lại cùng bọn họ xung đột vũ trang?

Lòng người không lường được, hơn nữa đều không phải là cùng một quốc gia gia nhân, càng không thể bắt giữ đến nội tâm chân thật ý tưởng,

thành lập tại ích lợi thương hợp tác, cuối cùng thực mới có thể cũng bởi vì càng nhiều lợi ích dụ hoặc, mà tuyên cáo tan biến.

Kha Khinh Đăng nghe xong lời của nàng, ánh mắt hơi hơi trầm trầm, "Như vậy một phen đại phí hoang hốt, đều là vì cam đoan tuyệt đối kết quả, ta cùng Kerry Geoff đã muốn đạt thành hiệp nghị, nhưng là, cũng không thể bài trừ hẳn vi ước khả năng."

Nàng nhìn chăm chú vào hắn, qua sau một lúc lâu, cúi đầu nói, "Ta cần làm chút cái gì sao?"

Nàng đã muốn không dám, lại nhìn đến hắn bị người phản bội, hãm hại, nàng cũng không phải sợ hắn cũng không đủ trí mưu, mà là không thể nhịn nữa chịu một lần cái loại này tận mắt chính mình sắp sửa mất đi của hắn toàn tâm oan cốt.

Ấn Độ dương thượng đó nhất thương, thủy chung nhắc nhở nàng, nàng từng, thiếu chút nữa cần hắn.

Cho nên, nàng không biết, chính mình còn có thể ở phía sau đến giúp hắn cái gì, hắn đã muốn đem hết thầy đều tính toán được như vậy hảo, nàng sợ chính mình kết quả là ngược lại biến thành của hắn trói buộc.

Hắn tựa hồ đã muốn thấy rõ nàng sở hữu ý tưởng, lúc này đột nhiên thân thể trước nghiêng, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên của nàng đầu gối thượng, nhìn kỹ của nàng nhãn tình, "Người chỉ cần, làm một chuyện."

"Cái gì?"

"Chờ làm một cái đẹp nhất tân nương."

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chiến Dịch Cuối Cùng (Một)

Phi cơ trực thăng giáng rơi xuống thời điểm, đã là ngày hôm sau sáng sớm.

Này một đường Doãn Bích Giới thủy chung không có ngu ý, tại máy bay thượng, nàng luôn luôn tại đứt quãng cùng Kha Khinh Đăng thấp giọng nói chuyện, lúc này cơ ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu đến, làm cho nàng đột nhiên có một loại giật mình cách một thế hệ cảm giác.

Trung Quốc nông lịch tân niên, nàng không có tại chính mình gia qua năm mới, mà là đi theo hắn, đi trước đến Ma Cao, lại trần trọc đi tới Kazakhstan —— một cái đối nàng mà nói, hoàn toàn xa lạ, từ trước chỉ theo văn bản hình thức thượng hiểu biết qua địa phương.

Tại nàng còn không có nhìn đến càng nhiều ngoài cửa sổ phong cảnh thời điểm, ngồi ở đối diện hắn đột nhiên giải khai dây an toàn, đứng dậy ngăn trở cửa sổ, "... Sai sai xem, chúng ta hiện tại tại Kazakhstan người nào châu?"

Nàng đột nhiên cảm thấy hắn hôm nay hưng trí có chút tương đối giai, tuy rằng khuôn mặt như trước đậm mạc, nhưng nhìn qua tổng cảm thấy thời hòa bình có một chút bất đồng.

"Cụ thể phương vị?" Nàng lắc đầu, nhìn lại hắn, mang theo ti thầm oán ngữ khí, "Không dùng lại lý trí thức đến làm khó ta."

Hắn biết rõ ràng nàng duy nhất không tốt ngành học chính là lý.

Kha Kinh Đăng ngoéo một cái khóe miệng, sau một lúc lâu nói, "Hy vọng sau đó, nhi tử có thể giống ta."

Nói xong, hần mục mang ý cười nhìn nàng, thân thủ chậm rãi rút ra cabin môn.

Tại nàng trước mặt xuất hiện , là một khắp thảo nguyên.

Chỉ thấy tầm mắt phạm vi trong, đó bát ngát mà rộng lớn thảo nguyên, tựa như ngăn cản toàn bộ thế giới một nửa, tuy rằng bởi vì mùa đông duyên cớ, đầy đất cỏ lác đã muốn bị gió thổi được khô vàng, khả xen kẽ tại thảo nguyên ở giữa một mảnh phiến đầy đà ngư mắt thảo lại dưới ánh mặt trời lóe ra hồ phách loại sáng bóng.

Cái loại này biến cảnh sắc tại đưng tiến trong ánh mắt trong nháy mắt, thật sự phi thường rung động, cơ hồ là đánh sâu vào chính trái tim độ mạnh yếu.

"Nơi này là Kazakhstan Atyrau châu."

Hần lúc này cắt bỏ phi cơ trực thăng, sau đó quay người lại, căn bản không cho nàng cơ hội, liền đem nàng cả người theo máy bay thượng ôm xuống dưới, nhẹ nhàng phóng nàng đến trên đất, "Nhớ kỹ sao?"

Như vậy cẩn thận đãi ngộ, hơn nữa trước mặt cảnh sắc, làm cho Doãn Bích Giới nhất thời đều có chút á khẩu không trả lời được.

Mà của hần trong mắt, cũng là cô đơn coi nàng vì cảnh sắc, bên cạnh mấy cái phi cơ trực thăng cũng đã muốn rút xuống, Kerry Geoff, Trịnh thị huynh muội cùng Arthur đều cắt bỏ phi cơ trực thăng, mẫn tai tiếng gầm rú trung, hần nắm cả nàng, tiếp tục tại nàng bên tai thấp giọng nhu hòa đối nàng nói chuyện, "Âu Á thảo nguyên thượng này phiến Đông khởi Thiên Sơn, Tây gần Caspi, sông Vonga mặt đất, vẫn là du mục nhân khoái lạc thổ,

Atyrau châu lấy chăn nuôi nghiệp vì phát triển căn cơ, đồng thời, cũng là chiếm cứ rất phong phú nguồn năng lượng địa phương..."

"Kha."

Của hẳn nói còn không có nói xong, đã bị hướng bọn họ nghênh diện đi tới Kerry Geoff đánh gãy, anh tuấn Kazakhstan nhân cười tùm tùm chấp tay sau lưng nhìn bọn họ, trêu đùa, "Người thế nhưng có thể như vậy kiên nhẫn cho người phu nhân địa phương để ý lão sư? Còn ta đây chủ nhà muốn giảng trong lời nói, toàn trước nói xong."

Doãn Bích Giới nghe xong Kerry Geoff trong lời nói, nhin không được cười xem bên người Kha Khinh Đăng, nhích lại gần bờ vai của hẳn, "Hy vọng người sau đó cũng có kiên nhẫn, như vậy đối nhi tử giảng giải."

"Có thể làm đến sao?" Thấy hẳn không nói lời nào, nàng ý cười càng đậm thêm vào một câu.

"Nói thật, khả có thể có chút nan."

Dưới ánh mặt trời, hẳn lạnh lùng khuôn mặt nhìn qua càng thêm mê người, "Đối trừ người ở ngoài bất luận kẻ nào, ta đều không có khả năng có như vậy kiên nhẫn."

Có nề nếp lời nói, lại nghe được nàng trong lòng không ngừng mà tại phát khiêu.

Đây là nàng tương lai trượng phu, một cái thậm chí trước đó nói rõ ngay cả đối chính mình đứa nhỏ đều không có nhiều lắm kiên nhẫn, lại duy độc tầm mắt chỉ nguyện ý dừng lại tại nàng một người trên người vô luận bao lâu nam nhân.

Thế gian to lớn, hẳn chỉ thấy được nàng.

Rất nhanh, Kerry Geoff mang theo bọn họ, tại thảo nguyên thượng đi bộ tiến nhập ngoài khác phiến có rất nhiều sơn mạch tương liên khu vực, mãnh liệt trong gió, nàng xa xa thấy được một mảnh diện tích càng rộng lớn địa phương, như là căn cứ bộ dáng.

"Kha, Kha phu nhân."

Chỉ thấy lúc này Kerry Geoff nâng lên thủ, chỉ vào này phiến thảo nguyên một chỗ khác, mỉm cười nhìn về phía bọn họ, "Nếu các người chỉ chưa ý đến nơi đây cảnh đẹp, vậy người nhóm liền hoàn toàn sai lầm rồi, các người hiện tại chỗ chỗ này, có được toàn Kazakhstan nhiều nhất dầu mỏ, khí thiên nhiên cùng ngưng tích khí, cho nên, hoan nghênh các người, đi vào của ta phong thủy bảo địa."

...

Kerry Geoff căn cứ chinh thể tức mục, kỷ luật cũng thập phần nghiêm khắc, võ trang phần tử thủ hộ từng người khu vực, không có chút lơ lửng, này cũng là Doãn Bích Giới lần đầu tiên tận mắt đến chân chính võ trang căn cứ, Kerry Geoff như là biết tâm tư của nàng, còn phá lệ phóng đầy bước đi, tùy ý nàng cẩn thận đi thăm .

Một đường đi vào doanh địa ở chỗ sâu trong, Kerry Geoff dẫn bọn họ tiến vào căn cứ các gian độc lập phòng ngủ, Kha Khinh Đăng tựa hồ có chuyện muốn dặn Trịnh thị huynh muội cùng Arthur, liền cùng bọn họ đứng ở ngoài cửa đất trống thượng nói chuyện, nàng liền trước một bước tiến vào gian phòng, tại trên sofa ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần một hồi.

Cả đêm không có ngủ, luôn mệt mỏi , khả nàng lại cảm thấy không có lòng suy tư có thể hoàn toàn an bình đi vào giấc ngủ, dù sao thân ở tại hoàn cảnh lạ lẫm, hơn nữa, phía sau còn có không biết khi nào sẽ tới đến truy binh.

Trong đầu đều loạn loạn nghĩ, không biết qua bao lâu, cảm giác được có nhẹ nhàng tiếng bước chân tới gần, theo sau chính là một cái dừng ở nàng nhân tình thượng, quen thuộc hôn, nàng biết là hắn, cong cong khóe miệng, đơn giản nhắm mắt lại cùng hắn nói chuyện, "Đã trở lại?"

"Ân." Hắn một tay xanh tại sofa chỗ tựa lưng thượng, nhìn gương mặt của nàng giáp, "Muốn hay không ngủ một hồi?"

Nàng nghĩ nghĩ, lắc đầu.

"Thật sự không nghĩ ngủ?" Hắn lại hỏi một lần.

Nàng vẫn là lắc đầu, một lát sau, liền cảm thấy cả người đều bị hắn ôm lên.

Nàng nghĩ đến hắn là muôn ôm nàng đi trên giường, rốt cục nhịn không được mở to mắt, "Kha Khinh Đăng, ta cảm thấy nơi này giường, hắn là không đủ năm sao tiêu chuẩn."

"Ta biết." Hắn nhìn nàng, dừng một chút, gọi lên khóe miệng, nhưng lại cứ như vậy ôm nàng hướng ngoài cửa đi đến.

Nàng không biết hắn tại đánh cái gì bàn tính, chỉ có thể dùng song chương hoàn trụ của hắn cổ, tùy ý hắn ôm chính mình một đường hướng căn cứ bên ngoài đi đến.

"... Tiểu Âm, Trịnh Đình, Arthur bọn họ đâu?"

Đọc theo đường đi, đều là căn cứ võ trang phần tử hướng bọn họ đầu đến hơi quý dị ánh mắt, trong lòng nàng không yên hắn có phải hay không lại muốn tại dã ngoại cùng nàng hoan ái, chỉ có thể cố gắng nói sang chuyện khác làm cho chính mình không cần đi nghĩ nhiều.

"Bọn họ có chuyện rất trọng yếu muốn bận." Hắn thản nhiên trả lời.

"... Đó, Kerry Geoff đâu?" Trong lòng nàng không biết vì sao căng thẳng, lại hỏi, "Chúng ta vừa xong của hăn căn cứ, hiện tại muốn đi sao?"

Hay là, hăn đã muốn phát hiện liên bang nhân tung tích ?

Kha Khinh Đăng nhưng không có nói nữa, chính là từng bước một đi tới.

Căn cứ đại môn rất cục xuất hiện tại bọn họ trước mắt, Doãn Bích Giới nhìn đến Kerry Geoff chính hai tay ôm cánh tay, tựa vào đại môn biên, cầu ti ý vị thâm trường cười nhìn bọn họ đường đi gần.

"Kerry Geoff." Kha Khinh Đăng ôm nàng đi đến Kerry Geoff trước mặt, kêu một tiếng tên của hăn.

Chỉ thấy Kerry Geoff thẳng đứng dậy thể, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay chường, hướng bọn họ được rồi cái lễ, theo sau, hăn đột nhiên đem hai căn ngón tay đặt ở môi thượng, thật dài huyết sáo.

Theo hăn này thanh tiếng còi, qua vài giây, cách đó không xa thể nhưng có mã đàn tại triều bọn họ chạy băng băng mà đến!

Vó ngựa đạp khởi trần vụ dưới ánh mặt trời kim sắc thảo nguyên lượn lờ phiêu tán, không đếm được đến tột cùng có bao nhiêu thất bản địa dừng bó mã chia làm hai đàn, hai chiếc mã dài chấm đất mặt liệt tông đón gió phi vũ, ù ù tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, cơ hồ vang vọng bọn họ chỗ này khối địa phương.

Doãn Bích Giới cơ hồ là nhìn xem có chút ngờ ngác.

Nàng chưa bao giờ đã tới thảo nguyên, cũng không có xem qua như vậy tự nhiên hoang đại ngựa, trước mắt hết thấy đối nàng mà nói đều là tươi mới, làm cho nàng vô cùng tò mò, thậm chí nhiệt huyết sôi trào.

Từ nhỏ đến lớn, nàng kiến thức qua trường hợp phần đông, từng cảm thấy cuộc sống đã muốn rất khó lại gây cho nàng bất luận cái gì tươi mới cảm, nhưng là nàng phát hiện, từ lúc tiến nhập của hãn thế giới, hãn gây cho của nàng hết thấy, đều có thể làm cho nàng cảm thấy vô cùng rung động.

Bụi đất theo ngựa chạy băng băng bay lên đến, đó chạy chồm ngựa cách bọn họ càng ngày càng gần, thẳng đến khoảng cách căn cứ đại môn còn có mấy chục thước địa phương, Kerry Geoff một tiếng huýt sáo, mã đàn lập tức chột nghe nói ngừng lại.

"Thỉnh." Kerry Geoff cười hướng bọn họ làm một cái thủ thế.

Trong lòng như là đã muốn dự cảm đến cái gì, Doãn Bích Giới chỉ nghe đến chính mình tim đập một tiếng so với một thanh âm vang lên, mà ôm của nàng Kha Khinh Đằng khinh một điều mi, đã muốn đi nhanh hướng cầm đầu đó con ngựa đi đến.

Đi đến đó con ngựa biên, hãn trước nâng nàng, đem nàng vững vàng ấm mã, theo sau chính hãn một cái xoay người liền lên ngựa ngồi ở thân thể của nàng sau, tại nàng còn không có phục hồi tinh thần lại thời điểm, hai tay của hãn đã muốn thao túng dây cương, chỉ huy ngựa vòng vo cái phương hướng, phóng ngựa chạy băng băng đến.

"Tân hôn khoái trá!" Mã tốc độ rất nhanh, phía sau Kerry Geoff tiếng cười lúc này nghe qua không ngờ kinh cách thật sự xa.

Nàng ngồi ở xóc nảy lập tức, tựa vào của hãn trong lòng, ngẩng đầu nhìn phía bọn họ trước mặt cảnh sắc.

Khác núi sông, khác thảo nguyên, xa lạ quốc gia, xa lạ không khí, chạy chồm mã đàn, chỉ có nàng phía sau nhân, là quen thuộc, xúc tua nhưng đụng duy nhất chân thật.

"Kha Khinh Đăng, " nàng vì làm cho hấn tại trong gió nghe rõ lời của nàng, đề cao âm lượng, "Người nói cho ta biết, hiện tại... Đến tốt cùng là cái gì dạng trạng huống?"

Trước mắt hôm nay , chẳng lẽ hấn vì nàng chuẩn bị tân hôn tuần trăng mật lễ vật sao?

Ngựa không ngừng mà chạy băng băng , hấn cứ như vậy ôm nàng, tựa vào nàng bên tai, bắt đầu cùng nàng nói chuyện, "Kỳ thực, tại ha tát khắc dân tộc, tối thú vị dân tộc phong tục là bọn họ hôn lễ nghi thức, khi ta cùng Kerry Geoff hiệp định của chúng ta cục trung cuộc, ta sẽ cùng khi nghĩ tới muốn ở trong này đặt mua hôn lễ nghi thức."

"Ha tát khắc nhân thực hành chế độ một vợ một chồng, điểm ấy không hề đáng nghi, ta cả đời này chỉ biết có người một cái thể tử. Mà tại đi Ma Cao trước một ngày, ta thấy cha người mẫu, xác nhận của ta thân phận, cũng chính là cùng người đạt thành hôn ước." Hấn hơi ý cười thanh âm vang lên tại của nàng bên tai, còn có mát lạnh hô hấp quanh quẩn, "Mà căn cứ Kazakhstan hôn lễ dân tộc phong tục, nhà trai còn cần dựa theo này gia đình tài sản trạng huống cấp nhà gái đặt sính lễ, cũng chính là ngựa."

"Bởi vậy ta làm cho Kerry Geoff chuẩn bị này một trăm con ngựa làm sính lễ, đương nhiên, chuẩn bị sính lễ đồng thời, liền muốn chọn lựa ngày hoàng đạo, phụ mẫu ta sớm thệ, ta trên thế giới này không có khác huyết thống thân thuộc, bởi vậy, ta trước tiên làm cho Trịnh Đình giúp ta tra tính ra hôm nay là ngày tốt ngày tốt."

...

Nàng giờ này khắc này, cảm thấy chính mình thế nhưng nói không nên lời một câu đến.

"Nhìn xem của người phía sau." Hấn gặp luôn luôn khôn khéo nàng thế nhưng lộ ra như vậy gốc lẳng vẻ mặt, lại chọn mi, ý bảo nàng hướng bọn

họ phía sau xem.

Doãn Bích Giới lập tức nhìn lại, chỉ thấy tại bọn họ mã đàn sau, lại có hai con ngựa không biết khi nào khởi liền đi theo bọn họ, đó hai con ngựa thượng, một con ngồi Trịnh thị huynh muội, ngoài khác thất thượng tắc ngồi Arthur cùng Kerry Geoff.

"Doãn Bích Giới, "

Hắn tại bát ngát thiên địa trong, nhìn của nàng nhân tình, một chữ một chữ nói cho nàng, "Đây là của chúng ta hôn lễ nghi thức."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình

Ta cho rằng, đã muốn không có gì ngôn ngữ có thể đến hình dung loại cảm giác này ... .. Tổng cảm thấy, nam thần là ở lấy thiên cùng cấp nữ vương đặt sính lễ... .. Viết thời điểm, ta cũng tưởng , ta sau đó kết hôn, cũng phải đi một cái đặc địa phương khác kết đi... Thảo nguyên Kazakhstan phong tục hôn lễ thần mã , nhiều thú vị a ㄟ (ㄨ ▽ ㄨ) ㄟ

Kha Khinh Đăng thâm tình, không còn có nhân có thể siêu việt, còn có 2-3 chương, hy vọng bọn họ hai cái, có thể vĩnh viễn có thể ở lại của các người trong lòng.

Ngày mai tiếp tục! ! Ta hôm nay càng được thiếu, bởi vì một chút ngộ đều tại châm chước như thế nào đem này cái kết cục viết hảo, thỉnh mọi người lượng giải ㄟ (ㄨ 3 ㄨ) ㄟ yêu các người! ! Ngày mai nhất định đổi mới nhiều một chút tự!

Như vậy, chiến dịch cuối cùng (hai) gặp! Không phải không trở về các người nhân lại... Là thật ngày càng được choáng váng đầu não trưởng không tinh lực 555

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chiến Dịch Cuối Cùng (Hai)

Lòng của nàng khiêu, tại hấn nói xong câu đó sau, liền trở nên không xong nguyên.

Hai người một con tọạ ở trên ngựa, cứ như vậy chạy như bay với Kazakhstan thảo nguyên, Doãn Bích Giới nghiêng đầu xem hấn lạnh lùng khuôn mặt, nhin không được muốn cười.

Tại trên lưng ngựa bị đột nhiên báo cho biết sắp cử hành hôn lễ, kết hôn như vậy lãng mạn chuyện tình, bị làm được như vậy toàn vô lộ số đáng nói, này thế gian cũng chỉ có hấn Kha Khinh Đăng một người có thể làm đến đi?

Làm nữ nhân của hấn, không có một viên cũng đủ cường đại trái tim, khả năng thật sự không được.

Ngựa tốc độ rất nhanh, cơ hồ không quá nhiều lâu, bọn họ trước mặt liền xuất hiện một cái như là Kazakhstan tộc dân chăn nuôi lều trại tụ tập địa phương.

Kha Khinh Đăng kéo dây cương, khống chế được mã dừng lại, hấn vừa ôm Doãn Bích Giới xuống ngựa, mặt sau sớm xuống ngựa Trịnh Âm đã muốn chạy tới bọn họ bên người, kéo qua Doãn Bích Giới tay, cười tùm tùm đối hấn nói, "Kha tiên sinh, thời gian cấp bách, đầu tiên ta đem tân nương đại nhân mang đi !"

Hấn thâm trầm nhìn nàng một cái, theo sau, đối với Trịnh Âm nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trịnh Ấm như là đã muốn đổi này thiên tỵ cư quen thuộc bộ dáng, miệng biên nhắc tới phương vị, biên lôi kéo Doãn Bích Giới rẽ trái rẽ phải, rốt cục đi đến trong đó một cái lều trại trước mặt, vén lên vải màn.

Lều trại trong sớm đã bố trí hảo kết hôn trang sức, nhìn qua vừa vui khí lại có khác phong tình, còn có hai cái Kazakhstan tộc nữ hài tử sớm đã cười dài chờ .

"Bích Giới tỵ, tiếp được đi, người hoàn toàn không cần làm cái gì."
Trịnh Ấm đem nàng đẩy đến đó hai cái Kazakhstan tộc cô nương trước mặt, "Người chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp , các nàng hai cái hội phụ trách giúp người trang điểm mặc quần áo hết thầy công việc."

Nàng theo vừa mới bị Kha Khinh Đăng mang theo mã bắt đầu đến bây giờ, cả người liền vẫn là thần kinh buộc chặt , trong lòng kích động khó hiểu, cũng không biết nên biểu đạt chút cái gì trạng thái, Trịnh Ấm nhìn nàng như vậy, nhin không được cười đến càng hoan, "Hoàn hồn , tân nương đại nhân, đây chính là người trượng phu tử mĩ cho người chuẩn bị hôn lễ a!"

Trượng phu.

Nghe thế hai chữ, của nàng khoe miệng không tự chủ được liền gọi lên đến.

Nàng không khỏi nghĩ đến vừa mới tại trên lưng ngựa, hấn dùng này một trăm con ngựa cấp nàng đặt sính lễ, nói nàng là hấn cưới hỏi đàng hoàng duy nhất thê tử.

"Tòng giai đoạn trước đối Kazakhstan tộc dân tộc phong tục, hôn lễ nghi thức hiểu biết, lại đến hậu kỳ liên hợp Kerry Geoff tiến hành an bài, toàn bộ đều là Kha tiên sinh chính mình thân lực thân vì ."

Hai cái Kazakhstan tộc cô nương làm cho nàng ngồi ở ghế trên, sau đó ôn nhu bắt đầu giúp nàng thoát y, Trịnh Ấm vì làm cho nàng thoải mái,

không ngừng mà ở bên cạnh cùng nàng nói chuyện, "Vừa mới đến căn cứ, hẳn chính là tại đây ta cùng ca còn có Arthur ghi nhớ các đốt, xác nhận cam đoan hôn lễ có thể không hề tỳ vết nào."

Nàng như vậy nghe, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi, ". . . Đó hẳn hiện tại đi làm cái gì?"

"Đương nhiên phải đi làm chú rể phải làm chuẩn bị."

Trịnh Ấm vừa nói đến câu này, liền cười đến ngửa tới ngửa lui, "Bích Giới tử, ta đề nghị người hiện tại trước trước tiên chuẩn bị tâm lý thật tốt, chờ một lát, người khả năng hội nhìn đến người đời này đều không nghĩ tới hội nhìn đến cảnh tượng nha. . ."

. . .

Chờ hai cái Kazakhstan tộc cô gái giúp nàng trang điểm xong, thời gian cũng đã qua đi thật lâu.

Một bên Trịnh Ấm cũng đã muốn thay phù dâu trang phục, thuần trắng sắc váy hơn nữa tinh xảo kim sắc hoa văn, đầu đội cùng váy xứng đôi bạch sắc mũ, tóc dài còn buộc thành hai thúc, nhìn qua phi thường đáng yêu.

"Đây là ta xuyên qua nặng nhất váy. . ." Trịnh Ấm không ngừng mà tại điều chỉnh chính mình quần áo, "Bích Giới tử, ta suy nghĩ ta sau đó kết hôn, vẫn là thành thành thật thật dựa theo trung kiểu đến đây đi, Kha tiên sinh lãng mạn cùng sáng ý, toàn thế giới cũng chỉ có người một người có thể tiêu thụ. . ."

Nàng nghe được bật cười, lúc này đối với phía sau hai cái ha khắc tộc cô gái làm cái lễ biểu đạt lòng biết ơn, sau đó đứng lên, nhẹ nhàng vén một vén làn váy, thản nhiên nói, "Tiểu Ấm."

"A?" Trịnh Âm lên tiếng trả lời quay đầu, nhìn đến của nàng thời điểm, lập tức liền giật mình ở.

Nàng xem đến Trịnh Âm biểu tình, sau đó lại vòng vo cái vòng, giờ giờ lên cằm, mỉm cười nói, "Thế nào?"

"Bích Giới tử. . ." Trịnh Âm nhìn chăm chăm nàng, cố gắng nuốt khẩu nước miếng, "Cái kia, người có biết, ta là lý khoa sinh, không giống anh trai ta như vậy có thể nói. . . Tóm lại, thật sự, thật đẹp . . ."

Một nữ nhân cả đời đẹp nhất thời điểm, chính là kết hôn ngày nào đó.

Vô luận diện mạo, thân cao. . . Gần chính là mặc vào lụa trắng, tự nhiên lộ ra tươi cười đó một khắc, đó là đẹp nhất bộ dáng.

Mà Doãn Bích Giới ngày thường đó là vô cùng tốt, nàng như vậy mặc Kazakhstan tộc tử mĩ định chế thuần trắng áo cưới, tóc hơi hơi vãn khởi tại bên tai, cũng không có lại nhiều hơn cái khác đan sức, cũng đã cũng đủ kinh tâm loá mắt.

"Ta và người đánh đố, " Trịnh Âm đi đến nàng trước mặt, trên mặt tràn đầy vui mừng tươi cười, "Bích Giới tử, Kha tiên sinh nhìn đến của người thời điểm, nhất định sẽ bị người mê được thần hồn điên đảo . . ."

Tân nương giả dạng còn còn lại cuối cùng một cái đố, hai cái Kazakhstan tộc cô gái lúc này giúp Doãn Bích Giới đội bạch sắc đầu sa, bảo đảm che khuất gương mặt của nàng giáp.

Lều trại ngoại tựa hồ đã muốn đến đây rất nhiều người, đủ loại kiểu dáng vui cười tiếng động lớn nháo thanh không dứt bên tai, Doãn Bích Giới trong lòng càng phát ra khẩn trương, lúc này chỉ nghe đến lều trại ngoài cửa truyền đến một câu Trịnh Đình ôn hòa thanh âm, "Tiểu Âm, hết thầy đều chuẩn bị thỏa đáng ."

"Hào!" Trịnh Âm lên tiếng, lúc này vẫn khởi của nàng cánh tay, nhìn nàng nói, "Bích Giới tử, người chuẩn bị tốt sao?"

"Ân." Nàng thâm thâm hô hít một hơi, gật đầu.

Trịnh Âm kéo nàng, vén lên vải màn môn, đi đến lều trại ngoại, chỉ thấy lều trại trước đất trống thượng, trừ bỏ Trịnh Đình, Arthur cùng Kerry Geoff ngoại, còn tụ tập rất nhiều Kazakhstan nhân, những người đó trên mặt đều mang theo hữu hảo tươi cười, mà cách lều trại ước chừng ba trăm thước tả hữu địa phương, mọi người lưu ra một mảnh đất trống, Kha Khinh Đăng chính một mình một người, cao cao ngồi trên lưng ngựa.

Mặt trời chiều ngã về tây, hăn mặc đơn giản nhất hắc sắc tây trang cùng bạch sắc đồ lót, thậm chí ngay cả caravat cũng không có đánh, khả của hăn trên mặt, đã có chân thực nhất ý thiết, không chút nào keo kiệt tươi cười.

Nhìn đến nàng cùng Trịnh Âm đi ra lều trại, hăn lúc này theo lập tức nhảy xuống, từng bước hướng các nàng đi tới.

Càng ngày càng gần, nàng xuyên thấu qua lụa trắng nhìn chăm chú vào hăn, hăn cũng nhìn nàng.

Một ngày một , sở hữu hết thảy, đi qua , hiện tại , tương lai . . . Đều từ từ tại nàng trong mắt triển khai.

Hôm nay nàng là của hăn tân nương, từ nay về sau, nàng đó là của hăn thê tử.

Thẳng đến hăn rốt cục đi đến các nàng trước mặt, Trịnh Âm cười dài nhìn hăn, "Hôm nay nơi này không có mục sư, liền từ ta phân sức nhiều giác đến đảm nhiệm ."

Nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Trịnh Âm mới trịnh trọng mở miệng nói, "Kha tiên sinh."

"Xin hỏi người nguyện ý thú này cái nữ nhân sao? Yêu nàng, trung thành với nàng, vô luận nàng nghèo khó, bị bệnh hoặc là tàn tật, cho đến tử vong. Người nguyện ý sao?"

"Ta nguyện ý."

Vốn tưởng rằng chỉ có này ba chữ, nhưng ai biết luôn luôn thiếu ngôn ngữ hẳn, thế nhưng nhìn Doãn Bích Giới, tiếp tục nói, "Ta nguyện ý nàng trở thành thê tử của ta, từ hôm nay trở đi lẫn nhau có được, lẫn nhau đến đời, vô luận là tốt là xấu, giàu có hoặc bần cùng, tật bệnh vẫn là khỏe mạnh, đều lẫn nhau yêu nhau, quý trọng, cho đến tử vong mới có thể đem chúng ta tách ra."

Doãn Bích Giới nhìn hôm nay vì bối cảnh quang ảnh hạ của hẳn khuôn mặt, nghe của hẳn lời thề, đồng tử hơi hơi có chút phát run.

"Doãn tiểu thư." Trịnh Âm lúc này nghiêng người nhìn Doãn Bích Giới, "Xin hỏi người nguyện ý gả cho nam nhân này sao? Thương hẳn, trung thành với hẳn, vô luận hẳn nghèo khó, bị bệnh hoặc là tàn tật, cho đến tử vong. Người nguyện ý sao?"

"Ta nguyện ý."

Nàng đóng nhắm mắt tình, "Nhưng là, Kha Khinh Đăng, ta nghĩ của người cuối cùng một câu nói sai rồi."

Kha Khinh Đăng hơi hơi nâng giương mắt mâu, đáy mắt nhất thời hiện lên một tia hiểu rõ ý cười.

"Từ hôm nay trở đi, chẳng sợ tử vong, cũng không thể đem chúng ta tách ra." Của nàng đáy mắt có nhỏ vụn ánh sáng, "Vô luận thiên đường vẫn là địa ngục, sau khi vô luận ở nơi này, tổng có chúng ta lẫn nhau làm bạn, không phải sao?"

Nàng hẳn là cũng là này thế gian tối độc nhất vô nhị tân nương , bốp méo lời thề, không nhìn sinh tử.

"Là." Hẳn đột nhiên về phía trước từng bước, nhẹ nhàng vén lên của nàng cái khăn che mặt.

Năng chiều quang chiếu vào gương mặt của nàng giáp thượng, loá mắt như tối ánh sáng ngọc minh châu, hẳn nhìn của nàng nhẫn tình, gằn từng tiếng nói, "Đời đời kiếp kiếp, đều chẳng phân biệt được cách."

Vừa nói xong hạ, hẳn đã muốn cúi đầu hôn lên của nàng môi, vậy xem Kazakhstan tộc nhân bộc phát ra tiếng hoan hô, hẳn lại hôn được trần trọc, cơ hồ đoạt đi của nàng hô hấp.

"Kha tiên sinh, thật có lỗi ."

Chờ bọn hắn này vừa hôn chấm dứt, một bên Trịnh Đình đi đến bọn họ, ôn hòa cười nói, "Tiếp được đi ta muốn thất lễ ."

Theo Trịnh Đình những lời này, hẳn thế nhưng đưa trong tay đại bồn kẹo đều hướng Kha Khinh Đăng trên đầu rơi đi.

"Kha tiên sinh, ta cũng muốn thật có lỗi ."

Kha Khinh Đăng trên người còn thất linh bát lạc một ít kẹo, một bên Arthur cũng đã đi tới, kêu ngạo lại rối loạn bao giờ giờ lên trong tay ngọt ngọt vòng, sau đó không nói hai lời, cũng hết thấy hướng Kha Khinh Đăng trên đầu rơi đi.

Doãn Bích Giới trơ mắt nhìn luôn luôn "Không thực nhân gian khói lửa" người nào đó, đột nhiên gặp được như vậy đối đãi, lại là muốn cười, khả ngại với của hắn sắc mặt, lại không dám cười.

"Kha."

Kerry Geoff là cuối cùng một cái đi lên , hần cười đến phá lệ không có hảo ý, "Người có biết, này cái đốt ta lúc trước an bài thời điểm liên báo cho biết qua người, này cái nghi thức bị Kazakhstan người coi là 'Thập bồn', ý nghĩa chờ đợi các người sau này cuộc sống hạnh phúc mà phát đạt, cho nên. . . Ta cũng muốn thật có lỗi ."

Nói xong, Kerry Geoff liền đưa trong tay nãi ngật đáp hướng Kha Khinh Đăng trên đầu rơi đi.

Nương tập tục cơ hội, ai không muốn cho cho tới bây giờ sống ở thần đàn nam nhân, trước mặt mọi người cật điểm khuy? Khả năng cả đời, cũng liền như vậy một lần cơ hội được không!

"Hiện tại ra điểm xấu, buổi tối tại động phòng trong, tại tân nương trên người nhiều ra điểm lực, thì tốt rồi." Kerry Geoff rơi hoàn, còn vỗ vỗ Kha Khinh Đăng bả vai, an ủi nói.

Một bên Kazakhstan tộc trẻ tuổi nhân hòa bọn nhỏ, bắt đầu tranh nhau cướp theo Kha Khinh Đăng sở đứng trên đất nhật lên kẹo, vui cười làm ồn, Trịnh Âm đã muốn cười đến ngay cả thắt lưng cũng thẳng không đứng dậy, mà Doãn Bích Giới dở khóc dở cười nhìn trước mặt chật vật không chịu nổi, mặt nếu băng sương người nào đó, rốt cục biết Trịnh Âm phía trước làm cho chính mình làm chuẩn bị tâm lý ý đồ .

"Kha Khinh Đăng, ta thật sự. . . Cho tới bây giờ chưa thấy qua người như vậy."

Nàng không ngừng mà cười, lấy tay giúp hần vỗ nhẹ âu phục thượng rơi được loạn thất bát tao gì đó, "Nói thật, là chính người muốn dựa theo Kazakhstan tập tục đến làm hôn lễ, quái không được người khác a. . ."

Nam thần đã muốn không chỉ có tiếp đất khí , nhưng lại tại công chúng trường hợp bị bắt xấu mặt.

"Ta biết." Hãn vẫn là lãnh một khuôn mặt, luôn luôn sinh ra chớ gần thân thể bị tàn phá được vô cùng thâm, ngay cả tóc thượng cũng tất cả đều là bơ, bộ dáng này miễn bàn nhìn qua có bao nhiêu sao buồn cười.

"Ta phải nhắc nhở người một tiếng, Trịnh Âm đã muốn đem người vừa mới bộ dáng đều chụp được đến đây." Nàng ôn nhu giúp hãn rửa sạch , tại tiếng người ồn ào trong hoàn cảnh, tới gần hãn nói chuyện, "Sau đó a, ta muốn lưu cho nhi tử xem."

"Không quan hệ." Hãn thế nhưng phá lệ rộng lượng, "Ta cũng sẽ nói cho con ta, ba người tại xấu mặt làm thiên, cưới toàn thế giới đẹp nhất tân nương."

Hãn nói chuyện đồng thời, trong mắt cũng không chút nào che giấu toát ra đối của nàng ca ngợi, còn có tối chân thành tình thâm.

Doãn Bích Giới nhìn hãn, chỉ cảm thấy nghe xong của hãn nói, chính trái tim đều biến nhuộm .

"Cám ơn."

Giúp hãn rửa sạch hoàn, nàng đột nhiên xuất thủ, nhẹ nhàng ôm lấy của hãn thắt lưng, "Này cái hôn lễ, ta suốt đời khó quên."

Đây là của hãn dụng tâm, cũng là hãn Kha Khinh Đăng, dùng sở hữu tâm lực, cấp nàng Doãn Bích Giới hôn lễ, độc nhất vô nhị, không gì sánh kịp, nàng tin tưởng, một cái nguyện ý như vậy dùng sinh mệnh đến trân trọng nam nhân của nàng, nhất định cũng có thể đủ cấp nàng cả đời hạnh phúc.

Nàng thật sự cảm thấy, chính mình thực may mắn.

Sung sướng mà hạnh phúc không khí trong, bọn họ chung quanh Kazakhstan tộc nhân đều bắn lên đông không kéo, tận tình bắt đầu hoan ca

tấn vũ, mà bọn họ hai cái đã bị vây quanh ở trong đám người phá lệ không đi ra này một khối nhỏ địa phương, lẳng lẳng ôm nhau .

Ai ngờ một lát sau, hắn đột nhiên buông ra nàng, đem nàng cả người dùng sức ngồi chỗ cuối ôm lấy đến.

"Kha tiên sinh, động phòng ở nơi này!" Trịnh Âm tại vây quanh trong đám người, còn không quên xuất thủ, lớn tiếng cho bọn hắn chỉ một cái phương hướng.

"Hào." Kha Khinh Đăng nhú mày, ôm trong lòng mỹ thiếu nữ xinh đẹp, đi nhanh liền hướng cái kia phương hướng đi đến.

"Kha Khinh Đăng, ngay cả thái dương đều còn không có xuống núi." Doãn Bích Giới ôm lấy của hắn cổ, trêu chọc, "Hơn nữa, nơi này ngay cả giường đều không có. . ."

"Không cần giường." Hắn cúi đầu, cắn một ngụm của nàng chóp mũi, "Có ta là đủ rồi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiếp chính văn ——

Tại chú rể tân nương hào không đỏ mặt tại trước khi trời tối cũng đã vào động phòng, vũ đàn trong Kerry Geoff lúc này cũng xuất thủ, ôm lấy một bên Arthur, cười tủm tỉm , dùng phi thường dụ hoặc thanh âm nói, "Đi, chúng ta cũng đi động phòng đi."

Arthur rất bình tĩnh tà nghệ hắn liếc mắt một cái, "Người một người, có thể thỏa mãn ta sao?"

Kerry Geoff không cúi, liếm liếm khóe miệng, "Ta một người, có thể để năm cái nam nhân, hơn nữa, ta còn có đường nhỏ cụ nha. . ."

Arthur kiêu ngạo đánh giá hãnh liếc mắt một cái, "Thực trọng khẩu."

"Không nặng khẩu, như thế nào có thể thỏa mãn người đâu?" Kerry Geoff không làm cho hãnh nói nữa, trực tiếp kéo hãnh, hướng một cái phương hướng đi đến. . .

————— ta là điệu tiết tháo đã muốn điệu đến hủ nữ trình độ phân cách tuyến —————◆◆—————

Ha ha ha ha ha nhất thời quật khởi, liền đem Arthur bán phân phối dầu mỏ tiểu vương tử ha ha ha ha. . .

Ta phải nghe người nhóm ý kiến, ngày mai buổi tối, các người có nghĩ là xem thảo nguyên đêm động phòng hoa chúc? ! ! ! Có nghĩ là? ? ! !

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chiến Dịch Cuối Cùng (3)

Kerry Geoff giúp bọn họ chuẩn bị một lều trại riêng trước đó, nó nằm ngay sau lều trại trang điểm cho Doãn Bích Giới.

Kha Kinh Đăng ôm cô, vén tấm vải màn lên, rồi đi thẳng vào lều trại, Kerry Geoff không biết từ đâu tìm ra dây lụa màu đỏ thẫm, lại thần kỳ trang hoàng cả lều trại tương tự phòng tân hôn truyền thống Trung Quốc, hơn nữa, còn đặc biệt có tình thú, thắt nơ bướm màu đỏ trên giường ngủ, màn che vây quanh giường.

“Em phát hiện...” Cô quan sát lều trại một lượt, lấy tay véo khuỷu tay anh, chế nhạo nói, “Người có thể trở thành bạn anh, trên cơ bản, nội tâm tư tưởng cũng gần giống anh, rất màu sắc.”

Mượn mấy người anh em của anh mà nói, hoa hồ điệp Phong Trác Luân, là người đàn ông xinh đẹp lãng lơ cũng có quan hệ thân thiết với anh, dùng điều này có thể nhìn ra, bề ngoài anh lạnh lùng nghiêm túc, nội tâm lại phong phú thế nào.

“Em sai rồi.” Anh đi qua đặt cô lên giường, toàn thân cũng theo đó mà ở trên người cô, hai tay chống hai bên cạnh đầu cô, “Chỉ vào lúc anh đối mặt với em thì nội tâm mới có màu sắc.”

Tâm tình cô vốn rất tốt, lúc này nhìn khuôn mặt khô ngô của anh, cô không nói thêm gì nữa, giơ tay kéo cả người anh xuống, cùng mình hôn môi.

Bên ngoài lều trại cười đùa và ồn ào náo nhiệt, mà bên trong lại là tình cảm chân thật nhất.

Cô biết, vào giây phút này, mình rất muốn anh, muốn toàn bộ của anh, không hề giữ lại.

Áo cưới trên người cô tuy rằng phức tạp, nhưng vào trong tay anh lại rất đơn giản, anh gần như không phí chút sức lực nào đã tìm được cách cởi bỏ bộ váy.

Thân thể dây dưa say đắm, cô cảm giác được tay anh đã từ bắp đùi mịn màng của cô trượt vào trong chỗ hấp dẫn nhất, cô nhanh chóng ẩm ướt, cảm giác ngón tay anh không ngừng trêu chọc, khiến cả người cô càng nóng hơn.

“Điều luyện sắc sảo...”

Kha Khinh Đăng không ngừng hôn lên ngũ quan của cô, hàm dưới, xương quai xanh... cuối cùng rơi xuống bầu ngực mịn màng của cô, trầm giọng khen ngợi.

Mỗi một chỗ nhỏ bé của cơ thể cô và anh đều hoàn toàn phù hợp với nhau.

Kết cấu điều luyện sắc sảo, cô vì anh mà sinh ra, từ cơ thể đến linh hồn.

Ngay sau đó anh cởi bỏ quần tây của mình, phóng ra vật cứng nóng, cô cũng thuận theo mà nằm nghiêng, mặc anh tách ra hai bắp đùi của cô, sau đó dùng tư thế phía sau bên hông đi vào cô.

Lấp đầy trong nháy mắt, làm cho hai bên đều thở dài trầm thấp.

Anh vừa tiến vào, nơi ẩm ướt của cô đã bao vây anh chặt chẽ, anh thấy hai má cô hơi ửng đỏ, còn có nơi chính mình đang chiếm giữ, trong mắt anh

dần hiện lên một tia kích động điên cuồng rất nhạt, thậm chí vào lúc cô còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt thì anh đã dùng sức đẩy vào chỗ sâu nhất của cô.

Ra vào từng chút một, dành cho hoàn toàn, thu hồi hoàn toàn, nhưng mỗi lần nhấn xuống đều dùng sức, cô không kháng cự gì, chỉ phối hợp với anh, hưởng thụ sự hoan ái cực hạn này.

Cô nhanh chóng đến cực điểm, nhưng lại có thể cảm giác vật cứng nóng của anh vẫn còn trong trạng thái hưng phấn như trước, tiếng dính nhầy giữa cơ thể theo sự gia tốc va chạm của anh mà càng vang hơn, đến cuối cùng, anh tạm thời rút ra, đặt cô ở tư thế quỳ, để cô cẩn thận nắm lấy màn che giường, rồi từ phía sau tiến vào lần nữa.

Hai gò má của Doãn Bích Giới đã hoàn toàn ửng đỏ, trong tay nắm chặt màn che giường, cảm giác được anh dùng sức tiến vào cự ly gần, thậm chí cô nghĩ rằng bụng dưới của mình có cảm giác bị xuyên thủng, tiếng rên rỉ cũng tự nhiên thốt ra từ đôi môi, tiếng rên rỉ quyến rũ đó khiến anh ở phía sau càng điên dại.

Thời khắc cuối cùng, tay anh đặt ở thắt lưng cô để cô hơi nhõm người một chút, sau đó lại đẩy vào vài cái từ trên xuống dưới, đưa cô đến đỉnh cao, sau đó anh rút bản thân mình ra phóng thích.

Một trận thoả thích như vậy, chân cô mềm nhũn gần như ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể quỳ nằm úp sấp mà thở dốc liên tục.

Anh hơi nhíu mày, lúc này lấy vải sạch ở bên cạnh, nhẹ nhàng lau chùi cho mình và cô, sau đó anh nằm xuống trước rồi để cô tựa trên ngực mình.

Cô thật vất vả mới hô hấp dịu lại, tựa trên ngực anh, khoé mắt quyến rũ lướt qua anh một cái, "... Hòn đá đâu?"

“Hửm?” Anh híp mắt, ngón tay xuyên qua mái tóc dài đen nhánh ướt mồ hôi của cô, khẽ khàng xoa tóc cô, môi mỏng hơi cong, tâm trạng rất tốt.

“Chẳng lẽ anh quên rồi sao?” Cô mở to mắt, nhắc nhở anh, “Ở sa mạc Ai Cập sau khi chúng ta kết thúc hoan ái, anh tặng em một hòn đá, sau khi hoan ái ở khu rừng tại Nam Sudan, anh cũng cho em một hòn đá, sau đó chúng ta còn hoan ái vài lần ở Somalia và Macao, tính ra như thế, anh còn thiếu em ba hòn đá.”

“Mỗi lần hoan ái anh đều cho em một hòn đá, em còn tưởng rằng có ý nghĩa đặc biệt gì chứ.” Cô dùng ngón tay khẽ chạm vào chiếc cằm kiên nghị của anh, “Chẳng lẽ không có ý nghĩa đặc biệt sao?”

“Đây là vật đính ước độc đáo của nhà họ Kha.” Anh nhìn cô, xoa đuôi tóc của cô, “Làm sao không có ý nghĩa đặc biệt chứ?”

Cô không nói gì, trong lòng đủ loại hiếu kỳ, nhưng cô chỉ nhú mày.

Anh cũng không có ý nói tiếp, cho đến khi cô sắp ngủ mới lơ mơ cảm thấy anh giúp cô đắp chăn, anh cúi đầu nói bên tai cô, “Thiếu em ba hòn đá, anh sẽ nhanh chóng đền bù cho em.”

“A, khi nào thì đền bù?” Cô nhắm mắt, giật giật ngón tay, vô ý thức hỏi.

“Rất nhanh, rất nhanh thôi.” Anh hôn lên vành tai cô, sau một lúc lâu khẽ nói, “Ngủ đi.”

...

Sau một đêm tận tình ân ái, Doãn Bích Giới vốn nên ngủ thẳng đến sáng lại chợt bừng tỉnh nửa đêm.

Ban đêm ở thảo nguyên luôn hơi lạnh, gió xuyên qua vải màn tiến vào, cô quần chăn theo bản năng sờ phía bên cạnh, rồi đột nhiên kinh hãi.

Bên cạnh không có ai, Kha Khinh Đăng không ở đây.

Phát giác như vậy khiến thần trí cô trong nháy mắt đóng băng, cô lập tức từ trên giường ngồi dậy, cúi đầu phát hiện áo cưới đã được thay bằng bộ quần áo bình thường sạch sẽ.

Quần áo hẳn là anh thay giúp cô, nhưng hiện tại anh đang ở đâu?

Trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không tốt, cô bước xuống giường, mang giày vào rồi tỉ mỉ quan sát lều trại lần nữa.

Không có ai, ngay cả một chút tiếng người cũng không có, rất im ắng.

Tuy rằng rất muốn phủ nhận, nhưng đêm tân hôn của bọn họ rất rõ ràng đã xảy ra biến cố.

Lúc này cô nắm chặt lòng bàn tay của mình, bắt buộc bản thân bình tĩnh, cố gắng duy trì tư duy tỉnh táo, sau đó cô bước nhẹ nhàng đến gần tấm vải màn của lều trại.

Ngoài lều trại hình như có ánh lửa thấp thoáng, còn có bóng người.

Người của liên bang.

Trong đầu cô chợt loé lên ý nghĩ này, liền lập tức xoay người sờ mắt cá chân của mình, nhưng phát hiện khẩu súng cô đeo ở đó vì hôn lễ tối qua mà để lại chỗ Trịnh Âm.

Kha Khinh Đăng, Kha Khinh Đăng.

Trên người không có bất cứ vũ khí nào, trong lòng cô lập đi lập lại chỉ một cái tên này, bây giờ trong đầu cô dâng trào nhiều lo lắng và sợ hãi không thể kiềm nén, trên trán đầy mồ hôi, cô cắn chặt răng, giơ tay vén tấm màn lên.

Một màn trước mặt đủ để khiến cô kinh ngạc.

Ngoài lều trại rất nhiều người.

Kha Khinh Đăng đang đứng ở chỗ cách lều trại bọn họ không xa, Trịnh Đình và Trịnh Ấm một trái một phải đứng bên cạnh anh, dưới bọn họ là súng ống họ hay dùng nằm rải rác trên mặt đất.

Mà xung quanh, lấy bọn họ làm tâm vòng tròn có một vòng vây dày đặc.

Người vây quanh bọn người Kha Khinh Đăng lại không phải người của liên bang mà chính là phần tử vũ trang của Kerry Geoff.

Những người này ở trong bóng tối, mặt không biến sắc cầm vũ khí quân dụng trong tay, nhắm vào ba người bọn họ, mà Kerry Geoff hai tay chấp sau lưng, đứng đối diện bọn họ.

“Ồ, cô dâu cũng đến đây rồi.” Nghe được động tĩnh rất nhỏ của cô, Kerry Geoff ngược mắt nhìn về phía cô, trên khuôn mặt anh tuấn chứa nụ cười tà khí, “Thế nào? Có muốn sang đây đứng cùng một chỗ với chồng cô không?”

Cô lẳng nghe mà cả người lạnh run, chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt của hắn.

Lại một lần nữa.

Cô thật sự không thể tin được, đây lại là một lần phản bội thẳng thừng.

Tại trận đấu quyền Anh vô địch Kerry Geoff phối hợp tinh tế với bọn họ, làm chủ nhà dẫn bọn họ đến Kazakhstan, cũng giúp bọn họ an bài hôn lễ, ngày hôm qua còn đặc biệt tràn đầy nhiệt tình làm người chứng hôn của bọn họ, cô nhớ rõ ràng Kha Khinh Đăng từng nói với cô, là Kerry Geoff chủ động tới tìm hợp tác, cô thậm chí nghĩ rằng đồng minh lần này của bọn họ

sẽ không như Dell, Carlos và Hedda của trước đó, mà có thể vượt qua thử thách, thật sự có thể hợp tác vững vàng với bọn họ.

“Bích Giới.”

Khi cô nhìn chăm chăm Kerry Geoff, Kha Kinh Đăng đột nhiên lên tiếng gọi tên cô.

Trái tim cô căng thẳng, lập tức nhìn về phía anh.

“Đừng sợ.” Trong ánh lửa lơ mờ, khuôn mặt anh vẫn điềm tĩnh lạnh lùng như trước, “Đến chỗ anh.”

Lời nói của anh cho dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có sức mạnh ổn định lòng người, cô thở ra một hơi, lập tức nắm chặt lòng bàn tay của mình, từng bước đi về phía anh.

Cô không sợ hãi, có anh ở đây cô sẽ không sợ.

Mỗi bước đi của cô đều rất vững vàng, băng qua vòng vây của phần tử vũ trang, cho đến khi cô đi tới bên cạnh anh, anh lập tức nắm tay cô thật chặt.

Kerry Geoff nhìn bọn họ, sờ cằm, rớt cuộc hăn mở miệng nói chậm chậm, “Thật sự là đêm tân hôn tuyệt vời nhỉ, đúng không?”

Không đợi bọn họ trả lời, hăn nói tiếp, “Tuy rằng rất có lỗi, nhưng tôi nghĩ, hôm qua tôi tổ chức hôn lễ cho hai người, coi như là sự bồi thường của tôi, trước khi chết, hai người còn có thể làm một đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận.”

“Kha phu nhân.” Lúc này Kerry Geoff vỗ tay, cười nói, “Cho nên, xem ra hiện tại cô phải thực hiện lời thề của chính mình, bất luận sinh tử, thiên đường địa ngục, cô sẽ ở cùng Kha.”

Ánh mắt cô lạnh lùng, nhìn Kerry Geoff làm một động tác tay đối với những người vũ trang kia, có vài người trong đó lập tức đi về phía bọn họ, phân chia hai người một tổ bắt giữ bốn người bọn họ.

“Đi thôi.” Dưới ánh lửa mờ hồ, Kerry Geoff rút cục thu hồi nụ cười trước sau như một, hãnh lạnh lùng nói.

***

Lúc sắc trời dần sáng, bọn họ rút cục đến căn cứ của Kerry Geoff.

Chỉ là tình cảnh thế này thật sự khiến người ta thốn thức không thôi.

Một ngày trước, bọn họ vẫn dùng thân phận khách mời mà đến, mà hôm nay lại lấy thân phận bị bắt giữ tiến vào long đàm hổ huyệt này.

Dọc đường đi, cô cùng Kha Khinh Đăng không trao đổi gì, mà Trịnh Đình và Trịnh Ấm đi theo bọn họ cũng có vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc giống nhau, vẻ cột nhà của Kerry Geoff ngày hôm qua nay đổi thành hoàn toàn lạnh nhạt giống như một người xa lạ, không có chút dao động tình cảm đối với bọn họ.

Một từ sau chuyện ở Somalia, loại cảm giác gặp phải đường cùng lại dâng lên trong lòng lần nữa.

Sau khi tiến vào trong căn cứ, ở khu vực chính giữa của căn cứ cô rút cục thấy được đặc công mặc đồng phục liên bang.

Robinson chết đi, SWAT của liên bang cũng phải thay đổi đội trưởng đặc công mới, đó là một người da đen có vóc người vạm vỡ, ngoài mặt không có biểu tình mà nhìn bọn họ đi vào.

“Joey.”

Kerry Geoff đi vài bước đến trước mặt người da đen kia, mở miệng nói.

“Kerry Geoff.” Người da đen tên là Joey gật đầu, hắn ta nhìn về phía Kha Khinh Đăng đang bị phần tử vũ trang bắt giữ.

“Người tôi đã mang đến.” Kerry Geoff khoanh tay, có chút thanh thản nói với Joey, “Kha, vợ của Kha, còn có cấp dưới của hắn, một người cũng không thiếu.”

Ánh mắt Joey lướt qua một vòng trên mặt của bốn người bọn họ, hắn ta bỗng nhiên nói, “Thiếu một người.”

“Tên sát thủ đã bắn chết đội trưởng Robinson.” Sắc mặt Joey ngày càng trầm xuống, “Arthur, kẻ đó ở đâu?”

Doãn Bích Giới nghe câu sau liền ngẩn ra.

Phải, Arthur không ở đây, trên đường cô không nhìn thấy Arthur.

Lần trước ở trên du thuyền, bọn họ đều dựa vào Arthur đột phá vòng vây, lúc này đây chẳng lẽ Kha Khinh Đăng trước đó đã giữ lại Arthur?

“Thuộc hạ của tôi báo cáo với tôi, nói rằng trước khi chúng tôi vây quét thì Arthur đã suốt đêm từ thảo nguyên trở lại căn cứ, sau khi tiến vào căn cứ thần không biết quỷ không hay đã mất tung tích.” Kerry Geoff nhún vai buông lỏng hai tay, “Tôi đã phái người tìm trong căn cứ.”

Lúc Kerry Geoff nói chuyện, dáng vẻ rất tự nhiên, nhưng Doãn Bích Giới lại mơ hồ cảm thấy trong những lời này có một số chỗ không thích hợp lắm.

“Lần này các người đến mấy tổ?” Không đợi Joey trả lời, Kerry Geoff lại hỏi.

“Năm tổ.” Joey nhìn Kha Khinh Đăng chăm chăm, “Tất cả đặc công giỏi nhất toàn bộ đều tới, lần này, nếu không bắt hắn về nước, chúng tôi sẽ vĩnh

viễn không có cách bắt hãn lần nữa.”

“Vì sao?” Kerry Geoff hỏi, “Hãn là tội phạm truy nã hàng đầu của các người, đánh cắp cơ mật của quốc gia các người, hãn phải chịu hình phạt.”

“Bởi vì hiện nay chúng tôi phát hiện, kho tư liệu cơ mật của chúng tôi hình như đã bị người khác sửa đổi.” Joey cau mày, “Bên trong chúng tôi có người giúp hãn, bóp méo thân phận của hãn cùng với hồ sơ ghi chép, kỹ thuật máy tính của người kia khá xuất sắc, nhân viên kỹ thuật của chúng tôi vẫn đang truy xét, thế nhưng còn chưa có kết quả.”

“Ừm...” Kerry Geoff trầm ngâm một lát rồi nói, “Tôi còn nhớ, tên sát thủ Athur này cũng là hacker đứng nhất nhì trong giới.”

Joey vừa nghe, sắc mặt càng thay đổi, “Chúng ta phải cùng nhau truy bắt tên này, hiện tại năm tổ người của chúng tôi đã vào căn cứ của anh, chúng ta cùng nhau truy xét.”

“Được.” Kerry Geoff gật đầu, lúc này hãn xoay người, nhìn bọn Doãn Bích Giới, “Tôi đưa bọn họ vào phòng thẩm vấn trước.”

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, lúc này Doãn Bích Giới lại nhìn thấy một tia sáng quý quý lướt qua cực nhanh trong đáy mắt của Kerry Geoff.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vĩ Thanh: Cực Quang

Kerry Geoff, hẳn thật sự không phải làm phản.

Trong phút chốc trong lòng Doãn Bích Giới đột nhiên có một loại dự cảm như vậy.

Sau khi đội trưởng liên bang Joey và Kerry Geoff trao đổi xong thì đến cổng căn cứ, mang đội đặc công bên ngoài tiến vào, Doãn Bích Giới nhìn thấy những đặc công kia theo thứ tự toàn bộ tiến vào căn cứ, sau đó là thuộc hạ của Kerry Geoff, rồi cổng của căn cứ từ từ đóng lại.

“Vì sao phải đóng cổng?” Joey đi qua bên cạnh Kerry Geoff, ánh mắt buộc chặt, thoáng có chút cảnh giác mà hỏi.

“Arthur đang lẫn trốn, không thể cho hẳn bất cứ cơ hội nào rời khỏi căn cứ này.” Kerry Geoff đối mặt với sự nghi ngờ, biểu hiện càng ung dung, “Trước đó bởi vì cổng lớn rộng mở mới cho hẳn cơ hội tiến vào trong căn cứ.”

Thấy hẳn trả lời như vậy, Joey suy tư một lát, hờ hững nói, “Người của tôi hiện tại đã vào rồi, bảo người của anh canh giữ ngoài căn cứ cho tốt.”

Kerry Geoff khẽ gật đầu.

Joey quan sát hẳn một hồi, không nhanh không chậm nói, “Kerry Geoff, anh là một trong những đối tác quan trọng nhất giữa Kazakhstan và Mỹ, thứ

liên bang hứa cho anh sau khi chuyện này kết thúc tuyệt đối không hề ít, hy vọng hợp tác của chúng ta có thể duy trì sự vui vẻ.”

“Nhất định.” Dưới nắng sớm, Kerry Geoff chậm chậm cong khoé môi.

Doãn Bích Giới vẫn quan sát biểu tình của Kerry Geoff, trong lòng cô đã có cân nhắc, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kha Khinh Đăng ở bên cạnh, chỉ thấy anh cũng đang nhìn cô chăm chú.

Thông qua ánh mắt lẫn nhau, cô đã thấy được ý nghĩ chân chính trong lòng anh.

Ngay sau đó, Kerry Geoff mang theo bốn người bọn họ đi vào một căn nhà có phòng thẩm vấn, đó là một căn nhà dưới tầng ngầm tương đối lớn, mà vị trí của phòng thẩm vấn ở trong tầng hầm của căn nhà.

Sau khi tới phòng thẩm vấn, thuộc hạ của Kerry Geoffáp tải bọn họ ngồi trên bốn cái ghế khác nhau, sau đó chỉ để một mình Kerry Geoff ở lại, đóng cửa, toàn bộ đều ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Arthur.”

Lúc này Doãn Bích Giới nhìn Kerry Geoff đang tự rót nước, cô đột nhiên lên tiếng nói.

Động tác của Kerry Geoff ngừng lại, nhanh chóng nghiêng đầu nhìn cô, “Cô đang nói cái gì?”

“Không thể không nói, anh là người sử dụng thuật dịch dung cao siêu nhất mà tôi từng gặp.”

Hai tay cô bị trói ra sau lưng, trên gương mặt đã có biểu tình nắm chắc thắng lợi, “Dung mạo, thần thái, cử chỉ, giọng nói, đều bắt chước giống y

như đúc, thậm chí so với thuật dịch dung của ông chủ anh còn cao siêu hơn, bởi vì anh ấy khó mà làm ra biểu tình khoa trương hoặc là mỉm cười.”

Nói xong, cô lướt nhìn Kha Khinh Đăng ở bên cạnh, nói, “Đúng không?”

Kha Khinh Đăng trầm mặc một hồi, rồi cục dần dần cong khoé miệng.

“Nhưng mà, anh có một sơ hở trí mạng.” Lúc này cô lại xoay về phía Kerry Geoff, “Anh có một động tác theo thói quen, chính là giơ tay sờ tai trái của anh, thói quen này là nhược điểm trí mạng khi dịch dung.”

“... Tôi chỉ sờ hai lần.” Sau một lúc lâu, một thanh âm khác biệt thay vào giọng nói vừa rồi của Kerry Geoff, “Nhưng mà, ngay cả điểm này... cũng bị cô phát hiện.”

Đúng rồi, là Arthur.

Thanh âm cợt nhả kiêu ngạo này là thuộc về Arthur.

Kerry Geoff trước mặt đích thật là từ Arthur dịch dung mà thành.

“Đương nhiên, đừng quên, tôi chính là bà chủ của anh.” Cô kiêu ngạo hất cằm.

“Chị Bích Giới, em thật sự rất khâm phục chị.” Trịnh Âm ở một bên lúc này lộ ra nụ cười, trầm thấp nói, “Là người duy nhất chẳng hay biết gì, chị lại có thể phát hiện manh mối trong thời gian ngắn.”

Không nói đến giới, Doãn Bích Giới ngược lại hơi tức giận, ánh mắt sắc bén lập tức ném về phía Kha Khinh Đăng, “Anh lại không nói cho em biết.”

Cô đã nhắc nhở anh nhiều lần, hy vọng trước khi anh thực hiện kế hoạch thì hãy đừng để cô trở thành người chẳng hay biết gì, nhưng anh vẫn lần

này đến lần khác, thậm chí trong bố cục cuối cùng này cũng không tiết lộ trước một chút cho cô biết.

Hơn nữa, khi bọn họ đã trở thành vợ chồng, anh vẫn làm vậy.

“Bởi vì không có thời gian,” Lời nói anh thản nhiên, chính đáng, “Sáng hôm qua chúng ta làm hôn lễ, đêm qua chúng ta động phòng.”

Trịnh Âm và Trịnh Đình nghe thấy đều nhin không được mà cúi đầu cười, mặt cô hơi nóng lên, cắn chặt răng, ra vẻ lãnh đạm nói, “Kha Khinh Đăng, đợi sau khi kết thúc tất cả mọi chuyện ở đây, anh đừng hòng lên giường của em nữa.”

“Không sao.” Lúc này anh khéo léo nói lỏng dây thừng trói chặt cổ tay mình, thay bằng một nút thòng lọng, “Em có thể lên giường của anh.”

Bầu không khí khẩn trương như vậy, hai người bọn họ vẫn bàn luận chủ đề giới hạn như là không có người khác, cả không khí chẳng biết sao lại trở nên vui vẻ, Trịnh Đình và Trịnh Âm vừa lắng nghe hai người đối thoại mùi mẫn, vừa đem dây thừng sau lưng mình đổi thành nút thòng lọng.

“Kha tiên sinh, có người đến.” Arthur bị lật tẩy lúc này đột nhiên ngắt lời bọn họ, anh ta hạ giọng nói.

“Ừm.” Sắc mặt Kha Khinh Đăng bình thường, “Tất cả tiến hành theo kế hoạch.”

Thần kinh Doãn Bích Giới căng thẳng lần nữa, cô vừa mới thắt xong dây thừng của mình thì cửa phòng thăm vấn ở trước mặt đã mở ra.

Chỉ thấy Joey bước vào, bên cạnh có vài đặc công đi theo.

“Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Kerry Geoff, cũng chính là Arthur, hơi cười nhìn về phía Joey, “Các người tùy tiện, tôi ở bên ngoài

canh giữ.”

Joey vừa thấy Kha Khinh Đăng, ánh mắt liền trở nên hết sức hung ác, hẳn ta cũng không có tâm tư nói thêm nữa, chỉ khẽ gật đầu, rồi kéo ghế ra, ngồi đối diện Kha Khinh Đăng.

Doãn Bích Giới nhìn Arthur rời khỏi phòng thẩm vấn, trong lòng cô vừa khẩn trương, vừa chờ mong tình huống tiếp theo sẽ phát triển thế nào.

Nếu nói đoạn thời gian từ khi tỉnh lại nửa đêm, nhìn thấy Kerry Geoff làm phản, lại bị áp giải đến căn cứ, trong lòng cô hỗn loạn mà lại căng thẳng, nhưng đến khi cô phát hiện Kerry Geoff là do Arthur đóng giả thì cô đã không hề lo lắng.

Nếu Kha Khinh Đăng đã bố trí một cục diện và kế phản gián như vậy, cô nên tin tưởng anh, nhất định có khả năng cam đoan cục diện này thực hiện một cách hoàn mỹ.

“Kha,” Joey nhìn Kha Khinh Đăng, bắt đầu nói chuyện, “Tuy rằng chúng ta gặp mặt lần đầu, nhưng hãy tin tôi, tôi đã thấy khuôn mặt anh rất nhiều lần trên hồ sơ.”

“Cám ơn.” Kha Khinh Đăng trả lời.

Joey thấy anh lạnh nhạt như vậy, sắc mặt hẳn ta càng khó coi, “Mỗi một người của liên bang đều hận anh tận xương tuỷ, anh đã nợ quốc gia chúng tôi rất nhiều thứ, cho dù lấy mạng anh ra bồi thường, anh cũng vĩnh viễn không trả dứt.”

“Những lời này tôi cũng đã nghe rất nhiều lần.” Anh nói, “Nhưng mỗi người từng nói những lời này với tôi đều đã chết.”

Joey nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, lúc này hẳn ta đột nhiên đứng lên, mặt không biến sắc mà rút súng ra, chĩa thẳng vào mi tâm của anh, “Vì

vậy, hiện tại tôi không cần thứ bí mật trong tay anh, tôi chỉ muốn mạng của anh.”

Ngữ khí nghiêm túc lạnh lẽo, sát khí tuyệt đối.

Mấy đặc công đi theo Joey thấy vậy tựa hồ hơi ngạc nhiên, một người trong đó vội vàng lên tiếng ngăn lại, “Joey, cấp trên đã nói rõ với chúng ta, nhất định phải áp giải hắn còn sống trở về, chúng ta phải lấy được danh sách từ chỗ hắn.”

“Đúng vậy Joey, mỗi người chúng ta đều hận hắn thấu xương, nhưng nếu bây giờ anh giết hắn, chúng ta càng tổn thất nhiều hơn.” Một người khác nói.

“Bảo cấp trên đi chết đi!” Trên khuôn mặt ngăm đen của Joey là biểu tình dữ tợn, hắn ta lập tức nâng tay đặt súng trên lồng ngực, “Lần nào bọn họ cũng muốn bắt sống, nhưng bắt sống lại khiến chúng ta tổn thất bao nhiêu người?! Lần nào cũng để hắn chạy thoát! Đội trưởng Robinson luôn đối xử chỉ bảo tôi như người học trò, tôi vĩnh viễn không quên được hình dạng thi thể của đội trưởng Robinson! Khi trở về tôi sẵn lòng nhận bất cứ trừng phạt nào, chỉ cần bây giờ để tôi giết hắn!”

Tâm trạng của Joey nhìn qua rõ ràng không thể kiềm chế, Doãn Bích Giới trông thấy hòng súng tối om chĩa vào Kha Khinh Đăng, dòng máu cả người cô đông lại.

“Joey!” Một đặc công kia chuẩn bị tiến lên ngăn cản Joey, một người đặc công ở bên cạnh làm việc trên máy tính xách tay đột nhiên thất thanh kêu lên.

“Sao lại thế này?!” Joey nghe tiếng nói liền quay đầu ngay lập tức.

“Tư liệu của hắn...” Người đặc công kia cứng ngắc quay đầu qua, sắc mặt trắng bệch mà chỉ vào Kha Khinh Đăng, “Bản ghi chép trong tất cả hồ

sơ tư liệu của hắn, toàn bộ đã bị sai lệch, bản danh sách kia vốn không có bất cứ ai xem qua, bởi vì hồ sơ của bản danh sách này cũng bị xoá bỏ, hiện tại hắn... không có bất cứ tội gì trên quốc tế.”

“Hơn nữa, bởi vì quốc gia bảo vệ điều lệ, hắn cũng không phải người Hoa quốc tịch Mỹ, chúng ta không có cách nào thi hành bắt giữ hắn...”
Tiếng của tên đặc công kia run lên.

Joey đứng thẳng bất động nhìn tên đặc công kia vài giây, hắn ta đột nhiên xoay người, bắn một phát vào mi tâm của Kha Khinh Đăng.

“Pằng...”

Nhưng vào khoảnh khắc hắn ta nổ súng, Kha Khinh Đăng vốn ngồi trên ghế sớm đã nhảy ra, tránh được phát súng cực kỳ chính xác kia.

Giờ phút này, cả phòng thẩm vấn đột nhiên xảy ra biến hoá động trời.

Trịnh Đình và Trịnh Âm vốn ngồi ngay ngắn trên ghế cũng đã đứng dậy, không biết lấy súng từ đâu ra, nhắm ngay mấy tên đặc công không hề phòng bị mà bắn liên tiếp mấy phát súng, Joey phản ứng nhanh chóng, hướng về sau cái bàn trốn tránh, hắn ta cũng bắt đầu phản kích.

“Mau! Nhanh đi gọi chi viện!” Joey quay đầu rộng to với hai gã đặc công còn may mắn sống sót, nhưng ai ngờ hai tên kia vừa mới lao ra cửa liền ngửa mặt trúng đạn ngã xuống.

Doãn Bích Giới trông thấy phần tử vũ trang của Kerry Geoff ngoài cửa đang chiến đấu kịch liệt với người của liên bang, nhưng bởi vì số người của vũ trang đông hơn, người của liên bang dần dần tháo chạy, Joey nhìn thấy vậy, hai mắt gần như đỏ sậm, hắn ta quay đầu vừa không ngừng bắn Kha Khinh Đăng, vừa giậm dứ hét lên, “Thì ra Kerry Geoff là người của mày.”

Kha Khinh Đăng không nói gì mà dùng hai phát súng bắn chính xác trên vai hấn ta để trả lời.

“Tôi không phải là người của anh ta đâu...”

Lúc này một giọng nói biếng nhác đột nhiên phát ra, chỉ thấy một cánh cửa ngậm trong phòng được mở ra, Kerry Geoff duỗi thắt lưng, từ trong cửa ngậm chậm rãi đi tới, “Tôi chính là người của Athur nhà tôi.”

“Còn nữa, trước khi anh chết, tôi cần anh rõ ràng một việc.”

Kerry Geoff giơ tay sờ cằm, đi đến trước mặt Joey đã trúng đạn, nhìn hấn ta từ trên cao xuống, “Từ trước đến nay tôi chưa từng vui vẻ hợp tác với liên bang các người, các người từ chỗ tôi lấy đi bao nhiêu lợi nhuận, coi Kerry Geoff tôi là kẻ đần độn sao?”

“Như vậy, tạm biệt nhé.”

Khoé miệng Joey đã trào máu, lúc hấn ta còn giãy dụa muốn đứng lên, trong tay áo của Kerry Geoff đã lộ ra họng súng tối om, theo tiếng súng vang lên, mi tâm của Joey xuất hiện một lỗ đen.

Sau khi Joey ngã xuống, Kerry Geoff quay đầu lại, nhìn về phía Kha Khinh Đăng, “Kha, những người ngoài cửa kia, anh cần giữ lại người nào sống không?”

“Một người cũng không để lại.”

Anh không có biểu tình gì, gần từng tiếng nói.

Tất cả trong giây lát liền đã định kết thúc.

Doãn Bích Giới đứng tại chỗ, nhìn thấy phần tử vũ trang của Kerry Geoff ở bên ngoài ngày càng nhiều, theo sau còn có thuộc hạ của Kha

Khinh Đăng trợn lẩn trong đó, tiếng súng, tiếng gào thét... Cô lẳng lẳng nhìn thấy tất cả, giống như đang nhìn A Tu La tàn sát thế giới.

Dưới tỷ lệ lực lượng áp đảo như vậy, người của liên bang ngoan cường chống cự, nhưng cuối cùng người ít không đánh lại đông.

Năm tổ đặc công của liên bang, toàn bộ đều bị vây quét bắn chết trong căn cứ này, không một người may mắn thoát khỏi.

Sau khi cuộc chiến ác liệt chấm dứt, Trịnh Đình và Trịnh Âm giúp Kerry Geoff và Arthur cùng ra ngoài kiểm kê số người thương vong, Doãn Bích Giới đứng trong phòng thẩm vấn, nhìn vết máu lưu lại trên mặt đất, cảm thấy mũi mình tràn ngập mùi máu tươi.

Nhấc tay lật qua đám mây, trở tay bao phủ mưa gió.

Một trận chiến dịch cuối cùng, bọn họ rốt cục tẩy rửa thảm bại ở Somalia.

Là cục diện bố trí tỉ mỉ do anh liên hợp với Kerry Geoff, hậu tích bạc phát*, chính xác từng bước, mới có thể không bị nguy hiểm, đạt được thắng lợi trọn vẹn.

(*) hậu tích bạc phát: tích lũy sâu dày, từ từ thả ra, ý là chỉ có chuẩn bị đầy đủ mới làm tốt được công việc.

Cô cảm thấy hô hấp của mình dần dần bắt đầu có chút dồn dập, trước mắt hơi choáng váng, mà lúc này đột nhiên xuất hiện một đôi tay, nhẹ nhàng đỡ bờ vai của cô.

“Bích Giới.” Kha Khinh Đăng đi tới trước mặt cô, thấp giọng nói, “Em ổn chứ?”

Cô nhìn anh, khẽ gật đầu rồi lại lắc đầu.

Anh dường như hiểu được cảm giác lúc này của cô, anh không nói thêm gì nữa, vươn tay ôm vai cô, đưa cô ra khỏi căn phòng này.

Ra khỏi phòng liền có không khí trong lành, cô đứng tại chỗ, gần như mở to miệng hít mấy hơi thật sâu, mới cảm thấy cảm giác khó chịu dần đi rất nhiều.

“Bích Giới.”

Anh vẫn nhìn cô, lúc này ánh mắt lướt qua cô nhìn về thảo nguyên bát ngát ở phía sau cô, “Từ nay về sau anh sẽ không cầm súng nữa.”

Cô ngẩn người, lập tức quay đầu nhìn anh.

“Buổi tiệc Tu La hôm nay là bày ra cho đứa con chưa sinh ra đã ly thể của chúng ta, nợ máu trả bằng máu, anh không hề hối hận muốn nhiều người mất mạng như vậy, nhưng mà từ nay về sau, anh không muốn bất cứ sự tàn sát nào xuất hiện trong thế giới của em nữa.”

Trong ánh nắng tĩnh lặng, anh nói như thế, trầm lắng mà dịu dàng, “Arthur đã xoá bỏ toàn bộ tài liệu của anh trong hồ sơ, anh có thể dùng thân phận công dân hoàn toàn hợp pháp sống tại Mỹ, từ nay về sau, không có bất cứ kẻ nào có thể dùng lý do gì để tiếp cận anh, thậm chí gây nguy hiểm đến em.”

Đồng tử của cô hơi phát run, trong ánh mắt có tia sáng vụn vặt, rục rờ mà loá mắt.

“Em có muốn tiếp tục chuyến du lịch của chúng ta không?”

Lúc này anh tới gần cô, tỉ đầu lên trán cô, “Không có ai khác, chỉ có hai người chúng ta đi du lịch với nhau.”

***

Hai tháng sau.

Na Uy, Tromsø.

Tromsø là thành phố phía Bắc Na Uy, mùa đông rất lạnh, nhưng lại có rất nhiều du khách tập nập đến đây, nguyên nhân không gì khác, chính là bởi vì ở đây có khả năng lớn nhìn thấy cực quang hiện ra.

Nhiệt độ dưới âm 25 độ, Doãn Bích Giới mặc quần áo ấm vừa dày vừa nặng, một mình cô ngồi trong quán rượu nhỏ, bên tai tràn ngập tiếng cười nói to tiếng của du khách trong quán rượu, những người này đều ở đây chờ cực quang xuất hiện.

“Có mệt không?”

Chẳng biết qua bao lâu, bỗng nhiên có hai cánh tay vòng qua ở phía sau, cô không ngoảnh đầu lại, cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng tựa lại gần cánh tay kia.

“Trần Uyên Sam bây giờ càng ngày càng dong dài.” Lúc này Kha Khinh Đăng ngồi xuống bên cạnh cô, thản nhiên nói, “Nhiều lời, lái nhái căn nhà, hầu như không ngừng lại.”

“Cũng khó trách anh ta.” Cô nghe mà buồn cười, “Thấm Huyền mang thai, đối với anh ta mà nói, đương nhiên là chuyện lớn.”

“Cậu ta nói, muốn đặt sẵn vị trí con dâu của nhà chúng ta.” Anh ôm cô chặt thêm một tí, chiếc cằm kiên nghị tì lên đỉnh đầu cô, “Em cảm thấy chúng ta nên đồng ý không?”

“Hai người bọn họ tướng mạo không tệ, nếu là một bé gái thì hẳn là rất xinh đẹp.” Cô suy nghĩ một chút, “Nhưng mà tính cách đùng quái đàn như Thấm Huyền, em sợ con trai của chúng ta không chịu nổi.”

Anh vẫn nhìn cô lúc cô nói chuyện, rồi cúi đầu hôn lên khoé mắt cô, “Thế gian đều là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có thể con trai của chúng ta không chừng lại vui vẻ chịu đựng đối với cô bé quái đản này, hơn nữa, truyền thống của nhà họ Kha chính là thủy chung như một.”

“Một mụn con, ngay cả bóng dáng còn chưa thấy.” Tuy cô cong khoé miệng tươi cười, nhưng vẫn trêu chọc anh.

“Rất nhanh thôi.” Trên khuôn mặt lạnh lùng là vẻ tự tin tràn đầy như thường, “Chỉ cần em vẫn kiên trì lên giường của anh, mà chúng ta cũng kiên trì sử dụng Xuân cung đồ.”

Lúc anh nói bình tĩnh như vậy, nhưng cô lắng nghe lại có chút thiếu kiên nhẫn, nghiêng đầu liếc ngang anh, lại nói, “Chuyên tâm chờ cực quang.”

Hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy, lẳng lặng chờ đợi cực quang, tuy rằng theo lời của những người ngắm sao, nói là hôm nay sẽ có cực quang, nhưng loại cảnh đẹp thiên nhiên khó gặp này cũng không chắc chắn thật sự xuất hiện đúng giờ.

“Tiểu Âm và Trịnh Đình đâu?” Trong quá trình chờ đợi, cô thấp giọng hỏi.

“Đi Nhật Bản, Trịnh Âm muốn đi Okinawa.” Anh đáp, “Mọi chuyện Trịnh Đình đều nghe theo Trịnh Âm, đã bị kéo đi.”

“Vậy Arthur đâu?” Cô suy tư một lát.

“Vẫn ở Kazakhstan.” Anh hiếm khi nói nhiều, “Đoán chừng, một thời gian nữa cũng chưa về.”

“Anh nói cho em biết, rốt cuộc anh hứa hẹn gì với Kerry Geoff?” Nhắc tới Arthur, đã cách hai tháng, cô đột nhiên nghĩ tới trận chiến cuối cùng

chấn động lòng người kia, “Có thể làm cho hãn vứt bỏ đồng minh lớn mạnh như liên bang, ngược lại quyết một lòng giúp anh?”

Đồng tử của anh nhợt nhạt, cong khoé miệng, “Anh đem một nửa tiền sữa bột dành sẵn cho con đều giao cho hãn.”

“Nhiều như vậy.” Cô kinh ngạc nướng mày.

‘Trên thế giới chỉ có một mình anh biết được danh sách kia, đã đủ để hãn chỉ huy Trung Á, Trung Đông... Tất cả thế lực nóng lòng muốn thử, gây ra đủ loại mâu thuẫn cho liên bang, đương nhiên, hãn cũng trở thành đối tác cung cấp dài hạn trong tương lai vì sau này anh là người duy nhất thâm quyền.’ Anh nói, “Kerry Geoff người này vốn không phải người tốt, dấy lên một chút tranh chấp là sở trường của hãn, cũng là chuyện hãn thích làm nhất, chỉ cần anh thu hoạch cuối cùng là đủ rồi.”

“Còn nữa,” anh nướng mày, “Anh còn đem thuộc hạ thân tín bán cho hãn.”

Hoàn toàn chính xác.

Cô lắc đầu, ai có thể ngờ, sát thủ đứng đầu Arthur lại cuối cùng rơi vào tay hoàng tử đầu mỏ.

“Cho nên, nói cách khác, ông vua của thế giới màu đen chinh chiến mười năm trời đã bắt đầu từ từ bước ra vòng tròn màu đen?” Cô chỉnh lại áo cho anh, “Tuy rằng cũng không phải làm ăn chính đáng, nhưng ít ra không tiếp nhận tiền bạc đầy mùi máu tanh.”

“Ừm.”

Anh lên tiếng, đáy mắt hiện lên ý cười nhạt, “Về sau cũng chỉ gần gũi cuộc sống làm bạn với vợ con.”

Những lời này từ miệng anh nói ra luôn khiến cô nhin không được mà bật cười, cô hơi nghiêng người, vừa định nói gì với anh, đột nhiên nhìn thấy cả bầu trời đêm chợt xuất hiện màn sương xanh biếc uốn lượn.

Gần như trong nháy mắt, tất cả mọi người trong quán rượu lần lượt hô lên, còn có những người đã chuẩn bị xong máy ảnh từ sớm lập tức vọt lên chỗ trước nhất.

Tiếp theo là những màu sắc rực rỡ nối liền nhau, xanh lá, vàng, xanh da trời, tím... đủ loại màu sắc đồng thời xuất hiện, tạo thành một bức màn thật lớn, tia sáng xa thẳm nửa trong suốt buông xuống, đốt sáng cả bầu trời đêm, không ngừng biến hoá, mỗi một giây đều không giống nhau.

Rõ ràng là một mảnh tinh mịch, lại giống như có giai điệu vang lên bên tai, loại tia sáng này gần nhau luồn qua những ngôi sao, tựa như một linh hồn thật lớn.

Thật sự rất đẹp.

Bất cứ thơ từ hoa mỹ và lời nói văn vẻ cũng không có cách nào hình dung vẻ xinh đẹp chấn động giác quan này.

Doãn Bích Giới ngừng hô hấp, hầu như ngơ ngác.

Suốt một giờ đồng hồ ở đây, cô chỉ có thể trông thấy dải lấp lánh ngoằn ngoèo kia thay đổi hình dạng, kéo theo đủ loại màu sắc, vẩy qua các góc của bầu trời đêm, cuối cùng chậm rãi tiêu tan trong không khí.

Bất tri bất giác, làm cho người ta lạng lẽ cảm thán thời gian, cảnh đẹp cực quang của nhân gian khiến người ta ngạt thở rất cực chấm dứt.

Trong lòng Doãn Bích Giới không khỏi phát run, vì cảnh đẹp kia mà rung động, lại cảm thấy vô cùng may mắn lúc này được thưởng thức cảnh đẹp cực hạn mà cô chờ đợi đã lâu.

Hơn nữa, bên cạnh còn có anh ở cùng.

“Kha...”

Cô quay đầu, vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng một chữ vừa mới thốt ra thì đã khiến cô không có hơi sức tiếp tục chữ thứ hai.

Chỉ thấy người khi nãy còn ngồi cạnh cô, lúc này đã quỳ một gối trước mặt cô, khuôn mặt lạnh lùng bởi vì có một nụ cười mà tôn lên vẻ khô ngô của anh.

Anh quỳ như thế, trong tay còn cầm một chiếc nhẫn.

“Doãn Bích Giới.”

Bên cạnh người đến người đi, có người mỉm cười dừng chân quan sát, có người bỏ đi, cho dù có nhiều người và âm thanh ồn ào, nhưng cô không cảm nhận được.

Chỉ có người trước mắt này, chỉ có âm thanh của anh mới là chân thật.

“Còn nhớ không, anh đã từng nói với em, sẽ nhanh chóng bù lại ba hòn đá chưa đưa cho em đúng hẹn.”

Anh nói chậm rãi, giọng anh mềm mại như phủ một lớp trơn bóng, “Chiếc nhẫn em đang nhìn thấy trước mắt không phải là nhẫn kim cương, mà là anh bảo người ta làm ra từ năm hòn đá anh tặng cho em.”

Cô nhìn chiếc nhẫn, như lời anh nói, chiếc nhẫn này không rực rỡ chói mắt, mà là hiện ra một lớp nhẵn bóng của hòn đá, màu sắc cũng không sáng trong, nhìn qua chỉ thấy vô cùng cứng rắn mà thôi.

“Mà tình cảm giữa chúng ta tựa như chiếc nhẫn này.”

Anh nhìn cô, sau lưng là cảnh tuyết ngoài cửa sổ, còn có trái đất yên tĩnh.

“Trước khi em thực sự yêu anh, anh đã từng gây cho em quá nhiều tổn thương, anh khiến trên người em lưu lại một vết sẹo vĩnh viễn không thể xoá đi, anh cương quyết đoạt lấy tủy xương của em, anh cũng đòi hỏi mỗi một tấc da thịt trên người em hoàn toàn nằm trong tay anh, mà bản thân anh cũng không phải người tốt trên bất cứ ý nghĩa truyền thống nào, trên tay anh có vô số mạng người, đối với bất cứ ai anh cũng vô tình lãnh đạm, những năm chưa có sự xuất hiện của em, trong thế giới của anh chỉ có màu đen.”

“Trên phương diện tình cảm, anh vốn là người lạc hậu, vĩnh viễn không có cách nào giống như Trần Uyên Sam tỉ mỉ chu đáo đối với Nghiêm Thấm Huyền, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, anh cũng không có cách nào giống Phong Trách Luân sinh động nói nhiều, cho em cuộc sống phong phú thú vị, anh bảo thủ, nghiêm túc, ít lời, thích yên tĩnh, không có quá nhiều tế bào hài hước, có thể còn nhiều hạn chế đối với em.”

Anh nói như vậy, trước sau vẫn là nụ cười thản nhiên, “Người khác nhìn thấy tất cả năng lực của anh tựa hồ không có gì là không làm được, ở trước mặt em anh căn bản không thể dùng điều kiện để xin em cam tâm tình nguyện làm bạn cả đời của anh, anh không biết mình có cái gì có thể hấp dẫn em.”

Từng câu từng chữ của anh phù hợp với thói quen của anh, không hoa lệ, không xuôi tai, quả thực như là đang phân tích tự kiểm điểm mình.

“Anh từng dẫn dắt em trải qua nhiều nguy hiểm, càng từng phạm phải sai lầm không thể bù lại, sau này có lẽ một ngày nào đó, những nguy hiểm này đột nhiên giáng xuống lần nữa.” Trong mắt anh phản chiếu khuôn mặt lộ vẻ cảm động của cô, “Có thể chúng ta lại bước đi trên con đường không có điểm cuối, em có thể sẽ mất đi rất nhiều, thậm chí đến cuối cùng còn có

thể mất đi anh, cho dù như vậy, em có bằng lòng làm bạn đời trí mạng của anh không?”

“Anh cũng biết, con người em cũng không sống an nhàn quá lâu.” Cô nhìn anh, thanh âm thoáng có chút nghẹn ngào, nhưng khoé môi vẫn cong lên.

Anh nghe xong lời nói của cô, nụ cười càng sâu hơn, lúc này anh giơ tay cầm nhẫn, “Được, Doãn Bích Giới, từ hôm nay trở đi, anh sẽ dùng cả mạng sống của anh, làm bạn suốt đời với em, cho đến chết cũng không dừng lại.”

Em là ánh mắt của anh, dẫn anh đi trong bóng đêm; em là cốt trung chi cốt của anh, xâm nhập vào máu thịt của anh; em lại là ánh sáng duy nhất trên thế gian này, cho anh sự ấm áp duy nhất trong thế giới lạnh giá.

“Doãn Bích Giới.” Anh nói, “Gả cho anh.”

Anh đã từng nói với cô, tới Na Uy nơi cô muốn đến nhất, cùng cô ngắm cực quang, cũng cho cô một lời cầu hôn như cực quang.

Hôn lễ trước, cầu hôn sau, có lẽ hai người bọn họ không dựa theo lẽ thường mà cuộc sống an bài cho bọn họ.

Thế nhưng, cô lại cảm thấy rất tốt, tất cả những gì anh cho cô đều là thứ duy nhất cô muốn.

Doãn Bích Giới nhìn anh chăm chú, lúc này nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ khoé mắt.

Người đàn ông trước mặt cô tựa như lời anh nói vậy, không phải người chồng theo ý nghĩa truyền thống, anh đã từng tổn thương cô, không để ý đến cảm nhận của cô mà ràng buộc cô bên cạnh anh, nhưng tương tự, người đàn ông mà mọi người không nhìn thấy trái tim, lại đem trái tim duy nhất hết sức chân thành đặt ở trước mặt cô, tùy cô xử lý.

Phải rồi, tình cảm của bọn họ tựa như chiếc nhẫn đá này, không xa hoa, không khoa trương, không lấp lánh, không tinh xảo, nhưng đã chứng kiến bọn họ đi vào thế giới của nhau, cùng giao nhau cùng dung nạp, rồi cuộc không thể tách rời lẫn nhau, sự cứng rắn thuộc về hai người bọn họ độc nhất vô nhị không thể phá vỡ.

Trên thế giới này, không có người nào nữa đối xử với cô như thế, dùng cả mạng sống và tình yêu xin cô làm bạn.

To the world, you may be one person.

But to one person, you may be the world.

Thế giới của em, từ hôm nay trở đi, kết thúc cho anh.

-Hoàn chính văn-

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nhật Ký Nữ Vương Mang Thai (Thượng)

Sau khi kết thúc chuyến đi Na Uy, Kha Kinh Đăng cùng Doãn Bích Giới trở về New York.

Bởi vì công lao của Arthur, hồ sơ tư liệu hiện tại của anh hoàn toàn trong sạch không chút tì vết, đi bất cứ đâu cũng không trở ngại, liên bang trải qua đả kích lớn như thế, tuy rằng hận đến mức nghiến răng nghiến lợi nhưng bọn họ căn bản bó tay không biện pháp, hơn nữa bởi vì giải phóng quyền hạn, những người phiến toái muốn tìm anh trước kia đều chạy tới Kazakhstan làm phiên Kerry Geoff.”

Anh rất hài lòng, mỗi một ngày đều ở trong biệt thự tại New York, cùng ở với cô, thậm chí mười ngày nửa tháng cũng không ra ngoài, chỉ cần cô mở mắt là có thể nhìn thấy anh.

Nói tổng kết, dùng lời của Doãn Bích Giới, hiện tại anh thật sự rất nhàn rỗi.

Lại là một buổi trưa, sau khi mượn danh nghĩa của nghỉ trưa để tận tình hoan ái một trận, cô mệt đến mi mắt phát run, rốt cuộc nhịn không được, nằm sấp trên ngực anh, điềm tĩnh lấy ngón tay chỉ cằm anh.

“Hửm?” Anh từ từ nhắm hai mắt, bởi vì hoan ái qua đi, trên khuôn mặt lạnh lùng có chút mồ hôi mỏng tinh tế, lại tăng thêm vẻ gợi cảm trên khuôn mặt.

Cô cảm thấy, anh càng ngày hấp dẫn trí mạng với mình.

“Lúc trước không có em, mỗi ngày của anh rất cuộc trải qua thế nào?”
Cô nhìn anh, hỏi.

“Làm ăn, ngủ, đọc sách.” Anh chỉ cho năm chữ.

“... Thật sự không thú vị.” Cô lắc đầu, rất khó tưởng tượng cuộc sống của anh trước khi gặp cô rất cuộc buồn tẻ cỡ nào, gần như ngay cả cảm giác tình người cũng không có, hình dạng giống như người máy, quả nhiên ngoại trừ màu đen thì không có màu sắc khác.

“Nhưng mà hiện tại,” anh hơi cong khoé miệng, “Còn có ân ái với em.”

Cô liếc nhìn anh, lại liếc nhìn Xuân cung đồ đặt trên tủ đầu giường đã sắp bị lật nát, “Kha Khinh Đăng, anh thật xác định trước đây anh ghét phụ nữ, trước khi gặp em anh vẫn là xử nam?”

Ngày trước cái vị ghét phụ nữ khó tiếp cận kia khiến Nghiêm Thẩm Huyền sợ tới mức chết khiếp, hiện tại sở thích duy nhất chính là chăm chỉ đốc sức nghiên cứu Xuân cung đồ, hơn nữa nhiều lần thực hành trên người cô để tiếp tục tiến bộ.

Anh không nói gì, qua một lúc lâu, đột nhiên ôm cả người cô lên người mình, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ lưng trần trụi của cô, rồi rơi xuống chiếc mông vênh lên, trầm thấp nói, “Lại đến lần nữa?”

Doãn Bích Giới còn chưa kịp trả lời thì di động của anh đặt ở bên cạnh đột nhiên vang lên.

“Là Tiểu Âm và Trịnh Đình sao?” Cô hỏi.

Hiện tại bọn họ ở trong tình trạng an toàn tuyệt đối, Kha Khinh Đăng cho phép hai anh em họ Trịnh nghỉ ngơi, vì thế Trịnh Âm liền kéo theo Trịnh Đình, sung sức đến mỗi quốc gia chưa từng đi qua.

Anh vươn tay với điện thoại, sau khi nhìn thoáng qua liền ấn nút nhận máy, “Là Trần Uyên Sam.”

“Khi nào cậu cùng Doãn Bích Giới trở về?”

Thanh âm của Trần Uyên Sam ở đầu dây bên kia vẫn trong trẻo mà êm tai, trong tiếng động phía sau còn thấp thoáng xen lẫn tiếng trẻ con khóc lóc.

“Thế nào?” Kha Khinh Đăng cup mắt, “Gọi tôi về giúp cậu cùng thay tã ư?”

“Tâm Tâm đầy tháng, còn có, bà xã tôi nhớ bà xã cậu.” Trần Uyên Sam nhẹ nhàng trả lời, “Đương nhiên, về phần thay tã, sau này sẽ có lúc để cậu thay.”

Doãn Bích Giới lắng nghe đối thoại của hai người chột cười rộ lên, lúc này Kha Khinh Đăng mím môi không nói lời nào, cô liền nói vào máy, “Chúng tôi đã đặt vé máy bay cuối tháng này.”

“Tốt.” Trần Uyên Sam còn muốn nói gì thêm, nhưng tiếng khóc của đứa bé càng vang hơn, anh ta vội vội vàng vàng nói, “Tôi đi chăm sóc Tâm Tâm trước, hôm nay Thẩm Huyền về nhà ba mẹ còn chưa trở về.”

Cúp điện thoại, Kha Khinh Đăng ném di động sang một bên, thản nhiên nhướn mày, “Con đường thê nô còn thêm nuôi con, thật là hổ thẹn với bộ dáng oai phong một cõi của cậu ta khi ở Nhật Bản năm đó.”

Cô cười hai tiếng, đột nhiên lại muốn nói gì đó, dường như dăm chiêu nhìn anh, “Thời gian trôi qua thật nhanh nhỉ, đúng không? Tâm Tâm đã đầy tháng.”

Anh nghe cô nói vậy, trong lòng lập tức thắt chặt.

Cho dù cô che giấu tốt đến đâu, nhưng một tia cô đơn và thất vọng trên khuôn mặt, anh vẫn thấy rõ ràng.

Sau khi bình an trở về New York, bọn họ vẫn cố gắng hết sức, hơn nữa, anh cũng mời bác sĩ giỏi nhất đến giúp cô điều dưỡng cơ thể, thế nhưng đảo mắt một cái đã trôi qua rất lâu, bụng cô vẫn không có chuyển biến.

Nỗi đau mất đi đứa con đầu tiên dường như đã chôn vùi rất sâu trong lòng, hai người đều không nhắc tới, cho nên hiện tại, anh thậm chí sẵn lòng lấy tất cả đi đổi, chỉ cần đứa con kế tiếp của bọn họ mau chóng tới.

“Ừm.”

Thật lâu sau, anh cúi đầu hôn lên mi tâm của cô, thanh âm càng trầm thấp mềm mỏng, “Thời gian như thoi đưa, nói không chừng, sẽ nhanh chóng đến một ngày, ngay cả con chúng ta cũng đầy tháng.”

...

Ngày đó bọn họ quay về thành phố S, thời tiết rất tốt. Sau khi ra sân bay, bọn họ trực tiếp ngồi ô tô đến nhà Trần Uyên Sam trước.

Đến cửa nhà họ Trần, Doãn Bích Giới bấm chuông cửa, chưa tới một lúc, cửa liền mở ra.

Bên trong cánh cửa là Trần Uyên Sam đang đứng, trên cổ anh ta buộc một cái tạp dề, trong khuỷu tay còn ôm con gái, bộ dáng của một người đàn ông gia đình mẫu mực.

“Trần Uyên Sam, tôi không muốn nói tôi quen biết cậu.” Kha Khinh Đẳng mặt không thay đổi nhìn anh ta, lạnh tanh bày tỏ sự khinh thường của mình.

Trần Uyên Sam ôn hoà ngược lại cười tủm tỉm, nói êm tai, “Tôi còn có một câu châm ngôn, đề nghị cậu chờ chút hơi sức sau này khinh bỉ chính mình.”

Hai người đi theo anh ta cùng tiến vào phòng khách, Doãn Bích Giới buông túi xách, rồi nói với Trần Uyên Sam, “Để tôi bồng Tâm Tâm.”

Trần Uyên Sam cẩn thận giao đứa bé cho cô bế, rồi chỉ cửa phòng bếp đã khép lại, “Huyền Huyền ở bên trong nấu ăn.”

Cô gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt bé con trắng mềm.

Đứa bé nhỏ như vậy, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bàn tay bé xíu cuộn lại, thật sự có thể khiến trái tim người ta tan chảy.

Kha Khinh Đăng đứng bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt cô bất giác ngày càng càng dịu dàng, ánh mắt không ngừng nhấp nháy.

“Cậu đi theo tôi, tôi có lời muốn nói với cậu.” Trần Uyên Sam thấy Doãn Bích Giới bồng đứa nhỏ, lúc này anh ta vỗ vai Kha Khinh Đăng, ý bảo anh cùng anh ta ra ban công nói chuyện.

“Chuyện gì?” Tới ban công, Kha Khinh Đăng thản nhiên hỏi.

“Hiện tại tình trạng sức khoẻ của Doãn Bích Giới thế nào?” Ngón tay Trần Uyên Sam nhẹ nhàng gõ lan can, “Vẫn chưa có tin tức sao? Thấm Huyền rất lo lắng, cứ giục tôi hỏi cậu tình huống ra sao.”

Kha Khinh Đăng trầm mặc một hồi, ánh mắt dừng ngoài cửa sổ, “Tạm thời chưa có tin tức.”

Trần Uyên Sam làm anh em với anh nhiều năm như vậy, biết cảm xúc của anh sẽ không biểu hiện trên mặt, nên nói là, trước khi gặp Doãn Bích Giới, anh hoàn toàn không có cảm xúc.

Nhưng hiện tại lại có thể rõ ràng cảm thấy Kha Khinh Đăng khác người trước kia đang buồn bực, phiền muộn, lo lắng, đau lòng.

Trần Uyên Sam hiểu được, vì người phụ nữ yêu dấu, anh muốn mau chóng có con biết bao.

“Mợ nó!” Khi hai người đàn ông đứng đối diện nhau trầm mặc thì trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng nói quen thuộc, “Doãn Bích Giới, cô không cần phải như vậy chứ? Vừa thấy tôi liền ói mửa?!”

“Phong Trác Luân đến rồi.” Trần Uyên Sam nói xong thì cất bước tiến đến phòng khách, nhưng ai ngờ Kha Khinh Đăng ở bên cạnh chưa nói gì lại chợt biến đi không thấy bóng người.

Trong phòng khách, Phong Trác Luân mệt mỏi phong trần từ Hồng Kông tới đang đứng ở cửa, mà Doãn Bích Giới ở trước mặt anh ta đang cố gắng duy trì thăng bằng của cơ thể, không ngừng buồn nôn muốn ói.

“Bế đứa nhỏ.” Kha Khinh Đăng nhíu mày, đi vài bước đến bên cạnh Doãn Bích Giới rồi đỡ cô, anh không ngần đầu mà lớn tiếng ra lệnh với Phong Trác Luân.

Nghe thanh âm của anh có chút không đúng, Phong Trác Luân hoảng sợ vội vàng buông hành lý, bồng lấy đứa nhỏ trong lòng Doãn Bích Giới, miệng anh ta còn lảm nhảm không ngừng, “Chẳng lẽ tôi biến dạng ư? Xấu đến mức vừa thấy tôi sẽ ói ra sao?...”

“Em không thoải mái ở đâu?” Lúc này Kha Khinh Đăng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, trong mắt anh chỉ có Doãn Bích Giới ở trước mặt, một tay anh ôm vai cô, thấp giọng vội vàng hỏi han, “Em rất khó chịu ư, muốn uống nước không?”

Cô nôn khan đến mức đôi mắt hơi đỏ, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không nên lời.

Nghiêm Thấm Huyền đang ở phòng bếp nấu cơm lúc này bưng đồ ăn đi ra, nhìn thấy cảnh tượng này, cô vội vàng buông chén đĩa chạy tới, “Bích Giới, cậu khó chịu ở đâu?”

“Đột nhiên cảm thấy choáng váng...” Cô nói đứt quãng, sức lực toàn thân giống như đều mất hẳn, chỉ có thể miễn cưỡng tựa vào bên người Kha Khinh Đăng, hít thở liên tục.

“Tôi nói này... Cô không phải mang thai chứ?” Hoa hồ điệp ở một bên bông đùa nhỏ không ngừng lái nhai bất thành linh mở miệng nói một câu.

Một câu này, nhất thời khiến tất cả mọi người ngơ ngác.

“Nói thế như là dựa theo tình tiết phim truyền hình.” Phong Trác Luân ném quả bom, nhíu mày nói tiếp, “Không có gì mà lại muốn nôn, loại phản ứng này tôi đoán hẳn là phản ứng có thai đấy.”

Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền liếc nhìn nhau, ánh mặt lộ ra vẻ vui mừng ngạc nhiên, Doãn Bích Giới không ngừng nôn khan trở nên ngẫn ngờ, trong lòng lại dâng lên cảm giác khó có thể nói rõ.

Mà trên khuôn mặt lạnh lùng của Kha Khinh Đăng nhất thời hiện lên vẻ ngạc nhiên trong nháy mắt, sau đó mày nhíu lại suy nghĩ, qua vài giây, anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Uyên Sam, cơ hồ gào thét nói, “Lái xe, lập tức đi bệnh viện!”

***

Trong hành lang bệnh viện quả thực chính là tuần hoàn áp suất thấp.

Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền ngay cả quần áo cũng chưa thay, đều mặc đồ ở nhà ngồi trên ghế, dáng vẻ nhìn qua rất buồn cười, Phong Trác Luân vẫn bông đùa nhỏ, phong lưu phóng khoáng tựa vào cạnh tường.

“Nói thật,” lúc này Phong Trác Luân nhìn thoáng qua Kha Khinh Đăng ngồi ở đối diện, “Biểu tình khi này của cậu ấy quả thật gần giống như muốn ăn thịt người.”

“Đừng nói nữa,” Trần Uyên Sam trên đường lái xe như bão táp tới đây liên tục lắc đầu, “Tôi quen biết cậu ấy mười mấy năm, cho tới bây giờ vẫn không ngờ trên mặt cậu ấy lại có biểu tình phong phú như vậy.”

“Nếu Bích Giới mang thai, vậy thật sự tốt quá.” Nghiêm Thấm Huyền thì vui mừng, vẻ mặt chờ mong lại khẩn trương.

Đối tượng bị anh em liên tục chế nhạo lúc này ngồi ngay ngắn trên ghế, tuy rằng nét mặt hờ hững như thường, nhưng có thể phảng phất nhìn ra gió bão che giấu dưới bề ngoài bình tĩnh.

“Bây giờ còn khó chịu không?” Anh khẽ xoa bờ vai của Doãn Bích Giới ở trong lòng mình, thấp giọng hỏi.

Doãn Bích Giới tựa vào anh, cảm thấy toàn thân hơi mất sức, “Cảm giác muốn nôn đã đỡ hơn, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái cho lắm.”

“Doãn tiểu thư?” Đầu bên kia, bác sĩ đột nhiên gọi tên cô, “Báo cáo của cô đã có rồi.”

Nghe câu này, Kha Khinh Đăng gần như thốt ra trong nháy mắt, “Đưa báo cáo cho tôi.”

Bác sĩ chưa từng gặp qua người đàn ông hung thần ác sát gương mặt như băng giá thế này, thật vất vả đưa báo cáo đến tay Kha Khinh Đăng, sợ tới mức tay run lên.

“Thế nào?” Doãn Bích Giới nhìn gương mặt anh, lúc này cũng hơi khẩn trương, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Thế nào?” Nghiêm Thẩm Huyền, Trần Uyên Sam, còn có Phong Trác Luân đều hỏi.

Chỉ thấy Kha Khinh Đăng vẫn không nhúc nhích mà xem báo cáo, không nói được một lời, biểu tình trên mặt như đọng lại.

“Bích Giới.”

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức tất cả mọi người không còn kiên nhẫn để chờ, anh mới buông báo cáo, bàn tay hơi run đặt lên vai Doãn Bích Giới, lần đầu tiên trong cuộc đời, anh lại nói một câu không hoàn chỉnh, “Anh...”

“Cậu sắp làm ba?!” Phong Trác Luân ở một bên hét lên tiếp lời.

Doãn Bích Giới bất động nhìn anh, môi không ngừng phát run, trong đôi mắt anh ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, kinh ngạc, vui mừng khôn xiết, thoải mái, thoải mãn... Tất cả đều nói với cô, hiện tại anh vui vẻ biết bao.

Có phải cô thật sự mang thai không?

Cô rất sợ, bởi vì cô đã chờ đợi lâu như vậy, ngay cả lúc trưa khi nhìn thấy con của Nghiêm Thẩm Huyền và Trần Uyên Sam, cô thậm chí từng tuyệt vọng mà suy nghĩ rằng, nếu cô vĩnh viễn không thể sinh con thì kết quả sẽ thế nào?

Cô thật sự rất muốn có một đứa con của bọn họ, bé con đáng yêu gọi cô là mẹ, gọi anh là ba.

Hiện tại, nguyện vọng của cô rốt cuộc có thể thực hiện rồi sao?

Không đợi cô mở miệng hỏi anh kết quả lần nữa, anh đột nhiên đứng dậy, sau đó ôm ngang người cô, đi nhanh hướng đến thang máy của bệnh viện.

Anh đi quá mau, quá nhanh, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh thậm chí hơi nhẩn nhúm, ngay cả Doãn Bích Giới được anh ôm cũng ngẩn người, chỉ có thể vòng tay qua cổ anh, ngơ ngác nhìn anh.

“Kha Khinh Đăng! Cậu chạy đi đâu đó?!” Trần Uyên Sam ở phía sau bọn họ cũng bị anh làm hoảng sợ, anh ta vội vàng đuổi theo, “Kết quả của báo cáo rốt cuộc là gì?!”

“Kha Khinh Đăng...” Doãn Bích Giới nhìn anh, thấy tay anh run rẩy ần nút thang máy, rốt cục nhìn không được mà hỏi, “Báo cáo cuối cùng...”

“Bây giờ chúng ta, lập tức, lập tức, phải đi làm giấy chứng nhận kết hôn.” Anh ngắt lời cô, trong ánh mắt tràn đầy tia sáng lấp lánh như cực quang, “Anh không muốn con anh, ở trên pháp luật Trung Quốc không thể danh chính ngôn thuận gọi anh là ba.”

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nhật Ký Nữ Vương Mang Thai (Hạ)

Doãn Bích Giới ngồi trên giường, nhìn Kha Khinh Đăng ở bên cạnh đang bưng một bát cháo, rất kiên nhẫn khẽ thổi hơi trên thìa, cô cứ thấy cảnh tượng này không thật chút nào.

Đã qua hai tháng kể từ khi biết tin mang thai và làm giấy chứng nhận kết hôn.

Ban đầu vì Kha Khinh Đăng lo lắng cô mang thai ngồi máy bay có thể xảy ra biến cố bất ngờ, vì thế anh đã quyết định ở tại thành phố S vài tháng, đợi sau khi đứa bé bình an sinh ra mới quay về New York.

Đương nhiên hoàn cảnh ở nơi dưỡng thai của cô là tốt nhất, hoàn toàn không có bất cứ sơ hở nào, nhưng vấn đề hiện tại ở chỗ, bất luận cô là phụ nữ có thai, hay là bạn bè tốt của anh ở thành phố S, thậm chí là anh em họ Trịnh bị gọi về khẩn cấp, tất cả đều sắp bị người chuẩn bị làm ba ép đến điên mất.

Biểu hiện điên cuồng của Kha Khinh Đăng trong hai tháng nay, nêu ra vài ví dụ đơn giản, chính là:

Không cho phép những người bạn như Trần Uyên Sam, Nghiêm Thấm Huyền liên lạc điện thoại với bọn họ, nếu muốn đến thăm, chỉ có thể liên lạc trước với anh em họ Trịnh, hơn nữa thời gian ở lại cũng có hạn chế, còn không cho phép Nghiêm Thấm Huyền và Doãn Bích Giới có bất cứ tiếp xúc cơ thể nào.

Nếu anh em họ Trịnh muốn bàn chuyện với anh, phải nói ngay trong phòng ngủ, hơn nữa không thể vượt qua mười phút, hai anh em phải cam đoan thay phiên canh giữ phòng ngủ trong hai mươi bốn giờ.

Đương nhiên, cuối tuần trước đã xảy ra một chuyện điên cuồng hơn, ba mẹ Doãn Bích Giới sang đây thăm hỏi, sau khi được cho biết chỉ có thể thăm mười phút, còn không được tiếp xúc thân thể, ông bà Doãn có phần tức giận, nhưng anh lại hoàn toàn không nhượng bộ chút nào, nếu không phải Doãn Bích Giới hoà giải, đoán chừng anh cũng muốn lấy súng ra.

“Kha Khinh Đăng.”

Cô ăn xong một ngụm cháo do chính tay anh đút, trầm ngâm một lát, cô nhìn không được mà kéo cổ tay anh, “Em và anh nói chuyện nhé.”

Thần sắc anh như thường, đưa bát cho quản gia vào thu dọn, rồi trở lại ngồi bên cạnh cô, còn không quên kê gối đầu của cô cao hơn một chút.

“Anh có biết không, ngoại trừ đi kiểm tra phụ sản ra thì em luôn ở tại căn phòng này, à không đúng, phải nói là trên chiếc giường này, từ sáng đến tối, hết thấy đã bao lâu rồi?” Cô nhìn anh, chậm rãi hỏi.

“Năm mươi chín ngày.” Anh không chớp mắt đáp lại con số chính xác.

“Anh có từng suy nghĩ, em có thể bị nhốt đến góc nghếch không?” Cô nói tiếp.

“Dựa theo logic bình thường mà nói, sẽ không.” Anh khá bình tĩnh, “Chỉ số thông minh của con người sẽ không vì nghi ngại dài hạn mà hạ thấp.”

“Anh có từng suy nghĩ, anh ở trên giường này với em suốt 59 ngày, chẳng lẽ anh không cảm thấy buồn bực sao?” Cô tấn công.

Anh thản nhiên lắc đầu, “Không có.”

Đáy lòng Doãn Bích Giới đã dần dần phát cuồng, giờ phút này cô không thể nhịn nữa, nâng cao âm lượng, “Kha Khinh Đăng, anh đừng ép em nữa đêm trốn khỏi nhà!”

Theo như lời anh, bắt đầu từ ngày bệnh viện chẩn đoán chính xác cô mang thai năm tuần cho đến bây giờ, cô đã hoàn toàn không có bất cứ sự tự do nào.

Ngủ, ăn cơm, tắm rửa... Mỗi thời mỗi khắc, bất cứ thời điểm nào, cho dù cô làm gì, anh đều ở cạnh cô một tấc cũng không rời, chỉ cần tầm mắt cô vừa chuyển dời là có thể nhìn thấy anh.

Bác sĩ đã từng nói, chỉ cần không làm vận động quá mạnh, cùng với duy trì chú ý một số việc, cô đương nhiên có thể sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi bình thường, nhưng rơi vào trong mắt anh, cô thậm chí muốn đi tản bộ cũng sẽ là chuyện nguy hiểm đến cô và bé con trong bụng.

“Em căn bản không thể ra khỏi căn phòng này, càng khỏi nói đến rời đi toà biệt thự này.”

Thanh âm của anh vẫn giống như máy móc, “Trước hết, anh ở cạnh em, tiếp theo, ở cửa có Trịnh Đình và Trịnh Ấm, cuối cùng, thuộc hạ của anh bao vây cả biệt thự, không có bất cứ lỗ hổng nào.”

Cô thở hỗn hển, quát anh, “Anh không biết mình khẩn trương đến mức hơi quá đáng sao? Anh không biết phụ nữ có thai không đi lại mà ở trong nhà lâu dài, không hít thở không khí trong lành là bất thường sao?”

“Em đi toilet, đến phòng tắm, em có đi lại trong nhà; cửa sổ trong phòng ngủ đúng giờ sẽ mở ra để thoáng không khí, em cũng được hít thở không khí trong lành rồi.” Anh đáp lại chất vấn của cô một cách đúng đắn, không chút hoang mang, “Nếu anh thật sự khẩn trương quá mức thì có thể ngay lúc này trực tiếp trói hai tay em ra sau ở đầu giường.”

“Anh...” Cô bị lời nói của anh làm á khẩu ngay lập tức, trong lòng thật sự cảm thấy uất ức lại bực bội, nhưng cô luôn không biểu hiện ra, chỉ có thể nghiêm mặt lạnh lùng không nói lời nào.

“Em muốn ly hôn với anh.” Thật lâu sau, cô gần như hơi nhón nhác mà quăng ra một câu như vậy.

Sau khi quá xúc động nói ra, kỳ thật cô có chút hối hận, bởi vì trong nháy mắt, cô có thể cảm giác được trên người anh toả ra dòng sát khí cực kỳ mãnh liệt.

Cô lơ đãng ngẩng đầu liếc nhìn biểu tình trên mặt anh một cái, toàn thân chấn động.

Cô chưa từng thấy anh lộ ra biểu tình này khi đối mặt với cô.

Thật sự rất đáng sợ, cơ hồ một chút biểu tình cũng không có, con mắt tối đen nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, như là muốn đào khoét một cái lỗ trên mặt cô.

“Anh đề nghị em hãy thu hồi câu nói trước của mình.” Một lát sau, anh lạnh lùng nói.

Hai người bọn họ vốn là người cực kỳ cứng rắn từ trong xương cốt, cuộc trò chuyện vì anh quá hạn chế tự do của cô cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, không ai cảm thấy dễ chịu cả.

Doãn Bích Giới cụp mắt, nằm xuống trở người qua một bên, đưa lưng về phía anh, không mở miệng nữa.

...

Sau đêm đó, lần đầu tiên sau khi kết hôn hai người rơi vào chiến tranh lạnh.

Anh vẫn ngủ cùng giường với cô như cũ, đút cô ăn cơm, tắm rửa cho cô, cô cũng không có bất cứ phản kháng nào, chỉ là hai người không trao đổi lời nào.

Anh vốn đã ít nói, vẻ dịu dàng duy nhất đối với cô mọi ngày cũng hoàn toàn biến mất hầu như không còn, lại phục hồi dáng vẻ không sức sống như tử thần của trước kia, mấy ngày nay hai anh em họ Trịnh cơ hồ rất sợ anh, không có chuyện gì, tuyệt nhiên không dám vào phòng nói chuyện với anh.

Doãn Bích Giới chẳng phải người thích huyên náo, ngoại trừ nghỉ ngơi thì là đọc sách, lúc trưa trước khi ngủ một giấc thì cô tựa vào giường đọc sách, xem một lúc liền cảm thấy buồn ngủ.

Vốn sắp tiến vào mộng đẹp, nhưng trong lúc mê man, cô cảm giác được có người lấy sách ở trong tay cô đặt sang một bên, nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cô nằm thẳng xuống, còn lấy chăn đắp trên người cô, giúp cô nhét góc chăn thật tốt.

Động tác hết sức nhẹ nhàng, mà lại quen thuộc.

Cô muốn giả vờ ngủ, nhưng bởi vì cảnh tượng này, mũi cô đã hơi cay cay, lập tức mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, vì anh giúp cô đắp chăn, vừa lúc ở trong tư thế cụp mắt xuống.

Hai người cứ như vậy mắt đối mắt nhìn nhau, cũng không nói gì, trong lòng cô ghen ngào, cho dù lại bực bội cũng không muốn làm người mở miệng trước.

Đến cuối cùng, vẫn là anh đầu hàng.

Người thường hay bất vi sở động đối mặt với mọi người giờ phút này chậm rãi ngồi bên giường, vươn tay nhẹ nhàng xoa tóc cô, thấp giọng gọi

tên cô, “Bích Giới.”

Cô xoay đầu qua, hờn dỗi không để ý đến anh.

“Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ, có thể thật sự như lời em nói, đối với chuyện em mang thai, anh thật có chút khẩn trương quá mức, bởi vì nhiều năm qua, anh chưa từng có khoảng thời gian nào giống như lúc này, mỗi thời mỗi khắc đều tâm thần không yên.”

Anh gần từng tiếng nói, đồng thời cầm tay cô, nắm chặt trong lòng bàn tay, “Sự bình an cùng với an toàn của em và con là chuyện duy nhất anh quan tâm vào lúc này, anh không cho phép bất cứ điều bất trắc nào xảy ra, anh chỉ có thể tận hết khả năng ngăn ngừa sự tiếp xúc giữa người khác và em, cũng tránh chuyện nguy hiểm có thể gây ra cho em.”

Bầu không khí trong phòng thật im lặng, cô lẳng lẳng lắng nghe lời nói của anh, hốc mắt dần dần đỏ lên, vẫn không nói gì.

“Cho dù những việc anh làm sẽ khiến em và những người bên cạnh chúng ta có giận dữ thế nào, cảm thấy anh bất chấp lý lẽ, anh cũng nhất định muốn làm như vậy.” Ánh nắng buổi trưa chiếu nghiêng, bao phủ gương mặt khô ngô của anh, có vầng sáng nhàn nhạt, “Anh chỉ hy vọng em có thể hiểu anh, hơn nữa, thu hồi lại câu nói hôm đó của em.”

Người đàn ông kiêu ngạo như vậy, trong lời nói có vẻ sợ hãi chân thật, khiến cô không khỏi nhớ tới khi đó bọn họ mất đi đứa con đầu tiên, anh cọ rửa dưới dòng nước lạnh lẽo, ôm cô như thế, từ từ dẫn dắt cô ra khỏi thế giới khép kín.

Cô hiểu anh, không ai hiểu anh nghĩ gì hơn cô.

Bởi vì quá yêu nên quá quan tâm, càng sợ sệt bất cứ sơ xuất nào xảy ra trên người cô.

“Được, em thu lại câu nói kia.”

Suy nghĩ một hồi, cô nghiêng mặt qua nhìn anh, ngữ khí cũng êm dịu rất nhiều, “Em biết anh tốt với em, em có thể chấp nhận những quản chế khác của anh, nhưng em hy vọng mỗi ngày em có thể cùng anh đi dạo, cho dù đi dạo vùng lân cận của biệt thự.”

Anh nhìn cô, một lát sau rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Một nhượng bộ nho nhỏ này cũng đủ để cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều, không như trước đó bị nhốt ngột ngạt, cô nhìn anh, cong khoé môi cười với anh.

“Em có cảm thấy rất buồn bực khi mỗi ngày không làm gì, chân không bước ra ngoài, cũng chẳng có người nào trò chuyện cùng ngoại trừ anh hay không?” Anh nhìn nụ cười của cô, đột nhiên mở miệng nói.

“Đương nhiên.” Doãn Bích Giới không chút do dự mà gật đầu.

Sao chỉ là buồn, quả thực sắp muốn điên rồi, cô nghĩ rằng mình sắp mất đi sự liên lạc và giao tiếp với thế giới hiện thực, chờ đứa bé sinh ra, cô chắc biến thành người nguyên thủy rồi...

“Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, có thể khiến em không cảm thấy buồn chán.”

Thần sắc anh bình thường, nói tiếp.

Nếu lúc này cô tập trung chú ý một chút thì sẽ phát hiện khi anh nói những lời này, trên vẻ mặt hiện lên một tia xảo quyệt.

“Hiện tại em mang thai hơn ba tháng, đã là thời kỳ an toàn.” Lúc này anh đứng dậy, kéo lại bức màn ở bên cạnh, sau đó bắt đầu chậm rãi cởi từng

nút áo sơ mi của mình, “Anh đã tham khảo ý kiến của bác sĩ, vợ chồng có thể bắt đầu chung chăn gối.”

Lúc đầu cô còn ngần ra, cho đến khi anh ở trần lên giường, sau đó hai cánh tay chống hai bên người cô, khi cơ thể anh sôi sục phía trên cô thì cô mới ý thức được anh muốn làm cái gì.

Ba tháng cấm dục cũng làm cho cô hơi nhớ nhưng tư vị mất hồn khoét cốt, nhưng đến khi anh cởi tất cả quần áo của cô ra, nhẹ nhàng tách hai chân của cô, cô mới có phần do dự hỏi anh, “Có thể tổn thương đến đứa bé không...”

Trả lời cô là hai ngón tay của anh nhanh nhẹn xâm nhập vào giữa hai chân cô, động tác rất nhẹ nhàng, cũng rất có kỹ xảo, cho đến khi khiêu khích cô hô hấp dồn dập, lúc thủy triều ập áp ngày càng nhiều, anh mới hôn lên môi cô, khàn khàn nói, “Sẽ không, anh sẽ khống chế.”

Cô cũng không lên tiếng nữa, hơi đỏ mặt, nhưng vẫn rất phối hợp giơ tay vòng qua cổ anh.

Ánh mắt anh cũng càng ngày trở nên âm u, lúc này cảm thấy cô gần như ảm ướt, anh liền cầm chính mình, nhẹ nhàng đưa đến gần sau đó chậm rãi đẩy vào.

Càng khống chế tiến vào thông thả, lại càng phóng đại giác quan khoái cảm vô hạn, cô cảm nhận rõ ràng lửa nóng giữa hai chân mình, từng chút một xâm lấn cơ thể cô, hơn nữa, theo sự bao bọc chặt chẽ của cô, vật kia càng trở nên phình to, lúc tiến vào cũng càng ngày càng khó khăn.

Mồ hôi trên trán anh nhỏ giọt trên gương mặt cô, thêm vẻ ám muội của ái tình, cô nhìn ánh mắt anh, hơi nâng người mình lên, để anh tiến vào thuận lợi hơn.

Rốt cuộc, anh hoàn toàn chôn sâu trong cơ thể cô, anh nhịn không được cú đầu thở dài một hơi, ôm cô tới gần mình, luật động thông thả mà khắc chế.

Nặng hạp gặp mưa rào, hưởng thụ và tra tấn đối với lẫn nhau mà nói thật to lớn, anh kiềm chế rất tốt, nhưng cô cảm thấy có chút không đủ nên thắt chặt lại, cho đến khi làm cho anh không thể khống chế, nặng nề đẩy sâu vài cái, nhưng cứ như vậy lại sợ tổn thương đến đứa bé trong bụng, anh chỉ có thể trở về chín nông một sâu từ tổn lần nữa.

Trong phòng đều là mùi vị hoan ái cùng tiếng vang rất nhỏ của dịch thể, cô thở hổn hển trầm thấp, nhịn không được rên lên một tiếng, anh nghe được lại cảm thấy càng nhiệt huyết sôi trào, gân xanh trên cánh tay đều nổi lên.

Thật không dễ dàng chấm dứt, anh phóng thích giữa hai chân cô, trên gương mặt rõ ràng có thể nhìn ra vẫn chưa thoả mãn, cô đã tới hai lần, lúc này hai tay đan vào trong mái tóc ướt mồ hôi của anh, tinh nghịch liếm lên đôi môi mỏng của anh một cái.

“Ngoan một chút.” Dấu vết tình dục trên khuôn mặt tuần tú vẫn chưa giảm, anh đến phòng tắm lấy khăn nhẹ nhàng lau người cô, cảnh cáo cô, “Những khoản nợ này về sau em phải trả gấp bội.”

Cô chỉ cười, “Em chợt nhớ tới, lần trước Nghiêm Thấm Huyền nói với em, cậu ấy và Trần Uyên Sam vẫn đang suy nghĩ muốn có đứa con thứ hai.”

“Chúng ta không cần.” Anh trái lại ngắt lời cô như đinh đóng cột, “Chúng ta chỉ cần một đứa là đủ rồi.”

Muốn hai đứa con, chẳng những làm khổ cô mang thai mười tháng, anh còn phải khẩn trương đến suy nhược thần kinh lần nữa, với lại, phải chấp nhận thời gian mấy tháng không sử dụng Xuân cung đồ.

Không nên không nên, chỉ cần một đứa, đợi đứa bé này sinh ra, nói gì cũng không thể có đứa thứ hai...

***

Cứ như vậy dưới sự kiểm soát toàn bộ của Kha Khinh Đăng, ngoại trừ thỉnh thoảng kiểm chế hoan ái, cùng với đi tản bộ vào buổi chiều, tình trạng sức khoẻ của Doãn Bích Giới vẫn rất ổn định, cuộc sống lao tù cũng sắp tới ngày giải phóng.

Dựa theo dự tính ngày sinh của bác sĩ, anh đã sớm sắp xếp phòng bệnh tốt nhất, vài ngày trước đã cùng cô vào ở, cũng bố trí y tá phục vụ hai mươi bốn giờ, cố gắng cam đoan sự an toàn tuyệt đối.

Buổi tối cơm nước xong, anh và cô tản bộ một vòng rồi trở lại phòng bệnh, sau khi dìu cô nằm trên giường, anh vẫn đứng bên cạnh giường nhìn cô.

Bụng cô bây giờ rất lớn, vóc dáng cô vốn cao gầy, lại thêm cái bụng như vậy, mấy tháng nay cả người đầy đặn không ít, chỉ cần một động tác nhỏ bé cũng có thể khiến anh hoảng sợ ra mồ hôi.

Cô nằm trên giường, liếc xéo nhìn khuôn mặt nghiêm túc không nói gì của anh, nhịn không được bật cười, “Anh sao thế?”

Anh thở dài một hơi, nhắm mắt lại áp chế lo sợ bất an và buồn bực trong lòng, rồi mới dùng bộ dáng lãnh đạm bình thường ngồi xuống cạnh giường, nắm tay cô, “Em có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?”

Cô lắc đầu, lại nhịn không được nói, “Em ngược lại muốn hỏi anh, anh khó chịu chỗ nào.”

“Không có.” Anh giơ tay day day mi tâm, dùng việc này để che giấu bực dọc trong lòng mình.

Cô hiểu anh như vậy, đương nhiên biết hiện tại anh phiền lòng và khẩn trương bao nhiêu, cô đưa tay qua xoa tay anh, nói, “Yên tâm, con của chúng ta rất nghe lời, mấy tháng nay không làm gì khiến cơ thể em khó chịu, cho nên, sinh sản nhất định cũng sẽ rất thuận lợi.”

Anh nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô, gật đầu, đặt tay cô bên môi mình rồi hôn lên.

Theo như mọi ngày sau khi dỗ cô đi ngủ, anh liền ngủ ở giường bên cạnh, nhưng cảm giác sốt ruột trong lòng vẫn chưa biến mất, anh nhắm mắt nhưng không hề buồn ngủ.

Tình trạng như vậy kéo dài đến nửa đêm, anh cảm thấy thần kinh của mình căng thẳng, làm sao cũng không trấn tĩnh, anh dứt khoát ngồi dậy, muốn đến bên cửa sổ hít hơi gió.

Nhưng anh vừa mới xuống giường, chợt nghe cô ở trên giường phát ra âm thanh nhỏ bé.

Lúc này thần kinh của anh lập tức suy sụp, tức khắc chạy đến bên giường cô, mở đèn, hỏi, “Em sao thế?”

Doãn Bích Giới cảm thấy tựa hồ hơi ướt, giống như có nước, cô mở to mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của anh, “... Hình như, hình như vỡ nước ối...”

Lúc này toàn thân Kha Khinh Đăng đã có phần mất đi lý trí, bất cứ hành động nào cũng phản ứng theo bản năng, trước tiên anh giơ tay bấm chuông khẩn cấp, sau đó nhẹ nhàng vén chăn lên, nhìn tình hình ở giữa hai chân cô, gương mặt tái mét, trong hàm răng nghẹn ra vài chữ, “Ừ, vỡ nước ối rồi, em đừng sợ, bác sĩ lập tức đến ngay, anh ở đây, ở bên cạnh em, đừng sợ, được không.”

Anh nói năng lộn xộn, nắm chặt tay cô, gần như muốn bẻ gãy tay cô, tuy rằng cô cũng rất khẩn trương, nhưng thấy anh như vậy, trong lòng vừa ngọt

ngào vừa đau xót, chỉ có thể không ngừng gật đầu trả lời.

Cho dù là nửa đêm, nhưng bác sĩ và y tá đến rất nhanh, gần như lập tức xuất hiện tại phòng bệnh, tất cả đều tiến hành nhanh chóng mà có hiệu quả, từ đầu đến cuối Kha Khinh Đăng không nói chuyện, cho đến khi bác sĩ đưa cô đến cửa phòng sinh, anh mới giật giật môi.

Một khắc kia đầu óc anh trống rỗng.

Rất nhiều năm sau khi nhớ lại khoảnh khắc này, anh đều không nhớ rõ lúc ấy trong lòng mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chỉ còn nhớ sắc mặt cô hơi tái nhợt, anh cười với cô, còn quần áo trên người mình thì ướt đẫm, cùng với bàn tay không ngừng phát run.

Đó là một lần duy nhất trong cuộc đời anh, ngay cả ngôn ngữ cũng không hình dung tình cảm mãnh liệt trong lòng anh.

Mãi cho đến cuối cùng, anh không nói gì cả, chỉ là nhìn theo cô tiến vào phòng sinh.

Ông bà Doãn, Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền nhận điện thoại của anh, họ nhanh chóng chạy qua đây, trong tay Nghiêm Thấm Huyền còn ôm con gái một tuổi vẫn đang trong giấc mộng.

“Không sao đâu.”

Năm đó khi Nghiêm Thấm Huyền sinh con, Trần Uyên Sam đã nện một lỗ lớn trên tường bệnh viện, giờ phút này anh ta đứng bên cạnh Kha Khinh Đăng bất động như điêu khắc, nhẹ nhàng vỗ vai anh, thấp giọng an ủi nói, “Nhất định sẽ rất thuận lợi, cậu phải tin tưởng bác sĩ, cũng phải tin tưởng Doãn Bích Giới.”

Kha Khinh Đăng vẫn không nói gì, ánh mắt chỉ tập trung trên cánh cửa phòng sinh.

Trong mấy giờ đồng hồ, anh vẫn duy trì tư thế đứng thẳng không nhúc nhích, cho dù bất cứ ai nói chuyện với anh, anh cũng không mở miệng trả lời.

Mà trong phòng sinh lại không truyền ra bất cứ âm thanh đau đớn nào của Doãn Bích Giới, im lặng khác thường.

...

Rốt cuộc cửa phòng sinh mở ra.

Một người bác sĩ ôm một đứa bé nho nhỏ trong tay, bước ra, “Kha tiên sinh, chúc mừng, mẹ con bình an, là một bé trai.”

“Thật tốt quá!” Ông bà Doãn đứng lên, cười nói.

Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bước lên, nhìn xem thiếu gia nhà họ Kha mới ra lò.

Nhưng người duy nhất sắp làm ba vẫn đứng thẳng bất động, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói “Mẹ con bình an”, ánh mắt anh nhìn lướt qua đứa bé trong lòng bác sĩ, ngay cả tiến lên một bước cũng không có, chỉ lạnh lùng hỏi, “Vợ tôi đâu?”

“Kha phu nhân rất bình an.” Trong phòng sinh, các bác sĩ và y tá đẩy Doãn Bích Giới ra, Kha Khinh Đăng trông thấy cô mới rớt cuộc di chuyển bước chân, nhưng bởi vì đứng thẳng trong thời gian dài nên mỗi nhừ tê dại, thiếu chút nữa ngã xuống, anh rất vất vả mới đứng vững.

Bốn mắt nhìn nhau, mấy tiếng đồng hồ kia dài như một thế kỷ, anh nắm chặt bàn tay ướt đẫm mồ hôi của cô, gần như tham lam nhìn gương mặt tái nhợt của cô, đôi môi mỏng mím chặt.

“Kha tiên sinh, vợ anh thật là người mẹ kiên cường nhất mà tôi từng gặp.” Bác sĩ ở bên cạnh tháo khẩu trang xuống, nhìn đôi vợ chồng này nói, “Thời gian dài như vậy, từ đầu đến cuối cô ấy cũng không kêu lên một tiếng, vẫn rất phối hợp, rất tinh táo cố gắng sinh con.”

“Em rất lợi hại đấy.” Doãn Bích Giới cũng cười, nhìn Kha Khinh Đăng, thanh âm thấp mà khàn khàn.

Tầm mắt của Kha Khinh Đăng dừng trên đôi môi đã bị cô cắn nát, anh nhìn một lúc, cảm thấy hốc mắt hơi nóng, anh cúi đầu nặng nề hôn lên môi cô.

Đây là người vợ của Kha Khinh Đăng anh, cũng là người mẹ kiên cường nhất, mang thai mười tháng, sinh con cho anh, hơn nữa kiên cường trải qua quá trình sinh sản, bình an trở lại bên cạnh anh.

Ở trong lòng anh, người phụ nữ anh yêu nhất thế giới này thật sự rất vĩ đại.

“Anh đã nhìn con chưa?” Thấy anh không nói lời nào, cô lại hỏi.

Anh vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng trong nháy mắt, anh chợt cảm thấy trước mắt rơi vào một mảnh tối đen, sau đó, dưới tình huống anh không thể khống chế, cả người anh ngã về phía sau, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

***

Vì thế sau này, vào ngày sinh nhật ba tuổi của bạn nhỏ Kha Ấn Thích, cậu đã được chú hoa hồng điệp Phong Trác Luân nhiều chuyện lạng lẽ cho biết một bí mật.

Ngày cậu sinh ra, người ba nam thần Kha Khinh Đăng vĩ đại, không gì không làm được, bình tĩnh, lý trí như máy móc của cậu, chẳng những không

thèm quan tâm đến cậu, chỉ bố thí cho cậu một ánh mắt, còn nắm chặt tay mẹ cậu, anh tuấn mà phóng khoáng trực tiếp té xỉu tại cửa phòng sinh...

Lời editor: Biểu hiện lúc vợ sinh con của các soái ca khác của Tang Giới, cũng là anh em của Kha lão đại.

Đan Cảnh Xuyên: khẩn trương 48 giờ không nói một câu

Trần Uyên Sam: nện một lỗ lớn trên tường bệnh viện

Ân Kỳ Hoành: chìm đầu vào hồ nước của bệnh viện

Phó Chính: chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Điệu Tango Vận Mệnh

New York, Mỹ.

Trong một biệt thự xa hoa độc lập mà to lớn đang tổ chức một tiệc rượu đặc biệt.

Phong cảnh bên ngoài biệt thự tuyệt đẹp, công nhân đang không ngừng cắt tỉa mặt cỏ, hoa cảnh và bồn hoa bố trí khá tinh xảo, thậm chí không có hoa cảnh long trọng nào sánh bằng.

Mà tại cảnh đẹp này lại không có đám đông thượng lưu và trang phục đẹp đẽ như bình thường, bầu không khí của biệt thự có vẻ rất nhạt nhẽo, ngoài cửa lớn biệt thự có rất nhiều vệ sĩ nhìn qua bản lĩnh vô cùng tốt đang đứng phòng thủ chính tề, nghiêm khắc xét duyệt mỗi một khách mời trước khi cho họ tiến vào.

Mà trong biệt thự, tại phòng khách to như vậy, rượu ngon và mỹ thực chiếm phần lớn vị trí, chỉ có số người là không nhiều lắm đang phân tán ở các góc tại phòng khách, họ cùng nhau thì thầm bàn luận.

Kha Khinh Đăng đứng ở một góc tương đối yên tĩnh.

Anh mặc âu phục màu đen, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng, bên cạnh có Trịnh Đình và Trịnh Ấm bảo vệ, mà trong phòng khách này, cứ cách khoảng 15 đến 20 phút thì có một khách mời đến trước mặt anh, tiến lên nói chuyện với anh.

Những người khách này khi đối mặt với anh ít nhiều đều có vẻ hơi khấn trương, vì vậy thời gian nói chuyện cũng không vượt qua năm phút đồng hồ.

Tiệc rượu này là do anh đứng ra tổ chức, mỗi một khách mời đều là đối tác có giao tiếp làm ăn chung với anh.

Mà tài chính trên ngàn triệu và hủy diệt hàng loạt đều là nội dung nói chuyện giữa bọn họ, vô cùng đơn giản đạt thành kết quả.

Tất cả đều tiến hành có trật tự và theo thứ tự, không ai ngờ tới, đột nhiên tại cửa chính biệt thự xuất hiện một sự thay đổi kỳ lạ.

Anh vừa mới nói xong cùng một người khách, trước mặt anh liền thấy mấy cấp dưới của mình vốn bảo vệ ở cửa đều bị một lực lượng nào đó phá cửa chính biệt thự, tất cả ngửa mặt ngã xuống sàn nhà của phòng khách.

Mà vài giây sau, một cô gái dễ dàng sải bước qua những thân thể bị cô đánh bại, từ ngoài cửa tiến vào.

Cả đời Kha Khinh Đăng, đây là lần thứ hai anh nhìn thấy Doãn Bích Giới.

Cô mặc một chiếc váy dài màu tím đậm, vì chiều dài của làn váy hạn chế hành động của cô, nên bị cô dùng tay xé đi, chỉ để lại vị trí khó khăn lắm bao lấy chiếc hông của cô, mà trong tay cô đang cầm một con dao găm còn nhỏ máu, không chút che dấu sát khí trên khuôn mặt và toàn thân.

Thật khéo, lại vẫn là cô.

Nhưng mà, bốn năm năm trôi qua, cô thật sự đã trưởng thành rất nhiều, bộ dạng ngũ quan tinh xảo hơn, đã xinh đẹp lại thanh tú, không còn là dáng vẻ của cô gái non nớt khi anh thấy cô lần đầu tiên.

Hồi phục lại tinh thần, anh mới phát hiện, anh lại đối với một người con gái, không, phải nói người con gái là cô, có thể nhớ chính xác như vậy.

Hơn nữa càng khiến người ta kinh ngạc chính là, vệ sĩ ở cửa của anh, mỗi một người đều rất nguy hiểm, thậm chí còn trang bị vũ khí, nhưng cô gái này chỉ dựa vào một con dao găm, và vóc dáng nhỏ hơn cấp dưới của anh mấy lần, cứ như vậy mà phá cửa đi vào biệt thự của anh.

“Rất giỏi!” Trịnh Âm ở bên cạnh anh, tuy rằng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, nhưng cô nhin không được mà phát ra một tiếng cảm thán, còn vỗ tay rất nhỏ.

“Kha tiên sinh,” Trịnh Đình thì bình tĩnh hơn, thấy cảnh tượng này, anh ta vội vàng tiến về phía trước một bước, thấp giọng xin chỉ thị của anh, “Cô gái này hình như không nằm trong danh sách khách mời?”

Khoảng cách không xa, ánh mắt anh có thể dừng ở trên người cô gái kia cũng đang nhìn anh chăm chú, nhất thời không trả lời Trịnh Đình.

Bốn mắt nhìn nhau, tất cả mọi thứ đều ở tại giây phút đối diện này, lặng lẽ ẩn đi một điềm báo.

Mấy vệ sĩ bị đánh bại ở cửa lúc này đã nỗ lực vùng vẫy đứng lên từ mặt đất, muốn tiến lên bắt vị khách không mời mà đến này.

Bấy giờ anh rút cuộc giơ tay, nhẹ nhàng dùng tay ra hiệu với Trịnh Đình.

Trịnh Đình nhận chỉ thị của anh, không hề đưa ra bất cứ thắc mắc gì, anh ta lập tức tập hợp những vệ sĩ khác trong phòng khách, tới cửa đỡ những người bị thương đi vào phòng y tế đặc biệt để tiến hành điều trị.

Cửa chính của biệt thự được đóng lại lần nữa, anh buông ly rượu trong tay, gương mặt không chút thay đổi mà bước đi hướng đến phía trước.

Từng bước, từng bước, dưới sự chú ý của mọi người trong phòng khách, anh đi tới trước mặt cô gái hình như có ý đồ không tốt này.

“Không cần anh xét hỏi, tôi có thể tự giới thiệu.”

Ánh mắt của cô sáng ngời, lại mang theo tia sáng sắc bén mà bức người, vốn không tự giác thân là khách không mời mà đến, “Tôi là người Trung Quốc, họ Doãn, tên Bích Giới.”

Anh không nói gì, chỉ nhìn đôi mắt cô một cách tỉ mỉ.

Rất kỳ lạ, anh phát hiện bản thân mình lại rất thích đôi mắt này.

“Trước khi tôi tới đây, sự hiểu biết đối với anh giới hạn ở điểm anh là một người khiến rất nhiều người sợ hãi, và là một người đàn ông có chứng ghét phụ nữ, nhưng mà, sau khi tôi phá cửa vào, tôi chỉ muốn bày tỏ, cấp dưới của anh, năng lực có vẻ chênh lệch yếu kém một ít.”

Cô cứ nói như vậy trước mặt anh mà không có kiêng dè, thậm chí vừa nói chuyện, còn vươn tay lấy một chùm nho trên mâm đựng trái cây bên cạnh, ngửa đầu nhẹ nhàng cắn mấy trái.

Môi cô đã nở, lúc nhai nuốt còn có vẻ xinh đẹp đỏ tươi, nhìn đồng tử của anh bất giác thoáng u ám vài phần.

“Sau đó cô tới đây muốn làm cái gì?”

Một lát sau, anh rút cuộc dùng tiếng nói lạnh như băng thường ngày mà cất lời.

“Không làm gì cả, cũng không muốn rơi đầu,” cô ăn xong chùm nho, khẽ vỗ tay, hất cằm về phía anh, nhẹ nhàng vươn tay đặt trên bờ vai anh, nheo mắt lại, “Tôi đến đây chính là tìm anh nhảy một điệu.”

Trong phòng khách không phát ra bất cứ tiếng nhạc nền nào, cô lại như là đã đi theo âm nhạc mà lắc lư nhảy múa, dẫn dắt anh bắt đầu khiêu vũ.

Điệu Tango là điệu nhảy bí mật giữa tình nhân.

Điệu nhảy này có nhịp điệu rất mạnh mẽ, gợi cảm, tân thời, cũng có một loại cảm giác chinh phục khác với những điệu nhảy khác.

Giữa tình nhân chinh phục lẫn nhau, hình dung như vậy không có gì tốt hơn.

Thoạt đầu anh chưa lập tức phối hợp với cô, ai ngờ dưới sự không phối hợp của anh, cô lại có thể một mình múa đơn trong một đoạn dài, coi anh là một cái giá, không cảm thấy có gì là không ổn.

Đôi chân thon dài mảnh khảnh kia, dáng người tuyệt hảo, di chuyển nhẹ nhàng ở trước mặt anh, khuôn ngực trắng như tuyết kia còn cố tình cọ sát lồng ngực của anh.

Trong lòng Kha Khinh Đăng lần đầu tiên dâng lên dục vọng cực kỳ mãnh liệt.

Cô gái này thật sự rất giỏi.

Lại dám coi anh là một con rối gỗ sống, không nói đến tự mình khiêu vũ, còn trắng trợn dụ dỗ anh.

Như vậy, anh sẽ dạy cho cô biết, cái gì mới là dụ dỗ chân chính.

Tay anh lúc này lạng lẽ đặt sau lưng cô, đi theo bước chân của cô, bắt đầu tiến lùi.

Sau khi cô phát hiện anh rút cuộc phối hợp, khoé miệng cong lên một nụ cười nhạt, bàn tay cố ý từ cổ anh trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của anh, ve vãn bên tai anh, hà ra một hơi.

Mà anh không nói gì, bàn tay cũng từ thắt lưng cô, chậm rãi trượt xuống hông cô, cuối cùng như là trêu chọc bắp đùi nhẵn bóng mịn màng của cô, rồi rút ra con dao nhỏ giấu ở giữa bắp đùi cô, ném mạnh về phía cây cột bên cạnh.

Động tác này khiến cho cả phòng khách phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Mà cô làm sao có thể thua anh?

Hành động này của anh hoàn toàn kích thích ý chí chiến đấu của cô, cô nhìn ánh mắt thâm sâu như biển của anh, cùng anh bước nhanh vài bước về phía trước, nhìn chính xác cây cột ở bên cạnh, nâng chân lên ôm lấy chân anh, muốn mượn lực đưa anh đung vào cây cột kia.

Nhưng hiển nhiên, cô đánh giá thấp anh rồi.

Ánh mắt anh đã sớm thấy rõ ràng tất cả điều cô muốn làm, lúc này anh khéo léo dựa vào sức lực cô muốn đẩy anh mà xoay người cô một vòng, ngược lại ép cô tựa vào trên cây cột kia.

“Phịch...” một tiếng.

Sự chinh phục mạnh mẽ, chấn động lòng người.

“... Rốt cuộc là ai nói, anh không biết khiêu vũ chứ?”

Cô nhích người, bị một cú va chạm vừa rồi không lưu tình chút nào của anh làm cô gần như giận dữ, trên khuôn mặt bình tĩnh hờ hững ban nãy lập tức nổi lên tia tức giận, nghiến răng nghiến lợi mà nhìn anh hỏi.

“Tin đồn nhảm.”

Anh bình tĩnh trả lời, đem cô đang thờ hờ hờ từ cây cột kéo vào trong ngực mình, sau đó ép cô làm động tác ngựa ra sau sâu nhất, thông thả nói, “Tôi biết tất cả các điệu nhảy.”

Cô mím môi, nhìn anh chăm chú, trên gương mặt có tức giận, có tò mò, có mong muốn.

Còn anh, lúc giống như không để ý tới vẻ mặt của cô thì đã sớm đem tất cả của cô thu vào đáy mắt.

Khúc nhạc kết thúc.

Lúc này anh buông người cô ra, trên mặt không có biểu tình dư thừa, cũng không nói gì mà xoay người rời khỏi, nhưng ai ngờ cô đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay kéo lại cà vạt của anh một cách chính xác, đến gần trước người anh.

Toàn bộ khách mời trong phòng khách chứng kiến cảnh tượng này, ngay cả hô lên một tiếng cũng không thốt ra được.

Ai cũng biết, Kha Khinh Đăng không tiếp cận với bất cứ phụ nữ nào, càng chán ghét sự tiếp xúc của bất cứ phụ nữ nào, nhưng cô gái này lại có cả ba điều, chẳng những nhảy cùng anh, có tứ chi tiếp xúc, còn làm ra động tác khiêu khích như vậy.

“Anh muốn đi?”

Chỉ thấy cô dùng khoảng cách gần như vậy mà nhìn anh, trong ánh mắt ẩn chứa năm chắc thắng lợi trong tay, đôi môi đỏ mọng khê mở, “Anh không phải nói anh biết các điệu nhảy sao, như vậy, loại ở trên giường... anh cũng biết chứ?”

***

Một điệu Tango này cứ như vậy để cho cô gái đột nhiên xâm nhập vào tiệc rượu của anh ở bên cạnh anh, giữ lại cô bên người.

Mọi người ở bên ngoài đều đồn rằng, người như Kha Khinh Đăng không chỉ có chứng ghét phụ nữ nghiêm trọng mà còn lạnh lùng, lại có một ngày thua cho sắc đẹp, thậm chí có rất nhiều người tranh luận và muốn xem trò hay, xem coi rốt cuộc là loại phụ nữ gì có thể được anh ghé mắt đến.

Cô quả thực là người phụ nữ quyến rũ nhất mà anh từng gặp, nhưng điều này không đủ để giải thích sự xuất hiện của cô.

Mà rất nhanh sau đó, anh nắm được chân tướng đằng sau mục đích cô tiếp cận anh.

Bản báo cáo bí mật do đích thân anh sắp đặt, ngay cả anh em họ Trịnh cũng không biết, sau khi đọc xong bản báo cáo này trong thư phòng, anh đã tiêu hủy.

Hoá ra cô là đồng minh của liên bang.

Lần này liên bang dùng sai cách lần nữa, biết anh không gần nữ sắc lại còn muốn dùng phụ nữ tới tiếp cận anh, dùng người này để giành thứ bọn họ muốn.

Không thể không nói, bọn họ trước sau như một vẫn có ý nghĩ kỳ lạ và ngu xuẩn, nhưng mà, vấn đề duy nhất khó giải quyết ở chỗ, người phụ nữ bọn họ tuyển chọn lại là cô.

Là người con gái của bốn năm năm trước, trong cái nhìn thoáng qua chôn vào trong lòng anh.

Là người con gái xuất hiện lần thứ hai vào lúc này, chỉ dựa vào một điệu Tango, lại dễ dàng xâm nhập vào thế giới của anh.

Vì sao anh sớm biết trước cô tiếp cận mình là có mục đích, nhưng vẫn cho phép cô ở lại bên cạnh anh?

Vì sao anh thường đối xử với người khác trên thế gian này với thái độ như nhau, nhưng lúc đối xử với cô thì lại hiện rõ sự chênh lệch?

Vì sao một người con gái như vậy có thể khiến anh ngừng lại càng nhiều thời gian và không gian ở trong thế giới không màu sắc của anh từ trước tới nay?

Năng chiều dần dần phai nhạt, trong đầu suy nghĩ đủ loại chuyện, anh lơ đãng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi công biệt thự vừa mở ra, cô theo thông lệ ngồi xe đến đây, đợi anh cùng đến sòng bạc.

Bởi vì cửa kính xe không hoàn toàn đóng lại, anh có thể nhìn thấy phân nửa khuôn mặt cô.

Lúc này, Trịnh Âm từ trong biệt thự đi ra, vừa đi tới nghênh đón cô vừa cười hì hì chào hỏi cô, ở trong tầm mắt của anh, cả khuôn mặt cô hiện ra dưới ánh sáng nhàn nhạt, trên khuôn mặt tinh xảo kia có một nụ cười rất nhạt.

Nụ cười này không cởi mở, có giữ lại, thậm chí còn có chút mờ ảo.

Thế nhưng nhìn ở trong mắt anh là sự xuất hiện như sáng tinh sương, là tia sáng mỏng manh nhưng lại có sức lực có thể phá bỏ tối tăm, cũng là nụ cười... anh chưa bao giờ thấy.

Anh nhìn cô chăm chú, đồng tử dần dần thu lại.

Cửa thư phòng lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Trịnh Đình đi đến, “Kha tiên sinh, Doãn tiểu thư đã đến rồi.”

Anh vẫn duy trì tư thế trước đó, một lát sau mới liếc mắt nhìn về phía Trịnh Đình, “Hôm nay không đến sòng bạc, cậu để cô ấy đi vào.”

Trịnh Đình nghe thấy, theo bản năng mà ngấn ra, quả thực không dám tin, như xác nhận lại hỏi lần nữa, “Không đến sòng bạc, để... Doãn tiểu thư tiến vào biệt thự?”

Anh không cho phép bất cứ ai tiến vào biệt thự của anh, gặp mặt bạn bè, bàn chuyện làm ăn, cũng không bao giờ tiến hành trong biệt thự của anh.

“Phải.” Anh hơi gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười kia.

...

Từ hôm đó, anh bắt đầu cho cô ngày càng nhiều đặc quyền.

Suốt thời gian hai năm.

Anh cho phép cô đi theo anh ra vào mọi nơi, gặp tất cả bạn bè, đối tác làm ăn của anh, thậm chí cho phép cô tự do ra vào biệt thự, thư phòng, cuối cùng còn không hề kiêng dè mà đi vào phòng ngủ của anh.

Những người bên cạnh anh, anh em họ Trịnh và cấp dưới của anh, tất cả đều cho rằng cô là phu nhân tương lai của anh, họ rất thích, rất kính trọng cô, mặc dù bọn họ không biết vì sao cô đến.

Mà anh cũng cho cô những gì tốt nhất anh có thể, bao gồm cả tứ chi tiếp xúc ngày càng thân mật.

Anh biết mình thật sự không có ác cảm với mọi thứ của cô, thậm chí còn mơ hồ yêu thích.

Ban đầu anh cho rằng bản thân mình chỉ đem việc này trở thành một trò chơi, đùa bỡn với kẻ địch của anh... ván cờ của liên bang, mà cô là thẻ đánh bạc duy nhất trên bàn đánh bạc, anh muốn xem cô có thể vì mình mà làm

tới mức độ nào, anh cũng muốn biết anh có thể dễ dàng tha thứ cho sự lừa dối của cô bao lâu, và cô sẽ làm sao để hoàn thành mục đích của mình.

Nhưng hiện tại anh càng muốn biết, sớm chiều ở chung như vậy, thân mật khăng khít, giữa bọn họ rốt cuộc sẽ sinh ra kết quả gì.

Một đêm kia, cô mang thịt nướng vừa chế biến xong đi vào phòng ngủ của anh.

Bọn họ ngồi trên giường anh, gần gũi chia sẻ nụ hôn và hơi thở với nhau, sau đó cùng nhau khiêu vũ.

Mà lúc khiêu vũ cô đã hành động.

Cô muốn con chíp kia, anh đặt ở trong góc dễ thấy nhất, anh nhìn thấy cô từng bước ép sát, đến gần con chíp kia, anh cảm thấy trái tim của mình, từng tắc một trở nên càng lạnh như băng.

Hai năm, cho dù trong lúc vô ý đã hoàn toàn mê muội sống chung với anh, nhưng mà cô vẫn không quên dự tính ban đầu của mình.

Được, như vậy, đừng trách anh bao dung tất cả hai năm nay.

Lúc cô dụ dỗ anh, dụ dỗ đến khi nhóm lửa trên người, cô rốt cục lấy được con chíp.

Mà khi cô muốn trở người thì trong lòng anh đã hạ quyết tâm.

“... Về phần giường chiếu, trong vòng mười phút, tôi hẳn là có thể học được.”

Trong mắt anh đấu tranh với số phận về cô, đột nhiên dùng lực ôm cô lên giường, cánh tay chống ở hai bên đầu cô, cúi đầu nhìn mắt cô thông thả mở miệng, “Em nói xem?”

Anh nói với cô, anh muốn cô.

Cô không có nhiều sức lực để chống cự anh, bởi vì lúc anh thật sự muốn là việc gì thì không ai có thể ngăn cản được.

Anh khéo léo dùng sức kiềm chế cô, cởi bỏ tất cả quần áo của cô, sau đó trong vẻ mặt tái nhợt của cô, anh nhìn ánh mắt cô, nặng nề tiến vào.

Nằm trong dự đoán của anh, bọn họ là lần đầu tiên của nhau.

Cô rất đau, cả người đều co lại, thế nhưng cô không kêu lên một tiếng đau, chỉ là chăm chú nhìn mắt anh, như là tranh đua với anh.

Anh ở bên trong cơ thể cô nhanh chóng tới một lần, sau đó lật người cô qua đưa lưng về phía anh, chiếm giữ cô từ phía sau.

Cô rất chặt chẽ, trong lúc anh ra vào càng trở nên ướn át, anh nhìn sống lưng xinh đẹp của cô, đưa tất cả dục vọng ẩn nhẫn hai năm trời toàn bộ phát tiết, một vào một ra, âm thanh ám muội, làm cho mình chôn sâu trong cơ thể cô.

Anh không thương tiếc cô, bởi vì cô cũng không cần.

Trong lần hoan ái đầu tiên của bọn họ, cô vắt hết óc muốn anh khuất phục, cô thít chặt, dựa vào tình thú trời sinh mà gây khoái cảm cho anh, trên người anh rơi xuống rất nhiều nụ hôn và mồ hôi.

Đến cuối cùng, bọn họ quấn chặt vào nhau tới đỉnh cao.

Bởi vì quá mệt mỏi, cô nhanh chóng ngủ say, sau khi anh giúp cô đắp chăn thì rời khỏi giường, đứng ở cạnh giường, trong bóng tối nhìn cô thật lâu.

Anh trông thấy dáng vẻ khi ngủ không hề phòng bị của cô, nhìn thấy mái tóc cô ướn đằm vì hoan ái, nhìn thấy gương mặt cô còn mang theo dư vị

hoan ái.

Tất cả mọi thứ, anh dường như ngắm nhìn không biết chán, đôi mắt dần trở nên dịu dàng.

Sau đó anh xoay người sang phòng tắm, lấy khăn, giúp cô lau người, hơn nữa bảo Trịnh Đình chuẩn bị thuốc mỡ, để tránh cô bị lạnh sinh bệnh và do lần đầu để lại đau đớn.

Vào lúc đó, anh biết rằng mình đã thua rồi.

Thua hoàn toàn triệt để, cũng thua trọn đời trọn kiếp của anh.

***

Sau lúc cô thất thân và thất thủ, anh có thể cảm giác được, cô ngày càng nóng vội muốn rời khỏi anh, anh vẫn có thể phát hiện khi cô ở bên cạnh anh, cô nhìn anh với ánh mắt thù hận đồng thời không biết làm thế nào.

Khi anh vô tình đối phó với cô thì lại phát hiện mình mắc bệnh máu.

Tình hình căn bệnh có phần nghiêm trọng, nhưng anh không hề sợ hãi, lại càng không sợ sống chết, thế nhưng anh còn sót lại thứ trên thế gian này không thể bỏ xuống được.

Hai tuần sau anh gạt cô vào bệnh viện, bác sĩ nói với anh, anh cần tìm tủy xương thích hợp ngay lập tức, mà đúng lúc đó, cô thừa dịp anh vắng mặt lại có ý đồ đánh cắp tư liệu của anh, bị cấp dưới thân tín của anh phát hiện, bắt cô đưa đến phòng bệnh của anh.

Khi đó vì chứng bệnh mà đôi mắt anh đã không thấy rõ sự vật.

Nhưng lúc cô tiến vào phòng bệnh, anh lại có thể cảm giác rõ ràng sự đau đớn của cô vì vết thương nặng trên lưng, thù hận của cô đối với anh, còn có tình cảm còn chưa nhận ra của cô.

“Cho tôi tủy xương của em, tôi sẽ thả em đi.”

Anh nói với cô như vậy.

Cho dù cô không bằng lòng đi nữa, anh muốn cô cũng chỉ có thể giao ra.

Anh muốn cô biết, cho dù cô ôm mục đích tiếp cận anh, muốn lấy đồ của anh, cuối cùng chỉ có một kết quả như nhau, mất đi thân thể của cô, tủy xương của cô, cuối cùng là... trái tim của cô.

Sau khi ghép tủy xương thành công, đôi mắt anh cũng bắt đầu hồi phục thị lực, vết thương ở lưng cô cũng khôi phục, ngày cô ra đi không lời từ biệt, New York rơi một trận tuyết rất lớn.

“Kha tiên sinh,” Trịnh Âm rất buồn vì sự ra đi của cô, ngồi xõm cạnh giường anh, hốc mắt đỏ ngầu hỏi anh, “Anh thật sự thả chị Bích Giới đi sao? Dù cho anh đã sớm biết chị ấy vì liên bang mà tiếp cận anh, nhưng trong hai năm nay anh vẫn cho chị ấy bao nhiêu dung túng và đặc quyền? Tôi và anh tôi đều có mắt, chúng tôi đều thấy anh đối xử tốt với chị ấy bao nhiêu, thậm chí ngay cả chính anh cũng không phát hiện, anh thả chị ấy đi như vậy, anh nhất định sẽ hối hận đó!”

Anh tựa trên giường, lắng nghe lời nói của Trịnh Âm, nhưng vẫn không mở miệng.

Sai rồi, anh làm sao không phát hiện ra chính mình đối xử tốt với cô bao nhiêu?

Anh cho cô sự dung túng duy nhất, cho cô sự dịu dàng duy nhất, cho cô sự ấm áp duy nhất, đến cuối cùng, thậm chí cho cô linh hồn của chính mình.

Anh thừa nhận anh đã sớm thua cô, thua đến máu chảy đầu rơi, nhưng Kha Khinh Đăng anh sẽ không nhận thua, anh chỉ biết dựng bố cục tỉ mỉ

hơn, tiếp theo, khiến cô cam tâm tình nguyện trở về bên cạnh anh, làm cho cô thừa nhận, cô cũng thua.

Bởi vì trên thế giới này, chỉ có một mình anh xứng đôi với cô, sống chết cùng nhau, không thể chia lìa.

Doãn Bích Giới, em có biết vì sao anh nhất định phải khiến em để lại tủy xương của em bên trong cơ thể của anh không?

Không chỉ vì từ nay về sau em có thể trở thành cốt trung chi cốt của anh.

Càng bởi vì, đây là dấu ấn của em cho anh, có thể để anh tìm dấu chỉ cốt xương, sau khi anh thả em đi, anh sẽ tìm em trở về lần nữa.

TRỜI ĐẤT TÁC THÀNH

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hai Ba Chuyện Của Nhà Họ Kha

[1] Nhà họ Kha có thiên tài

Con trai của Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng, họ Kha, tên Ấn Thích.

Không thể phủ nhận, cậu bé kế thừa gen di truyền mạnh mẽ của ba mẹ, không chỉ có tướng mạo xuất chúng, hơn nữa, với khí chất nam thần phúc hắc của ba cậu cùng mặt than lạnh lùng, vẻ kiêu ngạo và cứng rắn của mẹ cậu, toàn bộ đều nằm trong người cậu.

Mà đương nhiên hậu sinh khả úy, khi bạn nhỏ Kha Ấn Thích ba tuổi đã có danh tiếng là thiếu nhi thiên tài toàn mỹ.

Những trẻ em bình thường khác, ba tuổi chính là chơi đồ chơi thích hợp với tuổi tác, cậu lại không hề có hứng thú đối với tất cả máy chơi game, sở thích duy nhất đó là điềm tĩnh cầm một quyển sách toán học của trung học mà tìm tòi nghiên cứu, quả thực khiến người ta cảm thán ngạc nhiên.

Phải biết rằng, thiếu nhi thiên tài có IQ cao nhất thế giới là Kim đến từ Hàn Quốc, 5 tháng tuổi cậu đã biết đi biết nói, 7 tháng tuổi đã biết viết chữ và đánh cờ, lúc 3 tuổi đã học vi phân và tích phân, mà bạn nhỏ Kha Ấn Thích đang ở con đường trưởng thành gần giống như Kim.

Tuy rằng Doãn Bích Giới cảm thấy rất kiêu ngạo và vui sướng khi sinh ra một thiên tài như vậy, nhưng cô có phần lo lắng con trai thế này hoàn toàn khác với quá trình trưởng thành bình thường, có thể ảnh hưởng không

tốt đến tâm lý của cậu không? Cậu luôn làm chuyện vượt qua mấy chục lần so với bạn cùng lứa, tâm trí và tư tưởng có thể đồng thời sánh kịp hay không?

Bởi vậy, đối mặt với tất cả thư mời của những trường trung học tốt nhất, cô vẫn lựa chọn để con trai đến nhà trẻ theo tuổi bình thường, mà không lựa chọn để cậu nhảy lớp.

Vì thế, ngày đó, Kha Khinh Đăng vừa có chuyện ra ngoài, cô suy nghĩ, thừa dịp con trai hiếm khi không đọc sách toán học, mà điêm tĩnh ngồi trên sofa xem TV, cô liền vào phòng con.

“Ấn Thích.” Doãn Bích Giới ngồi xuống bên cạnh con trai, nhìn khuôn mặt than nhỏ nhắn xinh xắn mà non nớt của cậu, ôn hoà nhã nhặn mở miệng nói.

“Mẹ.” Kha Ấn Thích nhìn không chớp mắt.

“Con đang xem chương trình TV gì đó?” Cô đặc biệt dễ chịu.

Tuy rằng Kha Ấn Thích tỏ vẻ hơi nghi hoặc đối với thị lực mắt bình thường của mẹ khi hỏi ra vấn đề này, cậu coi như nể mặt mà trả lời, “Kênh Discovery Channel ạ.”

“Hay không?” Doãn Bích Giới nhìn lướt qua màn hình TV, trên đó đang giải thích nguyên lý chế tạo máy móc, cô hỏi con trai.

Kha Ấn Thích mặt không đổi sắc tạm dừng hai giây, rồi khẽ gật đầu.

“Ấn Thích,” Doãn Bích Giới vắt óc suy nghĩ một lúc, “Mẹ muốn nói chuyện với con, con thành thật nói cho mẹ nghe, hiện tại con có vấn đề gì hoang mang và khó hiểu không?”

Sau khi nghe xong, cậu nghiêng đầu liếc nhìn mẹ mình một cái.

“Mẹ biết con rất thông minh, chỉ số thông minh của con gần như hơn các bạn cùng lứa vài lần, nhưng mẹ nghĩ rằng, đối với một số phương diện nào đó của cuộc sống con nhất định sẽ cảm thấy hoang mang và khó hiểu.”

Doãn Bích Giới thấy con trai chịu nhìn thẳng mình, cô nghĩ thầm cậu nhất định cũng để tâm, vì thế cô kiên trì hỏi tiếp, “Mẹ nghe cô giáo nói, hiện tại ở nhà trẻ con là thần tượng của tất cả các bạn nhỏ khác, cô giáo cũng rất thích con, vậy lúc con ở chung với các bạn nhỏ ấy, có gặp phải vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề,” cậu lắc đầu, thản nhiên nói, “Chỉ là...”

“Hờ? Chỉ là cái gì?”

Kha Ấn Thích dường như suy nghĩ tìm tòi thế nào, qua một hồi lâu, cậu mới nhỏ nhẹ nói, “Chỉ là con đã đem tất cả đồ chơi cho các bạn khác, đồ ăn cũng cho họ luôn, nhưng các bạn ấy cứ quẩn quýt lấy con, thế cho nên con không có cách nào chuyên tâm đọc sách.”

...

Ngữ khí và cách thức nói chuyện này, cùng ba cậu, thật sự rất giống nhau...

Hai cha con bọn họ đều ghét nhất bị làm ồn, họ chỉ thích một mình yên tĩnh.

“Được, vậy ở trong nhà trẻ, ngoài đọc sách ra thì con còn làm những gì?” Doãn Bích Giới lại hỏi.

Kha Ấn Thích dừng một chút, “Ngủ.”

...

Doãn Bích Giới cảm thấy mình không còn cách nào hỏi tiếp, con trai có trí khôn vượt trội, hành vi bình thường, tâm trí và phẩm đức cũng không tệ, khuyết điểm duy nhất chính là quá thông minh, vấn đề này không được coi là một trở ngại.

“Ấn Thích, vậy con cảm thấy hiện tại mỗi ngày trải qua vui vẻ không?” Cô chưa từ bỏ ý định, “Có chỗ nào không hài lòng với cuộc sống của mình không?”

“Không có.” Kha Ấn Thích nhìn cô, dường như là muốn an ủi mẹ, cậu đặc biệt lặp lại một câu, “Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi.”

“Vậy con cảm thấy lúc nào mình vui vẻ nhất?” Doãn Bích Giới thở ra một hơi, sờ đầu con, hỏi vấn đề cuối cùng.

Cái này, Kha Ấn Thích lại tạm dừng trong thời gian dài.

Hơn nữa, Doãn Bích Giới còn phát hiện, trên khuôn mặt con mình luôn luôn không có biểu tình gì lại dần dần xuất hiện sự dao động hết sức nhỏ bé.

Trong lòng cô âm ỷ hưng phấn.

“Lúc tết quay về thành phố S.” Thật lâu sau, bạn nhỏ Kha Ấn Thích rất cục mớ miệng vàng, sau khi nói xong, cậu lập tức xoay đầu qua, tiếp tục điềm tĩnh xem TV.

“Vì cái gì thế?” Doãn Bích Giới sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu, “Con trai, vì sao lúc tết quay về thành phố S là vui nhất?”

Bạn nhỏ thiên tài lạnh lùng nghiêm mặt, lỗ tai hơi đỏ lên, nhưng vẫn chết cũng không mở miệng ra.

“Là bởi vì Tâm...”

“Mẹ.” Không đợi cô nói hết lời, tiểu thiên tài tích tụ như kim lại cao giọng ngắt ngang, “Hiện tại con có một vấn đề hoang mang và khó hiểu, mẹ có thể giúp con giải đáp không?”

“Có thể, đương nhiên có thể.” Doãn Bích Giới mặt mày hớn hờ.

Chỉ thấy Kha Ẩn Thích khẽ ngược lên ánh mắt xinh đẹp, nhìn Doãn Bích Giới, “Con muốn hỏi, vì sao mẹ lại dong dài như vậy? Con biết ba không thích phụ nữ dong dài, nhưng mà ba thích mẹ.”

...

Cái này, đến phiên nữ vương đại nhân lạnh lùng nghiêm mặt, lỗ tai đỏ lên.

Xem ra, con trai thiên tài của cô thật sự không cần cô lo lắng dư thừa, điều kiện đầu tiên là tất cả đều bình thường, ngay cả chỉ số EQ cũng nổi trội như vậy...

“Chuyện người lớn, con nít biết cái gì.” Thật lâu sau, Doãn Bích Giới từ sofa đứng dậy, lấy tay xoa tóc Kha Ẩn Thích, nghênh ngang hướng ra ngoài cửa, “Xem TV của con đi.”

Để lại Kha Ẩn Thích giơ tay vuốt lại đầu tóc bị mẹ xoa loạn xạ, mặt đen nhỏ giọng than thở, “Ai bảo mẹ lật tẩy khuyết điểm của con trước, nhắc tới Tâm Tâm...”

[2] Kha nam thần VS Kha tiểu thiên tài

Kha Khinh Đăng là một nam thần, tuy rằng bị Doãn Bích Giới kéo xuống đền thờ, từ đó gần gũi cuộc sống làm thê nô, nhưng ngoài vợ ra thì đối với người khác, thậm chí là con trai của mình, anh vẫn duy trì thái độ hờ hững chớ đến gần của trước kia.

Hơn nữa, tuy rằng lúc bạn nhỏ Kha Ấn Thích còn chưa sinh ra, anh từng ở bờ biển Somalia trình trọng nói với Doãn Bích Giới, nếu con của bọn họ sinh ra, anh nhất định sẽ dùng tất cả tâm sức và thành ý để đối xử tốt với con, nhưng sau này sự thật chứng minh, những lời này tuyệt đối là lừa bịp.

Ví dụ như, lúc Kha Ấn Thích còn rất nhỏ, cần thay tã, anh ngồi bên cạnh con trai, xem báo chí, con trai không khóc không làm ồn, nhưng bị thối đến mức vẻ mặt cứng đờ, anh vẫn không làm gì, cho đến khi Doãn Bích Giới phát hiện mới giải thoát cho con.

Ví dụ như, khi Kha Ấn Thích bắt đầu có thể tự chăm sóc, thời gian cậu ở cùng mẹ không được phép vượt qua một giờ đồng hồ, thậm chí không cho phép có bất cứ tứ chi tiếp xúc với mẹ.

Ví dụ như, trước năm ba tuổi, có một lần duy nhất Kha Ấn Thích từng có hành động bướng bỉnh khóc lóc, anh lại trực tiếp không nói nhiều, bỏ con ra vườn hoa, không cho vào cửa, mãi đến khi nửa đêm, anh mới bảo người mang con về biệt thự, bởi vậy, từ đó bạn nhỏ Kha Ấn Thích không hề bướng bỉnh nữa, còn dưỡng thành mặt than...

Đủ loại chuyện như thế, anh cũng không tiếp xúc nhiều với con, cũng không cho con trai bất cứ ánh mắt dịu dàng nào, thậm chí cũng không dạy con, nhưng Kha Ấn Thích lại càng thông minh từng ngày, bất cứ chuyện gì cũng tự học dễ dàng đối phó, không làm phiền đến anh và Doãn Bích Giới.

Nhưng trong mắt mọi người xung quanh, quả thật có chút giật mình, có một lần Trịnh Âm đến thăm Kha Ấn Thích, cô trông thấy Ấn Thích bé nhỏ đang định tự mình với lấy quyển sách đặt trên ngăn tủ cao một mét tám mấy, mà Kha Khinh Đăng ở ngay bên cạnh cậu, nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi, khi thấy cảnh tượng này Trịnh Âm nhin không được đi tìm Doãn Bích Giới, than thở kể lể hỏi, “Chị Bích Giới, tại sao Kha tiên sinh lại đối xử như vậy với Ấn Thích? Đây là con trai ruột của anh ấy mà!”

Doãn Bích Giới cũng hết cách, Kha Khinh Đăng ngoài cô ra thì đối với bất cứ người nào chính là thái độ như vậy, đối với con mình cũng thế.

Nhưng mà, nghiêm phụ xuất hiếu tử, tuy rằng Kha Ẩn Thích chưa từng tiếp xúc nhiều với Kha Khinh Đăng, nhưng cậu vẫn rất tôn trọng ba mình, Doãn Bích Giới đã từng nhìn thấy một câu ghi trên sổ của con trai... tôi muốn trở thành người đàn ông giống như ba.

Cô rất hiểu, đối với hai cha con này, họ dùng cách thức độc đáo mà yêu thương đối phương, chỉ là trong mắt mọi người xung quanh không thể hiểu thôi.

Rồi sau đó cũng chứng minh, con trai thiên tài của Kha nam thần sau khi trưởng thành, quả thực trở thành người đàn ông xuất chúng như ba cậu.

[3] Cái gọi là di truyền của tình thánh

Lúc Kha Ẩn Thích 10 tuổi, cậu đã rất thành thạo biểu đồ thị trường chứng khoán K, hơn nữa, trong vài ngày ngắn ngủi bắt đầu, cậu đã giành được nhiều lợi nhuận.

Ngày đó đúng lúc là lễ tình nhân.

Qua bữa sáng, Kha Ẩn Thích liền ôm máy tính xách tay ngồi trên sofa phòng khách, tiếp tục tập trung tinh thần nghiên cứu cổ phiếu, Doãn Bích Giới thu dọn bát đĩa xong thì đi ra, vừa định nói chuyện với con, cô đã bị Kha Khinh Đăng nắm giữ cổ tay, mang lên lầu.

“Bây giờ mới 10 giờ sáng.” Doãn Bích Giới nhìn Kha Khinh Đăng nói, “Ngại quá, thể lực của em không tốt như anh vậy.”

Kha Khinh Đăng nhìn vợ mình, cong khoé miệng, “Không sao, anh không ngại.”

“Anh không ngại nhưng em để ý,” Doãn Bích Giới hơi đỏ mặt, nhìn anh phát cáu, “Anh đã quên chuyện giường mấy hôm trước à? Khi đó Ấn Thích ở ngay dưới lầu, thằng bé còn nhỏ, anh đừng làm hư nó!”

“Còn nhỏ?” Kha Khinh Đăng nhướng mày, buông cổ tay cô ra, “Con trai của Kha Khinh Đăng anh, ở bất cứ phương diện nào cũng sẽ không ‘nhỏ’.”

Doãn Bích Giới nghe những lời này, gương mặt lại nóng lên, hai người ở trên lầu giằng co một hồi, Kha Khinh Đăng nhìn cô nói, “Em chờ anh một chút.”

Doãn Bích Giới không biết anh muốn làm cái gì, cô trơ mắt nhìn thấy anh xuống lầu, đi tới trước sofa, đứng trước mặt Kha Ấn Thích.

“Ba.”

Bóng mờ bao phủ, Kha Ấn Thích từ trước máy tính ngẩng đầu lên, nhìn về phía Kha Khinh Đăng.

“Hôm nay con muốn làm gì?” Anh thản nhiên hỏi.

Kha Ấn Thích chỉ máy tính, nhìn ba một cái, rồi lại nhìn mẹ đứng trên cầu thang một cái, cậu cất lời, “Con sẽ về phòng mình xem, không xem ở phòng khách.”

Kha Khinh Đăng rất vừa lòng mà gật đầu, chuẩn bị xoay người đi.

“Ba,” không đợi anh đi vài bước, Kha Ấn Thích bỗng nhiên ôm máy tính nhảy xuống sofa, thông thả rành mạch nói, “Ngày hôm qua con đã tính toán độ dày và độ cứng của chiếc giường ba mẹ mới mua, theo thống kê của con, chiếc giường kia hẳn là có thể duy trì 50 ngày không sập, cho nên, con đề nghị sau 50 ngày, ba mẹ có thể đổi giường nữa.”

...

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Kha Khinh Đẳng lại bị con trai làm ghen họng nói không ra lời.

Kha Ấn Thích thành công đánh thắng người cha nam thần, ôm máy tính về phòng mình, sau khi đóng cửa, cậu lập tức buông máy tính, cầm điện thoại trong phòng, nhanh chóng bấm một dãy số.

Lẳng lẳng đợi một hồi, điện thoại rốt cục nổi máy, bên kia truyền đến một tiếng “Alo” trong trẻo lại êm tai của một cô gái, thiếu niên lạnh lùng nghe thấy, trên mặt rốt cuộc xuất hiện một tí biểu tình có thể gọi là dịu dàng.

Dưới ánh mặt trời của New York, ngón tay Kha Ấn Thích nhẹ nhàng gõ lên mặt sau của điện thoại, đáy mắt hiện ra ý cười, “Tâm Tâm, lễ tình nhân vui vẻ.”

***

Bonus: đoạn này từ weibo của tác giả Tang Giới

Tâm Tâm tính tình bướng bỉnh, tuy rằng Ấn Thích chiều bà xã vô cùng, nhưng thỉnh thoảng cậu vẫn không chịu nổi bà xã mỗi ngày đều âm ỉ. Vì thế, vào một tối nguyệt hắc phong cao, cậu phải đi xin ba chỉ bảo, khi đó Kha Tử đang giúp nữ vương chọn quần áo, anh đầu không ngẩng lên mà đưa ra số “3” cho cậu, Ấn Thích nhú mày nói, ba giờ đồng hồ? Kha Tử lắc đầu, ba ngày, chọn chỗ cưỡng ép, sau khi xong, tuyệt đối trong ba tháng không có sức lực âm ỉ với con. Ấn Thích nói ba thử qua chưa? Kha Tử cười mà không nói.